

KAPCSOLAT ISTEN SZELLEMLILÁGÁVAL

A kapcsolat törvényei és célja

*

Egy katolikus pap élményei

Halálod napjáig küzdj az igazságért,
maga Isten, az Úr harcol akkor érted.

Sirák 4,28

Írta

Johannes Greber

*Ajánlva „...mélységes szeretettel annak az Egynek, aki azt mondta: **Én vagyok az út, az igazság és az élet.**”*

Fordította: Adorján Norbert
Engel Zoltán

Kiadó: Ókeresztényi Hit Újjáélesztéséért Alapítvány
7632 Pécs Kertész u. 15/1
www.hittitok.hu
2006

Copyright 1932 Johannes Greber

A mű eredeti címe: Der Verkehr mit der Geisterwelt Gottes

Fontos alpművet tart kezében a spiritualitás iránt őszintén érdeklődő olvasó: a spiritizmust körbelengő homályt eloszlató, világos ismereteket nyújtó összefoglalót, mely egy lelkes személyes megtapasztalásaira épül.

A spiritizmus a hivatalos egyházak szótárában megbélyegző szitokszó, érdemi vizsgálódás helyett merev elutasítással kezelt, sátáninak bélyegzett megnyilvánulás. Pedig **Ő**, aki elhozta a fényt és igazságot a földre, - személyesen tett ígéretet a korában még nem aktuális tanítások későbbi átadására, mondván „(Jn 16.12) *Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek. Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra.*” (tragikus tévedésként az első pünkösdkor vélték beteljesülni ezen ígéretet, ami később súlyos tévedésekhez és hibákhoz vezetett)

Ugyancsak **Ő** mondta, hogy „*Óvakodjatok a hamis prófétáktól! Báránybőrben jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcsöikről ismeritek fel őket. Szednek-e tövises közül szőlőt vagy bogáncsról fügét? Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa jó gyümölcsöt.*” (Mt 7.15-18). **Kérjük e gyümölcsöket megvizsgálni**, nehogy a Megváltót keresztre feszítő korabeli vallási vezetők példáját követve - dacolva a tényekkel és a legvilágosabb érvekkel - féltékenységből és szellemi vakságból kifolyólag alázatos köszönet helyett megfeszítsük a mennyből okulásunkra és üdvösségünkre leadott igazságot.

A kereszténység ragyogó igazságait az évszázadok elanyagiasították, vezetői (Jézus korabeli vallási vezetőkhez hasonlóan) gyakran az uralkodás, pompa, megélhetés eszközévé tették. A krisztusi szolgálatból viszály, háborúskodás, szörszálhasogató –katedrákat biztosító – tudomány és a másként gondolkozók üldözése lett, melynek eredménye egyházszakadás, felekezeti megosztottság, egymással szöges ellentétben álló „hit-igazságok” hirdetése lett. A materializmus előre törése, a szekularizáció mind azt jelzik, hogy bizony módszer kellene változtatni, hogy az örök-érvényű és ragyogó krisztusi igazságokat a ma embere a tudományos gondolkodás kritikáját is kiállva megérthesse és főleg életében alkalmazza. A ma emberét már az is érdekli, hogy **hogyan** történhetett a szentírásban oly sokszor említett isteni sugallat, továbbá az, hogy vajon valóban hallgat e Isten a ma vesztébe rohanó modern társadalmak tévelygéséi láttán.

A válasz: nem hallgat. Az eget ostromló gőgös tudomány és a materializmus legyőzésére adatott a „harmadik kijelentés”, melynek művei **felbecsülhetetlen értéket** képeznek. Egyedülállóan **teljes és kimerítő** választ adnak a fizikai lét-, és az örök élettel kapcsolatban felmerülő kérdésekre a hitükben őszinte keresőknek és elmélyülni kívánóknak. **Menyneyi ajándéknak** tekinthetők, hiszen a szó szoros értelmében újkori kinyilatkoztatások, melyek szilárd alapot biztosítanak a mai ember számára, **fényesen alátámasztva a szentírás hatalmas igazságait** és a keresztény eszme páratlan nagyszerűségét és erejét. **Áthidalják a hit és értelem közötti látszólagos szakadékot**, a legteljesebb választ adva az eddigi filozófiák és bölcséletek által csak feszegetett, de megválaszolatlan kérdéseire – (beleértve a *lét* és a *megismerés* alapkérdéseit is).

A hit természetesen nem tanulható könyvekből. E művek a kereső lelkeknek adnak segítséget abban, hogy felismerhessék a szentírásban lévő hatalmas, és üdvösséghez vezető igazságokat.

Jelen mű inkább ismeretterjesztő, mint igazi tanító mű. Azoknak a törvényszerűségeknek bemutatására szolgál, melyeken alapultak a szentírás kinyilatkoztatásai továbbá a harmadik kijelentés nagyszerű műveinek kinyilatkoztatása. Jelen sorok írója felsőfokú műszaki végzettséggel rendelkezik, komoly természettudományos ismeretekkel. Sikeres szakmai pályájának csúcán minden kétséget kizáró személyes tapasztalatokat szerezhettek a könyvben leírtak valódiságáról, mely meghatározó élménnyé és a boldogság forrásává vált további életében.

Maga a spiritizmus nem vallás, nem felekezet és főleg nem a hivatalos egyházak intézményes bírálata, hanem eszköz azok számára, akik a hagyományos felekezeti formában nem képesek Krisztus által hozott menyneyi igazságok befogadására. ***E rostából kihullott „kalászok” összegyűjtésének eszköze ama menyneyi csűrbe, ahol a büntől megmenekült lelkék immár az őket elválasztó felekezeti falak nélkül adhatnak hálát az Örök Szeretet Istenének...***

Bevezető

„Ezek az emberek gyaláznak mindent,
amit nem ismernek.”

(Júdás 1,10)

Létezik egy szellemi világ, ahová az emberi szellem a testtől való elválás után kerül? És hogyan kellene nekünk elképzelnünk az életet ebben a másik világban? Milyen sors vár ott ránk?

Vagy - a temetőfalak mögött mindennek vége? A testtel együtt a szellem is el lesz-e ott temetve és a reményekkel és félelmekkel, fáradtsággal és gondokkal, örömmel és szenvedéssel, a jó és rossz cselekedetekkel teli emberből nem marad más mint egy pár csont, vagy egy maroknyi hamu?

Gondolatainkban e kérdések egyre gyakrabban merülnek fel. Egy komoly betegség csendes óráiban sokszor nyomasztják a megfáradt szívet. Minden halottas ágy amely mellett állunk, minden koporsó amely mögött lépkedünk, minden sírhalom és minden sírkő e kérdéseket kiáltja hozzánk.

Ki oldja meg a mi túlvilági rejtélyünket? Kihez kell fordulnunk, hogy a tiszta igazságot megtudhassuk? A vallásokat és szolgálkat kellene megkérdeznünk? Ők ugyan tanítják az emberi szellem továbbélését, de tagadják az állat szellemét, amivel súlyos csapást mérnek tanaikra. Mert ha az állat nem él tovább, milyen különleges indok alapján kellene ezt az emberének tennie? Az állat és ember sorsa teljesen hasonló. Ugyanúgy fogannak, és ugyanúgy születnek. Örömmel és bánatnak, igaznak és igazságtalanságnak egyformán részesei, és a haláluk is ugyanaz. Ezt igazolja a Biblia is a következő szavakkal: „Mert hiszen az emberek fiainak sorsa és az állatok sorsa egy és ugyanaz a sors. Amint ezek meghalnak, meghalnak azok is. Mindben egyforma az éltető lehelet, (odem) és nincs az embernek többje, mint az állatnak. Igen, mindkettő hiábavalóság! Mindkettő ugyanarra a helyre jut. Mindkettő porból lett és minden viszsztatér a porba. És ki tudja, vajon az ember fiainak éltető lehelete fölfelé száll-e, és vajon az állatok éltető lehelete lefelé a földre száll-e?” (Préd.3,19-21; Szentszéki ford.) (Az éltető lehelet odemmal való fordítása a német Luther fordításban több mint tizenötször található meg pl.: 1Mo.2,7; Jób 34,14; Péld.3,21; Ez.37,8-10,14; ApCsel.17,25; a fordító)

Mindezt tetézi, hogy a vallás legfontosabb kérdéseiben ellentétben állnak a különböző egyházak. Ezért őtőlük megbízható választ nem várhatunk. Tévelygő emberek e kérdésekben egyáltalán nem lehetnek vezetőink.

Itt csak egy út létezik amely az igazsághoz vezet: ha egy másvilág és egy a másvilágon lévő szellemi világ létezik, akkor az erről szóló bizonyítékot úgy kaphatjuk meg, ha maguk a szellemek jönnek el hozzánk és kioktatnak minket. Mert csak ők tudnak számunkra a továbbélés nagy kérdéseiről felvilágosítást adni. Mindaddig, amíg ez a szellemi híd hozzánk el nem ér, maradunk a tudatlanság sötétségében és a mardosó kétségbeesés fájdalmában.

De az emberiség ma nevet azon, aki a szellemi és az emberi világ közötti kapcsolatnak még a lehetőségéről is beszél. Ők nevetnek és gyalázkodnak, mindahogy mindig is gúnyolódtak mindazon, ami az éppen időszerű tömegvéleménnyel ellentétben állt.

Amikor Galilei azt tanította, hogy a Föld kering a Nap körül, kortársai elmebetegnek vélték. Az Egyház eretneknek tartotta és kizárta soraiból. Fogságba vetették, és szenvedéseinek, üldöztetéseiének csak úgy tudott véget vetni, hogy tanait megtagadta.

Amikor a párizsi tudományos akadémián az első telefont bemutatták, a főiskola egyik legnagyobbra tartott professzora trükknek és hasbeszélő művészetnek bélyegezte meg.

Ez minden új igazság hirdetőjével így történt. Mindannyiukat meggyalázták, kinevették, bemocskolták, elégették vagy a keresztre feszítették kortársaik.

Ugyanígy kinevetik manapság azokat az embereket, akik be akarják az emberiségnek bizonyítani, hogy létezik egy szellemi világ, amely számunkra, emberek számára nincs bezárva, hanem amivel mi kapcsolatot létesíthetünk, ha a helyes módon és azon feltételeknek megfelelően, amely az ilyen kapcsolathoz szükségesek, próbálkozunk. Mert nem csak az anyagi világban uralkodnak örökérvényű törvények, hanem a szellemi világban is.

Az emberek a szellemi világ és az emberek közötti kapcsolatnak a „spiritizmus” elnevezést adták. Ez az elnevezés a széles tömegeknél igen rosszul cseng, jóllehet legtöbbször nem tudják, hogy mit is jelent. Felcsigázott emberek nevetséges fantáziálásnak tartják a spiritizmust és gúnyo-

lódnak rajta. „Ezek az emberek gyaláznak mindent, amit nem ismernek”(Jud.1,10)

A spiritizmus elleni harcban az egyházak állnak az élen. Ezen igen csak el lehet csodálkozni, hisz pontosan az egyházak tanítják, hogy ők a vallásos igazságaikhoz a szellemi világgal való kapcsolat révén jutottak. A zsidóság és kereszténység az Ó- és Újszövetség irataival teljesen a spiritizmus talaján állnak. A Biblia a legjelentősebb spiritiszta könyv, mert a túlvilágról az evilágra való üzenetek képezik fő tartalmát. A szellemi világ kapcsolatát az emberrel lépten-nyomon felismerhetjük.

Az egyházak tehát a szellemi világgal való kapcsolatot, amelyről a Biblia tudósít, nem tagadhatják, hacsak az ágat maguk alatt el nem fűrészelik. A spiritizmus elleni harcuk alapja az, hogy az ember kapcsolata a szellemi világgal a Bibliában meg van tiltva. Ott ugyanis az áll : „Ne kérdezzétek a halottakat”.

Mit is ért a Biblia a „halottak megkérdezésén”? Ahol a Bibliában „halottakról” van szó, ott nem a földi halál által a testtől elváló szellemtől van szó, hanem a **szellemi halottakról**. A „halál” fogalmának a Szentírásbeli értelmezése: a szellem elválása Istentől. A „halottak” tehát a hitetlenség vagy elfordulás által Istentől elválasztottak. Ők a sötétség szellemei. A „halottak birodalma” a Sátán országa, az Istennel szembe forduló, a hazugság és ádatlanság birodalma.

A Bibliára alapozva léteznek a „halottak” és az „élők” birodalma. Az embereknek megvan a lehetőségük, hogy mindkét világgal kapcsolatba kerüljenek. Felvilágosítást kérhetünk a „szellemi halottaktól”- ez a gonosz megkérdezése, ahogy a Biblia mondja: **a „halottak megkérdezése”**. Vagy fordulhatunk a túlvilág élőihez, ez a jó szellemvilág, ill. ahogy a Biblia nevezi, **Isten megkérdezése**.

A „halottak”, mint az Istentől elfordult szellemi világ megkérdezése lenne a legsúlyosabb Istengyalázás. Ez bálványimádást jelentene, hiszen a gonosz szellemekkel való kapcsolaton alapulna.

Régi idők halottidézői általában arról voltak ismertek, hogy tudatosan és szándékosan a sötétség hatalmaival - démonokkal - lépnek kapcsolatba. Ezért a szigorú Isteni parancsolat az Ószövetségből : a „halottidézőknek” a nép köréből való kiirtásáról.

Ez tehát egy bizonyos fajtája a szellemi kapcsolatnak, amit a Biblia az embereknek megtilt, nevezetesen a gonosz szellemekkel folytatott kapcsolat. Ehelyett az emberiségnek az Istennel és a jó szellemekkel való

közösséget kell keresnie. „És ha azt mondják nektek az emberek: *Kérdezzétek meg a halottidézőket és a jószokat, akik suttognak és motyognak*, akkor ezt mondjátok: »Hát nem Istenét kell megkérdeznie e népnek, vagy tán a holtaktól kell felvilágosítást kérni az élők felől?«”(Ézs.8,19 Szentszéki) - »Kérdezzétek meg a jövendőt tőlem!« (Ézs.45,11 Károli)

A felhívásnak, Isten megkérdezésének az istenhívők minden időben nagy igyekezettel tettek eleget. Az Isten megkérdezése a zsidóknál mindennapos volt. »Aki meg akarta kérdezni az Urat, annak ki kellett mennie a találkozás sátrához, amely a táboron kívül állt.« (2Móz.33.7 Szentszéki) Isten a legkülönfélébb módon válaszolt, hiszen szellemi küldöttei állandó kapcsolatban álltak a hívő emberekkel. Az erről szóló tudósításokkal az Ó- és Újszövetségben számtalanszor találkozunk.

Ha mi tehát mint Istenhez hű emberek, vagy legalábbis az igazság becsületes keresői a jó szellemi világgal való kapcsolatot keressük, nem cselekszünk helytelenül, hanem végrehajtjuk Isten egyik parancsát. Ez egy fontos parancs. Mert a jó szellemi világgal való kapcsolat az egyetlen út, amely az igazsághoz vezet. Másik út nem létezik.

Ezért fordulnak az igazságkeresők az egész Szentírás folyamán az igazság megismeréséért Istenhez és az Ő Szellemeihez, és sohasem emberekhez. Az Újszövetségben is. Krisztus e földről való távozásakor még sokat elmondott követőinek, amit azok nem értettek meg. Nekik ezekről később kellett felvilágosítást kapniuk, de nem embereken, hanem a szellemeken keresztül, amelyeket az Atya küld, mint az igazság szellemeit. És e szellemek munkálkodását az ő emberi érzékeikkel tapasztalják meg. „Látni fogjátok, hogy megnyílik az ég, s az Isten angyalai föl- és leszállnak az Emberfia fölé.”(Jn. 1,51 Szentszéki)

Az Isten küldötteinek föl- és leszállását átérték az első keresztyének az összejöveleiken. Pál apostol ezt követelte a keresztyénytől : „Ezért ti is, ha egyszer törekedtek a lelki (szellemi! német fordítások) adományok elnyerésére, igyekezzetek a közösség épülésére bővelkedni bennük.” (1Kor.14,12 Szentszéki)

Az emberiség vallásos életének egyik alapvető tanítása, hogy az élet és a túlvilág nagy kérdéseire a választ nem az embereknél és magyarázataikban kell keresnie, hanem az Isten szellemi világával, mint az igazság forrásával való közvetlen kapcsolatban. Így tanította ezt Isten az Ószövetségben és Jézus az Újszövetségben. Így tanították ezt

az apostolok és így cselekedett Isten népe az Ószövetségben és a keresztyének az első évszázadokban.

A későbbi időkben az emberek ezt az alapigazságot eltűntették. Tévelygő emberek léptek fel az igazság szószólóiként Isten és szellemi küldöttei helyett. Pál apostol szavait használva így vált Isten szava „jövendelmi forrássá”. Az ember a vallást emberi tanítás által sajátítja el, mint bármely földi tudományt. És ez így maradt mind a mai napig.

A népek szellemi vezetői a vallási dolgok korlátlan uraivá váltak, s így módon világi hatalmuk is egyre nőtt. Egyre gyakoribbá váltak az emberek által hozott rendelkezések, amelyeket a vallás nevében raktak a hívők vállaira. **Isten gyermekeinek korábbi szabadsága vallásos szolgálattá változott.** Aki ellenállt és saját meggyőződése szerint akart élni, az halállal bünhődött. Milliók vére folyt a vallás nevében.

Az Újszövetség eredeti iratai eltűntek. A róluk készített másolatok fontos helyeken nem egyeznek az eredeti szöveggel. Az ember a hamisítás eszközához nyúlt, hogy a tanokba az idők folyamán beleszótt emberi véleményeknek és rendelkezéseknek bibliai alapokat támasszon. Ugyanaz ismétlődik itt is, amiért Isten már az Ószövetségben a Próféták által keserű vádat mond ki :»Hogyan mondhatjátok: Bölcsék vagyunk, és az Úr törvénye nálunk van? Bizony ímé hazugságra munkál az írástudók hazug tolla! Megszégyenülnek a Bölcsék, megrémülnek és megfogattatnak! Ímé megvetették az Úr szavát; micsoda bölcsességek van tehát nekik?« (Jer.8,8-9 Károli)

A mai tudományos kutatások is bizonyítékot szolgáltatnak arról, hogy a hamisítások pusztító betegséggé váltak a régi idők írásműveit. A Bibliát, az egyházatyák írásait, zsidó és pogány írásokat egyaránt az éppén uralkodó vallásos nézetek szerint hamisították.

Mindez a néptömegek látókörén kívül történt. E tömegek a szellemi vezetőik által felkínált úgynevezett vallásos „igazságokat” és magyarázataikat látatlanban elfogadták, tovább örökítve azokat gyermekeikre és unokáikra. Pontosan így van ez ma is. **A vallás örökség,** amit mindenki szüleitől és tanítóitól vett át anélkül, hogy azok igazságtartalmát személyesen megítélné. A legtöbb embernek nincs is meg erre a lehetősége. Ezért ők, akik ma magukat keresztyének tartják, ugyanakkora meggyőződéssel lennének zsidók vagy mohamedánok, ha szüleik zsidók vagy mohamedánok lettek volna. Ez azonban nem így volt akkor, amikor az emberek a jó szellemi világgal kapcsolatban álltak. Akkor megkérdézhet-

ték „Mi az igazság?” és választ kaptak rá. Ezért szólította fel Pál a keresztyényeket **Isten megkérdezésére**, ha ők egy ponton más véleményen voltak, mint ő maga. „Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozunk, és ha valamit másképpen gondoltok, azt is kijelenti majd az Isten nektek;”(Fil.3,15 Ökumenikus ford.)

A legnagyobb Apostol utalását, melyben az igazság megtalálásának erre az egyetlen módjára hívja fel figyelmüket, a későbbi évszázadokban lehetetlenség lett volna követni. Ha valaki nem hitte amit az egyháza tanított, vagy megkísérelte, mint az izraeli nép bölcsei vagy az első keresztyények *Isten megkérdezésével* az igazságot megismerni, azt egyháza kiátkozta és gyakran a máglyán találta magát. Ma ugyan a külső hatalom hiányában a máglyákat eloltották, de a kiátkozás megmaradt, és e kiátkozás áldozatai lennének az első évszázadok nagy egyházatyái, ha ma élnének és azt tanítanák amit az ő idejünkben igazságként a keresztyény népnek tanítottak.

Az Isten szellemi világával való kapcsolat forrását az ember betemette és ezáltal elzárta az igazsághoz vezető utat is. Emberek véleményéből és rendelkezéseiből vallásos építményeket emelt az ember, és azt követeli a többi embertől, hogy azon foglaljanak helyet. Egyházi gyülekezetek százai akarják az igazságot közvetíteni. Az egyik kiátkozza azt, amihez a másik imádkozik és amit az egyik mint fontos igazságot hirdet, azt a másik undorító eretnekségként elítéli.

Az emberi tévelygésnek ebből az állapotából csak úgy szabadulhatunk meg, ha Isten újból elküldi az ő szellemeit, mint az igazság követeit, ahogyan ezt a korábbi évezredek során tette.

Nem a „halottakat”, nem a „sötétség birodalmát” kell megkérdeznünk, sem a tévelygő embereket, hanem Istent. **Ő ugyanaz az Isten ma is, mint Aki egykor volt. Őelőtte nincs tekintélye egy személyiségnek sem. A ma emberei ugyanolyan kedvesek számára, mint az elmúlt időké.** És ahogy akkor megnyilvánult az emberiségnek szellemi küldöttei által, úgy ma is megteszi.

Természetesen az „egyházak” az igazság megismerésének ezen útja ellen minden eszközzel harcolnak. Ezt kell tenniük; hiszen a saját létükért küzdenek. Ők magukat a hibátlan igazság közvetítőinek tartják. Mindegyiküknek megvan a koronázott vagy koronázatlan pápája. Az Isten küldöttein keresztül érkező tanítást ártalmas, az egyház állapotát veszélyeztető konkurenciának fognák fel, mert fennállna annak a veszélye,

hogy az Isten szellemei által hirdetett igazság nem egyezne az egyházzal.

Mert igazság csak egy van. Vagy birtokolja egy a sok vallási gyülekezet közül az igazságot - és az összes többi téved -, vagy egyik sem rendelkezik vele. **Kivétel nélkül minden vallásra** érvényes Goethe Faustjának egyik mondata :„A színes képben kevés tisztaság, sok tévedés és egy szikra igazság van”.

25 éven keresztül katolikus pap voltam és vallásomat igaznak találtam. Ez volt szüleim, tanárain, lelki gondozóim vallása is. Ha az igazságról szóló bizonyítékok nem elégitették volna ki gondolkodásomat, nem lett volna lehetőségem annak elutasítására sem, amit vallási társaim igazságnak tartottak. A hitigazságokba vetett még csak feltételes kétség is halálos véteknek volt tekintendő az egyház tanai alapján.

A szellemi világgal való kapcsolatáról nem tudtam semmit. A „spiritizmust” csak az újságokból ismertem, csalásnak és önámításnak tartottam.

Aztán egy nap, akaratom ellenére, megtettem az első lépést a szellemi világgal való kapcsolatteremtéshez. Megéltem dolgokat, amelyek legmélyebb bensőmig felkavartak.

Ezután az első lépés után nem tudtam és nem is volt szabad, hogy megálljak. Előre, a világoosság felé kellett törekednem. Elővigyázatosan, vizsgálódva haladtam tovább Pál Apostol szavait tartva szemem előtt: »A Lelket (*szellemet, német ford.*) ne oltjátok ki, a próféciát ne vessétek meg, de mindent vizsgáljátok meg: a jót tartjátok meg, a gonosz minden fajtájától tartózkodjatok.« (1Thessz.5,19-21 Ökumenikus)

Én csak a jót, az igazságot akartam. Készen álltam az igazság elérése érdekében a legnagyobb áldozatokra is. Tudtam, hogy Isten egy őszinte és önzetlen keresőt nem hagy cserben, és Krisztus hasonlatával élve az alázasosan kérőnek nem ad követ kenyér helyett.

Elhatározásom súlyos következményei tisztán álltak szemem előtt. Helyemet papként, anyagi létezésem, földi jövőmet megsemmisítve láttam, ha továbbra is ezen az úton haladok. Nagymérvű üldöztetésnek és szenvedésnek tartottam jövőndő sorsomat.

De az igazság számomra többet jelentett.

Az igazságot pedig megtaláltam a választott úton, amely belsőleg szabaddá és vidámmá tett. A külső zaklatások, amelyek mindezzel együtt

jártak és mind a mai napig tartanak, nem tudták az elnyert belső békémet megzavarni.

E könyvemben ismertetem az utat, ami engem a szellemi világgal kapcsolatba hozott, és számomra az igazságot megvilágította. Mindezt az embertársaim iránti szeretetből írom, függetlenül attól, hogy mely valláshoz tartoznak, vagy milyen világnézetnek hódolnak.

E könyv minden igazságkereső ember számára íródott. Útmutató akar lenni mindazoknak, akik **a jó szellemi világgal** való kapcsolatot keresik, hogy ezáltal a legrövidebb úton eljussanak az igazsághoz és Istenhez.

Azokat a könyveket, melyek a földi vándorlásunk során „vezetőként” kellene, hogy szolgáljanak, olyanok írtak, akik maguk is ugyanazon az úton jártak, mint amelyről könyvükben beszámoltak. E könyvek nem azokhoz szóltak akik otthon maradnak, hanem azoknak akik a számukra ismeretlent akarják megismerni.

Könyvem egy ilyen „vezető” akar lenni, mely megmutatja az utat ahhoz a hídhöz, amelyen a túlvilág szellemi küldöttei velünk találkoznak. Aki ennek a könyvnek a segítségével ehhez a szellemi hídhöz közelít, az **személyesen bizonyosságot szerezhet** az itt leírtakról.

Ezért nem várom el senkitől, hogy könyvemnek vizsgálat nélkül hitelt adjon. Ha valaki mégis ezt tenné, az élete legfontosabb kérdéseiben egy gyarló ember kijelentéseire támaszkodna. És ezt nem szabad senkinek sem tennie. Ugyanis az az állításom, hogy az e könyvben leírtak nem az én gondolataim, hanem a jó szellemi világgal való kapcsolatból származnak, lehetne részemről egy tudatos megtévesztés vagy önámítás.

Én, mint tévelygő, gyenge, bűnös ember nem igényelhetek magamnak több szavahihetőséget, mint bármely más embertársam. Ezért nem várom el, hogy nekem vakon higgyenek. Egyet viszont elvárok: **Azt az igazságot, ami nekem megadatott, azon az úton vizsgálják meg, amelyen én is megtaláltam.** Az utat pontosan leírtam, azon senki nem tévedhet el. A tanult és a tanulatlan, a gazdag és a szegény, mind járhatnak rajta. Nincs szükség semmiféle előtanulmányokra vagy iskolára. Nem kerül semmibe. Csak egy dolog legyen a birtokukban: az igazságra való vágy. Készen kell állniuk az igazság elfogadására akkor, ha az a számukra meggyőző módon jelentkezik, és életüket alakítsák annak megfelelően. Aki ezt nem akarja, annak nem szól ez a könyv. Az ilyen szá-

mára nem vezet semmiféle út az igazsághoz. Mert Isten csak azok számára nyilvánítja ki igazságát, akikben megvan a jóakarát.

Mindazok azonban, akiknél hiányzik az igazságra való vágy, és nem azon az úton vizsgálják meg, amelyet én mutatok nekik, nincs meg a joguk a könyvem feletti ítélkezésre. Mert ha egy kémikus a világ tudomására hozza az arany előállításához vezető utat, és azt pontosan megadja, értelemszerűen csak akkor ítélkezhetünk állítása felett, ha az általa megadott kísérletet magunk is ugyanolyan pontosan végrehajtjuk, ahogyan azt a kémikus megadta.

Én meg vagyok győződve arról, hogy ez a könyv az igazságot tartalmazza. „Mert tudom, kinek hittem”(Tim.1,12 Károli)

Nem kell attól félnem, hogy azok, akik az én utamat követik, olyasvalamivel találkoznak, ami ellentmondásban állna az általam megismertekkel. Mindenki, aki eddig tanácsaimat követte és a jó szellemi világgal való kapcsolatot kereste, ugyanazt találta, mint én.

Mindezek ellenére könyvem nagy és elkeseredett ellenállásba fog ütközni. Nem a széles tömegéknél, hanem azon köröknél, melyek számára ezen igazságok elismerése súlyos földi áldozatot jelentene. Ők az egyes vallási gyülekezetek szellemi vezetői. Az a vallási meggyőződés, amit eddig híveiknek prédikáltak, **egyidejűleg biztosította létfenntartásukat**. Ha az igazság eddigi **ismeretében** változás áll be, akkor a **meggyőződésükben** is változásnak kell beállnia, és ezzel megszűnnek gyülekezetük szellemi vezetőjének lenni. Így elvesztik a Hivataluk által eddig biztosított napi kenyerüket. Egy élethelyzetet feladni, szegényen és megtámadva egy bizonytalan földi jövő elé nézni, egyike a legnagyobb áldozatoknak, amit ember meghozhat. Nem sokan vállalkoznak erre, inkább lemondanak az igazságról.

Ezért lépett fel a zsidó papság oly elkeseredett harccal Krisztus és tana ellen - állásaikat féltették. Nem vizsgálták meg a Jézus által hirdetett igazságok helyességét, halálos gyűlöletüket arra irányították, aki tanain keresztül a népet elfordította tőlük, és ezáltal a tömegekre gyakorolt hatásuk megszűnésével fenyegette őket. Az igazság, igazságkeresők és az azt hirdető legkegyetlenebb ellenségeinek átka mind a mai napig terheli **minden vallás papságát**. Tűzzel és karddal gyilkoltak le milliókat az eretnenség elleni harc látszatával; ahogy a zsidó papság Krisztusnál a vád mögé barikádozta magát: „Ő gyalázta Istent.” Az igazi ok az volt akkor is, mint a későbbi időkben is: a világi hatalmak, tisztségek, hivata-

lok és jövedelmek elvesztésétől vagy korlátozásától való rettegés. Biztos, hogy voltak és vannak kivételek. De ezek a Nikodémusz lelkek épp oly kevésbé tudják a mai szellemi vezetők igazság elleni halálos ítéletét megakadályozni, mint az első Nikodémusz.

A mai papság mindezért nem csak könyvemet fogja elutasítani, hanem megtagadják tartalmi helyességének azon az úton történő vizsgálatát, amelyet e könyv kínál. Azonban van mégis egy út, melyen mindenki járhat. Vagy talán van abban valami elvetendő, ha egy pap vagy laikus egyedül vagy többedmagával egy magán-istentiszteletre otthonában leül, ahol énekekkel és imával Istenhez könyörögve kéri Istentől azt, amit Krisztus ígért: „Ha azért ti gonosz léteketre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékot adni, **mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok Szent Lelket** (*szellemet*, német ford.) **azoknak akik tőle kérik.**” (Lk.11 13 Károli) Bűn az talán, ha egy ilyen Istentiszteleten a Szentírás igazságait tanulmányozzuk, másokkal megbeszéljük és a helyes ismeretekért imádkozunk? Bűn az, ha mint szellemi közösség ilyen alkalmakkor, hasonlóan az első keresztényekhez, egymás kezét érintve belső, a magasabbra irányított koncentrációval, bűneinket megbánva és egymásnak megbocsátva, Istent segítségéért és az **igazság szellemeiért** könyörögve arra kérjük, amit Krisztus az Ő követőinek megígért? **Van-e valaki, aki ebben nyugodt lelkiismerettel ne tudna együttműködni?** Többet nem is kérek. Magam sem járok más úton, mint amit a kinyilatkoztatások által kaptam, s amiről könyvem beszámol. Nem valami különlegességet kaptam ajándékba, hanem csak azt, amit mindenki megkaphat, aki azt őszintén kéri. Sokan lesznek talán, akik jóval nagyobb horderejű dolgokat kapnak, mint én.

Ha azok a dolgok, amelyek ezen az úton keresztül kerülnek közlésre, hihetetlennek is tűnnek, nem szolgálnak arra alapul, hogy ne járjuk a megadott utat. Hisz Isten nyomatékosan helyezi kilátásba számunkra a hihetlent a következő szavakkal:

„Kiálts hozzá, és válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!” (Jer.33,3 Ökumenikus)

A Szerző

1932, Húsvét

JOHANNES GREBER

Johannes Greber 1874 május 2-án a Bernkastel körzetébe tartozó Wenigerathban született. 1900-ban, miután tanulmányait Trierben befejezte, pappá szentelték. Felkenetése után nem sokkal a Hunsrücki gyülekezetbe került. Az itt élő lakosság nagy részét kisparasztkok alkották.

Ezen emberek közül igen sokan szenvedtek tuberkolózisban, és nyomorúságukat még az is növelte, hogy szinte teljesen gondozás nélkül maradtak és a legközelebbi orvos 40 kilométerre lakott.

Greber tisztelendő felismerte ezen emberek szenvedéseit és együttértett velük. Rövid idő alatt egy önszegélyező rendszert sikerült kiépítenie. Fölvéve a kapcsolatot a környező városok kórházaival, egyházközsége számára ápolónők képzését szorgalmazta (gyorsított tanfolyam). A kiképzés után lehetőség nyílt arra, hogy a község betegei gondozást és ápolást kapjanak, viszont az orvosi segítség szinte teljesen lehetetlen volt.

Greber tisztelendő igen jól kiismerte magát a természetes gyógy módokban és alkalmazásukban.

Az újonnan kiképzett nővérek készségesen segítettek embertársaikon.

Ő maga is állandóan látogatta a betegeket. Kezet fogott a betegekkel, s annak megállapítására, hogy van-e lázuk, rátette kezét a homlokukra. Gyógyító erőről ekkor még nem volt tudomása. Egy csendes imával kérte az Urat: „Gyógyítsd meg a betegeket.”

Legnagyobb csodálkozására meg állapította, hogy az emberek jobb állapotnak örvendek látogatása végén, mint az elején. Nem volt a napnak olyan órája, amely ne lett volna alkalmas a betegek meglátogatására. A neki adatott nagy feladatok egyikének tekintette a szükségét szenvedő betegekről való gondoskodást és bátorításukat. Pár év múlva az egykor úgy elterjedt tuberkolózis egyházközségéből teljesen eltűnt.

Greber tisztelendő ily módon nagy segítséget jelentett községének és a környéken fekvő falvaknak. Szinte minden problémás helyzetben, még jogi kérdésekben is hozzá fordultak, s ő mindig készségesen segített embertársai gondjainak megoldásában.

Még az állatok: tehén vagy borjú betegségénél is őt hívták, s a gyógyulás az ő esetükben sem maradt el. Mindez egyértelműen arra utal, hogy felülről kapta az inspirációt.

1914-ben, amikor a harangok mozgósításra szólítottak fel, igen gondterhelt és nyugtalan volt. Azokban a pillanatokban látott egy víziót. Mint egy film pergett le előtte: éhező gyermekek ezrei. Egy kéz, melynek ujja a sok gyermekre mutatott és egy hang, mely azt mondta: „Ez a te munkád.”

E látomást csak évekkel később értette meg, amikor Németországban dühöngött az éhezés. Még a mezőgazdasági településeken is, egyre kevesebb lett az élelmiszer. És hamarosan meglátta a valóságban is az éhező gyermekeket. Napról napra rosszabbodott a helyzet. Kereste a segítség módját, és arra az elhatározásra jutott, hogy az éhező gyermekeket Hollandiába kell küldeni, hiszen ott nem volt éhínség.

Következő lépésként tájékoztatta tervéről egyháza püspökét. A püspök a tervet kivihetetlennek tartotta és elutasította. Greber azonnal kilincselte tovább és a legközelebb eső város hivatalaiban próbált segítségre találni, eredmény nélkül. Utoljára az országos hatóságoknál kopogtatott, mindhiába, ahol azt mondták, tervei utópiák.

Nagyon csalódottnak érezte magát az elutasítások miatt, de a harcot nem adta fel.

Azonnal Hollandiába utazott, hogy erről a dologról az ott lévő különböző keresztény egyházakkal és egy rabbival beszéljen. E rabbi azonnal biztosította segítségéről, felekezeti hovatartozástól függetlenül. Megígérte, hogy 25 gyermeknek egyházközségében gondját viseli. Ezzel az első sikerrel tért vissza az először meglátogatott evangélikus és katolikus papokhoz. Ahogy a katolikus pap meghallotta, hogy a rabbi 25 gyermeket felvesz, rögtön készségesnek mutatkozott 50 gyermek gondozására. Ezzel a második beleegyezéssel fordult aztán az evangélikus lelkészhez, akitől szintén 50 gyermek elhelyezésére kapott ígéretet. Megvolt a kezdeti siker.

Greber boldogan tért vissza hazájába. A környező helységekből kikereste a legjobban rászoruló 125 gyermeket és Hollandiába szállította őket, az egyházi hovatartozás nem játszott szerepet a kiválasztásnál. Az érkező gyermekeket papok, lelkészek, rabbik valamint jövődöbéli gondozószüleik várták Hollandia különböző pályaudvarain.

Az első gyermekszállítmány megérkezése után sok másik család is készslegesnek mutatkozott újabb rászorulóknak fogadására. És ez így zajlott a továbbiakban megszokás nélkül. Valamivel több mint két év alatt az emberiség e segítője sajátkezőleg több mint 14.700 éhező gyermeket segített Hollandiába. A háború után, 1918-ban ő még mindig embertársai megsegítésén fáradozott. Már a háború befejezése előtt, másoknak példamutató módon, Segítő Szövetséget alapított és minden szabadidejét erre a munkára fordította.

1923 késő nyarán egy idegen ember kereste fel a Szövetség irodájában. Egy magán-istentiszteletre szeretne volna meghívni. A kezdeti habozás után hagyta magát rábeszélni és elment azért, hogy az egész dolgot, mint valami visszásságot leleplezze.

Azonban az ott hallottak nem egyeztek semmiféle világi nézettel. Isten egy küldötte szolt hozzá, megmagyarázva Jézus valódi tanításait, és azoknak az idők folyamán az emberek által elkövetett hamisításait. Mindannak alátámasztására, hogy az ott elhangzottak a legnagyobb fontossággal bírnak, számtalan bizonyítékot kapott. Az Isten küldötte által mondott minden szót azonnal gyorsírással rögzített a későbbi vizsgálat céljából. E kinyilatkoztatások hatására Greber kivált az egyházból és idejét a Szövetségnek szentelte.

Négy év múlva kivándorolt Amerikába. Több imacsoportot alapított és ott is további bizonyítékokat kapott a korábbi kinyilatkoztatás helyességéről. Éveken keresztül tartott New Yorkban és szűkebb környezetben Teaneck, N.Y.-ben gyógyító istentiszteleteket. Isten által megszámlálhatatlan csodálatos gyógyításnak lehetett eszköze. Vakok gyógyultak meg kézzel és imádság által.

Ha mindezen gyógyulásokat lejegyeznénk, egy könyvet állíthatnánk össze belőle. Szabad idejében fogalmazta meg a : „Kapcsolat Isten szellemvilágával” című könyvét, ami azokat a kijelentéseket tartalmazza, amelyeket Isten szellemvilága küldött.

Később lefordította az Újszövetséget azon régi görög szövegek alapján, amelyeket a múzeumoktól kivételesen kölcsönöztek ki számára. Minden helytelen részre Isten küldöttei hívták fel a figyelmét, hogy azokat korrigálhassa.

1944 március 31-én, félórával a New Yorkban megtartott leghosszabb prédikációja után, teljesen váratlanul távozott ebből a világból. Az

ő földi missziójának célja az volt, hogy a tévelygő emberiségnek az igazság útját megmutassa, s ezzel Istenhez közelebb vigye őket.

ELSŐ RÉSZ

Személyes élmények a szellemi kinyilatkozás
területén

Első lépésem a szellemi világgal való kapcsolat megteremtéséhez

Gondolkodom, hogy ezt megérthessem; de nehéz dolog ez szemeimben. Mígnem bemenék az Isten szent helyébe: Megértém azoknak sorsát.”

(Zsolt.73,16-17 Károli)

1923 késő nyarán történt. Akkoriban katolikus papként szolgáltam egy mezőgazdasággal foglalkozó községben. Ezenkívül egy Segítő szövetséget vezettem, amelynek székhelye a szomszédos városban volt. Hentente kétszer utaztam el a Szövetség irodájába, hogy a jótékonyági munkákat intézzem.

Egy napon éppen ebben az irodában meglátogatott egy ember és azt kérdezte: „Mit tart Ön a spiritizmusról?” Mielőtt válaszolni tudtam volna, elmesélte nekem egy élményét. Kis körben, egyfajta Istentiszteletet tartanak hetenként. Imádkoznak, olvassák a Szent írást és megbeszélik az olvasottakat. A résztvevők között van egy 16-17 éves fiú is. Ő egy egyszerűbb családdal tartozik, közepes iskolai végzettséggel rendelkezik és inaként tanul egy üzemben. Ez a fiú az összejöveteleken hirtelen, mint egy halott összecuklik, de rögtön, egy láthatatlan erő által fokozatosan felegyenesedik és behunyja szemmel ülve gyönyörű tanításokat mond a résztvevőknek. A hozzá intézett kérdéseket is megválaszolja, csak a tisztán anyagi jellegű kérdésekre tagadja meg a választ. A tanítás végén ismét összecuklik, majd magához tér. A történetéről és az általa mondottakról nincs tudomása. Egészségesnek és frissnek tűnik a fiú, az események után sem érez semmi rendellenességet, fejfájást vagy egyéb panaszt.

Beszámolóját a következőkkel zárta az idegen: „Nos, hallani szeretném Öntől, mit gondol ezekről a dolgokról. Mielőtt azonban ítéletet mondana, arra kérném, vegyen egyszer részt egy ilyen ülésen, hogy az ott történetéről személyes benyomása legyen. Eközben alkalma lesz a fiúnak kérdéseket is föltenni.”

Nagy figyelemmel hallgattam beszámolóját. Mit is kellene nekem erre válaszolnom? Az úgynevezett „spiritizmusról” nem tudtam semmit. A napi sajtóban olvastam ugyan valamit róla, de ezek médiumok leleplezéséről és egyéb spiritizista csalásokról szóltak. Tehát nem valami kedvezően. Most pedig komoly emberként és ráadásul papként, olyan dolgokra adjam a fejem, ami kitesz annak a veszélynek, hogy az emberek kinevet-

nek? Ezt nem vállalhattam. Ugyan izgatott volna a gondolat, hogy tudományos szempontból e jelenséget megvizsgáljam, ha már egyedül, a dolgozó szobámban tehetem meg. De egy másik családhoz elmenni és magamat a napi pletykának kiszolgáltatni - ezt nem akartam.

Nyíltan megmondtam az úrnak, hogy a „spiritizmus” területéről személyes tapasztalatom nincs, és az őáltala átélt dolgokról nem tudok ítéletet mondani. A részvételemre szóló meghívással is komoly problémáim vannak, utalva az előbb említett gondolataimra. Tekintettel kell lennem a „fekete szoknyára” és nem szabad magamat annak a veszélynek kitenni, hogy a nyilvánosság „spiritisztának” bélyegezzen meg. Részvételem egy ilyen ülésen, kétséget kizáróan mindenhol ismertté válna.

Az idegen azonban nem tágított, hanem tovább gyözködött: „Egy rendkívül fontos dologról van szó, amelyről Önnek, mint papnak és a nyilvánosság előtt élő embernek tudnia kell. Véleményem szerint megvan az a minimális kötelezettsége, hogy megvizsgálja és egy pártatlan vizsgálat eredményeképpen ítéletet hozzon. Önt sokszor fogják még életében ezekről a dolgokról kérdezni. És ki máshoz kellene fordulnunk, ha nem a szellemi vezetőkhöz, akihez azzal a bizalommal fordulhatunk, hogy megmondja nekünk a teljes igazságot. Agyonhallgatni nem lehet tovább ezeket a dolgokat. Itt Németországban is napról napra nő a spiritiszta körök száma. Megtalálhatók szinte minden nagyobb városban. Tudom jól, hogy az egyházak csalásnak, az ördög művének tartják a spiritizmust, melyet legszívesebben elsöpörnének. Ezzel azonban a kérdés nincs megoldva.”

„Ha Ön kellemetlenségektől tart, akkor azok alaptalanok. Az ülésen való megjelenése nem kerül nyilvánosságra, mivel a néhány résztvevő olyan személyiség, akik tudnak hallgatni és megtesznek mindent, hogy Önnek ne legyen kellemetlensége. Tehát nyugodtan igent mondhat.”

E meggyőző szavak igazsága előtt nem zárhattam el magam. Az idegennek igaza volt. Ha mi papok a nép tanítói és vezetői akarunk lenni, és elutasítjuk az igazság kiderítését az ilyen dolgok felől, akkor kinek kell ezt megtennie? Kinek lehetne nagyobb érdeklődése e dolgok iránt, ha nem a papoknak, bármilyen vallásúak is. Mert ha a spiritizmus igazságnak bizonyulna, akkor ez minden vallásos gyülekezet számára súlyos következményekkel járna.

Rövid habozás után beleegyeztem a következő vasárnap esti ülésen való részvételbe.

A következő napokon gondolataimat mindig e dolgok foglalkoztatták. Félig-meddig megbántam, hogy beleegyeztem. Az esetleges következményekkel járó kellemetlenségek egyre nagyobbak tűntek, ahogy újból és újból rá gondoltam.

Nagy feszültséggel vártam a vasárnapot.

A délutáni Istentisztelet befejezése után a városba mentem. A Szövetség irodájában el akartam intézni egy pár sürgős ügyet, mielőtt az ülésen résztvennék. A papí szoknyám zsebébe tettem egy cédulát azon kérdésekkel, amelyeket az este folyamán a fiúnak akartam feltenni. A vallástudományokból származó kérdések megválaszolása hosszabb fejtegetést igényelt. Én magam nem voltam képes megválaszolni őket, és meg akartam állapítani, milyen magyarázattal szolgál a fiú.

A Szövetség irodájában egy levelet találtam attól az idegentől, aki az ülésre meghívott. E levélben tudatta, hogy az ülés nem önála lesz, hanem egy másik családnál, melynek a címét leírta. Így lett elrendelve.

Ez a változás megzavart. Bizalmatlanná váltam. Talán egy ördögi játékot üznek velem? A családot, ahol az ülés lett volna, még csak névről sem ismertem. Egy teljesen idegen családot kellene talán botrányosan zavarba hoznom? Talán csapda az egész, amely nekem lett felállítva. Meghoyztam döntésemet: „Nem mész oda”

Hogy ne várjanak hiába, egy küldöncöt küldtem az idegenhez üzenve, hogy nem jövök az ülésre.

Rövid idő elteltével, megjelent az idegen. Arra kért, jöjnek mégis. Az ülés helyével kapcsolatban közölte, hogy ez nem tőle származik, hanem egy olyan oldalról, amelynek engedelmeskedniük kellett. Talán az okot abban kell keresni, hogy ebben a másik lakásban kevésbé tűnne fel az ülés, mint az övében.

Így mégis elmentem.

7 óra 30 perc volt, amikor megérkeztünk. A család barátságosan üdvözölt. Éreztem, hogy jövelemnek örültek. Mivel az ülés 8 órakor kezdődött, így bőven adódott alkalmam a fiúval beszélgetni, aki már szintén jelen volt. Kérdések sorozatán keresztül próbáltam a tudományos képzettségét megállapítani. Hamar rájöttem, hogy a vele hasonló korú, közepes végzettségű fiataloktól nem különbözik.

8 órakor elkezdődött az ülés. Meglehetősen kevesen voltunk jelen. Csodálkoztam azon, hogy nem félhomályban, hanem világos fényben ülünk. Azt vártam, hogy az ilyen üléseket mindig sötétben tartják.

A résztvevők egyike rövid és igen áhítatos imával kezdte az ülést. Egyáltalán, a megjelentekről az volt a benyomásom, hogy komolyak és elsősorlag koncentráltak.

Alighogy vége lett az imának, a fiú olyan hirtelen lendülettel és légzésének oly hangos kibocsátásával esett össze, hogy megrettentem. Leesett volna a padlóra ha a szék karfája, nem tartja meg. Pár másodpercig sem tartott ez, amikor mintha egy láthatatlan kéz fokozatosan fel egyenesítette volna, s szemeit becsukva felült. Éreztem, hogy szívem hevesebben ver az elkövetkezendő dolgok feszült várásától.

„Isten áldása!” kezdte, és rögtön hozzám fordulva kérdezett: „Miért jöttél ide?” Csodálkoztam, hogy letegezett. Ezt a fiú normális állapotban sohasem tette volna.

„Mint az igazság keresője jöttem” volt a válaszom. „Hallottam, hogy itt mi folyik és most személyesen szeretnék meggyőződni, hogy csalásról vagy igazságról van-e szó.”

„Hiszel Istenben?” kérdezett tovább, rögtön hozzáfűzve: „Nos, tudom, hogy hiszel Istenben. De egy másik kérdést szeretnék neked feltenni: Miért hiszel Istenben?”

Ez a kérdés olyan váratlanul ért, hogy igazából nem is tudtam mit válaszolni. Zavarodottnak éreztem magam. E zavartságomban a kérdést olyan hiányosan válaszoltam meg, hogy magam is elégedetlen voltam a válaszommal.

„Tőled jobb választ vártam volna” mondta nyugodtan. Mint egy csattanós pofon hatottak rám e korholó szavak. Azért jöttem, hogy ami itt folyik, azt csalásként leleplezzem, és már első percben mint egy megszégyenülve ültem ott.

„A kérdésre, amit olyan hiányosan válaszoltál meg, majd később egyszer visszatérünk” mondta gyengéd hangon. „És most te vagy a soron, tegyél fel nekem kérdéseket. Én meg fogom neked őket válaszolni, ameddig tehetem. Kérdések egész sorát írtad fel, amit nekem szántál. Vedd elő ezt a nálad lévő cédulát a kérdéseiddel!”

A jelenlévők csodálkozva néztek rám, mert senkinek nem volt tudomása a céduláról. Első kérdésem a következő volt: „Miért tűnik úgy,

„hogyan a kereszténység a mai emberiségre szinte semmilyen befolyással sincs?”

„Anélkül, hogy válaszával csak egy szempillantást is várt volna, vagy átgondolta volna, megkezdte a válaszadást. Előadásának ideje alatt a jelenlévőktől kapott kérdéseket és az általuk emelt kifogásokat csodálni való egyszerűséggel és világossággal intézte el. Válaszait gyorsírással rögzítettem, amelyek így hangoztak:

„Krisztus tanítását a rendelkezésekre álló iratok nem teljes terjedelmében, és nem az eredeti tisztaságában, világosságában tartalmazzák. Abból, amit ti Új Szövetségnek neveztek, fontos fejezetek kimaradtak. Igen, egész fejezeteket távolítottak el belőle, amik még megmaradt nektek, azok megcsonkított másolatok. Számotokra ismeretlenek az eredetiek, így az ősi szöveg megcsonkításait nem lehet leleplezni. Az ezt elkövetőket Isten súlyosan megbüntette.”

Az egyik jelenlévő megkérdezte, hogy ki volt az, aki ilyen módon hozzányúlt a Szentíráshoz.

„Ezt megtudni nem a ti dolgotok.” volt a rövid válasz. „Elég azt tudnotok, hogy ez megtörtént, és hogy Isten a tetteseket megbüntette. Mit használna nektek, ha megtudnátok a neveket! A tettesek kilétének megismerését csak arra használnátok fel, hogy törvényt üljetek fölöttük. És ti tudjátok, embertársaitok felett nem lenne szabad ítélkeznetek. Isten ítél! Ez legyen elég.”

„Pál apostolnak, egy minden keresztény gyülekezethez írott levelét is meg semmisítették. Ebben a korábbi leveleinek azon pontjait tisztázta nagy alaposággal, amelyek félreértésre adhattak okot. Az a tisztázás azonban nem felelt meg azoknak a téves tanoknak, amelyek később lopóztak be a kereszténységbe.”

Itt félbeszakítottam azzal a kérdéssel, hogy mikor hatoltak be először az eltérő vélemények a kereszténységbe. Ezt válaszolta:

„Csekély mértékben már az első évszázadban. Tudod jól, hogy már az apostolok idejében nem kevés véleménykülönbség volt a keresztény közösségek között. Egymás után lopózott be a sok tévelygő emberi vélemény és rendelet, amelyek Krisztus tanaival nem egyeztek. Ha nektek meglenne a teljes és hamisítatlan szövegű krisztusi tan, vállaitokról jókora terhet venne le, mégpedig azon terheket, amelyeket a vallás és kereszténység nevében raktak rá emberek. Egyes tanok, melyek hitét elvárják tőletek - jóllehet értelmetek előtt lehetetlenségnek tűnnek - megszűnné-

nek, mert felismernének lehetetlen voltukat, és fellélegezhetnétek, mint Isten szabad gyermekei. Így azonban emberek milliói érzik, hogy a mai keresztény tanok közül sok a helytelen. Megszokásból azonban külsőleg megtartják őket, de belső hatásuk nincs, mert hiányzik az élő bizonyosság.”

„Sokan azonban külsőleg sem tartják be a mai kereszténységet. Ahelyett, hogy csak a helytelent vetnék el belőle, eldobják az egész kereszténységet az Istenhittel együtt, mert úgy vélik, e kettő összefügg. És ez nagyon rossz.”

„Eljön azonban az az idő, amikor Krisztus tanítása az ő teljes tisztaságában és igazságában visszajut az emberiséghez. Hogy ez milyen módon fog történni, azt nem szükséges most megtudnotok.”

„De az is, ami az Újszövetség okirataiból megmaradt, nem kevés helyen lett **megváltoztatva**. A leírók szavakat és mondatrészeket változtattak meg, egyik helyen egy szót hagytak ki, a másikon egy szót fűztek hozzá, miáltal az egész mondat értelme megváltozott úgy, ahogy éppen céljaiknak megfelelt. Legtöbbször koruk véleményéhez akartak a Bibliában bizonyítékokat barkácsolni, a hamisítás módszeréhez nyúlva. Ők nem voltak mindig tisztában tettük helytelenségének nagyságával, sőt azt hitték, hogy a vallásnak tesznek szolgálatot. Így lett a nép félrevezetve. Sokan legmélyebb bensőjükben érzik, hogy nem az igaz úton járnak, még ha nincs is meg a módjuk arra, hogy világosságot kapjanak. Mindennek szükségszerű következménye lett, hogy egy ilyen gyökeretlen kereszténység semmi gyümölcsöző hatást nem képes kifejteni, mert az igazságba vetett minden kétség gátolja a hatást.”

„Szabad kérem” mondtam szorongva, „megnevezne egy helyet nekem az Újszövetségben, amely hamisítás, vagy szóelhagyás miatt értelmet megváltoztató hamisítást szenvedett?”

„Ez ugyan nem a legalkalmasabb időpont”, válaszolta „hogy e hamisítások részleteibe belemenjek. Ezt majd később fogom megtenni, amikor számotokra a Bibliát összefüggéseiben fogom elmagyarázni. Mégis teljesíteni akarom a te kérésedet, és számodra két helyet megadok: az egyik helyen egy szót egy másikkal helyettesítettek, a másikon pedig elhagytak egyet.”

„Ismered Tamás apostol felkiáltását: »Én Uram és Istenem!« (Jn.20,28 -Szentszéki) A valóságban azonban azt a kifejezést használta, ahogyan az apostolok Krisztust mindig szólították: »Én Uram és Meste-

rem!« A *Mester* szót később az *Isten* szóval hamisították meg. Hogy mindez milyen okból történt, egy későbbi alkalommal magyarázom meg.”

„Egy másik hely, ahol egy szót kihagytak és ezáltal az értelmét teljesen megváltoztatták, különösen érdekelni fog téged. Te katolikus pap vagy. Úgy gondolod megvan a hatalmad a bűnök megbocsátására. Az Újszövetség mely helyét veszed annak bizonyítására, hogy egy papnak ilyen hatalom adatott?”

A következő helyet idéztem: „Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek megtartjátok, az bűnben marad.” (Jn.20,23 Szentszéki). Ő kijavított engem úgy, hogy a helyet szó szerint idézte: „Ha ti mások bűneit megbocsátjátok, meg lesz nekik bocsátva” és tovább folytatta:

„A szó, amit ti *nekik*-nek fordítotok, a görögben *magatok*-at is jelent. Nos az eredeti szövegben még ott áll előtte az a szó is, hogy *nektek*. Az tehát, amit ti *nekik*-kel fordítotok, a valóságban *nektek magatoknak* volt. Az eredeti szöveg tehát így hangzott: »Ha ti mások bűneit megbocsátjátok, meg lesz bocsátva nektek magatoknak.« Beláthatod milyen változás állt be a jelentésben azzal, hogy a *nektek* szót elhagyták. Krisztus ezen a helyen sem mond mást, mint amit más helyeken is kijelentett, nevezetesen: Bocsásátok meg szívetekből embertársaitok ellenetek elkövetett hibáit és bűneit, hogy így ti is megbocsátást kaphassatok Istentől a bűneitekre. »S bocsásd meg a vétkeinket, amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.« A legnehezebb a ti életetekben a megbocsátás. Ezért kaptok az Istentől egy rendkívüli segítséget. Ugyanezen a helyen mondja Krisztus: »Vegyétek a Szentlelket« (Szellemet, német ford.). Ha ti megbocsátjátok a mások vétkeit, nektek is meg lesznek azok bocsátva. Ha azonban megtartjátok azokat a szívetekben, akkor a ti vétkeitek megmarad Istennél. - Megérted ezt?”

Nagyon lehangoltan és elgondolkozva válaszoltam egy csendes „igen”-nel, és rögtön hozzátettem: „Tehát a te nézeteid szerint nincs is annak semmi értelme, ha én mint pap mások bűneinek megvallását elfogadom, és nem bocsáthatom meg azokat? Eszerint az egész dolgot fel kell adnom.”

„Erre nincs szükséged.” válaszolta. „Mivel te egy olyan egyház papja vagy, amely azon a véleményen van, hogy a bűn megbocsátásához a bűnöket a papnak meg kell gyónni, fogadd csak nyugodtan a bűnök

megvallását, ahogyan az neked elő van írva. Nincs abban semmi gonosz, vagy Istentől tiltott, ha egy ember a bűneit megvallja. Azt azonban ne hidd, hogy a meggyónt bűneit Isten helyett megbocsáthatod. A te feladatod csak az lehet, hogy tanítás, intés, meggyőzés és belső bátorítás által a bűnös hajlamot a gyónóból eltávolítsad úgy, hogy ő belsőleg megváltozva térjen haza, és tevékenységében egy másik emberként mutakozzon. Egy megszokott gyónás és feloldozás nem csak értelmetlen, hanem az Istennel való megbékélés gondolatának a megszenteltetését.”

„A te közbevetett kérdésed miatt eltértem a témámtól. Most folytatom tovább.”

„Ha az eredeti iratok rendelkezésekre álló másolataiban Krisztus tanaiból egyes részek szándékos rövidítések vagy hamisítások miatt megváltoztak, mégis annyi helyénvaló maradt, hogy az emberek ezen tanok követésével Istenükhöz közelebb kerülhettek. De sajnos nem képesek az igazat a hamistól megkülönböztetni.”

„Krisztus tanainak alapjai az Ő szavai alapján: »Szeresd Istent mindenek fölött és felebarátaidat mint saját magad!« Aki ezt követi, teljesíti az egész Krisztusi tanítást. Minden más igazság csak kiegészítése ennek az alapigazságnak és segítő útmutatása az egyes emberek életében való alkalmazáshoz.”

„Most pedig rátérnék arra az utolsó, nem kevésbé fontos okra, amiért úgy tűnik, hogy a ma emberére a kereszténység semmiféle befolyással nem bír.”

„Az emberiség nem látja szellemi vezetőinél a keresztény tanítások és a papok saját maguk által prédikáltak gyakorlati követését. Ez érvényes minden keresztény vallás papjaira. Kivételek, ha viszonylag kevés is, de léteznek. Hol vannak a papok, akiket Krisztus mellé állíthatnátok anélkül, hogy elpirulnának? Hányan vannak azok, akik szenvedést, szegénységet és szükségét testvéreikkel együtt viselték? Hisz a gyülekezetük tagjai csak testvéreik? **Szolgálják-e** őket, ahogy Krisztus elrendelte, vagy sokkal inkább uralkodnak rajtuk és kihasználják őket? Tesznek-e valamit is ingyen? **Nincsenek talán olyanok, akik még a gyónást is megfizettetik?**”

„És még a sok egyéb az életvitelükben! Minderről azonban most nem akarok szólni. Erről a pontról veled egyedül kívánok beszélni.”

E szavaknál felém fordulva folytatta: „Te holnap a rokonaidhoz akarsz utazni. Ez az utazás nem sürgős. Maradj holnap még itt, és gyere

el 7.30-kor újra ide, akkor majd egyedül beszélgethetünk. Ha majd magához tér, mondd ennek a fiúnak, hogy legyen itt holnap este 7.30-kor.”

Befejezésül idegen nyelven imádkozott és kezét áldásra emelte a következő szavakkal: „Isten nevében legyetek megáldva! - Isten veletek!”

Ezután az üdvözlés után a fiú, hasonlóan mint az ülés elején, összesett, majd kinyitva szemeit csodálkozva nézett körül. Érthetetlen volt számára, hogy ilyen késő van. A történekről nem tudott semmit. Azt mondta: úgy érezte mintha hosszán és jót aludt volna. Nagyon jól és frissnek érezte magát.

Amikor megemlítettem, hogy másnap este 7.30-kor újból el kellene jönnie, azt válaszolta., ez nem lehetséges, mert egy sürgős munkát kell elvégeznie, ami 9 óráig is eltarthat. Ezt már az előző napon így rendelte el oktatója.

Mindennek ellenére elhatároztam, hogy utazásomat elhalasztom és a következő este a megadott időpontban újra odamegyek.

Az ülés befejezése után, amikor hazaértem úgy éreztem, mintha egy nehéz álomból ébredtem volna fel. A Hold ezüstösen csillogott a tetők felett és a csillagok nyugodtan fénylettek a tiszta éjszakában. Bennem azonban gondolataim lángjai hegymagasságig emelkedtek. Éreztem, hogy e tűz hitéletem eddigi tartógerendáit nyaldossa körül.

Ki mondja az igazságot? A vallás, amelynek papja vagyok, vagy a hang a fiúból? Vagy talán a fiú maga lenne az, aki ezt az egészet összeálította, hogy előttünk egy komédiát rendezzen?

A fiú maga? - Nem, ez ki van zárva. Ezt elhinni nagyobb lehetetlenségnek tűnt, mint a világ összes hittételében való hit. Nos itt meg ott olvastam már *látókról, tudatalattiról, gondolatátvitelről*. Ezekkel sem tudtam ez esetben mit kezdeni, így nyugodtan tovább akartam vizsgálni. A dolog olyan fontos lett számomra, hogy nem tudtam elnézni felette. Visszaút nem létezett többé, a tiszta világosságot akartam. Talán már a következő ülésen egy lépéssel közelebb kerülök hozzá.

A döntés

„Az igaz utat választottam, Döntéseimet magam előtt tartom.”

(Zsolt.119,30 Ökumenikus)

Egy ébren töltött éjszaka után a Szövetség irodájában lázas munkával próbáltam feledtetni kínzó gondolataimat.

Este, rövidebbel 7.30 előtt újból odaérkeztem a lakásba, amelyben az ülést előző nap tartották. Nagy meglepetésemre a fiú már jelen volt. Elmesélte nekem, hogy munkaadója délután 4-kor azzal jött hozzá, meggondolta magát, a munkát, amit ma este túlórával kellett volna teljesíteniük, elhalasztja holnapra.

Egyedül voltam a fiúval. Amint az óra fél nyolcat ütött, a fiú beleesett abba a számomra megmagyarázhatatlan állapotba amibe tegnap, újból az „Isten áldása” üdvözléssel kezdte, kezet nyújtott nekem és mondta: „Örülök, hogy itt maradtál, mert sok mondanivalóm van számodra. Legelőször azonban a tegnapi előadásom utolsó pontját szeretném befejezni. Ugye azt mondtam neked, hogy erről akkor akarok veled beszélni, ha egyedül leszünk.”

És elkezdte nekem a papság egy nagy részének a züllöttségét lefesteni. Megrendülten és fájdalommal telve hallgattam mindezt.

Aztán egészen barátságosan mondta nekem: „Beszélj előttem egész nyíltan és bizalmasan, mert én tudom, hogy tegnap óta nem hagy nyugodni a dolog, és nem találod önmagadat.”

Belső izgalomtól dadogó hangon feleltem: „Igazad van. Gondolataimban összevisszaság van. Nem tudom, mit tartsak erről az egészből. Arra kérek taníts engem mindenről, és mondd meg nekem mindenképp előttem, ki vagy te és hogyan lehetséges, hogy ezen a fiún keresztül beszélsz.”

„Igazad van, ha azt kérdezed, ki vagyok én. Mert azokat a szellemeket, amelyek hozzátok beszélnek, mindenképp előttem meg kell vizsgálnotok, vajon Istentől való-e, nehogy a gonosz szellemek áldozatául essetek, akik titeket szellemileg és testileg tönkretesznek, nem az igazságot mondják el nektek, hanem a hazugságot, és ezáltal életemeket romlásba döntik. - Én esküszöm neked az Istenre, hogy Isten egy jó szelleme vagyok, mégpedig egyik a legmagasabbak közül. Nevemet tartsd meg magadnak!”

És megnevezte magát.

„Én vagyok az, aki téged ide vezetett. Isten megbízásából oktattí akarlak, te viszont oktasd embertársaidat!”

Nem tudtam, , mi történik velem.

„Most azzal akarom kezdeni,” - folytatta tovább, - „hogy neked elmagyarázom, mi megy itt végbe. - Így gondolod, ez valami egészen új és hallatlan, amit te itt tapasztalsz. Ez olyan régi, mint az emberiség. Az első embertől kezdve mind a mai napig kapcsolatban állt a szellemi világ az emberekkel. A jó szellemi világ, és természetesen a gonosz is. Elég gyakran olvashattad a régi iratokban, amit ti Ószövetségnek neveztek, hogy Isten emberekhez beszélt. Isten beszélt Ádámhoz, Káinhoz, Ábrahámhoz, Izsákhhoz, Jakabhoz, Mózeshez és sok máshoz is. Hogyan képzelte ezt el? Hisz Isten egy szellem. Egy szellemnek azonban nincsen anyagból szája és hangszála, hogy ember módján beszélni tudjon. Hogyan beszélt tehát Isten az emberekhez?”

„Nem tudom” - hangzott a rövid válaszom.

„És hogyan magyarázod meg a három ember megjelenését Ábrahámnál? Ő tudta, hogy azok nem emberek, hanem Isten küldöttei voltak. Mégis adott nekik enni és tárgyalt velük Szodoma és Gomorra városok elpusztításáról. Hogyan magyarázod meg ezeket a jelenségeket?”

Nem tudtam mit felelni. Mindezeket már százszor olvastam és adtam elő a gyerekeknek az iskolában. De hogy hogyan zajlott le és jött létre a Biblia által említett szellemekkel való kapcsolat, arról sohasem hallottam semmit, és magam sem gondolkodtam el felőlük.

Tovább folytatta az ilyen dolgok felöli kérdezősködést. De semmi-re nem tudtam neki az igazi választ megadni.

„Tudod, hogy nektek embereknek különböző eszközök állnak rendelkezésetekre, hogy közléseiteket a távolba továbbíthassátok. Leveleket írtok, telefonáltok vagy táviratoztok egymásnak, és most még az éter hullámaít is felhasználjátok a rádiónál. Így az anyag által töletek elválasztott szellemi világnak is megvannak az eszközei, hogy veletek összeköttetésbe lépjenek.”

„De ti mai emberek, nem gondolkodtok el a dolgok felett. Olvassátok mindezt, de ez holt olvasás marad.”

„Vedd Mózes hatalmas történetét! Ott megtalálod, hogy az *Úr anyala* az égő csipkebokorból beszél; hogy Isten mindennap utasításokat

ad Mózesnek, mit kell neki tennie; hogy az *Úr angyala* Izrael népe előtt felhőoszlopként vonul és abból beszél; hogy Mózes Istent annyiszor kérdezi, ahányszor akarja, és Isten válaszol neki.”

„De a nép is megkérdézhette Istent. Kimentek a táboron kívül felállított kinyilatkoztatás sátrához, ahol Mózes szolgálja, Józsué állandóan jelen kellett hogy legyen, és ezért nem hagyhatta el a sátrat. - Nos, gondolkodj csak el azon, miért kellett az ifjú Józsuénak mindig a sátorban maradnia? Talán az Isten megkérdésével függött ez össze?”

Villámszerűen hasított agyamba a gondolat, és sietve mondtam: „Talán úgy lehetett ez Józsuéval, ahogy itt ezzel a fiúval? Ahogy te ennek a fiúnak a testét használod fel a velem való beszélgetéshez, ugyanígy szolgálták ki magukat a szellemi világból, Józsuén keresztül?”

„Helyesen ismerted fel!” - mondta ő. „Csak meg kell jól jegyezned, hogy a legritkább esetben beszélt Isten személyesen, amikor az áll a Bibliában: *Isten beszélt!* Mert Isten rendszerint az ő szellemi küldöttein keresztül szól.”

„Nehogy azt hidd, hogy a szellemi világ állandóan egy embert használ fel, ha közölni akar veletek valamit. Sok eszköz áll a szellemek rendelkezésére, hogy megértessék magukat veletek.”

„Így megtalálhatod, hogy Isten a *felhőoszlopon* keresztül beszélt. Sok esetben egyes emberek *látó* vagy *halló* képessége által valósult meg a szellemi világgal való kapcsolatfelvétel. Isten Ádámmal és Évával történő beszélgetése és a későbbi időkben többeknél, a *halló* képesség segítségével zajlott.”

„Volt még egy eszköz, amelyet az izraeliták gyakran használtak fel az Isten megkérdésére. Ez a „hósen” volt, amelyet a magas rangú papok viseltek ruhájukon, ezért a melltáska nevet is viselte. Isten ezen a módon történő megkérdését a későbbiekben meg fogom neked tanítani.”

„De nemcsak az Ószövetségben található meg a szellemekkel való kapcsolatteremtés, hanem ugyanolyan bőséggel az Újszövetségben is. Mindegyik Evangélium, de különösen az Apostolok Cselekedetei tartalmaznak nagyszámú tudósítást a szellemek megnyilatkozásairól. - Krisztus maga ígérte meg mindazoknak, akik hisznek, hogy maga fogja Isten szellemeit elküldeni. Az első keresztény gyülekezetek azon jelenségei, amelyeket Ti ma nem tudtok megmagyarázni, nem voltak egyebek, mint a szellemi világ jövő-menése. Ők beszéltek az összegyűlték egyikén ke-

resztül idegen nyelven, egy másikon a jelenlévők anyanyelvén, egy harmadiknak megadták az erőt a betegek gyógyításához és megint másoknak egyéb adottságokat adtak aszerint, hogy az egyén mint eszköz a szellemi világ számára mire a legalkalmasabb. Mindezeket akkor még mindennaposnak és magától értetődőnek tartották.”

„Ez a szellemi világgal való kapcsolat nem szűnt meg az első keresztény időkkel, ahogy nektek az *egyház* tálni próbálja. Sokkal inkább fennmarad ez minden időben, mert ez az egyetlen út ahhoz, hogy megtudjátok az igazságot.”

„Az kétségtelenül az emberektől függ, hogy ők Isten szellemeivel kapcsolatba lépnek-e, vagy sem. Az Ószövetségben is voltak olyan idők, hogy a jó szellemi világgal való kapcsolat majdnem teljesen megszűnt. Ez az Istentől való elidegenedés időszaka volt.”

„A mai emberiség is, a sok felépített templom ellenére nagyrészt elfordult Istentől és a gonosz karmaiba esett. Ha a ma emberei Istenhez újból közel kerülnek, mint ez az Ószövetség egyes időszakában és az első keresztények idejében, megtörténnek ugyanazon csodálatos dolgok, amelyeket ebből az időszakból ismertek. Mert Isten ugyanaz az ma is, mint Aki akkor volt. Teremtényei ma ugyanolyan kedvesek számára, mint az elmúlt időben, hisz Ő nem személyválogató.”

„Mára legyen ennyi elég az általános tanításból. A szellemeknek veletek, emberekkel való kapcsolatáról részletesen kioktatlak majd az idők folyamán, ha te akarod, hogy megkapd ezt a tanítást és elvállalod azt a feladatot, ami számodra van kiszabva. Kényszerítve nem leszel, hiszen megvan a szabad akaratod. Átveheted a kínáltakat és bizonyosságot tehetsz az igazságról - vagy elutasíthatod, és járhatod tovább az eddigi utadat. Ha viszont készen állsz átvenni őket, akkor nagy földi áldozatot kell hoznod. Az igaz és helyes iránti törekvésedért üldöztetésben lesz részed, de a békét meg fogod találni. Ha elutasítod a felkínált Isteni ajándékot, akkor viseld is érte a felelősséget. Döntsd el magad! Így - vagy úgy.”

„Nem kell mindent vakon tudomásul vened, hanem vizsgálj meg, hogy ez az igazság-e, vagy a gonosz egy szemfényvesztő játéka. Ne légy megelegedve azzal, amit tőlem hallasz. Gyűjts tapasztalatokat függetlenül attól, hogy itt mikkel találkozol.”

„Ezért befejezésül arra szeretnék kérni: keress gyülekezetekben olyan személyeket, akik ilyenfajta dolgokról még nem hallottak. Tartsál

velük hetente egy alkalmas időpontban olyan összejövetelet, amelyen - hasonlóan az első keresztények szokásaihoz - imádsággal, írásmagyarázattal foglalkoztok. Így alkalmad lesz az ottani eseményeket az itt látottakkal és hallottakkal összehasonlítani.”

„Mindemellett intézd úgy, hogy minden vasárnap este 8-kor ebben a körben megjelenhess, hogy a tanításodat folytathassam.”

„Szívesen megteszem,” mondtam „hogy vasárnaponként idejőjjen olyan gyakran, amilyen gyakran csak tudok. Arra azonban nem tudom elszánni magam, hogy a gyülekezetemben lévő egyszerű parasztemberekből egyeseket ilyen összejövetelehez kiválasszak. Ez ebben a kis faluban rendkívüli feltűnést keltene, amelynek következményei beláthatatlannok lennének. Egyáltalán nem is tudom, kiket tudnék kiválasztani.”

„Neked csak döntened kell ebben az irányban, s minden mást megkapsz hozzá.” - válaszolt kétkedésemre. - „Neked nem kell semmit ezért tenned. Minden a te szabad döntésednek van alávetve. Azt tanácsolom, dönts így. - És most be akarom fejezni.” A kezét, hasonlóan az előző naphoz, áldáshoz emelte a következő szavakkal: „Isten óvjon meg téged! Adjon erőt az Ő akaratának követéséhez! Ámen. - Áldjon meg az Úr!”

A fiú rövid ideig újból magába roskadt, majd magához tért. Mindarról amit mondott nem tudott semmit.

Minden kísérletem az események természetes magyarázatára alkalmatlannak bizonyult. Még ahhoz sem voltak elégségesek, hogy akár csekély részletek is érthetővé váljanak.

Ami belülről a legjobban, úgy is mondhatnám, ellenállhatatlan erővel megfogott, az a hallottak nyugodt tisztasága és meggyőző következetessége volt. Így csak az igazság képes hatni. E hatás alól még akkor sem tudtam kivonni magamat, amikor megkíséreltem.

Sok minden, ami eddig nem volt világos, érthetővé vált számomra.

Még csak a kezdetnél álltam. Az összefüggések teljes magyarázatát ígérték nekem. Nekem csak el kellett vennem a felkínáltakat. Sőt még több! Az itt hallottakkal nem kell megelégednem, hanem egy másik, ettől független forrásból is meríthetek, hogy biztosra mehessek. Egyszerű, mezőgazdaságban élő, tapasztalatlan emberekkel, akiknek a spiritizmusról halvány fogalmuk sincs, kellene olyan módon Istentiszteletet tartanom,

mint ahogyan azt az első keresztények tették, minden befolyástól függetlenül - a saját „paplakomban”.

Tényleg megtegyem-e? Mit mondanak majd az emberek? Éreztem, amint az emberektől való félelem erőt vesz rajtam. - Nem tartana-e saját gyülekezetem elmebetegnek, ha effélét tennék? - És ha az egyházi előljáróságok minderről tudomást szereznek, nem kerül-e ez nekem az állásomba? Súlyos harc dúlt bennem. Melyik oldal mellett döntsek? Azt, hogy most döntenem kell, éreztem. Soha életemben nem imádkoztam Istenhez olyan bensőségesen, mint ezekben a napokban. Végül is eldöntöttem: követem a nekem adott utasításokat még akkor is, ha ez a legnagyobb személyes feláldozással, állásom és gazdasági létezésem elvesztésével járna.

Megtörtént tehát a döntés. Belsőleg teljesen megnyugodtam, és nagy bizakodással néztem a jövődő dolgok elébe.

Az igazság bizonyítása

„És néktek kenetek van a Szentől, és mindent tudtok.”

(1Jn.2,20 Károli)

A nélkül, hogy tekintettel lettem volna a következményekre, elhatároztam, hogy gyülekezetemből kiválogatok néhány embert, akikkel olyan összejövetelet tartok, mint amelyen személyesen a közeli városban részt vettem. Hogy kiket kellene kiválogatnom, nem tudtam. Azt viszont megmondták, hogy mindent megkapok, mihelyt döntök, így is történt. Nem kellett az embereket keresnem, hanem tőlem függetlenül, teljesen furcsa módon jutottak hozzám.

Gyülekezetemben volt egy részlegesen béna beteg, akit hetente többször meglátogattam. Az Ő nővére is a faluba ment férjhez és négy gyermeke volt, 20 és 28 éves kor között: három fiú és egy lány.

Egyik este a beteggel beszélgettem, amikor bejött nővérének egyik fia édesanyját keresve. Miután megtudta, hogy édesanyja. rövidesen vissza fog térni, leült, hogy várjon. Nem sokára megérkezett és vele majdnem egyidejűleg a másik két fia is, akik testvérüket akarták elhívni. Ugyanis a barátainkkal megállapodtak, hogy ezen az estén egy családnál találkoznak. Pár perc múlva lánytestvérük is belépett a szobába, aki ápolónő volt. Meg akarta tőlem kérdezni, hogy az egyik beteg mellett szükséges-e az éjszakai ügyelet.

Így tehát összesen heten voltunk. Hirtelen az egyik fiú megemlítette az egyik vasárnapi prédikációm. Egy olyan részről beszéltem benne, amely számukra ismeretlen volt. Nos a körülöttem ülőknek nagy alaposággal elmagyaráztam a kérdéses szakaszt. Nagy figyelemmel hallgattak. Amikor befejeztem, az egyik fiú megjegyezte, hogy örülne, ha a Biblia ilyen magyarázatára gyakrabban lenne alkalom.

Azt válaszoltam, hogy szívesen készen állok itt a beteg mellett gyakrabban a felmerülő kérdéseket megválaszolni. Így tették ezt az első keresztények, otthonaikban összeülve, vallási dolgokról beszélgetve. Nagy örömmel fogadták javaslatomat és rögtön meg is állapodtunk, mely napokon tartjuk összejöveteleinket.

Már több alkalommal is találkoztunk, de nem történt semmi különleges esemény. Üléseinket imádsággal kezdtük, majd elcsendesedve bel-

ső koncentrációba merültünk. Ezt követte egy, a Szentírásból való rész felolvasása és magyarázata, valamint a jelenlévők részéről felmerülő kérdésekre adandó válaszok. Együtt gondolkodva próbáltuk a szűkebb és tágabb környezetünkben élő rászorultak megsegítését megoldani.

Csodálattal figyeltem, hogy különösen a három testvér hogyan reagál a dolgokra. Feltűnt valami, mégpedig nem csak nekem, hanem édesanyjuknak is, nevezetesen: a három fiú nemesebb, szebb vonásokat kezdett magára öltetni. Ez még idegeneknek is feltűnt. A három fiú közül az egyik azt mondta: nem is tudja tulajdonképpen mi megy végbe belsejében. Amikor a mezei munkáját végzi, egy belső hang mindig arra inti, hogy dicsőítse, magasztalja Istent és fejezze ki hálaadását. Korábban sohasem voltak ilyen gondolatai. Ha mostanában a természetében rejlő indulatosság előtör, olyan nyomás nehezedik lelkére, hogy munkáját abbahagyva rögtön az elkövetett hiba bocsánatát kell kérnie Istentől. Csak mindezek után tud tovább dolgozni. Korábban naponta tucatszám követte el az ilyen hibákat anélkül, hogy bensője ellenkezett volna.

A szomszéd városban tartott első összejövetel óta magam is ugyan-
ezt éreztem. A hibák és hanyagságok, amikre korábban nem figyeltem fel, tűzzel égették lelkemet.

Negyedik ülésünk alkalmával a Biblia egyik szakaszát értelmeztem úgy, mint azt a mai keresztény egyházak is magyarázzák. Máshogyan nem tudtam. Magyarázatomat még be sem fejeztem, amikor az egyik fiú, számomra megmagyarázhatatlan izgalomba jött. Furcsán csillogó szemekkel meredt rám és úgy tűnt, mintha belsőleg hadakozna valami ellen. Hirtelen hozzám fordult, testén remegés futott keresztül, majd ezt mondta:

„Nem tehetek másként. Közölnöm kell Önnel, hogy a magyarázata hamis. Kényszert érzek arra, hogy a helyes magyarázatot elmondjam.”

És elmondta azokat a mondatokat, amelyeket e szakasz magyarázatához bensőleg kapott. Olyan világos és meggyőző volt, hogy sem bennem, sem a résztvevőkben nem volt kétség helyessége felől.

Első csodálkozásunkból fel sem ocsúdtunk, amikor kijelentette ugyanez a fiú: „Írnom kell”.

„Mit akarsz írni ?” kérdeztem.

„Nem tudom. De egy ellenállhatatlan erő kényszerít rá. - Adjatok nekem papírt és tollat!”

Mindkettőt odatettük eléje. Rögtön nagy sebességgel teleírt egy fólialapot. Egyik betű beleért a másikba, a szavak és mondatok nem voltak elválasztva. Aláírásként „Celsior” állt a lap alján.

Az írás számunkra egy fontos tanítást tartalmazott.

A fiú megkérdezte, mit jelent a „Celsior” szó. Elmagyaráztam neki, hogy ez egy latin szó, aminek jelentése: „egy magasabb” vagy „a magasabb”.

Meg akartam tudni a fiútól, hogy milyen érzései voltak az előbb átéltek alatt. Válaszul elmondta, hogy ennek a kifejezésére nem találja a megfelelő szavakat. Egy olyan nagy hatalom befolyása alatt állt, hogy nem tudott neki ellenállni. Ő ugyan minden energiáját mozgósította az ellen, hogy nekem azt mondja, a Bibliai magyarázat hamis. Természetesen meg volt a tanítás helyességéről győződve, de valahogy mégis rá lett kényszerítve a beszédre és az írásra. Úgy érezte, mintha saját gondolatait elvették volna és valaki kicserélte volna azokat. Tudta, hogy ír, a mondatok tartalma is tudatosult benne, de csak annyi ideig, amíg a mondatot végigmondta vagy írta. Ha egy mondat végére ért, nem emlékezett rá tovább, mert a következő mondat szellemét teljesen kitöltötte, és kényszerítve volt azokkal a szavakkal kimondani vagy leírni, amelyeket megkapott. A betűkre, helyesírásra, vesszőre és pontra nem tudott figyelni. A Biblia-magyarázat és az írás befejezése után, azok tartalmáról nem volt tudomása, úgyszólván lehetetlen volt számára a leírtak és elmondottak elismérlése.

Még a történetek beszéltük meg, amikor a fiútestvérek egyike azt mondta, a következő ülésen nem tud résztvenni, mert nem képes fejét nyugodtan tartani, akarata ellenére ide-oda fordul. Ő megpróbál ellene védekezni, sikertelenül.

Én is észrevettem fejének mozgását. Édesanyja szintén, aki kérdő szemeivel rám nézett. Megnyugtattam mindkettőjüket, hogy semmi okuk a félelemre, mert amit mi teszünk, az nem gonosz. Jóllehet nem értünk még mindent ami itt lejátszódik, de minden kétséget kizáróan mindez hamarosan tisztázódik fog. Hasonló események jellemezték az első keresztyének összejövetelét is. És bizonyításképpen elolvastam az 1Kor.14-t és megmagyaráztam amennyire tudtam.

Számomra ezen este eseményei ugyanolyan újak voltak, mint a többieknek. A közeli városban tartott összejövetelen csak azt éltem meg, ahogyan egy szellem a teljesen **eszméletlen** emberből beszélt. Nem volt

tudomásom, hogy egy szellem egy teljesen tudatában lévő embert is esz-közként képes használni, még hozzá íráshoz és beszédhez. Az is homályos maradt számomra, mi ment abban az ifjában végbe, aki a fejét mozgatta.

Ezért nagyon örültem, amikor a következő vasárnapi ülésen a városban e dolgokról felvilágosítást kérhettem. A következő közlést kaptam:

„Ne nyugtalankodjál, ha minden pont azonnal nem világos számodra. Ez a dolog túlságosan új neked, és hiányoznak bizonyos fogalmaid, de mindez lassanként érthetővé válik számodra. A ti emberi találmányaitoknál és felfedezéseiteknél sem megy másként. Először a felfedezett igazságot lehetetlennek, a felfedezőt pedig elmebetegnek tartják. Évekkel később ugyanez a felfedezés általánosan elismert és természetes lesz. - Ki tudott volna csak száz évvel ezelőtt is a ti mai repülőtekről, telefonotokról vagy akár a rádióról fogalmat alkotni? Ha valaki akkor mondta volna, hogy eljön majd az idő, amikor az ember a levegőbe repül, távoli helyekről beszél és otthonában olyan koncertet hallgat, amelyet több órányi távolságban játszanak, nem hittek volna neki. És leggyakrabban pontosan a tudósaitok mondtak ezen lehetőségeknél ellent.”

„Nos, hallottad és magad is megélheted, hogy a szellemi világ az emberrel kapcsolatba léphet, ha a megfelelő feltételek teljesülnek. A nagy tömegek mindezt nem hiszik el, pontosan úgy, ahogy korábban lehetetlennek tartották, azt ami ma valóság.”

„Még a tanult emberek sem akarják elismerni, hogy a szellemi világ a ti érzékszerveitek által érzékelhető módon, a ti életetekben is megjelenhet. Mégis események ezrei történnek a ti időkben is, melyeket tudósaitok cáfolhatatlan tényként megállapítanak, mégpedig olyan tényekként, amelyek **csak a szellemi világ beavatkozásával magyarázhatók**. A ti tudósaitok ugyan más okokat neveznek meg az ilyen eseményeknél, és elvárják tőletek, hogy a leghihetlenebb és legésszerűtlenebb dolgokban higgyetek csak a tények *emberi* megmagyarázásának kedvéért, hogy így ne kényszerüljenek egy szellemi- és egy túlvilágot elismerni. Egyesek közülük azért teszik, mert tagadják a halál utáni továbbélést. Mások azért, mert nem rendelkeznek azzal a bátorsággal, hogy tudósként fellépjenek a szellemi világ beavatkozásáért, habár ennek helyességéről bensőleg meg vannak győződve. Attól rettegnek, hogy tudományos tekintélyük szenvedne csorbát.”

„De el fog jönni az az idő, amikor a ti tudományotoknak is be kell látnia, hogy a szellemi világ, úgy a jó, mint ahogyan a gonosz is, a ti éle-tetekbe és sorsotokba a legváltozatosabb módon, láthatóan és érezhetően beavatkozik.”

„Ezért tehát ne csodálkozzál majd, ha téged a mai időben abnormá-lisnak fognak tartani, mihelyt kijelented, hogy egy szellemmel beszéltél.”

„Azon mindenesetre nagyon csodálkozom, hogy a ti felekezeteitek a szellemi világ beavatkozását és kapcsolatát a ma emberével elutasítják, vagy ha mégis elismerik azt állítják, hogy csak a gonosz szellemi világ lehet az, amely manapság megnyilvánul.”

„Az ilyesféle állásfoglalás teljesen balga, mert ha ma nem tudnak eljönni hozzátok a szellemek, akkor ez a korábbi időkben sem lett volna lehetséges. Így az összes Bibliai tudósítás a szellemi kapcsolatokról a mondák birodalmába tartozik. Vagy ha manapság csak gonosz szelle-mekkel lehet kapcsolatunk, akkor korábban is csak gonoszokkal volt le-hetséges. Ezzel minden, az Új vagy Ószövetségre alapozott vallás össze-omlana. Hiszen ők azt állítják, hogy szellemek által kapták meg vallási igazságait és törvényeiket. Ha korábban mindezek jó szellemek voltak, akkor nincsen semmi alapunk azt állítani, hogy ma ne jönnének. Ez ugyanaz az Isten, aki akkor a jó szellemeket küldte és aki ma is küldi őket. Ahogyan Ő akkor is a helyes útra akarta vezetni az emberiséget, ugyanúgy ezt akarja ma is. Vagy talán azt gondoljátok, manapság már nincsen szükségetek az Isten szellemei által történő tanításra és vezetés-re? Úgy vélték, ti talán különbek és okosabbak vagytok a régi idők em-bereinél, és rendelkeztek a teljes igazsággal?”

„Az, amit te az általad tartott összejövetelen megéltél, igazolja mindazt, amit tőlem hallottál és még sokkal többet át fogsz élni. Ne ag-gódj amiatt a fiú miatt, aki a fejét nem képes nyugodtan tartani. Munkál-kodás alatt áll, és te saját szemeddel láthatod, milyen módon kapnak képzést a különböző médiumok.”

„A *médium* szó azt jelenti: eszköz. A *médiumok* tehát emberek, akiket a szellemi világ eszközként használ fel, hogy így az emberekkel való kapcsolat lehetővé váljék. Állatok is lehetnek *médiumok*. Ezt azon-ban hagyjuk most figyelmen kívül.”

„Ahhoz, hogy emberek eszközként a szellemi világot szolgálhas-sák, a szellemi világ által történő képzésre van szükség. Ennek időtarta-

ma lehet hosszabb vagy rövidebb, a személyiségtől és mindenekelőtt a kiképzés céljától függően.”

„A médiumok fajtáiról és kiképzésük részleteiről majd akkor részszulsz oktatásban, amikor elérkezik erre az idő. Ma csak annyit mondom el neked erről, amennyi a te következő összejöveteleden a történetek megértéséhez szükséges.”

„Nálad pillanatnyilag két fajta médium van kiképzés alatt, akiken dolgozik a szellemi világ. Az egyik egy úgynevezett *inspirációs médium*. Őrá egy szellemtől bizonyos gondolatok olyan erővel hatnak, hogy a saját gondolatait elnyomva, teljesen a szellem befolyása alá kerül. Nem csak a gondolatokat kapja tőle, hanem az annak kimondására vagy leírására való kényszert is. Ezalatt a médium teljesen tudatánál van. - A te inspirációs médiumodat még tovább kell képezni, hogy tökéletesedjen a felvevőképessége a szellemi világ számára. Mindazt, ami még akadályként útjában áll, le kell küzdenie. Hogy mi ez, azt te még nem érted. De majd később világossá válik számodra.”

„A másik médium, amelyik még nem tevékeny, a kiképzés első stádiumában van. Ő az a fiú, amelyik az utolsó ülés alatt nem tudta a fejét nyugton tartani, és emiatt félelmei voltak. Ő egy *beszélő médium* lesz. Saját szelleme kiszorul a testéből, egy idegen szellem lép a helyére és beszél belőle. Ezt az állapotot *transz*-nak nevezzük, rengeteg fokozata létezik aszerint, hogy a médium szelleme részben vagy teljesen válik-e el a testétől.”

„Az, hogy miképpen megy végbe a médium szellemének a testétől való eloldása, számotokra nehezen érthető. Egy másik alkalommal majd részletesen elmagyarázom neked.”

„Egy *teljestransz médium* vagy egy *mélytransz médium* kiképzése bizonyosan nem egy szép látvány. De ez szükséges, és végrehajtása örök törvények szerint zajlik.”

„Az édesanyja részére talán legjobb lesz, ha egy darabig az összejövetelről távol marad, nehogy a folyamat látványa felesleges félelmet keltsen benne.”

„A médium kiképzése fontos és szent dolog. Ezért üléseiteken sokat kell a médiumaitokért imádkoznotok, kérve Istentől az erőt és segítséget, hogy minden Isten akarata szerint történjen, és a médiumok Isten használható eszközeivé váljanak s hozzá hűek maradjanak.”

„Ezek a mai közlések fontosak voltak, hogy a nálad végbemenő folyamatokat nagyjából megértsd, és az ott átéltek miatt ne nyugtalankodjál.”

Mindaz ami az én összejöveteleimen történő médiumok kiképzését illeti, minden pontjában beigazolódott. A fiúnál, amelyik *inspirációs médiumként* került említésre, a kiképzés igen gyorsan haladt előre. A legfontosabb igazságokról szóló részletes tanításokat megkapta és leírta. E tanítások számomra teljesen újak voltak, és javarészt szemben álltak a fiú által eddig hittekkel, és az általam igazságokként prédikáltakkal. Tudatalattiról és gondolatátvitelről, amivel egyesek az ilyesmiket magyarázni próbálják, ez esetben nem lehetett szó. Gondolatátvitelről már csak azért sem lehet szó, mert a fiú minden dolgot, amit ezután írt, nem az ülésen, hanem otthon, bárki jelenléte nélkül vetette papírra. Sohasem ült le saját elhatározásából írni, hanem ugyanaz az ellenállhatatlan erő, ami az első ülés alkalmából is hatalmába kerítette, kényszerítette őt erre és az időpontot is ez határozta meg. Egyszer olyan korán, amikor még senki sem gondol a felkelésre, felébresztették és felszólították, hogy üljön oda írni. Ő azonban nem tett eleget a felszólításnak, mert úgy gondolta, még túl korán van a felkeléshez. Ekkor érezte, ahogy egy erő az ágyból kihúzza és a földre fekteti. Félelemtől eltöltve ugrott fel és ült le írni. Csodálatos magyarázatokat írt a *megváltáshoz*, amelyek egy pontban sem voltak azonosak az ő eddigi katolikus ismereteivel, de amelyekhez még csak hasonlókat sem találhatunk sehol sem. Hasonlóképpen írt a fiatal parasztfiú egy értekezést a Szentírásról, amely teljesen új igazságokat tartalmaz. Nem csak a tartalom, hanem a mondatfűzés is olyan ezekben az írásokban, hogy a fiú magától sohasem lett volna képes megalkotásukra. A következő témákról írt prózát: „A lélek szellemmé válása”, „Isten kegyelme”, „Mit tett a megváltód érted?”, „Tavaszi, nyári, őszi, téli”, „A szüret”, „Az éjszaka”, „Meneküljtek az Úrhoz!”, „A Szentírás”, „A gyermekek szeretete”, „A halandók halála”.

Ahogy prózai írásai csak Isten igazságait tartalmazzák, úgy versei is: „A hősi kiáltvány”, „A teremtés szava”, „Üdvösség és Hozsánna”, „Isten útjain”, „Isten pásztora és az ő nyája”, „Az erősebb”, „Így vonz a te teremtőd”.

Testvérenek kiképzése több időt vett igénybe. Az eközben megnyilvánuló testi állapota gyakran aggodalomra adott okot. Most örültem igazán, hogy előzetesen mindezt megtudtam, különben nem lett volna

merszem végig kitaratani. A fiú édesanyját megkértem, hogy egy ideig maradjon távol az ülésekről.

Miután kiképzése véget ért, a városi beszélő médiumhoz hasonló módon esett ő is az úgynevezett *transz* állapotba. A rajta keresztül beszélő médium a következő üdvözléssel köszöntött bennünket: „Isten ve-lünk!” Aztán megesküdött Istenre, hogy ő egy jó szellem, és megnevezte magát. E szellemen keresztül rengeteg utalást és tanítást kaptunk, melyek mindegyike megegyezett az összejövettelhez tartozó *inspirációs médium* és mindenek előtt a városi médiumon keresztül közöltekkel.

Mindebben két dolog tűnt fel nekem.

Először is egy rangkülönbséget tudtam megállapítani a városi médiumot beszédre felhasználó és a mi összejövételünkön megszólaló szellem között. Ugyanis néha, amikor egy nagyon fontos kérdést intéztem a mi összejövételünkön megszólaló szellemhez, annak megválaszolását a következő megjegyzéssel hátrította el: „Erre nincsen megbízatásom. De kérdezd meg *Őt!*” - Az *Őt* szónál mélyen meghajtotta magát. Az *Őt*-el a városban, a fiún keresztül megszólaló szellemre utalt. Először, amikor ezt az utalást kaptam, megkérdeztem tőle, vajon ismeri-e ezt a szellemet. „Ismerem őt”, hangzott a rövid válasza, mialatt újból nagyon mélyen meghajtotta magát. - Először érthetetlen volt számomra, hogy az én parasztfiúmból beszélő szellem a kérdéseket nem válaszolhatta meg ugyanúgy, mint azt a városi médiumon keresztül beszélő szellem tehette. Ez utóbbit megkérdeztem ennek okáról. Ő kioktatott, hogy a szellemi világban hasonlóan zajlanak a dolgok, mint nálunk embereknél. Ha egy küldöncöt valamilyen megbízatással elküldünk valakihez, akkor neki csak azt szabad közölnie, amire felhatalmazást kapott, és semmi más. Így őneki, mint Isten meghatalmazottjának, jogában áll válaszolni minden olyan általam feltett kérdésre, amelyet szükségesnek és hasznosnak tart. Az én összejövetelemen, a médiumon keresztül megszólaló szellemnek ilyen széleskörű meghatalmazása nincsen. Megvan viszont az a kötelessége, hogy minden olyan kérdést, amit nem szabad megválaszolnia, őhozzá utaljon. Az a szellem neki alárendeltje.

Még egy másik különbség is feltűnt nekem. A városi médiumból mindig ugyanaz a szellem szólalt meg, az én körömben lévő médiumból viszont különbözőek, noha a belőle megszólaló magas szellem mindig megmaradt vezetőnek. Mindig azzal a köszöntéssel jött, hogy „Isten ve-

lünk” és lány hangjáról, sajtóságos kifejezésmódjáról felismerhető volt. Otthoni üléseinken ő jelentkezett mindig először.

Egyik nap megkérdeztem őt, mivel magyarázza meg azt, hogy a városban lévő médiumból mindig ugyanaz a szellem szólal meg, miközben az általa használt médiumot több szellem is eszközül használja. A következő választ kaptam: „Annak a szellemnek, amelyik a városi médiumból beszél, feladatának teljesítéséhez egy médium **kizárólagos használata** szükséges. Ezért nem szólalhatnak meg más szellemek e médiumból. - Az a médium, amelyikből én beszélek, bár az én részemre lett kiképezve, mégis Isten akarata, hogy általa még más szellemek is, jók és gonoszak, felsőbb és alacsonyabb rendűek megszólalhassanak.

Ezáltal kapod meg azt a lehetőséget, hogy a különböző szellemeket megismerd. Abból, ahogyan beszélnek és cselekszenek, meg kell ítélned azokat az állapotokat, amelyek a másvilágon találhatók. Arról kell mindennek előtt fogalmat alkotnod, hogy milyen utat kell megjárnia egy alacsonyabb rendű szellemnek a tökéletesség eléréséhez. A médiumon keresztül megnyilvánuló szellemi világ személyes átélése a legfontosabb számodra, és sokkal tökéletesebb módon megsokszorozza az e területről szóló ismereteidet, mint egy szóbeli tanítás. A szellemek azonban, amelyek e médiumon keresztül megszólalnak, nem jöhetnek-mehetnek kedvük szerint. Ők egy kontrollszellem fennhatósága alá tartoznak, amely meghatározza számukra, mely szellemek léphetnek a médiumba, és mennyi ideig tartózkodhatnak benne. Minden olyan médiumnál, amely a jó szolgálatában áll, van egy ilyen kontroll. Ugyanígy minden összejövetele is, amelyen a szellemekkel való kapcsolat úgy megy végbe, ahogyan azt Isten akarja. Ahol ez a kontroll hiányzik, ott nem éltek meg tényleges szépet vagy jót, mert a jó és magasrendű szellemek hiányoznak. Ők csak ott tartózkodnak, ahol minden az Isten által előírt rend szerint zajlik, és Isten egy szelleme vigyázza a rendet. A legtöbb mai spirítiszta összejövetele hiányzik ez a kontroll, és ezért gyülekezőhelyei az alsórendű szellemi világnak.”

„Kezdetben megmondom neked, mely szellemek lépnek a médiumba és hogyan kell velük szemben viselkedned. Később már magad is meg tudod különböztetni őket és tudni fogod, hogy az egyes esetekben mi a teendő.”

Így is történt.

Nagyon nagy volt azon szellemek száma, amelyek a mi médiumunkon keresztül megszólalhattak.

Jöttek **magas rangú szellemek** Istent dicsőítve és magasztalva, számunkra fontos tanításokkal és azután Isten áldásával búcsúzva.

Súlyosan gyötrődő szellemek jelentkeztek, akik gyakran megrendítő szavakkal könyörögtek és kértek minket a velük együtt való imádkozásra. Néha olyan idegen nyelven beszéltek, amit mi nem értettünk, és nagyon bánatosan vették tudomásul, hogy nem tudunk egymással érintkezni.

Aztán jöttek **alacsonyabb rendű szellemek**, akik magukat és sorukat átkozták, minket a legszégyentelenebb szidalmakkal illettek, és minden magasabbat és szentet kigúnyoltak. Arra a felhívásunkra, hogy imádkozzanak velünk, gyűlölettel és megvetéssel teli elutasítást kaptunk. Ha Isten nevének kimondására szólítottuk fel őket, rögtön kiléptek a médiumból.

Nagy számban voltak olyan szellemi lények, akiknek még egyáltalán nem volt arról tudomásuk, hogy halálukkal elváltak földi testüktől. Ők azt hitték, hogy még a földön vannak annak a tevékenységnek a végzésére, amelyet a földön végeztek. Ők az úgynevezett „**földhözragadt szellemek**”.

A legborzasztóbb amit megéltünk, a bűnözők szellemeinek a fellépése volt. Ők mindig ott látták magukat tetthelyük színterén és mindig újból átélték azt a jelenetet, amelyben bűnüket elkövették. Olyan volt mint egy film, amelyik mindig önmagát ismétli. - A gyilkos szelleme állandóan büntetnének előkészületeivel, annak minden részletével volt elfoglalva, gondolatait és érzéseit ezen óráról rettenetes szavakkal fejezte ki számunkra; áldozatát állandóan maga előtt látta, ahogyan az órá néz, és e nézéssel a kétségbeesésbe kergeti. Hasonló helyzetben voltak az uzsorások és egyéb bűnösök, akik valamikor embertársaikat szükségbe és szerencsétlenségbe sodorták. Akármerre fordultak, mindenhol áldozataik alakjai álltak. Az öngyilkosok szellemei szüntelenül a tettüket kísérő kétségbeesett érzelmi kitöréseket mutattak. A világ egy színésze sem képes szerepét olyan valóságként eljátszani, mint ahogy ezek a szellemek földi életük legsötétebb óráját a teljesen tudatlan és ártatlan médiumokon keresztül előadták. Gyakran volt úgy, hogy a szemünk előtt látottaktól és hallottaktól minden porcikánkban reszkettünk.

Néha jelentkeztek „pajkos”-nak nevezhető szellemek, amelyek tréfaikkal és hazugságaikkal próbálták minket szórakoztatni. Mivel mi velük szemben visszautasítóan viselkedtünk, ugyanolyan gyorsasággal tűntek el, mint ahogy jöttek.

A különböző fajtájú szellemek fellépésének és az e közben történeteknek igen mély jelentősége volt.

A magasabb rendű szellemektől értékes utasításokat, néha komoly helyreigazítást, feddést kaptunk úgy, hogy nem ritkán a résztvevők egyik-másikánál a könnyek kicsordultak. Többször kifejezésre jutott a résztvevők valamelyikének legtitkosabb gondolata, de olyan formában, hogy egyikőjüknek sem kellett emiatt szégyenkeznie. Különben is ez a jó szellemi világ egyik jellegzetessége, hogy a feddést, helyreigazítást olyan formába öltöztetik, hogy sohasem sértőek, hanem a hibára való utalással együtt a biztatás és a szeretet kifejezése is összekötődik. Sohasem törik el a túlhajlított csövet, és nem oltják el a pislákoló méceszt.

Finom kézzel kezelik a rájuk bízottak szíveinek sebeit.

Tanácsokat és intéseket ugyanabban a dologban nem túl gyakran ismételnék meg. Ha utasításait nem követik, úgy talán egyszer vagy kétszer hívják fel a figyelmet rá újból. Aztán többet soha, vagy csak a legkritább esetben. Azonban ha valaki fáradozik tanácsaik követésében, akkor mindig visszatérnek rá szeretetteljes biztatással, tanítással mindaddig, míg a célját el nem éri. Amennyiben valaki tényleg jóakaratot mutat, akkor az ő szeretetük és könyörületük, még olyan esetekben is, ha valaki emberi gyöngeségekben botladozik, nem ismer határokat. Ha valaki viszont meg sem próbálja követni az Isten küldöttének utasítását, akkor a következő alkalommal ezt a választ fogja kapni: „Miért kérdezel engem? Úgysem teszed, amit mondok.”

Az alacsonyabb rendű szellemek jelentkezése is mindig tanításonkat szolgálta. Sohasem fogom elfelejteni azt az estét, amikor egy beszédmédiumon keresztül három öngyilkos szelleme röviddel egymás után jelentkezett. Általuk megéltük a legszönyorosabbat, ami ezen a területen ember előtt lejátszódhat. Amint e három szellemből az utolsó is elhagyta a médiumot, s mi még reszketve ültünk, megszólalt a vezető szellem a következő szavakkal: „Ennek megvan a mély jelentősége, hogy ilyen rettenetes dolgokat láttatok ma este. Először is azt kellett meglátnotok, hogy milyen *nyugalomban* van részük egyeseknek a haláluk után. Gyakran mondjátok el a síroknál: *Megvan a nyugalma* - Ma es-

te láthatóak ezt a nyugalmat. Egyáltalán nem is tudjátok felmérni, milyen sok szenvedés vár ezekre a szerencsétlen szellemekre, amíg rádöbbenek tulajdonképpeni állapotukra, és Istenhez fordulnak. Nektek nem volt szabad a három szellemet kioktatnotok. Ők még ehhez nem eléggé értékesek. Először szenvedésen keresztül válnak majd arra érdemessé. Ma értelmetlen lett volna. - E szellemek állapotának bemutatására azonban volt még egy másik ok is.”

És ezzel ünnepi komolysággal felemelte hangját és azt mondta: „Közületek egyvalaki foglalkozott ma az öngyilkosság gondolatával, és már el is határozta magát az előkészületekhez.”

Ebben a pillanatban a résztvevők egyikéből egy hirtelen kiáltás szakadt fel: „Én vagyok ez! Ó Istenem, én vagyok!”

„Igen, te vagy az” - mondta Ő lágy hangon. „Azt gondoltad, hogy abból a nehézségből, amit évek óta viselsz, az öngyilkossággal elvonhatod magad, és ezáltal nyugalmat találsz. Ma láthatad, micsoda nyugalom vár az ilyen esetekre. Te most egyszer és mindenkorra kigyógyulsz az öngyilkosság gondolatából. Így vált a mai este számodra egy nagy jótéménnyé.”

Különleges figyelmet fordítottam arra, hogy a médiumokon keresztül közöltek vagy jövendöltek mennyire igazolódnak be. Mert ha mindazt, amire lehetőségünk van, megvizsgálunk és igaznak találunk, akkor nincsen okunk azon állítások igazában sem kételkedni, amit nem áll módunkban megvizsgálni.

Hogy minden előítélet mentes olvasót meggyőzzek a szellemek által kijelentettek valódiságáról, szeretnék pár példát felsorolni.

1. Séta a templomon keresztül egy médium kíséretében.

- Egy napon meglátogatott templomomban a városi médium. A munkaszobámban ültünk és hétköznapi dolgokról beszélgettünk. A házvezetőnőm a konyhában tevékenykedett és néha bejött a szobába. Pont amikor nem volt bent, a fiú hirtelen *transzba* esett, és a szellem a következő szavakkal fordult hozzám: „A házvezetőnőd éppen kiment a kertbe dolgozni. Ezt az időt szeretném kihasználni, hogy beszélgessek veled. Kérlek mutasd meg nekem a templomodat!”

Azt, hogy a házvezetőnőm a kertbe ment dolgozni, nem tudhattam sem én, sem a fiú. A kert a paplak mögött feküdt, és a konyhából a folyosó kert felőli részén keresztül lehetett megközelíteni. Mi mind a ket-

ten a folyosó ellenkező felőli részén lévő szobában tartózkodtunk, amelyből se nézni, se hallani nem tudtuk, mi történik a konyhában, vagy a kertben.

Arra a kérésre, hogy mutassam meg a templomot, felálltam. A transzállapotban lévő fiú becsukott szemmel és súlyos léptekkel követett. A templom közvetlenül a paplak mellett állt. Nem kellett az utcán sem keresztülmenni, hogy elérjük. Egy oldalajtón keresztül lehetett az előkertből belépni a templomba. A templomba érkezve mondta: „Az oltár egy csontváz fölött áll, amely a földben fekszik. A hajó padlózata alatt is nagyszámú csontváz található. Korábban egy temető volt itt.”

Azt feleltem, hogy erről nincs tudomásom. Nem is tartottam lehetségesnek, mert a templom egy magaslaton áll, és körülötte nincs is hely síroknak. - „Érdeklődjél gyülekezeted idősebb tagjainál.” mondta, „ők talán felvilágosítást tudnak adni.”

Ezután csukott szemmel az orgona felé fordult a következő szavakkal: „Tudod, hogy anyagi dolgokban nem szoktam tanácsot adni. Ma azonban kivételt tennék. Te szerezted be ezt az orgonát. Mondd meg az orgonistádnak, hogy legyen szíves a regisztereket minden játék után teljesen visszatolni. Három regiszter van pillanatnyilag még félig kihúzva. Így por és nedvesség jut az orgonasípokhoz, és idő előtt megkoptatja a hangok tisztaságát. Egy tisztán szóló orgonajáték megszépíti az Istentiszteletet, és ezáltal szolgálja Isten dicsőségét. Ezért mondom ezt el neked.”

Az orgona játékasztala le volt zárva úgy, hogy sem a billentyűket, sem a regisztereket nem lehetett látni még úgy sem, ha az ember előtte állt volna. Nemhogy az oltár felől, ahol pillanatnyilag tartózkodtunk. Innen még akkor sem láhattuk volna, ha az orgona nyitva lett volna. Az orgona kulcsa a sekrestyeszekrényben függött.

Ezután egy oldaloltárhoz mentünk. Az oltárkép Szent József halálát ábrázolta. Jézus és Mária állnak a haldokló ágyánál. „Ez az elképzelés nem helyes.” mondta, „Jézus nem volt jelen József halálánál.”

Végimentünk a keresztrefeszítés egyes állomásain. Annál a képnél, amelynél Veronika visszakapta a kendőt Jézus képével, megkérdeztem, hogy ez is csak legenda, vagy valóság volt. „Ez valóság volt, nem legenda.” válaszolta.

Krisztus keresztrefeszítésénél hirtelen megkérdezte: „Mit gondolsz, mi okozta a keresztrefeszítésnél a legnagyobb fájdalmat?” - „A felszögelés.” válaszoltam. „Nem” felelt, „Nem a felszögelés, hanem a szomjúság.

A szöveget egy hatalmas ütessel verték át a brutális hóhérsegedek a kézen és a lábon, és ezzel közvetlenül utána nem okoztak olyan különleges nagy fájdalmat. A ti háborúban, golyó vagy gránátszilánk által megsérült sebesültjeitek sem érezték az első pillanatokban a nagy fájdalmat. De a vérvesztés következtében fellépő szomjúság volt a ti sebesültjeitekénél is a legkínzóbb. Egyenesen meg tudja őrzíteni az embert. Semmi testi kínt nem lehet a szomjúsághoz hasonlítani.”

Továbbmenve odaértünk egy oldalkápolnához. Egy öreg, fából készült Mária kép volt benne, amely még a korábbi évszázadokban, egy közelben álló kolostorban volt, melynek a romjai még most is megtalálhatók. „Ezt a képet” mondta, „nagyon régóta keresik azok a szenvedő szellemek, amelyek a kolostor romjaihoz kötődnek.” Csodálkozva kérdeztem: „Miért keresik ezek a szellemek olyan régóta ezt a Mária képet? Itt egész egyszerű megtalálni. Aztán meg mit is tud ez a kép a szenvedő szellemeknek használni?”

„Nem érted ezt? Akkor elmagyarázom neked. Azok a szellemek, melyeket tettük büntetéseképpen valahova száműztek, nem jöhetnek ki a számukra meghatározott helyről. Emiatt nem tudnak a kolostor völgyben lévő romjához száműzött szellemek a templomig eljutni. A Mária képet is csak a mozgáskörükön belül tudják keresni. És ott nem találják. - Ha tovább kérdezed, mit tud nekik e Mária kép segíteni, akkor helyes megállapítás az, hogy a kép maga semmit nem tud segíteni. Valami más azonban, ami a képpel összefügg, korábban könnyebbé hozott nekik. Akkor ugyanis, amikor a kép még a kolostorban állt, sok ember jött a kép elé imádkozni. Ezeknél az imádságoknál megemlítették néha az általuk szegény lelkeknek nevezett szenvedő szellemekét is. Az imádság ugyan nem képes e szellemeket megszabadítani vétkeik büntetésétől, de ők **meghallják** az imádságot, és ezáltal gondolataik Isten felé vesznek irányt. Így állapotukat könnyebben viselik el. Mióta a kép nem áll ott és nem imádkozik ott senki, a szellemeknek hiányzik az a jótétemény, amit az imádság jelentett. Ők tudják, hogy az imádság a kép jelenlétével függött össze. Ezért keresik a képet, hogy újból visszakerüljön oda.”

Odaértünk ahhoz a lépcsőhöz, amelyik az orgonához vezetett. Szívesen meggyőződtem volna a félig kihúzott orgonaregiszterekről, de pillanatnyilag még egy másik gondolat is foglalkoztatott. Azt kérdeztem magamtól, hogy ő vajon tud-e orgonán játszani. Azt, hogy a fiú nem tudott, biztosan tudtam. Az foglalkoztatott, vajon egy idegen szellemnek van-e annyi hatalma egy fiatal test fölött, hogy a lábakat és ujjakat úgy

tudja mozgatni, ahogyan azt az orgonajáték megköveteli? - Tétovázva mondtam ki azt a kérésemet, hogy nem játszana-e orgonán. „Szívesen, ha ez neked örömet okoz”, válaszolta. Rögtön odasiettem a sekrestyéhez és elhoztam az orgona kulcsát. Fölmertünk a lépcsőn az orgonához. Kinyitottam a kulccsal az orgonát és rögtön a regiszterek után néztem. Tényleg! Három regiszter félig ki volt húzva. Még egyszer megkért, hogy figyelmeztessen az orgonistát.

Ezek után leült az orgonához, kihúzta a regisztereket és elkezdett játszani. Először testes akkordokat játszott csöndesen és lágyan. Aztán ahogy egyre tovább játszott, úgy erősödtek a hangok. A játék csúcspontja egy ringás és morajlás és viharzás minden regiszterrel, mint egy orkán, mely fákat tép ki. Aztán lassan lecsendesedett, és végül egy gyönyörű, barátságos hangzással ért véget. Semmi kétség, egy mester ült az orgonánál.

Ahogy befejezte, minden regisztert visszanyomott a helyére és felállt az orgonapadról. Bezártam az orgonát. Ekkor odalépve hozzám a következőt kérdezte: „Tudod-e, hogy éppen mit játszottam az orgonán?” Nemmel válaszoltam. „A te életedet játszottam”, mondta nyugodtan.

Csodálkozva néztem rá. Nem gondoltam volna, hogy egy ember életét el lehetne játszani hangszereken. Mintha a gondolataimat olvasta volna, elkezdett tanítani: „Egy ember élete olyan, mint egy festmény. Festeni lehet festékkel, de lehet hanggal is. Minden szín egyben egy hangot is jelent, és minden hang egy színt. Vannak olyan látók, akik minden hangot színként érzékelnek, és harmóniát illetve diszharmóniát nem a hallásukkal, hanem a színek látásával érzékelnek. Ezért minden festményt el lehet játszani úgy, mintha hangjegyek lennének előttünk. A szellemi világ legalábbis képes erre.”

Leírását nem értettem meg. Túl új volt nekem. Hallgatva mentünk le a lépcsőn a templom hajóján keresztül addig az ajtóig, ahonnan bejöttünk. Itt megállt a következő szavakkal. „Most el akarok búcsúzni. A paplakba már nem tudlak elkísérni, mert a házvezetőnőd épp most határozta el, hogy a kertből a házba jöjjön. Nem akarom, hogy a fiút a transz állapotában lássa. Most ideállok ehhez a falhoz. Te támaszd meg a fiú testét, hogy le ne essen a földre, amikor kilépek belőle.”

Követtem az utasításait, és teljes erőm megfeszítésével kellett megtartanom a fiút a szellem kilépésekor, nehogy a földre essen. Ő rögtön magához tért, és nagyon csodálkozott, hogy a templomban van velem.

Csak arra emlékezett, hogy együtt ültünk a paplakban. A közben történetről nem tudott semmit. Mikor mondtam neki, hogy milyen szépen játszott, csak hihetetlenül csóválta a fejét.

Abban a pillanatban, amikor kinyitottuk a ház ajtaját, belépett a házvezetőnő is a kertből jövet, a folyosó hátsó részére. Ő tehát megláthatta volna a transzban levő fiút, ha a szellem ezt meg nem akadályozta volna kilépésével.

A fiúnak elmeséltem az egyes eseteket, de ő nem tudott semmit, se a csontvázakról, se az orgonaregiszterekről, se Szent József haláláról, se a Veronika kendőjéről, se a keresztrefeszítés kínjairól, se a Mária képről és a történetéről, se a kolostor romjaihoz kötődő szellemekről, se az orgonajátékról és az azt követő tanításról.

Még aznap este utánajártam és megállapítottam, hogy ott, ahol a tetplom most áll, nagyon régen valóban egy temető volt.

2. Egy spiritiszta szerzetes - Egy közlést, amit az én parasztfiúmon, mint médiumon keresztül tett a szellem, teljesen valószínűtlennek tartottam. A következő lett a médiumon keresztül tudomásomra hozva: egy páter a szomszédos bencés kolostorból egy nem messze fekvő városban *spiritiszta üléseken* vesz részt. Nem tudtuk elképzelni, hogy egy barát, szerzetesi ruhában spiritiszta körbe járjon, mert pont a katolikus egyház az egyik legélesebb ellensége a *spiritizmusnak*. Az állítás helyeségéről nem állt módunkban meggyőződni. Nem sokkal később azonban igazolást nyert, igaz, más módon. Az történt ugyanis, hogy feljebbvalóimnál feljelentettek spiritiszta ülések látogatása miatt. Az ügy kivizsgálásához bizottságot alakítottak. A kihallgatást, amelyre meghívtak, a szomszédos bencés kolostorban tartották.

Ezen a kihallgatáson az igazsághoz hűen elmondtam, hogy ilyen összejöveteleken részt veszek, és nálam is tartok. Szememre vetették, hogy katolikusoknak Rómából megtiltották a spiritiszta üléseken való részvételt. Közöltem, hogy nincs tudomásom ilyen tilalomról. Ha lenne ilyen, akkor érthetetlen számomra, hogy annak a kolostornak egyik szerzetese ahol vagyunk, miért látogat ilyeneket. Nem védekezésül szántam ezt, hanem abból az okból, hogy megállapítsam, vajon a médium állításának megfelelően részt vesz-e az egyik szerzetes ilyen spiritiszta ülésen.

A vizsgálóbizottság elnöke megbotráncozva cáfolta ezt, és hangsúlyozta, az teljesen ki van zárva, hogy egy szerzetes ilyen spiritiszta körbe

járjon. A szerzetesi ruhája eleve lehetetlenné teszi ezt. Mindezért állításonomat súlyos rágalmazásért visszautasítja.

Nyugodtan azt válaszoltam, hogy azért nem említettem minden tényt meg, mert nem akartam a szerzetesnek vagy a kolostornak kellemtelenséget szerezni. Egyéb forrásokból szereztem erről tudomást, és most szeretném kihasználni a lehetőséget ahhoz, hogy az adat helyességéről megbizonyosodjak. Ha a tudomásomra jutott dolog nem bizonyul igaznak, úgy gondoskodni fogok a helyreigazításról. A vizsgálóbizottság elnöke félbeszakította a kihallgatást és elment. Úgy gondoltam, hogy a szerzetesrend apátjához indulhatott. Egy idő után nagyon zavarodott arccal visszaérkezett, igazolva állításom helyességét. Igazolásként hozzáfőzte, hogy a szerzetes a pátértől kapta meg ehhez a hozzájárulást.

Ily módon igazolódott be a médium állítása.

3. Az ellenem lefolytatott eljárás során bizonyosság bizonyosságot követett a médium által, az ügyemben tett megállapításairól és előrejelzéseiről.

Egy napon meghívót kaptam a püspöktől. Alig hogy kézhez kaptam az írást, hirtelen megjelent a gyülekezetemből való parasztfiú, és azt mondta: „Kényszerítve lettem, hogy Önhöz jöjjek. Ön kapott egy levelet a püspöki hivataltól. Önnek meg kell jelennie ... -án a püspöknél.” Megkérdeztem, hány sora van a levélnek. Ezt is pontosan megmondta. Ezután transzba esett, és a belőle beszélő szellem bátorító szavakkal biztatott: „Ne féljél semmitől. Bízzál Istenben és ne félj! Mit árthatnának neked emberek!” Azt válaszoltam, hogy a szellemi világgal való kapcsolatomban által nyert meggyőződésemet a püspök előtt is be fogom ismerni. Ennek következményeként számolnom kell azzal, hogy rövid időn belül eltávolítanak a katolikus papságból. „A püspök nem fog a spiritizmus és a te abból nyert meggyőződésed után kérdezni” mondta. „Később, a szabadságolás útján, vallási közösséggel való békességben fogsz elválni a gyülekezetedtől, és nem elbocsátás miatt.”

Nem tudtam elképzelni, hogy a püspök ne kérdezne rá a spiritiszta ülésekre és az ott elhangzott igazságokra. És mégis úgy történt, ahogy a médiumon keresztül elhangzott. A püspök felolvasta nekem a római kongregátus 1917-ben hozott határozatát, amely megtiltja a katolikusok spiritiszta üléseken való részvételét. A tudomásulvételt aláírta velem, s büntetést szabott rám a tiltás eddigi megszegése miatt. Magukról a spiritiszta dolgokról nem esett egy szó sem.

A későbbiekben a városi médium közvetítésével tudomásomra hozott előrejelzés igen fájdalmas beigazolódását tapasztalhattam meg. Nevezetesen az egyik ülésen meghallottam, hogy egy a városi ülés résztvevői közül elárul engem. Közülünk senkit nem tartottunk erre képesnek. És mégis a lehetetlen valósággá vált. Egy asszony a résztvevők közül feljelentést tett a püspöki hivatalnál a spiritiszta ülések további látogatása miatt.

E feljelentés következményeképpen elkerülhetetlennek tűnt számomra az elbocsátásom. Jóllehet a jótékony szolgálat miatt szabadságot kérvényeztem, de ezt olyan goromba formában utasította el a püspöki főkáplánság, hogy emberileg nézve semmi remény nem volt annak elérésére. Az ellenem megindított eljárás tovább folytatódott, közölték a főtárgyalás időpontját, illetve meghívtak rá. Már csak igen kevés nap választott el a megadott időponttól, amely kétségtelenül ítélet-tétellel bocsátott volna el. Mégis bíztam abban a nekem mondott előrejelzésben, hogy békében fogok elválni vallási közösségemtől, szabadságolás útján. A főtárgyalás előtti utolsó órában kaptam egy táviratot, amelyben a püspök utasítására közölték, hogy az ellenem megindított eljárást leállítják. Hamarosan érkezett a püspöktől egy levél, amelyben engedélyezte a kérelmezett szabadságot, és kérdezte, mikor kívánom a gyülekezetemet elhagyni. Megadtam annak a napnak a dátumát, amely számomra már jóval korábban jelezve lett a plébánia elhagyására: 1925 december 31.

4. 1924 pünkösdjén Stájerországba, pontosabban Grazba utaztam. A Passau-Bécs szakaszon egy fiatalemberrel ültünk egyedül a fülkében. Szemben ültem vele és egy könyvet olvastam. Egyszer csak látom, hogy a fiatalember feje hirtelen előrecsuklott, mintha elaludt volna. De még szinte ugyanabban a pillanatban felemelkedett becsukott szemmel, és elővéve zsebéből jegyzetfüzetét, egy oldalt teleírt. A lapot kitépve nekem adta a következő szavakkal: „Vedd el és őrizd meg. Egy másik helyről meg fogod tudni, mit jelent ez.” Láttam az írást, de a jeleket nem értettem. A fiatalember is magához tért. Nem tudott róla, hogy írt volna; arról sem, hogy nekem egy papírt adott volna, amit ő írt tele, és a mondottakból egy szóra sem emlékezett. Ő sem értette a papírra írott jeleket.

Grazból visszatérve a plébániámra, 14 napon keresztül zsebemben hordoztam a teleírt lapot. Egy szombat este a beszédmédiumom családjánál tartózkodtam. A fiú egyedül volt a szobában. Pár pillanat múlva tranzsba esett és a következőket mondta: „Mutasd meg a zsebedben lévő lapot, amelyet a grazi utadon kaptál.” Odaadtam neki a lapot. Miután el-

olvasta, mondta: „Holnap délután egy zsidó fog téged meglátogatni. Az emberek úgy vélekednek róla, hogy beteg. Az igazság azonban az, hogy egy gonosz szellem keményen kínozza és úgy fogva tartja, hogy alig tud egy szót is kinyögni. Ahogy megérkezik ez az ember, hívasd ezt a fiút, akiből beszélek. A többit bízd rám. Nagy élményben lesz részed. Ezt a lapot a zsidó férfi védőangyala írta a te grazi utad alkalmából, a médium segítségével. A védőangyal a zsidó ember egy meghalt nagybátyja, a gonosz szellem pedig, amelyik kínozza, szintén egy rokon.”

A következő nap délután 4 óra körül egy ember csöngetett a plébániámon. Mikor kinyitottam az ajtót, megrettentem az ember látványától. Végtagjai eltorzultak, feje pedig egy állandó idegrángástól ide-oda mozgott. Beszélni akart, de egy szót sem tudott kimondani. Megfogtam a kezét és bevezettem a szobámba. Rögtön üzentem a fiúért. Ő, miután megjött, a zsidó előtt transzba esett, esküre emelt kezét kinyújtotta a férfi ellen, és egy olyan nyelven beszélt, amit nem érttem. A zsidót egy láthatatlan erő párszor ide-oda dobálta. Aztán egyszer csak szabadnak érezte magát, és örömtől eltelve elkezdett sírni, és dadogás nélkül beszélni. Elmondta nekem, hogy pontosan tudja, mi történik vele. Ő maga látó és képes az őt körülvevő jó vagy gonosz szellemeket felismerni. Az ő jó szelleme egy kölni nagybátyja, a gonosz szellem pedig egy olyan rokona, akit még életében nem látott. A gonosz meg akarta akadályozni, hogy hozzám jöjjön, és útközben a legsúlyentelenebb szidásokat zúdította felé zsidó nyelven. Megnevezett e zsidó szidalmakból egypárat nekem. Most reméli, hogy mindenkorra megszabadult a gonosz kíséretétől. Ő tudja azt is, melyik szellem volt az, amelyik ma megszabadította. Zsebéből előhúzott egy imakönyvet, és egy magas rangú Égiherceghez szóló imádságot mutatott meg belőle nekem. A zsidó jól látta. Ez a szellem volt az. Miközben én a férfival beszéltem, a fiú újból transzba esett, és a következő szavakkal fordult hozzám: „Amit most mondom neked, azt nem hallja ez az ember. Az elméjét lezárom, hogy ne értsen. Amit ma itt átéltem, az a te és e férfi okulására történt. Ő csak rövid időre szabadul meg a Gonosztól. A gonosz hamarosan visszatér hozzá, és tovább fogja kínozni egészen a haláláig. Ez a megérdemelt sorsa. Rászolgált erre. Hozzád nem fog többet eljönni. Az ehhez szükséges erőt nem tudja még egyszer összegyűjteni.”

Megkérdeztem a férfit, hogy megértette-e az előbbi beszédet. Azt válaszolta, nem hallott semmit.

Mély megrendüléssel búcsúztam el ettől az embertől. Valóban nem jött többé.

5. A különböző médiumokon keresztül gyakran kaptam utalásokat az első keresztény okiratok sokszoros hamisításaira. Állandóan azt kérdeztem magamtól, vajon nem létezik-e olyan **tudományos mű**, amely megkísérelné a hamisítások leleplezését. Számomra egyetlen ilyen mű sem volt ismert. Mások sem tudtak ilyenről. Üléseinken tudatosan nem kérdeztem meg ezt, mivel azt a közlést kaptam, hogy mindent ami, számomra hasznos, a tudomásomra hoznak.

Egy napon egy olyan könyvet küldtek részemre, mely nem volt még felvágva. Levél volt mellékelve hozzá egy hölgytől, akit még soha életemben nem láttam.

A levélben ez állt: *„A levélben található írást Dr. H.- né F.-ből adta nekem, hogy Önnek adjam. El kellett hogy küldje Önnek anélkül, hogy olvasta volna. Hatalmas dolgok történnék meg velem, fel kellene keresnie, amilyen hamar csak lehet. N.N.”*

Dr. H.-nét, akinek ilyen hirtelen el **kellett** küldenie a könyvet, sem személyesen, sem neve alapján nem ismertem.

Az írásban, amit anélkül küldött el nekem, hogy elolvasta volna, bizonyíték volt arra vonatkozóan, hogy Flavius Josephus zsidó író egyik írása keresztény másolók jóvoltából a kereszténység javára a legdurvább módon meg lett hamisítva. A másolók Flavius Josephust, Krisztus egyik megvetőjét Krisztus tisztelőjeként ábrázolták.

Ezekben a hozzám eljuttatott iratokban még számos utalás volt található az első évszázad iratainak tervszerűen elkövetett hamisításaira. Ily módon minden közlés, amit a tapasztalatlan médiumok által tudtunk meg, igazolást nyert. Ez a megállapítás nagy meglepéssel töltött el.

6. A szellemi világgal való kapcsolat általános igazságai és egyes részigazságok igazolást nyertek egy **amerikai tartózkodásom alatt**. Ott a spiritizmus szélesen elterjedt, mégpedig „spiritualizmus” címszó alatt. Mindenfelé megtalálhatók ezek az úgynevezett „spiritualista egyházak”. Élve a lehetőséggel, sok ilyen templomot meglátogattam. Sajnos igaz volt az az állítás, amit a médiumon keresztül oly sokszor hallottam, hogy a jó szellemek minden olyan helyről távol maradnak, ahol a résztvevők földi célokat tartanak szemük előtt ahelyett, hogy az Isten felé történő belső közeledés útját járnák. Ahol anyagi szempontok kerülnek előtérbe, ott bekapcsolódik az alacsonyabb rendű szellemi világ és hiányzik a szellemek bármilyenü kontrollja. Az ilyen összejöveteleken aztán tömörülnek azon szellemek, akik az alacsonyabb szférákhoz tartoznak, még ha nem is kimondottan a gonoszok közé. Legtöbbjük meghalt rokon, ismerős, barát, akik maguk még nem tartoznak az előrehaladottak közé, s ezért hátrahagyottaik földi ügyei jobban izgatják őket, mint a szellemi előrelépés. Az ilyen összejövetelek ezért nemigen nevezhetők *Istentiszteletnek*, sokkal inkább földi kérdések és ügyek felvilágosító helyének, amely elgondolkodtató módon közelít mindahhoz, ami a pogány bálványimádásokon zajlik. Mert a bálványimádás vonzóereje éppen abban rejlik, hogy az emberek a földi előrejutásuk és földi jövőjük kérdéseinek megválaszolását remélik a médiumoktól.

Bármennyire is vágyódtam utána, magasztost, vagy felemelőt egyik egyháznál sem találtam. A legtöbb amit megéltem, sokkal inkább ártott a spiritizmus ügyének, mintsem használt volna. A résztvevőkről is az a benyomásom alakult ki, hogy csak a **földi ügyeikkel** kapcsolatos üzenetek reménye miatt jönnek. A pénzügyek sem tűnnek úgy, hogy alsóbb-

rendű szerepet játszanának ezen egyházaknál. Egységes belépőt szednek, mely ritkán marad fél dollár alatt, s így lehetetlenné teszik a nincstelnek bekerülését.

Mindez igazolta a számomra még Németországban oly nyomatékosan tudomásomra hozott igazságokat a mai spiritizmusról, annak külsőleg bármennyire is vallásosnak tűnő formájáról. Arra a meggyőződésre jutottam, hogy a spiritizmus ilyen módja nem viszi közelebb az embereket Istenhez. Ez nem lehet az első keresztények spiritizmusa.

Mindezek ellenére sikerült Amerikában is a magasabb szellemekkel való kapcsolatot megismernem, amely által igazolódtak az általam korábban tapasztaltak.

New York-i tartózkodásom alatt egy Niemann nevű családnál laktam a 148 E. 18. u. - A pontos nevet és címet azért adom meg, mert ők a következőkben igen fontos szerepet játszottak, és ők engedélyezték a név közlését. Egyébként könyvemben alapvetően nem említék neveket, hogy senkinek se kelljen a könyv nyilvánosságra hozatala miatt rosszakaróitól kellemetlenséget eltűrnie.

Niemann úrral soha nem beszéltem a spiritizmusról, hanem csak a New York-i spiritiszta templomokban szerzett élményeimről tájékoztattam. Ő nem tartozott egy vallási gyülekezethez sem. Az istenhit úgy tűnt, megszűnt számára. A spiritiszta összejöveleteken zajlott dolgokat, amiket meséltem neki, csalásnak és pénzcsinálásnak tartotta.

Egyik este azonban kíváncsiságból mégis eljött velem egy ilyen templomba. Ahogy minden résztvevő, úgy ő is kapott egy üzenet. A számára mondtak minden részletükben találóak voltak, jóllehet a médium először látta és természetesen nem tudhatta, hogy ki volt ő. Többek között azt is közölték vele, hogy ő maga nagy mediális képességekkel rendelkezik, amelyet tovább kéne fejlesztenie.

Hazatérve megkérdezte tőlem Niemann úr, hogy mit is akar tulajdonképpen a médium az ő mediális képességei alatt érteni. Röviden elmagyaráztam az összefüggéseket, és megkértem őket, hogy nem lehetne-e hetente egyszer vele és a feleségével egy rövid Istentiszteletet tartani. Ezzel nekem is újabb lehetőség nyílt a Németországban tapasztaltak igazolására, amelyekben természetesen már semmi módon nem kételkedtem.

Az istentiszteletet ahhoz az otthoni kis körömhöz hasonló módon tartottam, amelyről már tudósítottam. Itt, túl az óceánon, egy olyan csa-

ládnál, ahol nem hisznek Istenben, de becsületes és őszinte akarattal fogadták az igazságot, a médiumképzés ugyanolyan módon ment végbe, mint ahogyan azt a korábbi környezetemben megfigyeltem. Tehát a mediális fejlődés törvényei ugyanazok voltak itt is, mint otthon.

Niemann úr már az első este elkezdett írni, ugyan tudatában volt annak, hogy ír, azt viszont nem tudta, hogy mit. Az írás egyes fejezetei különböző kézírásra utaltak, és az aláírások is különböző, már meghalt hozzátartozóktól és rokonoktól származtak, melyekre Niemann úr csak akkor kezdett emlékezni, amikor ezen az estén aláírásukat meglátta. Azt közölték vele, hogy azzal, amit most tesz, a helyes úton jár. Csak haladjon rajta tovább. Milyen jó lett volna, ha az ő földi életük folyamán valaki ezt az Istenhez vezető utat megmutatta volna. Létezik egy másvilág és egy Isten; ő pedig bízson Istenben.

Miután magához tért Niemann úr, szótlánul olvasta a saját keze által, különböző formában lejegyzett szavakat.

Később, miután már nem voltam jelen, Niemann úr a feleségével továbbra is megtartotta az Istentiszteletet. Azt írta, hogy hasonlóan az elsőhöz, újból írt, amin a felesége nagyon csodálkozott. Ő ugyanis titkon azon a véleményen volt, hogy én hipnotizáltam a férjét, és gondolatátvitel útján közöltem vele a leírtakat. Most megbizonyosodott róla, hogy feltevése helytelen volt, hisz a mediális írás ugyanolyan módon megmaradt, mint jelenlétemkor. Ezenkívül már először is meggyőződhetett volna arról, hogy a meghaltak nevei, amelyek az írások alatt szerepeltek, nem voltak előttem ismertek, így gondolatátvitelükre sem kerülhetett sor. Ugyanazon az ülésen egy másik, még meggyőzőbb bizonyítékot is kaptak. Az történt ugyanis, hogy az asszonyt egy láthatatlan erő kényszerítette a ceruza megragadására és írásra, mialatt könnyek peregtek végig az arcán. Ellentétben férjével, ő tudta mit ír. Hasonlóan ment végbe nála is, mint az egyik parasztfiúmnál. Ahogy ő is, úgy Niemann asszony is nagy erővel kapta meg a szellemtől a gondolatokat. Tehát a fiúhoz hasonlóan ő is „inspirációs médium” lett. Még abban is hasonlított a legényhez, hogy ő sem volt képes még egyszer visszaadni az inspiráció alatt leírtakat.

E két médium kiképzése hétről hétre haladt tovább. Rövid ideig írt még Niemann úr, aztán egyszer csak elkezdődött „beszélő médiummá” történő kiképzése, annak minden olyan külső jegyével, amit én is az ott-honi médiumképzés alatt tapasztaltam. A rajta keresztül beszélő szellem

mindig ezzel a köszöntéssel érkezett: „Az Isten békéje legyen veletek!” vagy amikor egy különösen fontos tanítást akart elmondani, a következő üdvözlést használta: „Isten szava legyen veletek!”

Mindazon igazságokról, amit ez a szellem közölt velünk, megrendítő bizonyosságot kaptunk egy napon. Volt nekem Németországban egy nagyon jó barátom. A nép egyszerű gyermekeként élt egy faluban. Mielőtt elutaztam volna Amerikába, még személyesen elbúcsúztam tőle.

Ott Amerikában, 1930 július 20.-án, az Istentiszteletünkön a Niemann úrból beszélő szellem azt mondta, hogy a Németországban élő barátom súlyos beteg, és hamarosan meg fog halni. Az üzenet szó szerint így hangzott: „A te H.S. nevű barátod súlyos beteg. Egy lappangó betegségben szenved. Ezen a földön többé már nem látod őt.” Amint e szavaktól megrettenve könnyekben törtem ki, a következő szavakkal vigasztalt engem: „A barátod egy nemes ember, nálunk jó helyen lesz. Ha írni akarsz neki, akkor tedd meg rögtön, hogy leveled még életben találja.” - Ekkor úgy tűnt nekem, mintha még egyszer meg akarna győződni arról, hogy a levél időben megérkezhet-e, fejét oldalra tartotta, mintha valakivel beszélne, érdeklődne. Aztán újból hozzám fordulva mondta: „Igen, a levél időben megérkezik. De ne késlekedj!”

A elkövetkező napokban írtam egy levelet barátomnak, és mintegy búcsúzásképpen elküldtem egy fényképemet. Arról, amit a közelgő haláláról hallottam, természetesen nem írtam semmit. Ellenkezőleg, afölött való örömömnek adtam hangot, hogy hamarosan viszontláthatjuk egymást, egyben kérve őt, hogy visszautazásomkor legyen szíves elhozni Brémából.

1930 augusztus 20.-án levelet kaptam attól a nővéremtől, aki a barátom közelében lakott. A levélben 1930 augusztus 11-i dátum szerepelt, és a következő szavakkal kezdődött: „Sajnos közölnöm kell veled, hogy legjobb barátod H.S., O. városából, meghalt. Ahogy hallottam, hétfőn még kapott tőled egy levelet, egy fényképpel magadról. Így még egyszer láthatott téged, és „Isten veled”-et mondhatott neked. Nagyon zokogott, amikor azt olvasta, hogy őt kérted meg a Brémából való hazaszállításra. Ő most már az örökkévalóságban tartózkodik.”

Azon a napon, amikor nővérem levelét megkaptam, kis körünkben Istentiszteletet tartottunk. Az a Niemann úrból beszélő szellem, amelyik tudomra adta barátom közeli halálát, azon este óta nem szólalt meg. Ezen az estén újból igénybe vette a médiumot, mégpedig a felesége által

szó szerinti gyorsírással rögzítettek szerint a következőképpen: „Isten szava legyen veletek! Ámen! - Kivételesen beszélek ma a médium által, hogy kívánságodnak eleget tegyek.” (Én ugyanis a nap folyamán csendeszen azért imádkoztam, hogy Isten vigasztaló szavakat küldjön nekem.) „Egy szenvedéssel találod magad szemben, amit te emberként nagyon nehezen viselsz. Mégse legyél szomorú! Őneki (meghalt barátomnak) sokkal, sokkal jobb sora van. És a jutalmad: a te jobb oldaladon áll, nevetve fordulva hozzád, fejedet simítva. Sokszoros üdvözlését küldi. Nem szabad, hogy ezt ennyire a szívedre vedd. Talán később hallani fogod őt.” (Ezzel azt akarta mondani, hogy a meghalt később majd a médiumon keresztül szólna hozzám) „Most még nem. - Az utolsó harca nem volt olyan nehéz. Ő nagyon szívesen látott és beszélt volna veled még egyszer. Az elsőt most megteheti (nevezetesen a látást). A másodikat (a beszédet) még nem. - Az Istenhez való imádkozás közben halt meg. - Ő ti szegény emberfiak! Oly nehéz itt nektek. De maradjatok hűek! Ne inogjatok meg, ne bukdácsoljatok, így a jutalom sem fog elmaradni. Sokak, akiknek a földön nem ment olyan jól, mint másoknak, most magasabban állnak, mint egykori uralkodók. Az *anyag* nem tesz boldoggá.” (Az anyag alatt a pénzt érti a szellem. A pénz szót nem ejti ki soha, hanem *anyagnak* nevezi) „Ne vedd hát ennyire a szívedre! Ő ha csak láthatnád! Azt, hogy ő már magasán van, felismerheted abból, hogy ő itt van. Még visszavan neki egy rövid tisztulási útja, aztán megérkezik a tizenegyedik szférába. Ő átugorja a tizediket. Azok közé a kevés emberek közé tartozik, akik Isten jó gyermekei voltak és maradtak.”

Ezután a médium felemelt kezeivel imádkozott a szellem: „Mennyei Atyám, légy könyörületes hozzánk! Fordítsd a Te orcád mifelénk! Adj vigaszt az elveszett barát miatt fájdalmat és szomorúságot érzőnek! Adj neki békességet és derűs bizakodást a fájdalom leküzdéséhez. Hagyd a távozottat, aki minta volt az emberek között, hogy Hozzád eljusson. Vedd föl őt a Te körödbe, hogy gyorsan fejlődhessen, kegyelmet és áldást gyakorolhasson az emberekre. Atyánk, a Te kiválasztottad jön hozzád. Hagyd, hogy beteljesítse azt a művet, amiért kiválasztottad. Légy kegyelmes Atyánk, és áldd meg mindkettőjüket! Ámen!”

Az ezt követő Istentiszteleteken, a meghalt barátom szellemi befolyása alatt, olyanokat írt Niemann asszony, amit ő mint ember nem tudhatott. Az egyik írásban egy sétaútról tett említést, amit volt barátommal hosszú évekkal ezelőtt a Hunsrück-völgyben tettünk. Séta közben Istentől és nagy másvilági kérdésekről beszélgettünk. Niemann asszony írását

olvasva újból eszembe jutott ez az együttlét. A levélben a völgyet igazi nevéen nevezte, amelyet csak a völgy körül lakó emberek ismertek.

Még abból az időszakból, amikor barátom élt, olyan hatalmas bizonyítékokat kaptam tőle azokról az igazságokról, amelyekről a szellemi

világgal való kapcsolatomból révén szereztem tudomást, hogy egyedül ezeknek elegendőnek kellett volna lenniük meggyőzésemhez. A szellemi élmények következtében ugyanis a vallásos meggyőződésem alapján kellett, hogy megváltozzon, és ezért mély fájdalommal gondoltam, hogy e változás miatt ezt a hű barátomat elveszthetem. Ő egy jó katolikus volt. Amikor az egyik Németországban tartott ülésen megkérdeztem a jelentkező szellemet, a következő választ kaptam: „Aggódásod a barátod elvesztése miatt alaptalan. Mi magunk fogjuk tanítani őt, így nem lesz szükség a te tájékoztatásodra.”

Nem tartott sokáig, megkeresett a barátom, és elmesélt egy különös látomást, amit ő látott. Egy egész sor alapvető igazság lett megmutatva neki, amelyek az ő katolikus hitével teljesen ellentétben álltak. Mindegyik egy, az Igazság templomának udvarát megjelenítő vízió, amelyben az elkárhozottak is egyszer amnesztiát kapnak, és minden újból visszatér Istenhez. Aztán a meghaltak szellemeinek különböző sorsáról. Eközben megkapta a szükséges tanítást is. Azt a feladatot is megismerte, amit az életem során be kell töltenem. Ezek az élmények, amelyekről egy külön könyvet lehetne írni, olyan nagy meggyőző erővel hatottak rá, hogy nekem már csak víziójának a helyességét kellett igazolnom.

7. Egyiptomi sírok. - Nem szeretnék szó nélkül hagyni egy dolgot, amelynek jelentőségét mind a mai napig nem tudom teljes egészében felismerni, és amelynek beteljesedése még nem történt meg.

Két, Krisztus születése előtt 5000-ből származó egyiptomi királyi sír megtalálásáról van szó. A legkisebb kétségem sincs afelől, hogy a kapott adatok igazak; hogy a sírokat egyszer megtalálják, és bennük mindazt, amit négy különböző médiumon keresztül közölték velem.

Először azonban hallgassuk meg, milyen furcsa módon jutottak tudomásomra e sírok.

1924 február elseje volt. A Segítő Szövetség fogadó órájának befejeztével az épületben lévő saját irodámban ültem. Egyszer csak két 20-28 év közötti fiatal ember jelent meg azzal, hogy őket egy feladat elvégzése miatt küldték hozzám. Alig, hogy kimondták ezeket a szavakat, nagy meglepetésemre mind a ketten egyszerre transzba estek. A belőlük beszélni szellemi lények papírt és tollat kértek, melyeket odaadtam nekik. Leültek egy asztalhoz és elkezdtek rajzolni. Egy idő után abbahagyták az írást, láttam, hogy mind a kettő egy egyiptomi sír lerajzolásán dolgozik,

és a jelek egy számomra ismeretlen feliratból álltak. Azt mondták, hogy majd újból eljönnek és folytatják a rajzokat.

Megkérdeztem, hogy kik ők, de csak egyikőjük értette a német nyelvet és adott németül választ. A másik egy nekem ismeretlen nyelven beszélt, és ezt az első lefordította nekem németre. A következőről tudósított: "Mind a ketten, akik ezeken az eszközökön keresztül beszélünk és írunk, egyiptomi hercegek voltunk. Neveink Arras és Isaris. Én - Arras - a felső Nílus hercege voltam, és barátom Isaris az alsó Nílusé. Az alattvalóinkkal jól bántunk, rabszolgáinkat nem tartottuk rettegés alatt. Népünknek meghagytuk a szabad akaratát. Ők javarészt gazdagok voltak, kimondottan szegény nem volt köztük. Évente háromszor arattunk, úgyhogy a létezéshez szükséges javakkal több mint bőszégesen el voltunk látva, gazdagságban élünk. A népnek megvolt mindene, amit csak kívánt. Pompa jellemezte ünnepeiket, napjaikat fényűzésben töltötték és csak a mának éltek, Istent a Mindenhatót elfelejtve. Fogyasztották a föld gyümölcsét és magját, amit Isten növesztett. Olyan tiszta vizet fogyasztottak, hogy annál tisztább egy forrásból sem jön. A létező legfinomabb borokat itták anélkül, hogy arra gondoltak volna, aki mindezt teremtette. A vigadózások és ünneplések egyre sűrűsödtek. A nép már nem elégedett meg az öreg hagyományokkal. Aranyból és ékkövekből csináltak maguknak isteneket. Imádkoztak ezekhez a csinált istenekhez és imádták őket. Olyanok is voltak, akik a nép kedvéért hagyták magukat megöletni."

„Mi csak nyugodtan néztük a történeteket és hagytuk, hogy a nép tegyen amit akar, ahelyett, hogy megakadályoztuk volna őket ebben. Ellenkezőleg, hogy a nép kedvében járjunk, bálványimádási örületüket még támogattuk is. Én tíz kocsi arannyal támogattam Amajo bálvány elkészítését, mert ezzel is tekintélyemet akartam emelni a népnél. Isaris is tíz kocsi arannyal támogatta Lachtiju bálvány elkészültét, hogy népe tiszteletét még jobban elnyerje. A nép élére állva vettünk részt a bálványok felavatásán és csapatokat állítottunk védelmükre ahelyett, hogy elpusztítottuk volna őket. A bálványok előtt egy arany tálban újszülött gyermekek vére volt és ez a tál nem száradhatott ki. Új vér hozzáadásával kellett gondoskodni arról, hogy az ne történjen meg. Ha mégis kiszáradt, azt a papot, akinél ez történt, a bálvány előtt végezték ki.”

„A dolog egyre örültebbé vált, míg egyszer csak megjött Isten büntetése. Rettenetes volt, de igazságos. Forrásainkat kiapasztotta. Olyan forrást küldött, hogy minden elpusztult, kiszáradt. A nép mégsem

fordult Hozzá. Ha ezt megtették volna, akkor Isten sem tartott volna olyan szigorú ítéletet. De nem volt senki, aki Hozzá imádkozott volna. Így Isten elküldte bosszúját, ennek a hűtlen népnek a teljes megsemmisítését, amely nem akarta Őt teremtőjének elismerni. Pedig megtérhettek volna az igaz Istenhez. Voltak köztük nagy tudású, a csillagok jelentését ismerő emberek, akik az igazságot hirdették és a népet a közelgő ítéletre figyelmeztették. De a nép csak nevette és kigúnyolta őket. Nem hallgattak rájuk, hanem halálukat okozták.”

„Ekkor elborult az égbolt és szürke felhők vonultak fel. Fekete lett az ég, vihar támadt. Villámok csaptak bele a bálványokba úgy, hogy egy atomnyi nem maradt belőlük. Aztán jöttek a borzalmak, amelyek az embereket pusztították: tűz és kén jött le az égből, olyan gőzöket okozva, amely úgy megmérgezte a levegőt, hogy az emberek megfulladtak. A paloták kövei összedőltek és mindent maguk alá temettek. Aztán küldött Isten egy hatalmas szélvihart, betemetve mindent szürke és sárga homokkal. Ez volt Isten bosszúja az Ő megsértéséért. Az igazság egy megnyilvánulása volt.”

„Amikor jött a pusztulás, már egyikünk sem élt. Engem - Arrast - tőrrel ölt meg egy pap, aki a feleségem után vágyódott. Barátom Isaris, akivel vérszerződést kötöttem, melyet életem végéig megtartottam, egy Zyclov elleni harcban esett el. Zyclov hatalom után törekedett, de nem tisztá szívvel, mert ura trónját akarta aláásni, felkelt ellene és megölte őt.”

„Városaink és sírjaink be vannak temetve és még nem találták meg őket. Jézus születése előtt 5000 évvel éltünk. Egész Egyiptom birodalma több herceget egyesített egy uralkodó alatt, akit Ti *Császárnak* neveznétek. Hercegek szövetsége volt. Mi ketten is ezekhez tartoztunk. Isaris még az egész birodalom ügyvivője is volt; akit ti ma *birodalmi kancellárnak* neveznétek. A birodalom fővárosa Memph volt. Az előkelő családok, a papok, hadvezérek a királyt és a hercegeket mindig ugyanabból a családból választották.”

Arra a kérdésemre, hogy akkor milyen más népek léteztek, válaszolta:

„Az arab félszigeten nomád törzsek tartózkodtak. Az Eufrátesznél volt egy nagy birodalom. Ez a birodalom az Eufrátesz torkolatától a Gangeszig tartott. Volt még egy birodalom, ahol később a Maurok laktak. E birodalomról nyomokat még találhattok a régi térképeken.”

Miután a médiumok magukhoz tértek, nem tudtak semmit az általuk készített rajzokról vagy a jelentésükről.

Három hónapon belül kétszer jártak nálam. Soha nem tudtam előre, hogy mikor jönnek.

Az egyik reggel, amikor éppen a városban lévő irodába készültem, eljött hozzám a helyi beszédmédium és elmondta, hogy azt a feladatot kapta, hogy kísérjen el a városba. Azt, hogy miért kísérjen el, nem tudta. Magammal vittem tehát, mert tapasztalatból tudtam, hogy valami fontosról lehet szó, ha a fiú ezt a feladatot kapta.

Ezen a napon újból megjelentek a városi médiumok, az egyiptomi rajzokkal. Velük egy időben a beszédmédium is transzba esett, és mindaddig csendben ült ott, amíg a többiek rajzoltak. Hirtelen felállt a gyülekezetembe tartozó médium, odament az egyik rajzolóhoz és egy idegen nyelven beszélni kezdett vele. Úgy tűnt, hogy valamit a rajzról magyaráz. Aztán odajött hozzám, radírgumit kérni, amint odaadtam neki, újból visszament a másik médiumhoz. Ekkor magam is a közelükbe mentem és láttam, hogy a Nílust rajzolták. A fiú kezéből kivette a radírgumit és a Nílus egy kis szakaszát kiradírozta és javítva újra rajzolta. Megkérdeztem a beszédmédiumot, hogy megmondhatja-e, mit jelentenek ezek az iratok. A belőle beszélő szellem kijelentette, hogy ma ő felügyeli a két rajzoló médiumot. Az egyiptomi sírok feltárásához a legfontosabb rajzokat készítik el, nevezetesen a Nílus folyásáról. Az egyik herceg szelleme a médiumon keresztül úgy rajzolta a folyót, ahogy az az ő idejében folyt. De ma már a folyó vonala a homokosodás miatt megváltozott. Ez pont érinti azt a helyet, ahonnan azokat a méréseket kell elvégezni, amely a sírok távolságának megállapításához kellene. Ezért sugallta a fiúnak, hogy ma kísérjen el a városba. Amint a rajzok elkészültek, feladatul kaptam azok lemásolását és az egyik másolat meghatározott helyre történő elhelyezését. Ezek után az egyik egyiptomi herceg lediktált nekem egy iratot, amelyet alá kellett írnom. Így hangzott: „1924-ben tudomást szereztem két szellemről, akik korábban hercegek voltak. Arras és Isaris - így hívták őket. Kettőjüktől több írást és rajzot kaptam. Ezek tudósítanak a két herceg életéről, sorsáról. Én feladatul kaptam, hogy menjek országukba és nyissam meg a sírokat, tárjam fel a betemetett helyeket. Ezt az anyagot 1924 február 1-től május 1-ig gyűjtöttem.”

„Isaris a maga és Arras nevében kijelenti: Mi ketten, a nekünk feladatul szabottakat tudomásotokra hoztuk, hogy megtalálhassátok sírjain-

kat. Ennek beteljesítése a ti kezetekben nyugszik. Lelkileg, szellemileg a mai napig hatottatok ránk. Köszönjük nektek mindezt. Kérjük, hogy továbbra is tegyétek ezt meg, a mai nappal pedig elbúcsúzunk tőletek. Mi már csak egyszer fogunk jelentkezni. Ez akkor lesz, amikor az előre jelzett dolgok beteljesedése meg fog történni, és az általatok tényszerű, történelmi eseményként feltártaknak nem csak hisztek, hanem fel is ismeritek azokat.”

„Imádkoztatok értünk! Isten veletek!”

„Amikor sírjaink előtt álltok és maradékainkat megtaláljátok, akkor mi is ott leszünk. Ezzel teljesítettük a ránk bízottakat. - Isten veletek - a viszonhallásra!”

Az okiratokat aláírtam és csatoltam a többi egyiptomi aktához.

E dologgal kapcsolatban még további, a történetekhez fűződő kérdéseket tettem fel. Válaszul a következő tanítást kaptam:

„Elmondhatom neked, hogy minden fel van rajzolva, ami a sírok helyére vonatkozik, így csak egy kérdés maradt: **a feladat kivitelezése**. Nektek csak a sírokat kell megtalálnotok és meg is fogjátok őket találni. Az akkori kultúrára utaló különböző tárgyakra fogtok bukkanni. Ehhez hasonlók már sokszor találtak, ezért jelentőségük magába véve nem olyan lényeges. **Fontos viszont a Felhívás a néphez és a Tekercs**, melyek a *fehér mágia* szellemekkel kapcsolatos törvényeit, és különböző betegségekre való gyógymódokat tartalmazzák. Találhatók még utalások arról, hogy növényekből, sókból és hasonló anyagokból miképpen állíthatók elő különböző készítmények, melyekkel különféle dolgokat lehet konzerválni, és az is, hogy a növényekből hogyan állítható elő rendkívül tartós anyag. Pénzt és aranyat is találtok, hogy költségeitek fedezve legyenek, sőt többet is.”

„Nem fog rátok is ugyanaz a sors várni, mint sokakra, akik ilyen sírok feltárása közben meghaltak. Mert mindegyik síron áll egy felirat: »Mindazok akik ráteszik kezüket, vagy erre bízottnak, elvesznek.« - Ti Isten nevében mentek és a kinyitást Isten nevének segítségével hajtjátok végre. Így nem fog veletek semmi sem történni.”

„Kérdezted, mit jelentenek a különböző íráások a rajzokon. Olyan ez az írás, mint ahogyan akkor írtunk. Ti nem tudjátok ezt az írást se olvasni, se írni. Lediktálhatnám neked betűnként, de azzal sem tudnátok mit kezdeni. Mert az egyes betűk ugyanúgy érvényesek egy szóra, mint egy betűre. A sírjainkon, a palotáinkon, a köveken, az oszlopokon, a falakon,

mindenhol ugyanaz az írás található. Tudósaitok belefúrhatják fejeiket e kövekbe, megfejtteni mégsem fogják őket. Talán egyikük-másikuk azt fogja mondani, lehet, hogy ez az írás Egyiptomból származik, mert egyes jeleket felismer rajta. De a legtöbben azt fogják mondani, hogy elment az eszetek és akadályokat fognak utatokba helyezni.”

„A nagy királyt, aki alatt mi szövetségi hercegek voltunk, *AM-EL*-nek hívták. Ő utánunk halt meg. Sírja még nincs felfedezve.”

„Egyiptomban kb. 10.000 királyi, hercegi és előkelőségi sír található. A többi sírokat nem is számolom. Biztosak lehettek benne, hogy nincs minden felfedezve.”

Később, a nálam tartott ülésen újból az egyiptomi dolgok után kérdeztem. Azt szerettem volna megtudni, hogy mikor találják meg a sírokat. Válaszul a következőket kaptam: „Mindennek eljön a maga ideje. Olyan események fognak a világban történni, amelyek által a dolog majd éretté válik. Ma még ez lehetetlen, olyan okok miatt, amiket ti most nem értenétek meg és sok ember életébe kerülne. **Nem is sejtitek, hogy Istennek micsoda nagy szándékai kötődnek mindehhez.**”

Ezt az egyiptomi dolgot, a kezemben lévő dokumentumok alapján azért adtam ilyen részletességgel vissza, hogy beteljesedésük esetén igazolást adjak arról, hogy mindent előre, részletesen jeleztem.

Nekem személyesen az a benyomásom, hogy az előbb leírt sírok megtalálásával, a könyvemben leírtak óriási bizonyítékát kapná meg a mai tudomány. Mert ilyen bizonyítékokat még a legtúlvilágellenesebb tudomány sem tekinthetné agyrémnek, hanem kényszerítve lenne a teljes elismerésére. - De mindez csak az én véleményem. Az egyiptomi sírok megtalálásának jelentőségéről közelebbi dolog nem lett tudomásomra hozva. Ezen egyiptomi dolog helytállóságát a városi médium is igazolta. Annyit tett még hozzá, hogy a magát „Arras”-nak nevező herceget „Hario”-nak is nevezték.

Ha valaki a részemről eddig felhozott példákat, amely csak töredéke az általam e területeken megélteknek, teljes nyugalomban átgondolja, mindenki számára világossá válhat, hogy a szokásos „természetes” magyarázat kísérletek egy lépéssel sem visznek előrébb. Sem „szuggesszió”, sem „gondolatátvitel” sem „tudatalatti” nem lehet ilyen jelenségek okozója. Sem a médiumok, mint emberek nem tudtak a dolgokról, sem mások.

A „szuggesszió”, „gondolatátvitel”, „tudatalatti” szavak az esetek többségében csak szavak maradnak, melyekkel az emberek úgy gondolják, hogy tudományosan fejezik ki magukat, hatást gyakorolva mindazokra, akik nem különösebben kedvelnek e dolgokon elgondolkodni. A valóságban maradnak csak a szavak használható fogalmak helyett. „Ahol hiányoznak a fogalmak, ott egy szó kerül időben elhelyezésre.”

Ami a gondolatátvitelt illeti, gyakran fáradoztam azon, hogy gondolataimat a médiumokra transzállapot beállta előtt vagy közben minden erőmmel átvigyelem. A kinyilatkoztatásokban azonban soha sem kaptam egyetlen szót is vissza abból, amit gondolatban próbáltam átvinni.

Másokat is bízattam arra, hogy velem együtt kísérjenek meg egy előre megállapodott dolgot a médium kijelentésére szuggerálni. De próbálkozásunkat a legcsekélyebb siker sem kísérte.

Amit én, a tanulatlan és a tudomány minden területén teljesen tapasztalatlan médiumokon keresztül megkaptam, az túlszárnyal minden emberi tudást.

Itt csak **egy** magyarázat lehet, ami gondolkodásunkat kielégíti, nevezetesen: **Ők földönkívüli, szellemi lények, akik ezeket az embereket eszközüil használják arra, hogy meggyőzzenek minket egy túlvilágról, egy Isten és egy szellemi világ jelenlétéről és ezáltal elirányítsanak az Istenhez vezető úthoz,**

A következő fejezetekben található tanítások a „Szellemi kapcsolatok törvényei” és a „Létünk és a túlvilág nagy kérdései”-ről további igazolások tömegét fogják szolgáltatni.

MÁSODIK RÉSZ

A szellemek és az anyagi teremtmények
kapcsolatának törvényei

Előzetes megjegyzés

Már a szellemi világgal való első érintkezéseim során azt az ígéretet kaptam, hogy a szellemeknek az anyagi világgal, különösen az emberrel való kapcsolatának törvényeiről tanítást kapok.

Ha ez az ígéret beteljesedik, akkor ez számomra egy újabb megcáfolhatatlan bizonyítékát jelenti mindazon igazságoknak, amelyeket ebből a forrásból tanításként kaptam. Én magam nem tudtam semmiféle törvényekről. A tudományos élet minden területén tapasztalatlan médiumok felől biztos voltam, hogy ilyen tanításra nem képesek.

A nekem tett ígéret tökéletesebb módon nyert megvalósulást, mint ahogy remélni mertem. A tanítás, amit a szellemekkel való kapcsolatról kaptam, olyan tiszta és meggyőző volt, hogy ez csak az igazságból fakadhatott. Az általam feltett összes kérdésemre, minden részletre kiterjedő alapossgal kaptam választ. Soha nem sikerült még a legkisebb ellentmondást sem felfedeznem. Minden úgy összeillett, mint egy óra szerkezete. Tanítómesterem az a szellem volt, aki már a második vele történő összejövetelen megígérte nekem, hogy minden igazságba beavat. Mindehhez ugyanazt a fiút használta, mint legelőször.

Mivel iskolai képzettsége közepesnek volt tekinthető, beteljesedve láthatjuk Pál apostol szavait: »Sőt azokat választotta ki Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszegyenítse a bölcseket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlenek, hogy megszegyenítse az erőseket: és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek: és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket: hogy egyetlen ember se dicsekedjék az Isten színe előtt.« (1Kor. 1,27-29 Ökumenikus)

„Ti emberek,, kezdte a szellem a tanítását, „úgy véltetek, hogy törvényszerűség csak az anyagi világban uralkodik. Ez tévedés, mert Isten a rend és törvényszerűség Istene, úgy a földi, mint a szellemi teremtményeinél. Ő saját magát is aláveti cselekedeteiben az általa alkotott törvényeknek és egyet sem tesz érvénytelenné közülük.”

„Úgy nekünk szellemeknek is figyelembe kell vennünk az Isten akarata szerinti természeti törvényeket mindakkor, ha az anyagi világgal kapcsolatba lépünk. Ez érvényes a jó és gonosz szellemi világra egyaránt.”

„Hajlamosak vagytok csodáknak nevezni mindazt, amit az általatok

ismert természeti törvényekkel nem tudtok összhangba hozni. Azok számára, akik ismerik az anyagi világ és a szellemi világ törvényeit is, nem létezik csoda, mert minden a változatlan törvények szerint megy végbe, melyeket senki sem érvényteleníthet, vagy alakíthat át.”

„Ha te a kezeddal egy követ a magasba emelsz, akkor ezáltal a kőre gyakorolt *nehézségi erőt*, ahogyan ti nevezitek, nem megszünteted, hanem a te kezed nagyobb ereje által legyőzöd. Ha ugyanezt a követ egy **láthatatlan kéz** emelné, akkor **ez a szemetekben egy csoda lenne, mert nem látjátok az erőt**, és ezért úgy vélnétek, hogy a kő magától emelkedik fel. **Mind a két esetben azonban léteznie kell egy erőnek**, ami a kő emelkedését eredményezi. **Mindkét esetben a kő súlyát le kell győzni egy nagyobb erőnek.**”

„**Maga Isten sem tudja az ő mindenhatósága által teremtett törvények következtében megtenni, hogy a kő magától felemelkedjen.** Jóllehet tudott volna az anyag számára más törvényeket is teremteni. Miután Ő azonban a Földre jelenleg érvényben lévő törvényeket meghatározta, Neki is a felemelni kívánt kő súlyánál nagyobb erőhatást kell alkalmaznia, annak felemeléséhez.”

„Úgy van ez minden területen.”

„Az sem egy *csoda*, hogy a szellemi világ veletek emberekkel érzékelhető kapcsolatba lép és beszélget. Amikor én ezen a fiún keresztül beszélek, akkor ez is a megszabott törvények szerint történik, amelyeket követnem kell és ha egy gonosz szellem akarna e fiún keresztül megszólalni, akkor neki is ugyanúgy be kellene tartania ezeket.”

„Gondoljatok csak a telefonra! Mennyi természeti törvénynek kell teljesülnie ahhoz, hogy egy beszélgetés létre jöjjön! Kell lennie egy erőforrásnak; vezetékeknek és egyéb berendezéseknek kell együttműködniük ahhoz, hogy a kimondott szó az akusztika és elektronika törvényeinek megfelelően elérjen céljához. Az, hogy egy jó ember vagy egy bűnöző kívánja használni a készüléket, nem változtat azon, hogy mindkettőjüknek egyformán be kell tartani a telefonálás törvényeit.”

„Ahhoz, hogy megérthesd azt, amit a szellemi világgal való kapcsolat területén tapasztalsz, fontos, hogy a szellemi világnak az anyagi világgal történő érintkezéséhez szükséges alapvető törvényeket megismerd. Ha megértetted ezeket, akkor megvilágosodik előtted mindaz, amivel ezen a területen találkozol, és ami nektek embereknek eddig megmagyarázhatatlannak tűnt.”

Az óderő (életerő) törvénye

„Rájöttem, hogy mindaz, amit Isten tesz, örökké megmarad; nincs ahhoz hozzátenni való és nincs belőle elvenni való. Azért rendezte Isten így, hogy féljék őt.”

(Préd.3,14 Ökumenikus)

A szellem és az anyag létezésük különbözősége miatt nem képesek egymásra közvetlenül hatni. A te szellemed sem képes egyedül tested egy tagjának vagy szervének aktivizálására. Ugyanígy én sem vagyok magamtól arra képes, hogy e fiúnak a testét birtokoljam, azt egyenesen tartsam, a kezét emeljem, vagy a beszédhez szükséges szervéből hangot adjak. Ahogy a saját szellem, ugyanúgy mi is igénylünk hozzá **erőforrást.**”

„A mozdonyvezetőnek is szüksége van a gőz vagy az áram energiaforrására ahhoz, hogy a gépét mozgásba hozza. Ha hiányzik az erőforrás vagy túl gyenge, akkor a mozdony sem indul el. A mi esetünkben a mozdonyvezető a szellem. A mozdony pedig a test, vagy az anyag. Ha a szellem meg akarja mozdítani az anyagot, akkor ehhez egy energiaforrásra van szüksége. Régi idők tudósai ezt az erőforrást *léleknek* nevezték, ellentétben a testtel és a szellemmel. Ők helyesen azt tanították, hogy az ember szellemből, lélekből és testből áll. A Biblia ezt az erőforrást, vagy életerőt az *élet ódemének* nevezi. »Akkor az Úristen megalkotta az embert a föld porából és orrába lehelte az élet lehelletét.« (1Móz. 2,7 Szent-széki)”

*A német Luther Bibliában az óderő **Odem**-ként a következő helyeken szerepel: 1Móz. 2,7; Jób 10,12; 19,17; 32,8; 34,14; Zsolt. 104,29; 135,17; 150,6; Préd. 3,21; Ézs. 11,4; 40,7; 42,5; Ez. 37,14; 2Mak. 7,22; ApCsel. 17,25 (A fordító)*

„A ti mai tudományotok az ember erőforrásának az **óderő** nevet adta. Az *óderő*, vagy életerő mindenben megtalálható, amit Isten teremtett. Minden ember, minden állat, minden növény, minden kő, minden ásvány, minden víz, minden égitest, minden szellem és minden egyéb, ami csak létezik, rendelkezik az óderővel. Ez nem anyagi jellegű, hanem szellemi, és mindig összeköttetésben áll egy szellemmel, mert ez a szellem életereje. Az óderő hordozója ennél fogva mindig a szellem. Ahol tehát élet van, ott ód is van, ahol ód van, ott van szellem is. Mivel min-

denben, amit Isten alkotott, van ód, ennek következtében minden teremtményben van egy szellem.”

„Ez nektek hihetetlenül hangzik, és mégis ez az igazság.”

„Ha egy szellem egy anyagi testtel van összekötve, akkor minde-nekelőtt azt az óderő mennyiséget birtokolja, amely **saját szellemi léte-zéséhez** szükséges. Aztán egy megfelelő óderő hozzáadása biztosítja, hogy az élethez szükséges felépítés és a földi test működése lehetővé vál-jon. Hogy egy tökéletlen földi hasonlattal éljek, a mozdonynak szüksége van egy bizonyos mennyiségű gőzerőre, hogy magát meg tudja mozdítá-ni, és egy megfelelő mennyiségű gőz hozzáadása szükséges ahhoz, hogy a vagonokat is magával tudja húzni. A ti szellemetekre ráakasztott vagon a testetek. Ezért van szüksége egy bizonyos mennyiségű óderő többlet-re.”

„Azonban a test részére szükséges óderő különbözik a szellem szá-mára szükségéstől. Mert minden, ami az anyagra gyakorol hatást, bizo-nyos fokig az anyaghoz kell hogy hasonlítson és illeszkedjen. Ezért a földi test ódja nem olyan szellemi, mint azé a szellemé, amely ebben a testben található.”

„A testi ód hasonlatos a ti földi áramotokhoz. Egyikük sem tisztán anyagi, sem tisztán szellemi. Tényleges lényük számotokra ismeretlen, jóllehet hatásukat naponta tapasztaljátok.”

„A földi áram megfelelő hatásának kifejtéséhez rendelkezésekre állnak anyagi vezetékek, hogy az áram a legcélszerűbb erősséggel mű-ködhessen. A ti gépeitek, berendezéseitek és egyéb készülékeitek műkö-déséhez egy bizonyos áramerősség szükséges, amely ha túl erős az áram, tönkremegy a készülék, ha túl gyenge, akkor pedig nem tud üzemelni.”

„Így minden testi lénynél az ódáram egy vezeték segítségével az egész testen - beleértve annak minden csodálatos berendezését, amit ti szerveknek neveztek - keresztül, a szükséges erősséggel kering. Ha az áram túl nagy erősséggel hat egy szervre, zavar jön létre; ha pedig túl gyenge, akkor leáll a működése.”

„**Az óderő vezetéke a vér.** Ha elvérzés vagy felbomlás miatt meg-semmisül a vér, akkor megszűnik az ódáramlás is; pontosan úgy, mint a ti áramotok esetében, ha a vezetéshez szükséges berendezések külső be-avatkozás vagy elbomlás miatt károsodnak.”

„Mert a vér az ódvezető, és vér nélkül nem lehetséges a testi élet, ezért a vért a Bibliában az *élet központja*-nak nevezik; „A vér az élet

központja” (5Móz.12,23 - Német bibliafordítás! Magyarul lásd 3Móz. 17,11 - Károli, Szentszéki).”

„A **testi** ód nem a szóban forgó test szelleméből keletkezik, hanem azokból a tápanyagokból, amelyeket a test magához vesz.”

„Ahhoz, hogy az óderőről szóló tanításokat megértsed, ki kell hogy oktassalak az **anyag lényegéről**.”

„Megpróbáltad-e egyszer is tisztázni önmagadban, hogy miképpen alakul ki egy élőlény teste? Figyeld meg a saját testedet, és annak növekedését! Talán olyan a tested felépítése, hogy kész anyagok kerültek felhasználásra, mint egy háznál, ahol követ köre tesznek? Magad is beláthatod, hogy a tested nem ilyen módon épül fel. A test nem más, mint anyaggá sűrűsödött ód. Ez minden testre érvényes, nem csak az emberre, hanem az állatokra, növényekre és ásványokra is. Növekedésük és anyagi keletkezésük egyaránt az **ódsűrűsödés törvénye** alá tartozik.”

„Az egyes anyagi teremtmények ódja egy csodálatos, számotokra ismeretlen törvény által, a legkülönbözőbb óderők és ódfajták keveredésével keletkezik. Más az ódkeverék az embernél és más az állatoknál, és az állatoknál más, mint a növényeknél, és a növényeknél más, mint az ásványoknál.”

„Az ódkeverék ezen különbözősége nem csak a különböző természeti fokok, hanem az egy fokozaton élő egyes lények között is fennáll. Így az egyes emberi rasszok ódkeveréke is különböző. Más ódkeveréke van a négernek mint a fehérnek, vagy az indiánnak. De a fehér rasszhoz tartozók közül sem mindenkinek ugyanaz az ódkeveréke. Minden egyes embernek van egy rá jellemző ódkeveréke. Tehát nem létezik két olyan ember, akinek az ódkeveréke megegyezne. Ez érvényes ugyanígy az állatokra, növényekre, ásványokra.”

„Mivel egy élőlény testének felépítése a sajátos ódkeverékének sűrűsödéséből áll, így minden testnek megvan a maga különleges jellege. A húsnak, csontnak, körömnak, hajnak és minden más testhez tartozó résznek minden élőlényénél megvan a sajátos tulajdonsága. Mindez az egyes lények ódkeverékének különbségén alapul.”

„Nagy természeti titkot jelent számotokra az, hogy miként lehet a szellemi, és ezért a ti szemetek számára láthatatlan ódnak magát szilárd anyaggá sűrűsítienie. Hogy ez lehetséges, tanítja nektek a mindennapos tapasztalat, amikor látjátok, hogy a testetek nem úgy növekedik, hogy szilárd anyag tapad hozzá. Ti tudjátok, hogy a makk nem azáltal lesz

tölgyfává, hogy egyre több fa rakódik rá, hanem a növekedés egy, az élőlény belsejében végbemenő folyamatot jelent. Továbbá tudjátok azt is, hogy az állatok elfogyasztott ételek nem belülről tapadnak testetekhez, elősegítve ezzel a test fejlődését, hanem egy számatokra ismeretlen valami az egész test minden részéhez és részecskéjéhez kiáramolva, ott magát hússá, csonttá, körömmé vagy egyéb dologgá sűríti, és e sűrűsödés által anyaggá válik.”

„Ez a számatokra ismeretlen valami az **ód**”.

„Nos, honnan is származik ez a minden élőlény növekedéséhez megtartásához szükséges ód? Te magad is magtálálhatod, ha elgondolkodsz azon, hogy mi szükséges a tested életben maradásához. Levegőre, vízre és ételre van szükséged. De nem mindenre, amit a levegő, víz, étel tartalmaz, van szüksége a testednek. Mindenekelőtt az egyes testrészekhez nem lehet abban az állapotában elvezetni a levegőt, vizet, ételt, amiben vannak, nevezetesen anyagi állapotukban. Mert a levegő is anyag. Először **szellemi állapotúvá** kell alakulniuk és *ód*-ként a test kisebb és egészen apró részeihez jutnak.”

„Az anyagi tápanyag átváltozása óddá a bomlás útján, a testekben végbemenő emésztési folyamat által megy végbe.”

„A levegő, amit belélegeztek, anyagi ódkeverékből áll. Ebből a tüdőtok kioldja a testeteknek szükséges ódrészeket. A fel nem használható részek a légzésen keresztül választódnak ki.”

„A víz is egy különleges ódkeverékből áll. A víz-ódra leginkább az emberi, állati és növényi testnek van szüksége, mert az emberi, állati és növényi test legnagyobb része egy, a vízből nyert ód összesűrűsödéséből áll. Ezért alkotja a vízód az állati és növényi világból nyert ételek nagy részét, amelynek fogyasztása a legtöbb esetben a szükséges ódvíz-igényt is kielégíti. Mivel a víz ódja a testnél olyan nagy szerepet játszik, huzamosabb ideig nem nélkülözhetitek. A ti éhezőművészeitek hetekig képesek lemondani a szilárd ételről, de víz nélkül hamarosan beállna náluk a halál. Ugyanígy elpusztulnak azok az állatok és növények is, akik a víz ódjához hosszabb ideig nem tudnak hozzájutni.”

„Most megérted, hogy a szomjúzás miért a legelviselhetetlenebb kín egy élőlény számára. Ez a legfájdalmasabb halálküzdelmet jelenti.”

„A levegő ódját nem annyira a test felépítéséhez használjátok, hanem főleg a különböző erőáramok előállítására, amelyek segítségével szétbomlasztjátok az ételt, azt óddá feloldjátok, elegyítitek a különböző

ódfajtákat és végül anyaggá sűrítitek. Minden felbontás meleg és minden sűrűsödés hideg ódarámláson keresztül megy végbe. Ezért tudtok csak nagyon kevés ideig megmaradni a levegő ódja nélkül, mert ha ez hiányzik, akkor minden más fajta ódhatás magától megszűnik.”

„Már csak azt a kérdést kell megválaszolni, honnan is származik a levegőben, a vízben és az élelmiszerben lévő ód?”

„A Földből származnak. A Föld mint égitest, tartalmaz egy ódkeveréket és ódkisugárzást, mely minden olyan ódfajtát magába foglal, amely a rajta található élethez szükséges. A Föld ódja abból az ódból áll, amelyet saját maga mint égitest tartalmaz. Ezenkívül felveszi a saját ódkeverékébe mindazon égitestek ódsugárzását, amelyek a közelében tartózkodnak. Minden egyes égitestnek van egy sajátos és különleges ódkeveréke, amelyhez fajtájában és keverékében hasonlatos égitestet nem találunk.”

„Az egyes égitestek, Földhöz viszonyított állásuktól függően hol erősebb, hol gyengébb ódsugárzást bocsátanak a Földre. Mivel az egyes égitestek egymáshoz viszonyított állása minden másodpercben változik, ezért változik ugyanilyen mértékben az egyes égitestek földre küldött sugárzása is.”

„A Föld ódjának és az őt körülvevő égitestek ódjának keveréke óriási jelentőségű a Föld életére és fejlődésére.”

„Gondolnod kell továbbá arra, hogy minden ódfajta egy egészen egyedi erőhatást hordoz magában. Tehát annak mértékében, hogy mennyire áll egy újszülött testi ódja születésének pillanatában egy vagy több égitest egyoldalúan erős ódhatása alatt, lesz befolyásolva az újszülött ódkeveréke. Ez az ódkeverék a születés pillanatában még bizonyos tekintetben meglehetősen semleges, azonban az éppen akkor ráható ódsugárzás és ódkeverék azt egy bizonyos irányba mindenkorra meghatározza. Ha te egy pohárban elő akarsz állítani egy oldatot és egy bizonyos anyagból egy nagyobb mennyiséget töltesz bele, akkor a másik anyagból annál kevesebbnek marad ott hely. Az egész oldat aztán annak az anyagnak a színét, szagát, ízét és jellegzetességének egyéb külső jegeit fogja hordozni, amelyet különösen nagy mennyiségbe tettél a pohárba. Utólag már nem tudod a nagy mennyiségben beletett anyag arányát csökkenteni, vagy nagyobb mennyiségű más anyagok hozzáadásával felhígítani. Ha a pohár tele van, többet nem tölthetsz bele.”

„Így van ez az újszülöttek ódkeverékével is. Az együttes ódtömeg

meghatározott, és azt nem lehet tovább növelni.”

„Amikor egy bizonyos ódfajta képezi az együttes ódmennyiség fő részét, akkor ez lesz az újszülött formájára és fejlődésére mindig a mértékadó. Mivel az egyes ódfajták egészen sajátos életenergiát fejlesztenek ki, így ez a jellegzetes ódalkotórész az újszülött testének különleges formázása mellett, a tevékenység sajátos karakterében is mérvadó.”

„Mindezért egyáltalán nem babona, vagy üres fantáziálás az, hogy a születés idejéből a testi sajátosságokra és az ember karakterére következtetni lehet. Az égitestek ódhatásának a ti földi létetekre, életenergiátokra, karakteretekre és temperamentumotokra gyakorolt befolyása sokkal nagyobb, semmint gondolatok. Ti magatok szoktátok mondani, hogy valaki szerencsés vagy szerencsétlen csillagzat alatt született. Ezzel az a hatás jut kifejezésre, amely az élőlény születésére az égitestek ódsugárzása gyakorolt.”

„Mindez összefüggésben áll az emberiség sorsának nagy kérdéseivel, úgyhogy mindezek mellett nem tudtam szó nélkül elmenni.”

„Minden földi élőlény teste tehát összesűrűsödött ód, amely a Föld és az őt körülvevő égitestek ódsugárzásából származik.”

„A feloldódási és sűrűsödési folyamatot egy földi példán keresztül tisztázhatjátok.”

„Tudod, hogy meleg hatására a föld nedvességtartalma és a vizek a ti számotokra legtöbbször láthatatlan párolgásba kezdenek. Egy bizonyos magasságban a föld fölött összesűrűsödik az eddig láthatatlan pára, először finom, alig látható fátyollá, majd e fátylak további sűrűsödését felhőnek látjátok. Mindez a hideg hatása alatt tovább sűrűsödik, míg végül is egy még nagyobb összesűrűsödés után lehullik a földre mint eső vagy hó. Ha a víz egy még alacsonyabb hőfok miatt tovább sűrűsödik, jéggé válik és szilárd anyaggá lesz. Így lesz a számokra láthatatlan, szellemhez hasonló anyagból, fokozatos sűrűsödés által szilárd anyag, amelyet nem csak láttok és kézzel megfogtok, hanem komoly ellenállást is jelent számotokra. Így a ti folyóitok, tavaitok és vizeitek jégtakarója is összesűrűsödött víz, és a jellege hasonló a szóban forgó vízéhez és jelzi annak sajátosságait, hiszen a víz az összesűrűsödött pára.”

„Ahogy a földről felszáll a pára és jégformájú szilárd anyaggá válik, majd újból vízzé és párává válik, így van ez minden földi testtel is. Ők a ti szemetek számára láthatatlan földi ódból keletkeznek, amely az

anyaggá váláshoz vezető úton összesűrűsödik, majd az élőlény földi halála után visszatér újra a föld ódjához. Minden földi élőlényre érvényes tehát a mondás: »A földből vétettél és oda térsz vissza.« Ez az állandó körforgás addig a napig marad így, amíg minden anyag végérvényesen fel nem oldódik óddá és nem sűrűsödik össze újból anyaggá. - De erre a későbbiekben még visszatérek.”

„Az eddig említettekben megállapíthatod, hogy minden földi élőlényben az ód három állapotát lehet megkülönböztetni: Annak a szellemnek az ódja, amelyik a lényben megtestesült - az ennél jobban összesűrűsödött, de emberi szem számára láthatatlan ódja a testi életerőnek - és a szilárd anyaggá sűrűsödött ód, amelyet ti testnek neveztek.”

„Amint neked ez már ismert: a testi életerő ódja mindig összeköttetésben van a szellem ódjával és ezáltal magával a szellemmel. Ez a testi üzemanyag, a szellem kezében, mint ahogy a földi áram üzemanyaggá lesz a gépész kezében. Ha ez a testi üzemanyag úgy lecsökken, hogy a test életképességéhez nem elegendő, akkor válik el a szellem a testtől és beáll a földi halál. Így hagyja a gépész cserben a gépét, amelyet a hiányzó áram miatt nem képes tovább üzemeltetni.”

„Ha meghal a földi test, az óderő a szellemmel marad. Maga a földi test nem tartalmaz önálló óderőt, hanem csak az őt birtokba vevő szellem.”

„A szellem mindenkor képes az ő saját óderejével a betegség miatt legyengült testi ódját akarátának befolyásolásával megerősíteni, a rosszul működő testi szerveket magasabb tevékenységre bírni és ezáltal a testből a káros alkotórészeket kiválasztani. Emellett a legyengült testnek magától értetődően kerülnie kell a káros ételek felvételét és egészséges ételek fogyasztása révén támogatnia kell a szellemi ód hatását. Ebben az esetben, hogy újból anyagi példával éljek, úgy hat a szellem a saját óderejével, mint egy erős nyomószivattyú, a testi ódra és az ódvezetékre, vagyis a vére.”

„Hogy milyen nagy lehet az ember szellemének a saját óderején keresztül, akarátának megfeszítése következtében a testi ódjához vezetett megerősítése, számos esetben láthatjátok. Gyakran történik meg benuktakkal, akiket nagy veszély fenyeget, hogy a szellem mentésre irányuló akaratergiája egy olyan erősítést ad a testi óderőnek, hogy a bénaság meghátrál és a végtagok legalábbis rövid időre újból használhatóvá válnak.”

„Ugyanez a hatás adja a legmagasabb fokú reménységet a gyógy-

ulásra. Ez is az akarat egy aktusa és a vele együttjáró megerősítése a testi óderőnek, többször hirtelen gyógyulást idéz elő, amelyet ti csodának látatok.”

„Akaratenergia, amely derűvel, reménységgel, bizalommal és vídamsággal jut kifejezésre, ezért a legjobb gyógyszer. Ez azonban a legjobb védelem is a fertőző betegségekkel szemben. Az így megerősödött testi ód, bizonyos értelemben egy védőköpenyt képez, amely a kórokozók behatolását megakadályozza. Minél erősebb az akaratenergia, annál erősebb lesz ez a láthatatlan páncél is.”

„Az akaratgyengeség, szomorúság, félelem és a szellem csüggedése az ellenkező irányba vezetnek. Ezek úgy hatnak a test ódjára, mint egy szívópumpa, amely azt a testből és szerveiből a vér segítségével befelé húzza, miáltal a test ereje csökken és szabaddá válik az út a fertőzés számára.”

„Ahogy a szellem erősíteni tudja a betegség által apadó testi ódját, ugyanígy lehetséges az ilyen erősítés egy egészséges lény óderezének átvitelével egy betegre. Az ilyen átvitelt nevezitek ti *magnetizálás*nak.”

„Minden élőlény tud a másikkra ódot átvinni. Nem csak ember az emberre, hanem ember az állatra, növényre és ásványra. A ti saját ódotok átvitelével gyorsabb növekedésre tudjátok serkenteni a növényeket. Olajat, vizet és hasonló dolgokat tudtok magnetizálni, bizonyos értelemben az ódotokkal átítatni és ezáltal a betegeket, akik a vízből isznak, vagy olajkenetet kapnak, hirtelen meggyógyítani.”

„Az ember fel tudja használni saját gyógyulásához az állatok, növények, és ásványok gyógyító ódját is. **Isten teremtményeinek ezen a kölcsönös ódatvitelén alapulnak a gyógyító erők törvényei.** Egyes élő állatok prémje bizonyos ódsugárással bír, amely gyógyító hatású. Általánosan is ismert sok növény gyógyító ereje. Sajnos az egyes növények gyógyerejét nem ismeritek olyan mértékben, mint a régi népek. Ugyanez érvényes az ásványokra is. Azt, hogy minden ásvány egy sajátos óderőt birtokol, a legtöbben babonának tartják. Pedig pont a drágakövek ódjára jellemző a különleges tisztaság és erő, mely erősíti mindazok ódját, akik a drágakövet hordják. Mindennek természetesen előfeltétele az, hogy az ember olyan drágakövet válasszon ki, amelyik illik a saját ódjához és nem rendelkezik olyan óderőkkel, amely a saját ódkisugárzásával ellentétes. Vannak könyveitek, amelyek felvilágosítást adnak arról, hogy az egyes emberek születési idejétől függően milyen drágakő jöhet szóba.”

„A gyógyítás nagyon fontos területe az emberről emberre történő ódátvitel. Egy beteg gyermek, ha egészséges édesanyjához simulhat, hamarosan sokkal jobban érzi magát. Az anya átviszi az egészséges ódját a beteg gyermekre és ezáltal megerősíti a betegség miatt legyengült gyermeke ódját. - Ha egy egészséges ember beteg, vagy öreg emberrel alszik együtt, megosztja vele az óderejét, ezáltal megerősítést kap, miközben az egészséges az állandó ódleadás miatt egyre jobban gyengül. Ez az oka annak, hogy az az egészséges ember, aki huzamosabb ideig beteg, vagy öreg emberrel alszik együtt, a saját óderejének csökkenése miatt betegesen néz ki. Ezért nem szabad gyermeket idős emberrel egy ágyban altatni.”

„Az ód átáramolja az egész földi testet, annak minden részét és egy darabot még azon kívül is. A földi test ezáltal létrejött kisugárzását nevezi a ti tudományotok *aurá*-nak. Minden teremtmény rendelkezik ezzel az ódaurával. A nagy égitestek is. Amit ti a Föld vonzerejének neveztek, az az ódkisugárzás ereje, amelynek hatósugara bizonyos viszonylatban áll a Földgolyó nagyságával. Ugyanez érvényes a többi égitestre is. Az egész világegyetemben nincsen olyan pont, amely ne lenne valamelyik égitest ódkisugárzásában.”

„Az ódaura, a test minden pontjától egyenlő távolságra, körülsugározza az anyagi testet. **Ennek következtében az aurának is ahhoz a testhez hasonló a formája**, amelyikhez tartozik és amelyiket körüláramolja. Az emberek ezt nevezik az anyagi lény **Ódtestének** vagy **Asztráلتestének**, vagy **Fluidális testének**, szembeállítva az anyagi testtel. Ez az, amit a Biblia **szellemi testnek** nevez. (1Kor. 15,46 Szentszéki) Ez a testi szem számára nem látható. Az úgynevezett *látók* azonban, akik a szellemi látás adományával rendelkeznek, látják az ódkisugárzást, vagy az ódtestet.”

„**Az élet forrása a szellem.** De az élet hatását és az életfolyamatokat a szellemmel összekapcsolt óderő idézi elő, amelyet ezért életerőnek is neveznek. Ez az erő az **ód rezgésében** nyilvánul meg. A szellemi élet, a titeket körbevevő természet és minden természeti erő hullámokban jelentkezik. Minden gondolat és akarat az ód megfelelő rezgésével fejezi ki magát, amelyet a szellem mint az ód hordozója hoz létre. Minden testi érzékelést, minden lelki érzést az ód vibrálása idéz elő. Minden hang, szín, szag, íz- és tapintásérzékelés az ód teljesen meghatározott rezgéséből áll. A szellemi világban **a tiszta szellemi ód** a rezgések okozója. Az anyagi teremtésben e rezgéseket a többé kevésbé összesűrűsödött ód idé-

zi elő.”

„Minden, amit ti földi jelenségként magatok előtt láttok, minden növekedés, virágzás és érés, minden erőáramlat és sugárzás, elektromosság, rádió, éterhullámok, fény és sötétség, a hangok színek, szagok, íz és tapintásérzékelés összes fokozata, a világegyetem minden erőhulláma, az égitestek vonzereje és a világűrben történő mozgások - minden ezen az ódrezgésen alapul. A régi idők egy gondolkodója mondta: *Minden mozgásban van*. Az egész kozmoszt átáramló és minden testet áthatoló ódrezgései **a számok nagy isteni titkán** alapulnak. Ti, kis emberek sohasem fogjátok ezt a titkot kideríteni. Ti a világtörténesek **egységsszáma** után kutattok. Ezt nem fogjátok megtalálni, jóllehet egyes számtitkokat már megfejtettetek. Ismeritek az egyes hangok hullámainak számát. Próbálkoztok a színek ódhullámzásának alapját képező számok kutatásával. De mindez mi az elöttetek elzárt igazságok végtelen tengerével szemben? Isten teremtésének hét pecsétjét nem vagytok képesek feloldani. Csodálkozva és imádkozva hajthatjátok meg fejeiteket a Mindenekfölöttlévő bölcsessége és mindenhatósága előtt.”

„Nos, vonjunk le abból a kevésből, amit neked az ódrezgekről mondtam, egyes, a mi célunk számára fontos következtetéseket.”

„Először megvilágosodik előtted, hogy ezen ódrezgések **harmóniája** szépséget, egészséget, örömet, békét, és boldogságot jelent; de az ódrezgések diszharmóniája az alapja a gyűlöletnek, betegségnek, fájdalomnak, boldogtalanságnak. Ahogy a hangok, színek diszharmóniája sérti a lelki érzéseiteket és bizonyos értelemben lelki fájdalmat okoz, ugyanezt jelenti szellemi területen a szellemi teremtmények diszharmóniája a Teremtőjükkal szemben is. Mert ez a diszharmónia a szellemi ódrezgésén alapul. Ez az okozója a szellemi gyűlöletnek, szellemi betegségnek, szellemi elégedetlenségnek, a szellemi boldogtalanságérzetnek, - röviden a szellemi fájdalomnak, ami az Istennel szemben való diszharmónia nagyságának mértékével arányosan növekszik. A diszharmónia legvégső határa, nevezetesen a teremtett szellemek teljes szembenállása Teremtőjükkel, egyben a legnagyobb mértékű szellemi fájdalmat és szerencsétlenséget jelenti; ezt nevezitek ti pokolnak. Mivel a szellemi ódhullámzás legnagyobb diszharmóniája a legnagyobb ellentétet jelenti a szépséghez és fényhez képest, melyek feltétele a legmagasabb harmónia, így a pokolban förtelmes szellemi ódtesttel és a legmélyebb sötétséggel kell, hogy találkozzunk. Mindezek örök törvényeken nyugvó szükségszerűségek. Nem Isten vet titeket a pokolba, hanem a ti diszhar-

móniátok minden széppel és jóval, minden egészségessel és tisztával, fénnel és az étellel szemben. Ezért jelenti a szellemi halál a poklot, amelybe az kerül, akinek szellemi léte nagy diszharmóniában áll az isteni léttel. Az ódhullámok diszharmóniája a szellemi repülésben a mélységi kormányt jelenti, a harmónia a magasságit. **A szellemi diszharmónia megszüntetése életre szóló feladat minden egyes teremtmény számára.**”

„Az egyes élőlények ódrezgéseit nem csak a saját szellemének a gondolatai és hangulatai befolyásolják, hanem annak a másik élőlénynek az ódhullámai is, akinek az ódsugárzását felveszik. Ha ezért az úgynevezett *tisztán érzékelő* emberek valamilyen módon egy másik ódhullámaival kielégítő kapcsolatba kerülnek, akkor annak érzékeléseit is magukra képesek venni. Ezen a törvényen nyugszik a *magad-beleélése* egy másik érzéseibe, karakterébe, gondolkodásmódjába és sorsába.”

„Minden egyes élőlény ódrezgése hasonló nyomot hagy a saját ódtestén, mint amilyent egy dal hangjai gyakorolnak a hanglemezeire úgy, hogy amikor azt később lejátszzák, akkor nem csak ugyanazokat a hangokat halljuk, hanem a dalt éneklő érzés megnyilvánulásait is. Ezen nyugszik az emlékezetgazdagság is. Minél mélyebb nyomot hagyott egy benyomás az ódlemezen, annál könnyebben lehet azt később felidézni.”

„Ugyanaz a jelenség, amelyet az anyagi lemez lejátszásánál tapasztalunk, megy végbe szellemi módon az események élesérzékenységű személy által történő átérzésénél, mihelyt egy másik szellemi ódlemezevel megfelelő erősségű kapcsolatba kerül. Ezáltal a saját ódjában ugyanazok a rezgések és ennek következtében ugyanazok az érzések keletkeznek, mint amit az idegen ódlemeze tartalmazott.”

„Az eddigiek alapján tudod, hogy az óderő bizonyos rezgései nem csak egy bizonyos hangot, hanem egy bizonyos színt, egy bizonyos szagot, egy bizonyos ízt és egy bizonyos tapintásérzetet is eredményeznek. A meleg és hidegérzet is ilyen ódhullámokon alapszik. Léteznek olyan tisztán érzékelők, akik a hangot színeként is látják, sőt a színeket akár tapintás alapján is meg tudják határozni, miközben a színek különbözőségét az általuk kibocsátott meleg és hideg sugárzás révén érzékelik. Mások a lélek állapotait tudják megérezni: a szeretetet vagy gyűlöletet, a jóakaratot, vagy irigységet, a bátorságot, vagy félelmet, a hűséget, vagy hűtlenséget. Nem csupán mint érzést képesek érzékelni, hanem akár megfelelő színes képekben úgy, hogy közben a szeretet, hűség, gyász, öröm, gyűlölet fogalmakat képesek egy festményen színekkel ábrázolni.

Mindez az ódrezgésen alapul, mely minden érzékelést kísér.”

„**Az ód tehát a testi érzékelés hordozója is.** Ha az ód egy test-részből kiszorul, akkor eltűnik az érzés is. A testből, vagy testrészekből való ód kiszorítása a legkülönbözőbb módon történhet. Szélütés, vagy belső sérülés lehet az okozója annak, hogy az ódvezetéként szolgáló vér megsérül. Művi úton is megtörténhet az ód kiszorítása, ha pl. az orvosaitok narkotikumot használnak. Az alkohol túlzott mértékű fogyasztása is ódkiszorítással jár, amely részleges, vagy teljes érzéktelenségben nyilvánul meg. Az érzékelés ismét visszatér, ha a kérdéses anyagtól a test újból megszabadul.”

„Mindezzel ellentétben az érzet azonban akkor is megmarad, ha a test anyagi részét eltávolítják. Mert egy földi lény ódteste akkor is megmarad egészként, ha az anyagi test egy tagját elveszti. Egy embernél tehát, aki elvesztette a lábát, az ódláb megmarad. És mivel az ód az érzetek hordozója, a láb elvesztése után is olyan érzete marad az illetőnek, mint ha nem is vesztette volna el a lábát. Továbbra is érez fájdalmat a térdében, lábszárában, sarkában, ujjáiban, jóllehet a lába már nincs meg. E tény igazságát minden amputált tudja igazolni.”

„Amikor a szellem elválik a halott földi testtől az ód a szellemnél marad és hordozója lesz az érzéseknek is, ezért képes a testtől elvált szellem ugyanúgy érzékelni, mint az a szellem, amelyik még az anyagi testtel összekötöttségben van. Ezért maradnak az eltávozottak szellemei is ugyanolyan szenvedőképesek, mint amilyenek földi életük folyamán voltak.”

„Azon holtak szellemei, amelyek földi vándorlásuk következtében egy alacsonyabb szférába kerülnek, azon a véleményen vannak, hogy ők még emberként élnek a földön. Ennek alapjai a következők: Először is ugyanúgy éreznek, mint ahogy emberként tették. Továbbá az ódtestüket földi testnek vélik, mert az ódtest a földi testtel formában és alakban teljesen megegyezik. Mindezen kívül a földi haláluk teljesen kitörölődik emlékezetükből.”

„**Minden egyes élőlény rendelkezik egy bizonyos szaggal.**”

„Mivel az ód szellemi dolog, ezért az ódszag is szellemi érzékelés útján észlelhető és nem a testi szaglószer segítségével. Minden élőlénynek más ódszaga van. Ahogy nincs két egyforma alakú és arcvonású ember, úgy nem létezik két ugyanolyan óddal és ódszaggal rendelkező ember sem. Mivel minden szellem, a test nélküli is rendelkezik saját ódszaggal, így a testnélküli szellemek ódszaga attól függően válik egyre

kellemetlenebbé, minél mélyebb szinten áll egy szellem. Ezért említik meg a régi könyvek az ördög megjelenésénél, hogy nagy búzzal jár együtt.”

„Azáltal, hogy az ód az aura formájában a testet körüláramolja, mások számára is érzékelhetővé válik. Egy élőlény ódszagából mindig marad valami azon, amivel ez az ódkisugárzás érintkezésbe lép.”

„Az ódszag alapján ismeri fel a kutya a dolgokat és a gazdája nyomait. A bűnöző ódszaga vezetni nyomra az erre idomított rendőrkutyt. Azonban ha egy friss ódszag nyoma az eredetit fedi, a követés nagyon nehézé, vagy lehetetlenné válik.”

„Az élőlények ódsugárzása nem csak az összesűrűsödött anyagon hagyja nyomát a saját ódszagának, hanem a ritkán is, mint pl. az éter, amelyen keresztül veszi egy lény az útját.”

„Így hagy hátra minden teremtmény egy ódnyomot, ami létrejöttének első napját az utolsóval összeköti.”

„Egy anyagi példát hoznék fel magyarázatként. Ha egy autó egy úton halad, megrakodva egy finom anyaggal, és ez az anyag egy résen keresztül a földre hullik, akkor e nyom alapján tudjuk a kocsí útját követni. Ez egyben a kiindulópontot és érkezőpontot egymással összekötő vonal.”

„Egy ilyen vonal képződik minden élőlélynél, a létezésének folyamán kisugárzott ód által. Ennek a vonalnak a nyomán találják meg a költözőmadarak régi otthonukat és a fecskék ugyanazt a tetőt, ahová korábban a fészküket építették. Ezek az állatok egy nagyon finom ódérzékenységgel rendelkeznek. Ti ezt az állatok *tájékozódóképességének* nevezitek. De ez a tájékozódóképesség csak addig működik jól, amíg az állat **egészséges**. Beteg állatoknál az óderő csökkenésének következtében eltűnik a saját vagy idegen nyom követéséhez szükséges ódérzékenység. Ezért nem talál rá a beteg madár a hazavezető útra és a beteg kutya a gazdája nyomára.”

„Vannak emberek is, akik igen finom ódérzékenységgel rendelkeznek, bizonyos távolságon keresztül megérik egy másik ódszagát és azt kellemesnek (szimpatikusnak) vagy visszataszítónak (antipatikusnak) találják, meglehet a szóban forgó embert még sohasem látták vagy valamilyen módon ismerték. Az *első pillanatban* érzett vonzódás vagy taszítás ezen az együttes ódérzékenységen alapszik. Ezért mondja a szájhagyomány: **Nem bírják egymás szagát.**”

„Az ód Isten egyik legcsodálatosabb teremtménye. Ezen az ódsávon keresztül nem csak azzal maradtok összeköttetésben, amivel földi életek során érintkezésbe kerültetek, hanem **egész létezésetek mint egy film tükröződik vissza**: minden élményetek, minden cselekedetek, minden kimondott és gondolt dolgok. Ez az **élet könyve**, ami minden szerepel. Ez egy **film**, ami mindent rögzít és visszaad. Ez a film nem hazudik. Itt nem lehet tagadni. Ezután a film után ítéel meg majd egyszer Teremtőtök.”

„Minden földi lény ódjában **rögzítve van a számára előre meghatározott sorsa** és mindez az egész ódtestben ugyanúgy, mint minden egyes ódrészecskében látható. Ez az életsors még megtalálható mindazon ódrészecskében is, melyekkel a lény kisugárzása által érintkezésbe lép.”

„ Nem minden *sors*, amit életek során teszteltek vagy elszenvedtek. A legtöbb a ti szabad akaratotok önrendelkezésének eredménye. Életutatokból csak bizonyos sorsállomások az előre meghatározottak. Hogy ezekre az állomásokra miképpen kerültök és ott hogyan viselkedtek, ez a ti szabad elhatározásotok dolga. Mindezért ti viselitek a felelősséget. **A ti életeknek az az egyetlen célja, hogy a szellemetek a számára előre jelzett úton magasabbra, Istenhez közelebb kerüljön. Életutatok egy vizsgaut.** Előre meghatározott a jellege és időtartama. Ezen nem tudtok változtatni. A közben lévő sorsállomások köztes vizsgáknak számítanak. A földi halálotok képezi a lezárást. Az, hogy ti az előttek jelzett úton, a kötelességeket teszitek, vagy nem, ez mind a ti szabad elhatározásotoktól függ. Aki a vizsgát megállja, annak a szelleme a túlvilágon előrehalad addig az utolsó célig, amíg nem egyesül Istennel. Aki megbukik annyiszor ismétli meg a vizsgát, míg meg nem felel. A siker vagy bukás nem sors, hanem saját érdem vagy vétek.”

„A keresztény vallások nem ismerik ezt az igazságot. Ők nem tudják, hogy a Teremtő hasonlóan jár el, mint az építőmester, aki először az építési tervet készíti el, amely szerint az építkezést le kell vezetni. A terv nem tartalmazza a **belső kivitelezés** minden részletét és a felhasználandó anyagokat, hanem csak a **külső körvonalakat.**”

„Ugyanígy határozza meg Isten minden egyes ember fő irányvonalát, ami alapján az élet külsőleg formálódik. **A belső kiépítést átengedi az ember szabad akaratának.**”

„A Biblia igen gyakran tesz utalást az emberi sors előre meghatározottságáról. »Nem tudja az ember azt sem, hogy mennyi ideje van még.« (Préd.9,12 Ökumenikus). - »Könyvedben minden meg volt írva, a napok

is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük.« (Zsolt.139,16 Ökumenikus). - A Prédikátor könyvében a következőképpen áll: »Régtől fogva megvan a neve annak, ami létezik, és tudott dolog a sorsa. Ezért nem szállhat perbe az ember azzal, aki fölötte áll. Sok beszéd van, ami csak a hiábavalóságot szaporítja: mi haszna van belőle az embernek.« (Préd.6,10-12 Ökumenikus). - »Kezdedben van sorsom.« (Zsolt.31,16 Ökum.) - Jeremiás próféta szavai: »Tudod Uram, hogy az ember nem ura élete útjának, és a rajta járó nem maga irányítja lépteit!« (Jer.10,23 Ökum.). - »Mert közel van vesztiük napja, és siet ami rájuk vár.« (5Móz.32,35 Ökum.)»

„A születés és halál és a közte lévő élet hossza sorsrendeltetés, amelyen az ember nem tud változtatni. Senki, még egy orvos sem képes egy ember életét megmenteni. Mindenki abban a pillanatban hal meg, amelyik számára el van rendelve: »És senki sem ura a halál napjának.« (Préd.8,8 Szentsz.) - Krisztus a következő szavakkal igazolja ezt az igazságot: »Ugyan ki toldhatja meg életét csak egy körömnnyivel is, ha aggodalmaskodik?« (Mt.6,27 Szentsz.) - Mózeshez így szól az Úr: »Közel van már az idő, amikor meg **kell** halnod.« (5Móz.31,14 Ökum.)»

„Ahogy a földi építőmester **utólagos** változtatásokat hajthat végre tervén, úgy az sincs kizárva, hogy Isten **kivételesen** valamely ember élet-sorsában változást engedélyez. Csak Ő képes az élettartam művelésére, ill. csökkentésére. Ahogy a Bibliában is olvashatjátok, meghosszabbítja Ő némelykor az élet éveit annak, aki Istenhez hű, és Isten megváltó tervében, mint megbízható munkás állja meg helyét azáltal, hogy a Tőle elszakadtakat igyekszik újra visszavezetni. Ezért mondja az Úr Hiszkijának: »S életed napjait megtoldom tizenöt esztendővel.« (2Kir.20,6 Szentsz.) Másoknál megrövidíti a sors szerint meghatározott élettartamot, ha ők egyrészt a saját életfeladatukat nem töltik be, másrészt embertársaikat eltántorítják az Istennel szemben való kötelességük végzésétől. »A vérengző és csaló emberek éveik felét sem érik meg.« (Zsolt.55,24 Szentsz.) A vérengzés alatt a biblia nem a földi vérontást érti, hanem az embertársak lelkének megölését az Istentől való eltérítés képében. »Az Úrnak félelme gyarapítja a napokat, de a bűnösök esztendei megrövidülnek.« (Préd.10,27 Ökum.) - Jeremiás próféta által mondja Isten Hananjának: »Még ebben az esztendőben meghalsz, mert az Úrtól való elpártolást hirdetted.« (Jer.28,16 Szentsz.) - »A vér amit kiontottál, (az Istentől való elcsábítás által) vétkessé tett, és bálványaid, amelyeket készítettél tisztátalanná tettek. Te vagy az oka, hogy közel van már a na-

pod, elérkeztél esztendeid végéhez.« (Ez.22,4 Ökum.)”

„Az egyes népeknek is meghatározott a sorsa.”

„Ti nem értitek meg mindezt, mert a nagy világtörténesek okairól és céljairól nincsen helyes ismeretek. Mindenekelőtt nem ismeritek az anyagi teremtés okait és nem tudjátok milyen összefüggés van a megtestesült szellem és Isten teremtése között.”

„Később minderről még mélyrehatóbban ki foglak oktatni.”

„A sorssal kapcsolatos tanítást azért fűztem közbe, mert az óderővel kapcsolatban meg kellett említenem, különben nem tudod megérteni amit a látók és az ód viszonylatában mondtam.”

„*Látók* azok a lények (emberek vagy állatok), akiknek a szelleme annyira képes el szakadni a testüktől, hogy a látásuk a másvilág anyagi testtől megvált szellemeihez válik hasonlóvá.”

„Egy teljesen kiképzett *látó* bizonyos körülmények között felismeri egy másiknak az ódjában jelzett sorsát. A múltból lát mindent, ami annak az életében történt, akinek az ódját látja. Látja azt is, amit sorsállomásként az illető élete tartalmaz, és azokat a tényleges történéseket is, amelyek a szabad elhatározása alapján megvalósulásra kerültek. A jövőből csak a sorsállomásokat látja, azt azonban nem, ami az ember szabad akaratától függ.”

„Egy ember halálának **módját** csak akkor képes egy látó előre látni, ha az a sors által előre meg van határozva. Mert nem mindenkinek tartozik a sorsához a halálának módja, ahogy voltaképpen valami az egyiknél sors, egy másiknál pedig a szabad választás tárgya. Csak a **halál órája** van benne mindenkinek a sorsában.”

„Hogy ezen a területen a látás lehetővé váljon, a látónak valamilyen módon érintkezésbe kell lépnie annak az ódjával, akinek a sorsáról szó van. Vagy a személynek magának kell megjelenni előtte, hogy az ódsugárzás hasson rá, vagy egy olyan tárggyal kell érintkezésbe lépnie, amely az illető tulajdona és ennek következtében valamennyit az ő ódsugárzásából tartalmaz.”

„Ezen az ódhatáson alapul a látó azon képessége, hogy lezárt leveleket képes elolvasni vagy tárgyakat ismer fel, amit a testi szemével nem képes látni. **Minél erősebb** a szóban forgó tárgyból kiáramló ódhatás, **annál határozottabb** annak látása.”

„Ha a látó szelleme **tökéletesen** eloldódik a testétől és kilép belőle, akkor lesz lehetősége arra, hogy egy másik ódnyomat követni tudja és megállapítsa hol tartózkodik.”

„Azonban nem minden látó tevékenység alapul az ódkisugárzáson. A látó nagyon sok dolgot, amik tőle távol történnek, úgy érzel a történetük pillanatában, hogy a testből kilépett szelleme személyesen részt vesz az eseményen, vagy anélkül, hogy a szelleme kilépett volna a testéből, *tisztánhallás* útján, vagy *tisztánlátás* által megjelenő képekben, a szellemi világ tudomására hozza azokat.”

„Egyes személyek vagy országok, népek, városok és egyéb közösségek jövőbeli sorsát, amelyeknek ódjával nincs kapcsolata a látónak, csak akkor képes látni, ha a szellemi világ megfelelő képekkel elé vetíti. E képek megjelenítése valóságúen vagy szimbolikus formában nem okoz nehézséget az ezzel megbízott szellemeknek. A kép anyagaként az ódot használják.”

„Az Ószövetség prófétáinak a népek jövőbeni sorsáról és egyéb eseményekről a legtöbbször szimbolikus képet mutattak.”

„**Az ódnak van színe is**, mely minden személynél más. Kezdve a fekete legsötétebb árnyalatától a színárnyalatok biliárdján keresztül a legragyogóbb fehérig. Ti emberek nem is tudjátok elképzelni milyen nagy a változatossága a színárnyalatoknak. Figyeljétek csak meg ősszel a faleveleket. A sárgává változott falevelek közül nem találsz két egyforma színárnyalatút. E sokoldalúság jellemző minden színre.”

„Már nem egyszer megmutattam neked, hogy min alapszik az ód színének és szagának nagy változatossága. Minél mélyebben áll gondolkodásában és akaratában Istennel szemben egy szellem, annál visszataszítóbb. **Mert a szellemnek is van formája.** Így van a ti emberi szellemeknek emberi testformája, vagy helyesebben mondva: a ti szellemetek formája jelenik meg emberi testként, az állati test pedig az állat szellemének megjelenési formája. Az anyagi test formája megegyezik az ódtesttel és az ódtest teljesen hasonló a szellemhez. Ugyanis az ód segítségével építi fel a szellem a maga formájára és képére az anyagi testét.”

„Az úgynevezett tudósok kétségtelenül kinevetnének, ha azt mondanád, hogy az anyagban megtestesült szellem formája megegyezik a testével. Ők nem tudnak elképzelni olyan szellemet, aminek formája van. Úgy vélik, formája csak az anyagnak, a térhez és időhöz kötöttnek van. Ebben nagyot tévednek. A szellemek nem formátlanok, mint ahogyan az

egész teremtésben nem létezik formátlan dolog. Nekik is van alakjuk és formájuk, és mindennek ellenére nincsenek időhöz és térhez kötve, mint az anyagi alkotások. - Miképpen tudnánk mi szellemek egymást megismerni, ha nem lenne alakunk? Mihály csak különbözik Gábrieltől és Gábrriel Raffaelettől és más szellemeiktől - hogy a bibliai neveket használjam. Az igazság tehát az, hogy minden szellemnek van egy formája, elkezdve Istentől és az ő magas szellemeitől egészen a mélyben található legutálatosabb szörnyűségekig és az anyaggal körülvelt szellemi viláig.”

„A szépség az harmónia, az utálatosság pedig diszharmonia. Ez egy olyan törvény, ami az egész teremtésre érvényes. A legszebb festett arc is szörnyű grimasszá változhat egy diszharmonikus vonás által. Így válik egy szellem alakjában, de különösen arca formájában annál gyűlöletesebbé, minél diszharmonikusabb a Teremtőjéhez való hozzáállása, akinek képére és hasonlatosságára egyszer teremtett.”

„Ahogy a szellemet körülvevő ód ugyanazzal a formával rendelkezik, mint a szellem, ugyanígy **részesedik annak szépségében és utálatosságában a színével és szagával**. Ezért éltek meg manapság, a szellemek anyaggá válásakor, hogy a jó szellemi lény ódkisugárzása egy szép fényben ragyog és az ódjának további sűrűsödésekor egy testi szagot áraszt, ugyanakkor az alacsonyabbrendű szellemi lények sötétségbe vannak burkolva és mindig egy utálatos szagot terjesztenek. Természetesen ritkán érzékeli az ember ezt a szagot, mert a testi érzékszervekkel csak ritkán érzékelhetőek.”

„Ezek tények, amelyek ismételt megállapításához tudósaitoknak alkalmuk van.”

„A szellem harmóniája vagy diszharmoniója az ódtest által az anyagi testre is átterjed. Ezért jut az ember karaktere a test formájában, különösen az arcon, kifejezésre és akár még a végtagok alakjában is megnyilvánul. Ezen törvények ismerőjének megadatott, hogy a testrészek vonalaiból és alakjából a szellem tulajdonságait képes meghatározni. A test tartása is, a járás és mozgás, mind megnyilvánulási formái a szellemnek. Ezért lehet valakinek a karakterét az írásából is kideríteni. Ez az oka annak, ha egy eltávozott szelleme egy emberi médiumon keresztül ugyanazzal az írással ír, mint ahogy azt életében tette; ez először akkor fog megváltozni, ha a karaktere a másvilágon egy lényeges javulást mutat.”

„Mivel az egyes emberek sorsa az ódban, mint egy építési terv, megtalálható és az ódon keresztül az anyagi testre is áterjed, így az egyes lények sorsa a testük vonalaiban és jeleiben is láthatók. Aki tehát ezeket a jeleket ismeri, az képes annak egy részét észlelni, amit egy látó az ódból tökéletesen lát.”

„Mindezzel összefüggésben tudnék neked egy roppant érdekes könyvet diktálni. Nekem azonban nem az a feladatom, hogy a ti tudományotokat gazdagítsam, hanem, hogy veled csupán annyit közöljek, amennyi a szellemi világ és az anyagi teremtés kapcsolatának alapjait képező törvények megértéséhez szükséges.”

„Mivel az ód szellemi dolog, ezért megvan a szellemekkel együtt ugyanaz a tulajdonsága, hogy **semmilyen anyag nem akadályozhatja**. Ahogy a saját testén akadály nélkül áthatol, ugyanígy képes akármilyen másik anyagon is áthatolni, mihelyt a saját testétől eloldódik. Semmi nem tud neki ellenállni.”

„Valami hasonló történik a röntgensugárzásnál is, hogy könnyebben legyen a mondottakat megérteni.”

„Továbbá ahogyan a természetben meleg hatására nagyon erős áramhatás alakul ki, amely villám formájában válik láthatóvá, ugyanígy képes a szellemi világ az ód segítségével nagyon erős **áramot** előállítani, hideget és meleget. Ti is említitek a villámoknál a melegcsapást, amely alatt minden megolvad, és a hidegcsapást, amely csak az iszonyatos nyomása által fejt ki hatását.”

„A meleg kitérít és felold - a hideg összehúzó és sűrűsít. Ez egy olyan törvény, amelyik nem csak az anyagi világban érvényes, hanem a szellemi teremtésben is.”

„Ahogy ti is az anyagot nagy hő segítségével gőzzé változtatjátok és akár a testi szem számára nem látható állapotúvá alakítjátok, ugyanígy változtatja át teljesen a szellemi világ az anyagot. Ő is forró áramot használ ehhez, ami által az anyag egy ódhoz hasonló, vagyis szellemi állapotba kerül. **Mert minden anyag, ahogyan eddig is magyaráztam neked, nem egyéb, mint megtestesült ód, amelyet szellemi óddá lehet oldani.** Az óddá változott anyag, mint minden másik ód, ellenállás nélkül áthatol minden anyagon, tetszés szerint eljuthat bármilyen helyre és ott újból anyaggá sűrűsödhet.”

„Az anyag feloldódását nevezitek ti **dematerializáció**-nak és az ód anyaggá sűrűsödését a **materializáció** kifejezéssel jelölték.”

„Miközben a szellemi világ az anyag feloldódását az ód forró erős-áramával idézi elő, a sűrűsödést, az általános törvényekkel megegyezően, hideg áramlatok felhasználásával éri el.”

„És ahogyan ti az erős földi áram felhasználásakor nagy elővigyázatossággal jártok el, hogy semmi kárt ne szenvedjétek, ugyanilyen óvatosan jár el a szellemi világ az áramok alkalmazásakor. A magasfeszültségű huzalok érintésekor úgynevezett *szigetelést* használtok fel. Használjátok a rövidzárlat és hasonló kifejezéseket. Az ódáramok is, amelyek *dematerializáció* vagy *materializáció* céljával lépnek be a földi lényekhez, ugyanilyen elővigyázatosságot követelnek meg a szellemektől, hogy a lény ne szenvedjen kárt és a kitűzött feloldódás vagy sűrűsödés létrejöhön.”

„Így válhat egy spiritiszta ülés résztvevőinek egy előre nem látható beavatkozása a szellemi világ munkájába veszélyessé a médiumra, aki erőforrásként szolgál, vagy a résztvevőkre, mely a jelenség sikerét megnehezíti vagy tönkreteszi. Mert ebben a munkában is előfordulhat *rövidzárlat*, ha a szigetelés nem történik meg kellő időben.”

„Mindez túl emberinek tűnik nektek. De nem tudok neked eleget utalni arra, hogy minden, ami nektek a földi életben anyagi formában adatott meg, a szellemi világban is létezik szellemi formában, **mégpedig kivétel nélkül**. Mindezt nem könnyű nektek megérteni, mert a gondolkodásokat minden fogalmát az anyagi világból vettétek. És nagyon nehéz nektek ezeket a fogalmakat a szellemire vonatkoztatni.”

„Az ódnak, amivel saját szellemetek anyagi testetekben munkálkodik, bizonyos sűrűsége van szüksége, ahogy ezt már említettem, mivel a test és a szellem között bizonyos egyensúlynak kell lennie. Hasonló okból kell a szellemi világnak az anyagi világon való munkálkodása során az ahhoz szükséges földi ódot egy bizonyos fokig sűrítenie. Nagy akadálya az ilyen ódsűrűsödésnek a **meleg** és a **fény**. Hogy a meleg miért akadály, ez már közben világos számodra. A meleg kitágít és felold. Hogy a fény milyen akadályt képezhet az ódsűrűsödésnél, a legjobban akkor sejtetted meg, ha a fényképezésnél használatos sötétkammerára emlékeztettek, amely a ti filmetek előhívásához szükséges.”

„Az ódsűrűsödés ugyan nem lehetetlen melegben és napfénynél, de olyan nagy energia szükséges ehhez, hogy az csak a legkritikább esetekben áll a szellemi világ rendelkezésére az embereknek való közlés céljából. Különben a teremtés számára és Isten egy rendkívüli tervének végrehaj-

tására a jó szellemi világnak korlátlan mennyiségű és erősségű óderő áll rendelkezésére.”

„Ezért igen nagy balgaság és az e dolgokban való hatalmas tudatlanság jele, ha azon gúnyolódtok, hogy egyes spiritiszta jelenségek csak sötétben sikerülnek. Sokan állítják a tudósaitok közül, hogy csak azért kell a sötétség, hogy a spiritiszta csalásokat ne lehessen olyan könnyen észrevenni. Ugyanilyen jogon lehetne a fényképésztől is követelni, hogy filmjeit a napfényen és ne a sötétkamrában hívja elő és csalónak tartani, ha csak sötétben hajlandó erre. Az, hogy a szellemi világ munkája ugyanazon törvényszerűségek szerint megy végbe, mint a ti földi ténykedéseitek, sajnos majdnem mindenki előtt ismeretlen.”

„Az anyag feloldódása és újra sűrűsödése révén zajlik a testi szem számára láthatatlan és emberi értelem számára oly megfoghatatlannak tűnő táplálék felvétel, amit **ódtáplálásnak** is nevezhetnénk.”

„Minden korban léteztek emberek, akik semmi táplálékot nem vettek magukhoz és mégis életben maradtak. Náluk a tápanyagfelvétel szellemi úton lett biztosítva. A szellemi világ óddá old fel ételeket, és ebben az állapotban szállítja az emésztőszervekhez. Ott az ódétel anyagi étellé sűrűsödik, és így jut az emésztésbe. Ezért találtok az ilyen személyeknél, akikről úgy vélték, ők nem vesznek magukhoz táplálékot, teljesen normális testűritést, mintha anyagi táplálékkal élnének. A táplálásnak ilyen formája az adott személyeknél mindig a szellemi világ más összefüggéseivel együtt jön létre. Nem öncélú, hanem olyan jelenések láncolatának egy tagja, amely magasabb célokat szolgál.”

„Az eddig elmondottakból levonhatod azt a következtetést, hogy az elegendő mennyiségben rendelkezésre álló óderő előfeltétele minden olyan munkának, amelyet a szellemi lények a földi teremtetésekhez, a ti érzékszerveitek által észlelhető módon végeznek.”

„Isten egész teremtésének üzemanyaga az óderő. Ez érvényes a szellemek földi műhelyeire is.”

„Nos óhatatlanul felmerül az a kérdés: **honnan veszik a szellemek a földi lényekkel való kapcsolathoz szükséges ódot?**”

„Először talán azt gondolhatod, hogy elegendő az anyaggal történő munkálkodáshoz a szellemek **saját** ódereje. Ez azonban nem így van, mert szellemi lények az óderejüket a saját életfunkcióik és a szellemi világban való tevékenységük végzéséhez használják fel. Mindenekelőtt a magasabb szellemi világ ódja sokkal ritkább és tisztább, mint az az egé-

szen más fajtájú ód, amely a földi lényekkel kapcsolatba lépni képes. Ugyanígy nektek is vannak finomabb anyagaitok, amelyeket durvább anyaggal nem tudtok egy egységes keverékké egyesíteni.”

„Ebből következik, hogy a szellemi világnak a Földön, munkájához, olyan ódot kell felhasználnia, amelyik a földi ódhoz illik. Ezt rendszerint azoknál a földi lényeknél találják meg, amelyek környezetében munkájukat kifejtik. Emberek, állatok, növények, ásványok mind ódforrásként szolgálhatnak, amelyekből a szellemek a szükséges üzemanyagot elvonják. Az ód ezen szállítóit nevezitek ti médiumnak. Azon földi lényeket, akik elegendő óderő leadására képesek, mediálisnak nevezitek.”

„Csekély mértékben minden anyagi teremtmény mediális, mert mindenki rendelkezik óderővel és képes abból valamennyit leadni. De a legtöbb esetben a leadóképesség olyan csekély, hogy a szellemi világ működéséhez nem jöhet számításba.”

„Azonban a médium elegendő mennyiségben meglévő ódereje sem használható fel minden esetben rögtön. Ahhoz, hogy a *magasabb szellemi* világnak üzemanyagul szolgálhasson, előbb tisztításra, bizonyos értelemben szűrésre van szüksége. A ti földi anyagaitoknál sem ritkaság a felhasználás előtti szűrés.”

„Az alacsonyrendű szellemi világnak magától értetődően nincs szüksége a médium ódjának tisztítására. Mert minél tisztátalanabb ez az ód, annál jobban illik az ilyen szellemek ódjához. Ezért nekik sokkal könnyebb saját céljaikra használni a médiumot, és ezáltal sokkal könnyebben jutnak célhoz, mint a magas rangú szellemek.”

„Itt ugyanis a következő kérdés megválaszolásáról van szó: **Milyen módon használja fel a szellemi világ a földi ódot az anyagi lényeknél végzendő tevékenysége során?**”

„A legjobb és legrövidebb válasz erre a kérdésre a következő lenne: **Ugyanolyan módon, mint ahogy a te saját szellemednek az anyagi tested tagjait kell használnia ahhoz, hogy érzékszervvel észlelhető tevékenységet végezzen, kell a test nélküli szellemednek is ilyen anyagi tagokat szereznie magának, az ilyen tevékenység végzéséhez.** Ezt azáltal éri el, hogy az ő szellemi tagjait a médiumtól elvett és megfelelően sűrű ódba öltözteti.”

„Ha a te saját szellemed egy anyagi tárgyat meg akar fogni, akkor meg tudja ezt tenni a te anyagi kezdeddel. A valóságban azonban a te testi

kezed nem más, mint hüvelye a földi ód összesűrűsödése által materializálódott szellemi kezeknek. Ha tehát egy testnélküli szellem ugyanazt az anyagi tárgyat meg akarja **fogni**, akkor szellemi kezének először a rendelkezésére álló földi ódot kell összesűrítés által materializálnia. Nincs számára más út. A materializációnak természetesen nem kell olyan erősnek lennie, mint a testi kezédnek. Annyira sem kell erősnek lennie, hogy testi szemeitek által láthatóvá váljanak, de azért olyan erősnek mégis lennie kell, hogy az anyagi tárgyat képes legyen **megfogni**. Ha a rendelkezésre álló ód nem elegendő az ilyen sűrűsödéshez, akkor az idegen szellem éppoly kevésbé tudja megfogni, mint ahogy te sem tudnád, ha a testi kezéd, vagy karod le lenne vágva.”

„Természetesen a szellem képes a tárgyat materializáció nélkül is megfogni és mozgatni, **ha előbb óddá oldja fel azt**. Mert az óddá feloldott, tehát szellemivé tett anyag, a testnélküli szellem számára minden további nélkül hozzáférhető. Az anyagi tárgy ódjának előzetes feloldása nélkül azonban a tárgyat csak akkor képes megfogni a szellem, ha szellemi keze materializálódik. Mert egyformák tudják csak egymást megfogni.”

„Az ódsűrűsödésnek, vagy a materializációnak nagyon sok fokozata van, elkezdve a csak látók által észlelhető ódsűrűsödéstől a szellem olyan szilárd materializációjáig, amelyet semmi nem különböztet meg az anyagi testtől. **A sűrűsödés erőssége tehát attól az ódmennyiségtől függ, amennyi ebből a célból az szellemi világ rendelkezésére áll.**”

„Vegyünk egy példát. **A te saját szellemed akar beszélni** úgy, hogy embertársaitok a testi fülükkel azt hallhassák. Mit kell tennie? Igénybe kell vennie testének anyagi beszélőszervét. Máshogy nem megy. És ha egy olyan szellem akar beszélni, akinek nincs anyagi teste és így beszélőszerve sem, mit kell tennie, hogy az emberi fül számára érthető hangot hallasson? Két út áll rendelkezésére: az egyik az, hogy a szellemi beszélőszervét a földi ód összesűrítésének segítségével materializálja. A másik út abból áll, hogy a médium révén rendelkezésére bocsátott ód által a szellemi hangokat úgy összesűríti, hogy az az emberi fül számára is érzékelhetővé válik. Ebben az esetben tehát nincs szüksége a materializált beszélőszervre, hanem csak a hangok összesűrített ódjára. A szellemek ilyen módon történő beszédére használjátok a direkt hangok kifejezést, amelyek erősebben, vagy gyöngébben hallhatók attól függően, hogy a médium részéről a szellem rendelkezésére bocsátott ódmennyiség, az ódhangok sűrítéséhez sok, vagy kevés.”

„Te azáltal vagy embertársaid számára látható, hogy egy anyagi tested van. **Az anyagi tested minden szervével együtt, azonban csak a szellemed anyagi hüvelye. Mert tested minden létező szerve megvan a szellemednek is, csak szellemi állapotban.** Ha tehát egy testnélküli szellem úgy akar a földi szem részére láthatóvá válni, hogy mindenben földi lényként nézzen ki, **akkor szellemi alakját és minden szellemi szervét egy anyagi hüvellyel kell, hogy körülvegye,** amelyet a földi ódból állít elő. Egy ilyen módon materializált szellemen a földi szem nem képes semmi olyant felfedezni, ami a mindennapos embertől megkülönböztetné. Ugyanúgy van bőre és csontjai, minden külső szerve, köröm, haj, fogak; minden belső szerve, úgymint szív, szívrítmus, vérkeringés és minden egyéb, ami a normális földi embernél megtalálható. Egy ilyen tökéletes materializáció olyan sok ódot igényel, hogy egyetlen egy médium ennyit sosem képes leadni. Ezért ilyen esetben **a médium anyagi testéből is anyagot kell feloldani** és a szellem materializációjához felhasználni. Ezért veszít testi súlyából olyan sokat a médium egy ilyen szellemi megtestesülésnél. De a materializáció feloldódásánál mindent, amit leadott, visszkap.”

„Csodálkozom azon, hogy tudósaitok, akik ezen a területen olyan sok kísérletet végeztek, nem jöttek rá maguk az igazságra. Éppen elég olyan jelenséget megélnék, amelyek a helyes irányba mutatnak. Látják amint **materializált kezek** tárgyakat fognak meg és mozgatnak. Hallják a **direkt hangokat** és ezzel egyidejűleg megfigyelhetik az **ódfelhőt**, amiből a hang előjön. Amikor ilyen jelenséget lefényképeznek, a képen néha **a gégéhez hasonló formájú valamit** találnak, amelyet a szellem, az ódmaterializáción keresztül, a hang előállításához képezett. A **tökéletes szellem megtestesülés** vizsgálatánál is megtalálják mindent, ami a normális embernél is megvan, mégsem jutnak az igazság nyomára.”

„Az igazság felismerésében álló legnagyobb akadály **a szellem és anyag fogalmainak helytelen felfogása.** Ha egyszer ismert lesz az a tény, hogy **a szellemi teremtmények lénye ugyanolyan, mint az anyagiaké, és hogy kettőjük között csak a létezésük formájában van különbség,** akkor szinte maguktól eltűnnek az akadályok az anyagi és szellemi világ kapcsolatának területén lévő helyes felismerések útjából. Akkor fel fogja majd ismerni az ember, hogy a szellemi teremtmények ugyanolyan **életszervekkel rendelkeznek, de szellemi formában, mint amilyent a földi teremtmények anyagi formában birtokolnak;** hogy a test a szellem formájára lett öntve, és semmi olyan nem lehet anyagi

formába öltözve, ami ne lenne szellemi formában is jelen. Belátjátok, **hogy a másvilág az evilággal mindenben megegyezik avval a különbséggel, hogy evilágon minden anyagi és a túlvilágon minden szellemi.**”

„Azonban minden élet, úgy az anyagi mint a szellemi világban, **kötve van az óderőhöz.** Ez a teremtés leghatalmasabb ereje, amivel Isten, aki ennek az erőnek a forrása, mindent meg tud fordítani. Ővele teszi Ő és a szellemi világa azt, amit ti *csodának* neveztek. Ez az az erő, amely a varázslókat földönkívüli teljesítményhez segíti, amikor is a saját óderejüket a szellemi világ által fokozni tudják, a jó vagy a gonosz által, aszerint, hogy az egyikkel vagy másikkal vannak összeköttetésben.”

„A gonosz, tehát Istentől elfordult szellemeknél, a démonoknál csak bizonyos határon belül hatásos ez az erő, ugyanakkor Isten szellemeinél **mérhetetlen erősséggel** nyilvánulhat meg.”

„Krisztus ezzel az erővel gyógyított és támasztott fel halottakat. Ezzel az erővel üzte ki a megszállottakból a gonosz szellemeket. Ennek az óderőnek a segítségével tették lehetővé a jó szellemek, hogy Krisztus a tenger hullámain tudott járni. Ezzel az erővel hajtotta végre Krisztus parancsát a neki alárendelt jó szellemi világ, amikor megszaportították a kenyeret az ódformában odaszállított kenyér materializációján keresztül.”

„**Ugyanezt az erőt ígéri meg Krisztus mindazoknak, akik hívők lesznek.** »Akik hisznek, azokat ezek a jelek fogják kísérni: Nevemben ördögöt űznek, új nyelveken beszélnek, kígyókat vehetnek kezükbe, és ha valami mérget isznak, nem árt nekik, ha pedig betegre teszik a kezüket, azok meggyógyulnak.« »Ők meg elmentek, s mindenütt hirdették az evangéliumot. Az Úr velük volt munkájukban, és tanításukat csodákkal kísérte és igazolta.« (Mk.16,17.18;20 Szentsz.) Mert az Istenben való hit, amely nem csupán egy bizonyosságban, hanem egy rendíthetetlen bizalomban Isten iránt és az isteni akarat hű követésében nyilvánul meg, hozza az embereket Istennel, mint végtelen erőforrással, a legbensőbb kapcsolatba. Az ilyen hit alkalmassá teszi a hívőt arra, hogy Isten szellemi világának szolgálatába álljon, így hitében minden lehetőséggé válik számára. »Minden lehetséges annak, aki hisz.« (Mk.9,23 Szentsz.)”

„Minden igaz istenhívőnél beteljesedik ugyanaz, ami Krisztusnál igazsággá lett; nevezetesen:

„Ha mi azt tesszük, amit Isten akar, Isten is azt teszi, amit mi akarunk”

Az óderő bibliai felhasználása a szellemi érintkezésben

„Az Úr pedig leszállt felhőben, és beszélt hozzá.”
(4Móz.11,25-Ökumenikus)

A természeti törvények általános érvényűek. Nem tűnnek kivételeket. Ha pedig az óderő törvénye, amelyet Neked bemutattam, minden szellemi érintkezés alaptörvénye, akkor az minden olyan esetben felhasználásra kell, hogy kerüljön, ahol a szellemek az emberekkel kapcsolatba kerülnek.”

„Azért, hogy lásd: az ód erőáramlása a szellemi világ emberekkel történő, a Bibliában említett érintkezéséhez szükséges volt, szeretném Veled az Ó- és Újszövetség néhány részét átnézni, és azokat Neked megmagyarázni.”

„Magától értetődő, hogy a legtöbb szellemi kinyilatkoztatásnál, melyről a Biblia beszámol, csak a szellemi érintkezés **tényét** említik meg, a kísérőjelenségeken halkan átsiklanak. Ennek ellenére elegendő számú esetet ismerünk, melyekben az ód felhasználása kimondottan kiderül.”

„Az első célzást Ábrahám történetében találjátok meg: 'Mikor a nap lenyugodott, és beállt a sűrű sötétség, **füstölgő kemencéhez és égő fályához** hasonló valami ment végig ezek között a darabok között' (1Móz.15,17 - Szentszéki).- Ez az alatt történt, míg az Úr Ábrahámhoz szólt. Az ód áram enyhén sűrített állapotban **füstfelhőnek** néz ki, és a sötétben sárgászörösen világít, mint a **tűzláng**.”

„Mózes története teli van idetartozó példákkal. »És megjelenék neki az Úr angyala **tűznek lángjában** egy csipkebokor közepéből, és látá, hogy ímé a csipkebokor ég vala, de a csipkebokor meg nem emésztetik vala.« (2Móz 3,2 -Károli). - Itt is az ód volt az, amit a szellem használt, hogy Mózeshez szólhasson. Éjszaka volt tehát, amikor Mózes ezt a jelenséget látta, mivel nappal az ód nem lángnak látszott volna, hanem felhőcskének, mely a csipkebokrot befedi. Ez a Biblia következő helyéből is kiderül: »Az Úr pedig megy vala előttük nappal **felhőoszlopan**, éjjel pedig **tűzoszlopan**, hogy világítson nekik, hogy éjjel és nappal mehessenek. Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől.« (2Móz 13, 21-22 - Károli). A felhőoszlop nem más volt,

mint az ódfelhő. Így képződött a csipkebokorban éppúgy, mint a zsidók vezetése során az **ódburok**, mely az Úr angyalát körülvette, és amelyre annak azért volt szüksége, hogy az emberek számára észlelhető módon tegyen kinyilatkoztatást. Már elmagyaráztam Neked, hogy az ód mindig egy szellemhez kapcsolódik. **Nincs magáért lévő, független, szabadon lebegő ód.** Így volt ez az összes kinyilatkoztatásnál, melynek a zsidó nép tanúja volt.”

„Ahányszor tehát az Ószövetségben *felhőoszlopról* van szó, az mindig az Úr egy szellemének valamely tevékenységével áll kapcsolatban: »Ekkor elindult az **Isten angyala**, aki Izrael tábora előtt járt, és mögéjük ment. **Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt.**« (2Móz.14,19 - Ökumenikus) - »S lőn, mikor Mózes beméne a sátorba, hogy **felhőoszlop** szálla alá, és **beszéle Mózesel**« (2Móz.33,9 - Károli) - »Mózes kiment, és elbeszélte a népnek az Úr szavait, majd összegyűjtött hetven férfit a nép vénei közül, és a sátor köré állította őket. **Az Úr pedig leszállt felhőben, és beszélt hozzá**« (4Móz.11,24-25 - Ökumenikus).

„Amikor a Sínai hegyen az Úr oly hangosan akart Mózesel beszélni, hogy az egész nép hallhassa, így szólt Mózeshez: »**Sűrű felhőben jövök hozzád**, hogy a nép hallja, amikor veled beszélek, és így mindenkor higgyen neked.« (2.Móz.19,9 - Szentszéki). - Itt világosan kiderül, hogy az ódfelhő azért volt szükséges, hogy az Úr az emberekhez szólhasson. Hangsúlyozza továbbá, hogy az ód erejével előállított hang annál erősebb, minél sűrűbb az ód. Ugyanezt megfigyelhetitek a rádiótoknál. Minél nagyobb az erőáram, annál hangosabb a hang átvitele.”

„Amikor a Sínai hegyen az Úr erős harsonaszó mellett megnyilatkozott, az ód ennek megfelelő erősségű volt. Itt ez a következőt jelenti: »**Az egész Sínai hegy pedig füstölög vala**, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben és felmegy vala annak füstje, mint a kemenczének füstje; és az egész hegy nagyon reng vala. És a kürt szava mindinkább erősödik vala; Mózes beszél vala és az Isten felel vala néki hangosan.« (2.Móz.19,18-19 - Károli) Az óderő törvényének magyarázata során utaltam arra, hogy az ód sűrítése erős erőáram segítségével történik.”

„Épp így a sűrű ód feloszlata is. A Sínai hegyen a nagy ódtömeget szintén ilyen erős áramlások sűrítették. Az erős áramlás tartományába lépni életveszélyes volt. Ezért az Úr megtiltotta a népnek, hogy a hegyet megközelítse. »Aki hozzáér a hegyhez, annak meg kell halnia.« (2.Móz.19,12 - Szentszéki) - Ez nem csak üres fenyegetés volt

annak érdekében, hogy a népet az Úrtól való félelem töltse el, mint ahogy Ti gondoltjátok. Ez sokkal inkább jogos figyelmeztetés volt az életveszélyre, amit az ilyen erőáramokkal való minden érintkezés természetesen magában hordoz. Ahogy a földi erőáramok esetében is figyelmeztető táblák hívják fel az emberek figyelmét az életveszélyre, mely a nagyfeszültségű huzalok érintésével áll kapcsolatban, úgy a zsidó nép figyelmeztetésének ugyanez volt a célja. Csak az erőáramlás kikapcsolása után léphetett a nép a hegyre. Ezt az időpontot az Úr a következőképp tudatta: »Csak akkor mehetnek fel a hegyre, ha a kosszarvat hosszan megfűjták.« (2.Móz.19,13 - Szentszéki). - Ennél korábban csak azok léphettek az ódárakomba életveszély nélkül, akiknek az Úr ezt külön meghatározta, nevezetesen Mózes és Áron. Számukra az életveszély elkerülése érdekében hasonló *szigetelések* készültek, mint amit azok az emberek használnak, akiknek erőáramokkal kell kapcsolatba lépniük.

„És ha az Úr ezen kívül azt is megparancsolta, hogy azokat az embereket vagy állatokat is meg kell ölni, akik csak **megkísérelnek** a füstölő hegyre lépni, ez nem az engedetlenek büntetése kíván lenni. Az állatok esetében az engedetlenség bűnéről nem is beszélhetünk. E parancsnál sokkal inkább arról van szó, hogy az erőáramok megszakítását minden körülmények között meg kell akadályozni. Ilyen megszakítás akkor következne be, ha anyagi teremtmények illetéktelen módon, azaz a szükséges szigetelési eljárások nélkül érintkeznének az ódárakokkal.”

„Elámulsz a Bibliában leírt folyamatok ezen magyarázatán. Számodra ez túl földinek és anyaginak tűnik. Mégis ez az igazság, és az új bizonyíték Isten törvényeinek általános érvényére, melyeknek az anyag végzett tevékenységei során az Alkotó is aláveti magát. Nem szüntet meg semmilyen törvényt az Írás szavai szerint: »Tudom, hogy valamit Isten cselekszik, **az lesz örökké...**«(Préd.3,14 - Károli).”

„E magyarázatból Te is megértheted, hogy Krisztus miért tiltotta meg rögtön feltámadása után Magdolnának, hogy megérintse őt. Mivel szellemének megtestesülése még kialakulóban volt, és Magdolna az érintésével nemcsak megakadályozta volna a materializáció további fejlődését, hanem a már megkezdett folyamatot is megsemmisítette volna. A magyarázatot, melyet a Bibliában a krisztusi tiltás okaként megadnak, később egy tudatlan másoló a következő szavakkal egészítette ki: »Még nem mentem föl Atyámhoz...« (Jn.20,17 - Szentszéki). Hogy ez nem lehetett az ok, ami miatt Ő Magdolnának ódmegtestesülésének érintését megtiltotta, abból is láthatod, hogy Krisztus később határozottan felszó-

lítja apostolait, hogy érintsék meg őt. Még ekkor sem ment föl az Atyához. Viszont anyagi megtestesülése befejeződött, és ezért az érintés sem az apostolok testére, sem a materializáció létrejöttére nem lehetett hátrányos hatással.”

„Keressünk még néhány példát az Újszövetségben. A Tábor-hegyi megdicsőüléskor »fényes **felhő** borítja be őket; és ímé **szózat lón a felhőből**«(Mt 17,5 - Károli). Tehát itt is ódfelhőre volt szükség ahhoz, hogy az emberi fül számára hallható hang keletkezzen. Ezt az ódfelhőt használta fel Mózes és Illés szelleme, hogy a jelenlévő három apostol számára egy sűrített ódfelhőben láthatóvá válhassanak.”

„Krisztus a feltámadása után materializálódott ódalokban jelent meg. A mennybemenetel napján e testben állt tanítványai elé. Ők látták, ahogy az óttest szemük előtt ódfelhővé oszlott fel. És ahogy ez a további felbomlás során láthatatlanná vált, úgy tűnt el Krisztus is a tekintetük elől. A szokásos felfogás, miszerint Krisztus egy, az égen található felhőben tűnt el a tekintetük elől, teljesen téves.”

„Pünkösdkor az apostolok és a velük jelenlévők feje felett **tűznyelvek** jelentek meg. Ezek **ódlángocskák** voltak, hasonlóak a csipkebokor lángjához, és mindenki fölé leereszkedtek. Ebben az ódburokban Isten egy szelleme szállt mindenkire, és az ód erejével ebből szólt az egyikhez ilyen, a másikhoz olyan nyelven, mégpedig annyi idegen nyelven, ahány népet a hallgatók képviseltek. Abból a körülményből, hogy az ódnyelvek *lángocskáknak* néztek ki, kiderül, hogy éjszaka volt, amikor az Úr szellemei alászálltak. A szellemek eljövetele a Ti időtök szerint éjjel 1.30-kor történt.”

„Az, hogy a **gonosz** szellemvilág is ugyanezen ódtörvényekhez kötődik, János kinyilatkoztatásának egyik helye mutatja: »És láttam, hogy az egyik csillag leesett az égből a földre, és neki adatott az alvilág mélységének a kulcsa. Felnyitotta az alvilág mélységét, és **füst szállt fel onnan**, mint egy nagy kemence füstje, és elsötétült a nap és a levegő a mélység füstjétől. **Sáskák jöttek ki a füstből a földre**.«(Jel.9,1-3 - Ökumenikus) A továbbiakban leírja, ahogy a gonosz szellemek Isten parancsára, az emberek megbüntetésére az óderő segítségével sáskákká materializálódnak, melyeknek azonban emberi arcuk van. Ezt a helyet csak azért mutatom be, mivel itt kimondottan az *ódfelhőt* említi, mely a gonosz szellemek materializációjához szükséges.”„Magától értetődően a Bibliában közölt számos szellemi megtestesülés és kinyilatkoztatás elő-

feltétele a megfelelő óderő, akkor is, ha az egyes esetekben ezt határozot-
tan ugyan nem említették.”

**„Az Ószövetség áldozati bemutatásai szolgáltak ódforrásul Is-
ten szellemi világának beszédeinél.”**

„Ahhoz, ami az Ószövetség írásaiban számotokra érthetetlen, min-
denek előtt a zsidók áldozati törvényei tartoznak. Jogosan kérdezhetitek:
Hogy tetszhet Istennek, minden élet, öröm, szép és jó forrásának állatok,
növények és fűszerek feláldozása? Hogy gyönyörködhet az áldozati álla-
tok vérében, a bikák, kecskék, bárányok gőzölögve felszálló zsírjában?
Hogy szeretheti a jó illatot, mely mirhából, fahéjból, kálmosból,
kassziából és olívaolajból készül? Hogy lehetnek Számára a fűszernövé-
nyek különösen kellemesek? És számotokra gyermeki játéknak tűnhet,
hogy Isten, aki a mennyet felfoghatatlanul birtokolja, egy kis földi sátrat
épített magának, ott minden apróságot maga rendez el és határoz meg,
minden oszlopot és minden reteszt, minden szőnyeget és függönyt, va-
lamint a papok összes ruháját, a fejfedőtől az alsóruházatig. Vajon nem
emberi hivalkodásnak tűnik-e, amikor Isten a legdrágább anyagokat vá-
lasztja ki: aranyat, ezüstöt és a legszebb drágaköveket, így a frigysátor és
annak berendezése a Ti pénzetekkel számolva hihetetlen vagyona ke-
rül?”

„Ha ezt csak tisztán emberileg szemléljük, akkor ez számotokra Is-
tenhez méltatlannak tűnhet. De ha a célt felismeritek, melyet Isten köve-
tett, és belátjátok, hogy ezt a célt csak a számotokra oly érthetetlen esz-
közökkel lehet elérni, akkor megcsodáljátok az Ő végtelen bölcsességét
és szeretetét.”

„E cél ismerete Számotokra sajnos elrejtett, noha a Szentírás azt
határozottan megadja, és érthetően tájékoztat róla. Elfelejtettétek, hogy a
Szentírást gondolkodva kell olvasni.

„Szemetek átsuhan tartalma felett, mintha földi könyvet olvasná-
tok. Az olvasottakat teljesen emberi módon fogjátok fel. Földi értelmek
nem tudja felismerni Isten hatását, melyet az írások tartalmaznak. Arra
sem képes, hogy lássa annak igazi értelmét, mely a frigysátor és az ószö-
vétési áldozatok földi formájából kitűnik.”

„Nyisd fel a Bibliát, szeretnék rávezetni annak megértésére, amit
az a bizonyosság sátráról és annak berendezéséről, az áldozatokról és a
papságról tartalmaz.”

„Az egyetlen célt, melyet az összes ilyen előírás tartalmaz, a következő szavak adják meg: »Mint állandó égőáldozatot kell ezt nemzedékről nemzedékre bemutatni az Úrnak a bizonyosság sátrának bejáratánál, **ahol veled találkozom, hogy szóljak hozzád. Izrael fiaival ezen a helyen találkozom.**« (2.Móz.29,42-43 - Szentszéki)

„Tehát **Isten találkozása a zsidókkal volt az az egyetlen cél**, melyhez a bizonyosság sátrának felállítására és az áldozatok elrendelésére szükség volt.”

„Tudod, hogy minden szellemnek szüksége van a földi óderőre, ha egy anyagi teremtménnyel földi értelemben észlelhető kapcsolatba akar lépni. Ez egy Isten által hozott törvény, mely minden szellemi dologra érvényes, kezdve Istennel, mint legnagyobb szellemmel egészen a mély-ségben lévő alantas szellemekig.”

„Ha tehát Isten maga, vagy Isten szellemei az Ő megbízásából vagy jóváhagyásával a zsidókkal kapcsolatba akartak lépni, vagy szólni akartak hozzájuk, megfelelő óddal kellett rendelkezniük.”

„**A tiszta földi ód megszerzését szolgálta tehát az összes olyan intézkedés**, melyet az Úr Mózes által a frigysátor felállítására és az áldozat bevezetésére hozott.”

„Mivel a földi ód hordozói a földi dolgok, és az emberi ód a föld legkülönbözőbb ódfajtáinak csodálatos keveréke, ezért az Istennek az emberekhez intézett beszédéhez szükséges ódot a legkülönbözőbb földi ódforrásokból vették: ásványokból, növényekből, fűszerekből, fákból és állatokból. De mindenekelőtt arról kellett gondoskodni, hogy az összegyűjtött ód ne szennyeződhessen azáltal, hogy a környezetében található földi anyag tisztátalan ódot sugároz ki, mely a már előkészített tiszta ódba beáramlik. Ezért a frigysátor és berendezésének anyaga csak olyasmivel lehetett, mely kizárólag a legtisztább ódot tartalmazza.”

„Az **ásványi anyagok** közül a legtisztább ásványi ódkeverék hordozói az arany, az ezüst és a réz. Ezt abból is láthatod, hogy ezek az anyagok nem rozsdásodnak. A rozsdá a tisztátalan ód felvételéből keletkezik, mely rombolóan hat arra az ódra, melybe behatolt.”

„Ugyanez vonatkozik azokra az anyagokra, melyekből részben a papok ruhadarabjai, részben a függönyök és szőnyegek, részben a frigysátor tetőzete készült. Mint anyagok, a legtisztább ódkeverékkel a kék és vörös bársony, a karmazsin és a bisszus rendelkeznek. Ezért annak a főpapnak a skapuláráját, aki Isten ódfelhőből szóló szellemével a legszoro-

sabb kapcsolatba lép, kék és vörös bársonyból, karmazsinból, sodrott bisszusból, arannyal átszöve kellett elkészíteni.”

„Ugyanilyen módon kellett a skapuláréhoz tartozó **orákulum-mellvértet** is elkészíteni. Ehhez tizenkét drágakő tartozott, mivel ezek a legértékesebb ódot különösen nagy mennyiségben tartalmazzák.”

„A **felsőruha** teljes egészében kék bársonyból készült, mely alul, a szegélyénél kék és vörös bársonyból és karmazsinból készült gránátalmákkal, és közöttük arany csengőcskékkal volt ellátva. Mindennek nagy jelentősége volt.”

„Az **alsóruhák** bisszusból készültek. A **nadrág tiszta gyolcsból** volt. Ti is tudjátok, hogy a testen és az ágyakon lévő tiszta gyolcs jelentősen hozzájárul az egészséghez. Ez azért van, mivel ez az anyag különleges és tiszta ódot tartalmaz, mely a testben eloszlik, és erősítően hat rá.”

„Az összes **fajta** közül az akác a legtisztább. Ezért a frigysátornál csak ezt a fát volt szabad használni.”

„Az ód legnagyobb tisztaságának egyedüli szempontjából keletkezett a többi előírás: az eszközök adottságairól, a függönyökről, szőnyegekről, tetőborításról. Ezeket külön elolvashatod a Bibliában.”

„Mindazok, amiket eddig felsoroltam, **elővigyázatossági szabályok** voltak azon ód szennyeződésének megakadályozása érdekében, mely a frigyláda felett képződő, az Isten beszédéhez szükséges ódfelhő kialakításához kellett. Ugyanezen okból a papnak meg kellett mosnia a kezét és a lábát a Legszentebb bejáratánál álló vízben, mielőtt a frigyláda felé lépett volna.”

„Mégis a legfontosabb dolog az ód előkészítése volt, melyre a frigyláda felett **ódfelhőként** azon hang előállításához volt szükség, melyen Isten Mózeshez szólt. Ez tehát nem egy médiumon keresztül jövő beszéd volt, hanem *közvetlen hang*. A szellemi hangokat a felhőben lévő földi ód addig sűrítette, míg az emberi fül számára hallhatóvá nem vált.

A Biblia azt mondja: »S amikor Mózes bement a megnyilatkoztatás sátrába, hogy beszéljen vele, **hallotta a hangot, amint beszélt hozzá** a kiengesztelődés táblájáról, amely a tanúság ládáján volt elhelyezve, a két kerub között, és beszélt vele.« (4Móz.7,89 - Szentszéki)»

„Ezen ódfelhő elkészítésére vonatkozott az előírt áldozat.”

„Ismeretes számodra, hogy az anyagi testben az ód vezetője a vér. Ezért a legtöbb és legkönnyebben oldható ódot a vér tartalmazza. A vér így a szellemi világgal való kapcsolat számára a legjobb óforrás. Az áldozati állatokat tehát a pogányok a bálványimádás közben épp úgy, mint a zsidók az Istentiszteleten, csak ódnyerés céljából ölték le. A vért az oltárra öntötték, a hús egyes részeit, különösen a zsírt, a veséket és a májat elégetéssel bontották le óddá. Az említett részek tartalmazzák a vér mellett a legtöbb ódot.”

„A pogányok bálványáldozatuk során az ódot a gonosz szellemvilággal történő találkozás érdekében készítették. A kinyilatkoztatás sátrában az ódkészítés Isten és magasabb szellemei valamint a zsidók közti találkozást szolgálta. Ezt megerősítik azok a szavak is, melyeket az Úr mond Mózesnek: »És hintse a pap a vért az Úr oltárára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van, a kövérjét pedig füstölögtesse el kedves illatúul az Úrnak. **És ne áldozzák többé véres áldozataikat az ördögnek, akikkel ők paráználkodnak.**« (3 Móz. 17,6-7 - Károli)”

„Mivel a frigyláda feletti ód a földi ód legtisztább keverékéből állt, ezért csak olyan állatokat volt szabad leölni, melyek a legtisztább óddal rendelkeztek. Az úgynevezett tisztátalan állatokat nem volt szabad áldozati állatként felhasználni. A Bibliában *tisztátalanként* felsorolt állatok azok, mely az emberi táplálkozás szempontjából szóba jöhető állatok közül a legalacsonyabb rendű és leginkább tisztátalan óddal rendelkeznek. Ugyanezen okból volt megtiltva a népnek a tisztátalan állatok húsának fogyasztása is. Az ilyen húsban lévő tisztátalan ód az emberi test számára is káros hatású. Azt orvosaitok is tudják, hogy a sertéshús fogyasztása mindenekelőtt a fejlődésben lévő gyermekek számára nem ajánlott. Az állatok görvélykórnak nevezett betegség nehezen fejlődhetne ki a gyermekeknél, ha nem ennének sertéshúst. A sertéshús a felnőttek számára sem egészséges, ha az a napi étkezés lényeges alkotórésze.”

„De más okokból is tilos volt a zsidó nép számára a tisztátalan állatok fogyasztása. Tudod, hogy az emberben lévő tisztátalan ód veszélyes parolázás a gonosz szellemvilággal, amely az embert különösen szívósan befolyásolja a rossz oldal felé. A tisztátalan ód az alantas szellemi lények életeleme. Akinél megtalálható az ilyen ód, ott könnyű dolguk van; nem csak gondolatait és fantáziáját befolyásolják, hanem testi érzéseit is szenvedélyesen felkorbácsolják. A tiszta ódú emberekhez a Gonosz nem fér hozzá olyan könnyen. A tiszta ódsugárzás megvédi a közvetlen beavatkozástól. A Gonosz a tiszta ódsugárzást éppúgy nem viseli el, mint a

beteg szemű ember a fényt. Az ember ódjának tisztasága szellemének tisztaságától függ. Mivel a legtöbb ember szellemi tisztátalansága miatt már épp elég tisztátalan óddal rendelkezik, és ezzel a Gonosz számára elegendő támadáspontot kínál, ezt a tisztátalan ódot nem szabadna a tisztátalan ételekből származó tisztátalan földi óddal még tovább rontani.”

„Igen fontos okok voltak tehát, amiért Isten elrendelte a tisztátalan állatok élvezetének tilalmát. Éppen abban az időben, a széles körben elterjedt bálványimádás következtében a gonosz hatalmak befolyása különösen nagy volt. És Isten lehetőség szerint meg kívánta óvni az Istenhit hordozójául választott népét a rossz befolyásoktól.”

„Ugyanezen okokból rendelte el Ő a sok előírást minden olyan esetre, amikor a zsidók tisztátalan óddal érintkeztek, és ezáltal tisztátalanná váltak volna.”

„A kinyilatkoztatási sátorhoz szükséges ódkeverék elkészítéséhez azonban nem volt elegendő a tiszta, hibátlan állatok ódja. A növény-, és ásványvilág legtisztább ódját is fel kellett használni. A magától kifolyt mirha, a fahéj, kálmos, kasszia, rozskenyér, liszt, bor és olívaolaj ódját elkeverték a fűszernövények ódjával. Ezek az ónix, galbán, tiszta tömjén és só. Így lett mindez kedves illat az Úr számára. Korábbi tanításaim következtében megérted, mit jelent ez a kifejezés: *Kedves illat az Úr számára*. Tudod, hogy a tiszta terjeszti a legkedvesebb illatot.”

„A kinyilatkoztatási sátor ódkeverékét Isten szellemei készítették el olyan tisztaságban, amely tisztaság a kinyilatkoztatott szellem tisztaságának megfelel. A „túlvilág kémikusaként” olyan szellemek működtek közre, amelyeket Ti keruboknak neveztek. Ezért ábrázolták őket a frigyláda fedele feletti arany alakokban, valamint a függönyök és szőnyegek alakjaiban.”

„Mivel az ód a frigyláda fedele felett gyűlt össze, és ezt használták Isten szellemei a beszédre, az ód elkészítését a frigyláda közvetlen közelében kellett végezni. Ezért az oltárok és az asztalok, melyeken a különböző áldozatokat elrendezték, közvetlenül azon kárpit mellett voltak, amely mögött a frigyláda állt.”

„Az ód összegyűjtését, összetartását és sűrítését megkönnyítette, hogy a frigyláda egy szőnyeggel és egy függönnyel lezárt térben volt. Ti is használjátok az erős ódgyűjtés és ódsűrítés érdekében az úgynevezett „kabinetet”, amelyben, vagy amely bejáratánál foglal helyet a médi-

um mint ódforrás. Mindenütt ugyanazok a törvények vonatkoznak a szellemi világ és az emberek találkozására.”

„Az ódfelhő összetartását szolgálta a frigyláda felett az a berendezés is, amelyet a láda két végén álló arany kerub a szárnyaival mint egy tetőt tartott a láda fölé.”

„A nagy szigornak, mely a kinyilatkoztatási sátorban a tisztátalan ód távoltartása érdekében az előírásokban uralkodott, volt még egy oka. Ha a tiszta és igen erős ód áramok, melyeket Isten szellemei a kinyilatkoztatási sátorban előállítottak, tisztátalan ód áramokkal léptek volna kapcsolatba, a tisztátalan ód hordozóját éppúgy megölték volna ezek az erős áramok, mint azt az embert, aki szigetelés nélkül egy földi nagyfeszültség áramával érintkezik.”

„Ezért nem léphetett be Áron bármikor a Legszentebbe, hanem csak akkor, amikor az ódsűrités a frigyláda felett már befejeződött, és az itt használatos erősáramot már kikapcsolták. Ennek időpontját megadták neki. Ha erre nem figyelt volna, éppúgy meghalt volna, mint fiai, amikor a füstölésnél áthágták az ódkészítés tisztaságára vonatkozó előírásokat.”

„Ezen tanítás után az áldozati törvények és a kinyilatkoztatási sátor berendezése egész más színben tűnnek fel számodra, mint eddig.”

A médiumok

„Azelőtt Isten a próféták útján több alkalommal és többféle módon szólt őseinkhez.”

(Zsidóknak, 1,1 - Szentszéki)

„**A**zokban az időkben, mikor az emberek Istent belülről keresték, kapcsolatuk Isten szellemi világával **közvetlen** volt. Sokan rendelkeztek a szellemi találkozás természetes képességeivel. Szellemük, melyet a magasztos és isteni dolgokra irányítottak, lehetővé tette, hogy a **szellemi látás, hallás és érzékelés** útján a szellemvilág kinyilatkoztatásait észleljék. Ez ugyanaz, amit ma *tisztánlátásnak, tisztánhallásnak és tiszta érzékelésnek* nevezünk. Nem volt szükség tehát köztes személyre, aki a túlvilági üzeneteket közvetíti.”

„Ezek az adottságok megszűntek, amikor az emberek elfordultak Istentől, szellemüket és figyelmüket csak a földi dolgok felé fordították. A pénz és más anyagi javak hajszolása elfeledtette Istent. Így nem csak a jó szellemi világgal szakadt meg a kapcsolat, hanem megszűntek azok az adottságok is, amelyek korábban a szellemi érintkezést lehetővé tették. Ma már az emberiség legnagyobb része odáig jutott, hogy az ilyen kapcsolat lehetőségére már nem is gondol, abban nem is hisz. Viszonylag kevesen vannak, akik ma is rendelkeznek ilyen adottságokkal, és akik a régi, Istenhez hű emberek módján a jó szellemeikkel kapcsolatban állnak.”

„De eljön az az idő, amikor ezek a pontok a korábbiakhoz hasonlóak lesznek, amikor tehát az egyes emberek a szellemi látás és hallás útján a túlvilággal kapcsolatba tudnak lépni.”

„De addig azoknak az embereknek, akik még hisznek Istenben, a szellemi találkozásra más módot kell találniuk. És sokaknak, akik nem hisznek Istenben, a szellemvilág működését testi értelmükkel kell tudomásul venni, hogy ez bensőjüket felrázza, és hogy ismét higgyenek Istenben, a túlvilágban és a földi halál utáni életben.”

„Isten ezért adta a mai emberiségnek az úgynevezett **médiumokat**. A megnevezés értelmét már a korábbiakból ismered. De mivel a *médiomok* lényegének helyes felismerése a szellemi találkozás területén a legfontosabb dolgok egyike, mindenképp szükségesnek tartom, hogy erről átfogó tanítást adjak Neked. Itt csak az **emberi** médiumokra szorítko-

zom, és eltekintek azoktól az esetektől, ahol **állatok** látják el a médium szerepét.”

„A *médiumok* köztes személyek vagy emberi szerszámok, akiket a szellemvilág kezel, hogy az embereknek kinyilatkoztatásokat tudjon adni. Mivel a szellemi lényeknek e célhoz óderőre van szükségük, a *médi-umok* olyan személyek, akik a szellemi világ számára **ódforrásul szolgálnak.**”

„A médiumok ténylegesen saját ódjukat bocsátják a kinyilatkoztató szellem rendelkezésére. **De egyidejűleg annak az ódnak a gyűjtőhelyei is, amelyet a nem médiumok, mint az ún. spiritiszta összejövetelek résztvevői leadnak.** Ahogy a vízvezeték építésénél is sokszor a kis források egyesülnek a fő forrás vízával, hogy a fő forrás teljesítményét növeljék, a médium ódereje is úgy növekszik, hogy a résztvevők gyengébb óderejét összegyűjti.”

„Ugyan minden ember rendelkezik óderővel, de a legtöbbjünkél ez túlzottan kötődik a testhez, és nem elég oldható. A szellemek tehát ezt nem használhatják megfelelő erősséggel.”

„Azok az emberek, akik alkalmasak médiumnak, igen *szenzitívek*. Ez azt jelenti, hogy az ód könnyű oldhatósága miatt minden benyomást sokkal mélyebben érzékelnek, mint más emberek. Ez nem betegség, mint ahogy a földi tudósok gondolják. Semmi köze az idegességhez, hisztériához, vagy akaratgyengeséghez. Épp ellenkezőleg: a jó szellemek az ideges, akaratgyenge és beteg embereket nem tudják médiumként használni. A jó médium több akaraterővel, jobb idegekkel és egészségesebb szervezettel rendelkezik, mint bármely más ember.”

„A különböző célok szerint, amelyre a szellemi világ egy médium óderejét használja, a **médiumok különböző fajtáit** különböztetjük meg:”

„**1.** Ha az óderőt arra használja, hogy egy asztalt mozgasson, vagy az asztal kopogását idézi elő, akkor megnevezése **asztalmédium.**”

„Az asztal emelgetése és a kopogás jelbeszéd a szellemvilág közléseinek vételéhez. **Ez a szellemi találkozás legalacsonyabb fajtája.** Szinte kivétel nélkül az alacsony szintű szellemek jelennek meg az asztalüléseken. **A magasabb szellemi világ a kinyilatkoztatásnak ezt a módját nem használja.**”

„Így fordulhat elő, hogy az ilyen összejöveteleken a működésbe lépő alacsony szintű szellemi lények durva csínyeket hajtanak végre, melyeket a jelenlévő résztvevők saját csalásaikkal még támogatnak is. Sajnos az úgynevezett *asztaltáncoltatás* a részben nevetséges, részben hazug kinyilatkoztatásaival a szellemi találkozások **magasabb rendű módjait is rossz hírbe hozza.**”

„Az Istenkeresők és az igazság barátai a szellemi kapcsolat ilyen módjától távol tartják magukat, és a szellemi találkozásoknak csak olyan módjait választják, melyek méltók a magasabb célokhoz.”

„**2.** Ha a túlvilági lények a kinyilatkoztatásokat **emberi írással** adják tudtul, akkor **írómédiumról** beszélünk.”

„Az írás keletkezésének módja az *írómédiumoknál* igen különböző. Van, akinél a gondolatokat teljes személyi tudat mellett adják és íratják le. Az ilyen személyeket **inspirációs médiumnak** hívjuk. - Egy másiknak a kezét vezetik, és egyidejűleg a szavakat, melyeket leír, szellemének inspirálják. Ilyenkor a médium szintén tudatánál van. Az egyidejű inspiráció azoknál szükséges, akiknél a kéz vezetése nagy ellenállásba ütközik. - Mások csak azt tudják, hogy írnak, de a leírtak **tartalmát** nem ismerik. - Ismét mások teljesen öntudatlan állapotban írnak. Nem tudják, hogy írnak, és azt sem, hogy mit.”

„Az ilyen *írómédiumoknál* az írás különböző fajtái fordulnak elő.”

„A mediális írás ilyen módjától lényegesen különbözik az úgynevezett **közvetlen írás**. Ez oly módon keletkezik, hogy a szellemi lény a médiumnak csak az óderezét használja, kezét nem. A médiumtól elvont óddal a szellemi lény saját szellemi kezét materializálja, és ezzel olyan tárgyra ír, melyet a médium nem érint, például táblára, papírra vagy egyéb dologra. Ehhez lényegesen nagyobb ódmennyiségre van szükség, mint a médium kezével történő íráshoz.”

„A *közvetlen írásnak* két példáját ismered a Bibliából. A Sínai hegyen a törvénytáblákat Isten keze írta, ahogy arról Mózes könyve tájékoztat: »Isten maga készítette a táblákat, az írás Isten írása volt, bele volt vésvé a táblákba.« (2 Móz. 32, 16 - Szentszéki)”

„Amikor Baltazár király birodalma nagyjaival lakomát ült, és a szent edényekből akart inni, melyet apja a jeruzsálemi templomból rabolt, és közben dicsőítő énekeket énekelt a bálványokhoz, »egyszerre csak egy emberi kéz ujjai tűntek fel, és írni kezdtek a királyi palota fes-

tett falára, a lámpatartóval szemben; a király pedig nézte a kezét, ahogyan írt.« (Dániel 5,5 - Ökumenikus)”

„A médium kezét az írás helyett a szellemi világ használhatja **rajzolásra és festésre** is. Ebben az esetben **rajzoló és festő médiumról** beszélünk. A folyamat ugyanaz, mint az írásnál.”

3. Az írómédiumok egy fajtája az úgynevezett **planchettamédium.** *Planchettának* nevezzük az olyan fa, fém vagy egyéb anyagból készült lemezt, melyen az ábécé betűi, számok vagy egyéb jelek vannak elhelyezve. A planchetta felülete sima, hogy egy tárgyat könnyen lehessen rajta ide-oda csúsztatni. A médium teljesen tudatos állapotban kezét egy könnyen mozgatható tárgyra helyezi, mely csúccsal vagy mutatóval rendelkezik. Addig vár, míg a tárgy mutatója a betűk felé mozdul. A mutató csúcsa egymás után mutatja az egyes betűket, melyek összerakásával szavakat és mondatokat lehet képezni.”

„A planchettamédium csukott, vagy még jobb, ha bekötött szemmel ül, hogy a betűket ne lássa, mivel úgy fennáll a veszélye, hogy a mozgást a kezével segíti, és így saját gondolatait adja vissza.”

„A legismertebb *planchetta* az Ószövetség főpapjának ruháján levő **mellvért** volt. A főpap maga volt a médium.”

„A bibliai *mellvértet* a mai fordításaitokban *orákulumtáblának* is nevezik, mivel a zsidók azt *Isten megkérdezésére* használták. Ez négyzet alakú volt, négy sorban drágakövekkel kirakva. Az első sorban egy karneol, egy topáz és egy smaragd volt, a második sor egy rubinból, egy zafírból és egy jáspisból állt, a harmadik sor jácintból, achátból és amethystból, a negyedik sor pedig krizolitból, ónixból és egy berillből (2 Móz. 39, 8.).”

„Minden drágakőre írásjel volt vésve Izrael tizenkét törzsnevének megfelelően. Így az ábécé egy fajtáját alkották. A drágaköveket azért választották, mert ezek nagyobb óderővel rendelkeztek, és a főpap médiumi erejét erősítették. A drágakövek között széles, sima barázda volt aranyból, sarkok és élek nélkül.”

„Ehhez tartozott az úgynevezett *homloklemez*, az aranyból készült szent diadém, melybe a következő szavakat vésték: *Az Úrnak szentelt*. Ezt kék bíborral erősítették a főpap fejkendőjéhez. Isten megkérdezésekor ez volt a legfontosabb tárgy, és joggal volt ellátva a bevással: *Az Úrnak szentelt* (2 Móz. 39, 30-31 - Ökumenikus).”

„A főpap *Isten megkérdezésekor* a mellvértet a papi ruha alsó szélére kötötte fel, és vízszintes helyzetbe állította. Ezután a *homloklemez*t leoldotta fejkendőjéről, és a drágakövek közti valamelyik barázdába állította. Majd kezét a mellvért fölé tartotta, anélkül, hogy az azon fekvő *homloklemez*t érintette volna. A főpap igen erős óderezét Isten szellemvilága arra használta, hogy az arany *homloklemez*t mozgásba hozta. Az az arany barázdában csúszott, és a kis füllel, mellyel a fejkendőhöz volt erősítve, odakocant a drágakövekhez, melyek betűiből a homloklemez jelzésének sorrendjében egy **szó** alakult ki. Ha a megadott írásjelekből összetett **szó** véget ért, a homloklemez az orákulumtábla jobb széléhez csúszott, ahol egy kis csengettyűvel jelezte a **szó** végét. Ha a szavak összetételével keletkezett **mondat** ért véget, a homloklemez az orákulumtábla jobb és bal oldalához csúszott, és mindkét oldal csengettyűit megszólaltatta. Ez a kettős jel jelezte, hogy a **mondat** véget ért. Így minden tévedés kizárt volt. Nem lehetett az előző szó írásjelét a következő szóhoz használni, és az előző mondat szavát a következő mondathoz hozzáfűzni.”

„Mivel ezzel a berendezéssel Isten válasza a félreértés bármilyen lehetősége nélkül érkezett, a homloklemez a csengettyűkkel együtt az igazság és világosság jeleként *szent sorsnak* nevezték. A héber szövegben *Urim és Thurim* szerepel, ami szintén igazságot és világosságot jelent.”

„A zsidó királyok idejében ezt az *orákulumtáblát* igen gyakran használták *Isten megkérdezésére*, amikor is a papok médiumként vettek részt. Különösen Dávid volt, aki minden fontos eseménynél Abjathar pap segítségével, az *orákulumtábla* felhasználásával Istent megkérdezte és Isten válaszait elfogadta.”

„4. Az igazság közlésének legfontosabb médiumai a **beszélő médiumok**, ha **mélytranszos médiumi** képzettséggel rendelkeznek. *Mélytranszról* akkor beszélhetünk egy médiumnál, ha annak saját szelleme a testéből teljesen kiszállt. Ilyen állapotban a médium halotthoz hasonló, a különbség csak az, hogy a kiszállt szellemet a testhez egy ódsáv köti, ami a halottaknál nincs meg. Náluk hiányzik ez az ódsáv. Az ódsáv segítségével a médium teste a kiszállt szellemtől annyi életerőt kap, hogy testi szervei tovább működnek. Az ódsávon tér vissza aztán a médium kilépett szelleme a testbe.”

„A kiszállt szellem helyett más szellemi lény száll a beszélő médium testébe, és a médium beszédszervei segítségével ad közléseket. Ehhez azt az óderőt használja, amely a médium szellemének kiszállásakor annak testében megmaradt.”

„A mélytranszos médium természetesen semmit sem tud arról, amit az idegen szellem mond. Amikor magához tér saját szellemének testébe való visszatérésekor, úgy tűnik számára, mintha aludt volna. Ilyenkor a mély transzos médium **médiumi alvásáról** beszéltek.”

„Azok számára, akikhez egy idegen szellemi lény egy médium segítségével beszél, a legfontosabb annak megtudása, **milyen szellem** vette tulajdonba a médium testét. Ezért minden embernek azt ajánlom, **ellenőrizték a szellemeket**, hogy azokat valójában Isten küldte-e, és nem gonosz szellemek-e. Ezt úgy hajthatjátok végre, hogy **Isten nevében megeskettitek őket, hogy kik ők, és honnan jöttek**. A jó szellem hajlandó megesküdni, a gonosz nem. Ha jó szellemről van szó, az olyan közléseket, figyelmeztetéseket, tanításokat és utasításokat ad, mely jó szolgálatot tesz számotokra. Ha gonosz szellemi lényről van szó, küldjétek el. Előtte még figyelmeztessétek, hogy forduljon Istenhez, és imádkozzon Hozzá.”

„Ha a beszélő médiumba olyan szellem száll, aki az alacsonyabb rendű és súlyosan szenvedő szellemekhez tartozik, de jó szándékú, akkor tájékoztassátok állapotáról, irányítsátok Istenhez és imádkozzatok vele együtt. Így módon sok *szegény lélek* számára, ahogy ezeket a szellemeket nevezitek, a legnagyobb jócselekedetet hajtjátok végre, és ő örökre hálás marad nektek.”

„A szellemek vizsgálatának kötelességét az apostolok az első keresztyének lelkére kötötték. Minden keresztyén közösséget behatóan kioktattak arról, hogy szereztek az ószövetségi emberek erről bizonyosságot.”

„**5. Az apportmédiumok** a legtöbb esetben szintén *mélytranszos médiumok*. A szellemi világ az ő óderejüket használja arra, hogy anyagi dolgokat kívülről a zárt helyiségekbe juttasson, illetve a zárt helyiségekből kijuttasson. A *mélytranszos* állapot a legtöbb esetben azért szükséges, mert a szellemeknek a médium teljes testi ódjára szükségük van ahhoz, hogy az *apportokat* lehetővé tegyék. Az apportált anyagi tárgyakat az egyik helyen fel kell oldaniuk, és a másik helyen ismét anyaggá kell sűríteniük. Vannak viszont olyan médiumok is, akik a *mélytransz* nélkül is annyi ódot tudnak leadni, amely az *apport* megvalósításához elegendő,

főként akkor, ha ódforrásként **egyidejűleg több erős médium szolgál**. Noha ti azt a rendkívül nagy hőséget testileg nem tudjátok érzékelni, amit az ódáram az anyag feloldása érdekében előállít, de a hőségből **ké-sőbb**, az apportált tárgy ismételt sűrítésekor valamennyit észlelhettek. Egy példával világítanám ezt meg. Az úgynevezett *kísértő szellemek* az utcáról köveket, homokot, és egyéb anyagokat hordanak a házak lezárt helyiségeibe. Ezt csak akkor tudják megtenni, ha elegendő ód áll rendelkezésükre, hogy a forró erősáramokat előállítsák. Ezzel az anyagokat feloldják, az ódban oldott anyagokat a szobába viszik, és ott az ódot ismét szilárd anyaggá sűrítik. Még ha a sűrítéshez hideg erőáramokat használnak is, az anyag feloldásának hőjéből még annyi megmarad, mint amekkorát akkor észleltek, amikor az izzó acélt vízbe merítve hűtitek le.”

„Néha a médiumok testét is egyik helyről a másikra szállítják, sőt időnként igen nagy távolságokra is. Testüket szintén az egyik helyen feloldják, a másikon pedig ismét anyaggá sűrítik.”

„Amikor az Ószövetségben Habakuk prófétát a magával vitt étellel együtt Isten egyik szelleme az oroszlánbarlangban lévő Dánielhez vitte, akkor az angyal nem a levegőben vitte, ahogy gondolnátok, hanem mindennel együtt ami nála volt feloldotta, és az oroszlánbarlangban ismét materializálta. - Ugyanez történt Fülöppel is, ahogy azt az Apostolok cselekedetei leírja. Amikor az etiópai Kandake királynénak kamarását tanította és megkeresztelte, az »Úr szelleme elragadta Asdod városába«. A szellem feloldotta Fülöp testét, így a kamarás szeme elől eltűnt és Asdod városában materializálta ismét. (ApCsel., 8, 26).”

„Az ilyen folyamatok az emberek számára azért érthetetlenek, mivel az ilyenkor ható erők láthatatlanok. Az anyag, sőt az élő emberek testének feloldását az egyik helyen, és újra megtestesítését a másik helyen ma már nem lehet letagadni. Túl sok olyan eset történt már, ahol az anyagi dolgok és személyek feloldása és újbóli megtestesítése megcáfolatlanul bizonyított. A természeti törvényeket, ami alapján ez megtörténhet, az előző magyarázatokban már elég érthetően bemutattam.”

„**6. A materializációs médiumoknál** a médium teljes testi ódarejét arra használja, hogy egy vagy több szellemi lény számára lehetővé teszi, hogy a testi szem számára is láthatóvá váljanak. Mivel ehhez a médium egész ódjára szükség van, a saját szellemet a médiumból el kell távolítani. A rendelkezésre álló ód mennyiségétől függően az idegen szellem vagy egész alakját, tehát összes tagját megjeleníti, vagy csak egyik-

másik tagját, legyen az akár a szeme, arca vagy a keze. Ha a megtestesülés olyan erős, hogy az adott szellem földi lényhez hasonlít, akkor a médium **ódja** nem elegendő. Ilyenkor testének **anyagából** is el kell venni, és **ód formájában** a szellem megtestesüléséhez kell használni. A médium ilyen alkalmakkor annyit veszít a testsúlyából, amennyit ód és anyag formájában a szellem számára átad. A médium súlycsökkenését tudósaitok automatikus mérleggel szokták mérni, amire a médiumot ültetik. Vannak olyan esetek, amikor a *materializációs médiumok* néhány perc alatt testsúlyukból 80 fontot is veszítenek. Az így leadott ód és anyag az ódsáv segítségével kapcsolatban marad a médiummal, és a szellem megtestesülésének feloldása után ismét visszaáramlik a médium testébe. Ezért látjátok azt, hogy a megtestesülések mindig a médium közelében keletkeznek. Azt is észrevehetitek, hogy a materializálódott szellem mozgásait gyakran a médium hasonló mozgása követi, mivel a médium és a materializálódott szellem közötti kapcsolat igen szoros. Ha kezdet és karodat erősen meghúzott szíjjakkal más személy kezéhez kötik, akkor a másik személy keze és karja is úgy mozog, mint a tiéd.”

„Ilyen szellemi ódszjak vannak a materializálódott szellem és a médium között is.”

„A médium és a materializálódott szellem közti szoros kapcsolat egy másik jelenséget is megmagyaráz, ami a tudósaitok számára szintén megmagyarázhatatlan, nevezetesen azt a megállapításukat, hogy a materializáció során a médiumból különböző illatok áradnak. Ez néha jó illat, máskor bűz vagy elviselhetetlen hullaszag. Ezek a szagok a szellemek adottságaitól függenek, akik a médium ódjával megtestesülnek. Az ódról szóló tanításban elmagyaráztam már, hogy az ód felveszi az őt körülvevő szellem tulajdonságait. A médiumtól elvett ód, melyet egy szellem a materializációhoz használ, felveszi azt a szagot, mely a mindenkori szellem adottságainak megfelel. És mivel a szellem megtestesült ódja a médiummal a legszorosabb kapcsolatban marad, a szellemnek megfelelő ódillat átáramlik a médiumba is. Ezzel olyan benyomás keletkezik, mintha a médium lenne az érezhető kellemes vagy kellemetlen illat forrása. A valóságban azoknak a szellemeknek az illata áramlik elő, akik a médium ódjának segítségével megtestesültek.”

„7. A médiumoknak még egy fajtája van, akik az emberiség számára nem tesznek jó szolgálatot, mivel ők általában a **gonosz** lényeket szolgálják. Ők az úgynevezett **fizikai médiumok**. A szellemek az ilyen médiumok óderezét arra használják, hogy a médium környezetében lévő

tárgyakat mozgatják. Az asztalok, székek, bármilyen berendezési tárgyak az egyik helyről a másikra lebegnek, a hangszerek zenélni kezdenek, egy trombita a levegőbe emelkedik és megszólal, egy dobon ütések hallhatók, csengettyűk repülnek át a szobán, és csengetnek, és számtalan hasonló dolog történik.”

„Hogy a **jó** szellemi lények nem így tevékenykednek, az természetes. A jó szellemvilág nem olyan jelenségek létrehozásán fáradozik, amelyek csak az emberek rendkívüli élmények utáni vágyakozását elégítik ki. Ez vonatkozik azokra a jelenségekre is, melyeket más típusú médiumok hoznak létre, de ez nem olyan rendszeres, mint a *fizikai médiumok* esetében.”

„Azt kérdezed, mi egyáltalán annak a célja, hogy az alacsonyabb rendű szellemek a mai *spiritisza gyűléseken* ilyen *karnevált* üznenek és üzhetnek. Erre azt felelem, hogy az alacsonyabb rendű szellemi lények ugyanolyan szabadsággal és akarattal rendelkeznek, mint az alacsonyabb rendű és gonosz emberek. Ahogy utóbbiak tevékenységét és garázdálkodását sem lehet megakadályozni, úgy a szellemek szabadságát sem lehet leszűkíteni, még a gonosz szellemekét sem, vagy legalábbis egy bizonyos határig. Teljes szabadsággal ugyan nem rendelkeznek, mivel úgy még több szerencsétlenséget okoznának az emberiségnek, mint most. Az emberiség célja ugyanis, hogy Istenhez eljusson. Tekintettel erre a célra Isten a gonosz szellemek működésének bizonyos határt szabott. De a gonoszoknak a mai spiritisza gyűléseken előforduló 'karneválja' ahogy te nevezed, gyakran jó hatással van. Hiszen manapság, amikor sokan nem hisznek Istenben, a túlvilágban, a szellemvilágban és a földi halál utáni túlélésben, már az is hasznos, ha az emberek ilyen dolgokat átélnek, így legalább gondolkodnak erről, hitetlenségükben meginganak, és elkezdik az igazságot keresni. Ez vonatkozik mai spiritisza gyűléseitek minden jelenségére az asztaltáncoltatástól és a kopogástól kezdve a fizikai jelenségekig és a szellemi megtestesülésekig. Ha az ilyen jellegű dolgokon való részvételnek a legtöbb ember számára semmi más oka nincs is, mint csak a szenzáció átélése, mégis sok emberben megmarad az a benyomás, hogy valami túlvilágszerű dolog mégis létezik. Ha ez nem is nagy eredmény, mégis jobb annál, mintha a túlvilágra egyáltalán nem is emlékeztetnénk őket.”

„Amire az emberiségnek szüksége van, az az alapos felvilágosítás a szellemi találkozás lényegéről és arról az útról, amelyen a **jó** szellemi világgal kapcsolatba lehet lépni. És ez kell, hogy életed feladata legyen. E

célből kapod ezeket a tanításokat. Ezek nem csak neked szólnak, hanem embertársaidnak is. Velük, mint testvéreiddel, közölnöd kell ezeket az igazságokat. Ha az emberek megtudják, miként kell kapcsolatot keresniük a jó szellemvilággal, akkor minden spiritiszta gyűlés felemelő Isten-tiszteletté válik.”

„8. Tudósaitok a médiumokhoz számolják azokat is, akik a **tisztánlátás** és **tiszta hallás** adottságával rendelkeznek. Ez nem helyes. Noha a tisztánlátók, tisztán hallók és a tisztán érzékelők **médiumi erőkkkel** rendelkeznek, mégsem valós médiumok. Náluk **saját** szellemük tevékenykedik, lát és hall, míg a valóságos *médiumoknál* az **idegen** szellem hat, és a saját szellem ki van kapcsolva.”

„A *tisztánlátás* és *tisztánhallás* adottsága képessé teszi ugyan az ember szellemét arra, hogy a környező szellemeket lássa és hallja, de a tisztánlátó nem szerszáma ezen szellemeknek, és éppen ezért nem tartozik a *médiumokhoz*. A tisztán látó, halló, szagoló, ízlelő és érzékelő szelleme ezeket a képességeket csak általa birtokolja, hogy magát a testétől többé-kevésbé oldható állapotba hozza. A test által oldott és részben abból kilépő szellem már nincs kötve a testi értelemhez. Rendelkezik a test nélküli szellem erejével és tulajdonságaival. A túlvilági szellemek módján lát és hall, a testtől való oldottság teljességének és a környező ód finomságának megfelelően. Az ód tisztasága a *tisztánlátásban* nagy szerepet játszik, mivel egy nem tiszta üvegen keresztül nem lehet jól látni. Ugyanezen okból a túlvilág szellemeinek szellemi képessége ódtestük adottságai szerint nagyon különböző. Közülük egyesek látják, hallják és érzékelik azt, amit más szellemek nem képesek észlelni. Ugyanez vonatkozik a tisztánlátással, tisztánhallással és tiszta érzékeléssel rendelkező emberek képességeire is. Ez a képesség náluk is számtalan fokozatra osztható a leghiányosabbtól a legmagasabb fokozatúig. Néhányan csak az őket körülvevő szellemek közelségét **érezkelik**, és azok hatását rájuk. De maguk a szellemek őket nem látják és nem hallják. Mások **látják** a szellemeket, de nem **hallják** őket. Ismét mások látják őket, hallják szavukat, és meg tudják különböztetni az egyes szellemek lényegét.”

„A sok tévedést, amely a tisztánlátóitoknál előfordul, azzal lehet magyarázni, hogy a legtöbbjük igen hiányos adottsággal rendelkezik.”

„A tisztánlátást igen gyakran megtalálhatjátok az Ó- és Újszövetség könyveiben. Jákob ósatyáról így tájékoztat: »Jákob is útnak indult, és

találkoztak vele **Isten angyalai**. Amikor **meglátta** őket Jákob, ezt mondta: Isten tábora ez!« (1. Móz. 32, 1-2. - Ökumenikus).”

„Amikor Dávid idejében Isten egy angyala büntetésből pestist küldött Izrael népére, akkor Dávid **látta ezt az angyalt**. »Az Úr angyala éppen a jebuzita Arauna szérűjénél volt. Amikor Dávid látta az angyalt, aki lesújtott a népre, így könyörgött az Úrhoz: Én vétkeztem, én követtem el gonoszságot! Ezek, a nyáj, mit vétettek?« (2. Sám. 24, 16 - Szentszéki).”

„Elizeus próféta rendelkezett a tisztánlátás adottságával. Róla beszél a Királyok könyve, hogy ő a tisztánlátással észrevette, hogy szolgálja, Gechaszi, a gyógyult Naamán hadvezér után szaladt, és fondorlattal ajándékot kért Elizeusnak. Amikor saját céljaira elrejtette azt házában, Elizeus elé lépett, aki megkérdezte: »Honnan, Gechaszi? Nem járt szolgád se itt, se ott. - felelte. De az így szólt hozzá: Nem voltam-e ott lélekben, amikor valaki kihajolt hozzád kocsijából? Nos, kaptál pénzt, vehetsz rajta kertet, olajligetet és szőlőt, juhokat és barmokat, szolgálókat.« (2. Kir. 5,25 - Szentszéki).”

„Elizeus tisztánlátással előre látta Hazael sorsát is. Erről szintén a Királyok könyve tájékoztat: »Akkor az Isten embere mereven maga elé nézett, azután sírva fakadt. Hazael megkérdezte: Miért sírsz, uram? Ő így felelt: Mert megtudtam, hogy milyen veszedelmet hozol Izrael fiaira. Erődjeiket fölperzseled, ifjaikat fegyverrel ölöd meg, csecsemőiket sziklához vágod, és terhes asszonyaikat felhasogatod. Meglátatta velem az Úr, hogy te leszel Arám királya.« (2. Kir. 8,11 - Ökumenikus)”

„A nagy próféták tisztánlátással látták a hozzájuk küldött szellemeket, valamint az emberiség, a népek és az egyes emberek sorsát. Számukra a szellemi világ általában szimbólumokkal adott kinyilatkoztatást. A *tisztánlátáshoz* náluk *tisztánhallás* is kapcsolódott. Ennek példaként olvassátok el Dániel könyvét, különösen azokat a helyeket, amelyek Gábiel arkangyal megjelenéséről tájékoztatnak: »Még mondtam az imádságot, amikor Gábiel, az a férfiú, akit már láttam az előbbi látomásomban, hirtelenül leszállt hozzám az esti áldozat idején. Megszóltott és azt mondta: Máris eljöttem, hogy felvilágosítást adjak. Amikor imádkozni kezdted, egy szózat hallatszott. Eljöttem, hogy tudottra adjam, mert kedvelt férfiú vagy. Figyelj hát a szózatra, és értsd meg a látomást!« (Dániel 9,21 - Szentszéki). - »Az első hónap huszonegyedik napján a nagy folyam, vagyis a Tigris partján voltam. Amikor körülnéztem, egyszerre egy gyolcsruhába öltözött férfit láttam. Derekát színarany övezte.

Teste ragyogott, mint a drágakő, arca, mint a villám, szeme mint a lobbogó tűz, karja és lába, mint a csiszolt érc felülete, szavának hangja meg, mint a tömeg zúgása. De csak én, Dániel, láttam ezt a látomást. A férfiak, akik velem voltak, nem látták a látomást, mert akkora félelem fogta el őket, hogy elfutottak és elrejtöztek. Ahogy így magamra maradtam, s előttem a nagy látomás: minden erőm elhagyott, arcom halálsápadt lett, s csaknem összeestem. Amikor meghallottam a hangját, amint beszélt, szavának hallatán elájultam, és elvágódtam arccal a föld felé. Ekkor megérintett egy kéz, s térdemre és tenyeremre segített.« (Dániel 10, 4-10 - Szentszéki).”

„Dániel könyvének ezt a két helyét azért említettem, mivel igen tanulságosak, és az eddig adott tanításaim közül néhányat igazolnak. A tisztánlátás és tisztánhallás tényét itt kapod meg a legjobb kifejezésű formában. Dániel látja a szellemi alakot, míg kísérei nem látják. De a kísérek szintén *mediálisak* voltak, **éreztek** a szellem közelségét és hatalmas óderezét, ezért a félelemtől elfutottak. Ez az általam már említett tényt igazolja, hogy néhány ember, noha a szellemeket nem látja és hallja, mégis **érzékeli közelségüket**. Azon kívül ez a hely is, mint még sok más hely a Bibliából azt igazolja, hogy a szellemek alakkal és szellemi tagokkal rendelkeznek, melyek hasonlóak az emberéhez. Végül Dániel egy kezet érzett, amely őt megfogta és felsegítette. Ez Gábiel keze volt, amely Dániel óderezének segítségével materializálódott. A szellem hangos szózatához és kezének megtestesüléséhez akkora óderőre volt szükség, hogy Dániel erőtlenül a földre hullott, és Gábielnek saját óderezével kellett őt segítenie. »Erre ismét megérintett az, aki embernek látszott, és megerősített.« (Dániel 10,18 - Szentszéki).”

„Az Újszövetségből csak **Pál apostol tisztánlátását** szeretném megemlíteni. Troászban Pál hirtelen egy macedón férfit látott maga előtt, aki kérrsel fordult hozzá: »Gyere át Macedóniába, és segíts rajtunk!« (ApCsel. 16,9 - Szentszéki). Egy másik éjszakán az Úr lépett Pálhoz, és azt mondta: »Légy bátor! Mert ahogy tanúságot tettél rólam Jeruzsálemben, úgy kell tanúságot tenned Rómában is.« (ApCsel. 23,11 - Szentszéki). - Az itáliai átkeléskor Pál azt mondta a hajó legénységének: »Férfiak, **látom**, hogy a további hajózás nem csak a rakományra és a hajóra, hanem az életünkre nézve is veszélyessé válik« (ApCsel. 27,10-11 - Ökumenikus). - Mondtam már neked, hogy a jövő nagy eseményeinek meglátása csak akkor lehetséges, ha a szellemi világ a tisztán látónak azt egy képpel megmutatja. Ebben az esetben megtaláljuk ennek bizonyítékát is.

Amikor a hajó legénysége nem fogadta meg Pál figyelmeztetését, és útra keltek, viharba jutottak, és a rakomány, valamint a hajó felszerelésének egy részét kidobták a fedélzetről; ekkor mindenki feladta a megmenekülés reményét. Akkor Pál közéjük lépett és azt mondta: »Emberek, rám kellett volna hallgatnotok: nem lett volna szabad elindulni Krétáról. Elkerülhettük volna ezt a bajt és kárt. De most azt mondom, ne veszítsétek el a reményt. Csak a hajó vész oda, emberekben nem esik kár. Az éjszaka megjelent előttem annak az Istennek az angyala, akié vagyok és akinek szolgállok. Azt mondta: Ne félj, Pál! Neked a császár elé kell állnod! Nézd, neked ajándékoz az Isten mindenkit, aki veled hajózik. Bízhatok hát, emberek! Én hiszek az Istennek, hogy valóra válik, amit hírül kaptam. El kell jutnunk valamilyen szigetre!« (ApCsel. 27,21 - Szentszéki.)”

„A korinthusiaknak azt írja Pál: »Én ugyan testileg távol, de lélekben (szellemben) közel, mintha közöttetek volnék, már ítéletet mondtam afölött, aki így viselkedett.« (1.Kor 5,3 - Szentszéki).”

„Ugyanígy a kolosszeieknek is ezt írja: »Ha testileg távol is, de lélekben (szellemben) köztetek vagyok, és örömmel **látom** a körötökben uralkodó fegyelmet és rendíthetetlen hiteteket Krisztusban.« (Kol 5,3 - Szentszéki).”

„E két utóbbi helyből kiderül, hogy Pál szelleme kilépett, és a távolban történő eseményeknél jelen volt.”

A médiumok képzése

„Mert vizet árasztok a szomjas földre, patakokat a szárazra. Lelkemet árasztom utódaidra, áldásomat sarjadékaidra.”

(Ézs.44,3 - Ökumenikus)

A mi valamilyen célt szolgál, azt előzőleg megfelelő módon be kell rendezni, elő kell készíteni, s illeszteni kell. Gépeiteket és szerszámaitokat is úgy konstruálják, ahogy az a cél megköveteli, amelyet szolgálniuk kell.”

„A médiumok a szellemi világ szerszámai. A szellemeknek az anyagi világgal való kapcsolatát kell lehetővé tenniük. Ehhez képesnek kell lenniük arra, ami az adott cél eléréséhez szükséges. Ez **médiumi erejük fejlesztésével történik.**”

„Hogy a médiumok képzésének folyamatát a lehetőségekhez képest érthetővé tegyem, ismét hasonlatot hívok segítségül. Erőgépeitek üzemeltetéséhez olyan anyagra van szükség, melyet a kőolajforrásokból nyernek. A forrás feltárásakor a mélyfúrással **olyan mennyiségű** kőolajat keresnek, melynek a kiaknázása kifizetődő. Az ilyen forrásokból folyó nyersolaj még nem használható. Először tisztítani kell, és különböző szűrési módszerekkel alkalmassá kell tenni a legkülönbözőbb felhasználási célok számára.”

„Ugyanígy a szellemi világnak is elsősorban arra kell ügyelnie, hogy a médiumon keresztül lehetőleg **nagy ódmennyiséget** kapjon. Az ód a médium testéhez kötődik. El kell érni, hogy ez könnyen oldható, és a szellemi világ számára szükséges mennyiségben leadható legyen.”

„Műtrágyáitoknál is az anyagok **oldhatóságáról** beszéltek. Megkülönböztetitek a összes foszfor-, kálium-, nitrogén-, és mész tartalmat, és az **oldható részt**. Számotokra csak az utóbbi értékes, és csak a százalékos arányt fizetik.”

„A szellemi világ számára is csak az az ód értékes, melyet a földi test az oldhatósága következtében le tud adni. Minél magasabb egy médium ódjának oldhatósága, annál nagyobb a leadható ódmennyiség. És annál erősebbek és átfogóbbak a jelenségek, melyeket a szellemi lények létre tudnak hozni.”

„Ha az ódról beszélek, melyet a médiumok képzésével lehet beszerezni, és amely a tevékeny szellemi világ üzemanyagaként szolgál, egy fontos megjegyzést kell tennem. Ha egy szellem a tevékenységével **Isten különleges parancsát** hajtja végre, számára több ód áll rendelkezésre, mint amennyivel az összes földi lény együttesen rendelkezik. Ilyen esetekben a szellem minden óderő forrásával, magával Istennel áll különleges kapcsolatban, és e forrásból annyi erőt kap, amennyi az isteni parancs végrehajtásához csak szükséges.”

„Ha például egy szellem Isten parancsára jelenik meg, hogy számotokra tanításokat adjon át, akkor megkapja az ehhez szükséges ódmennyiséget. Természetesen ilyen esetekben a ti ódotokat is használja. A szellemi világ ugyanolyan takarékosan bánik ezzel az értékes anyaggal, mint ahogy ti magatok ragaszkodtok földi értékeitekhez. Ilyen esetben a ti ódotok a szellem rendelkezésére álló ódot segíti és így olyan helyzetbe kerül, hogy kinyilatkoztatásait hosszabbra nyújthatja, az eredetileg tervezettnél. - Ez olyan, ha egy földi folyamathoz akarom hasonlítani, mint ahogy a hűtőtorony hűtővizéhez a lehülés után még friss vizet is adnak, hogy hatása jobb legyen, és a hatásidő növekedjen.”

„Ha Isten nem adott parancsot, hanem a jó szellemek saját elhatározásukból tevékenykednek, még ha Isten jóváhagyásával is, akkor a szellemek teljesítménye attól az ódmennyiségtől függ, amelyet a földi ódforrások bocsátanak rendelkezésükre, azaz amely a médiumokból áramlik.”

„A leadható ódmennyiség minden médiumnál különböző. Az egyiké csak a szellemi világ egészen könnyű munkáihoz elegendő, a másiké már sokkal nagyobb teljesítményt tesz lehetővé; a harmadiknál pedig már olyan magas, hogy a legnehezebb dolgokat is lehetővé teszi, ami csak ezen a területen előfordul. Ehhez tartozik a szellem megtestesülése olyan erős ódsűrítés következtében, hogy teljes emberi testben léphet elétek, és a valódi emberektől semmi sem különbözteti meg. Ilyen megtestesülésben jelent meg Ábrahámnak Isten három küldötte, így kísérte Rafael arkangyal az ifjú Tóbiást, és így állt Krisztus a feltámadása után tanítványai elé.”

„A testi ód oldhatóvá tétele a médium feladatainak legfontosabbja. Ez belső gyűjtéssel vagy *koncentrációval* történik, ahogy ti nevezitek. Csak olyan emberekből válhat jó médium, akik szellemileg össze tudják magukat szedni, és képesek arra, hogy gondolataikat elfordítsák az anya-

gi dolgokról. Ezért legerősebb *médiumaitok* azon népekből származnak, akiknél a szellemi összeszedettség mint vallásos gyakorlat nagy szerepet játszik. A médiumokban leggazdagabb nép az indiai, mivel vallásuk megköveteli tőlük, hogy már ifjúságuktól kezdve napi szellemi koncentrációval foglalkozzanak. Ezt ők *szellemi elmélyedésnek* nevezik, és számosan nagy tökélyt értek el benne. Mivel a szellemi koncentrációnál az emberi szellem csak a **saját** ódjával tevékenykedik, a **testi** ód megnyugszik alatta. Ez semmilyen erő kifejtéssel nem jár, és így sokkal könnyebben lehet felszabadulni a szellemi világ hasznára.”

„Minél gyakrabban áldozza magát az ember a szellemi koncentrációnak, annál könnyebbé válik a nyugvó óderő felszabadítása, és annak leadása kisugárzással. Ez hasonlít a mágneshez. Az első használatnál ereje még nagyon kicsi. Csak a legkisebb vasrészecskéket vonzza magához. Viszont minél gyakrabban használjuk, annál inkább nő az ereje. Végül már oly nagy, hogy a nehéz vasrészecskéket is megtartja.”

„Ugyanígy van ez az óderőnél is. Ez a jövő médiumnál először még nagyon kicsi. Minél gyakrabban szentel viszont időt a belső koncentrációra, annál erősebb lesz a szellemi világ által felhasználható ódsugárzás.”

„A médiumok képzésének legelső célja tehát, hogy a szellemi koncentrációval lehetőleg erős ódleadást érjenek el. A földi ód mennyisége vagy erőssége az összes szellem, tehát a jók számára éppúgy, mint a gonoszok számára, egyaránt nagyon fontos.”

„A médiumok képzésének második feladata, hogy a médium ódját összehangolják a dolgozó szellemével. Ennek elérése a szellemi világ dolga. Az ód összehangolása nagyon különböző, attól függően, hogy magas szellemek akarják-e használni, vagy alacsonyabb szellemi lények. A magas rangú szellemnek az ódot tisztítania és finomítania kell. Bizonyos mértékig meg kell szűrnie. Az alacsonyabb rendű szellemi lénynek nem kell ezzel fáradoznia. Saját ódja szintén tisztátalan, így igen könnyen illeszthető a tisztátalan földi ódhoz.”

„Néhány médiumnál a képzésnek még van egy harmadik célja is. Ha a médium **teljes testi ódját** a szellemek munkájának szolgálatába kell állítani, ez csak úgy lehetséges, ha a médium szelleme a testből eltávozik. Ezért a médium szellemének el kell oldódnia testétől. Ennek megvalósítása nem könnyű, a szellemi világtól fárasztó és időrabló munkát követel meg. A médium a haldoklóhoz hasonlóan viselkedik. A haldokló-

nál a halál szintén akkor következik be, ha a szelleme elválik a testétől. A különbséget a médium teste, melyet elhagyott szelleme, és a halott között már más alkalommal elmondtam. Emlékszel rá, hogy amikor a *mélytranszos médium* szelleme kilép, a kilépő szellemet még egy **ódsáv** köti össze a testtel, míg a halottnál a halál úgy következik be, hogy ez az ódsáv elszakad.”

„Az elmondottakból világossá vált számodra a médium képzésének célja. Részai a lehetőleg nagy ódleadás, az ód tisztítása a magasabb szellemi világ céljai számára, és végül a *mélytranszos médium* szellemének leoldása a testről.”

„A *tisztánlátás* és *tisztánhallás* eléréséhez is szükség van képzésre. A tisztánlátó szelleme részben itt is leoldódik a testről. A szellemet körülvevő ódot itt is bizonyos mértékig tisztítani kell. De a szellem részleges leoldása a tisztánlátás céljainak érdekében mégis lényegesen különbözik egy *mélytranszos médium* szellemének leoldásától. A tisztánlátónoha kilép a szellem, a testi óddal és minden részével kapcsolódik a testhez. Az ód csak kitágul, hogy földi módon fejezzem ki magam, és ez a tágulás lehetővé teszi a szellem részleges kilépését. A testi ód leválása a tisztánlátó szelleméről nem következik be.”

„A *mélytranszos médiumnál* viszont a teljes ód egy ódsáv kivételével leoldódik a szellemről, mely ezáltal felszabadul, a testet elhagyja, és az ódsáv nagy tágulóképessége miatt a testtől lényegesen el tud távolodni. A médium kilépett szelleme helyére egy idegen szellemi lény száll testébe, és így ad kinyilatkoztatásokat. Ez a tisztánlátásnál nem lehetséges. Ott az idegen szellem azért nem tud belépni, mert saját szelleme testének teljes ódjával összekötöttségben marad, és így nincs hely idegen szellemi lény számára.”

„A tisztánlátónál tehát a saját szellem a test ódjával szorosan együtt marad. A *mélytranszos médiumnál* szinte teljesen leoldódik saját testi ódjáról. A tisztánlátónál a saját szellem akar **látni és hallani**. A mélytranszos médiumnál a médium szelleme helyet teremt egy **másik szellemi lénynek**, hogy az a médium testével, a visszamaradt testi ód segítségével kinyilatkoztatásokat tudjon adni.”

„Vannak viszont olyan tisztánlátók, akik egyidejűleg *transzmédiumok* is, legyen az *részleges transzmédium*, vagy *mélytranszos médium*.”

„Azt meg fogod érteni, hogy a szellemvilág a médiumok képzésében vagy felkészítésében sokoldalú, nehéz munkát végez. Persze nem

tudod elképzelni, milyen költséges - hogy emberi nyelven fejezzem ki magam - a szellemvilág számára egy médium kiképzése. Mennyi szellemi erőáramot kell felhasználni, mennyi szellemi gyógyszerre és egyéb eszközre van szükség! Szellemi operációkat kell végrehajtani, melyek gyakran nagyobbak és nehezebbek, mint amiket a ti orvosaitok a földi testen elvégeznek. Némely médiumnak belső hibái vannak, amiket először meg kell gyógyítani, mielőtt a médium kiképzése kezdetét venné.”

„Ahogy az operációkhoz és a gyógyításhoz a ti orvosaitok is különleges műszerekkel és orvosi eszközökkel rendelkeznek, úgy mi is. De nálunk mindez ugyanolyan módon szellemileg van jelen, mint nálatok az anyagi valóságban. Magától értetődően mi, szellemek, nem betegszünk meg, nincs szükségünk operációra és gyógyításra. Gazdag tudásunkat és eszközeinket csak az emberek és állatok gyógyításának anyagi kialakítására és a szellemi találkozás érdekében a médiumok képzésére használjuk. Ehhez minden területen megvannak a specialistáink. A médiumok képzésének területén is. Vannak különféle főorvosaink, asszisztenseink és segédápolóink. Nagy választékunk van szellemi műszerekből, szellemi kábítószerekből, erősítőkből és orvosságokból.”

„A médiumok képzésében mindezt felhasználjuk. A jó szolgálatában álló médium képzésében nagyszámú szellem tevékenykedik. Ahogy a földi operációk segítőszemélyzetének is meghatározott feladatokat kell teljesítenie, így a médiumok képzésében együttműködő szellemeknek is a számukra kiosztott munkát kell elvégezniük. Ez csodálatosan el van rendezve. A képzésbe bevont médiumaitok állandóan jó kezekben vannak, ha a jó szellemek rendelkezésére bocsátják magukat, a gonoszt elutasítják, és mindent Istennel tesznek.”

„Senkinek nem kell ezért aggódnia, ha a médiumok képzésének, különösen a mélytranszos médiumok képzésének folyamatát látja. Mindez bizonyos törvények alapján zajlik, és a jó szellemek a legjobb barátaitok. Velük semmitől sem kell félnetek.”

„A médiumok képzése leggyorsabban az úgynevezett spiritiszta gyűléseken zajlik.”

„Ezért a médiumi képzés nagy fontossága miatt részletesebben is szeretném vázolni, hogy kell megtartani ezeket a gyűléseket. Egyidejűleg megadom neked a részletek magyarázatát is, amire ilyenkor figyelni kell. Azon folyamatokról is felvilágosítást adok, amelyek ezeken a gyűléseken fellépnek.”

„Ha néhány, az igazságot és Istent kereső ember elhatározza, hogy kapcsolatba lép a jó szellemi világgal, először egyezzenek meg a helyet illetően, ahol **rendszeresen** találkozni fognak. Olyan helyiséget kell választani, ami mentes minden zavaró hatástól. A fontos földi munkáknál sem szeretitek, ha zavarnak titeket. Még inkább érvényes ez, ha olyan tiszta szellemi kötelék készítéséről van szó, amelyet a földi zavaró hatások sokkal magasabb fokon befolyásolhatnak, mint a világi munkát.”

„A legjobb időpont az összejövetelek számára a 8 óra utáni esti órák. Ekkorra a napi munka a földi gondjaival és gondolataival már véget ért, és nyugodtan szentelhetünk időt a belső koncentrációra.”

„Általában heti két alkalomnál többször nem ajánlatos gyűléseket tartani.”

„A termet a gyűlés előtt jól szellőztessük ki, szüntessük meg a párákat, a dohányfüstöt és a rossz levegőt, mivel a rossz levegő a résztvevők óderezét igen erősen csökkenti, és a szellemvilág számára szükséges ódarámlást gátolja.”

„A levegő frissen tartásának érdekében állítsunk a terembe egy nagy kelyhet friss vízzel. Ez a gyűlés alatt felgyűlő rossz levegőt részben felszívja.”

„Arra az asztalra, ahol a résztvevők ülnek, tegyünk ki mindenkinek néhány írólapot és egy puha ceruzát.”

„Röviddel a gyűlés kezdete előtt a jelenlévők ne beszélgessenek anyagi dolgokról, hanem koncentráljanak, és tisztán földi gondolataikat kapcsolják ki. Hiszen amit kezdeni akarnak, az egy **istentisztelet**.”

„Az elsőnek kiválasztott helyeket a későbbiekben is meg kell tartani, mivel az ódarámot, ami egyénenként különböző, időről időre ki kell egyenlíteni. Ugyanígyen okból a jelenlévők a nemeket úgy osszák el, hogy férfi mellett nő üljön. A férfiak ódja pozitív, a nőké negatív. A kető egyenlíti ki legjobban egymást. A helyek sorrendjét azonban nem feltétlen szükséges betartani, hanem ez csak megkönnyíti az ód kiegyenlítését, hogy hatásos ódarámmá váljon. Az egyszer már kiválasztott helyeket csak akkor kell megváltoztatni, ha a szellemi világ részéről egy képzett vagy a képzésbe bevont médiumon keresztül erre vonatkozó utasítás érkezik.”

„Ha a gyűlésteremben hangszer (zongora vagy harmónium) van, akkor legjobb egy vallásos dallal kezdeni, melyet a hangszer kíséretével

énekelnek. Ennek pótlására gramofonlemezzel le lehet játszani egy vallásos himnuszt vagy más komoly dalt. Egy szép dal éneklése és eljátszása harmóniát és békét hoz a résztvevők szívébe, és gondolataikat a magasabb dolgok felé fordítja. Ezenkívül ez jó védekező eszköz a gonosz szellemvilág befolyásai ellen, akik a megkísérelnek a gyűlésekre akadályozó és zavaró hatásként behatolni. A Gonosz maga a diszharmónia, és nem érzi ott jól magát, ahol a jó gondolatok és érzelmek harmóniája szavakkal és énekkel kifejezésre jut. Ezért hátrált meg a Biblia jelentése szerint Saul gonosz szelleme is, amikor Dávid Saul előtt a hárfán játszott, és himnusokat énekelt.”

„Az ének után a jelenlévők valamelyike egyszerű, szerény imát mond saját szavaival. Ha szégyelli a szabad imádságot, akkor előtte írja fel, és áhítatosan olvassa fel. Az összes résztvevőnek sorra kell kerülnie az imádkozásnál.”

„Az imádság után valaki olvasson fel az Ó-, vagy Újszövetségből egy szakaszt, és a jelenlévők megbeszélnek a hallottakat.”

„Az ének, az olvasás és az olvasottak megbeszélése összesen mintegy félórát tartson.”

„Ha a megbeszélés befejeződött, a résztvevők lehetőleg tompított fény mellett kezdenek foglalkozni, amikor is az egyikük jobb keze szomszédjának bal kezét fogja. Manapság ezt „láncnak” hívják. Ez azért szükséges, hogy az egyes résztvevők óderezete zárt ódarámmá egyesüljön; ahogy az egyes huzalokat is, ha áramot vezetünk rajtuk keresztül, össze kell kötni, ha az áram hatásának elérésére törekszünk. Soha nem szabad elfelejteni, hogy az üléseken a szellemvilág hatása az ódaram erejétől függ. A fény tompítása az ód hatását jelentősen segíti.”

„A *lánc* nagyobb szimbolikus jelentőséggel is rendelkezik. Ahogy a jelenlévőket a kézfogás külsőleg egységessé teszi, úgy szükséges az is, hogy közöttük egy szív és egy lélek uralkodjon. Szeressék és kölcsönösen segítsék egymást, bocsássák meg egymás hibáit, és távolítsanak el szívékből mindent, ami belső harmóniájukat zavarná.”

„A megadott okok miatt ugyanilyen módon fogták meg egymás kezét az első keresztények az istentisztelet összejövetelein. Ezzel mutatták ki érzelmeik egységét is, de mindenek előtt az erős ódaram előállítására törekedtek, hogy a jó szellemvilág kinyilatkoztatásait lehetővé tegyék.”

„A *lánc* mintegy 12 - 15 percig kell tartania. Ez idő alatt mindenki azon fáradozzon, hogy összeszedett maradjon, minden világi gon-

dolatot magától távol tartson, és a jóra gondoljon. E célból szálljon magába, gondolja végig eddigi életét, hibáit, Istennel és embertársaival szemben tanúsított magatartását, mulasztásait és hasonlókat, fogalmazza meg megfelelő szándékait, kérje Isten bocsánatát és kérjen Tőle erőt a Gonosz elkerülésére. Köszönje meg Istennek a kapott jótéteményeket, dicsérje és áldja Őt, és áhítatos imában kérje Tőle a jó szellemvilággal való kapcsolatot. Minden lelkének hasznos dolgot tegyen szemlélődése és imádsága tárgyává.”

„Ha az erre szánt időnek vége, az összejövétel vezetője megszünteti a *láncot*. Mindenki felveszi az előtte lévő ceruzát, és az írólapra helyezi azt. Az legyen a jelenlévők szándéka, hogy nem saját kezdeményezésükből írnak, és tartsák kezüket olyan lazán, hogy az a szellemvilágból érkező minden mozgásnak engedjen.”

„Az első összejöveteleken a rendelkezésre álló óderő általában igen gyenge. A jelenlévő szellemek még semmilyen hatást nem képesek előállítani. A résztvevők gátlásossága is még túl nagy. Számukra még minden új. A belső koncentráció még nehezükre esik, és túl **feszültek**, hogy mi is fog következni. Az ódleadás legfőbb akadályja pedig éppen a **feszültség**, amiről mindjárt beszélni is fogok. Egyéniként a résztvevők még túlzottan hasonlítanak a nem használt mágnesre, melyet csak többszöri használattal lehet erejének kibontakoztatására készíteni.”

„De gyakran az is előfordul, hogy néhány résztvevő a médiumi fejlődésében már sokkal előrébb jár, mint azt gondolná. Ilyen esetben már az első összejöveteleken is megmutatkozhat a szellemvilág hatása. Esetleg a ceruzát tartó kéz húzása vagy megmerevedése lép fel, mely elkezd mozogni. Ilyen hatás esetében a legkisebb ellenállást sem szabad kifejtetni, a kéz engedjen a mozgásnak. Lehet, hogy először néhány összejöveteleken keresztül csak vonalakat, íveket és köröket, vagy egyéb írásgyakorlatot hajt végre a szellemvilág, mielőtt egy betű, szó vagy mondat létrejön. Ennek az az oka, hogy a jelenlévők által leadott óderő még nem elég erős, mindenek előtt a leendő írómédium ódereje van kezdeti stádiumban. Ez az írásgyakorlatok során mindig erősebb lesz. Ha a szellemi lények hatása így, vagy más módon először megjelenik, akkor válik különösen érezhetővé a nagy gátlásosság, mely a jelenlévők feszültségéből keletkezik. Általában kíváncsian és a legnagyobb figyelemmel figyelik, hogy mi jelentkezik a többi résztvevőnél. A feszült várakozás viszont minden embernél ugyanúgy visszatartja az óderőt, ahogy a feszülten hallgatkozó akaratlanul is visszatartja a lélegzetét. Ezzel az ódáram csök-

ken, és a szellemi lények munkája nehezebbé válik, ahogy a legjobb gépész is tehetetlen annál a gépnél, ahol az erőáramot leállították vagy jelentősen csökkentették.”

„Ugyanolyan kedvezőtlen hatása van az ódára a félelemnek, iszonyatnak, bizalmatlanságnak, kétségnek vagy egyéb ellenállásnak, mint a feszültségnek. Ha az összejöveteleken ilyen jellegű érzelmekkel és érzésekkel vesz részt valaki, nemcsak hogy maga nem ad le óderőt, de a többi személy ódáját is zavarja vagy megszakítja. Ezért a médiumok azonnal megérzik, ha a résztvevők közt van valaki, aki az áramot idegen testként kikapcsolja. És igazuk van, ha az ilyen résztvevők eltávolítását követelik, míg az belsőleg más beállítottsággal nem rendelkezik.”

„Ha a spiritiszta összejöveteleken az érzelmek és érzületek harmónikus összecsengése hiányzik, az egységes ódám nem jöhet létre, és a siker részben vagy egészen kétségessé válik.”

„Ez is oka annak, amiért a médiumokkal kísérletező tudományos bizottságok sok esetben semmilyen, vagy csak kis sikert érnek el. A szellemi lények kinyilatkoztatásainak erőforrásául szolgáló médiumok megfélemlítettnek, bizalmatlansággal körülvettnek érzik magukat. Lépésről lépésre érzik, hogy a kísérletezők képesnek tartják őket a félrevezetésre, és hogy maguk nem hisznek az egész dologban. Az ilyen érzelmek a médiumok erőleadását jelentősen csökkentik, ha ugyan nem teszik teljesen lehetetlenné.”

„Ez is természeti törvény, mégpedig ugyanolyan természeti törvény, mint ahogy a megrémülő személy arcából eltűnik a vér, és elsápad. A vért a befelé koncentrálódó ód szintén a szív felé vonzza. Egy természeti törvény alapján az ód erejét követi, mivel a testben a vér az ód vezetője.”

„Tudományotok milyen gyakran értelmezi helytelenül a médiumok kudarcát! Alaposan tanulmányoznia kellene a gátlásokat, melyeket éppen tudósaitok állítanak a médiumok, tehát a szellemvilág erőforrásainak útjába; ezeket a gátlásokat meg kell szüntetni, akkor kielégítően megjelennek a szellemvilág kinyilatkoztatásai.”

„Ámbár a **jó** szellemvilág csak a legritkább esetekben vesz részt olyan kinyilatkoztatásokban, melyek nem kizárólag a Jót, hanem csak tisztán tudományos célokat, vagy szinte csak a kíváncsiságot szolgálják. Ez olyan terület, ahol inkább az **alantas** szellemi világ tevékenykedik szívesen, és sajnos nemegyszer nagy bajokat is létrehoz.”

„A jó spiritiszta összejövetelek résztvevőibe újra és újra bele kell sulykolni, hogy szívükből távolítsák el az összes kétséget és bizalmatlanságot, és feszültségek nélkül, türelmesen várják ki, hogy mi következik.”

„Ha az összejövetel egy résztvevője belső kényszert érez, hogy egy számára megadott gondolatot leírjon, tegye meg azt. Lassanként meg fogja tanulni, hogy különböztesse meg az inspirált gondolatokat a sajátjaitól. Mivel a szellemvilág által megadott gondolatok, ha saját gondolataitokat megpróbáljátok kikapcsolni, mindig élesen jelentkeznek; és ha kiveritek őket fejetekből, ismét visszatérnek.”

„Ha a jelenlévők valamelyike bizonyos bódultságot érez a fejében, vagy tagjai feltűnően elnehezülnek, feje ide-oda fordul, vagy teste számára megmagyarázhatatlan mozgásokat végez, ez annak a jele, hogy a szellemvilág dolgozik rajta. A legtöbbször a *mélytranszos* médiumok teste lesz meggyötörve. A test ide-oda mozgása, rázkódása a leendő médium szellemének testről és a testi ódról való leoldódásával függ össze. A szellem leoldódásával együttjáró testi jelenségek a nézők számára gyakran aggasztóak. Ez a halálküzdelem egy fajtája, ha a médium számára nem is fájdalmas. Semmilyen aggodalomra sincs azért ok. Mindez bizonyos törvények szerint zajlik le.”

„A képzésbe bevont mélytranszos médium számára a legnehezebb időszak az úgynevezett *féltransz*, vagy *részleges transz*. A saját szellem még nem oldódott le és nem távozott a testből, de a médium testét már egy idegen szellem használja a kinyilatkoztatások számára. A médium még jelenlévő szelleme hallja az idegen szellemnek a médiumon keresztül intézett szavait. A médium így hajlamos azt hinni, hogy saját szavai és gondolatai azok, melyek kifejezésre jutnak. Ez könnyen jelentheti azt a veszélyt, hogy maga is téved, és a kinyilatkoztatást önámításnak tartja. Ebben a stádiumban még a **médium saját szelleme is könnyen belevegyül az idegen szellem kinyilatkoztatásaiba**, és ezzel a résztvevőkben jogos kétségeket ébreszt.”

„Ezzel az első pillantásra is úgy tűnhet, hogy az idegen szellem jobban tenné, ha kinyilatkoztatásaival várna addig, míg a médium teljesen befejezi a képzést, és ezzel az ilyen kellemetlenségek elkerülhetőek lennének. De már azok az okok is, melyek az idegen szellemi lényeket arra készítetik, hogy már a médium részleges transzában kinyilatkoztatásokat tegyenek, olyan fontos természetűek, hogy inkább vevők az említett fogyatékoságokra, minthogy a kinyilatkoztatást a médium teljes

képzettségének idejéig eltolják. Mivel éppen az első időkben, amikor a résztvevők számára még nem áll képzett médium rendelkezésre, annyi pontra kell őket megtanítani, és azokról felvilágosítást adni, hogy ezeket a tanításokat nem lehet későbbre halasztani. Éppen a résztvevők számára kezdetben adott tanításoktól annyi belső haszon függ, hogy a kinyilatkoztatás nem teljes módját sokkal kisebb bajnak tekintik, mint a tanítás teljes elmulasztását.”

„A *részleges transz* stádiumából a *teljes transzba* való átmenet általában nem szokott túl soká tartani, **ha a médium is azon fáradozik, hogy belsőleg fejlődjön, és emberi hibáit csökkentse.** Ha a *teljes transz* bekövetkezik, a médium semmit nem tud arról, amit az idegen szellemi lény mond vagy tesz.”

„Azok számára, akik jó értelemben keresik a kapcsolatot a túlvilággal, a legnagyobb gátlásokat és nehézségeket a gonosz szellemi világ okozza. Mivel a Gonosz itt is, mint mindenütt, a Jót akarja megakadályozni. Minden eszközt megragad, amivel a résztvevőket eltántoríthatná. Azzal kezdi, hogy a résztvevők és leginkább a leendő médium gondolataiban elülteti, hogy mindez önámítás, autoszuggesszió vagy hipnózis. Ők pedig nem akarnak olyan dolgokkal foglalkozni, amivel az emberek gúnyolódásának teszik ki magukat.”

„A Gonosz már azzal is sokat elért, ha így egyik-másik emberben a dolog igazát, valóságát és jóságát illetően kételyeket ébresztett. Erre gyakran használ jelentéktelen külső ürügyeket, különösen kis tévedéseket és hibákat, melyek mindenütt előfordulnak, ahol gyenge emberek vannak.”

„A *tisztánlátás* képzésében résztvevőknél a gonosz szellemvilág azon fáradozik, hogy szörnyalakkal, ördögpofák vagy egyéb förtelmes ábrák segítségével félelemmel töltsse el őket, és ezzel azt akarja elérni, hogy a képzés folytatásától eltekintsenek, és a dolgot feladják.”

„Természetesen azokat, akik az alantas spiritizmusnak szentelik magukat, megkíméli ezektől a viszontagságoktól. Ennek könnyű a magyarázata. Az alantas spiritizmus a Gonosszal van kapcsolatban, így a Gonosznak semmi indíttatása sincs arra, hogy az embereket ettől visszatartsa.”

„A Gonosz hatásainak ideje a résztvevők, mindenekelőtt a médium vizsgaidőszaka. Ez mindenkit vizsgára tesz, mégpedig a leggyengébb ponton. A médiumi adományokat csak az kapja meg, aki a vizsgán meg-

felelt. Aki megbukik, az vagy feladja a dolgot, vagy teljesen a gonosz szellemvilág befolyása alá kerül. Ezért kell mindenkinek segítséget és erőt kérnie, hogy a Gonosz kísértéseinek sikeresen ellenálljon.”

„Ami az **összejövetelek időtartamát** illeti, az ne nyúljon túl soká. Általában egy óra elegendő. Amint a szellemek a médiumon keresztül megadták kinyilatkoztatásaikat, általában ők határozzák meg, mikor kell az összejövetelt befejezni. Hiszen Isten a rend Istene, és szellemei szintén a rend szellemei. Ez azokon az összejöveteleken, melyeket Isten véd, csodálatos módon úgy is megjelenik, hogy állandóan jelen van egy **ellenőrző szellem**, aki mindent irányít. Ő határozza meg, mit kell tenniük a résztvevőknek a médium képzésének megkönnyítésére, ő határozza meg, hogyan kell dolgozniuk saját belső előrejutásukért, mely hibákat kell elhagyniuk, és mely tennivalókhoz kell alkalmassá válniuk. Gyakran meghatározza az ülések kezdetén a Szentírás olvasmányait, néha megváltoztatja a résztvevők helyét, annak megfelelően, hogy az óderő növelésére mi bizonyul hasznosabbnak. Meghatározza továbbá, mely szellemek megengedettek a médiumnál, milyen a kinyilatkoztatás módja, és milyen hosszan maradhatnak a médiumnál. A médiumon keresztül megengedi a gonosz szellemek jelentkezését is, hogy a jelenlévők e szellemi lények gondolkozását és tetteit megismerjék, és ebből gyakorlati tapasztalatokat gyűjtsenek arra vonatkozóan, hogy kell viselkedniük az ilyen szellemi lényekkel szemben. Előszóval engedni azoknak a súlyosan szenvedő szellemeknek belépését a médiumba, akik viszonylag jószándékúak, hogy e szellemeknek megadja a lehetőséget arra, hogy a jelenlévők tanítsák és Istenhez irányítsák őket. Ez az emberbaráti szeretet műve, melyet a résztvevők ily módon a túlvilágon szenvedő testvéreiknek bizonyítani tudnak. Az ellenőrző szellem később esetleg elmagyarázza a célt, amiért a különböző szellemeket engedélyezte.”

„Az ellenőrző szellem minden összejövetelen **Istenre utaló köszöntéssel** jelenik meg. Ő a résztvevők szellemi vezetője, és inti, figyelmezteti, korholja, oktatja őket. A médiumok képzési időszakában és később is állandóan utal arra, hogy a jelenlévők istenhitének és benne való bizalmának állandóan növekedni és erősödni kell.”

„Minél közelebb kerül belsőleg az ember Istenhez, annál inkább részt vesz az Istenből jövő erőben. És annál nagyobbak az adományok is, melyeket Istentől az embertársai hasznára kap. Ezért az Isten szellemeivel való találkozások minden összejövetelének célja: **Istenem, közelebb jutni Hozzád!** ”

„A médiumok képzésének kezdetén, amikor megérkeznek az első **írá**ások kinyilatkoztatások a túlvilágról, általában az a szokás, hogy azok az elhunyt rokonaitok és barátaitok veszik fel veletek a kapcsolat, akik erre engedélyt kapnak, feltételezve azt, hogy ők maguk a túlvilágon Isten útján vannak, és nem a gonosz szellemekhez tartoznak. Ők is figyelmeztetnek az Istenhitre, és mindig azt mondják nektek, hogy a jó szellemekkel való kapcsolatokban a jó úton vagytok. Gyakran mély sajnálatukat fejezik ki, hogy életükben erre az útra nem hívták fel figyelmüket.”

„A további képzés során az elhunyt rokonok és barátok a kinyilatkoztatásokkal együtt **teljesen** elmaradnak, és a magasabb szellemi lények nyilatkoznak meg. **De az előfeltételnek mindig teljesülnie kell, azaz hogy a résztvevők belülről dolgozzanak magukon, és legyenek jószándékúak.** Ha egy résztvevőnél a jószándék nincs meg, vagy már elmúlt, és a jó szellem hozzá intézett figyelmeztetései sem gyümölcsözőek, akkor őt az *ellenőrző szellem* rendelkezésére ki kell zárni az összejövetelekről. Ez azért szükséges, mert ő maga nem fejlődik, és a többiek számára nagy gátat jelent, mert gonosz szellemi lények kötődnek hozzá. Követik őt az összejövetelekre is, és rossz befolyásukat a résztvevőkre a legkülönbözőbb módon gyakorolják; ezen kívül az óderőt az a diszharmonia, melyet belső beállítottsága miatt a közösségre gyakorol, hátrányosan befolyásolja.”

„A szellemvilággal való kapcsolatfelvétel összes olyan összejövetele, ahol nem Isten egy szelleme gyakorolja a felügyeletet, az Isten által nem kívántakhoz tartozik. Lehet, hogy kívülről az *istentisztelet* mázát hordják ugyan, de az az irány, melyben a szellemvilág ezután mozog, nem Istenhez vezet. Ez nem a belső ember megtisztulása és magasabbra jutása. Ahol hiányzik az isteni *kontroll*, ott nincs hely azon szellemeknek, akik azon emberek szolgálatára hivatottak, akik az üdvösséget várják. **A spiritiszta gyűlések egyetlen célja a résztvevők lelki üdvössége.**”

„Noha a mai idők sok *spiritiszta egyházában* az összejöveteleket imádsággal és vallásos énekekkel kötik össze, mégis a fő dolog, ami ott történik, az istenitől nagyon messze van.”

„Az ilyen egyházban vezetőként vagy dolgozóként tevékenykedő személyek általában rendelkeznek a tisztánlátás, tisztánhallás és tiszta érzékelés adottságával. Így válik számukra lehetővé, hogy kapcsolatba lépjenek a gyűlés résztvevőinek kíséretében lévő szellemekkel. Az ilyen

szellemi lények ódsugárzása kapcsolatba lép az ilyen egyházak médiumi vezetőinek vagy vezetőnőinek ódsugárzásával. Ők nemcsak a jelenlévő szellemek személyiségképét közlik, valamint viszonyukat a kíséretükben lévő személyek iránt, hanem azt is lehetővé teszik, hogy azokat az üzeneteket átvegyék, melyeket a szellemi lények földi barátaik érdekében kinyilatkoztatnak.”

„A szellemi üzenetek közlése, melyek szinte kizárólag az emberi sor sokra, gondokra, és az **anyagi előrejutásra** vonatkoznak, képezik az ilyen egyházak összejöveleinek lényegét. A legtöbb résztvevőnél ez jelenti az egyetlen okot, amiért eljön. Ők ezt az egyházat csak felvilágosítóhelynek tekintik, ahol bizonyos belépődíj ellenében elhunyt rokonaik és barátaik szellemétől, a tisztánlátó egyházi szolgáló segítségével földi sorsukról szeretnének hallani. Ezért az ilyen egyházak vezetői arra is ügyelnek, hogy egyik látogató se hagyja el az összejövetelt ilyen *üzenet* nélkül.”

„Mivel Isten szellemei az így kialakított összejövelekről hiányoznak, és ennek következtében nem is végeznek ellenőrzést, így az alantas szellemvilág szabadon játszhat. Ha éppen nem is gonosz szellemek jönnek-mennek, de mégis olyan szellemi találkozásról van szó, mely az emberek számára nem jelenthet túl sok lelki hasznot.”

„Ha még az is hozzájön, hogy az ilyen egyházakban olyan tisztánlátók jelentkeznek, akik egyben *részleges transzmédiumok* is, akkor ez egy olyan nyitott ablakot jelent, amin keresztül az alantas szellemvilág tetszése szerint beléphet. Nincs jelen ellenőrző szellem, aki akadályozza őket, és rendet tart. Így a szellemi kinyilatkoztatások olymódon örvénylenek összevissza, amely visszataszító hatású. Ezáltal a jó és Isten rendelése szerinti szellemi találkozás az ilyen dolgokban általában teljesen tapasztalatlan emberek megítélésében nem csekély károkat szenved. Az ilyen egyházi összejövelelek *vallási felcicomázása* azt a benyomást ébreszti, hogy az, ami ott történik, az **Isten szándéka szerinti spiritizmus**.”

„Az ilyen egyházak vezetői nehéz felelősséggel tartoznak Isten előtt mindazért, ami az ilyen összejöveleken történik. Az lenne a kötelességük, hogy a számukra kölcsönzött adományokat nem saját hasznukra, hanem emberi szempontok nélkül kizárólag Isten szolgálatába állítsák. Imádkozniuk kell a *szellemek ellenőrzéséért*, amit Isten számukra szívesen meg is ad. Ezután viszont mindig **alázatosan** kell szolgálniuk.

Ha ezt teszik, akkor az összejövetelek valóságos istentiszteletté válnak, és ez a résztvevők épülését és lelki hasznát szolgálja. Mivel akkor Isten magasztos szellemvilága lép működésbe, és ez az alantas szellemeket kapcsolja.”

„Ha az összejöveteleket úgy tartják, ahogy már tanítottam neked, akkor áldást, örömet és a szív igazi békéjét közvetítik.”

„Minden összejövetelet a vezető által mondott rövid hálaadó imával, és ahol lehet, egy dallal kell befejezni.”

„Egy médium képzését és az egyéb találkozást a jó szellemvilággal viszont nem lehet az ilyen **közösségi összejövetelekhez** kötni. Az egyes személyek **egyedül** is fordíthatnak naponta, vagy egy héten többször, bizonyos időt, talán egy félórát, vagy annál kevesebbet is, a belső koncentrációra. Ugyanolyan módon kell eljárni, ahogy a közösségi összejöveteleknél már vázoltam. Az ember rövid imával kezd, felolvas a szentírásból, és elgondolkodik az olvasottakról. Ezután kezét egy ceruzával, ahogy már korábban elmondtam, az előtte fekvő írólapra teszi, és mindenféle szellemi feszültség nélkül várakozik. Ha kényszert érez olyan gondolatok leírására, melyre határozott inspirációt érez, írja le azokat. Ha kezét idegen erő elkezd mozgatni, akkor engedjen az erőnek.”

„Ha elmúlt az az idő, melyet erre a magán-istentiszteletre szánt, fejezze be imával. Bizonyos lehet benne, hogy a jó szellemvilág az első pillanattól kezdve, amikor a kapcsolatot megkísérelte felvenni, elkezdett rajta dolgozni, és megteremtette az előfeltételeket, melyek a kapcsolathoz szükségesek. Igen, ez a munka már akkor elkezdődik, amikor az ember gondolatban komolyan foglalkozik ezzel a dologgal. A médiumként elhivatott embereknél gyakran keletkezik számukra megmagyarázhatatlan érzés már akkor is, amikor az első komoly, a szellemvilágról és annak emberekkel folytatott kapcsolatáról szóló beszélgetésen részt vesznek. Ez az érzés abból ered, hogy a túlvilág szellemei, akik közül néhányan állandóan körülöttek vannak, már most elkezdik befolyásolni őket, mivel ők médiumi elhivatottságuk miatt a szellemvilág ódhatásaira igen fogékonyak. Nem lenne célszerű, ha a környező szellemlények már akkor elkezdenék az előkészítő munkákat, mielőtt az ember valamit is tudna a szellemvilági kapcsolat lehetőségéről. Nemcsak hogy céltalan lenne, de igen kellemetlen földi következményekkel is járhat. Hiszen még hozzátartozói sem képesek arra, hogy a nála felhasznált médiumi folyamatokat megértsék. Idegbetegnek tartanak, orvosi kezelést nyújtaná-

nak neki, vagy gyógyintézetbe szállítanak. A jó szellemvilág csak akkor kezd el munkáját, ha sikerre van kilátás; különben nem.”

„E tanításhoz csatlakozva szeretném megválaszolni a kérdést, amit sokan jogosan tesznek fel. Ez így hangzik: **Egészségleg káros-e a spiritizmus a médium vagy a spiritiszta összejöveleken résztvevők számára?** Erre a kérdésre *nem*-mel és *igen*-nel válaszolok.”

„Ha összejöveleteket, melyen a szellemekkel találkoztok, **Isten**-nel tartjátok, minden az Ő nevében történik, **Isten védelmének alárendelitek magatokat, Őt szerititek, és állandóan jószándékúak vagytok**, akkor ez a kapcsolat a szellemvilággal **soha nem lesz ártalmas. Épp ellenkezőleg, testileg és szellemileg megerősödtök**, mégpedig leginkább a médium. Mivel az alvást, amire a megerősödéshez van szükségetek, a mély transzba kerülő médiumok ez idő alatt nem igénylik. De ez csak akkor történik, ha ti a Jót szolgáljátok, és a gonosz szellemeket elutasítjátok. Amíg a médium mély transzban van, teste pihen, és így megerősödik. Ha a jó szellemek rajta vagy általa dolgoznak, mindez nem árt neki. Sokkal inkább, ahogy már mondtam, testileg kipiheni magát, és az összejövétel után sokkal jobban érzi magát, mint annak előtte. Az óderőt, amit a médiumok és az összejövétel résztvevői leadnak, a jó szellemvilág friss óddal pótolja. Ehhez hozzájön még, hogy a médium képzése során annak belső fogyatékoságait, melyek a transzállapotot megnehezítik vagy megakadályozzák, a jó szellemvilág beavatkozásai kiküszöbölik, így az adott ember a *mélytranszos médiumi* képzése után egészségesebb, mint előtte.”

„**A spiritizmus ártalmas viszont, ha közben Istent figyelmen kívül hagyjátok, mindent a Gonosz működtet, és ezzel szinte a Gonosz kedvére tesztek, és az imádságot elfelejtitek.** Így lassanként a Gonosz rabságába kerülnétek. Ez nemcsak azért rossz, mert a gonosz szellemek így lecsalnak titeket az igazság és az igazi felismerés útjáról, hanem azért is, mert így testileg is súlyosan károsodtok. Hiszen a töletek elvont óderőt ők nem pótolják számotokra. Ennek következtében mindenk előtt a médium, de a résztvevők egészsége is lényegesen romlik, míg végül teljesen tönkremegy. Így van némi igazság abban a hiedelemben, hogy az életével játszik, aki az ördöggel szövetséget köt. Hiszen a Gonosz lassanként elhasználja óderejét, és így földi élete nem lesz életképes. Sok médium, aki az alantas spiritizmus szolgálatába lépett, szellemileg és testileg megrokkant. Többen a bolondokházában végezték, vagy öngyilkosságot követtek el.”

„A spiritizmusban csak ott fenyeget tehát veszély és károsodás, ahol nem az isteni igazság megismerésére és a belső javulásra használják, hanem csak a kíváncsiság és a rendkívüli élmények iránti vágy ki-elégítésére, az anyagi előrejutásról szóló felvilágosítások megszerzésére, vagy tisztán tudományos ismeretek megszerzésére.”

„Ezért a legkomolyabban óvd minden embertársadat az olyan szellemi kapcsolatban való részvételtől, mely **nem magasabb rendű célokat szolgál**. Tanítsd meg őket a jó, Isten szándéka szerinti spiritizmusra. Ezzel ugyanis minden embernek foglalkoznia kellene. Ez számukra az igazsághoz vezető egyetlen út, és a legrövidebb út Istenhez.”

„Annak is részesednie kell a jó spiritizmusból, aki még nem jutott el az istenhit meggyőződésére, amennyiben megvan benne az az őszinte szándék, hogy az igazságot elfogadja, ha azt neki meggyőző módon mutatják meg. Az ilyen érzülettel rendelkező igazságkeresők ezen az úton meg fogják találni az igazságot és Isten gyermekeinek szabadságát. Fel fogják ismerni, miből áll a vallás valójában. Rájuk vonatkozik Krisztus szava: »**Keressetek, és találni fogtok!**«”

„Azok, akik még nem hisznek Istenben, imádkozzanak Istenhez, ha csak feltételesen is. Az imát hangolják össze pillanatnyi állapotukkal. A következő imát bármely hitetlen elmondhatja, ha jó szándékú, és kész az igazságot elfogadni:

»Ó, Isten, ha igaz, hogy létezel, szívemből kérlek: taníts meg arra, hogy felismerjelek! Mutasd meg az igazságot, és vezess a helyes útra! - Ámen.«”

„Isten biztosan meghallgatja őt. Hiszen Isten irgalmas mindazokhoz, akik jószándékúak. A jó spiritizsra összejövetelel lényegtelen, hogy a résztvevők mely vallási közösséghez tartoznak.”

Médiumok és médiumiskolák a Bibliában

„Prófétákat is támasztottam fiaitok között,
nazirokat ifjaitok között.”

(Ámosz, 2,11 - Szentszéki)

A mai idők emberének az emberi világ és a szellemek közti találkozás lehetőségének gondolata idegennek és újnak tűnik. Ehhez az is hozzájárul, hogy a Bibliát csak felületesen olvassátok, és nem gondoljátok át mélyebben a történeteket. Különben az abban közöltek kapcsán már felmerült volna a kérdés: *Hogy történt mindez? Hogy zajlott le? Hogy kell ezt gondolnom? Hogy magyarázzam ezt meg magamnak?* ”

„Már a Biblia első fejezeteiben is arról van szó, hogy Isten beszél az emberekkel, hogy Ádámhoz és Évához, Ábrahámhoz és Izsákhhoz, Jákobhoz és Mózeshez szól. Nektek, mint gondolkodó embereknek, legalább meg kellett volna kísérelnetek, hogy ennek eredetét tisztázzátok. Azok, akikhez akkoriban Isten szellemei szóltak, ugyanolyan emberek voltak, mint ti. Földi létük természeti törvényei is ugyanazok voltak, mint a tietek. Isten és szellemvilága szintén ugyanaz, mint akkoriban volt. És ha tovább olvassátok, hogy a zsidó nép és a túlvilág szellembirodalma között naponta megvolt a találkozás, ahogy bárki kérdést intézhetett Istenhez, és választ is kapott, ahogy a nép vezetői semmibe nem kezdtek a jó szellemvilág utasítása nélkül, akkor egészséges emberi értelmekkel azt kell mondanotok: **Lehetséges** tehát a kapcsolat a szellemek világával. És ha ez **lehetséges**, és az emberek ezt évezredekig fenn tudták tartani, akkor miért ne lehetne meg ma is ez a kapcsolat?”

„Ti látszólag azt hiszitek, hogy csak a szellemvilágtól függ, hogy találkoztok-e vagy sem, és hogy ők tetszésük szerint, bármikor fel tudják venni a kapcsolatot, anélkül, hogy ti együttműködnétek. Szinte úgy gondoljátok, mintha a szellemek bármikor látogatóba jöhetnének az emberekhez, nektek csak be kell őket engednetek, és csak oda kell figyelnetek, mit közöl veletek a szellemek világa. És mivel ti semmit sem vesztek észre a korábbi idők szellemi találkozásaiából, amely a Bibliában olyan nagy szerepet játszik, az a véleményetek alakult ki, hogy a túlvilág a találkozásokat ezzel a világgal véglegesen beszüntette. Ez sajnálatos tévedés. A jó szellemvilág ma is arra áhítozik, hogy eljőjön hozzátok, és kész arra, hogy rálépjen a hídra, ami a túlvilágról e világba vezet. **De nektek segítenetek kell a híd megépítésében.** A régi időkben is teljes-

tenie kellett az embereknek az összes feltételt, ami a szellemvilággal történő találkozást lehetővé tette. A régi népek ismerték ezeket a feltételeket, és ezekhez igazodtak.”

„Ma azt gondoljátok, mikor olvassátok ezeket a folyamatokat a Bibliából, melyeket a szellemi kinyilatkoztatások kíséreléseiként írnak le, hogy mindez csak külső díszítés, és a szellemi találkozásokhoz semmi közük. Tényleg azt hiszitek, hogy csak játszadozás és felesleges, külső fontoskodás volt, amikor az Úr angyala Mózeshez az égő csipkebokorból, a zsidókhöz pedig felhőoszlopból szólt, és hogy az ódláng és az ódfelhő nélkül meg tudta volna magát értetni? Tényleg azt hiszitek, hogy Isten csak tréfált, amikor azt mondta Mózesnek: »Sűrű felhőben megyek hozzád, hogy a nép hallja, amikor veled beszélek«? - Mintha szavai hangjának megerősítését az ódfelhő megerősítése nélkül is elérhette volna. - Vagy azon a nézetben vagytok, hogy a hatalmas felhő, mely a Sínai hegyet a mennydörgés és harsonaszó alatt beborította, csak külső díszlet volt, és a dörgést, harsonaszót akármely felhő nélkül is létre lehetett volna hozni? És amikor Dávid megkérte Abjatar papot, hogy hozza az efódot és az orákulumentáblát, mivel meg akarja kérdezni Istent, és Istentől választ vár, akkor az orákulumentábla esetleg csak játékszer volt? - Vagy a csipkebokor lángjai, a felhőoszlop, az orákulumentábla és az egyéb dolgok, melyekkel a Bibliában akkor találkoztok, amikor a szellemekkel való találkozást írja le, nem hasonlítanak-e sokkal inkább a vezetékek huzaljaihoz, mely a túlvilág és evilág közti telefonbeszélgetést lehetővé teszik?”

„Ezek valójában hidat képeztek, amelyen keresztül Isten szellemei az egyes emberekhez jöttek. E híd nélkül jöveteliük lehetetlen lett volna. Az anyag, melyet a földi teremtmények ehhez szállítottak, az óderő volt; ez az égő csipkebokorban láng formájában, a felhőoszlopban pedig ódfelhő formájában jelent meg, és az akkoriban sokszor előforduló szellemi megtestesüléseknél is a szellem anyagi alakjának megjelenítéséhez erre volt szükség. Ugyanennek az erőnek kellett megfelelő mennyiségben azon szellemek rendelkezésére állni, amelyek megmutatták az orákulumentáblán azokat a betűket, amelyekből a túlvilág válaszait tartalmazó válaszok álltak össze.

„A szellemi találkozás óderezének forrásai a Bibliában, ahogy ez ma is van, a *médiumok*.”

„Az Ószövetség írásaiban sokat olvashattok *prófétákról* és *prófétaiskolákról*. Mit értetek ti ezalatt? Azt gondoljátok talán, hogy a prófétai adományokat iskolában lehet megtanulni, ahogy egy világi tudományt szokás megtanulni? Mai szóhasználatotok szerint próféta alatt olyan személyt értetek, aki a jövőt meg tudja mondani. Így azt kellene képzelnetek, hogy a régi prófétaiskolákban meg lehetett tanulni a jövődömondás képességét.”

„Ez a bibliai *próféta* és *prófétaiskola* szavak jelentésének hibás értelmezése.”

„A *próféta* olyan személy, akiből nem saját szelleme, hanem más szellemi lény beszél. Ebben az értelemben ír Pál apostol a *próféták lelkéről* (1 Kor 14, 32 - Károli). - Ha a *prófétákon* keresztül az igazság szellemei nyilatkoznak meg, akkor ezeket *igazi* vagy *valódi* prófétáknak hívjuk. Ha viszont a hazugság szellemei, tehát a gonosz szellemek, akkor a Biblia őket *hamis prófétáknak* nevezi.”

„Akiiket a bibliai időkben *prófétáknak* hívtak, azokat ma *médiumnak* nevezünk. Ennek nem a szóhasználathoz van köze, hanem magához a dologhoz. Az Ó- és Újszövetség összes nagy személyisége nagy *médium* volt. Noha azt a médiumi állapotot, melyben ők az óderőt a szellemvilágnak leadták, nem mutatja be részletesen a Szentírás, de a leírásokban nem ritkán legalábbis sejteti.”

„**Ábrahám médium volt.** Transzállapotaira, melyek túlvilági érintkezéseiben az ódleadás céljából következtek be, az egyik helyen világos utalás van: »És lőn naplementekor, mély álom lépé meg Ábrahámot, és ímé rémülés és nagy setétség szálla ő reá. ... És amikor a nap leméne, és setétség lőn, ímé egy füstölgő kemencze, és tüzes fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok között.« (1 Móz 15, 12 és 17 - Károli) ”

„A mély alvás nem természetes alvás volt, hanem az, amit ti ma **médiumi alvásnak** neveztek, amikor a médium ódja felszabadul, hogy a szellemvilág azt a kinyilatkoztatásokhoz használni tudja.”

„A félelem és a mély sötétség, melyről itt szó van, és amely a jó szolgáló médiumokat nemritkán elfogja, a gonosz szellemvilág hatása, amely megpróbálja a jó szellemvilág kinyilatkoztatásait így megakadályozni. A félelemérzés ugyanis minden médiumot gátol az ódleadásban, és a szellemi kinyilatkoztatást lehetetlenné teszi. A Gonosz már korábban is megpróbálta Ábrahámot megzavarni. Ábrahám ugyanis az Úr parancsára állatokat ölt le, és darabolt fel. Akkor *rablómadarak* csaptak le a

darabokra, de Ábrahám elriasztotta őket. Az áldozati állatok leölésének az volt a célja, hogy Ábrahám óderezén kívül más ódforrásokat is feltárjon, nevezetesen a leölt állatok ódját. Amiket ez a leírás *rablómadarak-ként* említ, nem természetes ragadozó madarak voltak, hanem ragadozó madárként megtettesült gonosz szellemi lények. Csak materializált állapotban tudták a húsdarabokat elvenni. Így már te is megérted, miről volt itt szó. Először az állatok leölésével feltárt ódforrásokat akarták eltávolítani, aztán megkísérelték az emberi ódforrást, a médium Ábrahámot a félelemérzettel eltölteni. A médiumi eseményhez a sötétséget választották, mivel az ódnak az ismert törvények szerint szükséges sűrítésére a fény és a meleg hátrányosan hat. - Így az, amit itt tüzesen világító **füstnek** neveznek, az ód volt, ez számodra már ismeretes.”

„**Mózes is médium volt.** Azt az ódot adta le, melytől a csipkebokor tűzként világított. Ezt erősítette a közvetlen mellettük pihenő nyáj ódleadása, melyet Mózesnek legeltetnie kellett. Ez is éjszaka történt. A sűrített ód egy csipkebokorban jelent meg, mivel szövevényes ágai miatt bizonyos fókig függőnyként működött, amely az ódtömeget összetartotta, hasonlóan a *kinyilatkoztatás sátrához* és a mai spiritiszta összejövetelk *kabinetjéhez*. A csipkebokor maga is rendelkezett óddal, ami egyesült a másik óddal.”

„A *médiumokat* a legrégebbi időkben **látóknak** is nevezték, mivel az egyéb médiumi képességeiken kívül legtöbbször a *tisztánlátás* adományával is rendelkeztek. Csak később merült fel a *proféta* elnevezés.”

„Minden helységben volt ilyen *látó* vagy *proféta*.”

„Amikor Saul a szolgájával apja elfutott szamarát kereste és nem találta, a szolga azt mondta neki: Itt a faluban lakik egy *látó*. Menjünk el hozzá. Talán ad nekünk felvilágosítást. Itt a bibliai leírás magyarázóan hozzáfűzi: *Korábban Izraelben, ha Isten megkérdezéséről volt szó, a következő szavakat használták: Gyertek, menjünk a látóhoz.* Mivel abban az időben azokat az embereket, akiket ma *profétának* neveznek, akkoriban *látónak* hívták (1 Sám. 9, 5-9). Saul és szolgálja Sámuelhez ment.”

„Sámuel maga nemcsak hogy *médium* volt, hanem még a *médiumiskolát* is ő vezette Rámában. Az ilyen iskolákat akkoriban *profétaiskolának* nevezték.”

„Amikor Saul elindult hazafelé Gibeába, találkozott egy csapat *médiummal*, akik transzállapotban voltak, és akiből a szellemek Isten di-

cséretét hirdették. Ekkor Saul is ilyen állapotba került, és egy szellem ment bele.”

„Bibliafordítóitok, akik nem tudják, mi ennek az állapotnak a jelentősége, azt mondják: *Prófétai révületbe került* - ez egy olyan kifejezés, melynek alapján az olvasónak téves elképzelése keletkezhet. Nem Saul szelleme és a *médiumok*, akikkel találkozott, jutottak révületbe, hanem a túlvilág jó szellemi lényei vették őket tulajdonukba. A médiumnak ehhez nem kellett *mélytransz* állapotba kerülniük, hanem elegendő volt az is, amit ma *részleges transznak* vagy *féltransznak* neveztek.”

„Ezen kívül arról is tájékoztat a Biblia, hogy Dávid Sámuelhez menekült Rámába, ahol mindketten a *prófétaiskolában*, azaz a *médiumiskolában* laktak. Amikor Saul követeket küldött oda, hogy azok Dávidot elhozzák, Sámuel éppen összejövetelt tartott a médiumokkal. Transzállapotban voltak, amikor Saul követei betoppantak. Bibliafordításotok arról tájékoztat: »De amikor ezek meglátták profétai révületükben a proféták seregét, Sámuellel az élükön, az Isten lelke Saul embereire is rászállt, úgyhogy profétai révületbe estek. Saulnak jelentették a dolgot, erre más embereket küldött, de ezek is profétai révületbe estek. Erre Saul harmadszor is követeket küldött, de azok is révületbe estek. Ekkor maga ment el Rámába. Amikor a Sekuban levő kiszáradt ciszternához ért, megkérdezte: Hol van Sámuel és Dávid? Ezt válaszolták neki: A proféták házában, Rámában. S míg innen eljutott Rámába, leszállt rá az Isten lelke, úgyhogy profétai révületben volt, míg oda nem ért Rámába a proféták házához. Még a ruháját is levette és Sámuel előtt is profétai révületbe esett - egész nap és egész éjjel ott fetrengett levetközve. Azért mondják: Saul is a proféták közé tartozik? (1 Sám. 19, 18-24- Szentszéki).”

„A leírásból néhány dolog magyarázatra szorul. Azt a körülményt, hogy Saul összes követe ilyen gyorsan *transzba* került, azzal magyarázhatjuk, hogy igen jó médiumi képességekkel rendelkeztek. Hiszen egy olyan nagy és erős ódáramlás esetében, ami a képzett vagy képzés alatt álló médiumok összejövetelén jelen van, mint ahogy itt Sámuel médiumiskolájában, a szellemvilág számára nem jelentett nehézséget, hogy féltranszot idézzen elő olyan személyeknél, akik médiumi indíttatással rendelkeznek.”

„Saul maga médium volt. Nála nem volt szükség idegen óderőkre, hogy féltranszba kerüljön. Ezért jutott már a Ráma felé vezető úton ilyen állapotba.”

„Ne ütközzetek meg azon, hogy a rámai médiumiskolában a médiumok könnyű alsóneműben ültek, vagy az akkori idők szokása szerint feküdtek. A médiumok ma is lehetőleg könnyű ruhákban vesznek részt az összejöveteleken. Hiszen el kell kerülniük, hogy körülöttük nagy meleg keletkezzen, mivel a meleg, ahogy te is tudod, az ódszűrésre kedvezőtlen hatással van, és megnehezíti azt. Ezért feküdt Saul is alsóruhákban ott. Az, hogy az írás szerint egy napot és egy éjjelt töltött ott, nem úgy kell értelmezni, hogy egész idő alatt *transzban* volt. Azért tartották őt ott ennyi ideig fogva, mivel ez volt a jó szellemvilág utolsó kísérlete arra, hogy őt visszavezesse Istenéhez. Hiszen ő engedetlensége miatt kiesett Isten kegyeiből. Már nem a jó szellemvilággal állt kapcsolatban, hanem egy gonosz szellem uralkodott rajta. Ezen a napon azért jött Rámába, hogy Dávidot foglyul ejtse és megölje. Számára ez volt Isten utolsó hívása Isten szellemein keresztül, akik a jelenlévő médiumok segítségével a legkülönbözőbb kinyilatkoztatásokat adták. Sámuel maga is azon fáradozott, hogy első felkent királyát nyomatékos figyelmeztetéssel megmentse a fenyegető romlástól. Ugyanez volt Sámuel célja a különböző istentiszteletekkel, melyeket Saul jelenlétében tartott, és amelyről a ti bibliai leírásaitok semmit nem említenek. A király szívét akarta megnyerni, hogy a visszafordulásra rábírja.”

„A *médiumiskolákban* a legfontosabb dolog az **Istentisztelet** volt. Az azt látogató médiumoknak vagy *profétatanulóknak*, ahogy akkor nevezték, egész belső beállítottságukban Istennel bensőséges kapcsolatba kellett kerülniük. A megrendíthetetlen istenhit és az Istenbe vetett mély bizalom voltak azok az alapok, melyek alapján a tanulók mediális képességeiket fejlesztették. Képesnek kellett lenniük arra, hogy Isten és szellemvilágának méltó szerszámaiként szolgálják embertársaikat. Hiszen a médiumokat akkoriban fenyegető veszélyek ugyanazok voltak, mint ma.”

„A legnagyobb veszélyt akkor is, mint mindig, az elismerés és pénz utáni vágyódás jelentette. A médiumok nagy megbecsülésnek örvendtek. Nem csak a világi uralkodók fáradoztak azon, hogy minél nagyobb számú médium vegye őket körül, hanem az egyes tehetős családok is tartottak a túlvilág megkérdezésére médiumot, akit *papnak* neveztek. Gazdagon megajándékozták és eltartották őket. Ezek a legtöbb esetben olyan médiumok voltak, akiket ma *planchettamédiumnak* neveznétek. A szellemvilág megkérdezésére *orákulumtáblát* használtak, mely a kinyilatkoztatási sátor orákulumtáblájának mása volt.”

„Az elmondottakat igazolja számodra a Bírák könyvének egy szakasza. Itt azt mutatják be, amikor egy Mika nevű ember visszaadja anyjának a tőle elvett pénzt. Ő a pénz egy részéből faragott és öntött istenképet csináltatott, melyet Mika házában állítottak fel. Mika egyik fiát alkalmazta, hogy papként szolgáljon nála. De még egy betlehemi lévitát is megnyert erre a célra, és azt mondta neki: »Maradj nálam, légy atyám és papom. Én pedig adok neked évenként tíz ezüstöt, egy rend ruhát és ételmet. A lévita belement.« (Bírák 17, 10-11 - Ökumenikus). Amit a fordításaitokban *faragott és öntött istenképnek* neveznek, a *planchetta* két része volt.”

„Emberileg érthető, hogy a médiumok azoknak a javát próbálták szolgálni, akiknél laktak. De ebben rejlik a nagy veszély is. Törekvésük során, hogy kenyéradó uruknak csak kellemes dolgokat mondjanak, néhányan attól sem riadtak vissza, hogy a számukra átadott igazságot eltitkolták, és hazug dolgokkal helyettesítették. Így *hazug próféták* lettek. Ezzel kiváltak a jó szellemvilággal folytatott kapcsolatból, és a Gonosz eszközei lettek, még ha médiumi működésüket látszatra Isten nevével nyelvükön üzték is.”

„Különösen azok a médiumok, akik a világi zsarnokok szolgálatában álltak, estek gyakran áldozatul ennek a kísértésnek, ahogy Aháb király története is mutatja (1 Kir. 22). Ott 400 médium megegyezett, hogy a királynak csak kellemes dolgokat mondanak. Az ilyen megegyezés tükrözötte alantas gondolkodásmódjukat. Ezzel viszont kizárták magukat a jó szellemekkel folytatott találkozásból, és tudták, hogy a hazug szellemek eszközeivé váltak. Félniük kellett attól, hogy leplezik őket mint *hazug prófétákat*, ha a király megkérdez egy médiumot, aki a Jót szolgálja. Amikor a király Mikeás prófétát, aki a jó szellemvilág médiuma volt, megkérdezésre elhívta, egy követen keresztül megkísérelték rábeszélni, hogy a királynak csak kellemes dolgokat mondjon. Ő viszont megjövendölte a király bukását, ahogy azt számára Isten szelleme kinyilatkoztatta. Ekkor a jelenlévő hazug próféták egyike arcul ütötte őt a következő szavak kíséretében: »Hogyan? Eltávozott volna én tőlem az Úrnak lelke, hogy csak néked szólana?« - Itt látod egy prófétagyülekezet elvetemültségét, hogy nagyravágyástól és pénzhétségtől vezetettve a hazugságnak és csalásnak adják magukat, mégis azt a látszatot keltve, mintha Isten eszközei lennének. Médiumi kinyilatkoztatásaik a hazug szellemektől erednek. Ezt tudják az egyes próféták. És rossz érzéseik eszközöket és utakat keresnek arra, hogy hazugságaikat leplezzék.”

„Egy ilyen médiumság az Istentől eltávolodott király befolyása alatt az egész nép kárát okozza, ha az **nyíltan a kimondott bálványimádás oldalára áll**. Őket *Baal prófétáinak* hívják. Számuk rendkívül nagy. Volt olyan időszak, amikor szinte nem is volt a Jó szolgálatában álló médiум. Ez így nézett ki Éli főpap idejében: »És a gyermek Sámuel szolgál vala az Úrnak Éli előtt. És abban az időben igen **ritkán vala** az Úrnak kijelentése, nem vala nyilván való látomás.« (1.Sám. 3,1 - Károli) ”

„Kármel hegyén Illés próféta mint *Isten egyedüli prófétája* Baal 450 és Asera 400 prófétájával állt szemben.”

„Az, hogy a médiумokat már a régi időkben is el lehetett csábítani földi előnyökkel, kiderül azokból a szavakból, melyeket Isten a prófétákon keresztül mondat: »Így szól az Úr a próféták ellen, a kik elámitják az én népemet, a kik, **ha van mit rágniok**, békességet hirdetnek, az ellen pedig, a ki nem vet valamit szájakba, hadat indítanak.« (Mik. 3,5 - Károli) - »Prófétáik pénzért jövendölnek, és mégis az Úrra támaszkodnak.« (Mik. 3,11 - Károli) ”

„Nem szabad azt hinni, hogy az akkori idők emberei a médiумok által létrehozott jelenségeket minden további nélkül elfogadták. A médiумokkal szemben éppoly bizalmatlanok voltak, mint amilyenek ti ma vagytok. Számoltak azzal, hogy csalás áldozataivá is válhatnak. Megbilincseltek a médiумokat, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy nem csak bűvésztükkökkel hitegetik-e őket. Ezért a magánmédiумok, akik kenyerüket médiumi adottságaikkal keresték, házaikban alkalmas köteleket tartottak készen a fej, a kezek és a lábak lekötéséhez. A látogatók ezzel kötözhatték meg őket. Ha ezek után is létrejöttek azok a jelenségek, melyeket csak szellemi lények idézhettek és idéztek is elő, akkor ez a jelenlévőkre mély benyomást tett, és őket már megnyerték a médiумok a szellemi kapcsolat számára. Ha viszont a médiумokat nem a jó szellemek használták eszközüil, akkor az ilyen rendezvények résztvevői lassanként a Gonosz csapdájába estek. Azok a tanok, melyeket a gonosz szellemi lények a médiумokon keresztül nekik adtak, eltérítették őket az igaz Istentől, és a legszegenyesebb bűnökre csábította őket. Különösen a női médiумoknak volt nagy közönségük. Ellenük irányul Isten fenyegetése Ezékiel prófétánál: »Te meg, emberfia, fordulj néped leányai ellen, akik saját maguktól jövendölnek és jövendölj ellenük. Mondd nekik: Ezt mondja az Úr, az Isten: Jaj azokra, akik szalagot varrnak minden csuklóra, akik leplet készítenek mindenféle korúnak a fejére, hogy ke-

lepcét állítsanak a lelkeknek. Kelepcébe csaljátok népem tagjainak lelkét, és meg akarjátok menteni életeteket? Megszentségteleníttek népem előtt néhány marék árpáért és néhány darab kenyérért azzal, hogy megöliték azokat az embereket, akiknek nem kellene meghalniuk, és életben hagyjátok azokat, akiknek nem kellene élniük, és így rászéditek népemet, amely hisz a hazugságnak.« (13,17 - Szentszéki).”

„A médiумok képzésének módját a bibliai idők médiумiskoláiban a Szentírás iratai nem írják le közelebbről. Ez először is abból állt, hogy a diákok médiumi készségét megvizsgálták. Már rövid idő alatt kiderül, hogy ezzel a készséggel rendelkeznek-e. Amennyiben alkalmatlanok voltak, elbocsátották őket.”

„De azokat is, akik nagy médiumi adottságokkal rendelkeztek, csak akkor tartották meg tanulójuknak, ha jellemvonásaik kezeskedtek arról, hogy a médiumi hivatás gyakorlására a jó szolgálatában képesek. A jó médiумiskolák vezetői erre helyezték a legnagyobb hangsúlyt, míg a bálványpapok médiумiskoláiban csak a tanuló médiumi ereje került szóba. Már akkoriban is megvolt a médiумok képzésében az a különbség, melyet a mai időkben is észrevesztek. Te magad is saját szemeddel láttad egy médiум képzését. Te magad kezdeményezted és vezetted az összejöveteleket, ahol a képzés folyt. Ezeket az összejöveteleket istentiszteletként alakítottad ki, és azon fáradoztál, hogy te és a jelenlévők Istenhez közelebb kerüljete. Isten védelme alá rendeltétek magatokat. Olvasmányokat Istennek a Szentírásban rögzített szava volt. A jóra törekedtetek, és azt akartátok, hogy ha az lenne Isten akarata, akkor a Jó használható eszközei legyetek.”

„Az istenhívő zsidók is így kísérelték meg médiумаikat képezni.”

„Ezzel ellentétben nézd csak meg a mai *spiritishta* gyűlések legtöbbszörének működését! Istenről, Isten dicséretéről általában nincs szó. Azért jönnek csak össze, hogy valami rendkívülit, valami izgalmasat éljenek át. Hogy ennek előidézője jó vagy gonosz szellemi lény-e, az mellékes. Sokan egyáltalán nem is hisznek abban, hogy a jelenségek a szellemvilág művei, inkább emberi módon próbálják megmagyarázni azokat. Ezzel lehetetlenné teszik az egyetlen célt, amit a jó szellemvilág az emberi kapcsolatokkal el akar érni, nevezetesen hogy az embereket közelebb vigye Istenhez.”

„Ilyen jellegűek voltak azok az összejövetelek is, melyeken *Baal médiумait* képezték. Pedig már akkor is tudták, hogy a szellemvilággal

történi találkozásról van szó. De az alantas spiritizmusban résztvevők számára csak az volt a cél, hogy ezen az úton valamit átéljenek és megtapasztaljanak, ami földi tetteiket és törekvéseiket kielégítette. A túlvilág sorsa távol állt tőlük, éppoly távol, mint a mai idők legtöbb emberétől. De semmi érdekük sem fűződött ahhoz, hogy a médiumokat képzésük során a magasztos és isteni dolgokra készítsék fel.”

„A bálványpapok médiumiskoláit a Bibliában nem említik közelebbről, mivel a *Baal médiumainak* képzése azokon az általános összejöveteleken zajlott, melyeket a bálványimádás céljából tartottak. A rossz eléréséhez nem volt szükség különleges képzésre. Az magától kialakul. Hisz az ember *fiatalságától kezdve hajlamos a rosszra*. Aki viszont a Jót és az Isten szándékának megfelelően szeretné elérni, az csak nagy fáradság és kemény küzdelmek után fog célhoz érni. Ehhez különleges előkészítésre van szükség. Erre azoknál a médiumoknál volt szükség, akik elhatározták, hogy csak isteni eszközként akarnak szolgálni. Őket a *prófétaiskolákban* képezték, amit a Biblia is említ, tanárként és lelkivezetőként olyan Istenhez hű emberek álltak rendelkezésre, mint Sámuel, Illés és Elizeus.”

„Azokban az időkben, amikor az ilyen *médiumiskolák* élén olyan nagy és istenáldotta emberek álltak, mint Sámuel, Illés és Elizeus idejében, az iskolákban igen nagy volt a tolongás, hiszen az Istenben hívő családok Isten különleges ajándékának tekintették, ha gyermekeik egyike médiumi adottságokkal rendelkezett, és őket az ilyen emberek vezetése alatt lehetett képezni.”

„Illés és Elizeus idejében minden nagyobb helyen volt médiumiskola. Így például Rámában, Gilgalban, Bethelben, Jerikóban és más helységeken. Elizeus prófétatanulói olyan sokan voltak, hogy a terem, melyben összejöttek, már nem is volt elegendő. Ezért azt mondták Elizeusnak egy napon: »Nézd, túl kicsi nekünk ez a hely, ahol előtted ülünk. Elmegyünk hát a Jordánhoz, és mindegyikünk hoz onnan egy-egy szálfát, aztán építünk ott a közelben egy házat magunknak. Jól van, menjete!« (2 Kir. 6, 1-2 - Szentszéki)»

„Az Újszövetségben a keresztyényeknek nem volt saját médiumiskolájuk. Azért nem volt rá szükség, mivel az istentiszteleti gyűléseket oly módon tartották meg, mely a korábbi médiumiskolák tevékenységét teljes mértékben pótolta. Imádkozásnál megfogták egymás kezét annak kifejezésére, hogy ők mindannyian **egy test és egy lélek**, hogy a közös-

seget a szeretet köti össze, és ezért egységben akarnak Istenhez imádkozni: **együtt** egy szellemi test tagjai voltak, egy Isten töltötte el lelküket, egy dologban reménykedtek, **ugyanaz** a hit kötötte össze őket, az egy Istenhez könyörögték.”

„A kézfogásnak a médiumi indíttatású és egyéb összejöveteli résztvevők között nagy jelentősége volt, hiszen így tudták a jelenlévők óderezét ódarámmá egyesíteni. Ezeket használhatták Isten szellemei, hogy a képzett médiumokon keresztül kinyilatkoztassák magukat, valamint hogy a leendő médiumokat kiképezzék. A médiumi folyamatokat a keresztények pogány korukból jól ismerték, tájékozottak voltak. Pogányokként a gonosz szellemvilág kapcsolatának hódoltak, így az érintkezés természeti törvényei közismertek voltak. Tudták, hogy a pogány bálványimádás semmi más nem volt, mint a démonokkal létrehozott kapcsolat, amely kapcsolat ugyanazon természeti törvények feltételei szerint zajlott, mint a jó szellemekkel való kapcsolat.”

„Ezért Pálnak a korintusiakat már nem kellett azokra a törvényekre megtanítania, melyek szerint a szellemi találkozás egyáltalán létrejön, hanem csak azokra a hatásokra kellett felhívni figyelmüket, melyeket a jó szellemvilág a gonosszal ellentétben előidézett.”

„A korintusiaknak írt első levél 12. és 14. fejezete mindent tartalmaz a jó szellemi találkozásokról, amit egy hívő, istenkereső embernek tudnia kell. Csak sajnós ti ma már nem értitek meg azokat a tanításokat, melyeket az apostol a korintusiaknak az egyes fejezetekben ad. Ennek mindenek előtt az az oka, hogy a szellemi találkozásokat illetően ti tudatlanságban éltek. Ebben nagyrészt rossz bibliafordítók a bűnösök, valamint azok a helytelen magyarázatok, melyeket a rossz fordítások alapján a keresztények kaptak.”

„A dolog fontossága miatt szeretném veled az első korintusi levél 12. és 14. fejezetét átvenni, és közben megadom neked annak helyes magyarázatát.”

„A ti fordításaitok szerint a 12. fejezet a következő szavakkal kezdődik: »A lelki ajándékokra nézve pedig, testvéreim, nem szeretném, ha tudatlanok lennétek. Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, ellenállhatatlanul vitt és sodort valami benneteket a néma bálványokhoz.« (Ökumenikus) - Már az első szavak: *A lelki ajándékokra nézve* is félrevezető fordítási hibát tartalmaznak. Ezt az olvasó csak úgy foghatja fel, hogy olyan adományokról van szó, melyeket Isten kölcsönöz az ember

szellemének. A nálatok lévő görög szöveg valami egész mást tartalmaz. Ott a szó szerinti fordítás a következő: »A szellemekkel való találkozásra vonatkozóan nem szeretném, ha tudatlanok lennétek.« Ma ezt röviden úgy fogalmazhatnánk meg: *A spiritizmusról szeretnélek titeket felvilágosítani.* Ezen kívül eredetileg nem néma bálványokról van szó, hanem *holt istenekről*; mivel *holt istenek* alatt általánosan a *démonokat* vagy az Istentől különvált szellemeket értjük, akiket a Bibliában mindenütt *halottként* emlegetnek.”

„A teljes említett hely helyes fordítása tehát a következő lehetne: *A spiritizmust illetően nem akarlak titeket tudatlanságban hagyni. Emlékeztek még azokra az időkre, amikor pogányok voltatok. Akkoriban az Isten által elvetett szellemekhez jártatok, akikhez úgy éreztétek, hogy ellenállhatatlan kényszer vonz.*”

„A következőkben a görög szövegből, amivel most rendelkeztek, két mondat hiányzik. Ezek a következők: *Így a gonosz szellemek társai-vá váltatok, akik Jézust nem ismerik el uruknak. Most viszont, hogy Krisztushoz tartoztok, és az Ő uralkodásának alávetitek magatokat, a szent szellemekkel álltok kapcsolatban.* E mondatokhoz csatlakozik a 3. vers is, ami a ti fordításotokban így hangzik: »Ezért tudotokra adom, hogy senki sem mondja: Jézus átkozott, aki Isten lelke által szól; és hogy senki sem mondhatja: Jézus Úr, csak Isten lelke által.«

„De ebben a 3. versben is van egy, a megértést nehezítő fordítási hiba. Ugyanis a görög szövegben nem az áll, hogy az Isten lelke által, és a Szentlélek által, hanem Isten **egy** szelleme által, és **egy** Szent szellem által.”

„Hiszen nem Isten az, aki közvetlenül előidézi az egyes hatásokat, hanem az Istent szolgáló szellemek, akik Isten erejéből a teremtmények körül mindazt végrehajtják, ami Isten akaratának megfelelő.”

„Az, hogy bibliafordítóitok számtalan helyen alkalmazzák az *a Szentlélek* kifejezést, ahol a görög szövegben *egy szent szellem* olvasható, nemcsak az adott hely rossz értelmezését okozza, hanem a *Szentlélek* szót olymódon eltorzítja, hogy így arra a hibás következtetésre juthattok, hogy a Szentlélek egy isteni személy.”

„Annak érdekében, hogy a szellem és szellemek helyes fogalmát tisztázzam, és ezzel az első korintusi levél említett két fejezetének megértését lehetővé tegyem, földi életekből választok példát:”

„Azokban az időkben, amikor a királyaitok még korlátlan uralkodók voltak, minden, ami a király hatalmi körzetében történt, a **király akaratának számított**. Az összes törvényt és rendelkezést ő hozta. Birodalmában csak egy akarat, csak egy szellem uralkodott: a király szelleme és akarata. Szolgái és szolgálói hivatali tevékenységüket tőle függően folytatták, kizárólag az ő akarata és szelleme szerint. Ebből nem következett az, hogy minden egyes tevékenységhez kikérték a király engedélyét, hiszen rendelkeztek a király törvényeivel és irányelveivel, amelyek alapján már maguktól is tudták, hogy az egyes esetekben mit kell tenniük.”

„A birodalomban tehát sokan tevékenykedtek, de valójában csak egy hatás érvényesült, mégpedig a királyé.”

„Így van ez Isten birodalmában is. Csak egy korlátlan uralkodó van, akinek akarata minden eseménynél mérvadó. Ő az Isten, - vagy ahogy néha a Biblia nevezi, Isten szelleme, vagy a Szentszellem. A többi szellem, akiket szintén Isten szellemeinek, vagy szent szellemeknek nevezünk, csak Isten végrehajtó szervezete, az Ő szolgái és szolgálói. Ők is rendelkeznek a tevékenységeikhez szükséges törvényekkel és irányító elvekkel, ami alapján működnek. De náluk sem szükséges minden tevékenységükhöz Isten megbízása. Ők ugyanazon szellemben és érzülettel dolgoznak, mely Isten akaratának és szellemének megfelel. Bizonyos fókig egy sok tagból álló, nagy kormányzótestületet képeznek, akik noha az egyéni lények önállóak, és egymástól különböznek, de egy egész részeként az a Szent szellem vezeti őket, aki a szellemvilágot mint kormányzó testületet megalkotta. Ilyen értelemben mondja Pál: »A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az **Úr ugyanaz**. És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, **ugyanaz**.« (1 Kor 12 - Ökumenikus) ”

„Ha tehát a korintusi keresztények gyűlésein egy szellem egy médiumon keresztül idegen nyelven beszél, egy másik szellem a médiumon keresztül az anyanyelvén, egy következő szellem egy médiumot gyógyító médiummá tesz, és sok más szellem más módon működik, akkor ezt nem saját belátásuk szerint és nem saját erejükből teszik, hanem az egy Isten, a legmagasabb, mindenható Szellem akarata szerint és erejéből.”

„A korintusiakra különösen nagy benyomást tett az, és ámulattal töltötte el őket, amikor egy szellem egyik médiumukon keresztül idegen

nyelven beszélt. Ezért élénk kívánság élt bennük eziránt, és azért imádkoztak, hogy lehetőleg minél több ilyen szellem adjon kinyilatkoztatást. Mivel ezt a kívánságot kizárólag az emberi kíváncsiság és a szenzációéhség táplálta, ezért Pál megróttá őket. Megmondta nekik, hogy a hozzájuk érkező szellemek egyes működésének az az egyetlen célja, hogy a keresztény közösség belső növekedését és épülését szolgálja, és nem az, hogy tisztán személyes kívánságoknak eleget tegyen. Hogy jelenthete szellemi hasznot, ha a hozzájuk érkező szellemek idegen nyelveken beszélnének. Sem a médium saját szellemének nem jelentene ez előnyt, hiszen az idegen nyelv szavait nem érti, sem az egyéb résztvevőknek; hisz ők sem értenék a szellem idegen nyelvű szavait. Inkább azért imádkozzanak Istenhez, hogy az anyanyelvükön adjon számukra tanításokat. És ha egy szellem számukra ismeretlen nyelven szólna hozzájuk, kérjék meg őket, hogy fordítsák le azt az anyanyelvükre - ezt vagy ugyanaz a szellem, vagy egy másik szellem teheti meg.”

„Feltűnőnek számíthat, hogy egy szellem egyáltalán a jelenlévők számára ismeretlen nyelven beszél. De ennek is megvan a maga célja. Ez bizonyítja a szellemi érintkezés valódiságát, vagy ahogy joggal mondja Pál, bizonyíték a hitetlenek számára.”

„Itt bele kell szőnöm azt a megjegyzést, hogy bibliafordításaitokban az idegen nyelvű beszédet a *nyelvek beszédeként* jelölik, és a szellemek anyanyelven közölt tanításait pedig *próféciáknak*.”

„Pál helyesli, hogy a korintusiak azon fáradoznak, hogy a szellemvilággal kapcsolatba lépjenek. Hiszen azt mondja: »Azonképpen ti is, minthogy lelki ajándékokat kívántok, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok.« (1. Kor. 14,12 - Károli) - Fordítóitok ezt a mondatot is érthetlenné tették, mivel a *szellemek* helyett *lelki ajándékokat* írtak. Pedig ezen a helyen kimondottan az szerepel, hogy **szellemek**, nem pedig lelki ajándékok.”

„Tanítása végén Pál figyelmezteti a korintusiakat, hogy szellemi érintkezéseikben mindent rendben hajtsanak végre. Hiszen Isten nem a rendtelenség Istene, hanem a rendé és a békéé. Ezzel a renddel kell rendelkezniük a médiumoknak is. Az idegen nyelven beszélő szellemek rendelkezésére ne álljon több, mint két vagy három médium, ők is csak akkor, ha olyan szellemek is jelen vannak, akik az idegen nyelvet le tudják fordítani a résztvevők anyanyelvére. Ha ilyen szellem nincs jelen, az idegen nyelvű beszédet nem szabad megengedni. A résztvevők anyanyelven

tartott beszédek esetében is számukat kettőre, háromra kell korlátozni, hogy a hallgatónak elég idejük legyen arra, hogy a hallottakat megbeszéljék, és arról véleményüket kifejezésre juttassák. Pál ez utóbbit a következő szavakkal fejezi ki: »A többiek pedig ítéljék meg.« Pál itt a korintusiaknak ugyanazt a figyelmeztetést adja, amit, ahogy már tudod, a ti összejöveteleitekkel kapcsolatban olyan gyakran mondok. Hiszen én is, mint a hozzátok beszélő többi szellem is, a végén fel szoktunk titeket szólítani arra, hogy a hallottakat beszéljétek meg egymással, cseréljétek ki véleményeteket, tehát ahogy Pál mondja, *ítéljétek meg* a hallottakat. Hiszen nem az a lényeg, hogy egyszerre minél többet halljatok, hanem az, hogy azt helyesen értsétek meg. Ha beszélgettek arról, amit a szellemek mondtak nektek, akkor mi meg tudjuk állapítani, hogy azt ki fogta fel helyesen, és ki nem. Hiszen a szellemek beszélgetések során is jelen vannak, és hallanak titeket. Ha szavaitokból az derül ki, hogy felfogások helytelenek, vagy véleménykülönbségek vannak, akkor újra belépünk a médiumba, és felvilágosítást adunk arról, ami még mindig nem világos.»

„Aki a szellemi kinyilatkoztatások összefüggéseit valamint a médiumok és a szellemek kapcsolatát nem saját tapasztalatából tanulta meg, az a Pál által adott viselkedési szabályokat nem fogja megérteni. Ehhez még adok egy rövid magyarázatot.»

„Ti a jó szellemek veletek való kapcsolatát emberileg nem is tudjátok eléggé elképzelni. Ők a ti legjobb barátaitok, és a ti istentiszteleti összejöveteleiteken nagy számban képviseltetik magukat. Ők legtöbbször olyan szellemek, akik korábban emberek voltak, és a túlvilágon feldolgozták magukat Istenhez. Ők nálatok vezetői, tanácsadói és védelmezői beosztást kapnak. Ők arra vágnak, hogy titeket már földi életetek során a lehető legmesszebb elvigyenek az Istenhez vezető úton, hogy amikor megváltok a földtől, a szellemvilág lehetőleg magas szférájába kerüljétek. Szellemi barátaitok emberként nem ritkán más nemzethez tartoztak, és azoknak a nyelvét beszélik. Néhányan nem beszélik a ti anyanyelvüket. Hiszen a szellemeknek is meg kell tanulniuk azt a földi nyelvet, melyet korábban, emberként nem beszéltek. De mindannyian szeretnének nektek valami jót mondani, ezért tolakodnak a médium körül, hogy őt beszédre vagy írásra használják. Azért, hogy minden rendben menjen, a jó szellemi találkozásoknak szentelt összejöveteleken *ellenőrző szellem* is jelen van. Az ő feladata annak meghatározása, hogy melyik szellem következhet szólásra, és milyen hosszan beszélhet. Az egyes szellemek engedélyezésénél ő is azokhoz a rendelkezésekhez és

meghatározásokhoz igazodik, melyeket az összejövetel résztvevői maguk határoztak meg. Ha például azt határozzák meg, hogy a szellemek a jelenlévők számára ismeretlen nyelven ne szólaljanak meg, akkor az ellenőrző szellem nem engedélyezi az olyan szellemek beszédét, akik az összejűttek anyanyelvén nem tudják magukat kifejezni. A médiumnak is megvan az a hatalma, hogy egy szellemi lénynek megtiltsa a testébe való bejutását. Hiszen a *transzállapot* is csak akkor következik be, ha az a médiум akaratával nem ellenkezik. Ezért mondja Pál, hogy a prófétákban lévő szellemek alávetik magukat a *prófétáknak*, azaz a *médiумoknak*.”

„Pál apostol tanításának egy helye részben már magában is, részben pedig a hibás fordítás miatt nem világos. Ez így hangzik: »Amikor összejöttök, kinek-kinek van zsoltára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata: minden épületek szolgálja!«

”Mindenek előtt a fordítás hibás. Ennek így kell hangzania: *Amikor összejöttök, mindenki kap egy zsoltárt, stb.* Ezt mindenki a jelenlévő médiumon keresztül **kapja**. Nincs meg mindenkiben a készség, hogy mint ha jövetele közben már magával hozta volna ezeket, hanem az összejövetelek során a szellemek adják elő a médiумokon keresztül ezeket a dolgokat: az egyik egy dicsőítő éneket, a másik egy tanulságos előadást, a harmadik egy kinyilatkoztatást, a következő az idegen nyelvű beszédet, ismét egy másik az idegen nyelv lefordítását az anyanyelvre. A jelenlévők mindegyike azt veszi ki magának a sok felkínált szellemi táplálék közül, ami pillanatnyi lelkiállapotában a leghasznosabb. Hiszen az egész közösségnek épülnie kell, nem csak az összejűttek egyikének-másikának. A szellemek kínálata azért ilyen sokrétű, mert a résztvevők szellemi igénye is nagyon különböző. Ha sokat adnak, akkor mindenki kap valamit. Az egyik, aki saját személyében vagy családjában valami különlegesen jó dolgot élt át, az Isten dicsőítő énekében, melyet egy szellem a médiumon keresztül ad elő, ezt fogja pillanatnyi hangulata legjobb kifejezésének tartani. A másik kétségekkel küzd, hogy az, ami éppen zajlik, tényleg a szellemvilág hatása-e. Kétségeitől megszabadul, ha egy médiумot idegen nyelven hall beszélni.”

„A tanítást, melyet az apostol a korintusiaknak a szellemi találkozás módjáról ad, nem saját magától adja, hanem az Úr megbízásáról van szó. Hiszen figyelmeztetéseit a következő szavakkal zárja: »Ha valaki azt tartja magáról, hogy próféta vagy lélektől megragadott ember, tudja meg, hogy amit nektek írok, az az **Úr parancsolata**.« (1. Kor. 14,37 - Ökumenikus) - És még hozzáfűzi: »Így tanítok én a szentek összes közösségében.«”

Isten megkérdezése a Szentírás jelentései szerint

„Így szól az Úr, Izráelnek Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövődőt tőlem!”

(Iz 45,11 - Károli)

Isten az igazság forrása. Aki ebből a forrásból merít, eljut az igazsághoz, és ez megvédi őt a tévedéstől. Ez a felismerés vezette a régi idők istenkeresőit arra, hogy igazságkeresésük során Istennel kapcsolatba lépjenek. Ez nem a **belső megvilágosodás** útjának kapcsolata volt, melynek a bizonyosságot kellett volna elhoznia, **hanem Isten igazságának külső, az emberi értelem számára észlelhető útját választották.** Ők Istent emberi segédeszközökkel kérdezték, és a választ is ugyanilyen módon kapták meg.”

„Tudatában voltak annak, hogy az Istent szolgáló jó szellemvilág Isten akaratának és az isteni kinyilatkoztatások közvetítője, és hogy Isten megkérdezése ugyanazt jelenti, **mint Isten birodalmához tartozó szellemi lények megkérdezése.**”

„Ugyanígy ismerték a Gonosz szellembirodalmát is. Napi tapasztalataikból tudták, hogy ezzel kapcsolatba tudnak lépni.”

„Az Ószövetség és az első keresztények idejében az istenkereső emberek gyakran kérdezték Istent. Az Ó- és Újszövetségben sok olyan hely van, mely szerint az istenhívők az igazság elérésének érdekében megkérdezték Istent, és megkapták az Isten szellemei által közvetített választ.”

„Üsd csak fel a Bibliát, nézd át az egyes könyveket, és te is igazolást fogsz erre találni.”

„A Biblia már nagyon korán megemlíti *Isten megkérdezését.* Rebekáról, Izsák feleségéről azt írja, hogy megkérdezte az Urat, amikor terhessége idején gondjai voltak: »Amikor azonban gyermekei rugdalóztak méhében, ezt mondta: Ha így áll a dolog, miért élek még? **Elment tehát, hogy megkérdezze az Urat.**« (1. Móz. 25,22 - Szentszéki) - Arról itt nem tájékoztat, hogy *Isten megkérdezése* milyen módon zajlott le. Arról sem, hogy a számára adott választ milyen módon

kapta meg. De az egyszerű előadásmódból kiderül, hogy akkoriban Isten megkérdezése nem jelentett rendkívüli eseményt.”

„A zsidók Egyiptomból való kivonulása után a nép naponta elment Mózeshez, hogy az ő jelenlétükben *kérdezze meg Istent*: »Amikor Mózes apósa látta, hogy mennyi dolga van a néppel, így szólt hozzá: Miért bajlódasz annyit a néppel? Miért ülsz ott egyedül, a nép meg reggeltől estig ácsorog előtted? Mózes így válaszolt apósának: Az emberek azért jönnek, hogy **megtudják Isten döntéseit**. Ha peres ügyük van, hozzám fordulnak, hogy legyenek bírójuk, és **közöljem velük Isten ítéletét és döntését**« (2.Móz. 18,14-16 - Szentszéki). - Itt sem derül ki, milyen módon történt Isten megkérdezése. Csak később, amikor Mózes Isten parancsára elkészítette a kinyilatkoztatás sátrát, kapunk közelebbi adatokat arról, hogy mely eszközök tették lehetővé *Isten megkérdezését* és az arra kapott válaszok átvételét: »Mózes ekkor fogta a sátrat, felállította az Ő számára a táboron kívül, bizonyos távolságra a tábortól, és elnevezte a találkozás sátrának. Aki meg akarta kérdezni az Urat, annak ki kellett mennie a találkozás sátrához, amely a táboron kívül állt. Valahányszor Mózes kiment a sátorhoz, a nép fölkel, és mindenki saját sátrának bejáratánál állva, tekintetével követte Mózes, amíg be nem lépett a sátorba, a **felhőoszlop leereszkedett** és megállt a sátor bejáratánál, **amíg az Úr Mózesel beszélt**. Amikor a nép látta, hogy a felhőoszlop megáll a sátor bejáratánál, mindenki előjött és leborult saját sátrának ajtajában. Az Úr szemtől szemben beszélt Mózesel, ahogy az ember a barátjával beszél. Azután visszatért a táborba, szolgálja azonban, az ifjú Józsué, Nun fia, nem hagyta el a sátrat.« (2.Móz. 33, 7-11 - Szentszéki) - Ennek a leírásnak a jelentősége a korábbiak alapján már ismert számokra. De fel kell hogy ismerd a különbséget aközött, ahogy **Mózes** megkérdezi Istent, és ahogy a nép teszi ezt. Mózes Isten **ünnepélyes megkérdezése** után, melyet most mutattunk be, az Úr válaszát mint az **egész nép képviselője, a felhőoszlopon** keresztül kapja meg. De ha a nép emberei kérdezték meg Istent, Isten válaszát nem a felhőoszlopból, hanem más módon kapták meg. Noha itt nincs világosan kimondva, az utalások mégis elegendőek ahhoz, hogy e folyamat ismerői ne maradjanak bizonytalanságban. Ez azt jelenti, hogy Józsué, Mózes szolgálja nem hagyhatta el a találkozás sátrát. Sátorban maradásának kellett hogy legyen valamilyen oka, ami összefügg Isten megkérdezésével. Ez pedig az, hogy **Józsué médiumként szolgálta népe azon embereit, akik magánügyeikben akarták megkérdezni**

Istent. Ez kimondottan kiderül: mindenki, aki meg akarta kérdezni Istent, elment a találkozás sátrához. *Isten megkérdezésének* nem voltak meghatározott órái. Ezért kellett Józsuénak mindig a sátorban lennie, és így a nép emberei számára médiumként, Isten válaszainak közvetítésére bármikor rendelkezésre kellett állnia. **Isten szellemei őt olyan módon használták fel eszközüknek, mint ahogy a mai médiumokat kezelik.**”

„A zsidóknál állandó szokás volt, hogy semmilyen jelentős dolgot nem kezdtek el Isten megkérdezése nélkül. Hiszen Isten megígérte Mózesnek: »Közlöm veled mindazt, amit általad Izrael fiainak mondani akarok.« (2.Móz.25 - Szentszéki) - »Izrael fiaival ezen a helyen találkozok«. (2. Móz. 29, 42 és 43 - Szentszéki). - Isten megkérdezésekor tehát az egész nép az isteni akaratnak megfelelően cselekedett.”

„Józsué halála után a zsidók megkérdezték az Urat: »Ki menjen legelőször közülünk a Kananeusra, hogy hadakozzék ő ellene? És monda az Úr: Juda menjen! Imé az ő kezébe adtam azt a földet.« (Bírák 1,1-2 - Károli) ”

„Amikor a dániak területet kerestek a letelepedéshez, őt embert küldtek az ország felderítésére. Ott találtak egy levitát, aki Mika házában médiumként dolgozott. Megkérték őt: »**Kérdezd meg az Istent**, hogy megtudjuk: sikeres lesz-e az utunk, amelyen járunk. A pap azt mondta neki: *Menjetek el békességgel! Gondja van az Úrnak az útra, amelyen jártok.*« (Bírák 18,1-7 - Ökumenikus). - Ezen a helyen részletesen bemutatják, hogy zajlott le Isten megkérdezése. Arról tájékoztatnak, hogy Mika egy aranyművessel *faragott és öntött istenképet csináltatott.* Ezt bibliafordítók, akik nem tudták, mit kell ezalatt érteni, *istenképnek* nevezték, sőt azon a véleményen vannak, hogy *bálványkép* volt az. A valóságban ez a **főpap ruháján lévő orákulumtábla másolata volt**, mely, mint ismeretes, Isten megkérdezését szolgálta, és ezért kapta az *orákulumtábla* nevet.”

„A zsidó nép által a főpapi orákulumtábláról készített utánzatok Isten **magánhasználatú** megkérdezését szolgálták. Ez ugyanaz volt, mint a spiritizta köreitekben használt *planchetta*, mely két részből állt: az alsó, nem mozgatható részből, melyet általában lemezként öntöttek, és amely az ábécé betűivel vagy más jelekkel volt ellátva - és egy szépen faragott falemezkéből, melyen mutatóként egy csúcs volt. Az öntött lemezt vagy egy asztalra tették, vagy szilárd talapzatra, oszlopra

rögzítették. Símára volt polírozva, hogy a falemezke könnyebben csússzon rajta. Isten megkérdezésekor a falemezket a polírozott lemezre tették. A médium kezét a falemezre tette, és várt, míg a médiumi óderő segítségével a szellemi lények a *lemez* betűihez mozgatták. Ha ez megtörtént, akkor a lemezke csúcsa egymás után mutatta a betűket, melyekből szavakat és mondatokat képeztek, így kapták meg a szellemvilág válaszát. Lényegében ugyanaz történt, mint a főpap mellvértjén.”

„A magán orákulumtábla abban is utánozta a főpap költséges orákulumtábláját, hogy a betűket drágakövekbe vésték, és ezeket az aranyműves művészi munkával behelyezte az öntött lemezbe. Igen nagy összegeket fizettek ezért. És ahogy Isten megkérdezésekor a főpap költséges papi ruhába öltözött, úgy a **magánmédiumoknak** is, akik az orákulumtáblát kezelték, hasonló ruhákat szereztek be. Így tett Mika is: »Ennek a Mikának volt egy házi szentélye. Készítetett éfódot és házibálványt, egyik fiát pedig felavatta, és az lett a papja« (Bírák 17,5 - Ökumenikus). - Gedeon is csináltatott a midianitáktól szerzett aranytárgyakból egy *orákulumot* a már bemutatott módon, és lakóhelyén, Ofrában állította fel (Bírák 8,27). Ezt bárki használhatta *Isten megkérdezésére*. De a nép hamarosan kizárólag a *Gonosz megkérdezésére* használta. *Ott paráználkodott azzal egész Izráel. Csapda lett ez a dolog Gedeonnak és háza népének*. Gedeon csak *Isten megkérdezését* tervezte, de a nép visszaélt ezzel, és a *holtak megkérdezésére* használta. És ez istentelenség volt.”

„A zsidók közötti törvényhez hű emberek családjukon belül Isten megkérdezését csak végszükség esetén alkalmazták. Fontos dolgok esetében viszont elmentek arra a helyre Istent megkérdezni, amit Isten maga határozott meg Mózes idejében. Ilyenkor a *kinyilatkoztatás sátránál* a főpappal, az orákulumtábla segítségével kérdeztették meg Istent. Így keltek útra a zsidók Bethelbe, hogy megkérdezzék Istent, ki keljen harcra a benjáminiakkal. Az Úr azt felelte nekik: »Először Júda!« (Bírák 20,18).”

„Amikor Saul még az éjszaka folyamán akarta a filiszteusokat üldözni és megsemmisíteni, és az emberei egyetértettek ezzel, a pap azt mondta neki: Álljunk először Isten elé. Amikor Saul megkérdezte Istent: »Rátörjek-e a filiszteusokra? Izráel kezébe adod-e őket?« (1 Sám.14,36 - Ökumenikus), az Úr azon a napon nem válaszolt neki, mivel ezen a napon Saul fia vétkezett Isten egy tilalma ellen. Isten a válasz

megtagadásával rá akarta ébreszteni, hogy csak azoknak válaszol, akik az utasításait követik is.”

„Dávid szinte mindig az *orákulumtábla* segítségével kérdezte meg Istent. Médiúma Ebjatar pap volt: »De Dávid bátorságot merített az Úrból, Istenéből. Azt mondta Ebjatar papnak, Achimelech fiának: Hozd ide nekem az efodot. Ebjatar odavitte Dávidnak az efodot. Akkor Dávid megkérdezte az Úrtól: Üldözőbe vegyem ezt a rablóbandát? Utolérem őket? Ezt a választ kapta: Vedd őket üldözőbe! Utoléred őket és kiszabadítod a foglyokat.« (1 Sám. 30, 7-8 - Szentszéki) ”

„Csak azok tudják az Urat megkérdezni, akik teljes bizalommal vannak iránta, és az Ő segítségére számítanak. Aki lealacsonyodik a Gonosz, és a Mélység szellemeitől is segítséget vár, azt visszautasítja az Úr. »Ezek az emberek szívükbe fogadták bálványaikat, és azon jár az eszük, ami bűnbe viszi őket. **Engedjem, hogy ezek kérdezzessenek engem?**« (Ez. 14, 1-3 - Ökumenikus).”

„Azok a megosztott szívű emberek, akik ma Istenhez, holnap Baalhoz mennek, akik ma a templomot látogatják, holnap a Gonosz műveit hajtják végre, akkor sem és ma sem kapnak Istentől választ. Isten ezeket az embereket igaz valóságukban mutatta be: »Ők **minden nap keresnek** engem, szeretnék megismerni utaimat, mint egy olyan nép, amelynek tettei igazak, és nem hagyja el Istene törvényét; igaz döntéseket kérnek tőlem, **szeretnék Istenhez közel lenni**. Miért bőjtölünk - mondják -, ha te nem látod meg... Nekem az olyan bőjt tetszik, amikor leoldod a bűnösen fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot! Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha mezítelent láatsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! Akkor eljön világosságod, és hamar beheged sebed... **Ha segítségül hívod az Urat, ő válaszol.**« (Ézs. 58,2-9 - Ökumenikus).”

„Az Úr kinyilatkoztatásait a hívő emberekkel, akik kérésükkel fordultak hozzá, különböző módon közölte. Saul történetében megemlíti, hogy fogadta a zsidó nép első királya Isten válaszait, amíg Istenhez hű maradt. Saul, akitől Isten szelleme annak engedetlensége miatt elfordult, a gelboi ütközet előtt megkérdezte Istent. De az Úr nem adott neki választ **sem álmaiban, sem az orákulumtáblával, sem a prófétákon keresztül** (1.Sám.28,6). Tehát Saul eddig Isten válaszait az *álmai*, az *orákulumtábla* és a *próféták* segítségével kapta meg. Az, amit

bibliafordítóitok *álm* szóval jelölnek, egy szellemi látás, vízió, tisztánlátás vagy tisztánhallás, és az adott személlyel így közli az Úr az igazságot.”

„Az ilyen látásban csak az részesülhet, akinek megvan erre a médiumi indíttatása. A szellemvilágnak a kinyilatkoztatási eszközök kiválasztásánál a meghatározott személyek felfogóképességéhez kell alkalmazkodnia.”

„Az **orákulumtáblánál** Isten válaszai egy médium együttműködésével érkeznek, ahogy ezt már neked ismételtelmagyaráztam.”

„A **prófétáknál**, akik a Bibliában oly gyakran Isten kinyilatkoztatásainak közvetítői, olyan *beszédmédiumokról* van szó, akik Isten válaszait nemritkán a tisztánlátás és tisztánhallás útján fogják és adják tovább.”

„Ahol a Szentírásban *Isten megkérdezésével* talákoztatok, az mindig azt az igazságot erősíti meg, hogy Isten azokat az embereket, akik bizalommal fordulnak Hozzá és kérdezik meg Őt, válaszában valamilyen **emberileg észlelhető módon** részesíti.”

A *holtak* megkérdésének bibliai értelmezése

„Hát nem Istenét kell megkérdnie a népnek, vagy tán a holtaktól kell felvilágosítást kérni az élők felől?”

(Iz. 8,19 - Szentszéki)

Ha ti ma szóban vagy írásban a *holtakat* emlegetitek, akkor ezzel a földi értelemben elhunytakat értitek, akiknek teste a temetőkben nyugszik. Más értelmezéssel a *holtak* szóra nem rendelkeztek. A *halál* alatt tehát csak azt értitek, amikor a szellem elválik a földi testtől.”

„A Szentírásban nagyon sok szó esik a *halálról* és a *holtakról*. De a *halált* csak nagyon kevés helyen értik földi értelemben. A Bibliában a *holtak* nem a földi életüktől megvált személyek. Ha a Biblia *halálról* beszél, akkor nem a szellem és a test szétválásáról van szó, hanem arról, hogy a **szellem elhagyta Istent**. Istennel eggyé válni, hozzátartozni, ez az *élet*. Istent elhagyni a *halál*.”

„Ez a tan az Ó- és Újszövetség összes írására vonatkozik.”

„A **holtak tehát azok, akik Istent elhagyták: a szellemi halottak**, akár a túlvilági szellemek közt tartózkodnak, akár mint Istentől eltaszított emberek földi életre kelnek.”

„Már az első alkalom, amikor a *halál* szó a Bibliában előfordul, az **Istentől való elválást** jelenti. Amikor is Isten az első embereknek a Paradicsomban egy bizonyos gyümölcs élvezetét megtiltotta, a következő fenyegetést fűzte hozzá: »De a jó és rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, **meg kell halnod**«.(1 Móz. 2,17 - Ökumenikus) - Ez nem a földi halált jelenti, hanem Isten elhagyását. Az első emberek nem is haltak meg testileg, amikor ezt a tilalmat áthágták, hanem **szellemi halált** szenvedtek. Engedetlenségük miatt a Gonosz oldalára álltak, és ezzel elhagyták Istent.”

„Amikor Mózes földi halála előtt búcsút vett népétől, a következő figyelmeztetést adta nekik: »Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, hogy előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! Szeresd az Urat, a te Istenedet, hallgass szavára, és ragaszkodj hozzá« (5.Móz.30,19-20 - Ökumenikus.) - Nem a **testi életet és a testi halált** mutatta be nekik, hanem a

szellemi életet, ami addig tart, míg ragaszkodnak Istenhez, és a **szellemi halált**, mely azonnal bekövetkezik, ha Isten elhagyják, Tőle elválnak. »Aki megtartja a törvényt, megőrzi életét, aki nem ad az (isteni) szóra, annak meg kell halnia.« (Péld. 19,16 - Szentszéki) - »Ha valaki megtartja az én igémet, nem lát halált soha.« (Ján. 8,51 - Ökumenikus).”

„**Az Istentől való elfordulás bűne tehát szellemi halált okoz.** »Nem tudjátok, hogy ha valakinek átadjátok magatokat szolgálai engedelmességre, akkor engedelmisségre kötelezett szolgálai vagytok annak, mégpedig vagy a **bűn szolgálai a halálra**, vagy pedig az engedelmisség szolgálai az igazságra?« (Róm. 6,16 - Ökumenikus) - »Mert amikor szolgálai voltatok a bűnnek, szabadok voltatok az igazságtól. De milyen gyümölcsöt termett ez akkor nektek? Bizony, most szégyenkeztek miatta, mert **ennek vége a halál!** Most azonban, miután a bűntől megszabadultatok, és az Isten szolgálai lettetek, már ez meghozta nektek a gyümölcsöt, a szent életet, amelynek **vége az örök élet.** Mert a **bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet.**« (Róm. 6,20-23 - Ökumenikus) ”

„»**Nem minden bűn jelent Istentől való elszakadást, csak ha elhatalmasodik, halált von maga után**« (Jak.1,15 - Szentszéki). - Nem az Istenben hívők és az Istent keresők botlása, esése vezet a halálhoz; hiszen a botlás emberi gyengeség, elesés az Istenhez vezető úton. De **akik elfordulnak Istentől, hátat fordítanak Neki, és úgy élnek, mintha nem is lenne Isten - ez az a bűn, mely szellemi halálhoz vezet.**”

„**A halottak Isten ellenségei.** Ők a gonosz szellemi hatalmak uralma alá vetették magukat. »De ők, mint Ádám, áthágták a szövetséget, ott cselekedtek hűtlenül ellenem.« (Hós. 6,7 - Károli), - Szökevényekké váltak, és a sötétség fejedelmét szolgálták, őt választották istenükné. Ez az értelme a Bibliában oly gyakran használatos *paráználkodás* szónak. »Tetteik nem engedik, hogy megtérjenek Istenükhöz, mert parázna lelkület van bennük.« (Hós. 5,4 - Ökumenikus). - E hűtlen lelkület miatt nem elég érettek a visszatérésre. »Kiszabadítom őket az alvilág torkából, megmentem őket a haláltól. Halál, hol van a mérged? Alvilág, hol van a fullánkod?« (Hós. 13,14 - Szentszéki)

(Megjegyzés: A Biblia német fordításában ez a szakasz a következőképp hangzik: *A halottak birodalmának hatalmából szabadítsam ki őket, a haláltól váltsam meg őket? Nem - hol a járványod, halál? Hol a dögvészed, pokol? - A ford.*)

A pestis és ragály olyan büntetések, melyeket Isten a gonosz szellemvilág által küld a hűtlenekre. Először a szenvedéssel és siralommal meg kell puhítani őket; nyomorúságba kell jutniuk, mint a tékozló fiúnak, míg a honvágy az atyai ház, Isten iránt, visszatérésre kényszeríti őket.”

„Természetes, hogy Isten, aki csak szellemi életet akar, a *holtakkal*, mint ellenségeivel való kapcsolatot szigorúan tiltja. A *holtaktól* semmi jót nem lehet tanulni, sem igazságot, sem erényt.”

„Szörnyű következményekkel járt a régi népek találkozása a gonosz, szellemekkel, akik Istent elhagyták. A találkozás az alantas spiritizmus útján jött létre, amit a Biblia *bálványimádásként* említ. A *holtak* az emberi médiumok útján minden elképzelhető szörnyűsre rávették a félrevezetett népet. Az nemcsak a démonoknak áldozott áldozati húsból evett, hogy ezzel is kifejezze a velük fennálló közösséget, de fiait és lányait is a gonosz szellemeknek áldozta, és az áldozati lakomán a legszégyenletesebb erkölcstelenségeket művelte. Minderre a Gonosz készítette ezeket az embereket, miután ők egyszer megteremtették vele a kapcsolatot. »Azután odaszegődtek Baal-Peórhoz, és holt bálványoknak szóló áldozatokból ettek,« (Zsolt. 106,28 - Ökumenikus). - »És feláldozák fiaikat és leányaikat az ördögöknek,« (Zsolt. 106,37 - Károli).”

„A Bölcsesség könyvében a bálványimádás befolyását a következő szavakkal mutatják be: »Amikor gyermekgyilkos áldozatokat, titkos szertartásokat vagy vad tivornyákat tartanak furcsa szokásokkal, nem ügyelnek sem az életre, sem a házasság tisztaságára, hanem az egyik orvul megöli a másikat, vagy házasságtöréssel keseríti. Különbség nélkül mindenütt uralkodik a vér és a gyilkosság, a lopás és a csalás, a meggyalázás és a hűtlenség, a lázadás és az esküszegés, a jók zaklatása, a jótémények elfeledése, a lelkek fertőzése, a nemek fölcserélése, a házasságok szétzüllesztése, a házasságtörés és a kicsapongás. **A névtelen bálványok imádása minden baj kezdete, oka és vége.** Mert vagy örvöngnek mulatozásaik alkalmával, vagy hazugságokat jövendölnek, vagy iszentelenül élnek, vagy **hamis esküt tesznek**«. (Bölcs. 14,23 - 28 - Szent-széki).”

„Ha ezt olvassátok, arra gondolhattok esetleg, hogy azok az emberek nem voltak ép eszüknél. Pedig ugyanolyan normálisak voltak, mint Ti. De túl nagy a Gonosz ereje, és olyan ügyes mások elszédítésében, hogy nem egykönnyen szabadul az, aki egyszer a csapdájába került. A

sötétség hatalmának legerősebb fegyvere az **igazság és a hazugság összekeverése.**”

„Azok, akik a *holtak megkérdezésével* kapcsolatba kerülnek velük, arra a meggyőződésre jutnak, hogy az állatok, a Nap, a Hold és a csillagok hatalmas szellemeket testesítenek meg, akik uralkodnak az embereken, és számukra bajt vagy szerencsét hoznak. Így imádni kell őket, hogy a földi boldogság biztosított legyen, és a bajt távol tartsa. Továbbá a velük való kapcsolatfelvétel áldozatok, különösen gyermekáldozatok révén lehetséges.”

„Az, hogy minden földi lényben szellemek testesülnek meg, megfelel a valóságnak; éppígy az is, hogy áldozatok segítségével kapcsolatba lehet lépni a szellemekkel. De az, hogy ez a szellemvilág a Jó hatalmas szellemeit jelenti, és hogy imádásuk szerencsét hozna, szemérmetlen hazugság. Ha a gonosz szellemek követőiket egyszer már eljuttatták erre a meggyőződésre, innen már csak egy lépés az emberáldozat. A feláldozott gyermekek szüleinek azt ígérték, hogy gyermekük szelleme a halála után mint hatalmas, szerencsét hozó szellem lesz velük, viszont ha megtagadják gyermekük feláldozását a bálványoknak, akkor a gyermeknek és saját maguknak is szörnyűségekben kell keresztülmenniük. Így megszállottságukban engedtek a Gonosznak.”

„Ezen nem kell csodálkoznotok. Hiszen a bálványimádás során és az annak kapcsán rendezett gyűléseken maguk a gonosz szellemek adták elő transzmédiaik segítségével ezeket a tanokat, és meghökkentő dolgokkal igazolták is, nemritkán maguk a bálványképek kezdtek beszélni. Ezek voltak a *közvetlen hangok*, melyeket az alantas szellemvilág a kitett áldozatok és a jelenlévő médiumok ódjának segítségével létrehoztak.”

„Isten megengedte ezt, mivel a Gonosz számára is biztosította a teljes szabadságot a megszabott határok között.”

„A földi szerencse és boldogulás utáni vágy volt, éppúgy mint ma is, Isten elhagyásának az oka. Csak akkor még ismerték a szellemvilággal történő találkozás előfeltételeit, mára viszont ez már feledésbe merült. Ennek következtében akkoriban az elhagyás nem csak az **Istentől való belső elfordulásban** nyilvánult meg, hanem a spiritiszta bálványimádás során a gonosz szellemvilággal történő, szándékosan létrehozott, emberi értelemmel felfogható kapcsolatban is. A **holtak megkérdezése** éppoly mindennapos igény volt a földi gondolkozásuk számára, mint ahogy **Isten megkérdezése** is az istentisztelet állandó részét képezte az Istenben hívők számára.”

„Amit a *holtak* a médiumokon keresztül mondtak, kedvező volt az emberi szenvedélyek számára. Amit az emberek hallottak, kizárólag kellemes volt. A jó médiumokról, mint Isten eszközeiről hallani sem akartak. Amit a jó médiumoknak Isten megbízásából közölniük kellett, számukra túl keserű volt. »Bizony, engedetlen nép ez, fiai hazugok, nem akarnak hallgatni az Úr tanítására. Azt mondják a látóknak: Ne lássatok! a látóknak pedig: Ne a valóságot lássátok! Mondjátok inkább hízelgő dolgokat, lássatok kedvünkre valókat! Hagyjátok abba ezt a módszert, változtassatok ezen az eljáráson! Hagyjatok békét nekünk Izrael Szentjével!« (Ézs. 30, 9-11 - Ökumenikus). - Csak kellemes dolgokat akartak hallani, különösen az anyagi előrejutás érdekében. Pontosan meghatározott szellemekkel is kapcsolatba akartak lépni, hasonlóan ahhoz, amikor Saul az endori halottidézőnél Sámuel szellemének megjelenését kívánta. A jó szellemeket nem lehet az emberi hangulatoknak és szenzációknak megfelelően megidézni. Ők vagy saját indíttatásból Isten engedélyével jönnek, vagy - bizonyos esetekben - Isten kimondott megbízásából. De csak az Istent kereső embereket látogatják, hogy megmutassák nekik az Istenhez vezető utat. Nem az emberek határozzák meg, hogy a jó szellemek közül **ki** ad kinyilatkoztatást; ez a jó szellemvilág saját dolga. Az alantas szellemvilágból sem mindig az érkezik, akit az emberek várnak, hanem nekik is engedélyre van szükségük a kinyilatkoztatásokhoz. Mindenesetre az alantas szellemek állandóan azt hangoztatják, hogy ők valóban azok, akit az emberek vártak, akkor is, ha ez nem így van. Hiszen ők a hazugság szellemei, akik arra törekszenek, hogy követőiknek csak azt mondják, ami tetszik nekik, és amire vágnak.”

„Az is nagy balgaság, ha az emberek egymást közt megegyeznek, hogy aki előbb meghal, hírt ad a túlélőnek, hogy létezik a túlvilág. Aki olyan megállapodást köt, amelynek teljesülésétől függ a halál utáni életbe vetett hite, soha nem fogja ezt a bizonyítást megkapni, hiszen épp az ilyen megállapodás bizonyítja, hogy ez az ember nem hisz Istenben. És aki hitetlenül hal meg, a túlvilágon olyan sorsa lesz, ami nem teszi lehetővé, hogy a túlélők számára kinyilatkoztatást adjon. A legalantasabb szférák szellemei semmit sem tudnak, nem emlékeznek az ilyen megállapodásokra sem. De ha tudnának is róla, nem tudják elhagyni azt a helyet, ahová bűneik miatt kerültek. De aki hisz Istenben, már földi élete során kapcsolatba léphet halottai szellemével, ha azok is hittek Istenben; mégpedig anélkül léphet kapcsolatba, hogy a találkozást szándékosan keres-

né. Itt is érvényes Krisztus szava: »Ezért ti elsősorban Isten országát és annak igazságát keressétek, és ezeket mind megkapjátok hozzá.« ”

„De Isten birodalmának keresése hiányzott azokból, akik lealacsonyodtak az alantas szellemvilághoz. Érzületükben nem Istent keresők voltak, hanem kizárólag földi jólétükre gondoltak. Ezért utasították el a kapcsolatot a jó szellemvilággal. Hiszen a jó szellemvilágtól kapott válaszok a szenvedélyeikben tobzódó emberek fülének minden időben kemények és keserűek voltak. Isten kijelentéseit mint nyomasztó terhet érzékelték. Olyan messzire mentek, hogy a próféták Isten megbízásából adott intéseit, figyelmeztetéseit és fenyegetéseit az **Úr terhe** kifejezéssel jelölték. *Mi az Úr terhe?* , szokták kérdezni, ha tudni akarták, mi az Úr kinyilatkoztatása. Ezért az Úr azt üzentek nekik: »Mikor pedig megkérdez téged e nép, vagy a próféta, vagy a pap, mondván: Micsoda az Úrnak terhe? akkor mondd meg nekik azt: mi a teher? Az, hogy elvetlek titeket azt mondja az Úr. A mely próféta vagy pap, vagy község azt mondja: Ez az Úrnak terhe, meglátogatom azt az embert és annak házát. Kiki ezt mondja az ő barátjának és kiki az ő atyjafiának: Mit felelt az Úr? és mit szolt az Úr? És az Úrnak terhét ne emlegessétek többé, mert mindenkinek terhes lesz az ő szava, ha elforgatjátok az élő Istennek, a Seregek Urának, a mi Istenünknek beszédét.« (Jer. 23,33-37 - Károli). ”

„Aki tehát Isten népéhez akar tartozni, annak nem szabad kapcsolatba lépni az Istentől letaszított szellemvilággal. **Nem szabad a holtakat megkérdenie.** Ez a legnagyobb ártulás Isten ellen, és elfordulás az igazságtól. Az igazságot nem lehet a holtaknál megtalálni. *A holtak nem tudnak semmit.* Amit mondanak, az hazugság és csalás, és arra számítanak, hogy az Istenhez hű embereket a mélységbe lerántsák.”

„Ezért Isten a következő figyelmeztetést adta népének: »Kérdezzétek meg a jövődőt tőlem, fiaimat és kezem munkáját csak bízátok reám.« (Ézs. 45,11 - Károli) - »Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítalak hasznosra, és vezetlek oly úton, a melyen járnod kell.« (Ézs. 48,17 - Károli) - »És ha ezt mondják tinéktek: Tudakozzatok a halottidézőktől és a jövődómondóktól, akik sipognak és suttognak: **hát nem Istenétől tudakozik-é a nép? az élőkért a holtaktól kell-é tudakozni?**« (Iz. 8,19 - Károli) - »Őseitek módján teszitek tisztátalanná magatokat, és az ő förtelmes bálványainkkal paráználkodtok! Tisztátalanná teszitek magatokat, amikor ajándékokot hoztok, és elégetitek áldozatul fiaitokat bálványaitoknak mindmáig! **És én engedjem, hogy kérdezzetek engem, Izráel**

háza? Életemre mondom - így szól az én Uram, az Úr - nem hagyom, hogy kérdezzetek!«”

„A zsidók a **szellemi halottak** megkérdését Egyiptomban üzték, és nagy részük ott a bálványimádás rabja lett. Ezért Isten tilalma a holtak megkérdésére vonatkozóan az első utasítások egyike volt, amit Isten az Egyiptomból való kivonulás után a zsidóknak adott: »Varázslást ne üzzetek, és ne jövendölgessek!« (3.Móz. 19,26 - Ökumenikus) - »Ne forduljatok halottidézőkhöz, és ne tudakozódjatok jövendőmondóknál, mert tisztátalanná teszitek magatokat velük. Én, az Úr vagyok a ti Istenetek!« (3.Móz. 19,31 - Ökumenikus) - »Ha valaki halottidézőhöz és jövendőmondóhoz fordul, és **követi őt a paráznaságban**, ellene fordulok az ilyen embernek, és kiirtom népe közül.« (3.Móz. 20,6 - Ökumenikus) - »Ha egy férfiből vagy asszonyból halottidéző vagy jövendőmondó szól, halállal lakoljon. Kövezzék meg őket: vérük rajtuk.« (3.Móz. 20, 27 - Ökumenikus) - E mondatok azt a tényt tartalmazzák, hogy a férfi vagy női halottidézők olyan médiumok voltak, akikből gonosz szellemek szóltak. Ezek a médiumok a Gonosszal fennálló kapcsolatukért maguk voltak a felelősek. Ők elutasíthatták volna a Gonoszt, ha hittel fordultak volna Isten felé, és a jó szellemvilággal teremtettek volna kapcsolatot. Büntetésük ezért jogos. - Mások pedig *tisztánlátással* léptek kapcsolatba a gonosz szellemvilággal.”

„Amikor itt arról van szó, hogy *vériük rajtuk*, az nem a természetes vérontást vagy a testi megölést jelenti. A Biblia ezt **szellemi halálként**, Isten szellemétől való elfordulásként érti. A halottidézőkön azért szárad *vér*, mert a hozzájuk érkező emberek számára kapcsolatot teremtettek a gonosz szellemekkel, így ezeket az embereket eltérítették Istentől, és kiszolgáltatták őket a szellemi halálnak.”

„A tisztátalanság, melyet azok vontak magukra, akik a halottidézőkön keresztül vették fel a kapcsolatot, nem testi bemocskolódásból áll. Ez sokkal inkább a rossz ód, melyet a halottidézők magukba vontak, és így az emberek saját ódját tisztátalanná, és a gonosz szellemlények találkozóhelyévé tette.”

„A halottidézés egy esetét a Biblia részletesen bemutatja. Ez több szempontból is tanulságos. Arról beszélék, amikor Saul király megkérdte az endori halottidéző nőt.”

„Sámuel meghalt. Saul azonban elűzte az országból az összes halottidézőt. Ekkor a filiszteusok nagy serege megtámadta az országot. Amikor Saul meglátta a filiszteusok táborát, félni kezdett, szíve mélyén

megrettent. Megkérdte ekkor az Urat, de az Úr nem adott neki választ, sem tisztánlátás, sem az orákulumtábla, sem a jó médiumok segítségével, mivel engedetlensége eltántorította az Úrtól. Isten szellemei elfordultak tőle, és egy gonosz szellem vette birtokba. Ekkor Saul megparancsolta szolgálainak, hogy keressenek egy nőt, aki ért a halottidézéshez. El akart menni hozzá, hogy megkérdesse. Mivel a jó szellemvilág nem részesítette kinyilatkoztatásban, a gonosszal akart próbálkozni.”

„»Szolgái ezt felelték neki: Van itt Éndórbán egy halottidéző asszony. Saul ekkor elváltoztatta magát, más ruhát vett magára, és elment két emberével. Amikor éjjel odaértek az asszonyhoz, ezt mondta: Jövedölj nekem halottidézéssel, és idézd meg nekem, akit mondok neked! A halottidéző ezt nem akarta megtenni, mivel félt, hogy csapdába esik és megölik. De Saul megnyugtatta őt. Akkor a nő megkérdte: Kit idézzek föl neked? Ő így felelt: Sámuelt idézd föl nekem! Amikor az asszony meglátta Sámuel, hangosan felkiáltott: Miért csaltál meg, hiszen te vagy Saul? De a király ezt mondta neki: Ne félj! Mit láttál? Az asszony ezt felelte Saulnak: Istenfélét látok feljönni a földből. Saul megkérdte tőle: Milyen az alakja? Az asszony így felelt: Egy vén ember jön fölfelé palástba burkolózva. Ebből megtudta Saul, hogy Sámuel az; ezért arccal a földig hajolt, és leborult előtte. Sámuel ezt mondta Saulnak: Miért háborgattál és idéztél föl engem? Saul így felelt: Igen nagy bajban vagyok. Megtámadtak a filiszteusok; az Isten pedig eltávozott tőlem, és nem felel többé sem próféták által, sem álomban. Téged hívtalak tehát, hogy tudasd velem, mit kell tennem. De Sámuel ezt mondta: Miért kérdezel engem, ha az Úr eltávozott tőled, és ellenségedd lett?! Úgy cselekedett az Úr, ahogy általam megmondta: kiragadta kezedből a királyságot az Úr, és másnak, Dávidnak adta. Mivel nem hallgattál az Úr szavára, és nem hajtottad végre az ő fölgerjedt haragját Amálékon, azért bánik most veled így az Úr. Sőt az Úr veled együtt Izráelt is a filiszteusok kezébe adja, te pedig holnap fiaiddal együtt nálam leszel.« (1. Sám. 28, 3-19 - Ökumenikus).”

„Néhány dolog itt magyarázatra szorul, ami számotokra nehezen érthető.”

„Nem tűnik fel nektek, hogy Saul a filiszteusok seregének megpillantásakor belsőleg teljesen megrendül? Különben nem ez volt a formája. Bátor férfi volt, aki számos harcban vett részt, és számára a halál nem tűnt rettentőnek. Miért volt tehát ez a megrendülés? - Itt egy olyan figyelemreméltó tény szerepel, amit az életben is gyakran láthattok. Ez a *halál*

megérzése, ahogy ti nevezitek. A *halál megérzése* helytelenül választott szó. Inkább a *halál bizonyosságának* kellene nevezni. A filiszteusok se-regére vetett első pillantásakor bensőjében valami azt mondta neki, hogy ütött halálának órája. Ez mindenkinek a sorsa által meghatározott. De milyen belső hang volt, ami Saul számára megadta azt a bizonyosságot, hogy a kezdődő harc abszolút bizonyossággal halálával jár? Mi lehet az, amikor némely katonátnak a háborúban azt mondja: *A következő támadásnál meghalsz?* Vagy: *A mai napot nem éled túl!* Vagy: *Ez az utolsó szabadságod. Soha többé nem térsz vissza tiedhez!* - Miért van az, hogy sok katona számára, aki pedig sokszor volt szabadságon, épp az utolsó alkalommal esik neheze a frontra visszamenni, ahonnan nem is tér vissza? - Saulnál éppúgy, mint a többiekénél, akik közeli halálukról belső bizonyosságot szereztek, a védőszellemek voltak azok, akik figyelmeztetést adtak az élet egyik legfontosabb órájára. Őket vezetőnek és barátoknak kapták. Életekben gyakran figyelmeztet titeket belső hang, amikor veszély fenyeget. Ők a védőszellemek. Gyakran gondoskodnak időben történő megmentésekről is. De akkor, amikor élteteknek megváltoztathatatlanul vége következik, ezek a szellemi barátok olyan erősen megrázzák egész bensőtöket, hogy közelgő halálotok órája úgy a fületekbe sikolt, hogy nem tudjátok nem meghallani. Bizonyossággá válik. De a szellemek nem mindenkinek tehetik ezt meg. Akinél ez megtörténik, annak számára ez Isten különleges kegyelme, hogy a megmaradó idejében kereshesse az Istenhez vezető utat, és ezzel biztosítsa segítségét a túlvilágra vezető nehéz lépésben. Saul számára is ez volt Isten szellemi követeinek utolsó hívása, hogy térjen vissza Istenhez, akihez hűtlen lett. De ahelyett, hogy halála biztos tudatában belsőleg Isten felé fordult volna, és hűségfogadalmát teljes őszinteséggel megújította volna, csupán felszínesen kérte először a médiumokon keresztül Istentől, hogy földi segítséget adjon neki. Nem törekedett arra, hogy megbánva addigi magatartását, belső kapcsolatot teremtsen Istennel. Isten ezért formális kérdésére nem is adott választ. Ezért, mivel földi életéért aggódott, elment a halottidézőhöz. Amikor Saul azt mondta: *Nagy bajban vagyok*, ez alatt a nyomasztó, halálára vonatkozó bizonyosságot értette.”

„Ebből az alkalomból szeretném felhívni figyelmedet a közelgő halál figyelmeztetésének számos módjára. Tudod, hogy a néphit a kutya vonítását, egy madár megjelenését, egy növény kifehéredését és sok más dolgot egy közeli haláleset előhírnökének tekinti. Ez nem babona, ahogy azt tudományosan felvilágosult időkben mondják. Ez az igazság. És ha

ezeket a jeleket nem is mindig az kapja, akinek szánják, de aki ismeri ezeket a jeleket, az szívlelje meg, és szálljon magába. Ez a szellembarátok üzenete, akik titeket Istenre és a számadásra emlékeztetnek, amit földi elválásotok után kell végeztetek. A szellemvilág az, amely ezeket az állatokat eszközül használja, és azt végezteti velük, ami számotokra előzetes hírnek tűnik. Gyakran mondtam már neked, hogy az állatok is használhatók médiumként, mégpedig a jó szellemvilág számára éppúgy, mint a gonosz számára. Ugyanez vonatkozik a növényekre és a virágokra is. De a jó szellemvilág csak akkor használja ezeket a jeleket, ha az emberek, akiket ők látnak, képesek e jelek felismerésére. Mivel a szellemek semmi céltalan dolgot nem tesznek. Erről most ennyi elég.”

„Az endori halottidéző esetében feltűnő lehet az, hogy Sámuel egyáltalán megjelent. Ő nem a *holtakhoz*, tehát az Istentől eltaszítottakhoz tartozott. Ő nem a mélység szellemeinek egyike volt, akikkel az endori asszony eddig kapcsolatban állt. Ő Isten szelleme volt. Ezt az asszony már Sámuel szellemének megjelenésekor annak emberfeletti nagyságából felismerte. Sámuel szellemének megjelenésével Saulra Isten büntetése szállt. Saulnak azonnal bűnhődnie kellett azért a bűnért, hogy a Gonoszhoz fordult felvilágosításért. Ha Sámuel helyett egy gonosz szellem jelent volna meg, az nem mondta volna el Saul sorsának szörnyű igazságát, hanem kellemes félrevezetésben részesítette volna. Ezért kellett Isten akarata szerint Sámuel jó szellemének a tisztánlátó nő elé lépnie, aki egyben tisztánhalló is volt, és rajta keresztül Saul számára kinyilatkoztatni, hogy mi vár rá a következő napon. Hogy már aznap megtudja a szörnyűséget, ami vele történik, és ez a legszörnyűbb volt, ami csak érthette: *Holnap fiaiddal és sereged nagy részével meghalsz*. Ez Saul számára a halál gyötrelmét jelentette, ami már ekkor megkezdődött, és a beteljesülés órájáig bensőjét felőrölte. Ezért zuhant a szörnyű hír hallatán teljes hosszában a földre. Amit a halottidézőnél meg akart tudni, nevezetesen hogyan győzhetné le ellenségeit, azt nem tudta meg - és a szörnyű dolgot, amit nem akart hallani, azt kapta meg a kinyilatkoztatásban büntetésképp. Nála beteljesedett, amit az Úr Ezékiel prófétán keresztül mondott: »Mert ha valaki Izráel házából és az Izráelben lakó jövevények közül elidegenedik tőlem, szívébe fogadja a bálványokat, azon jár az esze, ami őt bűnbe viszi, és úgy megy a prófétához azért, hogy megkérdezzen engem, annak én, az Úr fogok válaszolni. Szembefordulok az ilyen emberrel, intő példává teszem, és kiirtom népem közül. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.« (Ez. 14,7-8 - Ökumenikus).”

„A halottidéző azért ismerte fel Sámuel megjelenésekor Sault, mivel tisztánhallóként Sámuel szellemén keresztül érzékelte Saul nevét.”

„Az, hogy kinyilatkoztatásában Sámuel megígéri Saulnak, hogy fiával másnap nála lesznek, nem azt jelenti, hogy Saul és fiai a túlvilágon Sámuel sorsában osztoznak. Sámuel ezzel csak azt akarta Saulnak kinyilvánítani, hogy ő és fiai másnap meghalnak, és hogy a túlvilágra való átjutáskor Sámuel jön értük. Hiszen a haldokló szellemét a már korábban meghaltak szelleme fogadja már a halálos ágyon, és köszöntik őt, ha az életben közel álltak egymáshoz. Ők tanítják és figyelmeztetik, mielőtt arra a helyre jutna, ahova osztályrésze alapján tartozik. Ez a szellemvilág éppoly magától értetődő törvénye, mint amilyen magától értetődő számotokra az, hogy egy idegen országban a kikötőből elhozzátok barátotokat, ha ti már régebb óta vagytok abban az országban. Ennek ellenére lehetséges, hogy a Ti sorsotok abban az országban jelentősen különbözni fog barátotok sorsától.”

„Az endori halottidézőnél a *holtakkal* való kapcsolat tisztánlátás és tisztánhallás útján jött létre. A halottidéző csak azt közölte az őt megkérdővel, hogy mit lát és hall. Más halottidézők valóságos médiumok voltak, transzba estek, és az idegen szellem rajtuk keresztül beszélt.”

„Amikor azt mondja, hogy Sámuel szelleme a *földből száll fel*, ez csak látszólagos volt. A szellemnek ahhoz, hogy megjelenjen, ódfelhőre volt szüksége. Ezt az őt körülvevő emberek ódsugárzásából vonta el. Az ódfelhő nem egyszerre keletkezik, hanem lassanként, általában alulról felfelé növekszik, így felfelé szállónak tűnik. Az, hogy Sámuel öreg emberként jelent meg, és abban a palástban, amit viselni szokott, azért volt, hogy személyiségét fel lehessen ismerni. A szellemek olyan ódalakban szoktak megjelenni, mely az összes olyan ismertetőjellel rendelkezik, melyek alapján földi életükben is fel lehetett őket ismerni. Ahogy Ti anyagi ruházatokat tetszésetek szerint alakíthatjátok ki, úgy a szellemek is olyan formát kölcsönözhetnek ódruházatukhoz, ami számukra célszerűnek tűnik.”

„Mivel az alantas szellemi lényekkel létrehozott kapcsolatra ugyanazok a törvények vonatkoznak, mint a jó szellemekére, így a Szentírás leírása a holtak megkérdésénél ugyanazokat az eszközöket adja meg, mint Isten megkérdésénél. Mindkét helyen találkozhattok a médiumokkal, mint a szükséges óderő hordozóival, vagy mint Baal prófétáival, vagy mint Isten prófétáival. Mindkét helyen állatáldozattal és áldozati étetéssel erősítik az óderőt. Mindkét esetben olyan helyet vá-

lasztnak, ahol semmi zavaró nincs, és az ódszűítésre káros fény és hő lehetőleg kikűszöbölhető. Ezért a Bibliában a bálványimádással együtt azokat a helyeket is megátkozzák, ahol a gonosz szellemekkel a kapcsolatot létrehozták. »Népem a fától kér tanácsot, és a bot ad neki kijelentést. A parázna lelkiület tévelygésbe visz, paráználkodnak Istenük tisztelete helyett. **Hegytetőkön** áldoznak, dombokon tömjéneznak, **cserfa, nyárfa és tölgyfa alatt, mert kellemes az árnyékuk**«. (Hós. 4, 12-13 - Ökumenikus).”

„Mindabból, amit a Biblia a *holtakról* tanít, magad is láthatod, hogy a *holtak* a Gonosz hatalmát jelentik. Aki ehhez a hatalomhoz csatlakozik, elhagyja Istent, és szellemi halált szenved el. »Ha Efraim megszólalt, mindenki rettegett, nagyvá lett Izráelben. De vétkezett a Baallal, ezért **halál vár rá**«. (Hós. 13,1 - Ökumenikus).”

„Nem szabad azt gondolni, hogy a Baal imádása csak abból állt, hogy az ember bálványképet csinált magának, és szándékosan kapcsolatba lépett a gonosz szellemvilággal, ahogy ez régen történt, és ahogy a különböző népek bálványimádásánál ma is történik. A bálványimádás sokkal inkább az az érzület, amely Istent kiiktatja az életből, az ember csak az anyagi dolgok felé fordul, és a Gonosz befolyására Isten helyére a földi dolgokat helyezi.”

„A mai idők embere nem kevésbé bálványimádó, mint azok a népek, melyekről a Biblia tájékoztat, akkor is, ha az úgynevezett kultúrterületeken már nem készítenek fából és kőből bálványképeket. De a bálványképek a szívekben vannak. Ezek a pénz, az elismerés és a földi jólét. És ezen bálványoknak manapság éppen annyit áldoznak, mint évezredekkel ezelőtt a látható bálványoknak. Ezen bálványoknak, ha kifinomultabb módon is, ma is emberek, gyermekek millióit áldozzák. A *holtak birodalmának* gonosz szellemi hatalma ma is az emberek többségén uralkodik. És amit Mikeás próféta mondott az akkori nemzetségekről, az ugyanilyen formában igaz a mai időkre is: »Kivesztek az országból a hívek, nincs becsületes ember. Alattomban mindnyájan vért ontanak, hálólóval vadásznak egymásra. Jól használják kezűket a rosszra, a vezető ember követelőzik, a bíró fizetésre vár, a főrangú ember kimondja, mit kíván, és csak csűrök-csavarják az ügyeket. Aki a legjobb köztük, olyan, mint a túskeborkor, a legbecsületesebb is olyan, mint a tövisborkor. De eljön a büntetésed napja, amelyet őrállóid láttak. Akkor lesz majd zűrzavar! Ne higgyetek a barátoknak, ne bízzatok a jó ismerősben, még asszonyod előtt is, akit magadhoz ölelsz, vigyázz, mit mondasz! Mert a

fiú gyalázatosan bánik apjával, a lány anyja ellen támad, a meny anyósa ellen, az embernek saját háza népe is ellensége. De én az Urat várom, a szabadító Istenben reménykedem: **meg is fog hallgatni Istenem!**« (Mik. 7,2-7 - Ökumenikus).”

„De Isten megkönyörül a mai emberiségen. Ő elrendeli, hogy az emberek ismét kapcsolatba léphessenek a jó szellemvilággal, és így **halottaikból feltámadnak**. »Mindezek után kiárasztom Lelkemet minden testre. Fiaitok és leányaitok jövendőlni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok meg látomásokat látnak. Sőt még a szolgákra és szolgálókra is kiárasztom lelkemet azokban a napokban.« (Joel 3,1-2 - Szentszéki).”

HARMADIK RÉSZ

Szellemi kapcsolatok az apostolok utáni időszakban
és a mai időkben

Előzetes megjegyzések

Miután e könyv második fejezetében megkaptam a tanításokat a szellemi kapcsolatok törvényeiről és a szellemi kinyilatkoztatásokról, melyek a Bibliában fordulnak elő, rám lett bízva, hogy az emberiség történelmének egyéb szellemi kapcsolatait tanulmányozzam, és összehasonlítsam azzal, amit én a szellemvilág segítségével megtapasztaltam.

Azt a javaslatot kaptam, hogy mindenekelőtt azt vizsgáljam meg, ami a mai spiritiszta üléseken zajlik, és amit a mai tudomány a *médiomokról* és kinyilatkoztatásairól leír.

Szívesen vizsgáltam volna a régi írók leírásait a múltból, a pogányokét éppúgy mint a keresztényekét, amennyiben tartalmaznak valamit a szellemi világgal folytatott kapcsolatáról. Ehhez tanulmányoznom kellett volna a régi görög és római filozófusok, költők, történetírók műveit. Fel kellett volna dolgoznom a régi egyházatyák, egyházi írók műveit az apostolok utáni időktől a középkorig, valamint a misztikusok műveit. A katolikus szentek életéről és munkájáról szóló számtalan leírást sem hagyhattam volna figyelmen kívül, ha munkámat a teljesség igényével akartam volna elkészíteni. Továbbá át kellett volna nézmem azt az áttekinthetetlen anyagot, amit a mai „okkultizmus” könyvekben és újságokban megjelentetett.

Első pillantásra be kellett látnom, hogy egy ilyen munka egy teljes emberéletet venne igénybe.

Így határoztam el, hogy a könyvhöz kiegészítésként csak három fejezetet fűzök hozzá. Ebben **magamtól** szeretném egy rövid összefoglalásban bemutatni, hogy a szellemeikkel való találkozás az apostolok utáni időben általánosan ismert és elismert tény volt, amely mind a mai napig zajlik, akkor is, ha a mai emberiség ezt még nem ismeri el. Ugyanazon törvények alapján zajlik, mint amelyeket már e könyvben bemutattam, s melyek mindenkor azonosak voltak és a mindenkori jövőben is változatlanok fognak maradni.

Így keletkeztek a következő fejezetek: „Szellemi kapcsolatok az apostolok utáni időkben”, „A szellemek hatása egy evangélikus és egy katolikus pap életében a 19. században”, „Spiritizmus a mai tudomány fényében”.

Szellemi találkozások az apostolok utáni időben.

„Van valami, amiről mondják: nézd ezt, új ez; régen volt már száz esztendőkön át, melyek mi előttünk voltak.”

(Préd. 1,10 - Károli)

A pogányok világa, melyben a kereszténység megszületett, és a kereszténység világa között erőszakos harc uralkodott. Ebben az élet-halálharcban az apostolok utáni időben a keresztények általános meggyőződése volt, hogy az egész pogányság tényleges uralkodója a Gonosz hatalma volt, és hogy a világi uralkodók és alattvalóik csak a gonosz hatalom emberi szerszámai. A pokol fenyegetve látta eddigi uralmát az emberek felett a Jó szellemvilága miatt, mely a kereszténységben nyilatkozott meg. „A harc a római császárnál nagyobb uralkodóval folyt, nagyobb erővel, mint a császár helytartói és hivatalnokai. Ezen erő hatalma már akkor megvolt, amikor még nem is létezett a Római Birodalom. Megjelent a Birodalom sötét provinciáin is, ahol a római hatalom csak látszólag működött. Beférközött az emberek szívébe és gondolataiba, melyeket nem lehetett kormányozni.”

„Az állam és az egyének életét megtöltötte a túlvilági szellemekkel folytatott kapcsolat, amely szellemeket a pogányok isteneknek, hősoknak és démonoknak neveztek. Az állam élete az ő védelmük alatt zajlott. A közös, nyilvános áldozati és ünnepi cselekmények nagy részét az ő tiszteletükre tartották.” (Weinel, 2. és 3. old.)

Noha a bálványképek külsőleg holtak voltak, de az emberek meg voltak róla győződve, hogy az ilyen kő- és faszobrok mögött valós szellemi lények éltek, akik a kinyilatkoztatásokat adták.

** Az ebben a fejezetben szereplő adatokat Weinel: A szellemek hatása és szellemek az apostolok utáni időben Irenausig c. könyvéből vet-*

tem; Verlag von I.C.B. Mohr, Freiburg i. B. Ahol a következőkben Weinleire hivatkozok, erre a könyvre utalok.

Róluk mondja Jusztin keresztény vértanú: „Minden kép a megjelent rossz démon alakját és nevét viselte.” - Ezeket a démonokat tisztelték a pogányok. „A régi időkben a démonok (emberi médiumokban) megjelentek, az asszonyokkal házasságot törtek, a fiúkat megbecstelenítették, az embereknek szörnyképeket mutogattak, így mindenki megrettent, aki ezeket a folyamatokat nem értette; isteneknek nevezték őket, és azokat a neveket adták nekik, melyet a démonok megadtak. Mindezt a félelemtől hajtva tették, mivel nem tudták, hogy ezek gonosz démonok voltak.” (Jusztin 1.5,2)

A gonosz szellemek nem csak a múltban működtek, de az első századok keresztényei naponta láthatták saját szemükkel e szellemek kinyilatkoztatásait.

Volt néhány betegség, ahol a szenvedőből más szellem beszélt és tevékenykedett. A tébolyodottakban démonok voltak. A hisztérikusok és az epilepsziások voltak a megszállottak. A zsidóknál, pogányoknál és a keresztényeknél ez volt az általános néphit.

Ezek a láthatatlan szellemi lények az emberi médiumokból szóltak. A keresztény Tatian egy női Apolló-médiumot így mutat be: Miután vizet ivott, örvöngeni kezd, a tömjénfüsttől elmegy az esze, te pedig úgy véled, jövendöl.” (19 p. 86). - Az örvöngés mindig annak a jele, hogy a médiumot egy alantas szellemlény vette birtokába. A magasztos szellemek kinyilatkoztatásának jele a nyugalom és a béke.

A Baal papjainak örvöngését a Biblia leírása szerint, a bálványünneppek bacchánsnőinek tomboló mozgását a rómaiaknál és görögöknél, napjaink táncoló derviseit és a mai médiumoknál előforduló hasonló jelenségek nagy részét a gonosz szellemlények befolyására vezethetjük vissza.

Az ilyen szellemi lényeket az akkori idők tisztánlátói is láthatták. Azokat az embereket, akik a tisztánlátás adottságával vagy más médiumi képességgel rendelkeztek, mellyel kapcsolatba tudtak lépni a szellemek világával, akkoriban „pneumatikusoknak” nevezték. Ezt a szót a görög „pneuma” szóból vezethetjük le, melynek jelentése „szellem”. A mai időkben, amikor semmit nem tudnak a szellemi találkozás törvényeiről az emberek, a „pneumatikus” szót „szellemi adottságúnak” értelmezik, és

ez azt a véleményt ébreszti, mintha az ilyen emberek saját szelleme lenne a csodálatos hatások oka. A valóságban a „pneumatikusok” vagy teljes *médiumok* voltak, vagy médiumi indíttatású emberek, vagy olyanok, akik rendelkeztek a tisztánlátás vagy tisztánhallás adottságával. Tehát nem csak azok voltak „pneumatikusok”, akik a jó szellemvilággal érintkeztek, hanem azok is, akik a gonosz szellemi lényekkel álltak kapcsolatban. A törvények, melynek alapján a találkozás lezajlott, mindkét esetben azonosak voltak.

„A démonok az emberek számára láthatóvá is váltak, mikor megmutatkoztak számukra, hogy elhiggyék, hogy ők igaziak.” - „Könnyen és gyakran látták őket levegő-, és tűzszerű testben, igaz, hogy csak a *pneumatikusok*; de az tény, hogy látták őket, mégpedig gyakran”, mondja Tatian (Or.15 p. 70).

A démonok itt említett levegő-, és tűzszerű teste ódtest. Minden szellem rendelkezik ilyennel. Csak a kinézete különböző az egyes szellemeknek attól függően, hogy a szellem mely szférában tartózkodik.

A bálványképek is beszéltek, és csodákat is műveltek. Ezt a keresztények sem tagadhatták, mivel ez a tény általánosan ismert volt. Éppen ebből a tényből vezették le a pogányok azt a meggyőződésüket, hogy az általuk tisztelt bálványok élő szellemi lények voltak, akik nagy erővel rendelkeztek. Azt mondják: „Miért képes néhány kép a csodálatos hatásokra, ha ők nem azok az istenek, akiknek a képoszlopot emeltük? Hiszen nem valószínű, hogy az élettelen, mozgásképtelen képek maguk képesek erőt kifejteni anélkül, hogy valaki mozgatná őket.” - A keresztény Athenagoras így válaszol: „Azt, hogy néhány helyen, városban és népnél a képek nevében csodás dolgok történtek, **mi, keresztények sem tagadjuk**. Csak nem tartjuk őket isteneknek.” (Athenagoras leg. 23 p. 116). - Egy bizonyos troaszi Neryllinus képoszloparól azt mondja: „Azt hiszik, hogy jövendöl és betegeket gyógyít. Troasz lakói áldoznak neki, arannyal díszítik, megkoszorúzzák. Éppígy Parionban, ahol Alekszander és Proteus képoszlopainak egyike jövendöl. A másikat viszont, Alexandrét, államköltségen áldozatokkal és ünnepekkel úgy ünneplik, mint egy Istent, aki hall.” Athenagoras nem tagadja ezeket a hatásokat. Csak azt mondja, hogy akik ezt végzik, azok gonosz szellemek.

„Így éltek és tapasztalták meg a hatásokat és bennük a bizonyítékot arra, hogy létezik a szellemi lények titokzatos világa e világ dolgai mögött - szellemi lények, akik hatalmasabbak, nagyobb tudásúak, de elve-

temültebbek, mint az emberek. A Római Birodalom mögött és fölött növekedett annak a birodalma, aki a világ igazi ura volt, Zeuszé, az ördögé. És éppen ebben a Római Birodalomban, amelynek vezető körei a kereszténységgel szemben olyan heves ellenállást fejtettek ki, úgy tűnik, sikerült kialakítani hatalmas erődítményét a szellemi birodalomnak.” (Weinel, 12. old.)

Borzalommal érzékelték a keresztények a világ láthatatlan uralkodójának és eszközeinek hatását saját testükön is.

És mi volt a célja az ördögnek és démonainak a keresztények ellen intézett támadásaival? El akarta őket csábítani Istentől a többistenhit tévedéseibe. El akarta őket tántorítani szellemi életüktől, és szellemi halálba akarta őket taszítani. „Semmi más nem volt az úgynevezett démonok célja, minthogy elcsábítsák az embereket Istentől, Teremtőjüktől, és az Ő elsősülöttjétől, Krisztustól. És azok, akik a földi dolgokon nem tudtak felülkerekedni, a földi, az ember által készített dolgokhoz (szobrok) kötődtek, és még most is ezt teszik.” (Jusztin, 1,58). - „A démonok ezt úgy érték el, hogy mítoszok és misztériumok kitalálásával Istennek az emberekre vonatkozó szent tervét majmolták. Azok számára, akik Istennel közösségre törekedtek, kellemes, de lélekromboló pótlást megteremtettek az igaz kinyilatkoztatások helyett.” (Jusztin 1,56).

A bálványünnepken a bálványképeken keresztül beszélő gonosz szellemek az emberi fül számára észlelhető hangot úgy állították elő, hogy a rendelkezésre álló óddal úgynevezett „közvetlen hangot” képezték. Ez valójában annak az utánzása volt, amikor Isten a kinyilatkoztatás sátrában a frigyláda feletti ódfelhőből szólt. Ez szintén *közvetlen hanggal* történt, ahogy az már a korábbiakból kiderült. És ahogy az Isten beszédéhez szükséges ódmennyiséget is áldozati vérrel és tömjénezéssel szerezték be, úgy a pogány bálványáldozat és az ott végzett tömjénezés is ódforrás volt a gonosz szellemek „közvetlen hangjához”.

A nagy veszély miatt, ami a keresztényeket az ördög és serege révén fenyegette, igen megnőtt a félelem a sötét hatalmakkal szemben. Ezek nem árnyékok és fantáziaképek voltak, ahogy a legtöbb modern ember gondolja, és nem szívós, bizonyítatlan hittételek, ahogy a ma élő keresztények vallásában szerepelnek, hanem a gonosz szellemek megtapasztalt, naponta megnyilatkozó hatalmat jelentettek, akik lépésről lépésre, titokzatosan, mégis hatékonyan avatkoztak be az életbe. (Weinel, 24. old.)

„Képzeljünk el egy keresztényt, amikor otthonában, ahol lakott, a falról rámeredt Laren és Penaten (a bálványok képe), ahogy az utcán és tereken a képek fenyegették, ahogy elment a templomok előtt, ahol a világos oszlopsor mögötti sötét házban a titokzatos erők üzték dolgaikat, ami emberek seregét vonzotta magához. A képek között sok olyan volt, melynek szörnyű alakját az emberi és állati test groteszk keveréke tette visszataszítóvá, és még azt is rettegéssel töltötte el, aki személyes, élő és működő szellemi hatalmat tudott mögötte. Sokkal veszélyesebbek voltak viszont a démonok, amikor a lágyan csillogó márványba életet leheltek, amikor a görög istenek és istennők örömteli szépségű tagjai észvesztő csodává váltak, aminek segítségével az ördögök az embereket leigázták. A keresztény borzalommal ismerhette fel, hogy az összes lételemi szépséget Istentől rabolták, hogy bűnös dolgokra használják fel, hogy az összes méltóság, mely az istenalakokat körülvette, rablás volt Isten pompájával és uralmával az emberek szívek felett.”

„És amikor ez a keresztény a családi ünnepeken, a városi és provinciái ünnepségeken elszörnyedve tapasztalja meg Isten eltasztásának hihetetlen hatalmát; amikor a látni látja, hogy az ilyen ünnepeken a démonok és héroszok legrosszabb gaztettei zajlanak a színpadon, mint az emberek és istenek szenvedélyei: kapzsiság, gyűlölet, bosszúvágy, érzéki szerelem, és ami ebből fakad: háború, gyilkosság, házasságtörés; fiatal és öreg, érett és éretlen előtt csábító csodaként bontakoznak ki; a néző megvetés és gyűlölet borzongását érzi szívébe költözni azok iránt, akik az emberek lelkét bűvészkedéssel és szörnyképekkel elcsalják az igaz Istentől, az Ő örök jóságától és tisztaságától.”

„Boldog az a keresztény, aki csak ezeket az érzelmeket ismeri. De ha a képek és emberek szépsége, a színdarabok érzékisége szívébe lopta magát, ha a gladiátorok harca az emberben szunnyadó vérszomját benne is felkelti, akkor elszörnyedve, borzalommal hallja, hogy ezek a sötét hatalmak saját életének törekvéseiből lassanként édes bókokkal, vad csábítással kezdenek beszélni. Azt hiszi, nem pusztán hallja őket. Minél inkább figyel magára, minél inkább belesüllyed a szellemvilág megtapasztalásába, **minél inkább pneumatikussá válik, annál tisztábban és gyakrabban hallja ezeket a hangokat, sőt meg is látja a gonosz szellemek testi alakját és testileg is megéli gyötrő jelenlétüket.**”

„És ha Istenéhez hű marad, talán akkor vár rá a legrosszabb dolog. A sátán és szellemei az üldözések idején bontakoztatták ki leginkább legnagyobb hatalmukat. Utálattal és aggódó iszonyattal tapasztalja meg vad,

erőszakos ellenfelei kegyetlenségét barátai kínjaiban, vagy olyan gyötrő fájdalommal él át, mely saját megkínzott testét széttépi.” (Weinel, 24 és 25. old.).

Milyen erő volt az, ami a keresztényeket képessé tette arra, hogy a gonosz szellemi hatalmasságokon felülkerekedjenek? Maguk a keresztények válaszolnak nekünk: Ez egy **szent szellem**, Isten szelleme, mely hat rájuk. Isten szellemei ugyanolyan módon találkoznak velük, mint az első keresztény közösségekkel találkoztak. Jusztin azt mondja keresztény kortársairól: „Képességeket kaptak, mindenki érdeme szerint, és Krisztus neve világosítja meg őket. Hiszen egyikük a belátás szellemét kapja, a másik a tanácsadásét, a következő az erőt, egy másik a gyógyításét, a következő a jóvendőmondását, a másik az istenfélelem szellemét.” (Jusztin, Dial. 39, 132. old.). - „Látni nálunk olyan férfiakat és nőket, akik Isten egy szellemének kegyelmi adományait kapták.” (Jusztin, Dial. 88, 318. old.).

A zsidó Tryphonnal folytatott beszélgetésében azt mondja Jusztin: „Nálunk még nincsenek olyan prófétai adottságok, amiből felismerhetnétek, hogy ami a régi időkben nálatok volt, most nálunk is bekövetkezik. És ahogy nálatok is éltek abban az időben hamis próféták, amikor a szent próféták megjelentek, úgy most nálunk is vannak hamis tanítók.” (Jusztin, Dial. 82, 296. old.).

Azok ellen, akik Isten szellemeinek kinyilatkoztatásait el akarják távolítani a vallásból, Irenaeus lép fel. Ő kimondja az akkori katolikus egyház álláspontját, amikor az alogiak vallási közössége ellen azt mondja: „Ők megsemmisítik a Szellem adományát, ami az utolsó időben az Atya akarata szerint az egész emberi nemzetségen eláradt. Nem akarják engedni az evangéliumnak a János-evangélium szerinti formáját, ahol az Úr megígéri, hogy **elküldi szellemvilágát**. És elvetik az Evangéliumot éppúgy, mint a prófétai szellemet.”

Irenaeus az „utolsó idő” kifejezést használja. Ezzel a keresztények a Krisztus eljövételétől a világvégéig terjedő időt jelölik. A „prófétai szellem” alatt a keresztények egy szellemet értettek, aki egy emberi médiumon keresztül kinyilvánítja Isten igazságait, ahogy ez az első keresztény közösségekben volt. Az őskeresztény alapelv szerint az igazságot csak ott lehet megtanulni, ahol Isten szellemei kinyilatkoztatják. Ezt az alapelvet a következő formába öltöztették: „Ahol Isten kegyelmi adományai jelen vannak, ott kell az igazságot megtanulni.”

Mivel a jó szellemvilággal a kapcsolat ugyanazon törvények és előfeltételek mellett zajlott és zajlik, mint a gonosz szellemvilággal, így a két szellemvilág kinyilatkoztatása **külsőleg hasonló**. Csak a kinyilatkoztatás **tartalmából**, és a szellemi lénynek az emberi médiumban tanúsított **viselkedéséből** lehet felismerni, hogy azok a jó vagy a gonosz, a magasztos vagy az alantas szellemi lényektől származnak-e. De magukat a kinyilatkoztatásokat a zsidók éppúgy, mint a pogányok vagy a keresztények, a katolikus vagy nem katolikus egyházak azonos módon a láthatatlan szellemi lények hatásának tekintették.

„Ha egy keresztény víziójában megpillant egy angyalt vagy egy démont, Krisztust vagy az ördögöt, ha egy pogány vagy egy gnosztikus egy víziót lát, akkor az nem azt jelenti, mint néhány modern teológusnál, hogy a zsidónál önámítás az, ami a kereszténynél igaz megélés, hanem az összes megadott esetben azt jelenti, hogy abban az időben egy emberfeletti, láthatatlan szellemi lény jelent meg. És az élmény minden alkalommal azonos formában játszódhat le.” (Weinel, 64. old.)

„A szent szellem és a démonok hatása azonban nem csak általában jelent azonos folyamatokat, hanem ugyanazt a folyamatot is egyszer a jó, máskor a rossz szellem hatásaként lehet megítélni, mindig a szerző dogmatikai álláspontjának (hitbeli álláspontjának) megfelelően. Amit a gnosztikus (egy keresztény szekta tagja) jó, gyógyító szellemi hatásként értékel, a katolikus keresztény a démonok szemfényvesztésének tartja, vagy fordítva.” (Weinel, 64. old.)

„Ahol a pneumatikus folyamatok ugyanazon a testi-lelki területen lépnek fel, igen feltűnő, hogy milyen hasonlóak **minden évszázadban**. Egy középkori misztikus szerzetes, egy kvéker a protestáns Angliából, egy hugenotta inspirált, a 19. század csodadoktora: ugyanazt éli meg, ugyanazt teszi, mint a jövőendő egyház pneumatikusa.” (Weinel, 65. old.)

„A pneumatikus (médiumi) jelenségek területén a keresztény meggyőződés szerint nincs semleges hatás. A működő szellem vagy gonosz, vagy jó.” (Weinel, 67. old.)

Az a mód, amellyel a szellemek az apostolok utáni időben megnyilatkoztak, ugyanaz, mint amit ebben a könyvben a médiumokról már elmondtam.

A szellemek a médiumot beszédre használták. Voltak *részleges transzmédiumok*, ahol a saját szellem mindent hall, amit az idegen szellemi lény a médiumon keresztül mond, és voltak *mélytranszos médiumok*.

mok, akiből idegen szellem beszélt, míg a médium teljesen öntudatlan állapotban volt. Egy médium, aki részleges transzban beszél, a saját állapotát a következő szavakkal mutatja be: „Állandóan azt érzem közben, hogy rendkívüli módon felemelkedek Istenhez, amit azzal bizonyítok, hogy nem hagyom magam megvesztegetni, elcsábítani, vagy más világi szempont alapján megrendíteni, és nem mondok ki semmilyen más szót, **csak amit Isten szelleme vagy angyala maga képez, amikor a szervezetem használatát átengedem neki.** Extázisomban engedem át nyelvem kormányzását és csak arra törekszem, hogy szellememet Isten felé irányítsam, és hogy megjegyezzem a szavakat, melyek a számból elhangzanak. Tudom, hogy ilyenkor általam egy magasabb, más világ beszél. Én nem gondolkozom ezen, és nem tudom előre, hogy mit fogok mondani. **Szavaim úgy tűnnek számomra, mintha valaki más mondaná azokat,** de mély benyomást hagynak a lelkemben. (Weinel, 77. és 88. oldal.)”

A szellem gyakran imádkozik is a részleges transzos médium használatában. A „szellemi imádkozás” példájáról igen szemléletesen tájékoztat Polykarposz vértanúsága. Találón mutatja be a nagy meghatódottságot is. Polykarposz elhagyta a ház oltalmát, ahova menekítették, lement a csapathoz, megparancsolta, hogy adjanak a katonáknak enni, majd kért tőlük egy óra haladékot, hogy zavartalanul imádkozhasson. „Amikor ezt megengedték neki, **telve Isten kegyelmével (szelleműben) imádkozni kezdett, olyannyira, hogy két órán keresztül nem tudott elhallgatni** és minden hallgatója megrémült, sokan meg is bánták, hogy eljöttek egy ilyen istenáldotta aggastyán elfogására.” **Nem tudott elhallgatni.** Hiszen nem maga beszélt, hanem más beszélt belőle, és nem hagyta, hogy ő elhallgasson. Közben ő nem érzékelt semmit abból, ami történt. Nem érzékelt a fáradságot, ami egyébként lehetetlenné tette volna, hogy az öregember állva maradjon. Az összes jelenlévő látta, hogy Polykarposz nem maga beszélt, hanem más szólt belőle. Ennek tudomásulvétele a nézők számára mindig szörnyű, különösen azokban az esetekben, amikor a túlvilági szellemek az emberekkel értelmileg észlelhető módon érintkeznek, főleg akkor, ha az ember először él át ilyet.

Kétségtelenül Polykarposhoz hasonló imádkozó volt a sváb Blumhardt pap, akinek imádsága közben a betegek úgy érezték, hogy a **betegség szelleme** eltávozik tőlük. (Weinel, 83. old.).

A „mélytransz” vagy a tényleges „extázis” stádiuma igen gyakori volt a montanisták médiumainál. Montanusról ellenfele, Eusebius számol

be: „Montanus, egy újonnan keresztelt, a túlzott becsvágytól vezérelve biztosította a gonosz ellenségnek, hogy bensőjét elfoglalja. Egy szellem beléscsallt, rögtön megszállottság és extázis fogta el, izgatott állapotban beszélni kezdett, és idegennek tönő szavakat mondott. Két általa felébrszett nő is beszélni kezdett hirtelen, öntudatlan állapotban, idegenszerűen, Montanushoz hasonlóan, hiszen annak gonosz szelleme őket is elöltötte.”

A Montanusból beszélő szellem ezt a médiumi állapotot a következő szavakkal magyarázta meg: „Nézd, az ember hasonló a lírához (zeneszerszám), én pedig úgy repülök oda, mint egy plektrum (a hangszer pengetője).” Ezzel a szellem helyes módon adta meg a szellem, aki egy médiumból beszél, és a médium viszonyát. A médium csak eszköz a szellem kezében. Ő csak a zongora, és az idegen szellem a zongorista. Ez kivétel nélkül így van az összes igazi médiumnál.

A rosszálló ítélet, melyet Eusebius mondott a montanisztikus vallási közösség, mely egyben keresztény is volt, szellemhatásairól, amely a fenti mondatokból kiderül, a vallási ellenfél ítélete volt. És ismeretes, hogy a vallásháborúk voltak állandóan a legelkeseredettebb harcok, ahol az ellenfél a hazugság fegyverét, az igazság elhallgatását és elferdítését a leginkább szokássá tette minden időben. Az, hogy a montanistáknál a szellemi kinyilatkoztatások nem olyan jellegűek voltak, ahogy azt a katolikus ellenfél beállította, már csak abból a tényből is kiderül, hogy Tertullianus, az ekkori idők legtanultabb és legkomolyabb egyházi tanítója is átment a katolikus vallási közösségből a montanisztikusba. Aki ismeri ezen egyházi tanító műveit, annak számára minden további nélkül világossá válik, hogy a montanistáknál fellépő szellemhatásoknak komoly és szent dolognak kellett lenni ahhoz, különben ez az ember nem csatlakozott volna hozzájuk.

Mivel a montanisták szellemi működése a keresztényeknél nagy feltűnést keltett, és az addigi keresztény egyházban, melyet katolikusnak neveztek, nagy szakadást okozott, az akkori katolikus egyházi vezetők azonnal elkészítették azt az alapszabályt, hogy Isten valódi eszköze nem ekstázisban, azaz mély transzban beszél. Ennek ellenére közismert volt, hogy Isten eszközeként számos ember beszélt minden korban extázisban. Így a katolikus Athenagoras az akkori időkről ezt mondja: „A próféták az extázis öntudatlanságában, amikor az isteni szellem foglalkoztatta őket, azt mondták, amit beléjük csepegtettek, ahol is egy szent szellem úgy használta őket, mint egy muzsikust, amikor fuvalóját fújja.”

(Athenag. leg. 9, 42. old.). Egy másik helyen azt mondja, hogy a szellem „a próféták beszédszerveit úgy mozgatta, mint egy hangszert. A Jusztin-féle Coh. ad. Graec. így írja le: „Az isteni, az égből alászálló pengető úgy használta az igaz férfiakat, mint egy hangszert, egy citerát vagy egy lírát.” Jusztin és Teofil is használja ezeket a képeket. Ez ugyanaz, mint amit a Montanusból szóló szellem is mondott. A montanizmusban a szellemi kinyilatkoztatás módja ugyanaz volt, mint az első keresztény közösségekben.

„A Hermas pásztor” című, szinte töviről hegyire spiritiszta könyv, amely az apostolok utáni időkből akkora érdeklődésre tett szert, hogy a Szentírásba is besorolták. Ebben részletesen elmagyarázzák, hogy tudják a beszélő médiumok a jó szellemeket a gonoszoktól megkülönböztetni. Ennek fejtegetéseiből egyértelműen kiderül, hogy a **„fentről jövő szellem” és a földi szellem beszédének formáját nem lehet megkülönböztetni.** A mondottak tartalmán kívül Hermas szerint a jó szellemek médiumon keresztüli beszédének a következő ismertetőjegyei vannak: „Semmilyen Istentől adott szellem nem hagyja magát kérdeztetni.” **Nem lehet tehát őket az emberi kíváncsiság orákulumaként használni.** Természetesen az ember azon dolgokat illetően, amit a szellem kinyilatkoztatott, tehet fel kérdéseket, ha a kinyilatkoztatást nem értette meg, ha egyik vagy másik pont nem világos számára. Sőt a jó szellemvilág ilyen esetekben meg is követeli, hogy a hallgatók kérdéseket tegyenek fel. Hiszen tanításait, utasításait és figyelmeztetéseit a jelenlévők érdekében közli, és legáhíttabb vágya, hogy azok a szavakat helyesen megértésük és felfogják. Ezért azt is akarja, hogy szükség esetén feltegye a hallgatók kérdéseit. Sőt gyakran a szellemek szólítják fel a jelenlévőket, hogy tegyenek fel kérdéseket, ami az adott kinyilatkoztatással nem is áll kapcsolatban. Ez olyan esetekben történik, amikor a szellem tudja, hogy a jelenlévők egyike szeretne kérdést feltenni, de ennek soha nem szabad tisztán anyagi dolgokra vonatkoznia. A jó szellem médiumi jelenlétének második jele: „Nem az emberek határozzák meg, hogy egy szellem beszél-e, és hogy mikor beszél, hanem az csak akkor szól, ha Isten úgy akarja.” Tehát a jó szellemvilágban nem fordulhat elő, hogy egy médium azért kerül transzba, hogy a kinyilatkoztatás okvetlen megtörténjen. Kinyilatkoztatás akkor van, ha lennie kell. Az emberek ezt nem idézhetik elő. Az emberek a szükséges óderő megteremtésével csak a szellemi kinyilatkoztatás előfeltételét biztosíthatják. Az, hogy a kinyilatkoztatás megtörténik-e, nem tőlük függ.

Magát a folyamatot Hermas a következő szavakkal értelmezi: „A próféta szellem anyaga, aki benne lakik, eltölti az embert, és az ember egy szent szellemmel eltöltve úgy beszél a közösséghez, ahogy azt az Úr akarja.”

A montanisztikus médiumok mélytranszmédiumként a következő szavakkal adták vissza az összes mélytranszos médiumnál fellépő állapotot: „Orcájukat a földig hajtják”. Ez a mélytransz bekövetkezésének kezdete. Hiszen a saját szellem kilépésekor a médium teste előrezuhan, és csak az idegen szellem belépésekor kel fel újra. A médium szellemének kilépését vagy eltávozását az „extázis” szó pontosan visszaadja, mivel ez „kilépést” jelent. Az idegen szellem belépése után a kinyilatkoztatás nyugodtan zajlik, ha a szellemi lény jó szellem. De ha a médiumot gonosz szellem vette birtokába, akkor nagyon gyakran olyan állapot lép fel, ami az ilyen dolgokban tapasztalatlanok számára a démoni megszállottság benyomását keltik. „A tombolás a démonok műve”, mondja a keresztény Tatian.

A tisztánlátás, tisztánhallás és tiszta érzékelés, ahova az íz és szag-érezékelés is tartozik, szintén gyakori jelenség az első századok keresztényeinél.

Herimas könyvében a tisztánlátás és tisztánhallás nagy szerepet játszik. Ennek legtöbbször Hermas tisztánlátóként, tisztánhallóként érzékeli. Egy női alak, akit ő lát és hall, magyarázza el neki a túlvilági igazságokat. Ő a vezetője, mint ahogy a tisztánlátó Danténak a vezetője Beatrice volt. Hiszen Dante is a fő dolgokat, melyeket az „Isteni színjátékban” leírt, tisztánlátással látta.

Polykarpos vértanú tisztánlátással látja halálának eseményeit. A vidéki birtokon, ahova menekült, néhány személlyel együtt tartózkodott, és „éjjel-nappal” semmi mást nem tett, mint mindenkiért, a világ összes közösségéért imádkozott, ahogy szokta is. És ahogy imádkozott, elfogása előtt három nappal látomása volt: látta, hogy fejpárnája elég egy tűzben. Megfordult, és a körülötte levőkhöz így szólt: „Isten úgy határozott, hogy elevenen kell elégnem.”

A leggyakoribb a tisztánlátó istenhivőknel, hogy túlvilági alakokat és vidékeket látnak, egyáltalán az, hogy a szellemi világot a földi világhoz hasonlatosnak látják, csak anyagi helyett szellemiként.

Magától értetődő, hogy a pogány tisztánlátók hasonló víziókat láttak. Hiszen a tisztánlátás az emberi szellem egyik adottsága, mely a saját

szellemet körülvevő ód megfelelő formálásának következtében, hasonló képet lát, mint egy test nélküli szellem. Amit a tisztánlátó lát, éppoly valódi kép, mint amelyet anyagi világunkban, földi szemünkkel látunk. A szellemvilág ezeket a képeket tetszése szerint létrehozhatja a tisztánlátó szeme előtt. Az ód az az anyag, amelyből megformálhatják. Csak a tisztánlátó belső beállítottságától függ, hogy a túlvilági dolgok láttatásakor a jó vagy a gonosz szellemvilág tevékenykedik-e. Az evilágra vonatkozó tisztánlátásnál, amely a földi teremtmények ódsugárzásától függ, a tisztánlátó belső érzelmvilága nem játszik szerepet. Ezért a pogány tisztánlátók az evilági sorsokat éppoly jól látják, mint a keresztények, noha a keresztények szemrehányást tettek, hogy a pogányoknál ezt a démonok idézik elő.

Az első keresztény évszázadok iratai tele vannak a tisztánlátás és tisztánhallás tényeivel. Amikor Polykarpos Szmirnában mártírhalált halt, Irenaeus, aki éppen Rómában tartózkodott, trombitászerű hangot hallott, amely azt mondta: „Polykarpos vértanú lett.”

Ami a médiumi írást illeti, számos akkori vezető keresztény férfi állítja, hogy írásaikat a túlvilágról inspirálták.

A médiumok képzése az apostolok utáni időben ugyanolyan volt, mint az első keresztény közösségek médiumaié. Az istentiszteleti összejövetelen történt. Hermas szerint a próféták pneumatikus állapota a közösség általános imádsága közben jött létre. A közösség imádkozott, és a jelenlévők az egység jelképeként megfogták egymás kezét. Az így keletkező zárt ódáram adta a szellemvilágnak az anyagot a médiumok képzéséhez és a kész médiumokon keresztül történő kinyilatkoztatásokhoz. - Aki már maga is látta a médiumok képzését, annak számára az akkori időkben leírt médiumi folyamatok teljesen világosak. Ezek ugyanazok, mint ma.

Amikor Eusebius arról tájékoztat, hogy az egyház nem engedi, hogy valakit is prófétává tegyenek, vagy hogy valaki prófétává képezze magát, ezek a folyamatok is ismerősek a hozzáértők számára. Hiszen ahogy egy ember az istentiszteleti összejöveteleken médiummá válhatott, úgy ez akkor is lehetséges volt, ha egy médiumi indíttatású személy mással magán istentiszteletre jön össze, vagy egyedül leül szellemi koncentrációt végrehajtani. Csak az volt a különbség, hogy a médiumok képzése a nagyobb, harmonikus összejövetelen gyorsabban zajlott, mint ha csak néhányan lettek volna jelen, vagy a médium egyedül volt. Hiszen

egy nagyobb összefüggés koncentrált ódereje sokkal hatékonyabb működést tett lehetővé a szellemvilág számára, mint néhány személy vagy egy egyedülálló személy gyengébb ódereje. De az óderő lassanként az egyedülálló személyeknél is úgy megerősödhet, ha belsőleg összeszedette tud válni, hogy a médiumi képzés, ha hosszabb idő alatt is, de sikeressé válhat.

A későbbi keresztény, jobban mondva katolikus egyház tilalma, miszerint senki nem képezheti magát médiummá, és mások segítségével sem érheti ezt el, abból az időből származik, amikor a szellemi hatásokat az istentiszteleti összefüggéseken is megszüntették, mivel az egyházi vezetők ezeket a dolgokat erőszakkal elnyomták.

Ennek oka ugyanaz volt, mint ami a mai keresztény egyházakban is megvan, ha a spiritizmussal szemben ellenségesen viseltetnek. A zárt **világi szervezetté** vált egyház vezetői nem használhatják a szellemvilág konkurenciáját.

Már Irenaeus idejében szilárd földi szerkezetűvé vált a régi egyház. A szellemi hivatalnokok kormányozták a hívőket. A püspököket már nem Isten megnyilatkozó szellemei határozták meg, hanem az emberek nevezték ki vagy választották meg őket. Nem elégedtek már meg az első keresztény püspökök szolgálói feladatával, hanem úgy tekintették magukat mint az örökölt hitigazságok hordozói és azok jogosult magyarázói. Ahol viszont olyan emberek teszik kezüket a szent dolgokra, akiket nem Isten egy szelleme választott ki, ott lábra kap a szentségtörés. Ugyanez vonatkozik a későbbi „presbiterekre” is, ellentétben az apostoli idők „presbitereivel”.

Ha tisztán vallástörténetileg akarnánk az őskereszténység és a későbbi „katolikus egyház” közötti különbséget néhány szóval bemutatni, akkor azt kell mondani: „Az őskeresztényeknél a Isten szellemei mondtak meg mindent, az emberek semmit. A későbbi katolikus egyházban mindent az emberek mondtak meg, Isten szellemei semmit.”

NEGYEDIK RÉSZ

A jó szellemvilág kinyilatkoztatásai vallási
kérdésekről

A szellemek hatása egy evangélikus és egy katolikus pap életében a 19. században

*

Johann Cristoph Blumhardt-ról, a 19. század német evangélikus egyházának legjelentősebb papjáról, aki 1805 és 1880 között élt, Friedrich Zündel írt életrajzot. Ebben nagy teret kapott a szellemvilág kinyilatkoztatásainak hatása Blumhardt életére és lelkeszi munkájára. A leírt tények a mai idők szellemi találkozásainak megértéséhez nagyon fontosak, mivel a kinyilatkoztatások valódiságában nem lehet kételkedni, és mert az események ugyanazok, mint az emberiség más korszakaiban voltak.

Blumhardt a szellemi világgal való találkozásait az egyházi hatóságok felé emlékiratban az igazsághoz hűen írta le, semmit nem tett hozzá, semmit nem hagyott ki. Ezt bizonyítja az emlékirataihoz csatolt előszó:

„Amikor írásaimat átadom egyházi hatóságaimnak, úgy érzem, el kell magyaráznom, hogy még soha senkinek nem beszéltem ilyen merészen és körültekintés nélkül tapasztalataimról... Mivel a legtöbb mindeig ideig titok volt, melyet akár a szívemben őrizhettem volna a sírig, vagy ugyanígy megtehettem volna azt is, hogy írásaimhoz csak bizonyos dolgokat választok ki, és nem nagy dolog lett volna olyan ábrázolást adnom, melyet minden megütközés nélkül bárki elolvashat. De ezt nem tudtam volna megtenni; és noha minden fejezetnél reszkettem, hogy nem kapkodok-e túlzottan, nem vagyok-e óvatlan, ha mindent ilyen nyíltan kimondok, mégis mindig azt hallottam magamban: Ki vele!”

„Így legyen kimondva minden; téve ezt Jézus nevében, aki a Győztes. Azzal, hogy itt őszinte és nyílt vagyok, nem csak tisztelt egyházi hatóságaimnak tartozok, akik teljes joggal rászolgáltak a nyíltságot megkövetelő jogra, hanem Uramnak, Jézusnak is, akinek a dolga mindaz, amit itt védelmezek. Mivel itt történik meg először, hogy magamat minden fenntartás nélkül kibeszélem, természetesnek tűnhet az a kívánságom, hogy ezeket a közléseket tartsák többre, mint magánközléseket, amikor egy barát bizalmas titkait barátjára bízza.”

**Friedrich Zündel: Johann Cristoph Blumhardt. Életrajz. Brunnen-Verlag, Giessen 1926. - A jelen fejezetben felsorolt tényeket e könyvből vettem, a megjelölt oldalszámok e könyvre vonatkoznak. A Szerző*

„Egy második, megbocsátható kérésem is van: kérem, hogy a tisztelt Olvasó többször olvassa el a könyvet, mielőtt ítéletet alkotna. Én abban bízom, aki a szíveket uralja, és bárhogyan is ítéljenek felettem, megnyugvást jelent számomra, hogy titkolózás nélkül kimondtam az igazságot, és benne a sziklaszilárd bizonyosságot: Jézus a Győzedelmes!”

Blumhardt az emlékirataiban további felvilágosítást ad egy Dr. de Valenti elleni védőiratában a következő szavakkal:

„Lehettem volna okosabb, ahogy mondják, és írásomból azt, amit ellenem mérhetetlen beképzeltségként hoznak fel, méltán elhagyhattam volna, mivel az emberek már hozzászoktak, hogy a démoni jelenségek történetei, a szomnambulok, ésszerű kimenetel nélkül végződőnek látszanak. De mindezt jól éreztem, és nem hiszik el nekem, hogy a butaságban túl tisztességes lettem volna. Ha tájékoztatást kellett adnom, és erre kaptam megbízatást, akkor az igazságot nem akarom úgy beállítani, mintha ismét démonikus sarlatánság vagy különlegesség történt volna, ahogy az utóbbi évtizedekben oly gyakran láttuk és hallottuk. Szégyellhetném magamat, ha hagytam volna magam a kalandos különcök sorába beskatulyázni, akik gyakran csak téves játékot üznek egy más világ jelenségeivel és eseményeivel; ezekben a dolgokban én istenfélelemmel vettem részt, még ha ez utóbbi sokkal komolyabb öltözetet kapott is, mint amivel a hasonló történetek rendelkeznek, már csak a saját önigazolásom miatt is érthetővé kellett hatóságaim számára tennem. Ha már valamit írtam, akkor mindent le kellett írnom, ahogy cselekedtem és gondolkodtam; annál nyugodtabban várhatom az eredményt. Ha hibát követtem el, tévedtem vagy beképzelt voltam, akkor ezt hatóságomnak tudnia kell, és képesnek kell lennie ennek megítélésére. Hiszen én nem akarok makaességomhoz ragaszkodni, mint ahogy némely rossz irányzat és démonikus szellemiség ezt napjainkban teszi, hisz a félrevezetettek elbújva tervelik ki dolgaikat, és aki nem tartozik teljesen hozzájuk, azoknak nem engedik meg a betekintést titkaikba. Az én dolgaimat fényben kell megvizsgálni - hangsúlyozva, hogy egy bizonyos fajta, a hatóságaimmal szembeni gyónási titokként. Ezeket nekik mondtam, és egyelőre senki másnak. És tartottam is a szavam.”

Blumhardt egyházközségében volt egy szegény család, Dittusék. A család öt testvérből állt: három lányból és két fiúból. A lányok egyike

volt a 25 éves Gottliebin. 1840 tavaszán költöztek be egy szegényes ház földszintjére Möttlingenben, Blumhardt egyházközségében. Gottliebin Dittus hamarosan megmagyarázhatatlan folyamatokat vett észre magán. Úgy tűnt számára, mintha félelmetes dolgokat látna és hallana a házban. Már első nap, amikor beköltöztek a házba, Teofila rohamot kapott az asztali imádság közben, és öntudatlanul zuhant a földre. Gyakran hallatszott visszatérő dörömbölés és kopogás a kamrában, a szobában és a konyhában. Ez a Dittus testvéreket éppúgy megrémítette, mint a ház felső emeletén lakó háziakat. De senki sem mert szólni. Gottliebin érezte, hogy éjszaka a kezeit erőszakosan egymásra helyezi valaki. Alakokat és fényeket látott.

Blumhardt lelkész csak futólag hallott a dologról, és nem szentelt neki különösebb figyelmet.

A kísértetjárás már több mint két éve tartott, amikor Gottliebin egyik rokona felhívta Blumhardt figyelmét a lány nyomorúságos helyzetére, és segítségét kérte. A dörömbölés időközben olyan szörnyű lett a házban, hogy már a távoli szomszédok is úgy hallották, mintha a házban iparosok dolgoztak volna. Gottlieben különösen gyakran látott egy két évvel korábban meghalt möttlingeni asszonyt, halott gyermekével a karjában. Ez a nő, akinek a nevét Gottlieben először nem mondta meg, mindig ugyanazon a helyen állt az ágy előtt, néha odahajolt hozzá, és gyakran ismételte ezeket a szavakat: „Nyugalmat akarok” vagy „Adj nekem papírt, akkor nem jövök vissza!”

Blumhardt elrendelte, hogy Gottliebinnél aludjon egy barátnője, hogy elterelje gondolatait ezekről a dolgokról. De éjszakánként a barátnő is hallotta a dörömbölést. Mindketten fényt láttak fellobbanni. Elindultak a fény után, és egy deszka alatt egy ív kormos papírt találtak. A ráírt dolgok olvashatatlanok voltak. Mellette három tallér és egyéb papírok feküdtek, amik szintén kormosak voltak.

Ettől kezdve nyugalom volt a házban. Blumhardt úgy gondolta, hogy a kísértetjárás ezzel véget ért.

A kísértetjárás 14 nap múlva újrakezdődött, és napról napra nőtt. Dr. Späth orvos, akire Gottliebin az egészség rábízta, néhány személlyel két alkalommal is a szobában maradt éjszakára. Amit ott átéltek, minden várakozásukat felülmúlta. Az így keltett feltűnés mindig újabb köröket vonzott, és sok kíváncsiskodó állított be közeli és távoli helyekről, mint

ahogy mindig lenni szokott, amikor ezen a területen szenzációt lehet tapasztalni.

Ekkor Blumhardt elhatározta, hogy véget vet a botránynak, és e célból valami átütő dolgot akart végrehajtani. Egyházközsége hat legkömolyabb és leginkább bizalomra méltó férfiújával ellenőrizni akarta a folyamatot. Velük együtt egy este elment a házhoz. Ő maga a szobában maradt, hogy Gottliebint figyelje. A többiek kettesével széteszlottak a ház körül. Ezen az estén tehát hét férfi volt annak tanúja, hogy három órán belül 25 ütés hallatszott a kamra egy bizonyos helyéről, melyek olyan erősek voltak, hogy egy üres szék felugrott, az ablakok csörömpöltek, és a plafon vakolata leesett. Az egész falu lakossága szintén érzékelte a szörnyű ütéseket, melyek kívülről úgy hallatszottak, mint a szilveszteri lövések.

Amikor Gottliebin ismét látta az asszonyt halott gyermekével a karján, megkérdezte Blumhardtot, hogy nevezze-e őt a nevéen, de Blumhardt elutasította ezt.

A következő napon Blumhardttal közölték, hogy Gottliebin ájultan fekszik, szinte halálán van. Blumhardt odasietett, és látta, hogy a lány mereven fekszik az ágyon, bőre forró volt fején és karjain, vacogott, egyébként pedig úgy tűnt, mintha megfulladt volna. A szoba tele volt emberekkel, és a szomszéd helység orvosa, aki épp a faluban volt, megpróbálta őt életre kelteni, majd fejét csóválva, tanácstalanul elment. A lány egy félóra múlva magához tért. Blumhardt észrevette rajta, hogy ismét a nőt látja halott gyermekével, de azonnal öntudatlanságba zuhant ismét.

Elvitte a lányt a házból, és egy megbízható családnál szerzett neki lakást. Ott senki sem látogathatta, még a testvérei sem.

Belső érzéseit Blumhardt a következő szavakkal mutatta be: „Irtóztam a szomnambulizmus jelenségeitől, melyek igen gyakran aggasztó feltűnést keltenek, és eddig csak igen kevés jót rejtettek magukban. És mivel itt olyan titokzatos és veszélyes terület jelent meg, nem tudtam elkerülni, hogy magányos imádságom során ezt a dolgot az Úr kezébe ajánljam, kérve Őt, hogy védjen meg engem és mindenkit bármely bolyonságtól és téveszmétől, melybe bele lehetne bonyolódni. Mély szomorúsággal töltött el minket, hogy az ördögnek ekkora a hatalma, és hogy az ilyen sátáni hálózatok, melyeket senki sem ismert fel, az emberiségre is kiterjedtek. Szívből jövő részvétünk nem csak arra a személyre vonat-

kozott, akinek kínjait magunk előtt láttuk, hanem Isten előtt mi is kínlódtunk, sóhajtoztunk a milliók miatt, akik Istentől elfordultak, és akik a varázslat titkos bandáihoz kötődnek. Azért imádkoztunk, hogy Isten legálább ebben az esetben segítsen győzelemre minket és a sátánt eltapossassuk.”

Ám az új lakásban, ahol most Gottliebin tartózkodott, újra elkezdődött a dolog. Amikor Gottliebin észrevette a dörömbölést, ütések, azonban heves rángatózás jött rá. Ez egyre erősebb és tartósabb lett.

Egy napon, amikor a görcsök olyan erősek voltak, hogy az ágy is szétesett, a jelenlévő Dr. Späth orvos könnyek között mondta: „Az ember azt hihetné, nincs is a faluban lelkész, hogy a beteget így hagyják fekdülni. **Ez nem természetes.**”

Blumhardt szívébe markoltak ezek a szavak, és Gottliebint ezután gyakrabban kereste fel. Amikor egyszer Dr. Späth-tel együtt volt a lánynál, annak egész teste, fejének minden izma rángatózott, karjai pedig heves mozgásokat végeztek, noha máskor mereven fekdütek. Eközben szájából sűrű hab jött ki. Így fekdült már órák óta. Az orvos hasonló dolgot még sohasem látott, így tanácsalannak tűnt. Aztán a lány hirtelen magához tért, fel tudott ülni, vizet ivott, és szinte hihetetlen volt, hogy egy és ugyanaz a személy.

Blumhardt számára napról napra világosabbá vált a dolog, hogy itt valami démonikus dolog játszódik le. Belső sugallat hatására egy napon egy ilyen eset alkalmával odalépett a beteghez, merevgörcsben lévő kezét erőszakkal imára kulcsolta, az öntudatlan lány nevét hangosan annak fülébe kiáltotta, és azt mondta: „Tedd össze kezeidet, és imádkozz: Uram Jézus, segíts nekem. Eleget láttuk már, mit tesz az ördög; most azt is szeretnénk látni, mire képes Jézus.” Néhány szempillantás múlva a lány magához tért, elimádkozta ezeket a szavakat, és a jelenlévők csodálkozására görcsei megszűntek.

Blumhardt számára, ahogy ezt maga is felismerte, ez volt életének fordulópontja. A beteg néhány óráig nyugodt volt. Aztán a görcsök még sokkal szörnyűsegebb módon ismétlődtek.

Blumhardt ismét kimondatta a kérést: Uram, Jézus, segíts nekem! A görcsök erre egy szempillantás alatt enyhültek.

Amikor Blumhardt később ismét felkereste őt, új állapot lépett fel a lánynál. A beteg tombolva nekirontott, megpróbálta őt megütni, anélkül, hogy megérintené. Ezután leeresztette kezét az ágyra, és úgy tűnt, mintha

ujjhegyein keresztül szellemi hatalom áramlana ki. Ez még egy ideig tartott, majd megnyugodott.

De ez csak rövid ideig tartott. Ezután ismét kopogás hallatszott körülötte, mintha ujjal kopognának, majd a lány egy ütést kapott a mellére, és visszahanyatlott. Ismét ugyanazt a női alakot látta, mint az előző lakásban. Ez a nő egy néhány éve meghalt özvegy volt, akire lelkészi munkájából Blumhardt is jól emlékezett. Életében is nyomasztó természete volt; békét keresett, és nem találta meg.

Ezután Blumhardt hangosan imádkozott, és Jézus nevét említette. Gottlieb in forgatta a szemét, szétvetette kezeit, és olyan hangot hallatott, amit idegen hangnak kellett tartani, nem is csengése miatt, hanem kifejezései és a beszéd közti viselkedése miatt. Azt mondta: „Ezt a nevet nem bírom hallani.” Az összes jelenlévő elszörnyedt. Blumhardt írja: „Ilyent még soha nem hallottam. Csendben Istenhez fordultam, hogy adjon nekem bölcsességet és óvatosságot. Végül megkérdeztem tőle: - *Nincs a sírban nyugalmad?* - *Nincs* - válaszolta ő. - *Miért nem?* Válasz: *Ez tetteim bére. Két gyerekeket megöltem, és a szántásban elástam. - Nem tudsz magadon segíteni? Nem tudsz imádkozni?* Válasz: *Nem tudok imádkozni. - Nem ismered Jézust, aki a bűnöket megbocsátja?* Válasz: *Ezt a nevet nem bírom hallani. - Egyedül vagy?* Válasz: *Nem. - Ki van veled?* A hang késett a válasszal, majd hirtelen kimondta: *A Leggonoszabb.* - A beszélő ezután a varázslatra panaszkodott, amiért ő az ördög szövetségese lett. Már hétszer megszökött, de többször nem megy. Megkérdeztem, hogy imádkozhatok-e érte, amit ő rövid gondolkodás után megengedett. Értésére adtam, hogy nem maradhat Gottlieb in testében. Úgy tűnt, hogy bánatosan esedezik, majd akaratossá vált. Megparancsoltam neki, hogy hagyja el testét, mire Gottlieb in erősen az ágyra csapta a kezét. Ismét szabad volt.”

Néhány nappal később megisméltődött a megszállottság. Olyan volt, mintha ezt több száz démon hajtotta volna végre, hisz a személy arca minden alkalommal megváltozott, és új, fenyegető kifejezést öltött Blumhardttal szemben. A férfiak is, akiket állandóan magával vitt, kaptak néhány ütést, ökölcsapást, de azt nem látták, hogy kitől. A démonok azt mondták, hogy Blumhardt ellen nem tehetnek semmit. Gottlieb in tépte a haját, verte a mellét, fejét a falhoz csapkodta, és minden lehetséges módon megpróbálta magát megsebesíteni. Úgy tűnt, mintha a jelenetek egyre szörnyűbbé válnának és mintha Blumhardt beavatkozása még csak

rontott volna a dolgon. „Amit én” - írja le - „szellemileg és érzelmileg kiálltam, nem lehet szavakkal leírni.”

„Igyekeztem, hogy a dolognak véget vessek, egyre nőtt. Noha mindig elégedetten jöttem el, hiszen éreztem, hogy a démoni hatalomnak engedelmessé kell, és mivel a személy mindig teljesen rendben volt, mégis úgy tűnt, hogy a sötét hatalom mindig megerősödik, és végül egy nagy labirintusba csal, hogy engem és hivatali működésemet megrontson. Összes barátom azt tanácsolta, hogy hagyjam abba. De én iszonyodtam attól a gondolattól, hogy mi lesz ebből a személyből, ha leveszem róla a kezem, és hogy állhatok ki bárki elé is, hisz ha még rosszabbra fordulnak a dolgok, annak én leszek az okozója. Hálóban éreztem magam, amelyből nem tudok **kiszabadulni** anélkül, hogy magamnak és másoknak veszélyt ne jelentenék. Szégyenkeznék magam és az Üdvözítő előtt, akihez oly sokat imádkozom, és akiben annyira bízom, aki oly sok bizonyosságát adta segítségének - ezt nyíltan bevallhatom -, ha engednék az ördögnek. *Ki az Úr?* kellett magamtól gyakran kérdezniem. Bizalommal telve az iránt, aki az Úr, bennem ez mindig újból azt jelentette: Előre! Jó célhoz kell, hogy vezessen, akkor is, ha a legmélyebb mélységbe kell lemenni, akkor is, ha nem lenne igaz, hogy Jézus a kigyó fejét széttapos-ta.”

Azok az állapotok, melyeket mintha démonok hoztak volna létre, gyakoribbak lettek. Ezzel egyidejűleg hihetetlen események léptek fel, melyeket még testileg is lehetett érezni. Így például Gottliebin egy éjszaka álmában úgy érezte, hogy egy égő kéz fogja meg a nyakát, mely súlyos égési sebeket hagy hátra. Mire a nagynénje, aki ugyanabban a szobában aludt, a lámpát felgyújtotta, a lány nyakán körben már égési hólyagok keletkeztek. Az orvos, aki másnap reggel eljött, nem győzött csodálkozni. Ezen kívül éjjel-nappal ütések kapott testére és fejére, vagy megfogták a lábát, így a lány az utcán vagy a lépcsőn, ahol éppen volt, elesett. Így állandóan púpokot és más sérüléseket szerzett.

Amikor 1842. június 25.-én Blumhardtnak egy gyermekünnepélyre kellett mennie, visszatérve azt látta, hogy Gottliebin szinte eszeveszetté vált. Amikor Blumhardt odament hozzá, látszólag rendbejött. De délután az események rendkívülivé váltak. A betegnek olyan rohama volt, hogy szinte holtta váltan feküdt; a démonok távozása oly módon ismétlődött meg, mely minden eddig átéltet messze maga mögött hagyott és a győzelem kiszélesedésének benyomását keltette Blumhardtban. Több hétig minden rendben volt, Gottliebin pedig oda mehetett, ahová csak akart.

Egy napon a beteg sápadtan állított be, hogy elmondjon valamit, amit eddig szégyenérzete miatt eltitkolt. Olyan szenvedésről számolt be, ami minden szerdán és pénteken fogta el, és ami olyan fájdalmas és erős vérzéssel járt, mely ha abba nem marad, akkor a halálát fogja jelenteni. Az egyéb, a szenvedéssel együttjáró jelenségek bemutatásának közlését megtagadta, és Gottliebin olyan volt, hogy Blumhardtnak a népi hiedelmek legszemléletesebb megvalósulását kellett látnia. „Először is”, írja Blumhardt, „időre volt szükségem ahhoz, hogy belsőleg összeszedve magam, arra a szomorú meggyőződésre jussak, hogy milyen nagy hatalmat kaphatott a pokol az emberek felett. Következő gondolatom az volt: *Most véged van, belemerülsz a varázslatba és boszorkányságba; és mit akarsz tenni ezek ellen?* De amikor ránéztem a szenvedő lányra, megborzongatott az ilyen sötétség létének lehetősége, és a segítség lehetetlensége. Eszembe jutott, hogy vannak olyan emberek, akiknek a démoni bajok leküzdésének titokzatos művészetét tulajdonítják, és olyan szimpatikus eszközök, melyeknek a magasztos és alantas hatalmak behódolnak. Nem kellene magamat ilyen eszközökkel ellátnom? Ez azt jelentette, amiről már régóta meg voltam győződve; ördögöt az ördöggel elűzni.”

„Lehet, hogy a fenti sátáni hatalommal szemben a hívő imádsággal nem lehet szembeszállni, nem lehet azt imádsággal elintézni? Mit tehetnénk mi, szegény emberké, ha felülről nem lehet közvetlen segítséget kikönyörögni? Van-e valamilyen varázslat vagy boszorkányság, nem bön-e érintetlenül hagyni, hogy üzzék játékaikat, ha kínálkozik egy lehetőség a velük való komoly ellenszegülésre?”

Blumhardt azt mondta a betegnek: „Imádkozzunk, legyen, aminek lennie kell, mi megpróbáljuk. Az imádsággal semmit nem veszthetünk. Az imádság meghallgatására az Írás majdnem minden oldala utal; az Úr azt teszi, amit megígért.”

Blumhardt a következő napon felkereste a beteget. Számára ez feledhetetlen nappá vált. Több hónapos aszály után ezen az estén volt először zivatar. Gottliebin dührohamot kapott, meg akarta ölni magát. Átrohant a két szobán, és vadul keresett egy kést. Aztán felrohant a magtárra, felugrott az ablakpárkányra és már a zsalun kívül a levegőben volt, már csak egy kézzel tartotta magát, amikor a közeledő vihar első villámának fénye a szemébe villant és erre felébredt. Esméletre tért és azt kiáltotta: „Az Isten szerelmére, ezt nem akarom.” Világos pillanata azonban elmúlt, és a visszatérő delíriumban elkapott egy kötelet, és rákötötte a gerendára egy könnyen összehúzódó hurokkal. Már szinte teljesen bele-

kényszerítette a fejét, amikor egy második villámot látott, ami ismét eszméletre térítette. Másnap reggel ömlöttek a könnyei, amikor a gerendán meglátta a kötelet, amit öntudatánál ilyen művészien nem is lett volna képes felkötni.

Ugyanazon a napon este 8 órakor hívták Blumhardtot, aki a lányt vérben úszva találta. Az egyébként szokásos szorongása hallgatássá változott. Blumhardt elkezdett komolyan imádkozni, miután sikertelenül próbálta szavaival megvigasztalni Gottliebet. Közben kint dörgött az ég. Egy negyedóra múlva úgy tűnt, hogy mindez elmúlt. Hamarosan Gottlieb teljesen magához tért, és Blumhardt néhány pillanatra kiment, míg ő átöltözött.

A beteg váratlanul újabb rohamot kapott, éppúgy mint máskor, amikor démonok szállták meg. Ekkor azonban a démonok teljes haragja és tombolása kitört, a következő kijelentések egész sorát téve, legtöbbször örvénylő, siránkozó hangon: „Mindent eljátszottunk, mindent elárultunk, te teljesen elzavarsz minket; vége a szövetségnek; mindennek vége, minden a legnagyobb zűrzavarba került; te tehetsz róla az állandó imádkozásoddal; és még el is zavarsz minket. Fájdalom, fájdalom, mindent eljátszottunk; mi 1067-en vagyunk, és sokan vannak, akik még élnek, de azokat figyelmeztetni kell; jaj nekik, jaj, ők elvesztek, Istent átkozták, örökre elvesztek.” A démonok üvöltése, a cikázó villámok, a mennydörgés, az ömlő eső csobogása, a jelenlévők komolysága, az én imádságaim, melynek hatására a démonok a fenti módon kiüzettek - mindez olyan jelenet volt, amit senki nem tud elképzelni a valóságnak megfelelő módon.”

Amikor azonban ez a szerencsétlenség véget ért, hamarosan más démoni jelenségek léptek fel. De a most kinyilatkoztatást adó szellemek között különbség mutatkozott. Némelyikük akaratos volt, telve a Blumhardt elleni gyűlölettel, és olyan szavakat mondtak, melyeket érdemes volt feljegyezni. Iszonyodtak a mélységtől, melyet most közel éreztek magukhoz, és többek közt azt mondták: „Te vagy a leggonoszabb ellenségünk, de mi is ellenségeid vagyunk; csak tehetnénk azt, amit szeretnénk! Ó, ha nem lenne Isten az égben!” Emellett romlásuk minden bűnét maguknak tulajdonították. Látványos volt annak a démonnak a viselkedése, akit Gottliebin látott a házában és aki esküszegőként mutatta be magát. Eltakarta arcát, három ujját mereven a magasba emelte, és sóhajtozott. Sok ilyen jelenet fordult elő, és Blumhardt szerette volna, ha ennek több nézője akad. De a legtöbb démon, aki 1842 augusztusától 1843

februárjáig, és ez után kinyilatkoztatást adott, azokhoz tartozott, akiknek leghőbb vágyuk az volt, hogy a sátán bandájából megszabaduljanak. A legkülönfélébb nyelveken fejezték ki magukat, de a legtöbb nyelv nem európai volt. Különös és egyben komikus volt a démonoknak a próbálkozása, hogy németül beszéljenek, különösen akkor, amikor az olyan fogalmakat kísérelték meg körülírni, amelyeknek a német kifejezését nem ismerték. Ezek között észre lehetett venni olyan szavakat, amelyeket Blumhardt nem a már leírt fajtájú démonoknak tulajdonított, hiszen úgy hangzottak, mintha a magasabb régiókból származnának. Ezek a tanítás szavai voltak, valamint utalás Istenre, melyek egyrészt a jelenlévőkre vonatkoztak, másrészt magukra a démonokra, hogy felhívják figyelmüket istenellenes tetteikre.

Blumhardt sokáig nem tudta, hogy viselkedjen a szellemek egyes fajtáival szemben, különösen a súlyosan szenvedő szellemi lényekkel szemben, akik a segítségét kérték. „Hosszú ideig nem is figyeltem szavakra”, mondja Blumhardt, „és gyakran szorongtam, amikor fájdalmas arckifejezésüket, könnyölgően felemelt kezeiket és a szemükből patakzó könnyeket láttam, és kétségbeesett, aggódó szavaikat, kéréseiket hallottam, melyektől a kövek is meglágyultak volna. Eleinte ellenálltam, hogy bármilyen megszabadítási manírba belekezdjek, mivel aggódtam evangélikus hitem józanságáért, de végül nem tudtam ellenállni annak, hogy egy próbát ne tegyek, különösen azért, mert ezeket a démonokat sem fenyegetéssel, sem korholással nem tudtam megpuhítani. Az első démon, akinél ezt meg mertem tenni, ugyanaz a nő volt, aki látszólag az egész dolgot elindította. Ismét Gottliebben mutatkozott, és határozottan azt mondta, hogy az Üdvözítőhöz és nem a sátánhoz akar tartozni. Aztán elmondta, mennyire megváltozott a szellemvilág idáig tartó küzdelmeiben. De az volt az én szerencsém, hogy kizárólag Isten szavainál és az imádságnál maradtam. Ha a titkos hatású eszközökhöz folyamodom, melyek sok fajtája használatos az embereknél, és amiket a démonok adtak volna nekem, akkor elvesztem volna. Ezt mondta, jelentősegteljesen felemelve ujját és a következő szavakkal fejezte be: *Szörnyű harc volt, amit te vállaltál*. Aztán sürgetően esengett, imádkozzak érte, hogy véglegesen megszabaduljon az ördög hatalmából.”

Blumhardt napról napra, egyre inkább belátta, hogy a szenvedő, de jó szándékú szellemek kinyilatkoztatásainál az isteni vezetés tevékenykedik. Semmilyen nyugtalanság sem fordult elő. De úgy tűnt számára,

hogyan a valódi összefüggések, melyek alapján mindez lejátszódik, továbbra is rejtve maradtak.

Még egy érdekes esetet kell Blumhardt leírása alapján megemlíteni. A szellemek egyike arra kérte, hogy biztosítsa számára a templomban tartózkodást. Blumhardt azt válaszolta neki: „Láthatod, hogy az Úr az, aki neked az utat mutatja, nem tőlem függ tehát. Menj oda, ahova az Úr parancsolja neked.” A szellem folytatta: „Nem mehetnék az Ön házába?” Ez a kérdés elképesztette Blumhardtot, és az asszonyokra, gyerekekre gondolva nem akarta teljesíteni a kérést. Mégis elgondolkodott, és azt mondta neki: „Ha senkit nem nyugtalanítasz, és Jézus megengedi neked, legyen.” Ekkor a beteg szájából hang hallatszott, mely ezt mondta: „A tető alá nem! Isten az özvegyek és árvák bíróját!” A szellem sírni kezdett, és azt kérte, hogy legalább Blumhardt kertjébe hadd mehessen be. Úgy tűnt, hogy az isteni ellenőrzés ezt megengedi. Úgy tűnt tehát, hogy emberi élete során ez a szellem özvegyeket vagy árvákat tett hajléktalanná.

Azokat az élményeket, melyeket Blumhardt az emlékirataiban leír, Zündel szándékosan kihagyta az életrajzból. Ezt azzal indokolta, hogy úgy gondolta, ha a kívülállók a Sötétség szemléletes és művészi műkincseit látják, melyek itt napvilágra kerültek, azt a benyomást keltheti bennük, hogy ez az isteni segítséget túlszárnyalja és látszólag csökkentik a Blumhardt által átélt dolgokat. Mégis jobb lett volna, ha Zündel mindenről tájékoztatást ad, hiszen az igazságot soha nem kell véka alá rejteni.

Amit Zündel nem említ, ott a gonosz szellemek azon hatalmáról van szó, hogy az anyagi szubsztanciát szellemivé változtatják, és ilyen állapotban más helyre, pl. egy emberi testbe viszik, és ott újra szilárd anyaggá sűrítik. Az ilyen *dematerializáció* és *materializáció* törvényeit e könyvben már az ódról szóló tanítás során részletesen megtárgyaltuk. Blumhardt ezeket a folyamatokat a népies **varázslat** szóval jelöli. Halljuk most magának Blumhardtnak a leírását: „Akárhány felfoghatatlan és hallatlan dolgot mondtam is el az eddigiekben, a legszörnyűbb még hátravan. Őszinte maradok és folytatom annak közlését, amire még emlékszem. Meggyőződésem, hogy e leírásban is az Úr az Ő kezét felettem fogja tartani. Az Ő minden sötét hatalmat legyőző tiszteletére azt tartom egyetlen szempontomnak, hogy mindent elmondjak.”

„1843. február 8.-án a kórtörténet új szakasza kezdődött. Hiszen ettől kezdve a legkülönfélébb varázslatok még rosszabb jelenségeire és hatásaira figyeltem fel. Szemléletes volt számomra, hogy mindaz, amit ed-

dig népi babonának tartottam, valós történésként a szemem előtt zajlott le. Számptalan dolgot varázsoltak be Gottliebibe, hogy megöljék. Azzal kezdődött, hogy homokot és kis üvegdarabokat hányt. Ezután mindenféle vasdarabok, nevezetesen régi, elgörbült deszkaszögek következtek. Egyszer a lány hosszú fuldoklást követően, a szemem előtt, egymás után tizenkét ilyen szöveget hullatott az elé tartott mosdótálba. Ezután különböző méretű és alakú cipőcsatokat, gyakran olyan nagyokat, hogy felfoghatatlan volt, miképpen jutottak át a torkán. Volt egy különösen nagy és széles vasdarab is, amitől a lélegzete is elállt, és több percig holtra váltan feküdt. Ezenkívül gombostűk, varróók, kötőtűdarabok, néha egyenként, néha nagyobb tömegben, papírral vagy rugóval összefogva. Gyakran úgy tűnt, mintha a kötőtűket keresztülhúzták volna a fején, egyik fülétől a másikig. Egyszer többujjni hosszúságú darabok jöttek ki a füléből; egy másik alkalommal kézrátétellel érezhető volt és hallani is lehetett, ahogy a tűk összetörtek, elhajlottak vagy elfordultak. Egyszer acéltűk haladtak át kis szakaszokban a torkán és a száján jöttek ki, máskor vasból voltak, elhajlíthatónak tűntek és háromszor-négyszer meghajlítva, de egészben jöttek ki a száján. Az orrából is sok gombostűt húztam ki. Egyszer 15 ilyen tű egyszerre jött ki az orrából, olyan hevesen, hogy beleálltak Gottliebibe odatartott kezébe. Más alkalommal fejfájásra panaszkodott, és amikor kezemet fejére tettem, mindenfelé fehér pontokat láttam előtűremkedni. Ez tizenkét gombostű volt, melyek félig még a fejében voltak, én húztam ki őket, eközben ő cikázó fájdalomról panaszkodott. Varrótűket is húztam ki felső és alsó állkapcsának minden részéből. Ilyenkor először hallatlan fogfájást érzett. Sokáig semmit nem lehetett látni, majd érezhetővé váltak a tőhegyek. Csak nagy erőfeszítéssel tudtam kihúzni. Két öreg, ujjni hosszúságú, hajlott drótdarab látszott a nyelvében is, hosszú időbe és sok fáradságba került, míg teljesen ki lehetett szedni őket. Teste körül, a bőr alól szintén két, többszörösen elgörbült drótdarab került elő. Feleségemmel együtt egy jó órára volt szükségünk, míg teljesen eltávolítottuk. Nemeszser, ahogy ez máskor is gyakran előfordult, a lány elájult. Felsőtestének minden részéből fél és egész gombostűk kerültek elő, ezek számát mintegy harmincra becsültem. Részben keresztben, részben függőlegesen jöttek ki, néha egyenesen a szívgödörből. Ha a tű már félig kijött, akkor is még egy félórát kellett teljes erőmből húznom, hogy teljesen eltávolítsam. Felsőtestéből más dolgok is előkerültek, a legkülönbözőbb tűk, üvegdarabok, kavicsok, sőt egyszer egy hosszú vasdarab is.”

„Senkitől nem vehetem rossz néven, ha bizalmatlan közléseimmel szemben; ez már minden gondolkodás és felfogás felett álló dolog. De ezekre a megfigyeléseimre, melyek több, mint egy évig tartottak, mindig több tanúm is volt. Már csak azért is kellett arra ügyelnem, hogy mindig legyenek velem tanúk, hogy a rosszindulatú híreszteléseket megelőzzem. Azért merek ezekről a dolgokról ilyen merészen és szabadon írni, mivel teljesen biztos vagyok benne, hogy a legcsekélyebb csalás sem forgott, foroghatott fenn. Ahányszor csak felkerestem őt, akár hívásra, akár hívatlanul, mindig történt valami, és teste valamely részéből mindig előke-rült valami. A fájdalom minden alkalommal szörnyűséges volt, és szinte mindig olyan mértékű, hogy többé-kevésbé eszét veszette tőle. Azt mondta: *Ezt nem bírom ki, ez a halálom!*”

„Az összes ilyen tárgyat csak imádság közben lehetett eltávolítani belőle. Ha elkezdett panaszkodni, hogy valahol fájdalmat érez, elég volt imádság közben a kezemet odatenni, és már érezte is, hogy a dolog meg-mozdul vagy elfordul, és keresi a kijutást. A külső bőrön jutott át a leg-nehezebben, és soká lehetett érezni, hogy valami nyomakszik kifelé. Vér soha nem folyt, sebet sem okozott. De egy darabig még fel lehetett is-merni a helyet, ahol kitéremkedett a tárgy. De ez csak akkor volt így, ha a tárgyat imádság közben távolítottuk el. Egyébként a fájdalomtól hajtva a jelenlétben késsel felvágta a bőrét; és ezeket a sebeket szinte alig le-hetett meggyógyítani.”

„Élő állatok is kikerültek a szájából: sáskák, denevérek, békák, sőt egyszer egy sikló is. A sikló ezután megsebesítette a nyakán, majd olyan erősen belemart a lábába, hogy a vérzés alig állt el.”

„A harcnak ezt az oldalát nem tudom anélkül lezárni, hogy leg-alább a legborzasztóbb esetet el ne mesélném. 1843 decemberében Gottliebinnek eleredt az orra vére, és szinte nem is akart elállni. Ahány-szor egy tál tele lett vérrrel, újból elkezdődött. Felfoghatatlan, hogy ma-radhatott életben ilyen hihetetlen vérveszteség után. Feltűnt, hogy a vér-nek igen erős szaga és mindig különös, fekete színe volt. Egy napon, amikor egy másik faluból hazatértem, valaki futva jött hozzám, hogy menjek gyorsan Gottliebinhez. Siettem; mindenfelé elszörnyedt emberek néztek ki az ablakon, és hallottam kiabálásukat: *Lelkész Úr, baj van!* Be-léptem Gottliebin szobájába. De a vér fojtó párája szinte ismét kiüzött onnan. Gottliebin a szoba közepén ült, egy vödör volt előtte, ami félig volt vérrrel. A szoba teljes hosszában, előtte és mögötte egy nagy vértó-csa volt. Őt magát annyira belepte a vér, hogy ruháját szinte nem lehetett

felismerni. A vér élénken patakzott mindkét füléből, szeméből, orrából, sőt feje tetejéből is a magasba freccsent a vér. Ez volt a legszörnyűbb dolog, amit valaha is láttam. Egy pillanatig tanácstalan voltam, de aztán erőt vettem magamon. Egy rövid, mély ima először is elállította a vérzést. Aztán megmosattam az arcát, melyet nem lehetett már felismerni és a fejét úgyszintén. Aztán megtapogattam fejének egy helyét, ahol valaminek lennie kellett. Homloka felett egy kis, de elgörbült szöveget vettem észre, mely felfelé fűrődött. Tarkóján elfordult és a bőr alatt lefelé fűrődött tovább. Végre kibukkant egy elgörbült deszkaszög. A vérzés ekkor teljesen abbamaradt, és a lány estére viszonylag jó érezte magát és megerősödött.”

„Gottliebin a régebbi időből jó emlékezett arra, hogy amikor levest vagy egyéb ételt evett, azonnal érzett valamit a nyakában vagy a testében. Egyszer egy ilyen evés maradványait egy tyúknak dobta ki, amely egy pillanatig rohángált, majd egy idő után holtan esett össze, mintha megfulladt volna. A lány felnyitotta a tyúk fejét és nyakát, és ott legnagyobb elszörnyedésére egy halom cipőszeget talált. Hogy kerülhetett minde a fejbe és a testbe? Gottliebin elmesélte, hogy éjszakánként gyakran előfordul, hogy mindenféle fajtájú és származású emberek szellemét látja ágyához jönni. Ezek vagy valamilyen kenyérhez hasonló dolgot tettek a szájába, vagy testének más részét érintették meg. Azonnal változást érzett magán, és ezután kerültek elő belőle a tárgyak. Azokat a deszkaszögeket és kisebb szögeket, melyek a heves vérzést okozták, este az utcán egy szellem, aki szellemi ornátust viselt és ott várt, helyezte különleges módon a fejébe, ahol is Gottliebin a legcsekélyebb ellenállást sem tudta kifejteni; majd hamarosan elkezdődött a vérzés. Egy éjjel szellemként három férfi lépett az ágyához, akik kezükben egy pohár mérgező esszenciát tartottak. A lány ismét nem tudott mozdulni. Az egyik kinyitotta a száját, a másik a fejét tartotta, a harmadik pedig a folyadékot akarta beleönteni. De csak egy keveset sikerült neki a szájába öntenie. Hogy megfojtsák, befogták a száját. A folyadék gőze az orrán keresztül kijutott. Ő csak arra volt képes, hogy egy rövid imát sóhajtson. Amikor a férfiak észrevették, hogy nem sikerült megölniük, a pohár tartalmát fejére öntötték, majd eltűntek. Reggelre Gottliebin hálósapkáját a sárga, rossz szagú folyadék teljesen szétmarta, könnyen szét lehetett morzsolni. Egyszer amikor szobájában aludt, szoknyáját a szobaajtóra akasztotta. Lánytestvére, aki ugyanabban az ágyban aludt, pontosan tudta, hogy a szoknya zsebében semmi nem volt, és hogy Gottliebin nem kelt fel az ágyból.

Gottliebin azonban éjjel egy alakot látott szoknyájához menni, aki a zsebből egy olyan bádgerselyt vett ki, amilyen a parasztoknak van, majd a lány elé lépett. Gottliebin a következő napon heves fulladás mellett pénzdarabokat hányt ki a persellyel együtt.”

„Végül, amikor ezeknek a jelenségeknek a kimeríthetlensége már fenyegetővé vált, minden belső erőmet az imádságba gyűjtöttem össze, és Istenhez könyörögtem, hiszen Ő az az erő, aki mindent a semmiből teremtet, hogy ezeket a tárgyakat semmisítse meg, hogy ezáltal az ördög praktikái elpusztuljanak. Harcomnak ez a fajtája több napig tartott, és az Úr megtartotta szavát, amit megígért: »És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt.«”

De ezt az állítólagos befejeződést még egy iszonyatos betegségjelenség követte Gottliebinnél, mely úgy tűnt, hogy szándékosan halálát akarja. Amikor egyszer hihetetlenül szörnyű módon megsebesítette magát, a sebek csodálatosan meggyógyultak. De hirtelen újra felszakadtak, és a lány barátnője rohanva ment Blumhardtnak jelenteni, hogy a halál bármelyik pillanatban bekövetkezhet. „Ekkor - meséli Blumhardt, - szobámban térdre zuhantam, és bátor szavakat mondtam. Olyan erőt kaptam, hogy ezúttal nem akartam az ördögöt annyira megtisztelni, hogy magam menjek oda, hanem a barátnővel üzentem: *Gottliebin keljen fel, és jöjjön ide hozzám. Hittel meg tudja ezt tenni.* Nem tartott soká, és már jött is felfelé a lépcsőn. De amit közben éreztem, azt senki nem tudja elképzelni.”

A történet végét Blumhardt a következő szavakkal zárja: „Úgy tűnt, hogy minden korábbi esemény tömörítve ismét előfordul. A legrosszabb az volt, hogy ezen a napon a sötét beavatkozások kiterjedtek Gottliebin félvak öccsére és egy másik lánytestvérére is, így hármukkal kellett az elkeseredett harcot végigküzdenem, de a három személy közötti belső összefüggést nem lehetett felismerni. Az egyes lefolyásokat már nem tudom pontosan elmesélni. Túl sokrétűek voltak ahhoz, hogy megjegyezzem őket. De olyan napok voltak, amilyeneket remélem, hogy soha többé nem kell átélnem. Addig jutottam, hogy elég bátornak kellett lennem ahhoz, hogy mindent egy lapra tegyek fel, mintha azt mondanám: *győzni vagy meghalni.* Amilyen nagy volt fáradásom, ugyanakkora volt az isteni védelem is. Leggyorsabban a fiútestvér szabadult meg, így a következőkben tevékeny segítséget tudott nyújtani. De a hangsúly most nem Gottliebinen volt, aki az utolsó esetben látszólag szintén teljesen megszabadult, hanem Katharina testvérén, aki korábban ilyen dolgotak

nem élt át, most viszont olyan heveséssel, hogy csak nagy fáradság árán lehetett lefogni. Azzal fenyegetett engem, hogy ezer darabra tép és ne merjek a közelébe menni. Megszakítás nélkül próbálkozott, mint mondta, hogy saját kezével feltépje a testét, vagy ravaszul leskelődött, mintha az őt lefogó személyeken valami szörnyűséget akarna végrehajtani. Eközben olyan szörnyűségesen hörgött és kornyikált, hogy azt lehetett gondolni, a gyalázkodók ezrei egyesültek benne. A legjobban az tűnt fel, hogy teljesen eszénél volt, így beszélni is lehetett vele, de a legerősebb figyelmeztetésre is azt mondta, hogy nem tud másképp beszélni és cselekedni. Egyedül azt lehetett tenni, hogy jól lefogjuk, hogy ne tudjon semmit tenni. Később is maradtak emlékképei még a legszörnyűbb gyilkossági kísérletekről is, és ezek úgy letörték, hogy napokig kellett nála azon fáradoznom, hogy a szorgalmas és komoly imádság hatására emlékképei eltűnjenek. Emellett a benne lévő démon is határozottan érzékeltette, hogy ez alkalommal nem egy elhunyt ember szelleme, hanem egy előkelő sátáni angyal van jelen, mint minden varázslat legfőbb csúcsa. Azt állította, hogy azzal, hogy neki is a romlásba kell zuhannia, a kegyelemdőfés varázslatát kapta meg, amitől a lánynak lassan el kell vérezni.”

„Éjjel 12 óra körül a lány szájából több alkalommal, egy jó negyedóra hosszat a kétségbeesés sikolya olyan megrázó erővel tört fel, mintha a ház dölne össze. Ennél iszonyatosabbat elképzelni sem lehet. Így nem maradhatott el, hogy a falu lakóinak fele iszonyattal tudomást ne szerzett volna a küzdelemről. Katharina annyira elkezdett remegni, hogy úgy tűnt, a tagjai leszakadnak. Az aggodás és kétségbeesés kijelentései mellett a démoni hangba óriási ellenkezés, Isten elleni kihívás is vegyült, jelülül annak, hogy ő szerepét nem olyan alantas módon hagyja abba, mint a többi bűnös, hanem bizonyos fokig tisztelettel megy a pokolba. A gonoszság, elkeseredés, dac és fennhéjázás ilyen szemléletes keverékét igazán nehéz valahol is meglátni. Végre eljött a legmegkapóbb pillanat, amit senki nem tud eléggé elképzelni, aki nem volt szem-, és fültanúja. Hajnali két óra körül az állítólagos sátánangyal felüvöltött, míg a lány feje és felsőteste a szék támlája felett hátrahajlott, de olyan hanggal, amit emberi torok számára lehetetlennek tűnik és a következő szavakat mondta: *Jézus a Győzedelmes! - Jézus a Győzedelmes!* Ezeket a szavakat, ameddig csak elhallatszottak, meg is értették, sok személyre kitérő lehetetlen benyomást téve. A démonok hatalma és ereje minden pillanatban, szemmel láthatóan, egyre jobban megtört. A démon egyre csen-

desebb és nyugodtabb lett, egyre kevesebb mozgásra volt képes, és végül, de csak reggel 8 óra körül, úgy eltűnt, mint ahogy egy haldokló élete kihuny.”

Ezzel végetért a kétéves küzdelem.

Amit Blumhardt átélt, az a gonosz és alantas szellemi lények emberi médiumon keresztül adott kinyilatkoztatása volt. Ez magában nem újdonság. Csak számára volt új dolog. Ha nem törődött volna a Gonosz hatalmában lévő médiummal, akkor éppúgy eltűrte volna, mint ahogy naponta számosan eltűrik, akik teljes tudatlansággal hagyják, hogy ezek a dolgok eluralkodjanak rajtuk. Ezek vagy a bolondokházába jutnak, vagy öngyilkossággal vetnek véget életüknek. Az elmegyógyintézetek megszállottjai nagyrészt az alantas szellemvilág áldozatai. És ez a hihetetlen hatalom tevékenykedik gyakran az öngyilkosoknál is.

Gottliebin Dittus „mélytranszos médium” volt. Hogy milyen módon vált azzá, arra Blumhardt adataiban nem találunk kiindulópontot. Valószínű, hogy testvéreivel az úgynevezett *asztaltáncoltatást* űzte, és veleszületett medialitását ezen az úton bontakoztatta ki egyre erősebben.

Az öntudatlanság akkor lépett fel nála, amikor saját szellemét egy idegen szellemlény kiűzte belőle, és ez a szellemlény vette birtokába. Saját szellemének kilépésekor holtként esett össze, és akkor állt fel ismét, amikor egy démon szelleme testébe lépett, és megnyilatkozott.

Az erős kopogást az az ód hozta létre, melyet Gottliebin erős medialitása miatt a szellemvilágnak leadott, és így keletkeztek a megfigyelők számára megmagyarázhatatlan dörömbölő ütések is. Az ütések annál erősebbek voltak, minél nagyobb volt a médium által összegyűjtött óderő. A médium óderejét erősítette az az ódmennyiség, melyet a jelenlévő személyek sugároztak ki. És mivel Blumhardt is, anélkül, hogy tudta volna, szintén médiumi erőkkel rendelkezett, a szellemvilág médiumon keresztül adott kinyilatkoztatásai az ő jelenlétében erősebbek voltak, mint távollétében. A materializációt és a fényjelenségeket a démonok szintén Gottliebin óderejével hajtották végre.

Testvére, Katharina nem mélytranszmédium volt, nála csak részleges transz állt be. Ennek következtében szelleme nem szorult ki teljesen a testéből, hanem hallott mindent, amit az idegen szellem rajta keresztül mondott, és utólag is emlékezett a folyamatokra, még ha magát a kinyilatkoztatást nem is tudta megakadályozni, mivel az idegen szellemi lény hatalmában volt.

Blumhardt lassanként megtanulta a szellemek egyes fajtáinak megkülönböztetését. Először az a tény vált számára biztossá, hogy a magasabb rendű szellemek és a szenvedő, ám jó szándékú szellemek megjelenésekor isteni ellenőrzés uralkodik, hogy minden rendben menjen. Ez az ellenőrzés határozza meg, mely szellem jelenhet meg. A felsőbb ellenőrzés által engedélyezett szenvedő szellemek ezért nem engedelmeskedtek, amikor Blumhardt kezdetben segítség nélkül akarta őket elküldeni. Ők felsőbb elrendelésre léptek be a médiumba, hogy Blumhardt tanítsa és Istenhez utasítsa őket. Joguk volt erre a tanításra, és Blumhardt kötelessége volt, hogy kéréseiknek eleget tegyen. Sajnos Blumhardt ezt a kötelességet csak később ismerte fel.

A folyamatok tanulsága Blumhardt számára az a tagadhatatlan tény volt, hogy létezik találkozás a szellemvilággal. A szeme előtt lejátszódtott események nem érzéki csalódások voltak, és senki nem tarthatja azokat mesének, hiszen teljes nyilvánosság előtt zajlottak le, és számos szem-, és fültanú igazolhatja őket.

Az események valóságos oka annak, hogy az egyházi hatóság felszólította Blumhardtot, hogy a folyamatokról emlékiratot nyújtson be.

Blumhardt csak a tagadhatatlan tényeket látta maga előtt és csak lassanként tanulta meg az összefüggéseket ezen a területen. Az örök törvények, amelyek alapján a szellemvilággal történő találkozások zajlanak, úgy tűnik, haláláig ismeretlenek maradtak számára. Ezért is nem ismerte fel azt az utat, melyen keresztül a zsidó nép és az első keresztények is kapcsolatba léptek a jó szellemvilággal. A gonosz és a súlyos szenvedéseket átélő szellemek beszédét az emberi médiumon keresztül igen megdöbbentően élte meg. De Isten magasabb szellemeinek csodálatos kinyilatkoztatásait nem kapta meg. Ennek is mélyebb oka van. Mivel minden történésnek megvan a maga ideje, bizonyára Blumhardt életének időszaka nem volt alkalmas a jó szellemvilággal szándékosan létrehozott ilyen jellegű kapcsolatra. Blumhardt egyháza beállítottsága miatt működését és állását bizonyára veszélyeztetve látta volna. Elég soká kiállta egyházhatóságának ellenségeskedéseit, amikor a jó szellemvilág hatása megmutatkozott nála és egyházközönsége híveinél. Erről a későbbiekben még beszámolok. Ezen a területen ennél több, mint például a jó spiritiszta összejegyzetek megtartása, kétségtelenül azt eredményezte volna, hogy az evangélikus egyházi vezetők eljárását indították volna Blumhardt ellen. Isten szellemvilága is alkalmazkodott működésében az akkori idők viszonyaihoz.

Ha Blumhardt látta és átélte a Sötétség szellemeinek kiáradását az emberiségre néhány szörnyű példán, akkor látnia kellett Isten szellemeinek eláradását csodálatos módon egyházközségében is. Ez az első keresztény idők isteni szellemeinek kiáradására emlékeztet.

A vezeklés szelleme és az érzület megváltozása volt fentről az első ajándék, melyet Blumhardt a gonosz hatalmak ellen hűségesen kiállt harcáért egyházközsége és a környék számára megkapott. Lassanként mindenki eljött, és ellenállhatatlan belső erő hatására bevallották életük bűneit. Blumhardt számára Isten egy szelleme belülről megadta, hogy kinek bocsássa meg bűneit. Ez tehát nem az a fajta gyónás és feloldozás volt, ami a katolikus egyházban szokásos, hanem a bűntől való megtisztítás Isten egy szellemének megnyilatkozásával. Ettől kezdve Blumhardt jelmondata a következő volt: „Kérjük és reméljük a Szent Szellem új kiáradását.”

Blumhardthoz a gyógyítás szelleme is eljött. Kézzrátétele, imádsága, közelsége hatására a legsúlyosabb betegek is meggyógyultak. Itt kiderült, hogy a legtöbb krónikus betegség is a gonosz szellemvilág műve, ahogy ezt a Biblia is tanítja. Ha ez a hatalom eltávozik a betegtől, akkor a gyógyulás is haladéktalanul fellép. Ezeket a csodálatos eseményeket Zündel is leírja könyvében.

A gonosz és a jó szellemvilág Blumhardt életére gyakorolt hatásának bemutatását magának Blumhardtnak egy levelében írt szavaival zárom:

„Ha valaki azt szeretné megvizsgálni, hogy mindaz, amit az Úr velem tesz, személyes dolog-e, vagy utánozható, annak azt mondhatom, hogy küzdelmem következtében nálam ez mindenképp személyessé vált, tehát ezt nem kaphatja meg azonnal bárki. Ezzel együtt meggyőződésem, hogy ennek általánossá kell válnia, és szabad kérni az eredeti erők megújítását annak teljes mértékében. Az én példám valójában csak annak az igazolása, hogy ezt szabad kérni. De csak úgy nem lesz meg, mintha az ég megnyílna; és rossz az az elképzelés, hogy abban kéne hinnünk, mindent ugyanúgy megkapunk, mint ahogy az az apostolok idejében volt. Nem, az erőket a valóságban visszavették, és csak lassanként érhetjük el őket. A kereszténység hitetlensége és elfordulása több mint egy évezreden keresztül kegyvesztetté tett minket az Úr előtt, éppígy a sátáni erők túltengése is. Ezért nem kezdhetjük el minden további nélkül; próbáljuk csak meg, és azonnal áttörhetetlen falba ütközünk. Ebből is láthatják,

mennyire különbözök én az irwingiánusoktól, akik a keresztyénység jelenlegi állapotának figyelembe vétele nélkül, mindent vissza akarnak kapni. Az első, amire szükség van, a keresztyénység új megtérése, de teljesebb módon, mint amit kicsiben látni lehet. Ahhoz, hogy ez megvalósulhasson, komolyan kell küzdeni, a Biblia szerint prédikálni, és imádkozni kell. Ha a vezeklés egy szelleme nagy mértékben kiárad, ahogy én egyházközségemben kicsiben megtapasztaltam és ahol azonnal a szellemi adományok első kinyilatkoztatásai is megnyilvánulnak, akkor egyik a másikat követi, míg visszatérnek az apostoli idők, amely mellett természetesen az Antikrisztus is újtára fog indulni.”

Blumhardt ezen fejtegetései nem teljesen világosak, és csak részben helyesek. Az igazság a következő: Minden ember, legyen az keresztyén vagy nem keresztyén, kapcsolatba tud lépni a jó szellemvilággal, ha azt komolyan akarja, és oly módon keresi, mint amit ebben a könyvben már leírtunk. Amit mindenki megkap a jó szellemi találkozásból, az a taní

tás az igaz útról, mely Istenhez vezet. Ez az igazság prédikációja, melyben mindenki részesülhet. Hogy azután Isten szellemeinek további erői működésbe lépnek-e, az mindenkinél attól függ, hogy életét a neki köztölt igazságok szerint alakítja-e ki és hogy ezt milyen mértékben teszi. Aki csak átveszi a szellemvilág igazságait, de nem ahhoz igazodik, nem kap fentről további ajándékokat.

Sokkal valószínűbb, hogy elveszíti a kapcsolatot a jó szellemekkel, aminek korábban részese volt, és a továbbiakban a jó szellemek nem nyilatkoznak meg neki. Aki viszont az igazságot magáévá teszi, és azon fáradozik, hogy bensőjét ennek megfelelően átalakítsa, annál ugyanazok a szellemi erők is megfigyelhetők, melyeket az első keresztyéneknél is észreveszünk, mégpedig oly mértékben, ahogy az illető életfeladatának megfelel. Hiszen az első keresztyéneknél sem rendelkezett mindenki ugyanolyan adományokkal. Az egyes adományok célja nem az volt, hogy az ezekkel rendelkezők saját hasznukra fordítsák, hanem az egész egység általános javát szolgálta. Ezt aényt már Pál apostol is erősen hangsúlyozza. Az istenhívő és istenkereső emberek legkisebb csoportjának is ugyanazt biztosítják Isten szellemei, mint amit az első keresztyének kaptak. Ennek csak az az előfeltétele, hogy minden erejükkel a jóra törekedjenek, és a Gonosz befolyásait lefegyverezzék. Hogy ezt kis vagy nagy körben teszik, Isten szellemvilágának hatása számára az nem mérvadó.

A gonosz és a jó szellemvilág hatásainak Blumhardt evangélikus lelkészéhez hasonló képeivel találkozhatunk az arsi Vianey katolikus papnál is.

Johannes Baptista Maria Vianey 1786 - 1840 között élt. (Joseph Vianey: Az arsi szent Johannes Baptista Vianey pap élete és működése, 1930., Verlag Gebrüder Steffen, Limburg a.d.Lahn). Életének nagy része tehát Blumhardtéval együtt zajlott le. Míg Blumhardt a német Möttlingen egyházközségben fejtette ki áldásos tevékenységét, Vianey a francia Ars községben élt és működött. Csekély adottságai miatt Vianey csak nagy erőfeszítések árán tudta pappá szentelését elérni.

Vianey már gyermekként nagy odaadással koncentrált az imádságra. Ezt a belső koncentrációt, Blumhardthoz hasonlóan, egész életében folytatta. Ez kibontakoztatta nála a médiumi képességeket, melyek a szellemi világ emberre gyakorolt hatásának az előfeltételei. Ugyanez vonatkozik Blumhardtra is.

Míg Blumhardt evangélikus lelkész egyházközségében a démoni kinyilatkoztatásokat először Gottliebin Dittus médiumon keresztül tapasztalta meg és csak aztán élte át a jó és a gonosz szellemvilág hatását saját személyén, az arsi pap maga volt az a személyiség, akin keresztül a szellemek kinyilatkozásai megmutatkoztak. Környezetében vagy egyházközségében más személyeken ilyen jellegű hatást nem lehetett megfigyelni.

Egyébként az események mindkettőjükénél ugyanazok. Blumhardt és Vianey a szellemek működését ugyanolyan módon élték át. A jó szellemek hatása is azonos volt. Mindketten igen nagy mértékben kapták meg egy szellem gyógyító erejét. Mindketten a tisztánlátás adományával látták a múltat, a jelent és a jövőt. Tisztánlátással mindketten érzékelték az emberek belső állapotát. Mindkét lelkész egyházközségén csodálatos módon eláradt a megtérés szelleme, mely lassanként távolabbi körzetek embereire is átterjedt. Mindkettőhöz sok ezer ember elzarándokolt, akiknek az életét számos bűn terhelte, hogy vétküket bevallják, és Isten megbocsátásának ígéretét kérjék. A dolgok megegyezése a két embernél egészen apró különlegességekre is kiterjed, így az isteni törvényszerűség működése felismerhető. A démoni kinyilatkoztatások is mindkettőjükénél azonos szellemi törvények alapján történtek.

De beszéljenek magukért Vianey életének tényei.

Kezdjük a démoni erőkkel, melyek Vianeynak kinyilatkoztatást adtak. Életrajzában azt a részt, mely a démoni befolyásokat tárgyalja, a következő szavak vezetik be: „Hadd mondjunk itt néhány szót azoknak, aki ilyen szempontból kételkednek, vagy a következő oldalak olvasásakor mosolyognak. Nem ők az elsők, akik ezt teszik. E vonatkozásban ugyanazt fogják gondolni és mondani, amit már Vianey korában is gondoltak és mondtak, és amit a világi embereknel még nagyobb nyomatékkal a papság mondott ki. Alig kezdett el terjedni a hír, hogy az arsi papot az ördög látogatja, máris nagy hahotázás keletkezett a környező plébániákon. Azonnal vitába szálltak a 'jó' testvérek az arsi pappal, hogy ő egy álmodozó, hogy elmebeteg; továbbá hogy a pokol, ahonnét állítólag a démonok jönnek, csak a húsosfazék, melyben hagyta a krumplit megpenészedni. *'Kedves tisztelendő uram'*, mondták neki, *'éljen úgy, mint mások; táplálkozzon jobban; akkor meggyógyul a feje, és meg fogja látni, hogyan tűnnek el az ördögök.'*”

Vianey ugyanis nagyon szerényen, szinte csak burgonyán élt, amit a hét első napján az egész hétre megfőzött, és hidegen ette. Hétféjére nemritkán meg is penészesedett.

„Távol állt tőle, hogy olyan gyenge szellem legyen, aki agyrémek áldozatává válna, ahogy azt hittestvérei megpróbálták neki bebeszélni. Vianey tisztelendő természetéből adódóan olyannyira nem volt hiszékeny, hogy először ő sem akarta elfogadni, hogy valóban az ördög kínozza. Csak akkor, amikor a különös zajok magyarázatát kereste, melyeket mindig éjszaka hallott, fogta fel azok eredetét és fajtáját.”

„Egy napon azt hallotta, hogy hevesen kopognak a ház ajtaján. Kinyitotta az ablakot, és megkérdezte: *'Ki van ott?'* Senki nem válaszolt. Mikor a lépcsőház ajtaján megisméltődött a zaj, ismét feltette ezt a kérdést. Választ most sem kapott. Mivel akkoriban éppen díszes ruhákat ajándékoztak templomának, melyeket a plébánián őrzött, azt gondolta, hogy tolvajok próbálnak meg betörni hozzá. Jónak látta elővigyázatossági óvintézkedéseket tenni. Ezért megkért néhány bátor embert, hogy álljanak őrt. Több éjszaka is eljöttek, és ők is ugyanazt a zajt hallották. Ám semmit sem találtak. Még a harangtoronyba is felmáztak, de ez sem vezetett sikerre. Heves ütések hallottak anélkül, hogy valamit is láttak volna. Az örök nagyon megrémültek. Maga a pap is aggódni kezdett. Egy téli éjszakán, amikor ismét hallotta az erős ütések az ajtón, sietve kiugrott az ágyból, és lement az udvarra, mivel meg volt arról győződve, hogy a gonosztevő, ha egyáltalán gonosztevőről van szó, a frissen hullott

hóban nyomot hagyott, és így végre meg lehet fogni. De nem látott, nem hallott semmit, és lánynyomot sem látott a hóban. Ekkor már nem kételkedett abban, hogy a sátán üldözi.”

„Attól a naptól kezdve, amikor meggyőződött arról, hogy az éjszakai rendbontók a démonok, sokkal kevésbé aggodott.”

„A démonok legfőbb szándéka kétségtelenül az volt, hogy lelkeszi tevékenységét kevésbé gyümölcsözővé tegyék, amikor túlhajszolt testtől elrabolják a szükséges éjszakai nyugalmat. Ennél a kísértetjárásnál minden kimondottan arra készült, hogy alvását teljesen lehetetlenné tegyék. Vianey legtöbbször olyan egyhangú zajokat hallott, melyek, mint köztudott, leginkább előidézik az álmatlanságot. Azután olyan volt a zaj, mint amikor egy gerendát elfűrészelnék vagy átfúrnak.

Majd ahhoz vált hasonlónak, mintha egy csomó szöveget bevernének. Időnként olyan is volt, mintha egy ezrednyi katona menetelne az ajtó előtt, mintha a pap feje felett egy birkanyáj rohant volna, mintha egy ló ügetne a csempéken, mintha valaki az asztalon dobolna, mintha vasabroncsot kalapálnának egy hordóra, mintha Lyon minden kocsija a padlón robogna végig, vagy mintha lármás gyűlést tartanának idegen nyelven az udvaron. Ez az utóbbi kísértetjárás egymás után több éjszaka is ismétlődött. Más alkalommal úgy hallotta, mintha nyitnák az ajtaját, és barátságosan hangon vezetéknevén szólítanak. Aztán egy halom gúnyos durvaságot kellett eltűrnie, ezek között leggyakrabban a '*krumplizabáló*' kifejezés fordult elő. Ezután bútorai ide-oda mozogtak. Függyöneit olyan tombolva szaggatták, hogy csodálkozott, hogy másnap reggel épen találja őket.” (66 - 70. old.).

Nagyok voltak a belső kísértések is, melyeket a Gonosz részéről el kellett tűrnie, és melyekkel az megpróbálta kétségbe ejteni.

Blumhardtnál ugyanezekkel a jelenségekkel találkozunk. Sajnos az emlékirataiban leírt démoni hatásokat, amennyiben azoknak személyéhez volt köze, életrajzában elnyomták, ahogy már említettem.

Blumhardtnál és Vianeynél ezeknek a mesterkedéseknek csak az volt a céljuk, hogy ezen emberek hatását, mellyel embertársaikat Istenhez vezetik, teljesen megsemmisítsék vagy legalábbis korlátozzák. Ezért próbálták meg Blumhardtot Gottliebin Dittus segítségével a démoni dolgok ismeretlen területére csalni, és amikor ez nem sikerült, akkor külső és belső kísértésekkel megpróbálták megzavarni és elbátortalanítani. Vianeynél először eltekintettek az elbátortalanítástól és a kétségbe ejtés-

től, szerszámként viszont a szomszédos egyházközségek katolikus papságát használták, akik a legaljasabb rágalmakkal és gyanúsítgatásokkal tíz évig olyan hadjáratot viseltek a szegény arsi pap ellen, melybe más belerokkant volna. Amikor ez nem vezetett eredményre, a démonok az egészségét próbálták meggyengíteni alvásának megzavarásával. Ezt a kísérletezést a pap egész élete során folytatták, csak élete utolsó éveiben tűnt úgy, hogy nem zaklatják többé.

A démoni események pontjainál még nagyobb a hasonlatosság azokban a dolgokban, melyekben Isten részéről a jó szellemek részesítettek őket.

A magasztos isteni adományokat mindketten csak akkor kapták meg, amikor megfeleltek a nehéz vizsgákon a gonosz hatalmak és azok emberi eszközei ellen vívott küzdelemben. Ezt a harcot mindenkinek meg kell vívnia, aki Isten eszközeként embertársai javára akar dolgozni, és az e célhoz szükséges isteni erőt meg akarja kapni. Krisztusnak is meg kellett vívnia ezt a harcot. Nyilvános működését az isteni erő bizonyítására, mely nála működött, csak akkor kezdte el, amikor 40 nap és 40 éjjel a démoni dolgokat és azok szörnyű hatását már megtapasztalta, és állhatatos maradt vele szemben. A szolga nem nagyobb Mesterénél.

A vezeklés egy szellemének eláradása következtében keletkezett megtérések mint belső fordulatok, Blumhardt lelkész esetében ugyanúgy zajlottak le, mint Vianey tisztelendónél. És ez mindkét egyházközségben lassanként ugyanolyan módon terjedt ki az egészen távoli vidékekre is. A vezeklés szellemeinek első működése az emberek szívében elszornyedést kelt az elmúlt évek bűnei és vétkei miatt, valamint az Istentől való eltávolodás miatt. Ez a belső rémület a vezeklés egy szelleme által érintett emberekben oly nagy, hogy addig nem lel nyugalmat, míg bensőjét egy Istenhez hű embernek fel nem tárja, és annak ítéletét meg nem hallja. Láthatatlan hatalom űzi ellenállhatatlanul, hogy Isten közelségét érezze a szívében, és ezzel bizonyosságot nyerjen arról, hogy bűnei megbocsáttak. Ilyenkor a boldogság olyan érzése árad a szívébe, melynek leírására nincs emberi szó. Érdeemes e két férfi életrajzában utánanézni, hogy mit éreztek belsőleg a megtértek.

Azokat a lelkeket, amelyeknek nem volt szükségük az ő segítségére, Vianey az első pillantásra felismerte. Barátságosan megkérte őket, hogy ne vegyék igénybe idejét, néhányuknak pedig megmondta: "Menjen nyugodtan haza, Önnek nincs szüksége rám."

Az arsi pap fő célja azoknak a lelkeknek a gyógyítása volt, akik magukkal nem bírtak megbirkózni. A test gyógyítása az ő szemében sokkal inkább mellékes volt.

Vianey sok személynek adott felvilágosítást az elhunytak túlvilági sorsáról, amennyiben ezt lelki egészségük érdekében hasznosnak ítélte. De tisztánlátással a jövőt is látta. Azt mondhatjuk, hogy amennyit életében a gonosz szellemekkel folytatott harcáról beszéltek, ugyanannyit kezdtek beszélni halála után az egész világon jövődőléseiről. Jólatai szinte mindig az egyén és nem a köz javára vonatkoztak. Néhány megtért személynek előre megjósolta közeli halálát. Más esetekben harmadik személyt értesített valamely rokonának közeli haláláról, hogy felkészülhessen.

Szemlében távoli eseményeket is látott, melyek arra a személyekre vonatkoztak, akikkel éppen beszélt. Amikor egy napon a várakozó tömegben meglátott egy férfit, azt mondta neki: „Térjen gyorsan vissza Lyonba, mert a háza lángokban áll!” Így is volt. Másik alkalommal Vianey egy parasztasszonyt, aki éppen megvallotta bűneit, sietve hazaküldött, mert egy kígyó kúszott be a házába. A nő hazasietett, átkutatta a házat, de nem talált semmit. Végül arra gondolt, hogy kirázza a szalmazsákját, amit kitett a napra szellőzni. Onnét látta meg kicsúszni a kígyót. Egy fiatal lánynak, aki a templom előtt állt, azt mondta Vianey, hogy késedelem nélkül menjen haza, mert már nagyon várják. Amikor hazatért, azt látta, hogy addig egészséges húga holtan fekszik ott. - Egyszer egy nő jött Arsba gyónni, aki egy „varázslótól” egy üveg állítólagos varázsszert kért. Amikor Vianey meghallotta bűnvallását, megjegyezte: „Ne mondjon semmit az üvegről, amit Ars előtt egy cserjésben rejtett el.”

Még gyakrabban észlelte mások legbensőbb gondolatait és érzelmeit. Ez az adottság rendszeresen jelentkezett, ha különösen nehézkes megtérésről volt szó. Szinte mindennap megtörtént, hogy elhagyta gyónatószerét, és azt a személyt, akinek ez a legsürgősebb volt, vagy aki a legszerencsétlenebb volt, magához intette, hogy ő kerüljön sorra.

Jöttek olyanok is, akik adottságait próbára akarták tenni. Később ezek nagy szégyenkezve távoztak. Volt olyan, aki súlyos, de koholt bűnököt vallott be. Vianey nyugodtan meghallgatta, és azt mondta: "Valóban sok bűn terheli a lelkét. De a valóságban nem azokat a gonoszságokat követte el, amiket nekem most éppen elmesélt, hanem a következő

bűnöket", és a család legnagyobb megrökönyödésére Vianey elsorolta a múltban elkövetett bűneit.

Vianey gyógyított, vigasztalt, tanácsot adott, és megtértett olyanokat, akik személyesen nem tudtak eljönni hozzá, hanem közvetítőt vagy levelet küldtek.

A szellemvilág Vianey esetében ható erőinek összes eddig leírt vonása szinte a legapróbb részleteiben is megegyezik a Blumhardtnál előfordultak módjával és kiterjedésével. Nehéz megállapítani, hogy melyiknél, Blumhardtnál vagy Vianeynál nagyobb-e a hozzá áramló emberek ezreinek száma, és hol nagyobb az ilyen erők csodálatos hatása.

Az is megtörtént mindkettőjünkkel, amit csodálatos kenyérszaporításnak is nevezhetünk. Blumhardtnál előfordult, hogy az özönlő idegeknek, akiket Blumhardt egyházközségének hívei láttak vendégül és szállásoltak el, hiányt szenvedtek ennivalóban. Azonban az étkezéseknél rendkívüli áldás működött. Egy családnál, ahol nem volt elég élelem 14 ember számára, ugyanazzal az étellel 42 embert lakattak jól, és még maradt is az ételből. Vianey esetében még szembetűnőbb csodát írnak le, aminek az egész egyházközség tanúja volt. Volt egy otthona a szegény gyermekek számára. Itt egy napon kifogyott az élelem. A magtárban csak néhány marok kenyérgabona volt. Vianey már nehéz szívvel rászánta magát, hogy elküldi a gyerekeket, de még egyszer imádkozott a segítségért Istenhez. Amikor a magtárba ment, az magasan meg volt töltve gabonával. Ez az esemény az egész környéken nagy feltűnést keltett. Később még a püspök is eljött, és kérte, mutassák meg, meddig volt megtöltve a magtár.

Ha ezt a két férfit mint Isten eszközeit egymással összehasonlítjuk, akkor valami nagyon fontosnak fel kell tűnnie. **Itt két olyan férfiról van szó, akiknek egyházi hitvallása lényegesen különbözik egymástól.** Az egyik oldalon egy katolikus pap áll, aki a szentek és relikviák tiszteletének követője, aki a betegek gyógyulását Szent Filomenára vezeti vissza, egy férfi, aki misézik, és a gyónást a bűnbocsánat szükséges szentségének tekinti, aki hisz abban, hogy Krisztus jelen van az Oltáriszentségben, és egyháza más tanításához is szilárdan ragaszkodik - a másik oldalon az evangélikus Blumhardt lelkész, aki merev ellenzője volt Vianey hitvallásának. Ő elutasította a szentek és a relikviák tiszteletét, a misét és az Oltáriszentséget, a katolikus gyónást és a katolikus bűnbocsánatot, a pápaságot és mindent, amit ő nem Isten által elrendeltek, hanem emberi té-

vedésnek tartott. Mégis mindketten egyenrangú eszközök Isten kezében, amikor az emberiséget megszabadítják a bűntől és a sától, és az embereket elvezetik Isten atyai házába. Mindketten megkapták a legnagyobb adományokat, amiket csak Krisztus megígért, **annak ellenére, hogy egyházi hitvallásuk ellentétes.**

Egy pontban mindketten megegyeznek: mély istenhitükben, és az ebben gyökerező bizalomban Istennel szemben, valamint Isten és az emberek iránti szeretetükben. Isten előtt tehát minden más egyházi hitvallás jelentéktelen. Ezt Ő csak külső ruhának tekinti, melyet az emberek magukra aggattak, de ez szellemi személyiségüket nem befolyásolja, ha istenhitükben és istenszeretetükben hatékonyak. Ő meghagyja az embereknek ezt a ruhát, melyet az emberi tévedések foltjaiból varrtak össze, amíg az nem akadályozza a feladatot, mely az adott ember osztályrésze.

Ha most az a kérdés merül fel, hogy a jó szellemvilág miért nem világosította fel ezeket az embereket vallási szemléletük tévedéseiről, és miért nem közölte velük az igazságot, a válasz nem nehéz.

Először is ez a tanítás nem volt szükséges, mivel a konfesszionális tévedések nem álltak útjába annak a munkának, melyre a két férfit Isten elhívta. Nekik a közeli és távoli környezetükben lévő embereket magukba szállásra és az Istenhez való visszatérésre kellett rávenniük. Ennek nem állt útjában sem a katolikus, sem az evangélikus hitvallás.

Mindenekelőtt viszont azért nem kaphatták meg a szellemvilág részéről az egyházi tévedésekről a felvilágosítást, mivel ez egy Blumhardt és egy Vianey számára lehetetlenné tette volna feladataik teljesítését. Blumhardt evangélikus lelkésznek az igazság új felismerése következtében változtatásokat kellett volna végrehajtania tanításaiban. Ezzel az evangélikus egyházon kívülre helyezte volna magát, és hivatalát, jogkörét egyaránt elvesztette volna.

Ez még nagyobb mértékben vonatkozik a katolikus Vianey tiszteletendőre. Ha az ő hitbéli beállítottsága csak egy pontban is eltért volna egyházától, akkor egészen rövid időn belül örökre elintézte volna magát.

A katolikusok között a lelkek mentésének munkáját csak akkor végezhetette, ha a katolikus hitvallás ruhájába öltözik, éppúgy, mint Blumhardtnak is csak akkor volt kilátása a sikerre hittársai között, ha evangélikus hívőként dolgozik.

Enélkül is mértéken felüli támadásokat kellett kiállniuk hivatali társaiktól, noha mindegyikük hű volt egyházához.

Micsoda harc kezdődött volna ellenük, ha egy vagy több pontban eltértek volna egyházuk tanításától?

Különösen Vianey esetében volt határtalan hivatali testvéreinek támadása. Ahogy már korábban bemutattuk, társai tíz éven keresztül mértéktelenül üldözték, ócsárolták, gyalázták, gyanúsították, rágalmazták és igen nagy erővel fenyegették is. Ahogy a katolikus papság látta közeli és távoli környezetében, hogy sietnek egyházközségük hívei Vianeyhoz, és többet adnak annak ítéletére mint saját papjukéra, akkor merült fel az irigység és a féltékenység. Tudatlan papnak nevezték, aki csak nagy fáradtsággal tudott némi latint megtanulni, és a papi szemináriumból is szinte elküldték. A többi pap gyűlöletét az a lelkesedés tetőzte be, amelylyel az emberek az arsi papról beszéltek, ezért a legszégyenletesebb módon rágalmazták őt. A papok megtiltották a híveknek, hogy Arsba menjenek gyónni, és ha mégis odamennének, a szentségekből való kizárással és azzal fenyegették őket, hogy haláluk óráján nem kapnak bűneik alól feloldozást. Vasárnapról vasárnapra a szószékből gyalázták az arsi papot. Vianey egyszer később azt mondta: „Inkább elhagyták az evangéliumot a szószéken, és helyett a szegény arsi pap ellen prédikáltak.” Míg egyesek a tudatlanságán gúnyolódtak, mások életmódját gyanúsították meg. Sok névtelen levél érkezett hozzá, melyekben őt a legaljasabb dolgokkal és a legundorítóbb kifejezésekkel illetik. A papság a népet is megpróbálta elene uszítani. Ha reggelente kinyitotta háza ajtaját, azon felragasztott cédulákat talált, melyekben azzal vádolták, hogy az éjszakát a legvadabb kilengésekkel töltötte.

Itt és Blumhardtnál is ugyanaz ismétlődik, amit a zsidó papok indítottak Krisztus ellen. „Mit tegyünk? Látjátok, az egész nép őt követi, ezt a borivót, a bűnösök és szolgák barátját.” A „szellemi irigység” kifejezés és az az igazság, hogy az egyik pap a másikkal szemben ördög, e két lelkeszen is beigazolódott.

Ha a paptársak támadásai Blumhardt ellen nem is érték el az aljaságnak azt a mértékét, ahogy Vianeynél történt, mégis nagyon sok szenvedést és üldöztetést kellett eltűrnie.

Ha e két férfinál egyházi hithűségük ellenére is ilyen élet-halálharc kezdődött, mi lett volna akkor, ha még az egyházi tanításoktól való eltérést is rájuk tudják bizonyítani?

Isten és szellemvilága az eszközök kiválasztásánál és felkészítésénél azokhoz a körviszonyokhoz és a vallási atmoszférához igazodnak, melyek azon körökben uralkodnak, melyben ők működni akarnak. Az összes emberi szemléletet és tévedést érintetlenül hagyja Isten, amíg csak azok nem jelentenek komoly akadályt a kitűzött cél elérésében. A hitbéli dolgok szemléletében Vianeynél a megnyilatkozó jó szellemek semmit sem vetettek el, hiszen a feladatot, melyet teljesítenie kellett, nem akadályozták. Csak a testi vezeklési gyakorlatok hibás megítélésében, amikor Vianey Istennek különösen tetszőnek tekintette, ha testét vezeklési gyakorlatokkal kínozza, avatkozott be a szellemvilág egy tanítással. Hiszen ez testi erejének gyengülése miatt működésében is kisebb teljesítményt eredményezett volna. Egy parancsoló hang, melyet tisztánhallással érzékelt, emlékeztette őt valódi feladatára. Vianey maga a következőket mondja erről: „Nem tudom, hogy valóban hang volt-e, amit hallottam, vagy álmodtam talán; de akármilyen is volt, felébredtem tőle. Ez a hang azt mondta nekem, hogy Istennek jobban tetszik, ha az egyes bűnösök lelkét mentem meg, mintha bármilyen áldozatot hoznék. Akkoriban ugyanis saját gyógyulásom érdekében vezeklési gyakorlatokat végeztem.”

Vianeyt, az arsi katolikus papot egyháza szentté avatta. Ha az emberek embereket szentté avathatnak, akkor Blumhardt evangélikus papot is szentté kellett volna avatni, hiszen érzületében, hatékonyságában és elképesztő adományaiban, melyeket fentről kapott, egyáltalán nem marad le katolikus paptársá mögött.

E két férfi életrajza megmutatta, hogy a jó és a gonosz szellemi erők ma is ugyanolyan módon hatnak az emberekre, mint a korábbi időkben, és hogy ugyanazon törvények szerint fejtik ki működésüket.

A spiritizmus a mai tudomány fényében

Mielőtt a szellemvilággal való összeköttetést megismertem volna, semmilyen ismereteim nem voltak az ilyen kapcsolat lehetőségéről. Sem könyvben, sem újságban nem olvastam azokról, akik ezzel foglalkoznak. Sőt abban az időben, amikor túlvilági vezetőmtől megkaptam az e könyvben leírt tanításokat, akkor sem érintkeztem spiritiszta körökkel, és spiritiszta irodalmat sem vettem kézbe. Mint lelkész, egész érdeklődésemet azoknak az igazságoknak szenteltem, melyeket hétről hétre megkaptam a médiumon keresztül, és amelyek mindenek előtt vallási gondolkodásomat alapjaiban megváltoztatták. Tanulmányaim a Szentírásra vonatkoztak. Látni akartam, hogy az addigi hitbéli épülésemet felborító igazságok a Biblia tanításaival megegyeznek-e. A Szentírás új próbakő volt számomra. A szellemvilág is állandóan figyelmeztetett, hogy az új tanításokat hasonlítsam össze a Biblia tanításaival. Az istentiszteleti összejöveteleken a megnyilatkozó szellem szintén állandóan a Bibliára hivatkozott, és megmagyarázta tartalmát.

Amikor egy bizonyos idő után az új igazságképet magamévá tettem, és az szilárd meggyőződésemmé vált, felszólítottak arra, hogy ismerjem meg a mai idők spiritiszta jelenségeit is. Ezáltal lehetőségem nyílt arra, hogy a jelenségeket a számomra közölt törvények alapján megvizsgálhassam és megkaphassam azok magyarázatát. Ha olyasmire bukkantam, amit nem érttem, csak meg kellett kérdeznem a gyűlésen, és megkaptam a kívánt felvilágosítást.

Elejétől fogva elhatározott célom volt, hogy csak azokat a jelenségeket vizsgálom, amelyek valódiságához nem fér kétség.

1928 elején megismertem egy tudományos folyóiratot, melyben szinte minden ország neves professzorai dolgoztak, és amely olyan jelenségeket vizsgált, melyeket az ismert természeti törvényekkel nem lehetett megmagyarázni. Az újság neve: „**Parapszichológiai folyóirat**” (Zeitschrift für Parapsychologie, Verlag Oswald Mutze, Leipzig). A „parapszichológia” szó azokat a tanokat jelenti, melyek a lelki élet szokásos törvényein túlmutatnak.

E folyóirat két első, 1926-os és 1927-es évfolyamát tettem meg összehasonlító vizsgálatom tárgyává. Az ebben leírt tényanyag egy része oly módon bizonyult igaznak, hogy kételkedésre nem lehet okot találni.

Ebben az összes jelenség benne foglaltatik, amely a szellemi találkozás területén előfordul. Magyarázataikat illetően a vélemények lényegesen eltérnek. A szellemvilágról, mint az ilyen jelenségek hordozójáról a mai tudomány semmit sem akar tudni, és egyik-másik tudós csak szegyenlősen számol be a szellemi lények beavatkozásának lehetőségéről. Ehelyett olyan magyarázatokot hagynak jóvá, melyek egy normális ember gondolkodásával esztelennek kell, hogy tűnjenek.

Mivel a „médiumok” a szellemvilág számára a különböző jelenségek létrehozásának erőforrásaiként szolgálnak, ezért a következő leírásban a manapság előforduló médiális jelenségeket azok köré a médiumok köré csoportosítom, akikkel a fent nevezett újság foglalkozik. A tényeket ebből a folyóiratból vettem, a leírt folyamatok helyes magyarázatát pedig mindig a fejezet végén adom meg.

Kluski médium Varsóból. (Zeitschrift für Parapsychologie, 1926-os évfolyam, 5.-22. oldal). F.W. Pawlowski, az anatómia professzora a Michigeni (USA) egyetemen részletes leírást adott a varsói Kluski médiumnál tapasztalt élményeiről. Ezt írja:

„Azok a jelenségek, melyeket Kluskinál éltem át, egészen rendkívüliek voltak, és felülmúltak mindent, amiről csak olvastam és hallottam eddig.”

„A gyűlés kezdete előtt a Kluski médiummal folytatott előkészületek abból álltak, hogy a kísérleti szobát és az abban található tárgyakat alapos vizsgálatnak vontuk alá. Az ablakokat és ajtókat lezártuk, elrepszeltük, és olyan viaszos papírral ragasztottunk le, melyet a résztvevők titkos jelekkel és aláírásukkal láttak el. Kívánságra, és ha hölgyek nem voltak jelen az ülésen, a médium meztelenül ült.”

„Amint a résztvevők elfoglalták helyüket az asztalnál és láncot képeztek, a médium szinte egy pillanat alatt mély transzba esett. A jelenségek is általában azonnal elkezdődtek. A láncot a résztvevők úgy képezték, hogy kisujjukat kölcsönösen összeakasztották szomszédjukéval. Így a résztvevők olyan helyzetbe kerültek, hogy kezük többi részét szabadon mozgathatták, tehát tudtak írni, érzékelni és tapintani anélkül, hogy az érintkezést megszakították volna.”

„Az ülések vagy teljes sötétségben, vagy piros fényű lámpával történő megvilágítással zajlottak le. Az asztalon mindkét esetben világítólemezek álltak készenlétben. Ezek a lemezek egy négyzetláb nagyságú könnyű falemezekből készültek, fogantyúval voltak ellátva, nagyjából

ügy, mint a toalett-tükrök. Egyik oldaluk világító masszával volt bekenve.”

„A résztvevők gyakran nem igényelték, hogy a fehér fényt lekapcsolják. Hiszen amikor a médium transzba kezdett esni, a fehér fény magától kialszik, és a piros fény bekapcsol. Az ülés állandó résztvevői azt mesélik, hogy a fény be-, és kikapcsolása lassan, fokozatosan történik.”

„Személyes tapasztalat és teljesen tisztességes megfigyelőktől, első kézből szerzett információk alapján megállapíthatom, hogy Kluski médium a következő jelenségeket hozta létre:”

„a/ **Kopogó hangok** vagy ütések, melyek igen különlegesek voltak. Gyakran hallottam ezeket, és a különlegesen feltűnőeket azonnal feljegyeztem, anélkül, hogy mások erre figyelmeztettek volna. Érthetően hallottam, jobban mondva éreztem, hogy ezek nem az asztal vagy a fal felületén keletkeztek, hanem azokon belül. Hosszabb időt töltöttem el azzal, hogy megkíséreltem a Kluski által előállított hangokat utánozni. Nekem abszolút nem sikerült a Kluski által előállított ütőhangok előállítására.”

„b/ **Levitációt** (az emberi test lebegését) én magam nem láttam. De hallottam, hogy Kluski körében ez gyakran előfordul. Nem csak az asztal borult és emelkedett fel, hanem a médium és a résztvevők közül is néhányan a talaj fölött lebegtek néhány lábbal.”

„c/ Kluski specialitása a részlegesen, de legtöbb esetben teljesen is kialakult jelenések vagy **fantomok előállítása** volt. A részleges materializációk zöme számos fej volt. Ezek a materializációk szinte azonnal megjelentek a médium, ám még gyakrabban a résztvevők mögött vagy között, akik a médiumtól távol ültek. Néhány erős, egyértelműen hallható ütés után, melyek az asztalon vagy a falon keletkeztek, világító csillagok vagy szikrák jelentek meg, melyek az asztal fölé emelkedtek, és a szoba mennyezete felé mozogtak. A kékes fényszikrák borsó-, vagy mogyoró nagyságúak voltak, számuk gyakran elérte a tucatot. Ezek meglehetősen gyorsan mozogtak az ülés résztvevőinek helye felett minden irányban, néha rajba vagy párokba rendeződtek. Némelyik eltűnt, mások leereszkedtek a résztvevők magasságáig. Amikor mintegy 16 collnyira voltak tőlem, legnagyobb meglepetésemre azt láttam, hogy emberi szempárrá válnak, melyek engem néznek. Néhány percen belül az így keletkezett szempárból teljesen kialakult emberi fej jött létre, melyet az ugyanígy materializálódott emberi kéz fénylő belső felülete világított meg. A kéz a fej fölé emelkedett, hogy azt minden irányból megvilágítsa,

és nézőinek megmutassa. A szemek az ülés résztvevőit merev tekintettel nézték, az arc barátságos, mosolygó benyomást keltett. Számos ilyen fejet láttam, néha egy időben kettőt is, melyek léggömbként repültek egyik résztvevőtől a másikig, és arra a kérésre, hogy „Gyere ide hozzám!”, egy távoli pontról a legrövidebb úton a kérést feltevőhöz repültek, gyakran keresztben az asztal felett, a lehető leggyorsabban, mint a hullócsillagok.”

„d/ **Láthatatlan, de lépéseikről, a padló recsegéséről hallható fantomok jelentek meg**, akiknek élő, lágy keze és ujjai megérintették arcomat, kezemet és egész testemet. Az az érzés, hogy élő emberi kéz érint meg, egyértelműen felismerhető volt. Ezek a láthatatlan fantomok az ülésterem minden részéből kívánságunkra különböző tárgyakat hoztak, a sötétség ellenére sem tévedtek soha, és nem ütköztek egyetlen résztvevőbe sem, nem is érintették őket, amikor nehéz tárgyakat, például egy 30 font súlyú bronz mellszobrot vagy egy 12 kg súlyú, olvasztott paraffinnal töltött vasszekeret leállítottak.”

„e/ **A vörös fényben látható jelenségek léptek fel**. Ezek a fantomok legtöbbször az asztalon fekvő világítólemezt vették kézbe, sötét oldalával a résztvevők felé fordítva, így világították meg magukat, hogy a résztvevők megszemlélhessék őket. A világítólemezről érkező fény olyan jó volt, hogy a fantomarcok és -kezek pórusait, bőrkiemelkedéseit is látni lehetett. Ugyanezt észleltem a fantomok öltözetétől szolgáló szöveten is. A jelenségeket olyan közelről láttam, hogy hallottam lélegzésüket, és arcomon éreztem leheletüket.”

„A legnagyobb benyomást keltő és legmeggyőzőbb dolog a jelenségekben, mikor a közelünkbe jöttek, szemük, arcuk, és annak életteli kifejezése volt. Az ülés résztvevőinek kérdésére az arc kifejezése teljesen megfelelt a válasznak, miközben kedves mosoly látszott az ajkakon.”

„f/ **Az állatfantomok** közül leggyakrabban mókusok, kutyák és macskák látszottak. Egy alkalommal egy oroszlán jött, máskor egy nagy madár, egy sólyom vagy ölyv. Ezt a két jelenést én magam is láttam. Teljes mértékben természetüknek megfelelően viselkedtek az állatok. A mókus természetesen ugrált körbe az asztalon. A kutya farkcsóválva szaladt az asztal körül, felugrott a jelenlévők ölébe, és megnyalta arcukat. Röviden úgy viselkedett, mint ahogy egy jól nevelt kutyához illik. Az oroszlán, ahogy tájékoztattak, fenyegetőbben viselkedett: farkával csapkodott, eközben a bútorokhoz is hozzáért. A megrémült résztvevők kép-

telenek voltak arra, hogy ezt az állatot kontrollálják. A médiumot felébresztve megszakították az ülést. - Az ölyv körbepült, közben szárnyai-val csapkodta a falakat és a bútorokat. Amikor végül leereszkedett a médium állára, vakuval lefényképezték, mivel a médium előtt egy készenlébbe állított fényképezőgép volt.”

„A fantomok előbb említett kategóriájához tartozott egy lény különös megjelenése is, melyet a gyűlés résztvevői Pithecanthroposnak neveztek. Ő a Kluski-összejövetelek gyakori vendége volt. Mivel csak teljes sötétség mellett jelent meg, nehéz volt közelebből is megvizsgálni. Kinézete alapján **szőrös embernek** vagy nagy majomnak tűnt. Arca szőrös, homloka viszonylag magas; hosszú, erős karjai voltak, és az összejövetel résztvevőivel szemben meglehetősen durván és vadul viselkedett. Megpróbálta megkarmolni kezüket vagy arcukat, és általában ezzel véget vetett az összejöveteleknek, vagy a résztvevőket kényszerítette erre, mivel nem tudták őt kontrollálni. Én egyszer láttam, jobban mondva éreztem őt, amikor hozzám ért. Eközben igen különös szagot éreztem, melyet abban a pillanatban nem tudtam definiálni, de mások, akik a fantomot jobban ismerték, ázott kutyáéhoz hasonlították. Ez alkalommal mögöttem ment el, és a mellettem lévő hölgyhöz ment, aki a médium kezét fogta. Megszakította a láncot, és ezzel az összejövetelet is, amikor a hölgy kezét megfogta, és arca felé kapott. Ez annyira megrémítette a hölgyet, hogy hangosan felkiáltott.”

„g/ **Sok megjelenő szellem világító kézzel rendelkezik**, ez azt jelenti, hogy a belső felülete világít. A fehér, enyhén zöldes fény olyan erős, hogy amikor a fantom a kezét a feje, arca vagy alakja elé tartja, vagy végigsiklatja azon, az összes különleges vonás éppúgy látható, mintha a világító lemezt használná. Így világítják meg magukat, hogy a résztvevők pontosan megfigyelhessék őket. Néha viszont világító kezüket, jobban mondva tenyerüket a résztvevők felé irányították, hogy azok legyenek megvilágítva, és úgy tűnt, mintha a fantomok figyelnék meg őket. Egy ilyen alkalommal megállapítottam, hogy a fény nem volt teljesen egyenletes, hanem vibrálva különböző erősséget mutatott, noha a kézfelszín megvilágítása mindig azonos volt. Láttam csillogó szikrákat vagy sugarakat is, melyek cikkcakkban vagy különféle pályákon a kéztőtől az ujjak felé fluktuáltak. Ilyenkor a fénylő kézfelületből erős ózonillat áradt.”

„h/ A legritkább, de a legmagasabb szintűek egyike volt **egy öregember fantomja, aki teljes mértékben maga világított**. - Ezt én is két-

szer láttam. A jelenség egy fényoszlophoz hasonlított. Őt, ahogy én hal-
lottam, gyakran látni a Kluski-féle összejöveteleken. A belőle kiáradó
fény olyan intenzív volt, hogy nemcsak az összes résztvevőt, hanem a
szobában közel és távol lévő tárgyat is megvilágította. A kezének első
felülete és szívének környéke, amikor én láttam a jelenséget, erősebben
világított, mint testének többi része. A fantom a szoba közepétől vi-
szonylag messze merült fel. Az asztal, amely körül ültünk, a terem egy
sarkában állt, és a médium pontosan a sarokban ült. Az öregember ma-
gas, kúpos fejedőt viselt, és hosszú ruhát, amely mély redőkben hullott
alá. Fenséges léptekkel jött felénk, ruhája mozgott a lépéseknél. Kezeivel
háromszög alakhoz hasonló mozdulatokat tett. Ezután mély, ünnepélyes
hangon megszólalt. Körülbelül tíz másodpercre megállt a hátam mögött,
világító kezeit felettünk mozgatta, és megszakítás nélkül beszélt. Utána
visszahúzódott a szoba mélyére, és eltűnt. Vele az ózontartalmú levegő
nagy hulláma érkezett, ami még az ülés vége után is soká megtöltötte a
termet. A fantom egy igen idős férfi volt, ősz szakállal. Beszéde megle-
hetősen torokhangú volt, és mindannyiunk számára érthetetlen, noha az
összejövetel résztvevői tizenkét különböző nyelvet beszéltek. Ezt a nyel-
vet azonban senki sem tudta azonosítani, mint ahogy arra sem jött rá
senki, hogy ki a fantom. Az összejövetelen '*sír papnak*' nevezték, ami
külső megjelenésének meg is felelt."

„i/ A fantomok **paraffinformákat készítettek**. Amikor észrevették
az asztalon a paraffinnal töltött vasfazekat, látható élvezettel nyúltak
hozzá, és kérésünkre egészen speciális és komplikált helyzetű formákat
készítettek. Kezüket a paraffinba mártották, és hagyták, hogy a kesztyű-
szerű formák az asztalra hulljanak. Ha a fantomkéz önmaga világított, a
folyékony paraffinban úgy látszott, mint egy aranyhal az akváriumban. A
fantomok a kesztyűket meglehetősen gondatlanul tették le. Egy alka-
lommal egy pár az ölembe és a padlóra esett az asztról. Én erre felhív-
tam a résztvevők figyelmét, és arra kértem őket, hogy lábaikat ne moz-
gassák, nehogy a formák megsérüljenek. Egyik résztvevő megkérte a
fantomot, hogy hozza el a formákat, és tegye az asztalra. Ez azonnal
megtörtént. Közben bokámat erősen megfogta, és lábamat oldalra tolta,
hogy több hely legyen az asztal alatt, ahol 14 láb volt. A fantomnak a
forma elkészítéséhez fél - háromnegyed percre volt szüksége. Amikor
magam próbálkoztam ezzel, több percig tartott, míg a paraffin lehűlt, de
a kesztyűt széttörés nélkül még ekkor is lehetetlen volt lehúzni az ujjak-

ról, sőt ez még egyetlen olyan ujjammal sem sikerült, amit második percéig nyomtam a paraffinba.”

„Amikor a paraffint a gipszöntvényről meleg vízbe mártással leolvastottam, a vízben úszó **szőrszálakat** vettem észre. Szokványos szőr volt, olyan, amilyen a kézfejen és az ujjak harmadik percén előfordul. Mivel teljesen biztos voltam abban, hogy a kísérlethez tiszta vizet és fehér porcelántálat használtam, ezért ettől a felfedezéstől teljesen elcsodálkoztam. Még egyszer megtekintettem az öntvényeket, és a vékony paraffinrétegen keresztül néhány szőrszálát vettem észre, melyek a paraffinban voltak.”

„Ebben az esetben egy említésre méltó dolgot tapasztaltam. Az egyik öntvényen az ujjak marokba voltak szorítva, és a hüvelykujj a mutató-, és a középsőujj között búj ki. Ebben a kísérletben a fantomot arra kértük, hogy mutasson valami bonyolult, különleges, nehezen utánozható dolgot. A jelenség szabadon csinálhatott, amit akart. Úgy tűnt, hogy egy darabig gondolkodott, hogy milyen különlegesen alkalmas dolgot találjon ki. Kinyújtott kezét beledugta a paraffinba, és csak akkor hajlította ujjait. Mielőtt ezt a formát gipsszel kiöntöttem volna, a belsejében csak több szabálytalan alakú paraffinrészeceket láttam, melyek a kesztyű üregében voltak a belső oldalon, és bizonyos pontokon támaszkodtak. Ezek megfelelték az ujjak közti görbe mélyedéseknek.”

„j/ Csak kevés **apportot** láttam, azt is kis tárgyakkal. De mondták nekem, hogy viszonylag nehéz tárgyakat is elhoznak az ülésterem távoli részéből is. Ilyen jellegű különös jelenség volt, amikor maga Kluski tűnt el a lezárt és lepecsételt ülésteremből. Az összejövetel csodálkozó résztvevői a lakás egy másik, az összejöveteli teremtől távol lévő szobában találták, ahol nyugodtan aludt.”

„k/ Az ülésteremben a **hőmérséklet jelentős csökkenését** állapítottam meg. A másfél-két óráig tartó ülések végén az ülés egyéb résztvevőivel együtt tényleges borzongást éreztünk. A teremben található hőmérő az összejövetel vége felé a hőmérséklet hat-nyolctized fokos süllyedését mutatta. Ez ellentmond a szokásos tapasztalatnak, mivel ha egy szinte teljesen lezárt szobában hét személy hosszabb ideig tartózkodik, akkor a hőmérséklet általában nő, főként ha a terem nem túl nagy.”

„l/ A fantomok megjelenésekor nagyjából **világító füstöt vagy ködöt** tapasztaltam, mely a médium feje felett **felhőt** képezett. A felhő oldalt húzódtott, és néhány másodperc múlva emberi fej lett belőle. Vagy

felfelé tárgult ki, teljes emberalak lett belőle, mely rögtön elkezdett körbejárni.”

„Számomra a jelenségek kapcsán a legmeglepőbb, legérdekesebb, mondhatnám, legfontosabb dolog a megjelentek **teljesen emberi viselkedése** volt. Úgy viselkedtek, mint a társaság résztvevői. Az asztal körüli sétájuk során a már családias résztvevőket a felismerés mosolyával üdvözölték, míg az új személyeket figyelmesen szemlélték. A szemükben megjelenő kíváncsi kifejezést nehéz leírni. Fáradozásaikból, hogy pillantásunkat, mosolyunkat, kérdéseinket megértsék, valamint cselekvéseikből azt vettem észre, hogy mindent megtettek annak érdekében, hogy minket meggyőzzenek, hogy ők valóban jelen vannak, nem csak illúziók vagy hallucinációk.”

„A jelenségek nem mindig voltak normál méretűek. Az összejövetel vége felé, amikor a médium már bizonyos fokig kimerült, vagy amikor az összejövetel elején már eleve kevésbé volt diszponált, a fantomok nem életnagyságúak voltak, hanem kétharmad vagy fél méretűek. Amikor egy ilyen fantomot először láttam, azt hittem, hogy gyerek; de az alaposabb megfigyelés után láttam ráncos arcáról, hogy egy idős nő vagy férfi volt, csak nem rendes méretű.”

„Az összejövetel vezetője ilyenkor azt szokta mondani: - *Segítsünk a médiumnak.* Ezután elkezdett ütemesen kopogni, és a résztvevők **mélyen, egyenletesen lélegeztek**. Ennek hatása csodálatos volt. A kicsinyített fantomalak elkezdett nőni, és néhány másodperc alatt elérte teljes nagyságát.”

„A Kluskinál mutatkozó fantomok különböző nemzetiségűek, és általában anyanyelvükön beszéltek. Ennek ellenére a hozzájuk intézett szavakat bármilyen nyelven igen jól megértik. Úgy tűnik, megvan az az adottságuk, hogy olvassanak mások lelkében. Hiszen nincs is arra szükség, hogy egy kérdést vagy bizonyos kérést kimondjanak. Már a gondolat is elég, hogy a fantom kivitelezze. Csak gondolni kell arra, hogy a fantom tegye ezt vagy azt, akkor a fantom vagy végrehajtja azt, vagy megtagadja a végrehajtást. Néhányan közülük megtagadják időnként bizonyos dolgok végrehajtását, vagy megmagyarázzák, hogy azt nem tudják megtenni, vagy nem abban az órában, vagy megígérik, hogy egy más alkalommal megteszik vagy megkísérlik.”

„Nem minden jelenség tud beszélni. Egyesek többre tartják azt, hogy kopogtatással értetik meg magukat, ami nagyon unalmas és időrabló, mivel az ábécét mindig előlről kell betűzni.”

„A hangok teljes mértékben érthetőek és normális erősségűek. Úgy hallatszanak, mint a hangos csevegés.”

„Beszéd közben az arc életteli kifejezése igen meggyőző. Egy alkalommal egyértelműen megállapítottam a várakozást egy török jelenség arcán, amelyik meghajolt előttem, és azt mondta: - *Chokyash Lehistan.*' Amikor észrevette, hogy nem értem, barátságos mosollyal megismételte ezeket a szavakat. Nem tudtam, mit akart, de mivel szimpatizáltam lovgias népével, azt mondtam neki: '*Vive la Turquie!*' (Éljen Törökország!) Egyértelműen látszott rajta, mennyire megörült ennek. Mosolygott, szeme sugárzott, összefonta karjait, meghajolt és eltűnt. Feljegyeztem szavainak betűit noteszomba. Következő napon lefordítottam egy fordítóval, aki azt mondta, hogy a következőt jelenti: '*Éljen Lengyelország!*'”

A tények magyarázata. Mindaz, amit Pawlowski professzor a Kluskinál átélt élményeiről elmond, minden pontban igazolja azt, amit én a szellemi találkozás törvényeiként megkaptam, különösen az óderőről szóló fejezetben foglaltakat.

Mindama dologban, ami Kluski összejövetelein zajlott, a médium mint gondolkodó és cselekvő személyiség a **legkisebb mértékig sem vett részt. Ő egyedül és kizárólag csak ódforrás volt**, akiből a megnyilatkozó szellemek a kinyilatkoztatáshoz szükséges ódot merítették. Ha a médium nem tud elég ódot adni, vagy azért, mert testileg nincs jól, vagy a korábbi ódleadás már nagyon kimerítette, akkor a jelenségek vagy nem teljesekek, vagy megjelenésük teljesen lehetetlen.

Az ódot Pawlowski professzor **világító füstnek, felhőnek, szikrának vagy lángocskának** látta. Ebben látta a szempárt, majd a teljes arcot, és ahogy az óderő növekedett, a teljes alak kifejlődését.

Ez ugyanaz, mint amit a Biblia leírásaiban az égő csipkebokornál, a zsidók felhő-, és tűzoszlopainál, a találkozás sátrának felhőjénél, a táborhegyi felhőnél és a pünkösdi ódlángocskáknál találunk. Mindez a Bibliában mindig a kinyilatkoztatásokkal volt kapcsolatban, ahogy ezt a korábbi fejezetekben már részletesen bizonyításra került.

Az előbbi jelentésben az szerepel, hogy a kis szellemi megtestesülések normál méretűre nőttek, amikor az ülés résztvevői **ütemre, mélyen és egyenletesen** lélegeztek. Az eddig elmondottak alapján ez magától ér-

tetődő. Hiszen a szellemvilágnak nem csak a médium ad le óderőt, hanem az összejövetel összes résztvevője is, az egyik többet, a másik kevesebbet, különösen, ha már többször volt ilyen összejövetelen. Ők bizonyos mértékig a fő médium segédmédiumai. A résztvevők ódleadását az egyenletes mély légzés lényegesen erősíti. Ezért játszik a légzésművészet a fakíroknál és médiális mutatványaiknál nagy szerepet.

Annak, hogy az ülések végére a **hőmérséklet csökkent**, ahelyett, hogy növekedett volna, szintén megvan a természetes oka. Az ódról szóló tanításban már elmondtuk, hogy emberi érzékeléssel csak a sűrített ód észlelhető, és a szellemek csak sűrített óddal képesek az anyagra hatni. Már közvetítettem, hogy az ód sűrítéséhez hideg erőáramokat használnak az általános érvényű természeti törvény alapján, miszerint a **hideg sűrít**.

Ezeket a hideg áramokat az összejövetel vége felé különösen erősen kell használniuk, mivel a jelenlévő személyek hófejesztése az ódsűrítésre károsan hat. **A hideg erőáramok következménye a hőmérséklet csökkenése.**

Pawlowski professzor csodálkozik a megtestesült szellemek **emberi fellépésén**, akiknek szemét és arcát láthatta, akiknek alakját érzékelte, akiknek lélegzetét és szívverését hallotta, és akiknek hangját érzékelte. Ha a korábban közölt igazságokat szem előtt tartjuk, hogy a szellemek ugyanolyan szervekkel rendelkeznek, mint mi, csak ezek **náluk szellemiek, nálunk pedig materializáltak**, akkor teljes mértékben megértjük, hogy a szellemi megtestesülésekben a materializálódott szellemi szív a mi fülünk által hallhatóan ver, és a szellemi lények materializált tüdeje ugyanúgy működik, mint a mi tüdönk.

Ennek megfelelően a megjelent **külön tagok** is megfelelnek a **szellemi tag** megtestesülésének. A kezek, melyek a paraffinmasszába merültek, míg az kihült, egy szellem materializálódott kezei voltak, melyek ugyanolyan tulajdonságúak, mint az a kéz, mellyel a szellem földi életében rendelkezett. Ezért a materializálódott szellemi kéz ujjlenyomatai ugyanolyanok, mint az emberi kéz ujjlenyomatai. Minden egyéb sajátosság is hasonló módon ahhoz, ahogyan azzal a szellem korábban, emberi élete során rendelkezett, megjelenik, ha a szellem egy médium sűrített ódjával materializálódik. Tehát a **szőröcskék is megjelennek a kézen és az ujjakon**, ha emberként is viselt a szellem ilyent a kezén. Az, hogy a kihült paraffinban ezek közül néhány megtalálható, szintén teljesen ter-

mészetes. Ha ember dugja a szőrös kezét a paraffinba, akkor is található utána néhány a masszában.

Itt néhány fontos megjegyzést még hozzá kell fűzni. A tulajdonságok, melyekkel a szellemek korábban, földi életük során rendelkeztek, **csak addig maradnak meg a túlvilág szellemeinél, amíg szellemileg olyan mélyen maradnak, mint ahol emberként voltak. Ha a túlvilágon jobbá válnak, úgy szellemi alakjuk is szebb és nemesebb lesz, és földi alakjuk fogyatékoságai és hiányai eltűnnek.** Ennek ellenére azok a szellemek, akik a túlvilágon jobbá válásuk következtében más, szebb alakot kaptak, a spiritiszta ülések materializációin mégis megpróbálnak **ugyanabban az alakban megjelenni**, mellyel emberként rendelkeztek, és ezért azt mesterségesen helyreállítják. Ezt csak akkor teszik, ha a résztvevők között **rokonaik vagy ismerőseik** vannak, és azt akarják, hogy ezek megismerjék őket. Ezzel akarják bizonyítani, hogy ugyanazok, mint akik korábban, köztük élő emberként voltak.

A paraffinformákat, melyekről Pawlowski professzor beszél, a szellemek csak úgy tudták létrehozni, hogy materializált kezüket a folyékony paraffinmasszába merítették, és a paraffin kihülése után kezüket **teljesen vagy részlegesen** dematerializálták vagy feloldották. Ahhoz, hogy a kezüket a paraffinformából annak sérülése nélkül kihúzzák, elegendő a szellemi kéz **részleges dematerializálása**, amennyiben a tagok vékonyabbá és rövidebbekké válnak. A materializációhoz a paraffinfürdő pillanatában szintén elegendő egy **vastag köd sűrűsége**, hogy a paraffin felvegye a kéz formáját. Az ódalak ilyen sűrítésével a szellem még szilárd anyagon is képes áthatolni. Tehát csak a ködsűrűségűre materializált szellemkéz képes a parafinkézből kibújni, és a paraffinmaszkot letenni, **anélkül, hogy a materializálódott szellemi kezét teljesen fel kellene oldani.** Az odafigyelő nézők ilyen esetben nem észlelik a szellemkéz változását.

A szellem számára tehát három lehetőség nyílik a paraffinforma előállítására és letevésére. Vagy **szilárd** materializációval állítja elő a szellem a kezét, és utána ismét **teljesen** feloldja. Vagy a szilárd materializációból csak részlegesen oldja fel a megfelelő elvékonyítás és megrövidítés segítségével, vagy az ód tömörítésének segítségével csak sűrű köd állapotát veszi fel és így a **kéz változása nélkül** ki lehet alakítani a paraffinformát, és annak sérülése nélkül le is lehet tenni. Ebben az esetben a szellemkéz ellenállás nélkül jön ki a kihűlt paraffinból, majd megfogja a formát és leteszi az asztalra.

Ha Pawlowski professzor úgy gondolja, hogy a szellemek a formákkal nagyon gondatlanul bántak, és egy esetben még a földre is leejtették, miközben dicséri barátságosságukat és előzékenységüket, akkor egy dolgot nem ismer. Nem tudja, hogy a szellem nem képes materializált kezét tetszőleges hosszúságú ideig **materializált állapotban tartani**.

Ez teljes mértékben a rendelkezésre álló ódtól és az ód sűrítésétől függ. **De a hó feloldja az ódot.** Ennek következtében a forró vagy nagyon meleg paraffin is megszünteti a bemártott kéz materializációját, és az ódsűrítés a paraffinforma kivételénél sokszor már nem elég erős ahhoz, hogy a szellem számára az óvatos lehelyezést lehetővé tegye. **Nem a szellemi lény óvatosságának hiánya** miatt esik le, hanem azért, mert az óderő és a megfelelő erősségű **ódsűrítés hiányzik**.

Az, hogy nem csak az emberek, hanem az **állatok szelleme** is materializálódhat, érthetővé válik akkor, ha tudjuk azt, hogy az állat halálakor az állatszellem ugyanolyan módon válik el a testtől, mint az emberi szellem és az emberi test, különbség egy állatszellem és egy emberszellem között csak a **fejlettség fokában** van, de nem a szellem lényegében magában. Az állatokban alacsonyabb rangú szellemek testesülnek meg, az emberekben pedig olyanok, akik már magasabbra jutottak fejlettségi fokukban.

Az, hogy Kluski köreiben állatok szelleme materializálódott, arra bizonyították, hogy az ilyen körökön általában az **alacsonyabbrendű szellemvilág** uralkodik, még akkor is, ha időnként jobb szellemek, mint például a „szír pap” is megjelennek. Ezek általában a médium védőszellemei, melyek, amennyire csak hatalmukban áll, megkísérlik gyengíteni a Gonosz befolyásait. Sokat ugyan nem tudnak tenni, hacsak a médium és a résztvevők szabad akaratukból meg nem egyeznek, hogy csak a Magasztossal és Jóval akarnak találkozni és az alantas szellemvilággal való kapcsolatot elutasítják. Az alantas szellemvilággal folytatott kapcsolatot leginkább maga a médium szenvedti meg, nemcsak lelkileg, hanem **testileg is**. A nekem adott tanítás utal arra, hogy a Gonosz a médiumtól elvont óderőt nem pótolja. Pawlowski professzor arról tájékoztat, hogy Kluski médium minden összejövétel után **teljesen elbágyadt, és gyakran ágyba kellett vinni, még mielőtt visszanyerte volna eszméletét** és ahol csak több óra múlva ébredt fel. Ezért a médium is azt kedveli, ha csak kéthetente tartanak összejövetelet, mivel az nagyon kifárasztja.

A Gonosz, ha a médium és a jelenlévők bűnei és belső beállítottsága miatt egy ilyen összejövetelre bekerül és ott az egybegyűltek a mutatványait elismeréssel és tetszéssel fogadják, soha többé nem távozik el onnét. Azt csinál, amit akar, és nem azt, amit a jelenlévők akarnak, nemritkán bajt idéz elő és gyakran olyan borzasztó botrányokat okoz, amiknek csak az összejövetel befejezésével lehet véget vetni. Itt is igazak a következő szavak: „Azoktól a szellemektől, akiket én hívtam, nem szabadulok.” **Mindenekelőtt lassanként aláássák a médium egészségét.** Ezért vall lassanként kudarcot a bármilyen erős médium is, mivel az összejövetelen az alantas és gonosz szellemvilág rendkívül sok ódot von el, és nem pótolja azt. **Ha megszűnik a médium ódereje, akkor a jelenségek is megszűnnek.** És ekkor új veszély jelentkezik, melynek néhány médium áldozatául esik. Ők, akiket eddig jelentős médiumokként ünnepeltek, nem rendelkeznek annyi bátorsággal és igazságszeretettel, hogy mediális erejük elvesztését nyíltan bevallják és hiányzó erejüket **csaló trükkökkel** próbálják leplezni, míg ez ki nem derül. Az ilyen leleplezések a tudatlanokat arra készítetik, hogy a szellemi találkozás egész ügyét csalásnak és szélhámoságnak tekintsék. Ilyen szempontból mindazok nagy felelősséget vesznek magukra, akik a spiritiszta gyűlések megtartásakor nem gondoskodnak arról, hogy minden kizárólag Istennel történjen, és hogy a Gonosz ki legyen zárva. Ha egy összejövetelt istentiszteletnek tekintenek és kezelnek, akkor feloldódhat a résztvevők félelme a démoni erőkkel szemben. **A Jó ezt ellenőrzés alatt tartja,** és csak azt engedi meg, ami Isten akaratával megegyezik. Mindezt e helyen is szeretném a legkomolyabban óvni az embereket azoktól a spiritiszta összejövetelektől, melyeket csak a **szenzációhajhászás vagy a tudományos kíváncsiság** miatt tartanak és nem azért, hogy a **jó szellemvilággal történő találkozás során az emberek Istenhez közelebb kerüljenek.**

Pawlowski professzor azon megállapítása, hogy a magasabbrendű szellemeknél az ódillat sokkal kellemesebb volt, míg a nagy majom megtestesülések az ázott kutya taszító szaga érződött, igazolja az ód illatáról korábban elmondottakat.

Pawlowski professzor jelentését a következő mondatokkal fejezte be: „Mindenki számára lehetetlen ezen jelenségek megtagadása vagy elvetése. És lehetetlen mindezt bűvésztükkökkel magyarázni. Teljes mértékben elismerem, hogy az esetek többségét nehéz elhinni; hogy nehéz azt a lehetőséget felfogni, hogy néhány perc alatt élő emberi lények je-

lennek meg, akiknek csontjait a húson keresztül meg lehet tapintani, akiknek hallható és érezhető a szívverésük... Elismerem, hogy mindez felfogóképességünkön kívül esik. Minket elrontottak a modern tudomány csodái. Csak a természetes dolgokban tudunk hinni, hogy teljes szépségükben eljönnek hozzánk, de az **egyetemes élet titkában**, az előlünk olyannyira elrejtett isteni titokban már nem tudunk hinni. **Ennek elfogadása az étellel és halállal szembeni álláspontunkat alapjaiban megváltoztatná, de emellett a filozófiát és a tudományokat is.**”

„A hivatalos tudomány a nagy, már ma meglévő kísérleti anyagot el fogja ismerni és nevét adja az igazság megállapításához, tekintet nélkül azokra a moralistákra, akik a fizikai jelenségek elismerésében veszélyeztetve látják az erkölcsöt és a vallást. Az intellektuális gyávaság többé-

kevésbé érthető a moralistáknál, akiknek kicsinyes gondolkodásmódja a múltbéli, az általánosság számára átmeneti dolgokkal foglalkozik.”

„Egy tudós, egy igazságkereső ezt az álláspontot nem teheti magáévá. **Végül úgysis mindent az igazság fog uralni és eluralni; ezért nem kell tőle sem félni, sem megkisebbiteni.**”

Carlos Mirabelli, a brazil médium. (Zeitschrift für Parapsychologie, 1927-es évfolyam, 450 - 462. old.) 1927-ben Santosban (Brazília) megjelent egy mű a következő címmel: „O Médium Mirabelli”. Ez 74 oldalon leírja azokat a jelenségeket, melyeket Mirabelli médiumnál állapítottak meg. A jelenségek általában nappali fényben, vagy világos, mesterséges fény mellett játszódtak le. Időnként 60 tanú is jelen volt, akik Brazília legmagasabb tudományos és társadalmi köreibez tartoztak.

Mivel a jelenségek a lehető leghihetlenebb dolgokat tartalmazzák, amik csak ezen a területen előfordultak, a „Zeitschrift für Parapsychologie” szerkesztősége a müncheni Brazil Konzulátushoz fordult, és feltették nekik a kérdést, hogy az „O Médium Mirabelli” című könyvben felsorolt személyeket, akik ezeket a jelenségeket tanúsították, a konzulátuson látásból vagy hírből ismerik-e. A konzul a kérdésre feltétlen igennel válaszolt, és még hozzáfűzte, hogy közülük 14 személyt **személyesen is ismer**, ezek között van a köztársaság jelenlegi elnöke, aki mint a Mirabelli médium fölötti döntőbíróság elnöke tevékenykedett, az aktív szolgálatban lévő Reynaldo Porchat államtitkár, Muniz Sodre szenátor, és Olegario de Moura orvosprofesszor a sao pauloi egyetemről. A konzul kijelentette, hogy ha csak ez a négy ember, akik nem csak nagy tudósok, hanem kipróbált jellemek is, foglalkozik egy dologgal, neki nincs joga arra, hogy ezt kétségbe vonja.

Mirabelli médiumot 557 tanú figyelte meg. Ezek közül 452 brazil volt, 105 pedig külföldi. 2 egyetemi professzor, 72 orvos, 18 gyógyszerész, 12 mérnök, 36 ügyvéd, 8 fordító, 3 paraszt, 22 fogorvos, 5 vegyész, 20 irodalmár, 89 állami alkalmazott, 25 tiszt, 52 börziánér, 128 kereskedő, 9 iparos, 18 újságíró, 32 személy pedig egyéb foglalkozást űzött. A papi rendek sok tagja is részt vett az üléseken.

Mirabelli egy univerzális médium. Ódereje elegendő az összes jelenséghez, ami csak a szellemi találkozásokban előfordul.

Beszélő médium. Transzállapotban az anyanyelvén és a különféle hazai dialektusokon kívül a következő nyelveken beszél: német, francia,

holland, angol, 4 olasz dialektus, cseh, arab, japán, orosz, spanyol, török, héber, albán, afrikai dialektusok, latin, kínai, újjörög, lengyel, szír-egyiptomi dialektusok és ógörög. **Normál állapotában** csak az anyanyelvén beszél. Transzállapotban előadást tart olyan dolgokról, melyekről emberként semmit sem tud. Előadásai az orvostudomány, jogtudomány, szociológia, nemzetgazdaság, politika, teológia, pszichológia, történelem, természettudományok, asztronómia, filozófia, logika, zeneelmélet, spiritizmus és okkultizmus, valamint az irodalom területét foglalják magukba.

A médium maga is elismeri, hogy mindaz, amit transzállapotban mond, nem tőle magától származik, hanem azoktól a szellemektől, akik belőle beszélnek, és akiknek a nevét megadja. Őket szellemi vezetőinek nevezi.

Mirabelli írómédium is. Eddigi transzállapotaiban 28 különböző nyelven írt, méghozzá olyan sebességgel, amit normál állapotú írásnál senki nem tud elérni. Így például 15 perc alatt 5 oldalt írt lengyelül a következő témáról: „Az újjászületett Lengyelország”. 20 perc alatt 9 oldalt csehül: „Csehszlovákia függetlenségéről”. 12 perc alatt 4 oldalt héberül: „A rágalom”. 20 perc alatt németül: „Nagy Németország szétrombolása és újjászületése”. 40 perc alatt 25 oldalt perzsaül: „A nagy császárságok tarthatatlansága”. 15 perc alatt 4 oldalt latinul: „A nagy fordítások.” 12 perc alatt 5 oldalt japánul: „Az orosz-japán háború”. 22 perc alatt 15 oldalt szírül: „Allah és prófétái”. 15 perc alatt 8 oldalt kínaiul: „Buddhista apológia”. 15 perc alatt 8 oldalt szír-egyiptomi nyelven: „A törvényhozás alapjai”. 32 perc alatt 3 oldal hieroglifát, melyet eddig még nem sikerült kibetűzni, és így tovább.

Mirabelli mediális írásánál az öt ellenőrző tudósok a következő elővigyázatossági eljárást alkalmazták: A médiumot két résztvevő kísérette az ülésterembe, és ott testét és ruháját alapos vizsgálatnak vetették alá. Egy kis asztalra, melynek nem voltak rekeszei és fiókjai, papírt és ceruzát tettek. Mirabelli, aki az ilyen ülések előtt erősen izgatott állapotban volt, egy széken foglalt helyet világos fényben. Az ellenőrző személyek és a résztvevők körbeállták, és pontosan követték minden mozdulatát. Az összejövetel vezetője nyugalmat kért tőlük, míg a médium szellemi vezetője nem jelentkezik.

A médium erős hangon a legnagyobb extázisban könyörgött Isten segítségéért, és vallásos énekkel hangolta magát a transzállapotra. Keze

megfogott egy ceruzát, eltolta magától, ismét megfogta, és lázasan írni kezdett. A ceruza megállás nélkül, villámgyorsan repült a papíron. Az írás közben Mirabelli tekintetét felemelte, felsóhajtott, anélkül, hogy az írás sebességét csökkentette volna. Ezután a médium sugárzó arcát és szemeit felemelte, azt állítva, hogy látja szellemi vezetőjét, aki írás közben a kezét vezeti, és szeretetteljesen beszélt hozzá. A médium mellett álló titkár elvette a teleírt lapokat, és sorba rendezte.

Ezután megváltozott a médium állapota, extázisból apátiába került és ismét mássá vált: úgy tűnt, hogy Mirabelli elvesztette hatalmát értelme felett. Nevetett, sírt, énekelt, valamilyen nevet emlegetett, kérdésekre válaszolt, forgolódott és integetett, mint egy kötél táncos, kíméletlenül köpködött maga körül, szemérmetlen helyzeteket vett fel, megpróbálta betörni a fejét, megkísérelt vegyszereket inni, habzott, és csapkodott maga körül. Ezután megnyugodott, és az összejövetelt be lehetett fejezni.

Ezeket a folyamatokat meg kell magyarázni. Az izgalmi állapot, amiben a médium az ilyen ülések kezdete előtt volt, abból ered, hogy sok szellem tolongott körülötte, jók és gonoszak egyaránt. Ezek tudják, hogy a médiumnak el kell kezdenie az írást. Erőszakkal odatolakodnak, hogy a médium kezét vezessék. Harc alakul ki a jó és a gonosz szellemi lények között. Ezt a harcot a ceruza megmarkolása, elvetése és újbóli megmarkolása mutatja. Ha néhány percre a Gonosz veszi át az uralmat, akkor a médium testét a fent leírt szóbeli és tevőleges otrombaságokra használja. A Gonosz szándéka az, hogy a Jót szolgáló médiumot testileg és erkölcsileg megsemmisítse. Mirabelli azon fáradozott, hogy csak a Jót engedje közelébe, és az Ő eszköze legyen. Ezt bizonyítja imádsága Isten segítségért. De nagy hiba részéről, hogy időnként olyan összejöveteleken is részt vesz, melyek csak a tudományos érdeklődést szolgálják, néhány embernél pedig a szenzációhajhászást, hiszen így nagy hatalmat kölcsönöz a gonosz szellemi lényeknek. Ha kizárólag az istentiszteleti gyűléseken venne részt, és mediális képességeit csak jó céloknak szentelné, akkor a gonosz hatalmak nem uralkodhatnának felette, és a már leírt undok és alantas botrányok nem fordulhatnának elő. Úgy megmaradna mediális ereje is, hiszen féltő, hogy ez lassanként eltűnik, ha médiumként továbbra is földi célokra használja. Hiszen hosszú távon a Gonosz az óderezét annyira elgyengíti, hogy mint médium teljes mértékben kudarcot vall, testi egészségét teljesen elveszti, és még rosszabb dolgok is megeshetnek vele. (Az itt leírt aggodalom sajnos valóra vált. Mára Mirabelli mediális erejét teljesen elvesztette. /Megjegyzés a 2. kiadáshoz. A szerző./)

A gonosz szellemi hatalmak még a jó szellemekkel szemben is nagyon erőszakosak, amikor megpróbálják azok tervét keresztelni. Ezt a Biblia leírásai is bemutatják. Amikor Gábiel arkangyálnak Dánielhez kellett mennie, hogy a jövőt elmondja neki, a gonosz szellem, aki a bálványimádó perzsa birodalom felett uralkodott, megpróbálta ebben megakadályozni, és 21 napig harcoltak, míg Mikáel vezérangyal Gábiel arkangyal segítségére jött, és megszabadította a gonosz hatalmak rohamától. (Dániel 10,13).

Mirabelli fizikai médium. Az Assis gyógszertárban (Rue 15 de Novembro Nr. 9., Sao Paulo) a médium jelenlétében a kiszolgálódobozokból kirepültek a pirulák. Egy csuklókkal mozgatható koponya kirepült a laboratóriumból, lebegve a levegőben maradt, állkapcsát csattogtatta, különböző tárgyakat dobált, fel-alá repkedett, majd a földre hullott, anélkül, hogy széttört volna.

Egy nemzeti ünnepen tartott összejövetelen, ahol a médium és sok más személy volt jelen, ők is és a szomszédságukban lévők is dobolást és trombitálást hallottak indulóütemben. Ezzel egyidejűleg a teremben lévő üvegek és poharak összeverődtek, teljesen harmonikus hangokat adtak, mely egy katonai induló csodálatraméltó zenei technikáját adta vissza.

Mirabelli biliárdozott, anélkül, hogy a dákót érintette volna. Ezt saját kedvtelésére tette. Egy koponya az állkapcsát mozgatta, és a fejére tett kalap úgy mozgott, mintha üdvözlésként megemelné.

Ezeket a tényeket kifogástalan tanúk hitelesítették. Az eredeti irat kimondottan hangsúlyozza, hogy a kétséges jelenségeket kezdettől fogva nem hozták nyilvánosságra.

Egy sao vicente-i gyűlésen, ahol nagyobb számú résztvevő volt jelen, akik között díszvendégként Dr. Mario Alvin és Dr. Annibal des Meneses is részt vett, a következők történtek: Mirabelli egy széken ült, és a jelenlévők erősen figyelték. Hamarosan megmozdult a fotel, és a médiummal együtt elcsúszott helyéről, mégpedig, ahogy kimondottan kihangsúlyozzák, Mirabelli lábainak segítségével nélkül. Ő szemeit az ég felé fordította, kitérte karjait és elragadtatottnak tűnt. Néhány percnyi imádság után a szék ismét megrázkódott, és néhány centiméternyire felemelkedett a földről. A résztvevők feszült figyelemmel kísérték Mirabelli lábát, kezét és oldalát. A szék a médiummal együtt egyre magasabbra emelkedett a levegőben, ide-oda lebegett, és végül a talajtól számított két méteres magasságot ért el. A jelenlévők azonnal elkezdtek

vizsgálni az üléstermet. A felemelkedés (levitáció) mérés alapján 120 másodpercig tartott. Az ellenőrző személyek kísérték az alátámasztás nélkül a levegőben lebegő széket. Ez egy bizonyos irányban mozgott, és végül eredeti helyéhez képest 2 méter 30 cm magasságban volt, majd lassan leereszkedett a földre. A médium ezalatt transzban volt, és különböző szellemi lényekkel beszélt. Felébredése után Mirabelli semmire sem emlékezett.

Ahogy már a „Médiumok” fejezetben elmondtuk, a fizikai jelenségek a legtöbb esetben az alacsonyabbrendű, ha nem is mindig gonosz szellemlények hatásai. A jó szellemek általában nem bocsátkoznak olyan kísérletekbe, amit Mirabellinél fizikai jelenségekként leírtunk. Csak kivételes esetekben vesznek részt ilyen jellegű dolgokban, ha ez összefügg egy Isten által kitűzött céllal, például ha egy Istent keresőnek akar ezzel bizonyítékot adni a túlvilági szellemi lények létezéséről.

Mirabelli mint apportmédium. Sao Paulóban egy pinto de queiros-i lakásból előzetes értesítés után, egy bezárt kofferből egy revolvert apportált Watson úr lakására. Ezenkívül világos fényben egy képet apportált Watson úr lakásából egy biztosítótársaság irodájába. Ez több kilométer távolságban volt. Ott a kép recsegve a padlóra hullott, és nagy feltűnést keltett.

Mirabelli több személlyel da Luz pályaudvarán volt, és éppen a behajózásra várt Santos felé, amikor hirtelen eltűnt. Körülbelül 15 perc múlva telefonált a da Luztól 90 kilométer távolságban lévő Sao Vicente-ből, és kiderült, hogy a médium sao paulo-i eltűnése után két perccel már Sao Vicente-ben volt.

A vizsgálóbizottság egy, Dr. Enrico de Goes tiszteletére rendezett összejöveteléről sok tudós jelenlétében Mirabelli úgy tűnt el a gyűlésteremből, hogy bilincseit nem oldotta ki, és az ajtókon és ablakokon lévő bilincseket nem sértette meg. A médiumot egy szomszédos szobában találták meg, még mindig transzban volt és vallási himnuszokat énekelt.

Az úgynevezett „apportok” az anyag dematerializációs és rematerializációs területéhez tartoznak. Az anyag az egyik helyen feloldódik, ódáá átalakul, ebben a formájában falakon és zárt ajtókon keresztül szállítható, és egy másik helyen ismét szilárd anyaggá sűríthető. A Biblia e folyamat több példáját tartalmazza. Habakuk próféta, aki nagy távolságból Dániel oroszlánbarlangjába került. Fülöp tanítvány, aki az egyik helyen hirtelen eltűnt, és ugyanabban a pillanatban egy távoli vá-

rosban jelent meg, valamint Péter kiszabadulása a fogságból a lezárt börtönajtókon keresztül. - Mindez az anyag feloldódásának és újrasűritésének törvényei alapján zajlott, éppúgy, mint Mirabelli médiumnál.

Mirabelli mint materializációs médium. A mai idők leghatalmasabb szellemi megtestesülései a Mirabelli médiumnál lejátszódott materializációk.

A tanulmányozó bizottság ülést tartott a santosi laboratóriumban Dr. Estanislau de Camargo, Alberto Riveira és J.F. Schmid urak vezetésével. Számos ismert személyiség volt jelen. Dél előtt 9 óra volt. A kísérleti terem 10x11 méter nagyságú volt, és a földszinten helyezkedett el. Az utcai ablakok vasretesszel voltak lezárva. A padló vékony deszkákból állt, amelyeket egyenként megvizsgáltak, hogy semmilyen csaló manipulációt ne lehessen velük végezni. Mindent rendben találtak, és megállapították, hogy a szobába csak úgy lehetne bejutni, ha a vastag falakat vagy a kőbe ágyazott ajtókat betörnék.

Mirabelli egy széken ült. A mélytransz jeleként elsápadt. Szemei kiguvadtak, és úgy forgatta őket, mintha valaki a torkát szorongatná. Erősen izzadni kezdett. Hamarosan a teremben lévő asztal felől három koppanás hallatszott, és egy gyermeki hang azt kiáltotta: „Papa!” - Doktor Ganymed de Souza, a jelenlévők egyike mélyen meghatódva megállapította, hogy felismerte egyik kislánya hangját, aki a fővárosban influenzában meghalt. Ahogy mindenki feszülten figyelt, a médium oldala mellett egy kislány alakját pillantották meg. Az apa szinte nem is volt eszénél, kilépett a körből, a lányát hívta, odament hozzá, és karjaiba zárta. Dr. de Souza zokogás közben egyre azt bizonygatta, hogy a lányát öleli, és a jelenés ruházata ugyanaz, mint amiben a gyermeket a sírba helyezték.

E folyamat során Mirabelli úgy feküdt, mintha halálküzdelmet folytatna. Összeroskadt, viasz-színű volt, izmai teljesen elernyedtek, légzése gyenge és sípoló volt. Pulzusát szinte nem lehetett érezni.

Coronel Octavio Viana felemelkedett, hogy a jelenség valóságáról meggyőződjön. A kicsit ő is kézbe vette, érezte pulzusát, belenézett feneketlen mélységű szemébe, kérdéseket tett fel neki, melyre a lány monoton, szomorú hangon, de értelemszerűen válaszolt. Viana is igazolta a jelenség valóságát. Dr. de Souza felfrissítette lánya gyermeki emlékezetét, és érthető válaszokat kapott. **A jelenséget lefotózták.** Ebből egy képet mellékeltek a vizsgálóbizottság jelentéséhez.

A felvétel után a gyermek elkezdett a teremben lebegni. Felemelkedett a levegőbe, és úgy hancúrozott, mint egy hal természetes közegében. A résztvevők felálltak, és a jelenség mögé mentek, akit kézzel könnyen elértek. A médium alkarjával követte a lebegő gyermek mozdulatait. Miután a gyermeket még néhány percig látták a levegőben lebegni, hirtelen eltűnt. 36 másodpercig mutatkozott nappali fényben, kifogástalan feltételek mellett képzett emberek gyülekezete előtt, akik tanúsították, hogy kialakult emberi lény volt előttük.

Dr. Ganymed de Souza gyermekét másodszor is elveszítette - ilyen mélyen érintette az élmény. A folyamat jegyzőkönyvét helyességének hitelesítéséül tíz jelenlévő tudományos doktor is aláírta.

Miután a médium a bemutatott jelenség hihetetlen idegfeeszültségén túljutott, még hosszú ideig remegve és kimerülten feküdt. Még nem volt teljesen erejénél, amikor a szekrényből, ahol tanulmányi célokra egy koponyát tartottak, heves ütések érkeztek. A koponyát egy láthatatlan erő ide-oda taszigálta, mintha ki akarna ugrani fogságából. Egy résztvevő a szekrényhez közeledett, hogy kinyissa. De annak ajtaja hirtelen magától kivágódott. A koponya kiugrott, és szörnyű fogcsattogtatás mellett a levegőbe felszállt. Dr. Ganymed de Souza csodálkozott a csendben, hogy a fejhez tartozó csontváz nem mutatkozott. Válaszként azonnal kialakult a nyakcsigolya, a mellkas és a karok, a gerincoszlop, a medence, a láb, és a lábfej az összes csontjaival. A médium, akinek mindkét karját tartották, némi habos nyálat lökött ki, és a székén ülve tombolva ütötte magát. Minden ütére kidagadt, és erősen lüktetett. Mirabelli erős hullaszagot árasztott, ami a jelenlévőket nagymértékben zavarta, és a szobát annyira megülte, hogy a friss levegő sem tudta kiszellőztetni. A csontváz lábaira állt, és arra készült, hogy bizonytalan, hosszú léptekkel átmenjen a szobán. Úgy tűnt, hogy elesik, majd ismét visszanyerte egyensúlyát. Dr. Ganymed de Souza megpróbálta megérinteni, hogy a jelenség valódiságáról meggyőződjön. Megkopogtatta a kemény, ragacsos csontokat, ideghűdést érzékelt, és visszatért helyére. A médium hajladozott és öszszegörnyedt a széken, csak nagy fáradtság árán lehetett lefogni. A csontváz folytatta félelmetes körútját. A résztvevők, akiket ösztönzött Dr. Ganymed de Souza példája, legyőzték undorukat, egymás után felemelkedtek, és megérintették a halál és a semmi e komor megtestesülését. Ez mindannyiukat megrázta. A hullaszag továbbra is megmaradt. A csontváz elkezdett lassan, a percek számolása alatt megszűnni, kezdve a lábfejenél, egészen addig, míg már csak a koponya lebegett a levegőben, mely

állkapcsával már nem csattogatott, hanem az asztalra hullott, és ott fekve maradt.

Mindez délelőtt 9.45-kor zajlott le, ragyogó napfényben, szinte rendőrinek nevezhető ellenőrzés mellett, sok képzett személyiség jelenlétében, és lemérve 22 percig tartott.

Míg a jelenlévők előző élményüket beszélték meg, a médium ismét izgatott állapotba került, és azt állította, hogy a szobában Dr. Jose de Camargos Barros püspök alakját látja, aki a „Syrio” hajótörésénél vesztette életét. A beszélgetés gyorsan megszakadt, és Mirabellit előírászerű ellenőrzésnek vetették alá, melyet Ataliba de Aranha és Odassio Sampaio urak vállaltak. A szobát édes rózsaszag töltötte be. A médium transzba esett.

A körön belül azonnal finom ködöt lehetett látni, pillantását mindenki erre irányította. A köd eloszlott, majd elkezdett sűrűsödni, úgy fénylett, mint egy arany felhő, majd lassanként - lemért idő alatt - egy alak vált ki belőle, aki mosolygott, fején püspöksüveget viselt, és méltóságának összes jelképét magán hordta, majd felemelkedett a székről, és megmondta a nevét: Dr. Jose de Camargos Barros. A jelenlévők meggyőződtek róla, hogy nem érzi csalódás áldozatai. Dr. Ganymed de Souza felemelkedett, félelem nélkül néhány lépéssel megközelítette, és megállt vele szemben. Ő nem szólt semmit, rámosolygott a kutatóra, aki egészen közel lépett hozzá, megérintette, alaposan megkopogtatta, a fogait megütögette, ujjával ellenőrizte az ínyét, hogy a nyál jelenlétét megállapítsa. Meghallgatta szívét és légzését, fülét a püspök hasára helyezte, hogy belső szervei működéséről meggyőződjön, megvizsgálta körmeit és szemgolyóját, utóbbinak ereit külön is megvizsgálta, majd visszatért a helyére. Semmi kétség - egy férfi tartózkodott ott.

A többi megfigyelő is követte Dr. Ganymed de Souza példáját és a titokzatos vendég mindannyiukkal szemben készséges volt. Mindenki meggyőződött arról, hogy nem csak frivol játékot űznek velük, hanem előttük egy valódi emberi lény áll valódi szervekkel. A püspök a jelenlévőkkel tiszta, választékos portugál nyelven tárgyalt. Végül azt mondta: „Szenteljenek egy kis figyelmet arra, ahogy eltűnök!” A mélytranszban fekvő médium székéhez ment. A résztvevők feszülten figyelték az egyes mozdulatokat, hogy ne mulasszák el a legérdekesebb jelenséget, a dematerializációt.

Amikor a még mindig transzban lévő médiumhoz ért, a püspök Mirabelli fölé hajolt, rátette a kezét, és egy darabig csendben figyelte. A jelenlévők kettőjük körül egy kört képeztek. A püspök materializálódott teste néhányszor hevesen összerándult, elkezdett eltűnni, és egyre kisebb lett. A hideg verítékben fürdő médium felhőrdült. A jelenség mintegy 30 centiméter méretűre zsugorodott, majd leírhatatlan hirtelenséggel eltűnt. A termet ismét intenzív, édes rózsairat töltötte meg. Mirabelli lassan magához tért. Az utólagos vizsgálat nem adott magyarázatot az eseményekre.

Santosban, az akadémia székhelyén 15.30-kor délutáni ülést tartottak. Az ülés eseményeit 60 aláírás igazolja.

Miután először egy, a résztvevőkkel csevegő asszony szelleme jelent meg és tűnt el, néhány perc múlva egy csengettyű emelkedett a levegőbe, és ezüstös hangon megszólalt. Mirabelli magához tért a transzból, és azt állította, hogy az asztal mellett egy tiszteletet parancsoló alakot lát, aki fehér vászonruhában van, és fénylő aura veszi körül. A csengettyű a levegőben megszakítás nélkül szólt. Néhány oldalt ülő résztvevő fel-emelkedett, és a tényleges körhöz közelített, amit a vizsgálóbizottság alkotott. Ezután olyan zajt észleltek, mintha valaki sarokkal keményen a padlón dobantana. Ekkor Soares ezredes és Dr. Octavio Moreira Cavalcanti urak az elhunyt Dr. Bezerra de Meneses, a kiváló klinikus jelenlétéről tájékoztattak, akire mindannyian jól emlékeztek. A jelenség a jelenlévők felé fordult, beszélt velük saját személyéről, és igazolta jelenlétét. A beszéd és a fellépés határozott módja mindenkire mély benyomást tett. A megafon a hangját az egész teremben kihangosította. Különböző fényképfelvételek is készültek.

Dr. Assumpcion és Dr. Mendonca urak közelebb léptek a beburkolt alakhoz, és beható vizsgálatnak vetették alá, amely 15 percig tartott és bizonyítékkal szolgált arra, hogy itt egy természetes szervekkel rendelkező, anatómiailag pontosan kialakult emberi alakról van szó. Erről a jelenlévő tudósok nevükkel is kezeskednek.

Miután a szellemi megtestesülés a jelenlévőkkel kezét fogott, tájékoztatta őket távozásáról. Felszállt a levegőbe, mint egy repülőgép. Először lábfeje tűnt el, majd lábai, azután az alsóteste. Csak a mellét, karjait és fejét lehetett már látni. Dr. Archimedes Mendonca a többi jelenlévővel együtt feszülten figyelte a folyamatot, a materializáció még meglévő törzséhez közeledett, és utánanyúlt. Ekkor élettelenül hullott a földre, mi-

közben az alak teljesen eltűnt. Dr. Mendonca a szomszéd szobában tért magához. Azt állította, hogy ujjai közt ragadós masszát érzékelt, mielőtt eszméletét elvesztette.

Mirabelli felébredése után erősen kimerült állapotban volt. Bilincsei érintetlennek bizonyultak, éppúgy, mint az ajtók és ablakok plombái.

A vizsgálóbizottság jelentése 34 ábrát tartalmazott, melyek közül az első három a kísérleti feltételeket, Mirabelli lekötözését és a bizottság felügyeletét mutatta be. Rendkívül figyelemreméltó az a felvétel, ahol Mirabelli fehér ruhában a tizennégytagú vizsgálóbizottság központjában tartózkodik. Alsókarja dematerializált. Baloldalt semmi sem látszik, jobb alsókarjának helyén pedig enyhe árnyék. De a legérdekesebb a szellemi megtestesülések 18 képe. A legtöbbnél a megtestesült alak a médiummal együtt látszik a lemezen. Egyes esetekben az alakot külön vették fel. Néhány esetben a megtestesülés a médiummal és a kísérlet vezetőivel az asztal körül ül, és azt hihetnénk, hogy a bizottság körébe tartozó élő személyről van szó.

A Parapszichológiai folyóirat szerkesztősége joggal mondja: **„Ilyen átfogó tanúsítás és ilyen alaposan levezetett vizsgálat mellett senki-nek sincs joga arra, hogy a médiumi jelenségek valódiságának ezt a kírívó dokumentumát ignorálja.”**

Ha a Mirabelli médiumnál fellépett jelenségek leírásán az ezen könyvben leírt ódtörvények alapján végigmegyünk, akkor minden érthetővé válik. Minden változatlan törvények szerint történik, függetlenül attól, hogy az esemény Európában, Amerikában vagy más földrészen, a régi időkben vagy napjainkban zajlik le. A három férfi megjelenése Ábrahámnál, Raffael angyal materializációja Tóbiásnál, Krisztus megtestesülése feltámadása után, és a számos egyéb szellemi megtestesülések ugyanazon törvények alapján jöttek létre, mint a Mirabellinél leírt materializációk. Egyetlen különbség az előbb említett megtestesülések és Mirabelli materializációi között, hogy Isten fő szellemeinek materializációjánál a materializáció ódforrásait nem adják meg, míg a Brazíliában lezajlott szellemi megtestesüléseknél Mirabelli mint médium képezte a fő ódforrást, és az ülés résztvevői közül a legtöbben olyan mediális indíttatással rendelkeztek, hogy mint segédmédiumok transzállapot nélkül is tudtak ódot leadni. Más helyeken már utaltunk arra a fontos tényre, hogy a magasabbrendű szellemek, ha Isten megbízásából adnak az emberek-

nek kinyilatkoztatást, a szükséges óddal korlátlan mennyiségben rendelkeznek, így nincsenek az emberi médiumokra utalva. De kinyilatkoztatásuk törvényei ugyanazok.

Mirabelli beszéde és írása az idegen nyelveken és a sokrétű témakörrel szintén a különféle szellemlények műve, akik Mirabellit csak esz-közként használják. Az apport úgy jön létre, hogy a szellemvilág a médium óderéjének segítségével létrehozza azokat az erőáramokat, melyek az anyag feloldásához és újbóli sűrítéséhez szükségesek. A szellemek materializációja és dematerializációja ugyanilyen erőáramok útján, a médium ódjának és testének anyagával jön létre. A brazil jelentés német kivonatában sajnos nem említik, mekkora a médium súlyvesztése a szellemi megtestesülések ideje alatt. A bénító ütések, melyeket azok szenvedtek

el, akik a feloldódás alatt lévő fantomot megérintettek, azon óderedetű erőáramok hatására keletkeztek, melyek a **feloldódást** idézték elő. Az erőáramok ugyanilyen hatását érezték azok, akik kísérletet tettek arra, hogy a **képződő megtestesüléseket** megérintsék. A teljes materializáció állapotában az erőáramok ki vannak kapcsolva, így az érintés nem jár hátrányos következménnyel.

Hogy a materializálódott szellemi lények az emberi test összes szervével rendelkeznek, azon alapul, hogy a szellem ezekkel a szervekkel szellemileg rendelkezik. Csak arra van szüksége, hogy az emberi ód segítségével megfelelően sűrítse, és így egy emberi test materiális formájában láthatóvá tegye. Ugyanez a folyamat zajlott le Mirabellinél magánál is, amikor az ülésteremből a lezárt ajtókon keresztül eltűnt, és utána egy szobában feküdt. A zárt teremből való eltűnés csak úgy lehetséges, ha az anyagi test ódtestté oldódik fel. Ez az ódtest egy másik szobában ismét szilárd testté materializálódik, ugyanolyan módon és ugyanazon törvények alapján, ahogy a materializált szellemeknél a megtestesülés lezajlik.

A magasabbrendű szellemek ódjának kellemes illata a materializált alantasszellemekek hullaszagával ellentétben világosan kiderül abból, amit az ódról szóló tanításban az ód illatáról mondtunk.

Tisztánlátás a halálos ágyon. (Zeitschrift für Parapsychologie, 1927. évfolyam, 475 - 476. oldal). Egy san franciscoi férfi közli, amit a felesége halálos ágya mellett öt órán keresztül látott. A jelentés a következő:

„Számomra még ma is vitatott kérdés, hogy érzéki csalódást éltem meg, vagy hirtelen tisztánlátóvá lettem az alatt az öt óra alatt, ami a feleségem halálát előzte meg; senki nem tudja számomra a kielégítő megoldást megadni.

Mielőtt belefognék kis történetem leírásához, szeretném az olvasók épülésére előrebocsátani, hogy nálam az alkoholos italok, a kokain és a morfium szóba sem jöhet. Ideges vagy fantáziáló sem vagyok. Sokkal inkább hidegvérű, nyugodt és higgadt vagyok, és hitetlenül állok mindazzal szemben, amit spiritizmusnak neveznek.

Minden barátom számára ismeretes, hogy feleségem 1902. május 23.-án, pénteken, éjjel háromnegyed 12-kor hunyt el. Körülötte állt néhány bizalmas barátom, a kezelőorvosa és két képzett ápolónő. Én a betegágy szélén ülve a beteg jobb kezét fogtam. Így telt el két óra, és semmi változás nem következett be. A lakáj enni hívott, de senki nem kívánt a felszólításnak engedelmeskedni. Viszont én 6.30 körül sietve felszólítottam a jelenlévőket, hogy menjenek enni, hiszen nem lehet tudni, hogy meddig húzódik az éjszakai virrasztás. Így mindenki elhagyta a szobát.

Egy negyedórával később akaratlanul az ajtóra néztem, és észrevettem, hogy három különálló, de egyértelmű **felhőréteg** húzódik be a szobába. Látszólag minden felhő hosszúbéli kiterjedése négy lábnyi volt, szélességük hat-nyolc coll, és a legalsó két láb távolságban volt a padlótól. A többi úgy tűnt, hogy a mintegy hat collnyi köztes térben mozog. Első gondolatom az volt, hogy néhány barátom a hálószoba előtt áll és szivarozik, és ennek a füstfelhője szivárog be a szobába. Erre a gondolatra felugrottam, hogy bosszúságomat kinyilvánítsam. De senki sem volt az ajtó előtt, de még a folyosón vagy a szomszéd szobákban sem.

Meglepődtem, és megnéztem a felhőket. Halkan közeledtek az ágyhoz, és teljesen beborították azt. Amikor berontottam a ködbe, haldokló feleségem fejénél egy női alakot pillantottam meg, aki mintegy három láb magas volt, átlátszó, mégis világító aranyszínű tündökölt, egy aszszony alakját, akinek kinézetét leírni nem talállok szavakat. Hosszú, lazán hullámos ujjakkal rendelkező görögös ruhát viselt. Fején sugárzó korona volt. Alakja teljes csillogásában és szépségében mozdulatlanul állt ott, és kezét kiterjesztette feleségem fölé. Úgy tűnt, hogy derűs és csendes arc kifejezésével éppen üdvözli őt, miközben méltóságteljes nyugalmat és békét sugároz. Két további fehér ruhás alak a feleségem oldalánál térdelt,

látszólag nekitámaszkodva. Más alakok, többé-kevésbé láthatóan, az ágy felett lebegtek.

Feleségem felett, de vele egy sávval összekötve egy ruhátlan, fehér alak lebegett, látszólag az ő ódteste. Időközben a vele összekötött személy teljesen nyugodtan viselkedett. Később viszont összezsugorodott, nem volt nagyobb, mint 18 coll. Ódteste teljes egész volt, karokkal és lábakkal. Miközben az ódtest alakja így zsugorodott, karjával és lábával maga körül csapkodott, valószínűleg azzal a szándékkal, hogy megszabadítsa magát. Addig forgolódott ide-oda, míg látszólag teljesen elgyengült. Ezután megnyugodott, visszanyerte eredeti méretét, és az egész jelenet megismétlődött.

Ez a vízió, vagy mi is volt ez, a feleségem halálát megelőző öt órán keresztül tartott. A megszakítások, amikor például a barátaimmal beszéltem, becsuktam a szemem és elfordítottam a fejem, a káprázatot nem voltak képesek még befolyásolni sem, hiszen ahogy a haldokló ágyára néztem, a szellemi jelenséget is rögtön megláttam. Az öt teljes óra alatt a szorongás különös érzését éreztem. Súlyos terhet éreztem fejemen és tagjaimban. Szemem nehéz és álmos volt. És ez idő alatt érzékelésem oly különös volt, a jelenségek pedig oly tartósak és életteliak, hogy azt hittem, eszemet vesztettem. Többször is mondtam a kezelőorvosnak: „Doktor Úr, elvesztem az eszemet.”

Végül eljött a végzetes pillanat. Egy sóhaj után az ódtest ide-oda fordult, és feleségem légzése megszűnt. Úgy nézett ki, mintha halott lenne. Néhány pillanattal később ismét elkezdett lélegezni, kettőt lélegzett - és minden elcsendesedett. Utolsó lélegzetvételével az összekötő sáv elszakadt, és az ódtest hirtelen eltűnt. A felhők és a szellemalakok szintén egy pillanat alatt eltűntek. És különös módon az addigi nyomasztó érzésem egyszeriben eltűnt. Ismét magamhoz tértem, hidegvérű, nyugodt, higgadt lettem, és a halál pillanatától képes voltam arra, hogy a földi testet és a végső nyugalomra helyezést illetően kiadjam az utasításokat.

Szeretném az olvasóknak átengedni annak megítélését, vajon érzi-e csalódás áldozata lettem-e a bánat, a fájdalom és a fáradtság miatt, vagy a szellemi világ igézetében, annak szépségében, boldogságában, nyugalomában és békéjében volt-e része halandó szemeimnek.”

A halálos ágy mellett szerzett élmények, melyeket itt leírnak, nem érzéki csalódások voltak, hanem a valóság. Az, hogy a haldokló házastársa látta a szellemi alakokat, két feltételtől függtek:

Először is a férj rendelkezett a tisztánlátás indíttatásával, ha nem is fejlődött ki nála tökéletesen. Ezen kívül a szobában annyi ódnak kellett lennie, hogy a szellemi lények alakjukat láthatóvá tehessék.

Ódforrásként maga a haldokló jöhet számításba. A halálban az ód leválik a testről. A haldokló férje is leadott ódot médiumi indíttatása következtében. A levertség, álmoság és fáradtság érzése, amit ezen órák alatt érzett, az ódleadásból ered, és rögtön abbamaradt, amikor a szellemi jelenségek megszűnésekor az ód visszaáramlott testébe.

Az ód itt is ódfelhő formájában látszott, mely az egész halalos ágyat beborította. Ebből alakult ki a szellemlények alakja. Az, hogy az ágy körül lebegő **összes** szellemi lényt **nem látta tisztán**, azért van, mert a jelenlévő ódmennyiség nem volt ahhoz elegendő, hogy az összes jelenlévő szellem azonos erősséggel jelenjen meg.

Minden haldoklónál jelen vannak a túlvilág szellemei. Ezek a legtöbb esetben elhunyt rokonok és barátok. Ezen kívül azok a szellemek, akik a haldokló életében védelmezőként és vezetőként voltak körülötte.

Sok haldokló is észleli a tisztánlátás segítségével ezeket a szellemeket. Hiszen a haldokló szelleme az utolsó órákban már részben levált a testről, és ez lehetővé teszi a szellemi látást. A haldokló felismeri a korábban már elhunytakat, akik az ő halálánál jelen vannak, és meg is nevezzi azokat.

Ezeknek a szellemeknek nemcsak az a feladatuk, hogy a haldoklót a túlvilágra átvezessék, hanem a haldokló szellemének és testének szétválásában is segítenek.

Mindenhol, ahol bizonyos céllal több szellem jelenik meg, van közöttük egy vezető, aki föléjük van rendelve. A mi esetünkben a vezető szellem a kedves női alak volt, akit a férj a haldokló felesége ágyánál lebegni látott. Ő vezette a munkát, amit az alárendelt szellemek a haldoklónál elvégeztek.

Amit a férfi fehér, meztelen alakként látott haldokló felesége teste felett fel-alá mozogni, az a haldokló ódteste volt. Az ódalak ide-oda forgolódását, amely ódalak a haldokló képe volt, az a törekvés okozta, melyet a haldokló szellemének az ódtest burkában végeznie kellett, hogy azt az ódsávot elszakítsa, mely földi testével még összeköti, miután az ódtest többi része már levált. A férj is egyértelműen látta ezt a sávot. Az ódsáv természetéből adódóan nagy szilárdságú, és nem könnyű eltépni.

A tisztánlátás különleges esetei. (Zeitschrift für Parapsychologie, 1926. évfolyam, 22-25. oldal.) A fenti újság egy cikkében Dr. Österreich professzor a tisztánlátás néhány esetét tárgyalja, melyet a Mexikóban élő Pagenstecher orvos észlelt egy páciensénél, Maria Reyes de Z.-nél, és amelyeket az amerikai Prince is utóvizsgálatnak vetett alá, és igazolta azokat. Österreich professzor a következőket írja:

„Az a jelenség, melyet Pagenstecher és Prince tanulmányozott, mindenekelőtt a tisztánlátás és a pszichometria volt. Az ezirányú kísérletek hatása meggyőző. Frappáns jellegére az is érthető, hogy Pagenstecher, aki materialista iskolát végzett, az ilyen jelenségek előfordulásáról saját megfigyelései alapján győződött meg. Ezután tájékoztatta a mexikói Orvostársaságot is tapasztalatairól. Kollégái csak a fejüket rázták, és néhányan kételkedni kezdtek elméje épségében. Ezért bizottságot alakítottak. Ennek tagjai Pagenstecher megállapításait helyesnek ismerték el.”

Melyek hát a tények, melyeket a tisztánlátó, jobban mondva tisztán érzékelő Maria Reyes de Z.-nél megállapítottak?

a/ Bizonyos állapotban ugyanazt érezte, mint a vele szemben ülő Pagenstecher. Számára ez olyan érzés volt, mintha Pagenstecher szervezetébe bújna. De ez csak akkor fordult elő, ha Pagenstecher nem három méternél távolabb állt vagy ült.

b/ Ilyenkor a hölgy színes sugárzást és világító sávot látott, ami Pagenstecherrel összekötötte.

c/ Egy átnyújtott meteorkő hatására úgy érezte, mintha a világűr hideg, majd meleg régióiban repülne, és a mérhetetlen mélységbe zuhanna.

d/ Egy levelet adtak a kezébe. Ő nem tudta, ki írta a levelet. De érzékelte, látta és leírta az eseményeket, melyek egy hajó elsüllyedésére vonatkoztak, és leírta a levélíró személyiségét, mintha az ott állna vele szemben a süllyedő hajón. Érzékelte a lesüllyedést és a tengerből való újbóli felbukkanást. A levelet palackpostában a tengerből halászták ki.

Ezen folyamatok magyarázatát az óderő törvényeinek fejezete tartalmazza:

Az ód nem csak a testi érzelmek hordozója, hanem a lelki érzékelés is. Mivel egy élőlény szelleme egyben az óderő hordozója is, így a szellem minden gondolata és érzelme az ód hullámozásában nyilatkozik

meg. De az élőlény ódrezgései nem csak a saját szellem gondolatait és hangulatait befolyásolják, hanem más élőlények ódrezgéseit is, aki ezt az ódsugárzást felveszi. Ha az úgynevezett „tisztán érzékelő” ember valamilyen módon egy másik ember ódsugárzásával megfelelő kapcsolatba kerül, akkor e másik személy érzelmeit is képes átvenni. E törvényen alapszik a „beleélés” tulajdonsága más ember érzelmeibe, jellemébe, érzületébe és sorsába.

Ha tehát a „tisztán érzékelő” hölgy Pagenstecher érzelmeit érezte, úgy, mintha Pagenstecher szervezetében tartózkodna, akkor Pagenstecher ódsugárzása volt ezen érzelmek közvetítője. Az ódsugárzás Pagenstechernél három méter távolságig hatott. Ennél nagyobb távolságban már nem volt elég erős ahhoz, hogy a „tisztán érzékelő” hölgy ódrezgéseit befolyásolja. A tisztán érzékelő személy ilyenkor részleges transzban van, melyben saját szelleme némileg leválik a testéről.

A színes ódsáv, melyet a hölgy Pagenstecher és saját maga között látott, az a Pagenstecherből belé átáramló ódsugárzás volt. Az ódról szóló tanításban már leírtuk az egyes ódsugárzások színét. A szín is az ódrezgéseken alapul, éppúgy, mint a hang, a szag, az íz, a tapintás és az élet egyéb más megnyilatkozásai, melyeknek hordozója mindig az ód. Mindez a legszorosabban összefügg egymással.

A meteor is élőlény, hiszen mindaz, ami létezik, szellemmel rendelkezik. Ezért a meteornak is megvan a maga ódrezgése, amelyet a világűrben való repülésük vagy a mérhetetlen mélységbe történő zuhanásuk közben az égitestek ódsugárzásukkal befolyásolnak. Az élőlények összes ódrezgése ugyanolyan hatást kelt az ódban, mint amilyen rezgéseket egy énekes hangja a gramofonlemezre gyakorol, és amit utólag is le lehet hallgatni.

Ugyanazt a folyamatot, mely a fonográflemezeken sokkal materializáltabb formában zajlik, megtalálhatjuk szellemi módon a tisztán érzékelő személyeknél, amikor egy eseményt utólag érzékelnek, mégpedig úgy, hogy egy élőlény szellemi ódlemezével megfelelő erősségű kapcsolatba kerülnek, és saját ódjukban ugyanazokat az érzeteket keltik, mint amit az ilyen ódlemez tartalmaz.

Ezzel megmagyarázható az is, hogy Pagenstecher tisztán érzékelő médiuma látta a süllyedő hajón a levélíró sorsát és személyiségét. Csak magyarázatképpen fűzzük hozzá, hogy a szellemi ódlemez nemcsak a fonográflemezhez hasonlít, hanem ezzel egyidejűleg fényképlemez is.

Így nem csak az érzületeket lehet visszaadni, hanem annak a személyiségképét is, aki az ódsugárzást előidézte. Hiszen ez a kép is az ód rezgésein alapul. Így az új találmányok azt próbálják lehetővé tenni, hogy láthatóvá tegyék azok személyiségképét, akik távbeszélőt használnak. Ez is azokra az ódrezgésekre alapul, melyek a földi folyamatoknál sokkal inkább anyagi sűrítésben zajlanak, szellemi folyamatoknál pedig szellemi formában.

Pagenstechernél és tisztán érzékelő médiumánál a kísérletek során átlagosan 100 gramm súlycsökkenést állapítottak meg. Ez is könnyen magyarázható, hiszen minden ódleadás egyben súlycsökkenést is jelent. Pagenstechernél a súlycsökkenést az okozza, hogy nagyobb mennyiségű ódot sugároz ki médiuma felé. Maga a médium pedig azért szenved el az ódcsökkenést, mivel a kapott ódbenyomásokat szellemileg feldolgozza és átalakítja. Minden munkához, a szellemihez is, bizonyos ódfogyasztás kapcsolódik. Hiszen egy fonográflemez tartalmának visszaadásához is szükség van némi erőáramra, mely a lemezt megfelelő sebességgel mozgatja, és a hangot előállítja.

Az ilyen súlycsökkenéssel együttjáró ódleadást az emberi munkánál is lehet észlelni. Aki egy munka előtt és a munka befejezése után megmértezik, kisebb-nagyobb súlycsökkenést állapít meg, attól függően, hogy mekkora fáradtsággal járt a testi vagy szellemi munka, még akkor is, ha a munka során semmilyen testi őrítést nem végzett az illető. A magnetopáták, akik ódjukkal betegeiket magnetizálják, szintén bizonyos súlyvesztéséget szenvednek.

A tisztán érzékelés összes jelenségének, legyen az megnyilvánulásának legkülönbözőbb formája is, magyarázatát már az elhangzottak tartalmazzák.

Előszó

„Mindnyájan Isten tanítványai lesznek.”
(János 6,45 - Szentszéki)

A szellemi találkozások törvényeiről szóló tanítás az anyagi terem-
tessel és mindazzal kapcsolatban, amit én ezekben a találkozások-
ban megéltem, olyannyira megvilágította a számomra eddig érthetetlen
eseményeket, melyekről a Biblia tájékoztat, hogy megszűntek az addig
nem világos kérdések. Ezen kívül képes lettem mindannak megértésére,
melyet a későbbiekben szóbeli vagy írásos jelentésekből a rendkívüli
dolgokról megismertem.

De amivel magamban a legtöbbet foglalkoztam, azok a nagy **vallá-
si kérdések** voltak. Ezekről bizonyosságot akartam szerezni. Pap voltam,
és életemet hitbéli társaim tanításának szenteltem. Ezért természetes volt,
hogy elsősorban arra vágytam, hogy bizonyosságot szerezzek arról, hogy
igaz-e mindaz, amit eddigi vallásomban hittem és tanítottam, vagy van-
nak-e egyházamban olyan hittételek, melyek az igazságtól eltérnek.

De azt mégsem gondoltam volna, hogy az eltérések ilyen számosak
és jelentősek, így lassanként nagyon elcsodálkoztam, noha kezdettől fog-
va erre készültem.

A későbbi években olvastam arról, hogy a katolikus egyház és a
hozzá csatlakozott írók a „spiritizmusról” szóló írásaikban nagyon óvnak
az úgynevezett **„kinyilatkoztató spiritizmustól”**. Tehát pont attól, ami-
vel az igazság keresői először találkoznak. Hiszen aki hozzám hasonlóan
a spiritizsra összejöveteleket az őskeresztények módján valódi istentisz-
teletként tartja, az nem azért teszi, hogy lehetőleg spiritizsra jelenségeket
érjen el, ahogy ez az okkult összejöveteleken szokásos. Én viszont azzal
a jó szellemvilággal akartam kapcsolatba kerülni, amely az emberiséget a
Biblia idejében tanította. Reméltem, hogy tőlük megkapom az emberek
életének legfontosabb kérdéseire a teljes igazságot. Azt szerettem volna,
ha ők engem az **evilági és túlvilági összefüggésekre megtanítanak**.
Minden más mellékes volt.

Azt, hogy az „egyházak” óvnak az olyan jellegű spiritizmustól, me-
lyet én is üzök, az úgynevezett „kinyilatkoztatási spiritizmustól”, az ő
szempontjukból nézve teljesen magától értetődőnek találok.

Hiszen ha fennáll annak a lehetősége, hogy az embereket Isten szellemei ma is bevezetik a közvetlen kinyilatkoztatásokkal az összes igazságba, akkor az egyház alapjai inogni kezdenek. Az egyházakat el-
lentmondó hitvallásaik azzal a veszéllyel fenyegetik, hogy elveszítik hí-
veiket. Hiszen mikor az emberek az igazságot keresik, nincsenek már a
vallás szolgálóira utalva, hanem Isten szellemvilágával találkozáva megta-
lálják ugyanazt a közvetlen utat az igazság forrásához, mellyel az embe-
riség a bibliai időkben rendelkezett.

Maga a létfenntartás az az ok, amiért az egyház szolgálói általában is
ellenzik a spiritizmust, de különösen az úgynevezett „kinyilatkoztató spi-
ritizmust”. Ez ugyanolyan harc, mint amit Heródes folytatott, amikor hírt
kapott a zsidók újszülött királyáról.

Az egyház e harca az Isten által elrendelt szellemi kapcsolat ellen
éppoly hasztalan, mint amilyen Heródes harca volt Isten küldötte ellen.
Az az igazság, hogy a jó szellemvilág kapcsolatba lép az emberekkel, és
a túlvilág nagy és fontos kérdéseit az egyházak és az egyházak szolgálói
nélkül válaszolja meg, győzelmet arat az emberiségen. És azt mondják
majd az egyházakról: „Meghaltak azok, akik a gyermek életére törtek.”
(Mt. 2,20).

Amit a jelenlegi egyházak a tudatlan népnek előadnak, az nem az
igazság. Isten szellemvilágának válaszai egészen mások Istenről, az iste-
ni teremtésről, a sorsról, a megváltásról, Krisztusról, életéről és művéről,
egyházáról és szentségeiről, a mennyországról és a pokolról, és az összes
teremtmény keletkezéséről és végső céljáról.

Isten

„Az Isten mélységét elérheted-e, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-e?”

(Jób 11,7 - Károli)

Azt szeretnéd, hogy tanítsalak Istenről. De mit mondjak neked, amit fel is tudsz fogni? Nem érted meg a legalacsonyabb létezőt sem, mely körülvesz téged, még saját létedet sem érted. Az úton a legkisebb kavicsot, a mezőn a legkisebb gilisztát sem fogod fel. Nem érted meg a szegényes anyagot sem, amit szemed lát - és most magyarázom meg neked a legmagasabbrendű létezőt, a tisztán szellemi dolgot! Ez lehetetlen. Ehhez hiányoznak azok a fogalmak, melyek ezen magasabbrendű igazságok megértéséhez szükségesek. „Mert a romlandó test gátolja a lelket, és a földi sátor ránehezedik a sokat tűnődő elmére. Csak nagy nehezen deríthetjük ki, ami a földön van, és üggyel-bajjal értjük meg, ami kézenfekvő. Hát akkor az égi dolgokat ki tudná kifürkészni? (Bölcs. 9,15 - Szentszéki).”

„Csak egy dolgot tud közületek bárki is az értelmes gondolkodás segítségével találni: **Hogy lennie kell valaminek, ami minden teremtmény eredete.** Mint ahogy az óra sem képzelhető el órás nélkül, ugyanígy a létező legpontosabb óra, nevezetesen a világ órája sem képzelhető el egy hatalmas mester nélkül, aki ezt a világorát elkészítette az összes billió és billió fogaskerékkel együtt, melyek tökéletesen illeszkednek és kapcsolódnak egymáshoz és oly pontosan járnak, hogy már ma ki tudjátok számolni, hogy évezredek múlva ezek a fogaskereknek egymáshoz képest hogy állnak.”

„A világ órájának az emberi agy számára elképzelhetetlen alkotóját hívjátok ti *Istennek*. Mindenkinek el kell ismernie, hogy létezik Isten, csak az esztelen mondja szívében: »Nincs Isten« (Zsolt. 14,1 - Szentszéki).”

De **Isten létét** nem tudom neked elmagyarázni, mint ahogy az **isteni létezés okát sem**. Ha ezt megpróbálnám, az olyan lenne, mintha egy négyéves gyereknek próbálnád elmagyarázni a csillagok pályájának kiszámítását. A gyermeknél hiányzik az asztronómia és matematikai tudományok megértése az összes alapelvvel, képlettel és egyenlettel együtt. És ahogy legismertebb csillagászeitoknak is évekre volt ahhoz szükséges-

gük, míg az egyes csillagpályák kiszámítását elvégezték, éppúgy azt az embert, akinél az ilyen tudomány fogalmai hiányoznak, a bolondokházába juttatnád, ha megpróbálnád neki elmagyarázni a számára felfoghatatlant. Te is belebolondulnál, ha gondolkodásodat olyan fogalmakkal tömném meg, melyek számodra felfoghatatlanok, és értelemmel nem tudod feldolgozni azokat. Neked is azt kéne mondanod: »Csodálatos előttem e tudás, magasságos, nem érthetem azt.« (Zsolt. 139,6 - Károli).”

„Azon kívül, amit már úgyis tudsz Istenről, nem tudok tehát neked sokkal többet mondani.”

„Saját gondolkodásod szerint Isten a tervező, teremtő és mindent bölcsen elrendező legmagasztosabb szellem; ő megmutatja neked mindenhatóságát, bölcsességét és nagyságát, már amennyire az az emberi értelem számára hozzáférhető. A Szentírásból közelebbi dolgokat is megtudhatsz arról, ahogy Ő a világot kormányozza, csodálatos művéről és a teremtményekkel szembeni szeretetéről és könyörületéről. Csak azt tudom megtenni, hogy közelebről elmagyarázom a Szentírás igazságait Istenről, és figyelmeztetek azokra a **hibás felfogásokra**, melyeket az Istenről és az Ő tulajdonságairól szóló vallási tanítások tartalmaznak.”

„A vallások egyetértenek abban, hogy **Isten egy szellem** Krisztus szavai szerint: »Az Isten Lélek, (görögül Pneuma = szellem! A ford.) ezért akik imádják, azoknak lélekben (szellemben) és igazságban kell imádniuk.« (Ján. 4,24 - Szentszéki). De abban már nem értenek egyet, hogy a legmagasztosabb szellemnek **alakja** van-e. Sokan úgy gondolják, hogy az alak csak az anyagnál létezik, a szellemnél nem. Ez tévedés. Az anyag a szellemi dolgok képe. És ahogy minden anyagi dolognak is van formája és alakja, éppúgy minden szelleminek is, tehát Istennek is. Semmilyen alaktalan dolog nem létezik, sem az anyagi, sem a szellemi világban. A szépség a forma teljessége, a szellemek birodalmában is. Isten a legteljesebb szépség, és így a legteljesebb alak is.”

„Isten mint önálló, gondolkodó és tervező lény egyben **személyiség** is. De személyiség, *Én*, nem létezhet forma és alak nélkül.”

„Isten mint legmagasztosabb szellem **különbözik** az összes teremtetett szellemtől. De megkülönböztetni csak azt lehet, ahol a megkülönböztetés ismertetőjegyei megvannak. Ismertetőjegyek pedig csak ott vannak, ahol forma és alak van. Mivel Istennek van alakja, a szellemek láthatják. Mindenki, aki eljön Hozzá, látni fogja Őt szemtől-szembe, milyen is valójában. Ezért kérte Mózes Istent, hogy **saját személyében** menjen Izrael

népével. »Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!« Erre az Úr ezt válaszolta: »Megteszem ezt is.« (2.Móz. 33,14 - Ökumenikus). Mózes tovább kérte: »Mutasd meg nekem dicsőséged!« De az Úr azt válaszolta: »Orcámat azonban nem láthatod, mert nem láthat engem **ember** úgy, hogy életben maradjon.« (2.Móz. 33, 18, 20 - Ökumenikus). Istennek tehát van arca és alakja, ugyan ezt az **emberek** nem láthatják, de a szellemek igen.”

„Mivel pedig Istennek személyisége és alakja van, nem oly módon van **mindenütt jelen**, ahogy ti gondoljátok. Noha a belőle áramló erő segítségével minden dologban és eseményben jelen van, és minden létező a létét, fennmaradását és működését csak az Istenből áramló életerőnek köszönheti: »Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk« (ApCsel 17,28 - Károli) Ereje segítségével van összekötve minden létezővel. Semmi nem vonhatja ki magát befolyása alól. De mint **szellemi személyiség nincs mindenütt**. Ezért is imádkoztok így: »Miatyánk, ki vagy a mennyekben.« - »Letekint a mennyből az ÚR, és lát minden embert. Lakóhelyéből rátekint a föld minden lakójára. Ő formálta mindnyájuk szívét, ismeri minden tettüket.« (Zsolt. 33, 13-15 - Ökumenikus). - »Isten letekint a mennyből az emberekre, hogy lássa, van-e köztük értelmes, aki keresi az Istent?« (Zsolt. 53, 3 - Ökumenikus). - Isten **otthonáról** pedig ezt mondja: »Egy folyam ágai örvendeztetik Isten városát, a Felségesnek szent hajlékait. Isten van benne, nem inog meg.« (Zsolt. 46, 4-5 - Ökumenikus).”

„Amit a Szentírás nektek oly sok helyen mond Istenről, az nem csak képletes hasonlat, hanem valóság, azzal a különbséggel, hogy mindaz, amit ti az elmondottakból anyagnak gondoltok, az Istennél szellemi. Létezik Isten trónja és Isten otthona. Isten **személyében** elmehet a teremtés egyes részeihez. Igaz, amit a Biblia mond: »Miután Isten befejezte beszédét Ábrahámval, előtte fölemelkedett.« (1 Móz. 17,22 - Szentszéki). Te is sok helyet ismersz a Bibliában, ahol Isten érkezéséről vagy elmeneteléről van szó.”

„Nem tudom neked elmagyarázni, milyen csodálatosan van elrendezve Isten világának kormányzása. Ez messze meghaladja gondolkodásod határait. Nem tudsz képet alkotni róla, hogy **Isten szellemei minden élőlélynél őrsgben állnak, és minden eseményt jelentenek**. Ezért nem történhet semmi Isten tudta nélkül. Ti Istent **mindentudónak** nevezitek. Igazatok van. Csak egy pont van, ahol Isten mindentudóságában

túl messzire mentek, attól féltre, hogy különben Isten nagyságát megkur-títanátok.

Azt tanítjátok nevezetesen, hogy Isten az emberek **azon szabad el-határozásairól is tud, ami a jövőben fog történni**. Itt rosszul vagytok tájékoztatva. Isten minden tényleges dolgot tud. Tudja a múltat és a je-lent. A jövőből pedig a **sorsokat** ismeri, amiket teremtményeinek meg-határozott. **De azt nem tudja, ami a jövőben a teremtett lények sza-bad akaratú döntésétől függ**. Nem tudja előre, hogy fognak teremtmé-nyei szabad akaratukból ilyen vagy olyan esetben dönteni. **Ezért is vizs-gálja a teremtményeket**. A vizsgálat felesleges és céltalan lenne, ha Is-ten már **vizsgálat nélkül** is ismerné a vizsgálat eredményét. Isten pedig semmit nem tesz céltalanul.”

„Ha Isten előre tudná a teremtmények szabad döntéseit, ez is csak azon törvények alapján történhetne meg, melyek a jövőbeli események **szükségyszerűségét** tartalmazzák, így a szabad akaratú döntés szabadsága megszűnne. **Ez ellentmondást tartalmaz, hogy valami szabadon vá-lasztott és mégis szükségzerű a bekövetkezése**. Akkor következne be szükségyszerűen, ha Isten tényként előre tudta volna. Hiszen Isten tudása is, mint minden tudás, **örökérvényű törvények** alá van rendelve. Isten számára ugyanazon okokból egyenlő kétszer kettő négygel, mint bármely más szellem számára. **Olyan tudás nincs, tehát előre tudás sem, mely-nek ne lenne kiindulópontja. Istennél sem**. Hiszen Isten tudására is az a törvény vonatkozik: *Semmi sincs ok nélkül*. Ha Isten abszolút biztosan tudná előre a teremtmények jövőbeni szabad akaratú döntéseit, akkor e **tudás valamilyen alappal** kellene, hogy rendelkezzen. Ez az ok csak az lehetne, hogy Isten a teremtmények jövőbeni szabad akaratú döntéseit olyan szükségyszerűséggel idézné elő, hogy másként nem is történhetné-nek. De ezzel megszűnne a teremtmények szabadsága.”

„Az, hogy a teremtmények szabad akaratú döntéseit nem ismeri előre, még nem jelenti **Isten tökéletességének hiányát**, hanem az **aka-rat szabadságának szükségzerű következménye**, azaz a legmagasztos-sabb ajándéké, amit csak Isten a teremtményeinek adni tudott. Ahogy Is-ten sok mindent nem tud megtenni azért, mert ellentmondást tartalmazna, hogy kétszer kettő öt legyen, éppúgy nem tud szabadsággal megáldott te-remtményt alkotni sem, akinek szabad akaratú döntéseit abszolút bizton-sággal előre tudná. Hiszen egy döntés szabadsága és szükségyszerűsége **belső ellentmondást takar**. És egy esemény abszolút biztonsága mindig

az **esemény abszolút szükségszerűségével** van összekapcsolva. Ezt az igazságot egyháztudósaitok nem tudják elvetni, akárhány könyvet is írnak, ami ennek az ellenkezőjét tanítja. Ezek mind téves következtetések, melyekkel az embereket félrevezetik. Rendkívül téves következtetés, amikor azt mondják, hogy **Isten számára minden jelen időben van**; számára nincs jövő, és minden jövőbeni dolog, a teremtmények szabad akaratú tettei is már tényként jelen időben zajlanak. Amennyire számotokra egy ház, melyet a jövőben építenek, állhat, épp annyira jelentik Isten számára a jövőben lévő események a tényeket. Épp ezt takarja a szabad döntés kifejezés, hogy kérdéses, az így előidézett esemény **egyáltalán bekövetkezik-e és hogyan.**”

„Te tudod, hogy én ebben is, mint minden másban, az igazat mondom. Számos bizonyítékot kaptál arra, hogy én az igazság egy szelleme vagyok, aki téged tanítalak. Megesküdtem neked a Legszentebbre, az igaz Istenre. Azzal az igazsággal, hogy Isten nem tudja előre a szabad döntéseket, azzal nem kicsinyítem Isten nagyságát. Ti viszont tiszteltelenek vagytok Istennel szemben ezzel ellentétes tanításokkal, mert így az emberek szemében szörnyű képet adtok Istenről. Hiszen nagy azoknak az embereknek a száma, akik azért tagadják Isten létezését, mert nem tudják felfogni, hogy Isten létrehozott teremtményeket, akikről **teljes bizonyossággal tudja, hogy örökre boldogtalanok** lesznek. Azt tanítjátok, noha nincs igazatok, hogy az elkárhozottak örökre elkárhozottak maradnak. A ti tanításotok szerint Isten az olyan lények millióit teremtettem meg, akikről megváltoztathatatlan bizonyossággal tudta, hogy örökre elkárhoznak. Egy ilyen Isten nem Isten lenne, hanem egy szörnyeteg. A legelvetemültebb földi apa sem küldené gyermekét oda, ahol abszolút biztonsággal tudja, hogy véget nem érő kín uralkodik. És ami egy földi apa esetében szörnyeteget jelentene, annak Isten, a végtelen jóságos Atya fogalmában igaznak kellene lennie?”

„Olvasd csak a Szentírást! Arra tanít, hogy Isten éppen azért tesz próbára, hogy **megállapítsa** az emberek magatartását ezeken a vizsgákon, hogy milyen irányban döntenek. »Csak próbára tesz benneteket Istenetek, az ÚR, hogy **megtudja**, valóban teljes szívvel és lélekkel szeretik-e Isteneteket, az Urat.« (5.Móz. 13,4 - Ökumenikus).”

„Amikor Isten néhány nemzetséget nem engedett Józsué kezére jutni, hanem meghagyta őket, akkor a Biblia közli az okot is, hogy ezt miért tette. Így írja le: »Ezeket a népeket hagyta meg az Úr, hogy általa **próbára tegye Izraelt**, azokat, akik még nem ismerték a kánaáni hábo-

rúkat: a filiszteusok öt fejedelmét, az összes kánaánit, szidonit, hetitát... Ezek arra szolgáltak, hogy **próbára tegyék Izraelt, s lássa** megtartják-e azokat a parancsokat, amelyeket az Úr atyáiknak adott, Mózes keze által.« (Bírák 3,1-4 - Szentszéki).”

„Az Istenhez hű Hiszkiya király esetében ez történt: »Amikor Bábel fejedelmei követeket küldtek hozzá, hogy érdeklődjön a csodajel után, amely az országban történt, **elhagyta őt az Isten. Próbára akarta tenni, hogy megismerje mindazt, ami a szívében volt.**« (2.Krón. 32,31 - Szentszéki).”

„A zsoltárokból ez áll: »Szeme látja a világot, pillantása **szemügyre veszi az emberek fiait.** Az Úr **megvizsgálja** az igazat éppúgy, mint a gonoszt, s aki a gonoszsgot kedveli, azt gyűlöli a lelke.« (Zsolt. 11,5 - Szentszéki). - És a példabeszédekben: »Az olvasztótégely az ezüst számára van, és a kemencze az aranyéra; a szívek vizsgálója pedig az Úr.« (Péld. 17,3 - Károli). - Ézsaiás próféta ezt írja: »De megolvastottalak, mint az ezüstöt, megpróbáltalak a nyomorúság kohójában.« (Ézs. 48,10 - Ökumenikus).”

„Jób a Bibliában leírt története szintén nem más, mint egy próba, amellyel **Isten meg akarja vizsgálni**, hogy ez az igaz ember hogy viselkedik vele szemben a legnagyobb szenvedésben.”

„Minden próba, melynek Isten az embereket aláveti, csak komédia lenne, ha **Isten előre tudná, hogy a próbák milyen eredménnyel járnak.**”

„Világos, hogy Isten, aki teremtményei szellemét a lehető legmélyebben ismeri, sok esetben ebből az ismeretből kiindulva tudja, hogy azok szabad döntésüket hogy hozzák meg a **legnagyobb valószínűséggel.** Ezzel a tudással mi, szellemek is széles körben rendelkezünk. Hiszen ti, emberek is, ha ismeritek embertársatok jellemét, képesek vagytok arra, hogy **bizonyos határozottsággal** előre megmondjátok, hogy ebben vagy abban az esetben hogy fog viselkedni és dönteni. Ez azonban csak **sejtés.** De itt nem erről van szó, hanem egy döntés előzetes tudásának **hibátlan bizonyosságáról**, amely a szabad akarattól függ. És ezzel a kifogástalan bizonyossággal egyetlen szellem sem rendelkezik. Isten sem. Ezért Isten sem tudja előre, hogy a teremtett szellemek közül hány pártol el, és természetesen azt sem, hogy e szellemek közül kik fognak elpártolni. **Ő csak az elpártolás lehetőségét** ismeri, melyet a szabad akarattal **Ő maga adott.**”

„Ha Isten biztosan tudná előre, ahogy ti tanítjátok, hogy az általa életre keltett teremtmények közül szabadságukkal visszaélve melyek lesznek hűtlenek, azokat egyáltalán meg sem teremtette volna, hanem csak azokat, akikről előre tudja, hogy hozzá hűek maradnak.”

„Vallásotoknak Isten fogalmáról alkotott két másik tévedését szeretném röviden még megemlíteni, mivel az erről szóló részletesebb tanítást majd egy más alkalommal adom meg.”

„Ti úgy tanítjátok, hogy az **egy** Isten három személyben van. Azt állítjátok tehát, hogy három olyan szellem van, akik valódi Istenek, és együtt mégis egy Istent tesznek ki. Ez emberi tévhit és a legnagyobb bolondság. Nincs Szentháromság és nincs hármasság abban az értelemben, ahogy ti tanítjátok. **Isten egyetlen személyiség. Isten csak az Atya.** Minden más szent szellem Isten teremtménye. Egyikük sem egyenlő az Atyával.”

„Továbbá egy **örökre büntető** Istenről tanítotok. **Örök poklot** tanítotok. A pokol nem örök. Isten a szeretet. Egyetlen teremtményt sem taszít el magától örökre. Mindenki, aki saját hibájából elhagyja őt, ismét visszatér hozzá. Ez az igazság, amit én egy más alkalommal bizonyítani is fogok.”

Isten teremtményei és sorsuk

„Te mindent mérték, szám és súly szerint rendeztél el. Mindig megvan rá a módod, hogy megmutasd nagy hatalmadat, és ki tudna ellene szegülni karod erejének?”

(Bölcs. 11, 20-21 - Szentszéki)

Isten szellem, és minden, amit teremt, szintén szellem. Saját képére olyan mérhetetlen mennyiségű szellemet keltett életre, hogy nincs oly földi számotok, mellyel ezt csak közelítőleg is kifejezhetnétek.”

„Hogy a végtelen nagy és mindenható Isten **milyen módon** teremtette a szellemi világot, azt neked, embernek nem tudom elmagyarázni. Ezt nem is kell tudnia egy embernek, ennek semmi jelentősége lelki üdve szempontjából. Elegendő azon összefüggéseket megismerni, melyek az emberek és az isteni teremtés között fennállnak. Ebből kiderül, miért van az ember a földön, és mely feladatokat kell teljesítenie földi léte során. Erre szolgál tanításom az isteni teremtésről.”

„Isten a világot **nem egyszerre** teremtette. Isten a nagy Alkotó, aki a végtelenül bölcs törvények alapján a kicsiből megalkotja a nagyot, az egyből a sokat, a billió maggal rendelkező fa magjából az új fa csíráját; aki a családot nem úgy teremti, hogy a szülőket és gyerekeket egyszerre kelti életre, hanem először egy szülőpárt alkot, megadja nekik a nemzőerőt, így a gyerekek születésével lassan nő a család, ebből a családból új családok állhatnak elő a végtelenségig.”

„Ugyanilyen módon járt el Isten szellemi teremtésében. Minden törvény, melyet a földi életben láttok, a szellemi világban éppúgy megvan. Ismételten és nyomatékosan utalok erre a tényre, és mindig hangsúlyoznom kell, hiszen ez a túlvilágra vonatkozó minden tudás igazságalapja, függetlenül attól, hogy elfogadjátok vagy gúnyos mosollyal, hitetlenül elutasítjátok magatoktól.”

„Hitetlenül rázzátok majd akkor is a fejeteket, ha azt mondom, hogy a **férfi és nő kapcsolata**, mely a természetben és minden élőlénynél megvan, a szellemi teremtésben is ugyanilyen körben érvényes, érvényesnek kell lennie. Hiszen az anyag csak a szellemiség megtestesülése, tehát csak a **szellem egy másik állapota**, ami a szellemi törvényeket nem szünteti meg, hanem egy, az anyagnak megfelelő módon működteti. Ahogy a földi teremtményeknél is minden fajnál van

hímnemű és nőnemű lény, úgy a szellemi teremtésben is vannak férfi és női szellemek. A férfiszellemek száma megegyezik a nőiekkel. Minden férfiszellemhez Isten törvénye szerint női szellem van rendelve. Ők teljesen összeillők és egymás kölcsönös kiegészítésével és a hűséges együttműködéssel Istentől kapott feladatukban találják meg legmagasztosabb személyes örömeiket. Az ilyen egymásnak teremtett szellempár megnevezése *Duale*. Ez annyit jelent, hogy **ketten, akik ösztartoznak**. Ezek azok a házasságok, melyek az égben kötötnek.”

„**A férfi és nő párkapcsolatának ezen törvénye alól csak Isten kivétel. Tehát ugyanez a törvény Isten első életre keltett teremtményére, Isten fiára, akit ti Krisztusnak neveztek, ugyanígy vonatkozik.** Minden teremtett szellemre vonatkozik a Biblia szava: »Férfit és nőt teremtett«, és a másik idézet: »Sokasodjatok és szaporodjatok!« ”

„Krisztus a legmagasabb rendű szellem, akit Isten mindenhatóságában teremtett. Ő Isten legtökéletesebb hasonmása, amennyire csak egy teremtett szellem az alkotó tökéletességével rendelkezhet. Ezért Pál joggal említi így: »Ő a láthatatlan Isten **képmása**, minden teremtmény **elsőszülette**.« (Kol 1,15 - Szentszéki). Krisztus tehát nem Isten, ahogy ma sokan tanítják, hanem az elsőként teremtett, **Isten fia**, az Ő legmagasztosabb és legtökéletesebb teremtménye.”

„Krisztus után még hat szellem kelt életre, akiket szintén *Isten fiainak* neveznek, de ők égi testük létezését Isten elsőként teremtett fiának köszönhetik, akit nagyságában, hatalmában és dicsőségében nem érnek utol.”

„Isten második *fia* az volt, akit ti *Lucifernek* neveztek: a fény hordozója, Krisztus után a legnagyobb teremtett szellem, aki később hűtlen lett Istenhez. Isten *hét fiának* másikával Tóbiás történetében találkozhattok. Ott található Ő, mint az ég magas szellemének emberi megtestesülése, aki az ifjú Tóbiást kísérte, és Tóbiás családjának így mutatkozott be: »Ráfael vagyok, egy a hét angyal közül, aki mindig készen áll arra, hogy az Úr fölséges színe elé lépjen.« (Tóbiás 12, 15 - Szentszéki).”

„Az egész életre keltett szellemvilág Isten elsőként teremtett fián kívül nem Isten **közvetlen** teremtménye, mint az első fiú, hanem őket az elsőként teremtett fiú teremtette, akinek Isten teremtőerőt adott.

Ezért írja Pál a kolosszeieknek írt levelében: »Mert benne teremtett mindent a mennyben és a földön: a láthatókat és a láthatatlanokat, a trónusokon, uralmokat, fejedelemségeket és hatalmasságokat. Mindent általa és érte teremtett. Ő előbb van mindennél, és minden benne áll fönn.« (1, 16-17 Szenszékí). - Ahogy az egész emberi faj **testi** létének forrásai az első emberek voltak, úgy az egész szellemvilág **testi** létének alapja Krisztusban van. Ahogy az emberek az első ősapától **csak anyagi testüket** kapják sok generáción keresztül, szellemük viszont nemzöjüktől függetlenül egyesült testükkel, úgy a mennyei lények is **mennyei testüket** a mennyei teremtés elsőszülöttének, Isten első fiának köszönhetik, de szellemük, mint Istentől jövő, minden alkalommal Istentől egyesült mennyei testükkel. A **mennyei test és földi test** közötti megkülönböztetés a korábbi magyarázataimból már érthető. A túlvilági lényeknél a test szellemi formában van jelen. Erre tanít Pál a korintusiaknak írt első levelében: »**Van égi test meg földi test**, de másként ragyog az égi, másként a földi. ...« (15, 40,45 - Szenszékí) Ha van érzéki test, van szellemi is. A szellem alakját abban kapja meg, amit *ódtestnek* neveznek. A szellem Isten egy szikrája, amely azon burok szerint világít, melyben megtestesül. Ez csak képletes. De számotokra, emberek számára csak ilyen tökéletlen képekben lehet a szellemi dolgokat érthetővé tenni.»

„Ahogy a földi teremtésben nálatok is az élőlények legkülönbözőbb fajtái és típusai fordulnak elő, magasabbrendűek és alacsonyabbrendűek egyaránt, de minden fajta és típus tökéletes az általa elvégzendő feladat szempontjából, ugyanúgy van ez a szellemeknél is, akiket Isten mennyei testükben egyedi lényekként alkotott meg, a fajták és típusok csodálatos sokaságában. A Biblia szerint ti is megkülönböztetitek a kerubokat, szeráfokat, arkangyalokat, angyalokat, uraságokat, hatalmokat és vezéreket.»

„A Krisztus által teremtett és vele egy közösséggé vált szellemvilág csodálatos **élő szervezetté** egyesült, amelyben minden szellem a szellemi közösség tagja, és különböznek fajtájukban és tökéletességükben. Ahogy a földi test tagjai alakjuk és feladatuk különbözőségük ellenére szerves egészet képeznek, ahol egyik tag sem felesleges és egyik tag sincs kizárólag önmagáért, így a szellemi teremtmények is egy szellemi képeznek, ahol Krisztus a fej, és a szellemvilág többi része képezi a tagokat. A jól elrendezett földi birodalmakban is a király, mint a nemzet feje minisztereivel, kisebb-nagyobb szolgálóival és az alattvalók

összességével együtt egyetlen családot képez, ahol mindenki az közösség jólétéért dolgozik, és az egyének boldogsága is a köz jólététől függ. Ugyanígy van ez a nagy szellemcsaládban is. Minden szellemnek megvan a maga feladata, legyen az nagyobb vagy kisebb, de mindannyian egy nagy, csodálatos egységet képeznek, ahol egyetlen szellem sem felesleges és egyetlen szellem sem magáért dolgozik, hanem másokkal együtt fáradozik azon a csodálatos feladaton, melyeket Isten teremtményeinek kell végrehajtaniuk. Mindannyian részesei Isten működésének és ennek következtében mindannak az örömmek és szépségnek is, amit létrehoznak Isten és Krisztus, az Isten által választott király dicsőségére.”

„Ezért beszél Pál apostol leveleiben mindig *Krisztus testének titkáról*. »Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata, úgy sokan egy **test vagyunk a Krisztusban**, egyenként pedig egymásnak tagjai. Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak.« (Róm. 12, 4-6 - Ökumenikus). - »Inkább igazságban kell élnünk és szeretetben, hogy egyre inkább összeforjunk a Fővel: Krisztussal. Ő az, aki az egész testet egybefogja, és összetartja a különféle ízületek segítségével, hogy a tagok betöltsék az erejükhöz szabott feladatkört. Így növekszik a test...« (Ef. 4,15-16 - Szentszéki). - »De nem ragaszkodik a Főhöz: pedig ő tartja össze az egész testet inak és ízületek segítségével, és az ő általa növekszik az Isten szerinti növekedéssel.« (Kol. 2,19 - Ökumenikus).”

„A szellemek ezt a nagy közösségét Pál *egyháznak* is nevezi. »Ő a feje a testnek, az egyháznak is,« (Kol. 1,18 - Ökumenikus). - »Mindent lába elé vetett, őt magát meg az **egész Egyház fejévé tette: ez az ő teste** és a teljessége annak, aki mindenben mindent teljessé tesz.« (Ef. 1,22-23 - Szentszéki).”

„Az *Egyház* tehát az Istenhez hű szellemek közössége Krisztus királyi vezetése alatt. Az *Egyház* szó jelentése: *Az Úr uralkodása*. Az *Egyház* fogalmának tehát semmi köze a **földi egyházaitokhoz** és a vallási közösségekhez. Mindez az emberek műve, mely emberi tévedésekből keletkezett és múlandó, mint minden emberi dolog.”

„Az, amit Pál *Krisztus szellemi testeként* ír le, a szellemi teremtésben **tökéletes valóság** volt. Az összes létező szellemi lény a nagy szellemi szervezet szelleme volt és Krisztusnak, a Főnek alá volt rendelve. Ők nem lettek kényszerítve, teljes szabadsággal rendelkeztek.

Amit tettek, akaratuk szabad döntése szerint történt. Hűséggel csatlakoztak Krisztushoz, Isten királyához és helytartójához, és ezáltal Istenhez magához is. A szeretet belső köteléke övezte a nagy szellemi családot. Krisztusnak, mint Isten felhatalmazottjának a kormányzása nem annyira uralkodói trónolás volt, mint inkább testvéri védelmű vezetés. Ő volt az erős védő kéz a gyengék felett.”

„A **szabad akarat**, melyben a szellemek mint az Alkotó legnagyobb ajándékában részesültek, természetesen megadta nekik azt a lehetőséget, hogy Isten által rendelt királyuk rendelkezéseivel szembehelyezkedjenek. Isten első fián kívül az összes teremtett szellemre vonatkoznak a Szentírás sorai: »Hiszen szolgálóban sem bízhat meg, és angyalaiban is talál hibát.« (Jób 4,18 - Ökumenikus). - És a másik helyen: »Hiszen még szentjeiben sem bízhat, a menny sem elég tiszta szemében.« (Jób 15,15 - Ökumenikus). - Mégis **szent Szellemek** maradnak mindaddig, amíg Isten és Krisztus uralmát maguk felett elismerik, és magukat **elfordulásuk által Isten birodalmától el nem választják.**”

„**Sajnos Isten birodalmában a szellemvilág egy nagy része elpártolt Istentől, amikor fellázadt Krisztus királysága ellen.** Ez **nem Isten elleni közvetlen lázadás** volt, ahogy ti tanítjátok, hanem az általa rendelt helytartó ellen irányult.”

„**Ez volt az első forradalom.** Ezeket a folyamatokat emberileg nem tudjátok eléggé elképzelni. Ugyanolyan volt, mint a ti földi forradalmaitok. Hiszen a ti forradalmáraitoknál sem a forradalmárok anyagi teste az, amely a felkelés tervét kovácsolja és megpróbálja azt kivitelezni, hanem a földi emberek szelleme. És ha nyomon követitek az emberi forradalmak folyamatának részeit, akkor az igazsághoz nagyon közel álló képet kaphattok az első forradalomról, mely Isten szellemi birodalmában zajlott le.”

„Minden forradalmat hosszú kezek készítének elő, nem azonnal keletkeznek. A forradalmak egy hangadóból indulnak ki, aki lehetőleg sok azonosan gondolkodót gyűjt maga köré, beavatja őket terveibe és a siker esetén magas hivatalokat és hatalmi állásokat helyez jutalmul kilátásba. A tervbe beavatottak először óvatosan, majd mind nyíltabban elkezdik a nép nagy tömegeinek megdolgozását, mert nélkülük nem lehetséges forradalom. Ezek az úgynevezett **csatlósok**, akik a földi forradalmak esetében tombolnak és üvöltöznek, általában azt sem tudják,

miről is van szó valójában. Csatlakoznak, mert mások is csatlakoztak, üvöltének, mert mások is üvöltének. Ezért nem is bűnösök olyan mértékben, mint a **lázadás vezetői**, akik a tervet teljes horderejével éretten átgondolták, és minden részében alaposan előkészítették. Ők pontosan tudják, mit akarnak. Ezért őket az emberi törvények szerint is a legsúlyosabb büntetés terheli, míg a csatlósok tömegét sokkal enyhébben ítélik meg és kezelik.”

„Isten szellembirodalmának forradalmában a **hangadó** Lucifer volt, a Legmagasztosabb második fia, a fény hordozója, aki Krisztus után Isten teremtésének második legnagyobb és legszebb szelleme. Hogy mit akart? - Feljebb akart törni. **Mint első személy akart uralkodni** és nem akart másodikként egy első vezetése alatt állni. Krisztus helyére akart lépni, és helyette akart király lenni. Testvérét le akarta taszítani.”

„Ez a terv sem készült el azonnal. Lassanként forrt csak ki benne, míg ez szabad döntésként és ezáltal beteljesedett bűnként bemocskolta ezt a magas szellemet.”

„Isten nem avatkozott be, hogy a lázadást csírájában elfojtsa, és erőszakkal megakadályozza, pedig megtehetette volna. Meghagyja teremtményei szabad akarátának útját, ahogy nálatok, embereknél sem avatkozik be, ha bűnre készültök, és ennek érdekében megteszitek az előkészületeket. Ő hagyta, hogy Lucifer és **hangadói** nyugodtan dolgozzanak és nem zavarta fáradozásait, mikor magasztos vezető szellemeket próbáltak megszédíteni, és a csatlósok hadát ígéreteikkel elcsábítani. Ez volt a nagy próbatétel, ami elé Isten az egész teremtett szellemvilágot akarta állítani. Szabad akaratukból dönteniük kellett, hogy Krisztus, az Isten által rendelt jogos király mellett maradnak, vagy átállnak Luciferhez.”

„A csatlósokhoz, akik minden szellemi szinten nagy számban fordultak elő, tartozott az a szellemvezér, akit Bibliátok emberként Ádámként említ. Számptalan ilyen szellemi vezér van Isten szellemi birodalmában. Az egyes vezérek alá nagy szellemi seregek tartoztak. Ádámnál is így volt ez. A forradalom társszervezőjeként sok ilyen vezér segített Lucifernek a forradalom előkészületeiben. Mások, köztük Ádám is, kisebb-nagyobb seregükkel a csatlósokhoz tartoztak.”

„Majd eljött az óra, amikor Lucifer és követői elég erősnek hitték magukat, hogy magukhoz ragadják az uralmat a szellemek birodalmában, mert Mihály harci seregének egy nagy részét is bevonták

közös dolgaikba. A földi forradalmaknál is azon van a legnagyobb hangsúly, hogy a hadsereget megnyerjék a forradalmi eszmék számára. Ez Lucifernek is széles körben sikerült. Az ilyen, bizonyos fokig állandó hadsereget Isten arra az esetre állította fel, hogy egyszer szükség lesz rá, ahogy nálatok is van állandó hadsereg, melyet fenyegető veszély esetére szereltek fel.”

„Amikor a harc elkezdődött és kiderült, hogy a szellemek Krisztus mellett vagy ellene döntöttek-e, Isten beavatkozott. A próbatételnek vége volt. A külső vagy belső elpártolás befejezett tény volt. Ekkor következett a büntetés. Mihály vezér parancsot kapott, hogy hadseregének hűségben megmaradt légióival taszítsa le a lázadókat. Isten erejét megkapva végrehajtotta a parancsot. Szörnyű volt az a sors, amely az egykori fényhordozónak és vele egyesült vezetőtársainak jutott osztályrészül. A teremtés legmélyebb szféráiba kerültek, melyek sötétségéről és szörnyűségéről még csak közelítő képet sem tudtok alkotni. Én sem vagyok képes elmagyarázni, mit jelent ez a sötét mélység létének valódi fogalmával. Ez vonatkozik a földi sötétségre is. Ti csak azt veszitek észre, hogy a sötétség ott lép fel, ahol a fény teljesen megszűnik. És minél kevesebb a fény, annál nagyobb a sötétség. Tehát a sötétség a fény elvonásával **keletkezik**. De hogy ez **miből áll**, ahhoz hiányoznak fogalmaitok. Tapasztalatból tudjátok továbbá, hogy az összes szín összekeverésével fehér színt kaptok, és a fénysugár az összes színt tartalmazza; hogy a fekete szín nem más, mint az összes szín hiánya. Alkalmazd ezeket az emberi tapasztalatokat a bukott szellemvilág kizárására minden fényből és minden színből, akkor megsejtheted, hogy milyen áttörhetetlen lehet ez a sötétség, még ha nem is tudod, mit is jelenthet ez az ő fogalmaik szerint.”

„A Szentírás többször is beszámol a szellemi harcról és a Gonosz bukásáról. Krisztus maga is mondja: »Láttam a Sátánt villámként leesni az égből.« (Luk. 10,18 - Ökumenikus). - János apostol pedig egyik látomásában látta Mihály és légióinak harcát Lucifer ellen. »Ezután nagy harc támadt a mennyben. Mihály és angyalai megtámadták a sárkányt. A sárkány és angyalai védekeztek, de nem tudtak ellenállni, s nem maradt számukra hely a mennyben.« (Jel. 12,7-8 - Szentszéki). - Péter azt írja: »Mert az Isten nem kímélte meg a bűnbe esett angyalokat sem, hanem az alvilág sötét mélységébe taszította őket, hogy őrizetben maradjanak az ítéletig.« (2 Pét. 2,4 - Ökumenikus) (Megjegyzés: A német szövegben a

következő áll: ... ahol addig maradnak őrizetben, míg ismét vissza nem térnek Istenhez. A ford.)”

„A szellemek teremtése és a szellemvilág egy részének bukása az ősi Biblia leírásaiban hasonló módon szerepel, mint ahogy én most bemutatam. Később viszont ezt a részt kihagyták.”

„A szellemvilág nagy részének bukása után joggal merül fel nálatok, embereknél a kérdés: Hogyan lehetséges egyáltalán, hogy Isten magasztos és boldog szellemei is elbukhatnak? Az ok ezeknél a szellemeknél ugyanaz, mint ami a ti szellemetekben is gyakran a hibás lépések előidézője: **A többre való törekvés**. Akinek sok van, még többet akar. És akinek nagy hatalma van, az látni akarja hatalma növekedését is, még olyan veszély árán is, hogy egy csapásra mindent elveszíthet. Ezt láthatjátok az emberiség történelmének nagyjainál és a mindennapi élet kisembereinél egyaránt.”

„Ezékiel Isten megbízásából megható szavakkal ábrázolja a Tírusz bukásáról szóló siratóénekekben az okot, amiért szellemként elbukott, mikor Lucifer csatlósaként részt vett a szellemek forradalmában és ezért taszította le az Úr: »Te voltál a mintakép, tele bölcsességgel, tökéletesen szép. Édenben, Isten kertjében voltál, mindenféle drágakő borított: rubin, topáz és jáspis, krizolit, ónix és nefrit, zafir, karbunkulus és smaragd. Aranyból készültek foglalataid, és a rajtad levő vésetek teremtésed napján elkészültek. Fölkent kerubot adtam melléd, hogy oltalmazzon, Isten szent hegyén voltál, tüzes kövek közt járkáltál. Feddhetetlen életű voltál teremtésed napjától fogva, míg álnokság nem lett található benned. A nagyarányú kereskedés közben megteltél erőszakkal, és vétkes lettél. Azért száműztelek az Isten hegyéről, és elkergetett az oltalmazó kerub a tüzes kövek közül. **Szépségedben felfuvalkodtál**, rosszra használtad bölcsességedet a fényűzés kedvéért. Ledobtalak a földre... Sok bűnőddel, álnok kalmárkodásoddal meggyaláztad szentélyeidet. Azért tüzet gyújtottam benned, és megemésztett téged, hamuvá tettelek a földön mindenki szeme láttára. Akik csak ismertek a népek között, szörnyülködnek rajtad. Rettenetes véged lett, nem lesz belőled soha semmi. (Ez. 28, 11-19 - Ökumenikus).«” (Megjegyzés: A német szövegben *soha* helyett *beláthatatlan idő*kig szerepel. A ford.)

„*Elméd nagyravágyó lett* - ezekkel a szavakkal lehet leghelyesebben visszaadni a szellemvilág bukásának okát. A *nem akarok szolgálni, uralkodni akarok* nézet okozta a bukást.”

„**És mi történt a számos csatlóssal?** Ők messze nem voltak olyan bűnösök, mint a vezérek serege. Isten őket csak bűneik mértékében büntette meg. Igazságtalanság lett volna, ha Isten őket Luciferrel együtt a sötétség mélységébe taszította volna.”

„Isten nagyon kegyes volt hozzájuk. Viszonylag csekély büntetést szabott ki rájuk. Noha kizárta őket dicsőségéből, de egy olyan szférába tette őket, amit ha látnátok, a mennyországnak tekintenének. Ugyan nem lehet összehasonlítani azzal a dicsőséggel, mellyel ezek a csatlósok Isten birodalmában rendelkeztek, mégis a **Paradicsom** fogalmával köthetitek össze. Hiszen az a szféra, ahova őket helyezte, a Bibliákban a *Paradicsomként* szerepel. **Anyagi világ ugyanis akkor még nem volt.** A Paradicsom bibliai ábrázolása, miszerint az egy szép kert patakokkal, fákkal, virágokkal és gyümölcsökkel azt a képzetet kelti bennetek, hogy azt a Földre képzeljétek. Semmit nem tudtok arról, hogy ugyanaz megvan a túlvilági szférákban **szellemi formában**, ami a Földön **anyagi formában** megvan. Ott is vannak alakok, lakások, patakok, fák, bokrok, virágok, gyümölcsök, étel és ital, arany és drágakövek, hegyek és völgyek, zene és ének, illat, színek, hangok. A Biblia számos helyen igazolja adataimat. Ott bemutatják Isten városát, falakkal és kapukkal, vizekkel, melyek ott folynak, virágokkal, melyek virágoznak, és minden finomsággal, mely a szívet megörvendeztet. Úgy gondoljátok, hogy ezt csak képletesen kell érteni. **De ezek nem csak képek, ez a valóság.** Krisztus maga is mondta: »Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.« (Ján. 14, 2-3 - Ökumenikus). - Krisztus azt is mondta: »Bizony, mondom nektek, hogy **nem iszom többé a szőlő terméséből** addig a napig, amikor újat iszom az Isten országában.« (Márk 14,25 - Ökumenikus). - És már az Ószövetségben is azt mondja Rafael angyal Tóbiásnak: »Azt hittétek, enni láttok, pedig az csak látszat volt.« (Tób. 12,19 - Szentszéki) (Megjegyzés: a német szöveg szerint, pl. Luther fordításában: Láthatatlan ételt és italt fogyasztok, amit az emberek nem láthatnak. A ford.) - Vagy nem említi kifejezetten a bukott kerubnál Ezékiel a csodálatos szellemi ruháját, amely drágakövekkel és arannyal van díszítve, amelyet a magas rangú szellem a bukása előtt viselt? Nem tanítottalak-e meg az ódról szóló tanításban behatóan arra, hogy minden szellem szellemi teste ódtest és hogy a földi testek csak az

ódtest sűrítései? Az ód legtökéletesebb formája tehát nem az anyaggá sűrített, hanem a szellemi. Nem az anyagi test a legszebb, hanem a szellemi. Nem az anyagi drágakő a legpompásabb, hanem a szellemi; nem az anyagi arany a legértékesebb, hanem a szellemi. Hiszen az arany és a drágakő akár anyagi, akár szellemi formában nem más, mint csodálatosan elkészített ód, egyik esetben sűrített, a másik esetben sűrítetlen formában. Lehet, hogy ez számotokra nehezen érthető, hiszen fogalmaitok teljes mértékben az anyagra vonatkoznak. A szellemi állapotról fogalmatok sincs. Fiatalkorotokban nem tanították meg rá. A tisztánlátók viszont, akik szellemi szemekkel a szellemi dolgokat is látják, az elmondottakat teljes mértékben megértik. Ők a Paradicsom ábrázolását is a fákkal, növényekkel, gyümölcsökkel, folyókkal szellemi szféraként értik. Amit álmodban átélsz, azt sem anyagi módon érzékeled, hanem az alvó előtt mindez szellemi formában és alakban jelenik meg.”

„A Paradicsom ezen szellemi szférájába kerültek tehát a szellemi forradalom csatlósai. De nem csak **büntetésből**, hanem **újboldi próbatételre** is. Ez Isten igazságosságának és jóságának aktusa volt, hogy ezeknek a szellemeknek megadta a lehetőséget arra, hogy gyengeségük miatt elkövetett hibás lépésüket egy próba teljesítésével újra jóvátegyék. Ők csak csatlósok voltak és bűnük nem érzelmviláguk **gonoszágát** tükrözte. Őket gyenge órájukban környezték meg a kísértő szellemek. Külsőleg ők is részt vettek Krisztus királyságának megtagadásában. Érzületükben félig Krisztus, félig Lucifer pártján álltak, ahogy ez sok embernél is előfordul. Ők bizonyos fokig a két oldal között ingadoztak. Isten igazságossága viszont érzelmviláguk végérvényes állásfoglalását kéri. Ezért figyelmeztetésül a Paradicsomba, egy *semleges zónába* helyezte őket. Itt dönteniük kellett. Ez a döntés nem esett volna nehezükre, ha azon szellemi képességeikkel még teljes mértékben rendelkeztek volna, amelyeket korábban Isten birodalmában megkaptak. De ez nem így volt. Hiszen ahogy már az ódról szóló tanításban közöltem, egy szellem ellenkezése Istennel szemben szellemi ódtestének változását okozza. Megzavarosodik, elveszti tisztán szellemi alakját, és sűrűbbé válik. Ez nemcsak a felismerést nehezíti meg, hanem mindenekelőtt a szellem elveszti emlékeit korábbi létezéséről. Ezért a szellemek a paradicsomi szférában már nem emlékeztek arra a dicsőségre, mellyel Istentől való elfordulásuk előtt rendelkeztek. Hiszen ha visszaemlékeztek volna korábbi boldogságukra, és összehasonlították volna mostani állapotukkal, akkor egy másodpercig sem ingadoztak

volna, hogy kit kell választaniuk. De nem tudtak sem az elvesztett dicsőségre, sem a bekövetkezett szellemi harcra, sőt a harc során elszenvedett letaszításukra sem visszaemlékezni. Csak pillanatnyi létezésükről tudtak, mint ahogy **ti emberek is csak mostani életetekre emlékeztek**, nincs emlékképek korábbi létezési fokozataitokról, hiszen a legtöbb ember azt hiszi, hogy jelenlegi emberi megszületésével először kelt életre. Sem a korábban Istennél töltött időről, sem szellemük ezutáni földi megtestesüléseiről nincs fogalmuk. Csak néhány ember sejti homályosan, hogy már korábban is élt.”

„A próbatétel, melyeket a paradicsomi szellemeknek ki kellett állniuk, az volt, hogy Isten valamit megtiltott, amit ők nem értettek. A Biblia ezt a tiltást egy tiltott gyümölcssel ábrázolja. A tilalom az összes csatlósra vonatkozott, akik Ádámhoz hasonlóan letaszítottak, vele együtt azonos szférában tartózkodtak és azonos ódtestbe öltöztek.”

„E szellemek körül már ott fáradoztak az Istenhez hű seregek éppúgy, mint a mélység sötét hatalmai; az előbbieket állhatatosságra próbálták őket rávenni, valamint az isteni tilalom betartására; az utóbbiak semmilyen fáradságot sem sajnáltak, hogy a legcsábítóbb bűvölettel a tilalom figyelmen kívül hagyását a legkívánatosabbnak tüntessék fel. Ez az a harc, ami még ma is ott tombol minden ember körül. Az egyik oldalon a gonosz sugalmazása, mely az isteni törvény áthágására készítet és a bűnt előnyösnek tünteti fel. A másik oldalon a Jó belső hangja, mely int és figyelmeztet, hogy az ember ne engedjen a gonosznak. Az embernek el kell döntenie, melyiket követi.”

„És ha ti földi életetek során céljaitok számára a nép nagy tömegét meg akarjátok nyerni, akkor először megkísérlitek azokat a személyiségeket oldalatokra állítani, akik a nép szemében tekintélyesek, és akiknek az ítélete és tettei a széles tömegek számára mérvadó szokott lenni.”

„Így történt ez a Paradicsom szféráinak seregeivel is. Közülük igen nagy szellemi képességei miatt kitűnt Ádám, az egykori magas rangú mennyei vezér. Természetes, hogy az ő állásfoglalása Isten parancsaival szemben mérvadó volt a Paradicsom többi szelleme számára. Ezért a Gonosz elsősorban őt kereste meg, hogy rávegye a bukásra. Ehhez azt a női szellemet használta fel, aki Ádámmal egy duáléba volt rendelve, és akit Bibliátok *Évaként* említ. Éva áldozatául esett a Gonosz csábításának,

és Ádámot is a bukásba vezette. Ezt a példát követte az egész szellemi sereg, akik a Paradicsom szférájában tartózkodtak.”

„E második esetben Ádám és a többi csatlós a Gonosz tulajdonai lettek, és Luciferrel szinte azonos szinten álltak. A Paradicsom szféráiból a sötétség mélységeibe süllyedtek le. Most Lucifer lett e szellemek vezére. Saját birodalmában magától értetődően ő volt az uralkodó. De Isten hatalmában volt, és nem tehetette azt ezért, amit akart. Ám uralkodói jogainak gyakorlását azok felett, akik **önként** lettek alattvalói, Isten nem szűkítette. Isten igazságosságának szörnyű következménye volt, hogy Lucifer mindazokat megtarthatta tulajdonaként, akik hozzá átálltak. Számukra már nem volt menekvés. Ha utólag meg is bánták, hogy a Gonosz hatalmába kerültek, mégsem volt számukra visszaút. Ők örökre alárendelték magukat a pokol uralkodójának. Ez az az adóslevél, melyet Pál a levelében említ, és amelyről azt írja, hogy ez jelenti a bukott szellemek megmentésének *áthághatatlan akadályát*.”

„Földi államaitokban sincs ez másképp. Ha valaki egy birodalom alattvalója lett, akkor csatlakoznia kell az ország kormányzatához. A kormányzat engedélye nélkül nem hagyhatja el az országot. És ha egy másik állammal hadiállapot lép fel, akkor az ellenséghez szóló átlépési engedélyt soha nem adják ki. Így van ez Lucifer birodalmában is.

Ő állandó hadiállapotban van Isten birodalmával. Ezért kizárt dolog volt, hogy Lucifer alattvalói egyikének is megadta volna az engedélyt, hogy az visszatérjen Isten birodalmába.”

„Egy másik példa. Aki önként belép az idegenlégióba, azt ott fogják. Belépését utólag ezerszer is megbánhatja, sírhat vagy panaszkodhat amiatt, amit neki ott ki kell állnia - mindez nem segít. Ott egy kemény hadseregbe tartozik, amely nem ismer irgalmat. Maradnia kell. És ha megpróbál megszökni, akkor a légiósok üldözik, visszaviszik, és még szörnyűbb sors vár rá. Semmilyen híd nem vezet hazájába, amit saját hibájából hagyott el.”

„Ilyen idegenlégió a Sátán birodalma is. Aki belépett hozzá, soha nem térhetett vissza. Semmilyen híd nem vezet át a szakadékon, mely a sötétség idegenlégiója és Isten birodalma között húzódik. Ezt a hidat később Krisztus megváltása építette csak fel.”

„Ugyanezt az igazságot mondhatja ki Krisztus Ábrahámval a gazdag emberről és a szegény Lázárról szóló példabeszédében: »Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik

innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.« (Luk. 16,26 - Ökumenikus).”

„Egy harmadik példa. Nézd meg annak a katonának a sorsát, aki a háborúban elhagyja saját seregét, és átáll az ellenséghez. Lehet, hogy később keserűen megbánja szökését, és nagyon vágyódik hazájába - az ellenség mégsem enged szabádon.”

„Tanításaimban elvezettelek addig a pontig, ahol a két birodalom már áthidalhatatlan ellentétben van. Az Istentől elváltak vagy a *halottak birodalma* - és Isten birodalma. A sötétség birodalma a fény birodalmával szemben. Lucifer királysága Krisztus királysága ellen. Itt Lucifer - ott Krisztus.”

„De Isten minden gyermekét szereti, azokat is, akik saját hibájukból elhagyták a szülői házat. És ahogy megteremtette őket fia közvetítésével, és Krisztus testének szellemi tagjaivá tette őket, úgy a kivált tagokat újra egyesíteni szeretné fia testével - legalábbis azokat, akik nem maradnak meg a kárhozatban, azokat ismét be kell oltani: »Istennek van hatalma arra, hogy ismét beoltsa őket.« (Róm. 11,23 - Ökumenikus).”

„De a letört ágak újraoltása az élet fájába, a lehullott tagok újraélesztése Krisztus testének életadó szervezetébe csak az elpártolt szellemek **szabad akarató elhatározása** nyomán következhet be. Isten megadta nekik a szabad akaratot. Szabad akaratú lépett egyikük vezéréként, másikuk csatlósként a szellemi harc alatt a felkelők soraiba. A csatlósok a Paradicsom szférájában az ismételt vizsgán szabad akaratú másodsor is elbuktak. Szabad akaratukkal kell tehát ismét felemelkedniük, és az atyai házba visszatérniük.”

„De ez lehetetlennek tűnik.”

„Először is Lucifernek és vezértársainak visszatérését kizártnak kell érvényesíteni. A bukott gőg halmozott gonoszsággá alakul át, mely inkább boldogtalan marad, mintsem hogy megalázkodjon.”

„Az egykori, csatlósként elcsábított szellemi seregek még most is lényegesen különböznek érzelmvilágukban uralkodóiktól. De nem látnak reményt a mélységből történő megmentésükre. És ahol hiányzik a megmentés reménye, ott hiányzik az akarat is ennek előidézésére. És ahol hiányzik az akarat, ott semmit sem lehet kezdeni a megmentés útjának elindítására.”

„De még ha maguk vissza is akartak volna térni, akkor Lucifer uralkodói joga olyan áthághatatlan akadályokat állított ezen szellemek elé, amit Istennek nem volt szabad csökkentenie, hiszen maga rendelte ki ezt számára.”

„»Hogy is maradhatna meg bármi, ha te nem akarnád, és hogyan állhatna fenn, ha te nem hívtad volna létre? De te kímélsz mindent, mert a tiéd, életnek barátja. Mert a te el nem múló szellemed van mindenben« (Bölcs. 11,26-12,1 - Szentszéki).”

„A szellemek bukása után Isten egy tervet készített, amelynek alapján vissza akarta vezetni a tőle elfordultakat.”

„A megváltási terv az a nagy titok, melyet a Krisztus által küldött szellemek közöltek Pállal és a többi apostollal.”

„De az apostolok nem merték az első keresztyény közösségeknek Isten üdvözítő tervének teljes igazságát közölni. Hiszen a legtöbb dolog számukra is felfoghatatlan volt benne. A keresztyény istentiszteleteken nekik is át kellett engedniük Isten médiumokon keresztül beszélő szellemeinek, hogy lassanként a teljes igazságba bevezessék őket. Ez ugyanolyan módon történt, mint ahogyan én tanítalak ezekre az igazságokra.”

„Először számodra sem lesz könnyű, hogy Isten megmentési tervének teljes igazságát felfogd. Ti, ahogy Pál ismétli az első keresztyényeknek, nem tudjátok elviselni a szilárd ételt. Számotokra is tejjel kell hígítani, mint a gyámoltalan gyermek számára. Az igazság teljes nagyságában és teljes terjedelmében jelenti a szellemek szilárd eledelét, melyet csak a szellemükben megerősödtek tudnak elviselni. Az igazságok **könnyen érthető kivonata az a tej**, amit azok kapnak, akik még csecsemők a hit és az igazság életében.”

„A következő tanításokkal nem tejet adok neked, hanem szilárd ételt, ahogy már az eddig közöltekben is volt szilárd étel. Nem elégedek meg azzal, hogy a nagy túlvilági kérdések igazságainak **ismeretét** közöljem csak. Tanításaimból sokkal inkább az egyes **igazságok eredeti összefüggéseinek felismerését** kelligyűjtened. **Hiszen csak a történetek okának felismerése elégti ki a szellemet.**”

Isten megváltási terve

„A tökéletesek között azonban mi is bölcsességet szönlunk, de nem e világnak, sem e világ múlandó fejedelmeinek bölcsességét, hanem Isten titkos bölcsességét szönljuk, azt az elrejtett bölcsességet, amelyet az Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre.”

(1.Kor. 2,6-7 - Ökumenikus)

A szellemvilág egy nagy részének elpártolása után Isten meghatározta azt a tervet, amely alapján a mélybe süllyedt szerencsétlen lényeket megmenteni, és birodalmába visszavezetni akarta.”

„Irgalma először a kevésbé bünösökre vonatkozott. Ezek azon mérhetetlen seregek voltak, akik a Paradicsom szférájában az újbóli próbán a végleges elpártolás bünét követték el. Csak az ő megmentésük után kerülhetnek elcsábítóik - Lucifer és vezértársai - vissza Isten atyai házába.”

„Isten igazságos. Az elcsábítottaknál a gyengeség büne áll fenn, míg csábítóiknál a gonoszság büne. Mivel bünük is ennyire különböző, a büntetésük és visszatérésük a mélységből szintén különbözik.”

„A megmentés első lépcsője az volt, hogy Isten megalkotta a **javulási szférákat** olyan felfoghatatlan törvények alapján, amit csak Isten bölcsessége érthet meg. A bukott szellemek felemelkedésének e fokozatára utal Pál az efezusiaknak írt levelében, amikor a fejlődés fokozatairól beszél, amelyet Isten rendelt el, hogy tervét végrehajtsa, miután fiával ismét mindent egyesíteni akart. Ezen a helyen az eredeti szöveg egy többemeletes ház építésének példáját használja. Ha ezt a képet szellemileg értelmezed, a bukott szellemek *javulási szférája* könnyebben érthető számodra.”

„Az, amit ti *pokolnak* neveztek, a legmélyebb szint, ahova a bukott szellemek kerültek. De maga a pokol is számos javulási szférát tartalmaz, amelyekben a szellem érzületének javulásával feldolgozhatja magát az első **földi** szféráig. Először az alacsonyabbrendű állatok szintjére jutnak, majd fejlődésük következő szintjei a kövek, a növények, virágok, magasabbrendű állatok, és végül a legmagasabbrendű állat szintjére jutnak, amelynek ti az *ember* nevet adtátok. Ezek a földi szintek nem csak a Földön léteznek, hanem számos más égitesten is. Tehát sok, a Földeteken párhuzamos szint létezik. A földi szintek sem csak anyagi alakban léteznek, ahogy ti az állatvilágot, növényvilágot és ásványvilágot látjátok,

hanem a nekik megfelelő **szellemi** alakban is, így tehát létezik szellemi állatvilág, növényvilág és ásványvilág a maga legkülönbözőbb nemű és fajtájú élőlényeivel, melyeket e birodalmakban hasonló **ódttest** vesz körül, mint amit ti ezen a földön az **anyagi testként** láttok. A földi fokozatokkal párhuzamos szellemi fokozatokba kerülnek a földi halál után az anyagi testtől elvált szellemek, és ott is maradnak, míg egy új földi születésben ismét meg nem testesülnek. Ha egy szellem nem mutat javulást, mindaddig ugyanazon a szinten testesül meg, míg nem válik elég éretté a magasabb szinten történő megtestesülésre.”

„Minden egyes javulási szinthez a szellem testi alakja esetében Isten különleges beavatkozására van szükség. Ez abból áll, hogy a szellempár ódalakját a szint formájának megfelelően testesíti meg, és megadja nekik azt a képességet, hogy nemzés által e szint testét tovább tudják örökíteni. A szellemek maguk pedig a szellemvilág fennálló törvényei alapján foglalják el ezeket a testeket.”

„Ti emberek persze nem érthetitek meg e folyamatok hogyanját, hiszen még a természet eseményeit, ami titeket körülvesz és naponta saját szemetekkel láthatjátok, sem értitek meg teljes valóságában.”

„Tudományotok a származás kérdéseivel foglalkozik, különösen az ember majomtól származó eredetével.”

„Egy magasabb szint alacsonyabból való testi eredete nem létezik; egy növény nem teremt állatot, alacsonyabbrendű állat nem teremt magasabbrendű állatot. Az élőlények minden fajtája a saját fajtáját hozza létre. De minden fajon belül vannak rasszok. A különböző rasszok tagjai a fajon belül egymás között nemzőképesek.”*

*Az e részben használt, fajokkal kapcsolatos terminológia az 1920-as évekének felel meg.

„Az ember a majmok fajtájához tartozik. Ő e faj legmagasabb rassza. Joggal mondhatjuk, hogy a majom a legalacsonyabbrendű ember, és az ember a legnemesebb majom. De testileg nem a majomtól származik, csak a majom áll hozzá földi fejlődésében a legközelebb.”

„Az ember szelleme, mielőtt először testesült volna meg emberi testben, állat testében volt. Tehát szelleme ugyanaz, csak a különböző természeti szintek állandóan tökéletesebb alakjára jut el.”

„A természeti szintek az anyagi létezésükben nem mutatnak változást. Ma is olyanok, mint évezredekkel korábban voltak. Csak az idők

során néhány faj kihalt, mivel nem testesült meg bennük többé szellem. Isten ezért más, magasabbrendű fajokat alkotott, melyekben azok a szellemek testesülhettek meg, akik számára korábban a kihalt fajok voltak meghatározva. A kihalt fajok a felfelé irányuló fejlődés köztes állomásai voltak. Amikor kihaltak, és helyükre magasabbrendű állatok léptek, az adott szellemeknek hosszabb ideig kellett várniuk, míg a magasabbrendű fajokba juthattak, amelyek a kihalt fajok helyébe léptek.”

„Ezért találhatjátok meg a korábbi idők kihalt növény-, és állatfaj-táinak testi maradványait.”

„A szellem a magasabb javulási szintről soha nem sülyedhet vissza az alacsonyabbrendűbe, legfeljebb megáll az adott szinten. Ahogy már mondtam neked, az a szellemi lény, aki földi halálakor a megtestesülés magasabb szintjére nem léphet, az addig testesül meg ugyanazon a szinten, míg a következő szintre meg nem érik. Ugyanez vonatkozik az emberre is. Ha szelleme az Istenhez vezető úton, földi életében nem tökéletesedik, ismét ember lesz. Minden élet vizsga. Aki megbukik, addig kell ismételnie, míg a vizsgán meg nem felel. Ezek olyan isteni törvények, melyek az összes teremtményre egyaránt vonatkoznak. Istennél nincs önkény.”

„Elmondtam már neked, hogy a szellem nem sülyedhet vissza az alacsonyabb szintre. Ennek az az oka, hogy ha egy szellem valamelyik pontban rosszabbá válik, mint annak előtte volt, azért egy másik ponton még javulhatott és ezek kiegyenlítik egymást. Erről is egy Isteni törvény rendelkezik.”

„Annak az időszaknak a hosszát, amely a szellemek elpártolásától addig tartott, míg az első bukott szellem elég éretté vált arra, hogy emberként megtestesüljön, el sem tudjátok képzelni. »Az Úr előtt ezer év annyi, mint egy nap.« (2.Pét. 3,8 - Szentszéki).”

„Ezekről az igazságokról a mai kereszténység semmit sem tud. Visszatetsző a te eddigi gondolkozásmódod számára is. De tagadnám el előled az igazságot csak azért, mert számodra hihetetlennek tűnik és mert embertársaid nevetni fognak rajta? Neked van alkalmad arra, hogy a különböző spiritiszta összejöveteleken rákérdezz ezekre az igazságokra és meg fogod látni, hogy mindenhol igazolják őket.”

„Sajnos ezeket a fontos tanításokat, amiket most előadtam neked, a bibliai tereméstörténetből is kihagyták. Szinte semmit sem tartalmaz belőle. Semmit nem ír Isten szellemi teremtéséről, a szellemek harcáról, el-

pártolásáról, a javulási szférákról, a bukott szellemek ódtestének kialakításáról az egyes szinteken, vagy az ódtest földi anyagként történő megtestesüléséről. Bibliátok úgy ábrázolja a földi teremtést, mintha az új és teljesen önálló alkotás lenne, mely a szellemi teremtéssel és a szellemvilág egy részének elpártolásával semmilyen kapcsolatban sincs.”

„Az Ósbiblia tartalmazta az összes igazságot. A Szentírás későbbi kialakítása során viszont a Gonosz hatalma működött, hogy Isten megváltási tervének összefüggéseit elvonja az emberi ismeretek sorából. Az emberiséget vissza akarta tartani attól a vigasztaló igazságtól, hogy **minden visszatér Istenhez.** »Ez jó és kedves üdvözítő Istenünk szemében, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság ismeretére.« (1.Tim. 2,3 - Szentszéki). **Az anyagi teremtés célja is az, hogy minden visszajusson Istenhez.**”

„A sötétség uralkodó hatalmai számára persze sokkal hasznosabbak a reménytelenségről és csüggedésről szóló tanítások, az *örök pokolról* szóló tanítás, amiről egyik költőtök a következő szörnyű szavakkal ír: *Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel!*”

„Ezek a szavak a pokol uralkodói számára sokkal szebben csengenek, mint az irgalmas Istenről szóló tanítás, aki ugyan igazságosan haragszik és büntet, de ez nem örök harag és büntetés, mert összes gyermekének megbocsát és hazahívja őket. A csak félelemkeltésre szolgáló elborzasztó eszközökkel, az *örökkévaló pokollal*, csak megszegényítették az igaz Isten fogalmát. Ezzel megnehezítik Isten megmentési tervének kivitelezését, aki a bűnökkel és kínokkal teli embereknek a mindent megbocsátó szeretet szavával mondja: »De megfeledezhet-e csecsemőjéről az asszony? ... S még ha megfeledeznek is, én akkor sem feledkezem meg rólad.« (Iz. 49,15 - Szentszéki).”

„Bibliátok néhány fejezete úgy járt, mint a régi mesterek festményei, melyeket ősi templomaitok falaira festettek. Később jöttek az úgynevezett *templomi festők*, és rámásolták mindennapos alakjaikat. És ha ti ma ezt a később felhordott külső mázat ezekről a falakról óvatosan lemossátok, akkor a régi festmények ismét előtűnnek, és ti csodálattal álltok a régi mesterek műkincsei előtt.”

„Így van ez az igazság képével is, amit az eredeti Biblia tartalmaz. Tévelygő emberek próbálták a Biblia leírásait kiigazítani. Amit nem értettek, azt vagy kihagyták, vagy téves magyarázatokkal látták el. Az utánuk következők ismét *kijavították*, hozzátettek, kihúztak belőle. Így

nemcsak az igazságot szorították ki belőle, hanem olyan dolgokat csempésztek a Bibliába, melyek alkalmasak arra, hogy Isten szavát nevetségessé tegyék. Egy földi költő mondta ki: *A könyveknek saját sorsuk van.* Igen, sajnos a Bibliának is megvolt a maga sorsa. Sok minden eltűnt belőle, ami pedig beletartozik, és sok mindent beletettek, aminek nem lenne szabad benne szerepelnie, mivel ellentmond az igazságnak.”

„Ha néhány *egyház* ezt a tényt nem ismeri el, hanem *hamisítatlannak* fogadja el meglévő Bibliákat, azzal nem használnak Isten dolgainak. Csak károkat okoznak. Hiszen a Szentírás, és különösen a teremtéstörténet figyelmes elolvasása során még a kevésbé képzettek is arra felismerésre juthatnak, hogy néhány dolog a közöltek közül valószínűleg nem helyes. Az Ószövetségben előforduló hamisításokra panaszkodik Isten Jeremiás próféta szavaival: »Hogyan mondhatjátok: Bölcssek vagyunk, nálunk van az Úr tanítása! Hiszen **hazugsággá tette ezt az írástudók hazug tolla!** Szégyent vallottak a bölcssek, megijedtek, zavarba jöttek. Mit is ér a bölcsességük, ha megvetették az Úr igéjét?!« (Jer. 8,8-9 - Ökumenikus).”

„A Szentírás más helyein az igazság azért szenved csorbát, mert fordítóitok az ősi szöveg szavait és kifejezéseit oly rosszul adták vissza, hogy az eredeti értelmét már nem lehet felismerni.”

„Az elmondottakból láthatod a ma meglévő bibliai teremtéstörténetben lévő nagy zűrzavar és az igazság elferdítésének okát. Csak az egészen elszigetelt adatokban tűnik elő az igazság halvány derengése. Ezekben az anyagi teremtés néhány fejlődési periódusára van utalás, melyek sem számszerűen, sem sorrendjükben nem felelnek meg a valóságnak.”

„Ugyanez vonatkozik az első emberek teremtésére is. Itt összekeverték a szellemek megalkotását az első emberek megtestesülésével az anyagi testben.”

„A Biblia első fejezetében közlik, hogy Isten utolsó teremtményeként az embert hívta életre. A föld, a növények és az állatok már megvoltak. Így írja le: »Isten megteremtette az embert, saját képmására alkotta, férfinak és nőnek teremtette. Isten megáldotta őket, Isten szólt hozzájuk: Legyetek termékenyek, szaporodjatok.« (1.Móz. 1,27 - Szentszéki).”

„Igaz az, hogy Isten az első két szellemet, akiket megtestesített, és akik az *Ádám* és *Éva* nevet viselték, az elpártolásuk előtt egykor saját képére teremtette. Igaz az is, hogy őket férfi és női szellemként keltette

életre, és megadta nekik a szaporodás áldását. De ez nem a Föld, a növények és állatok teremtése után történt, hanem szellemi megteremtésükre vonatkozott. Ha Isten valamit saját képmására teremt, az csak szellem lehet. Hiszen Isten szellem és csak szellem, tehát nem anyag. És amit képmására alkot, az szintén csak szellem lehet, nem pedig részben szellem, részben pedig anyag, mint a földi embereknél.”

„Az ember teremtését leíró bibliai jelentés további részleteiben még nagyobb ellentmondások is vannak. Hiszen néhány sorral később azt írja, hogy Isten megteremtette az embert, mégpedig a férfit, és ez akkor történt, amikor még semmilyen élőlény sem volt a Földön, míg az emberről szóló első jelentés azt írja, hogy az embert az összes többi élőlény **után** teremtette meg. A második jelentés szerint az embert a kopár Földön helyezte el. Csak ezután teremtette meg Isten az Édent, ahová az embert elvitte. És ebben a *Paradicsomban*, ahogy a kertet nevezitek, csak ezután nőttek ki a fák a jóízű gyümölcsökkel. Az ember megbízásaként kapta, hogy ezt a kertet művelje és őrizzze. Elképzelni sem lehet, hogy kitől kellett a kertet őriznie. A leírás szerint ugyanis még semmi sem volt a Földön. - Ahány mondat, annyi ellentmondás! -”

„Ezt az érthetetlen képet hasonlítsd most össze a neked elmondott igazságokkal. Akkor a Paradicsomot olyan **szellemi szférának** tekinted, ahová Isten a szellemi forradalom után a kevésbé bűnös csatlókat büntetésből és az ismételt próba céljaira helyezte. Itt állt a jó és a rossz felismerésének fája. Ez semmi más nem volt, mint Isten parancsa, melyet ebben a szférában próbatételként adott nekik, és amelynek horderejét ők nem ismerték fel. Ennek a parancsnak vagy tiltásnak a betartása vagy be nem tartása mutatta, hogy a paradicsomi szférában lévő szellemek Isten oldalára akarnak-e lépni, vagy véglegesen csatlakoznak Luciferhez. Ha a próbát Istennel szembeni hűségük által teljesítik, akkor a tilalom az élet fájává változott volna Isten dicsőségében. Ha viszont a tilalmat megszegik, akkor ez a halál fájává válik. Akkor a Paradicsomból kitaszíthatnak Lucifer szférájába. Ez volt az Istentől való teljes elválás napja. Ez volt *szellemi haláluk* napja. »De a jó és rossz tudás fájáról ne egyél, mert amely napon eszel róla, meghalsz.« (1.Móz. 2,17 - Szentszéki).”

„Most már te is megérted, miért kellett Ádámnak a Paradicsomot őriznie. Maga és mások számára azért kellett őriznie, nehogy az Isten elleni engedetlenség bűnének csábításába essenek. Most már a Bibliának az a része is világossá válik számodra, hogy miután a hűtlenné vált szellemeket kiűzik a Paradicsomból, visszatérésüket oda lángpallosú keru-

bok akadályozzák meg. Hiszen a döntés már megtörtént. Ők pedig a mélység uralkodóinak engedelmessé váltak. Sorsuk a sötétség szférája lett. Nem volt többé joguk a paradicsomi mezőkre; ettől addig el vannak tiltva, míg a bukott szellemek az Istenhez visszavezető úton a boldogság és szellemi szféráját, mint a menny szféráját megelőző fokozatot, el nem érik. Akkor majd ismét beléphetnek az Éden szellemi kertjébe, hogy felemelkedjenek a dicsőségbe, melyből saját bűnük miatt taszították ki.”

„Annak is éppen az ellenkezője igaz, amit a bibliai leírás alapján Isten állítólag gúnyosan mondott. Ő állítólag abban a szempillantásban, amikor gyermekeinek mérhetetlen seregét Isten birodalmából teljes elfordulással a névtelen szerencsétlenségbe taszította, ezt mondta: »Lám, az ember olyan lett, mint egy közülünk, ismer jót és rosszat. De nem fogja kinyújtani a kezét, hogy az élet fájáról is vegyen, egyék és örökké éljen!« (1.Móz. 3,22 - Szentszéki). - Így beszélhet az ördög, de a végtelemül jószágos Isten nem. És a valóságban ezek azok a szavak, melyekkel a Sátán az elcsábított szellemeket gúnyolta. - Isten akarata ugyanis az, hogy ők bukásuk után is kinyújtsák kezüket az élet fája felé, Istennek engedelmessé válva, hogy visszatérjenek hozzá.”

„De a mélység hatalmasságai azokat a szellemeket, akik Isten irgalmából a *javulási szférákban* részesedtek, a jövőben is meg akarják akadályozni abban, hogy kezüket az élet fája felé nyújtsák, és Istenhez visszatérjenek. Ha minden Lucifer akarata szerint történne, a szellemi felemelkedés e szférái és az anyagi világ nem jöhetett volna létre. Ön-kényuralmát erejének gyengülése nélkül gyakorolhatná ezeken a szellemeken, anélkül, hogy félnie kellene attól, hogy elveszíti őket.”

„Arról is állást kell foglalnom, ahogy Bibliátok szerint a nő teremtése lezajlott.”

„A bibliai jelentés azt mondja, hogy Isten a magányos első embernek segítő társnőt akart adni. Ezért megteremtette a föld állatait és az ég madarait, majd a férfihez vezette, hogy az keresse ki közülük az asszonyát. De a maga számára az ember nem talált segítő társat, aki hasonló lett volna hozzá. Ezért az Úristen álmodta meg az emberre, s mikor elaludt, kivette egyik oldalcsontját, és a helyét hússal töltötte ki. A bordából kialakította a nőt, és elvitte a férfihez, mint annak feleségét. (1.Móz. 2,21-22).”

„Te tudod, hogy ez az ábrázolás gúny tárgyává lett, különösen az istenhit ellenzőinek körében. Fájdalmas, hogy Isten teremtéstörténete így

eltorzult, és az emberek gúnyolódása számára kiszolgáltató lett. A Gonosz itt is visszataszító torzképpé fordította emberi eszközei segítségével az igazság képét, hogy a mindenható és mindentudó Isten fogalmát nevétségessé tegye. Hiszen valamit nevétségessé tenni - ez a megsemmisítésére szolgáló halálos fegyver kovácsolása. - Isten nem akadályozza meg az igazság ilyen beállítását, mint ahogy általában nem avatkozik be, ha az emberek gonoszságot akarnak elkövetni. Az igazságot keresőknek és az istenhívőknek megvannak az eszközeik arra, hogy a meghamisított Szentírásban is megkülönböztessék az igazat a hamistól. Számukra a jó szellemvilággal fennálló kapcsolat nyitva áll, és így az igazságot bármikor megtudhatják.”

„Mi tehát az első földi emberpár teremtésének az igazsághoz hű eredete?”

„Ádám volt az első szellem, aki elég érett volt arra, hogy a magasabbrendű állatvilágból átlépjen az emberi megtestesülésbe. Ez azonban nem úgy történt, ahogy a Biblia helytelen ábrázolása gondolja. Ez nem úgy történt, hogy Isten megteremtette az embert agyagból, orrába lehelte az élet leheletét és így tette emberré. Az első emberi szellem megtestesülése sokkal inkább azon törvények szerint történt, amely szerint a szellemi megtestesülések mai is lezajlanak.”

„A szellemek materializációjáról már eleget tanítottalak. Te tudod, hogy ehhez ma az úgynevezett *materializációs médiumok* ódjára van szükség, amellyel a szellem alakját anyagivá lehet sűríteni.”

„Ugyanezt a törvényt használta fel Isten az első emberi szellem megtestesülésénél is. De akkor még nem volt olyan emberi médium, akinek ódját erre felhasználhatta volna. Ezért a föld ódját használta, mégpedig egy olyan ódkeveréket, mely az emberi test felépítésének megfelelt. Már Pál is azt mondja: »De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatárolt, mégpedig minden egyes magának a neki megfelelő testet. Nem minden test egyforma, hanem más az embereké, más az állatoké, más a madaraké és más a halaké.« (1.Kor. 15,38-39 - Ökumenikus). Az ód elkészítését az első emberek megtestesüléséhez Isten szellemi világa végezte.”

„Az első ember teste tehát, akit ti *Ádámnak* neveztek, ténylegesen a *földből* ered, ha más formában is, mint ahogy eddig elképzeltétek. Nem agyagból készítette a férfit, hanem a szellemi lény szellemi tagjait a föld sűrített ódjának anyagi burkával vette körül. Ádámnak az így megterem-

tett teste később, halála után ismét feloldódott a föld ódjában. Az ód formájában vétetett a földből, és ugyanilyen formában tér vissza a földbe. Ez az összes anyagi lény törvénye.”

„Az így életre kelt első ember fajtájának egyetlen példánya volt. Ahogy Bibliátok joggal mondja, egyedül volt. Csak a növény-, és állatvilág vette körül. Várta azt az órát, amikor a következő szellem elég éretté válik az emberi megtestesülésre. Körülnézett az őt körülvevő magasabbrendű állatok körében, hogy azok halálakor nem talál-e Isten egy következő állati szellemet, aki méltó arra, hogy emberré váljon. Ennek kicsengése található a bibliai leírásban, amikor Isten az összes állatot az ember elé vezeti, hogy társnót találjon. ”

„Végre eljött a nap, amikor egy szellem elérte az emberi fokozatot. Ez egy női szellem volt. Ugyanaz a szellem, aki Ádám segítőtársa volt Isten birodalmában, és aki a paradicsomi szférában először engedetlenre vált, és Ádámot is rávette ugyanerre az engedetlenségre.”

„E szellem bűne nagyobb volt, ennek megfelelően a büntetése is. A mélyből való felemelkedése ezért tovább tartott, a földi ember létezésének szintjét nem férfi duáltársával egyidőben érte el.”

„A női szellem megtestesülésének ábrázolásában, ahogy azt a mai Biblia tartalmazza, némiképp áttűnik a valódi származás igazsága.”

„Éva megtestesülése, ahogy Bibliátok az első asszonyt nevezi, úgy zajlott le, ahogy a szellemek materializációja. Évánál Istennek már nem a föld ódjából kellett mérítenie, hanem rendelkezésére állt a *materializációs médium*. Ez Ádám volt. Az, hogy ő rendkívüli mediális erővel rendelkezett, azzal a körülménnyel magyarázható, hogy a testét a szellemvilág materializálta, és a szellemvilággal mediális úton állandó kapcsolatban volt.”

„Ahogy ma is csak akkor van lehetőség a szellemi megtestesülésre, ha a materializációs médium *mélytranszban* van, úgy ez akkor is így volt. A mélytransz állapotát Ádámnál a Biblia a következő szavakkal írja le: »**Mély álom** bocsátott azért az Úristen az emberre, és az elaludt.« (1.Móz. 2,21 - Ökumenikus). Ez volt a *mediális alvás*, amikor Ádám szelleme kilépett a testből. És ahogy egy szellem teljes materializációjához ma sem elég a materializációs médium ódja, hanem a médium anyagát is fel kell oldani, úgy a szellemvilág Éva megtestesülésénél még Ádám testi anyagát is feloldotta, és felhasználta Éva testének kialakításához. Ez a folyamat adta az indíttatást a Biblia leírásában Ádám oldalbor-

dájának kivételéhez: »Akkor kivette az egyik oldalbordáját, és húst tett a helyére. Az emberből kivett oldalbordát asszonnyá formálta az Úristen.« (1.Móz. 2,21-22 - Ökumenikus).”

„Az egyéb szellemi megtestesülés esetében a materializáció csak egy bizonyos ideig tart. Aztán ismét feloldódik, és a médium mindent visszakap, amit ódjából és testének anyagából leadott. Éva esetében a megtestesülésnek **tartósnak** kellett lennie. Ezért Ádám sem ódját, sem az ód formájában médiumként leadott testi anyagát nem kaphatta vissza. Így azt a szellemvilágnak kellett pótolnia. Ezt a föld ódjából vették ugyanolyan módon, mint ahogy Ádám testének teremtéséhez is felhasználták. Erre utal a Biblia az eddig érthetetlen szavakkal: **És húst tett a helyére.**”

„Így teremtette meg Isten az első emberpárt. Tőlük kellett nemzés útján az egész emberi fajnak leszármaznia.”

„A földi nemzésnél a születendő gyermek anyagi testének felépítéséhez csak egy csírárt kell átvinni. A szellem előttetek ismeretlen törvények alapján a születés előtt néhány pillanattal egyesül a gyermek testével. A gyermek élete az anya testében az anyától függ. Az anya vére átáramlik a gyermek testén, és megindítja annak szerveit, mielőtt valamennyire használhatóan kialakultak. Ez általában az emberi terhesség ötödik hónapjában történik. A gyermeki szervek működésére az anya testében azért van szükség, hogy időben hozzászokjanak tevékenységükhöz. Ezt tehát nem a gyermek saját szelleme idézi elő, mely csak később költözik a testbe, hanem az anyáé. Ez hasonlít egy gépre, melyet elkészítettek és összeszereltek. Először külső hajtás segítségével kell elindítani, míg nem rendelkezik bizonyos erővel, amivel a későbbiekben üzemelni fog. Üzembehelyezés előtt tehát be kell indítani. Így van ez a leendő földi lények testével is.”

„A gondolkodó ember számára Isten mindenhatósága és bölcsessége sehol nem mutatkozik meg fenségesebben, mint egy új ember születésének nagy természeti titkában. Ez ugyanilyen mértékben vonatkozik természetesen az egyéb természeti szintek továbbörökítésére is. Mindenütt bukott szellemek vannak, akik a nemzéssel képződött anyagi testet öltötték fel Istennek oly bölcs törvényei alapján, hogy emberi értelmetek ezt az isteni titkot nem lenne képes felfogni, még ha meg is próbálnám elmagyarázni.”

„Ádámnak és feleségének gyermekei születtek. (1.Móz. 5,4). A fiúk húgaikat vették feleségül. Amikor a Biblia arról számol be, hogy Káin másik tartományba menekült, és ott **ismerte meg** feleségét, ez nem azt jelenti, hogy ott találkozott volna vele, mintha ott nem Ádámtól és Évától származó emberek éltek volna. A *megismerni* szó a héber szóhasználatban a nemi kapcsolat teremtését jelenti. Káinról ezt írják: »Káin **megismerte** feleségét, az fogant és Hénochot szülte.« (1.Móz. 4,17 - Szentszéki). Ádámnál is ugyanezeket a szavakat használja: »Az ember **megismerte** feleségét, Évát, ez fogant, megszülte Kaint.« (1. Mózes. 4,1 - Szentzéki).”

„Az első emberpártól származik tehát az egész emberiség. Ez képezi a bukott szellemek felemelkedésében a legmagasabb földi javulási szintet. Itt volt Lucifer uralkodási tartományának határa. **Ezen a határon a megváltás előtt egyetlen bukott szellem sem juthatott át.** Senki sem vonhatta ki magát Lucifer uralma alól, mivel annak jogszerű alattvalója volt és Lucifer a bukott szellemeknél, akik megbánást mutatva vissza akartak térni Istenhez, nem mondott le uralkodói jogairól. **Erre a lemondásra csak egy Megváltó kényszeríthette.** Mielőtt ez a Megváltó eljött, az emberi szellemeknek az emberi szférában kellett maradniuk, legyenek azok anyagilag megtestesült emberek vagy azon szellemi szféra szellemei, amely a földi emberek szintjének megfelel. Efelett nagy szakadék volt, amely Lucifer birodalmát Isten birodalmától elválasztotta. Ezt csak Lucifer legyőzése után lehetett áthidalni. A megváltás fogalmáról és annak folyamatáról később részletes tanítást adok.”

„Amikor a megváltás lezajlott, Isten eltervezte a **szellemi szférák** megteremtését, amelybe az emberi szellemek a halál után kerülnek, és lassanként a menny szférájáig emelkedhetnek fel. E szférák megteremtése a megváltás előtt céltalan lett volna, mivel a bukott szellemek nem tudtak eddig a szférájig felemelkedni, és így eljutni a mennybe.”

„Ezen összefüggésekkel egy másik, nagyon fontos igazságra szeretném felhívni figyelmedet. A megváltás előtt nagyon sok olyan ember volt, akiben **nem bukott szellem** testesült meg, hanem a menny szellemei, akiknek Isten megadta az engedélyt arra, hogy emberi születéssel emberré váljanak. Így a többi ember segítségére lehettek, hogy eljussanak az igaz istenhitre és így elég éretté váljanak a megváltásra. A menny ilyen emberré vált szellemei voltak például Hénoch, Ábrahám, Izsák, Jákob, Mózes, Józsuá, Kaleb, a legtöbb próféta, Mária, Jézus anyja, és sok más személy, akiknek a nevét a Szentírás nem tartalmazza. Ezek a szel-

lemek emberi haláluk után ismét visszatértek Isten birodalmába. Ők ugyanis nem Lucifer uralma alá tartoztak, hiszen nem vettek részt az Istentől való elpártolásban.”

„Ami az Isten megváltási tervében szereplő szellemi szférákat illeti, melyekben a megváltás végrehajtása után az emberi szellemek felemelkedhetnek Istenhez, ezekből tizenhárom van. Ezeket nem szükséges külön elmagyaráznom számodra. Amit ebből emberként megérthetsz, azt már személyesen megtudtad a szellemek kinyilatkoztatásaiból, amelyeket tanításként nagy számban kaptál a médiumokon keresztül. A szellemek fellépésének módjából és szavaikból felismerheted magad is, mi az ilyen szellemek sorsa az egyes szférákban, és hogy néznek ki ezek a szférák.”

„Megismertél olyan súlyosan szenvedő szellemeket, akik földi haláluk után a tizenhárom szellemi szféra legalacsonyabbjába kerültek. Náluk beteljesedni láthattad Krisztus szavait: A külső sötétségbe vettetnek, ahol léssen sírás és fogak csikorgatása. A Biblia más szavai is világossá válnak számodra az ő esetükben: A holtak nem tudnak semmit. Ezek a földi hitetlenségük miatt szellemileg halott, Istentől elfordult szellemi lények semmit nem tudnak. Nem tudják, hogy emberként kik voltak, hogy hol éltek korábban, hogy most hol vannak, mit jelent az a szörnyűség, melyet a sötétségben átélnek és amiért olyan boldogtalanok.”

„Megfigyelhetted, hogy a felemelkedés szféráiban a felismerés is annak megfelelően növekedett és az Istennel való szembehelyezkedés egyre kisebbé vált. A fény színhatásait is felismerheted az egyes szférákra vonatkozó kinyilatkoztatásokból. Ezen szférák színei a legalsó szint mély feketéjétől a többi színen keresztül a legfelső szint sugárzó fehéréig terjed. A tizenharmadik szint olyan vakítóan fehér, hogy a földi szem nem képes elviselni. Ez Isten tiszta szellemeinek szférája. Ez az, amit ti *mennynek* neveztek.”

„Abból, amit a legalsó szféra szellemeivel kapcsolatban átéltél, megláthatod, milyen nehéz a szellemi lényeknek ebből a siralomra méltó állapotból feldolgozniuk magukat. Hiszen az ilyen szellemi szférákból csak akkor tudnak felemelkedni, ha Istenhez fordulnak. De te magad is láthattad, milyen ellenállással helyezkednek szembe éppen ezek a szellemek Isten gondolatával. Számukra az Isten legnagyobb kegyelme, ha minél előbb újra emberré válhatnak. Hiszen emberként, azáltal amit Isten teremtett világában látnak, valamint saját megfontolás vagy idegen

tanítás és mások példája nyomán könnyebben jutnak el az istenhitre, mint az az alantas szellemi szférákban lehetséges.”

„A legtöbb emberi szellemnek vissza kell térnie ismét a Földre. Mivel evilági életük lezárása mindig kedvezőtlen, a magasabb túlvilági szférákra való éretté válás helyett a legmélyebb szellemi szférákba kerülnek vissza., ahelyett, hogy a túlvilág magasabb fokozatainak érettségét érnék el. - Nézd csak meg a legtöbb ember életét! Vajon teljes értelmükkel és törekvésekkel nem a földi dolgokra vannak-e beállítva? Hányan vannak, akik egyáltalában gondolnak Istenre, erősen hisznek Benne, és a jót teszik? Amióta a gonosz hatalmak az emberek között elterjesztették a pénzt, azóta olyan eszközhöz jutottak, amivel az emberiség nagyobb része felett korlátlan hatalmat gyakorolhatnak.”

„Az az idő, melyet a szellemeknek a túlvilág alsó szféráiban el kell tölteniük, míg emberként ismét megtestesülhetnek, minden szellem esetében különböző. Ez attól függ, hogy a szellemnek utolsó földi élete miatt milyen büntetéssel kell vezekelnie. Isten igazságos, és minden bűn büntetést követel. De Isten jóságos, és soha nem büntet olyan szigorúsággal, mint amire teremtményei rászolgáltak.”

„A szellemek kinyilatkoztatásaival, melyekből a tizenhárom ilyen szellemi szféráról szóló ismereteidet te is megszerezted, a **legkülönbözőbb** médiumoknál találkozhattál. Ez így lett elrendelve. Ez szolgáltat számodra bizonyosságot az igazságról. Ha az ilyen szférákról szóló adataidat egy és ugyanazon médium közvetítésével kaptad volna, akkor esetleg arra a gondolatra juthatnál, hogy ezt a médium tudatalattija idézi elő. Mai tudományotokban a *tudatalatti* mindig kéznél van, ha e területekről kell valamit megérteni, amit tisztán emberileg nem tud, de ugyanakkor a szellemek hatásaként nem akar értelmezni. ”

„A tizenhárom szellemi szféra megalkotása volt Isten megváltási tervének utolsó lépése. De előtte egy sokkal nehezebb feladatot kellett megoldania. Hiszen mi hasznuk a javulási szinteknek a pokol legmélyebb szférájától a legmagasabb földi fokozatig, az emberéig, mi haszna lenne a tervezett tizenhárom szellemi szférának az Istenhez való felemelkedésben, ha Lucifer az egykor átállt szellemek közül senkit sem enged el, hanem állandóan az Istentől kapott uralkodói jogait érvényesíti!?”

„De ki kényszeríthetné a Sátánt arra, hogy jogairól legalább azoknak az esetében mondjon le, akik megbánva tetteiket vissza akarnak jutni Istenhez? Biztos, hogy Isten kényszeríthetné erre. De Ő igazságosságá-

val biztosította a Sátán ezen jogát, és ugyanez az igazságosság megtiltja azt is, hogy ezt a jogot csökkentse.”

„Csak egy olyan szellemnek, aki a sötétség fejedelmeinek uralkodási területén van és ezzel erőszakuralmának összes sanyarúságát magára veszi, volt joga arra, hogy felvegye vele a harcot. Nálatok is így van a nemzetközi jogban, hogy az uralkodó által elnyomott és meggyötört nép kel fel kínzója ellen, és megpróbálja lerázni a rabigát.”

„De ez a szellem nem lehet az Istentől való elpártolás miatt Lucifer attvalója. Hiszen különben menthetetlenül annak csapdájába esik.”

„Egy mennyei szellemnek kell lennie, aki az emberré válás útján csak külsőleg lép a sátán uralkodási területére, hiszen minden, ami anyagban testesül meg, a gonosz hatalmak befolyása alatt áll. Ezért van a Gonosznak az összes földi lény felett ekkora hatalma, még ha érzületükben nem is a Gonoszhoz tartoznak. Az Istenhez hű emberek is naponta megtapasztalják a Gonosz hatalmát és befolyása miatt gyakran meg is botlanak.”

„Ezért a menny adott szellemétől ez nagy merészség volt. Hiszen az emberi születéssel olyanná vált, mint minden más ember. Nem emlékezett arra, hogy korábban mennyei szellem volt. Azt sem tudta, ki volt, eleinte még a feladatot sem ismerte, amit emberré válásával meg kellett oldania, és a Gonosz által, a Gonosz irányában ugyanúgy megkísértetett, mint minden más ember. Isten neki sem adott szellemi segítséget, éppúgy, mint másoknak sem. Ez ellent mondana Isten igazságosságának. Isten nagyobb segítségét, amelyre ennek az emberré vált égi szellemnek feladata megoldásához szüksége volt, úgy szolgálhatta meg, hogy ellenállt a Gonosz ellene intézett támadásának. Olyan mértékben, amennyire szilárd maradt a Gonosz nagy kísértéseivel szemben, egyre nagyobb segítséget kapott Istentől is. Ez minden embernél így van. De amilyen mértékben Isten segítsége növekedett benne, ugyanúgy erősödhetett a Gonosz támadása is. Mert Isten senkit nem enged erején felül megkísérteni. Egy gyermekre a Gonosz nem támadhat rá annyira, mint egy felnőttre. Akinek a vállalai félmázsás súlyt bírnak el, arra nem szabad mázsás súlyt tenni.”

„Ugyanúgy a menny emberré váló szellemét sem támadhatta meg a Gonosz gyermekként oly mértékben, mint érett éveiben. És csak amikor felismerte, ki volt ő és mi a célja emberi létének, akkor kapta meg a pokol az engedélyt arra, hogy az összes hatalmi eszközzel fellépjen ellene.

Ekkor elkezdődött a megsemmisítő harc. Az emberré vált szellem számára ez **védekező harc** volt a Gonosz ellen, aki megpróbálta őt az Istentől való elpártolásra rávenni. Olyan harccá kellett válnia, amely az emberré vált szellem számára, ha a végsőkéig állhatatos marad, gyötrelmes halállal zárul. Hiszen ez a gonosz hatalmak harcmódja, hogy ha egy erődítményt kis és közepes ágyúkkal nem tudnak leküzdeni, akkor a földi kínok legnagyobb kaliberével próbálják meg az átadásra rábírní. Ehhez az emberek között elég eszközt és segítőtársat találnak.”

„Ha a szellem a legnagyobb kínok ellenére, melyet a pokol hatalmasságai és az ő emberi eszközeik részéről testileg és lelkiileg átélt, utolsó lélegzetéig állhatatos marad és Istenéhez hű, akkor a Gonosz ellen folytatott védekező harcban rászolgált Isten legnagyobb segítségére és erejére, melyet csak egy szellem megkaphat. Ezzel az isteni erővel felszerelve, szellemként a pokol ellen **támadó harcot** indíthat, az ellen a pokol ellen, ami ellen emberként csak védekezni tudott. Luciferen aratott győzelme ekkor már biztos volt számára. A mennyi harci légiói rendelkezésére álltak.”

„Olyan harcnak kellett kialakulnia, mint egykor a mennyben volt, amikor Mihály a légióival Lucifert és követőit letaszította.”

„A harcnak a pokolban kellett lejátsszódnia, ahová leszállt a mennyi megváltó szellem, hogy Lucifert saját birodalmában legyőzze, aki azonban nem vesztheti el hatalmát a bukott szellemek felett és nem lehet teljes öntudatlanságra ítélve. Legyőzője csak eddigi uralkodói jogait akarta **korlátozni**. Hiszen Lucifer eddig erőszakos uralmát nem csak azok felett gyakorolta, akik érzületükben még mindig hozzá tartoztak, hanem ugyanilyen módon azok felett is, akik ugyan valamikor bűnnelk hozzá csatlakoztak, de később megbánták ezt a lépésüket és a sátán idegenlégióiból ismét Isten országába akartak kerülni. A sátánt a magas rangú mennyi szellem győzelme csak arra kényszeríti, hogy a **bűnbánó** szellemeket engedje el uralma alól. Megtartja ugyan jogát a korábbiakhoz hasonlóan arra, hogy ezek megkísértésére minden eszközt felhasználjon és magához bilincselje őket. De arra már nincs meg a joga, hogy **erőszakkal** jogara alá hajtja őket, mint ahogy eddig tette. Bizonyos mértékig vissza kell vonnia határőrségét a Megváltó által Isten birodalmához épített hídig, és így semmilyen szellemet, aki korábbi hazájába vissza akar térni, nem akadályozhat meg ebben.”

„Ha a sötétség fejedelme jogainak e korlátozásába beleegyeznek - és mint legyőzöttnek bele **kell** egyeznie - és ezt a béke feltételeként határozzák meg, akkor ezt be is kell tartania, mivel a békeszerződés mindenható és igazságos oltalmazója Isten. Hatalma alá tartozik a pokol is. Az Ő karja ellen tehetetlen.”

„Egy ilyen békeszerződés következményei Lucifer és birodalma számára hosszú távon végzetesek kell hogy legyenek. Hiszen ily módon lassanként az összes alattvalója megtagadja őt és végül az lesz a sorsa, mint azé a hadvezéré, akinek csapata az ellenséghez átállt. Nem marad már más számára, minthogy tehetetlenségét felismerve ő is behódoljon.”

„Így fogja később Lucifer is, miután mindenki elhagyta, tehetetlenségét Istennel szemben belátni, és utolsóként önkéntes behódolását felajánlani.”

„Ez lenne Isten üdvözítő terve alapján az a nap, amikor nincs többé elszakadás Istentől, tehát nem létezne a *halál* sem. Ez lesz az a nap, amikor az élet fájának letört ágait ismét beoltják, az a nap, amikor megszűnik a panasz és a bánat, a nap, amikor Isten minden könnyet letöröl, melyet tévelygő gyermekei az elpártolás hosszú útján sírtak. Ez lesz az a nap, amikor Isten birodalma éppoly sugárzóvá válik, mint a szellemek elpártolása előtt volt. Ekkor Isten visszatért gyermekei ismét elfoglalják helyüket Atyjuk házában, amely egykor már az övék volt.”

„És Lucifer is, amikor utolsóként, hatalmas megbánással a szívében elmegy a Győztes által épített hídhoz, ismét Fényhordozó lesz királyi testvére, Krisztus oldalán, akit egykor gyalázatosan félreismert. És a menny birodalma örömujjongástól lesz hangos.”

„Ezt a megváltási tervet Lucifer és követőinek bukása után kizárólag elsőszülött fiával és a legmagasabbrendű mennyi vezérek közül néhányval közölte. Közülük egynek önként kellett jelentkeznie, hogy **adott időben** elvégezze a vészterhes feladatot, emberré válás útján a sötétség fejedelemségének legyőzését. Mindnyájan tudták, mit jelent számukra emberré válni. Tudták, hogy emberként az a veszély fenyegeti őket, hogy az ellenség, akit le akarnak győzni, **őket magukat is legyőzi**, így a tervezett megváltás nem történhet meg. Azt is tudták, hogy az első Megváltóként a Földre küldött szellem legyőzése után egy másikat kell küldeni, és ez így megy, míg a megváltásra sor nem kerül. - A magasabbrendű mennyi szellemek mindegyike örömmel jelentkezett a kísérletre.”

„De Krisztus, a legnagyobb teremtett szellem, a szellemvilág Isten által rendelt királya kért elsőként engedélyt arra, hogy a feladatot elvállalja. Ellene irányult Lucifer harca a nagy szellemi forradalom idején. Miatta következett be a szakadás. Miatta keletkezett a nagy szakadék Isten birodalma és a sötétség birodalma között. Ezért is akarta Ő a szakadék felett a hidat felépíteni, hogy Isten eltévelyedett gyermekei ismét hazatérhessenek.”

„Isten beleegyezését adta ahhoz, hogy fia ember legyen. Ennek akkor kellett megtörténnie, amikor a bukott szellemek felemelkedésük során elérték a javulási szférákban a legmagasabb földi szintet, az emberét, vagy legalábbis részben eljutottak eddig, és emberként elkezdtek az Istenhez való visszatérésre vágyani.”

„Isten birodalmának többi szelleme és a sötétség hatalmasságai előtt titok maradt Isten üdvözítő terve. Ha a gonosz hatalom tudta volna, mi is a célja az Istenfiú emberré válásának, hogy szenvedésteljes küzdelme a Gonosz ellen, és gyötrelmes halála annak az előfeltétele, hogy szellemként legyőzze Lucifert, akkor meg sem kísértették volna. A kereszthalált minden eszközükkel megakadályozták volna, ahelyett, hogy teljes erejükből elősegítsék.”

„Csak Krisztus megváltó halála után jött el az idő, hogy az összes teremtmény számára megnyilatkozzon Isten megváltási tervének felfoghatatlan nagyságáról. Most már a nyilvánosságra hozatal nem jelentett veszélyt, hanem csak jó hatása lehetett. A megmentés nagyjából elkészült, és szétrombolni már nem lehetett. Belső beteljesülését a nyilvánosságra hozatal csak gyorsította. Ez a beteljesülés azt jelentette, hogy az Istentől egykor elpártolt szellemek a Megváltó által készített hídon visszatérhettek régi hazájukba.”

„Azt, amit Isten üdvözítő tervéből az emberek megtudhattak, az ősi Biblia tartalmazta. Ezek a szellemi teremtés, a szellemharc, a bukás, a javulási szférák megteremtésének igazságai voltak a mélységből való lassú felemelkedés céljából, valamint Isten küldöttének, a Szabadítónak az eljövetele. Az eljövendő Messiásról szóló hír kivételével az idők folyamán minden mást eltávolítottak a Szentírás Ószövetségi részéből. Az emberiség ezeket az igazságokat már nem érti. És amit nem ért, azt általában balgaságnak szokta tekinteni, és emlékezetéből kitörli.”

„Így volt ez Krisztus idejében is. Ami a mindennapi dolgokon túlmutat, vagy ellentétben áll az ősoktól örökölt vallási ismeretekkel, azt

akkoriban is éppoly nehéz volt az embereknek megtanítani, mint ma. Ezért nem mélyedt bele jobban Krisztus ezekbe az igazságokba, hanem tanításaiban csak az Istenre vonatkozó igazságokat hirdette, teljesítette Isten akaratát, és betöltötte Istentől származó küldetését. Minden mást átengedett az igazság szellemeinek, akiket el akart küldeni az emberekhez.”

„De még akkor is, amikor Isten szellemvilága lépett fel tanítómeszterként, még akkor is csak az igazság felismerésében előrehaladottá váltak fogták fel Isten üdvözítő tervét. A többiek számára ez nehezen emészthető elemózsia volt, melyet nem tudtak elviselni. Még néhány keresztény is örültnek tartotta Pál apostolt, amikor erről prédikált (2.Kor. 5,13). - És amikor Pál Agrippa király előtt Festus helytartó jelenlétében a neki szóló kinyilatkoztatásokról beszélt, akkor Festus hangosan kimondta: »Elment az eszed, Pál! Nagy tudásod örülségbe kergetett!« (ApCsel. 26,24 - Szentszéki).”

„Neked is ezt fogják mondani, amikor tanításaimat nyilvánosságra hozod embertársaidnak, hogy ezek csak nevetséges fantáziaképek, és hogy elment az eszed. Mindenkor az volt az igazság sorsa, hogy hazugságnak és bolondságnak tekintették, míg más részről a nyilvánvaló hazugságokat a túlvilág szemléletéről gondolkozás nélkül igazságnak tekintették, általánosan prédikálták és a hitvallás szintjére emelték.”

„Amit én Isten üdvözítő tervéből közöltem veled, minden részletben igazoltnak látod majd, ha elmondom a Krisztusról szóló tanítást minden összefüggésében, ahogy azt részben Krisztus, részben az igazság szellemei az apostolokon és a médiumokon keresztül elmondták a híveknek. Akkor számodra és embertársaid számára különösen tanulságos összehasonlítás alakul ki Krisztus valódi tanai és a mai kereszténység tanai között.”

Krisztus élete és munkássága

„Egy az Istenünk: az Atya, akitől minden származik, és akiért mi is vagyunk; egy az Urunk, Jézus Krisztus, aki által minden van, és mi magunk is általa vagyunk.”

(1.Kor.8,6 - Szentszéki)

Mit gondoltok Krisztusról? - Ez a kérdés lángbetűkkel áll életem felett azóta a nap óta, amikor elhatároztam, hogy pap leszek. Nem csak Krisztus tanításait kellett hittársaimnak hirdetni, hanem az igazságot is Krisztus személyéről, életéről és munkásságáról.

Ki volt Krisztus? - Ki volt Ő, mielőtt ember lett? Mi volt emberként? - Isten volt-e, vagy csak Isten egyik fia? Emberi születése után ugyanolyan ember volt-e kívül-belül, mint mi? Nemzették-e, úgy született-e, mint minden ember? Gyermekként ugyanúgy ismereteket kellett-e szereznie, mint más gyermekeknek? Lépésről lépésre jött-e rá isteni mivoltára, és Isten lényéről és akarataról ugyanúgy kellett-e megbizonyosodnia, mint más embernek? A Gonosz kísértésével szemben ugyanazokat a nehéz döntéseket kellett-e átélnie, mint amit mi emberek naponta átélünk? Legyőzhették-e ezek a kísértések éppúgy, mint bármely más embert? A Gonosz hatalma rávehette volna az Istentől való elpártolásra éppúgy, mint más emberek millióit? És ha neki kellett az embereket megváltania, miben állt ez a megváltás? Hogy lehet ezeket az összefüggéseket megmagyarázni?

Amikor a spiritiszta összejöveteleken bizonyosságot szereztem arról, hogy Isten szellemei a médiumokon keresztül úgy beszélnek, mint az első keresztény közösségekben, akkor mindenekelőtt a „Krisztus-kérdés” volt az, amiről részletes tanítást kértem. Ezt a legkisebb részletekig megkaptam. Ez volt vallási életem számára a legértékesebb.

A következőkben azokat az igazságokat adom vissza, amelyeket Krisztusról, életéről és megváltási művéről kaptam.

Azt mondta tehát nekem a tanító szellem:

„Világosságot akarsz Krisztus személyéről, emberré válásáról, emberi életéről, szenvedéséről, haláláról és a megváltás összefüggéseiről.”

„E kérdések egy kis részét már megválaszoltam neked, amikor az isteni teremtésről, a teremtmények sorsáról és Isten megváltási tervéről tanítottalak.”

„Akkor azt mondtam neked, hogy Krisztus az Isten által teremtett szellemek

közül az első és legnagyobb, ő Isten közvetlen teremtménye; hogy általa teremtettet a szellemi világ többi része - egy szellemi királyságot képezve, amelynek csúcán Isten akaratából Krisztus áll, mint király. Krisztus tehát birodalmában bizonyos fokig Isten helyettese volt. Ő maga nem Isten. Ő csak Isten első fia volt. Hatalmát, nagyságát és királyságát Istentől kapta. Ő csak Isten teremtménye, ezért nem örök, mint Isten. Krisztus királysága ellen irányult a Lucifer vezette szellemi forradalom. A szellemvilág egy részének elpártolása és mély szférákba zuhanása után Krisztus felajánlotta magát, hogy a bukott szellemeket az Isten által meghatározott megváltási terv szerint Isten birodalmába visszavezethesse.”

„Krisztus megváltási műve rögtön a szellemi seregek bukása után kezdődött. Krisztus volt az, aki az Isten által eltervezett javulási szférákat megalkotta, melyről az Isten megváltási tervéről szóló tanításomban már alaposan kioktattalak. Ezért lett Krisztus az egész anyagi Univerzum teremtője, hogy a bukott szellemek számára megteremtse a lépcsőfokokat a mélységből Isten birodalmának magasságáig.”

„Amikor a mélység szellemei felfejlődésükben elérték az ember szintjét, akkor Krisztus lett az emberiség első napjától kezdve az emberek vezetője. Ő megpróbálta az emberiség Gonosz felé hajló érzületét Isten felé irányítani. De a pokol uralkodó hatalmai mindent megtettek azért, hogy az embereket továbbra is zászlójuk alatt tartsák. Így alakult ki a hatalmas harc Krisztus és Lucifer birodalma között az emberiségben megtestesült szellemekért, és ez képezi az Ószövetség írásainak fő témáját.”

„E harc során Krisztust támogatta a neki alárendelt jó szellemvilág. Sok szellem önként jelentkezett, hogy emberré váljon és az igazság hirdetésével, valamint Istennek tetsző élet példájával az embereket a jóra vezessék.”

„Hénoch ilyen mennyei szellem volt, aki megkapta az engedélyt arra, hogy emberként eljőjön a Földre. Kortársait az igaz Istenre és az Isten felismeréséhez vezető igaz útra tanította, mindennek előtt az Isten szellemvilágával létrehozható kapcsolatra is, amellyel ő maga napi kap-

csolatban állt. Hiszen az emberek akkoriban szinte teljes mértékben a gonosz szellemekkel folytatott kapcsolat csapdájába estek, és ezek a legszégyenletesebb bálványimádásra és egyéb bűnökre csábították őket.”

„De működésének sikere nem tartott sokáig. A Gonosz hatalma oly nagy volt, hogy a népek között ezekben az időkben annyi bajt okozott, amit ti ma el sem tudtok képzelni. A legnagyobb pokolbéli szellemek az emberi mélytranszos médiumot nem csak beszédre használták, hanem nemzésre is alkalmazták testüket. Hiszen ahogy a médium saját szelleme is nemzőképes a testben, úgy idegen szellemi lények is beléphettek a médiumba és nemzésre használhatták. És a züllött női nem ebben az időben tisztességnek vette, ha a bálványimádásokon ily módon visszaéltek velük. Ezt igazolja számotokra a Biblia is, amikor arról tájékoztat, hogy az istenfiak bementek az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szültek nekik. (1. Móz, 6,4 - Ökumenikus). - A Biblia itt *istenfiakként* említi az ég egykori vezető szellemeit, akik mint forradalmi vezetők letaszították az Úrtól. Ezek ugyanazok a szellemek, akikről Jób azt mondja: »Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az Úr előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is.« (Jób 1,6 -Ökumenikus). - Itt is a bukkott istenfiakról van szó. Ezek az istenfiak mint a sötétség birodalmának uralkodói nem teheték azt, amit akarnak, hanem Isten uralkodói hatalma alá tartoznak, és általa olykor felelősségre lesznek vonva.”

„A Gonosznak így behódolt emberiséget Krisztus és az Ő jó szellemvilága nem tudta befolyásolni. Ezért az akkori emberi fajt meg kellett semmisíteni és új emberiséggel kellett pótolni. A megsemmisítés az özönvíz volt, melyből csak egy család menekült meg, és ezzel egy jobb emberiség őscsaládjává váltak. Ez Noé családja volt.”

„Már rövidebb a nagy özönvíz után, Noé utódjainál a Sátán ismét felbukkant. Ezt Szodoma és Gomorra városok és Lót családja esetében láthatjátok. És minél inkább szaporodott az emberiség, annál jobban nőtt az ördög szolgálata a bálványimádás és a bűnök formájában.”

„Krisztus viszont annak érdekében, hogy a Gonosz emberekre gyakorolt szörnyű hatalma ellenére is elérje a célját, már emberré válása előtt az emberiség legalább egy kis töredékét meg akarta nyerni Isten ügye számára. Az emberiség e kis töredékének kellett később a későbbi nemzedékek számára az Istenhit és a megváltás reményének hordozójává válnia.

Ők a kovász, akik lassanként megkelesztik az emberek nagyobb tömegét. Ők a mustármag, akikből kinő az igaz istenhit és az istenkeresés nagy fája, és az évezredek folyamán az emberiség ennek ágai alatt gyülekezhet. Amikor ez a fa elért egy bizonyos fejlettségi fokot, az idő elérkezettnek tűnt, amikor a Megváltónak a megváltási terv utolsó részeként mint az *Ember fiának* kellett a földre szállnia. Akkor már érdemes volt megépítenie a hidat, melyen az emberi szellemek Istenhez hű része Lucifer birodalmából átmehetett Isten birodalmába. Ti sem építenétek akkor hidat, ha nincs elegendő ember, aki át akar rajta menni.”

„Mint az Istenhit és a megváltás reménységének kovásza és mustármagja lett Ábrahám kiválasztva. Ő erősen hitt Istenben. Krisztus részben saját maga, részben szellemei segítsége által felvette vele a kapcsolatot. Hiszen Ábrahám is a menny emberre vált szelleme volt.”

„Ábrahám istenhitének nehéz próbát kellett kiállnia. Hiszen akire Isten valami nagy dolgot akar bízni, azt előzőleg terhelési próbának veti alá. Ha ti vasúti hidat építetek, melyen személy-, és tehervonatoknak egyaránt közlekedniük kell, akkor az üzembe helyezés előtt megvizsgáljátok a teherbíró képességét. Ha gyengének találjátok, akkor megerősítéseket helyeztek el rajta. Ha ezek sem biztosítják a szükséges teherbírást, akkor a híd használhatatlan, és másikat kell helyette építeni. - Így tesz Isten is azokkal az emberekkel, akik Isten birodalmának fontos feladatait kellene, hogy ellássák. Ha a terhelési próbákon alkalmatlannak bizonyulnak és a megerősítési eljárások is hatástalanok, akkor mint használhatatlanokat félre kell állítani őket és másokat kell a feladatra kiválasztani. Sokszor előfordul az is, hogy Isten nagy céljai számára sokan használhatóak lennének. De a saját maguk által okozott hibák miatt, melyeket nem tudnak leküzdeni, ki kell őket hagyni. Hiszen hiányosságuk miatt teherbíráruk nem elegendő. - Sokak az elhivatottak, de kevesek a kiválasztottak.”

„Milyen hatalmas az a terheléspróba, mely Ábrahámot fia feláldozásának teszi ki! Aki apját vagy anyját, fivérért vagy nővérét, fiát, lányát vagy barátját jobban szereti mint Istent, az nem méltó Isten nagy adományaira és feladataira.”

„Ábrahám kiállta a nehéz próbát, és ezért megkapta Isten ígérését: »Mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger

partján. ...A te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe.« (1.Móz. 22, 16-18 - Ökumenikus). A neki ígért utódok nem testben jelennek meg. Nem tudta volna a Föld összes népét összefogni, hogy annyian legyenek, mint az ég csillagai vagy a tengerpart homokszemei. Isten nem túloz. Amit mond, az mindig a teljes igazság. Ábrahám leszármazottai szellemek. Nekik kellett az egész bukott szellemvilágot összefogniuk, és Ábrahám istenhitének és Istenhez való hűségének lassanként el kellett áradnia az Istentől elpártoltakon. Ábrahám számára nem lett volna áldás, ha tőle testileg sok ember származik, akik a Gonosz hatalmába kerülnek, ahogy később tényleg teljes generációk, akik Ábrahámtól származtak, hátat fordítottak az igaz istenhitnek, és a bálványimádásnak hódoltak.”

„Az Ábrahámtól származó második generáció, Jákob és fiai Egyiptomba kerültek. Nekik a virágzó Gosen tartományban nagy népet kellett volna létrehozniuk, és távol kellett volna magukat tartani Egyiptom bálványimádó lakóitól, mint az igaz istenhit hordozóinak.”

„De a földi jólét az emberek számára tartósan komoly veszélyt jelent Istenhez való hűségükre. Ezért engedte meg Isten azt, hogy a zsidók népét, ahogy Ábrahám utódait nevezték, a fáraó keményen elnyomja és szolgaságba kényszerítse.”

„A fáraót nem Isten indította erre az eljárásra, hanem a gonosz szellemi hatalmak. Hiszen ezek felismerték, hogy a zsidók igaz istenhitükkel az istenellenes szellemvilág ellen veszélyes fegyverek voltak Krisztus kezében. Ezért kellett bekövetkeznie a megsemmisítésnek. És amikor ezt a kemény frontszolgálattal nem tudták elérni, akkor a démoni hatalmak arra indították a fáraót, hogy a zsidók népét a legegyszerűbb, de a legbiztosabb módon irtsa ki. E nemzedék összes férfiúját meg kellett ölni. Az eljárás indokaként a pokol hatalmai azt a gondolatot sugallták az egyiptomi királynak, hogy az országában élő és látszólag megerősödött zsidó nép veszélyes lehet a fáraó birodalma számára, ha Egyiptom ellenségeivel szövetségre lép. A Gonosz az embereket, különösen az emberiség uralkodóit, képes leggyengébb pontjukon támadni. Egy király leggyengébb pontja a trónjáért való aggodás. Így a fáraó a Gonosz sugalmazásának áldozatául esett és elkezdte kiirtani a zsidók újszülött fiúgyermekkeit. Így a fáraó terve alapján, rövid idő alatt a zsidó nép férfiainak meg kellett volna halnia. A nők mint az egyiptomiak feleségei és rabszolgái beolvadtak volna az ország népébe és a bálványimádás áldozatává váltak volna. Így egy csapásra meg lehetett volna semmisíteni Krisz-

tusnak és szellemvilágának összes addigi munkáját, mellyel az igaz istenhit emberi hordozóit akarták biztosítani.”

„De a Gonosz itt is, mint az emberi élet teremtése során már oly sokszor, az az erő volt, amely bajt akart keverni, de a Jó segített a legyőzésében. Hiszen az az időpont, amikor egy uralkodó egy népet gyermekeinek megölésével a legnagyobb kétségbeesésbe taszít, a legkedvezőbb arra, hogy egy népet kínjai helyének elhagyására indítson. És még egy fontosabb oka is volt annak, hogy a zsidókat éppen ekkor kellett kivezetni a fáraók országából. A nép 400 éves ott tartózkodása alatt az egyiptomi bálványimádással egyre jobban összekötődött, és sokan részt is vettek a bálványimádáson. Ezt a zsidó nép istenhitére irányuló hatalmas veszélyt csak az Egyiptomból való kivonulással lehetett megelőzni. Ehhez ekkor jött el a legalkalmasabb pillanat, hiszen a zsidók számára a gyermekek meggyilkolása a további egyiptomi tartózkodást pokollá tette volna.”

„Egy ilyen nagy és nehezen kezelhető nép kivezetéséhez nagy emberi vezetőre volt szükség. Krisztus ehhez egy magas rangú mennyei vezért választott ki, hogy emberként megszülessen. - Ez volt Mózes. Őt, mint zsidó szülők fiát a fáraó lánya mentette meg a haláltól. A fáraó lánya megtanította őt az összes korabeli tudományra, így emberként rendelkezett azzal a tudással, melyre egy nagy nép vezetőjének szüksége volt.”

„Amikor férfvá vált, Krisztus az égő csipkebokorban kapcsolatba lépett vele, és meghívta *Isten népe* vezérének. Mózesnek először két feladatot kellett elvégeznie. Az egyik az volt, hogy a zsidók szolgasorsban sínylődő népe előtt igazolja magát mint Isten küldötte, akinek az a feladata, hogy a népet kivezesse Egyiptomból. A második feladat az volt, hogy a fáraót rávegye arra, hogy az hagyja a zsidókat kiköltözni az országból.”

„E két feladathoz Krisztus emberfeletti erőt adott neki. De a gonosz szellemek, akik megsemmisítési tervüket is keresztezni látták, szintén teljes hatalmukkal jelentek meg a harctéren, és az egyiptomi varázslókat eszközként használták fel.”

„Ekkor bontakozott ki a legnagyobb szellemi harc, ami csak előfordult a Földön. Az egyik oldalon állt Krisztus a jó szellemvilággal és Mózesrel, mint az ő látható eszközével. A másik oldalon pedig a pokol az egyiptomi papokkal, mint kiszolgálóikkal. Mózes Isten szellemeinek

segítségével, akik láthatatlanul mellette álltak, olyan hatalmas csodákat vitt véghez, melyek Krisztusig elértek. Ezzel a zsidók népét éppúgy, mint a fáraót meg akarta győzni isteni küldetéséről. Isten népét a szemük előtt lejátszódó eseményeknek kellett meggyőzniük arról, hogy Mózeset, mint vezérüket követniük kell. A fáraót pedig arra kellett rábírní, hogy hagyja a népet elvonulni.”

„De a gonosz hatalmak kezdetben a varázslók segítségével hasonló csodákat tettek, mint Mózes, így a nép és a fáraó nem hitt Mózesnek. De a Gonosz hatalma hamar megbénult, és a varázslóknak is be kellett ismerniük: *Itt Isten keze működik.* Soha nem fordultak elő olyan szellemi materializációk, mint e harc során. Mózesnél egy jó szellem egy bot feloldásával kígyóvá vált. A varázslóknál a gonosz szellemek ugyanezt megtették. Mózesnél egész szellemi seregek testesültek meg békákban. A varázslóknál ugyanez megtörtént az alantas szellemek segítségével. Mózesnél a víz Isten szellemeinek segítségével vérré változott. A varázslók ugyanezt tették a pokol hatalmának segítségével. Isten hagyta, hogy a Gonosz a hatalmát egészen a legszélsőségesebb tudásáig gyakorolja, hogy alkalma legyen megmutatni mindenhatóságát teljes terjedelmében és így mindenekelőtt a zsidókat megerősítse hitükben. Ez a harc a zsidóknak mint Isten népének életét vagy halálát jelentette. Izrael volt az istenhit elsőszülöttje. Ha a pokol áldozatául esik, akkor soká tart, míg az emberiségben ismét kifejlődik egy, az istenhitet hordozó nép. Krisztus, Isten elsőszülöttje a pokol elsőszülöttjével harcolt az istenhit és a megváltás reménységének elsőszülött hordozójáért. Krisztus győztes maradt. Isten büntető angyala elvette Egyiptom összes elsőszülött fiúgyermekét. A döntést ez hozta meg. Félelem szállt a fáraóra és népére, így alattvalói unszolására engedte, hogy a zsidók kivonuljanak az országból. Krisztus a felhőoszlopban vonult Izrael előtt, és ebből szólt Mózeshez. Ő védte meg Isten népét az utánuk nyomuló egyiptomiaktól. A jó szellemvilág szétválasztotta a tengert és feltornyozta a hullámokat. A nép megbízott abban, aki a felhőből szólt, és félelem nélkül kelt át a hullámok között. Az *Úr angyalába* vetett bizalmukért ők kapták meg az első krisztusi keresztséget. Hiszen ő volt Krisztus. Isten és Krisztus vezették Izraelt a sivatagban, a szellemvilág segítségével vizet fakasztottak a sziklából és mannáat adtak nekik. Ezért Pál joggal írja: »Nem szeretném, ha nem tudnátok, testvéreim, hogy atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek át, és mindnyájan megkeresztelkedtek Mózesre a felhőben és a tengerben. Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették, és

mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert a lelki kősziklából ittak, amely velük ment. Az a kőszikla pedig a Krisztus volt.« (1.Kor. 10,1-4 - Ökumenikus).”

„Isten és Krisztus, valamint a jó szellemvilág megadta a népnek az összes szükséges tanítást és oktatást. A Sínai hegyen maga Isten adta a törvényeket.”

„A sivatagi tartózkodás a nép kipróbálása miatt volt szükséges. Meg kellett mutatniuk, hogy istenhitük és Istenbe vetett bizalmuk elég erős-e ahhoz, hogy kiállják azokat a veszélyeket, melyek azon ország bálványimádó lakói részéről fenyegették őket, melyet később tulajdonukba kellett venniük. E nép istenhitét nem volt szabad megsemmisíteni, hiszen akkor az addigi munka hiábavaló lett volna.”

„Még egy, az istenhívőket fenyegető veszélyt kellett kiküszöbölni. Ez a földi javak utáni vágy és az anyagi dologtól való túlzott függőség volt, mely az embereket mindig a Gonosz karjaiba űzi.”

„Krisztus minden eszközt felhasznált, mely ezen veszélyek leküzdéséhez szükséges volt. Ezért az általa választott néppel szemben radikális eljárást alkalmazott ebből a szempontból. Törvénybe iktatta, miszerint az izraelitáknak - ahogy később a zsidók népét nevezték - minden tulajdonukban lévő dologból tizedet kell adniuk. Emellett mindenkinek át kellett adnia elsőszülöttét, vagy valamilyen más járulékkal ezt ki kellett váltania. Ezen kívül számos állatot és gyümölcsöt kellett beszolgáltatniuk, mint égő áldozatot, ételáldozatot, békeáldozatot, bűnbocsánati áldozatot vagy adósságáldozatot, és ilyenkor csak hibátlan dolgot mutathattak be. Aratáskor nem volt szabad mindent betakarítaniuk, vagy utóaratást tartaniuk, hanem a megmaradó részt a szegényeknek és az idegeneknek kellett átengedniük. A hetedik évben nem igényelhetek földet. Minden ötvenedik évben ismét vissza kellett adniuk mindazt, ami korábban a tulajdonukban volt. Végül bevezette a kamatot tiltó törvényt, amely kezdetől fogva lehetetlenné tette az uzsorások működését.”

„Ha Izrael népe betartja ezeket az alapszabályokat, akkor nem túl nagy a veszélye annak, hogy szívük túlzottan függővé válik a birtoklástól és javaktól, és a mammon szeretetétől vezetve szakítanak az Istenhez való hűséggel.”

„Ennél sokkal nagyobb volt a másik veszély, mely az istenhitet fenyegette. Ez azon népek bálványimádása volt, akikkel az úgynevezett „Ígélet földjén” találkoztak a zsidók. Ez azért volt annyira veszélyes,

mivel, mint minden bálványimádás, emberileg észlelhető kapcsolatban volt a gonosz szellemvilággal. Az emberek számára a szellemek birodalma valami titokzatos dolog. És a titokzatos dolgok mindenkire ellenállhatatlan hatást gyakorolnak. Ti a legnagyobb figyelemmel a szellemekről szóló történeteket hallgatjátok. És ahol valójában gyaníthatóan titokzatos és szellemi dolgok zajlanak, oda tömegek özönlenek.”

„Ugyanígy a zsidókat is vonzotta az egyiptomiak bálványimádásának titokzatos folyamata. A korintusiaknak Pál apostol ezt a következő szavakkal igazolja: »Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, ellenállhatatlanul vitt és sodort valami benneteket a néma bálványokhoz.« (1.Kor. 12,2 - Ökumenikus). - Ti, mint gondolkodó emberek magatok is megmondhatói vagytok, hogy itt nem csak a bálványképek pusztá nézegetéséről lehetett szó. A halott kő és fa az akkori idők emberét sem tudta lebilincselni, nem csak a mai embert. A bálványimádás vonzereje az alantas szellemvilággal folytatott valódi kapcsolatból adódik. Ami az embereket vonzotta, az az volt, hogy a szellemek a bálványképek és az emberi médiumok segítségével beszéltek és egyéb bámulatos dolgokat hajtottak végre. Ilyenkor az emberek sok titokzatos dolgot is hallottak. Feltárult számukra a jövő, amit minden ember szívesen tudna meg. Ehhez még sok olyan közlést is kaptak, mely emberi szenvedélyeiknek hízelgett. A bűnt erénynek, az erényt bűnnek bélyegezték meg. Aki egyszer már belebonyolódott ebbe a szellemi kapcsolatba, az nem egykönnyen szakított vele.”

„Krisztus, mint a szellemi nép vezetője, két eszközzel próbálta meg a védelme alatt állókat a bálványimádás felé fordulástól megóvni.”

„Az egyik ilyen eljárás az volt, hogy a gonosz szellemvilággal korábban folytatott, tiltott kapcsolat pótlására létrehozta a jó szellemvilággal való érintkezést. Megadta nekik a Találkozás sátrát, az orákulumtáblát és a jó médiumokat, akiket a *próféták* név alatt ismertek. Erről korábbi beszédeim során már részletes tanításokat adtam neked.”

„A második eljárás az Úr azon parancsa volt, hogy bizonyos nemzetségeket, akiknek országába bevonulnak a zsidók, teljesen meg kell semmisíteni. Ez az a hat nemzetség volt, akik annyira rabjai lettek a bálványimádásnak és saját bűneiknek, hogy az istenhitre való megtérésük teljesen kizártnak tűnt. Más részről viszont nem volt kétséges, hogy a náluk lévő zsidókat ezek a népek rövid idő alatt rávették volna az Istentől való elpártolásra.”

„Ezen népek kiirtása miatt vádolják sokan közületek kegyetlenség-
gel az *Ószövetség Istenét*. Úgy gondolják, hogy az Ószövetség írói még
nem emelkedtek fel Krisztus istenképének magasságáig, mert különben
ezt a kegyetlen folyamatot nem írnák úgy le, mintha azt Isten rendelte
volna el. Itt tévedésben vagytok. Ugyanaz a Krisztus rendelte el a bál-
ványimádó népek megsemmisítését, mint aki az Újszövetség Isten-
fogalmát prédikálta. Krisztus mindkét esetben megmentőként lép fel.
Ezen népek kiirtásával megóvta őket attól, hogy mélyebbre süllyedjenek
a hitetlenségbe és a bűnbe. Ő inkább lehetőséget adott nekik ahhoz, hogy
egy új létezésben magukat a mélységükből feldolgozzák. Ennek ugyanaz
az oka, mint az egész emberiség kiirtásának az özönvíz esetében, vagy
Szodoma és Gomorra városok kiirtásának.”

„Ehhez még az Isten népe közti istenhit fenntartásának még egy
fontosabb oka is jön. Ti emberek a háborúban le szoktátok azokat löni,
akik katonáitokat árulásra biztatják. Ezt ti természetesnek tartjátok. Is-
tennek akkor miért ne lenne joga megöletni azokat, akik népét, melyet Ő
az istenhit hordozójának választott, árulásra, és a sötétség hatalmaihoz
való átpártolásra akarják rávenni? Ezen kívül Isten népének kellett a
megváltás óráját az egész emberiség számára előkészítenie. Krisztusnak
hagynia kellett volna az egyébként is nehéz előkészítést olyanok által
megsemmisíteni, akik Isten ellenségei és Lucifer eszközei? Milyen
gyengédszívűek lesztok ti emberek akkor, amikor Isten bölcsessége és
igazságossága megöletti a teljesen és reménytelenül a Gonosz rabságába
esett embereket, hogy ezzel ne tegyék más emberek millióit boldogtalan-
ná, és hogy így szellemként ismét a megmentés útjára kerüljenek. És rá-
adásul Isten az, aki mindezt megcselekszi, élet és halál ura, aki túlzott tü-
relemmel gyakorolta irgalmát ezen nemzetségekkel szemben, noha ők
már bálványimádásaikon mindent megtettek, ami az Úr előtt utálatos,
még fiaikat és leányaikat is elégették isteneiknek. (5.Móz.12,31 - Öku-
menikus).”

„Más nemzetségekkel szemben a zsidóknak emberségesen kellett
eljárniuk. »Ha egy város ostromára készülsz, szólítsd fel azt békés meg-
adásra.« (5. Móz. 20,10 - Ökumenikus). - A városok ostromlásakor még
a gyümölcsfákat sem volt szabad megkárosítaniuk. Ostromműveiket nem
ehető gyümölcsű fákból kellett készíteniük.”

„A bálványimádás népére gyakorolt veszélyességét Mózes az
aranyborjú esetében ízelhette meg először, majd röviddel ezután is, ami-
kor a moabiták területéhez közeledtek. »Amikor Izráel Sittimben tartóz-

kodott, elkezdett a nép paráználkodni Moáb leányaival, mert ezek meghívták a népet isteneik áldozatára. A nép ott evett, leborult azoknak az istenei előtt.« (4.Móz. 25, 1-2 - Ökumenikus). - Az itt említett paráználkodás a bálványimádáshoz tartozott, és a démonok a médiumokon keresztül ezt úgy követelték meg a résztvevőktől, mint Istennek tetsző dolgot. Ez a bálványimádás részét képezte, éppúgy, mint a többi pogány nép esetében.”

„A bálványimádás és a vele szükségszerűen együttjáró bűnök ezen fegyverével a gonosz szellemi hatalmak a következő időkben Isten népe és ezzel a megváltás előkészítő terve számára is súlyos károkat okoztak. Isten választott népének szinte teljes generációi tértek el az igaz istenhitől. Az ő visszavezetésük érdekében Isten szörnyű büntetéseket helyezett kilátásba. Krisztus még a prófétákat is elküldte hozzájuk, hogy ismét megnyerje őket a jó számára. A próféták a jó szellemvilág médiumai voltak, és nem volt könnyű a démoni médiumokkal - *Baal prófétáival* - szemben harcolniuk. Ők a menny szellemei voltak, akik Isten prófétáiként öltöttek testet, akkor is, ha emberként éppúgy ki voltak téve a Gonosz támadásainak, mint más emberek. Beavatkozásukkal legalább annyit értek, hogy az igaz Istenbe és az eljövendő Megváltóba vetett hitet a későbbi emberiségből nem sikerült teljesen kiirtani.”

„Végre elérkezett az az időpont, amikor az emberiség nagyobb része legalább a megmentés iránti vágyában megérett arra, hogy Krisztus megváltását hittel elfogadja, és átmenjen azon a hídon, melyet Krisztusnak kellett megteremtenie a mélység és Isten birodalma között. Számos emberi szellem állt már készenlétben az átkelésre.”

„Elérkezett az az idő, amikor Isten megváltási terve szerint a Megváltónak meg kellett jelennie.”

„Krisztus röviddel emberi születése előtt hírmondót küldött, aki az Ő érkezését volt hívva előkészíteni és hirdetni. Ő szintén az ég egy szelleme volt, mégpedig Illés - tehát ugyanaz a szellem, aki az általános bálványimádás nehéz időszakában Krisztus megbízásából jött el a Földre, és sikeresen vette fel a harcot a gonosz hatalmak szellemeivel. Miután feladatát végrehajtotta, a földi halál átélése nélkül ment ismét a mennybe. Másodszer mint Krisztus előfutára született meg Zakariás fiaként emberre, és a *János* nevet viselte.”

„János még meg sem született, már bekövetkezett az Isten felkentje emberré válásának meghirdetése. Gábrriel arkangyal, aki Zakariást értesíté-

tette János eljövendő megszületéséről, kapta azt a megbízást, hogy hirdesse a Megváltó emberré válását.”

„Egy Mária nevű Názáreti szűzhez kellett mennie. Ő volt kiszemelve a Megváltó anyjának.”

J é z u s e m b e r i s z ü l e t é s e

„A nemzés és a születés Isten teremtésében megváltoztathatatlan törvények alapján zajlik. A nemzéshez mindenhol szükséges a férfi és női mag találkozása. Ezen törvény alól nincs kivétel.”

„Az emberi nemzés csak úgy jöhet létre, ha egy férfi magja egyesül egy nővel. Ezért a nemzést semmilyen testetlen szellem, legyen az a menny vagy a pokol szelleme, nem tudja végrehajtani az emberi test emberi magjának felhasználása nélkül.”

„A Krisztus nemzéséről szóló bibliai leírást ti úgy fogjátok fel, mintha a menny egy szelleme a férfitest férfiúi magja nélkül hozta volna létre egy szűz nő ölében a jövendő gyermek életének csíráját. Ez a felfogás helytelen, és számos ember, hívő és nem hívő egyaránt, jogosan tagadja vagy kétkeltli Isten fiának ilyen módon történő emberré válását. Itt közel áll egymáshoz a csodálatos és szokatlan, de a természeti törvényeknek mégis megfelelő, valamint az azoknak ellentmondó és ezért hihetetlen dolog.”

„Én most neked a teljes igazságot akarom elmondani, mivel tudom, hogy te meg fogod érteni.”

„Ha egy mélytransz-médiumból kilépett a saját szelleme, és egy idegen szellemi lény vette birtokába a médium testét, akkor az a test szerveit ugyanolyan módon használhatja, mint a saját szellem. Ennek következtében egy emberi médium testében lévő szellem, legyen az akár jó, akár rossz, képes egy nővel nemzést végrehajtani. Nem hívtam fel a figyelmedet az özönvíz előtti idők ábrázolásakor arra, hogy a gonosz szellemek az emberi médiumok segítségével az emberek lányaival szórakoztak és a Biblia bizonyossága szerint gyermekeket nemzettek nekik? Amire pedig a gonosz szellemek az emberi médiumok segítségével képesek, arra a jó szellemek nem lennének ugyanúgy képesek? Ha a bukott *istenfiak* az emberi médiumok segítségével az emberiség romlására gyermekeknek adhattak életet, akkor a hűségben megmaradt *istenfiak* az emberiség megmentésére nem tehetnék meg ugyanezt?”

„Most pedig Krisztus emberi nemzése minden további vita nélkül világossá válik számokra. Az emberi médium József volt, akivel Mária jegyben járt. Isten szellemei Józsefen keresztül már többször beszéltek Máriával az elkövetkezendő megváltásról. Az ilyen szellemi kinyilatkoztatásban nem volt semmi szokatlan, mivel a zsidó nép pontosan ismerte a jó szellemvilággal folytatott kapcsolatot. Ezt láthatod a Bibliának azon helyéből is, amikor az angyal megjelent Zakariásnál. Amikor Zakariás a szentélyből kilépett és nem tudott beszélni, akkor a nép rájött, hogy látomást látott a templomban. (Luk. 1,22 - Ökumenikus).”

„Mária sem ijedt meg, amikor egy napon egy szellem Józsefben mint médiumban jelent meg és üzenetet hozott. Csak a megszólítástól döbbsent meg, amit a szellem hozzá intézett. Áldottnak nevezte őt az aszszonyok között. Ezzel hozta tudtára, hogy anya lesz. Mária nem értette, hogy érti ezt az angyal, hiszen neki semmilyen nemi kapcsolata nem volt és így nem lehetett anya. Ekkor azt a felvilágosítást kapta, hogy rászáll egy szent szellem, és egy Magasztos erejéből árnyékot vet rá. Ezért a Szentet, akit Mária szül, Isten egy fiának kell nevezni. A szellem közlelebbről is elmagyarázta, hogy fog ez történni, de erről Bibliátok nem ad tájékoztatást. A szellem elmondta neki, hogy rögtön azután, hogy ő kilép a médium testéből, a menny egy igen magas rangú szelleme száll a médiumba és Máriát az általános érvényű nemzési törvény alapján anyává teszi. Mária kinyilvánította beleegyezését. Gábrriel kilépése után, mielőtt még József felébredt volna, maga Krisztus lépett be a testébe, és Máriát ugyanazon természeti törvény alapján tette anyává, melyben az összes emberi anya reménye van. És a gyermek születése előtt néhány pillanattal szállt bele Krisztus szelleme a gyermek testébe, tehát ugyanakkor, mint minden anya esetében, amikor egy szellem beleszáll egy gyermek szervezetébe és létrejön a szellem emberré válása.”

„Krisztus nemzésének ezen módját ismerték az első keresztyének is. Ők ugyanazt a tájékoztatást kapták, mint amit én most neked adok. Tudták tehát, hogy Krisztus testét Krisztus mint szellem maga nemzette József, mint médium segítségével. Így tehát a Szent Szellem, akinek Gábrriel szavai szerint Máriára kellett szállnia, maga Krisztus volt, hiszen Ő mindent, ami a megváltáshoz szükséges volt, egymaga akart végrehajtani. Az emberiség megváltásának nehéz előkészítő munkáit az első naptól kezdve maga vette kézbe. Ő választotta ki Isten népét mint az istenhit hordozóját, ő vezette, tanította, figyelmeztette, óvta, büntette őket. Ő küldte el a menny magas rangú szellemeit mint prófétákat. Az utolsó

előkészítési munka az emberi burok nemzése volt, melybe az anyaölben néhány hónap múlva belépett, hogy az emberi születéssel ember legyen az emberek között.”

„Miután József felébredt a mélytranszból, Mária azonnal közölte vele a történetet. Nehéz próba volt, amely elé József került. Higgye-e jegyese szavait? Szörnyű belső harc következett. József ugyanolyan volt, mint a többi ember. A Gonosz a legsúlyosabb támadásokat intézte ellene. A pokol hatalmasságainak szeme előtt csak egy cél lebegett, hogy József csalódjon Máriában és taszítsa el őt. A zsidó törvények szerint ugyanis azt a menyasszonyt, aki félrelép, halálra kell kövezni. A Gonosz azt sulykolta József gondolatai közé, hogy Mária összeállt valaki mással és az csak kifogás, hogy Isten egy szelleme Józsefet médiális álmában nemzésre használta. Amit csak az emberek a bizalmatlanság, féltékenység és az elszenvedett csalódás miatti elkeseredés során átélhetnek, a gonosz hatalmak mind felhasználták Józseffel szemben. Szörnyű módon támadtak rá. Úgy tűnt, hogy ez a terheléspróba túl nehéz számára. Félig-meddig hajlott arra, hogy jegyesét titokban elbocsássa. Azért gondolt erre, mivel nem volt biztos a dolgában, és igazságos emberként a bűn bizonyítéka nélkül nem akart valakit halálra ítélni. Másrészt viszont, mivel kételkedett jegyese hűségében, elvenni sem akarta. Mária azt mondta neki, hogy Isten bizonyára felvilágosítja majd valamilyen módon az igazságról. Ő is kimondhatatlanul szenvedett jegyese kétségei miatt. - Ekkor, még ugyan ezen az éjszakán, Isten egy követe megjelent a tisztánlátás adományával rendelkező József előtt, és felvilágosította őt mindenről. Ezzel a harc végetért.”

„Tudom, hogy nektek, kicsiny embereknek ez az igazság - és ez az igazság - túl emberinek és a természeti törvényeknek túlzottan megfelelőnek tűnik. Ez nem csodaszámba menő, és nem elég titokzatos. Az emberi nemzés sokak számára alantasnak tűnik és ezért Istennek szemrehányást akarnak tenni, hogy a teremtésbe ezt a dolgot így vezette be. Isten nem elég szemérmes számotokra. - Ó, ti nyomorúságos emberek, akik Isten mindenhatóságának és bölcsességének ezt a csodálatos törvényét, mely egy gyermek nemzése, kihordása és születése kapcsán felmerül, milyen lekicsinylően ítéletek is meg! Krisztus, a legmagasztosabb teremtett szellem nem volt kisebbrendű, amikor a nemzés örökérvényű törvénye alapján alakította ki emberi külsejét, hogy köztetek élhessen, szenvedhessen és halhasson meg. Ha számotokra nem is elég csodálatos az Ő emberi nemzésének igazsága, számára minden csodálatos, ami mennyei

Atyjának szent törvényei szerint zajlik, és amelyről a prédikátor azt mondja: »Rájöttem, hogy mindaz, amit Isten tesz, örökké megmarad; nincs ahhoz hozzátenni való, és nincs belőle elvenni való. Azért rendezte Isten így, hogy féljék őt.« (Préd. 3,14 - Ökumenikus). - Sajnos ezzel az istenfélelemmel nem rendelkeztek. Ezért gondoltok ki magyarázatokat Krisztus emberré válásáról, melyek állítólagos csodálatosságuk miatt tele vannak ellentmondásokkal, és így jogosan adnak a hitetleneknek alkalmat arra, hogy Krisztus emberré válásának ezen első lépésén gúnyolódjanak.”

„Ha Krisztus emberré válása nem az emberi nemzés ezen törvényei szerint zajlott volna le, akkor Pál nem mondhatta volna: Krisztus mindenben egyé vált velünk. Hiszen akkor a nemzést illetően lényegesen különbözött volna tőletek, emberektől. Teste nem emberi magból keletkezett volna. De Pálnak igaza van. Krisztus mindenben egyé vált veletek, abban is, hogy emberi porhüvelybe emberi magból keletkezett.”

„Most kívánságodra a katolikus egyház néhány idetartozó tanításáról beszélek. Te ezen egyház papja voltál. Ezért érthető, hogy különösen a szíveden viseled, hogy megtudd, tanításaitok közül mi felel meg a valóságnak és mi tévedés.”

„A katolikus egyház azt tanítja, hogy Jézus anyja mentes az *eredendő bűntől*. Ez így van. De nem azon okokból, amit eddigi egyházad erre megad. Mária is, mint a korábbi idők azon emberei, akiknek Isten egy nagy feladatát kellett végrehajtaniuk, egy mennyei szellem megtestesülése volt. Így volt ez Énoknál, Ábrahámnál, Mózesnél, Illésnél és másoknál is, akikről már szóltam. Így volt ez Jánosnál is, Krisztus előfutáránál, amikor Illés ismét leszállt a Földre. Mária tehát nem az Istentől egykor elpártolt szellemek egyike volt, hanem egy Istenhez hűen megmaradt szellem. Az elpártolás bűnét, mely minden más földi lényt terhel, ő nem viseli magán. Mentés ettől az *öröklött bűntől*.”

„De teljesen helytelen a katolikus egyház azon tanítása, mely szerint Mária mint ember mentes a lehető legkisebb bűntől is. Nincs ember, aki mentes lenne attól, amit ti emberi bűnnek neveztek, de ez nem egyenlő azzal a bűnnel, melytől Krisztus megváltotta a világot - nevezetesen az Istentől való elpártolás bűnével. Ez a tényleges bűn. Minden más csak emberi botlás, amitől Mária sem volt mentes. Ennek ellenére Istenhez hű maradt, éppúgy, mint Mózes, aki mint a menny magas rangú szelleme Is-

tenhez hű maradt, noha emberként már néhányszor megbotlott, és ennek büntetéseként nem vonulhatott be az ígéret földjére.”

„Abban is téved a katolikus egyház, hogy Mária Jézus nemzése és születése után is szűz maradt. Éppúgy, ahogy más sem marad szűz egy gyermek fogantatása és szülése után, ugyanúgy Mária sem maradt az. Csak Krisztus fogantatása előtt volt szűz. A Megváltót nem szülhette olyan anya, aki korábban már szült vagy fogant. Ez Máté szavainak az értelme: »Íme, a szűz fogant méhében, fiút szül.« ”

„Az is ellentmond az igazságnak, amikor a katolikus egyház azt állítja, hogy Jézus születése után Mária nem szült több gyermeket. Előszülöttje megszületése után miért mondott volna le ő anyai jogairól, József pedig házastársi jogairól? A Krisztus után született testvérek semmilyen módon sem kisebbítették volna Krisztus személyiségét, életét, tanait vagy művét.”

„Amikor az Újszövetség iratainak különböző helyein Jézus fivérei-ről és nővéreiről esik szó, akkor ez alatt testi fivéreit és nővéreit kell érteni, nem pedig *rokonait*, ahogy a katolikusok ezt görcsösen bizonyítani próbálják. Ha Krisztus *rokonairól* lenne szó, akkor nem fivért és nővért írtak volna, hanem *rokonokat*. Vagy úgy gondoljátok, hogy az akkori nyelvnek nem volt szava a *rokonok* kifejezésére? Ezt ti sem állíthatjátok komolyan. Hiszen amikor a tizenkét éves Jézus templomi történetében azt olvashatjátok, hogy szülei őt a rokonoknál és ismerősöknél keresték. Tehát itt, amikor tényleges *rokonokról* van szó, akkor az evangélista a *rokonok* szót használja. Amikor az evangélista később azt írja: »Egyszer elmentek hozzá anyja és testvérei« (Luk. 8,19 - Ökumenikus), akkor nem azt akarja mondani, hogy ezek a testvérek csak *rokonok* voltak, akik az anyjával jöttek. És az emberek, akik anyja és testvérei érkezését jelezték, szintén azt mondták: »Anyád és testvéreid kint állnak és látni szeretnének.« Máté és Márk szintén arról tájékoztatnak, hogy *anyja* és *testvérei* jöttek el. Mindhárom evangélista a *testvérek* szót használná, ahol *rokonokat* kellene és lehetne írni? Balgaság ilyent képzelní.”

„Máté ezen kívül leírja azt is, amikor Jézus megjelenik szülővárosában, Názáretben: »Visszament városába, és az ottaniakat tanította a zsinagógákban. Azok csodálkozva kérdezték: Honnan van ennek a bölcsessége és a csodatevő ereje? Nem az ácsnak a fia? Nem Mária az anyja, nem Jakab, József, Simon és Júdás a testvérei? S nővérei nem mind itt élnek köztünk? Honnét vette hát mindezeket?« (Mt. 13,54-56 - Szent-

széki). - Állíthatja valaki ép emberi ésszel azt, hogy itt az apa, anya, testvérek és nővérek felsorolásában csak rokonokról lenne szó? Ahogy itt Jézus valódi anyjáról és apjáról van szó, ugyanígy Jézus valódi fivéreit és nővéreit említik. És ebben a felsorolásban egyáltalán mi célja lenne a *rokonok* felsorolásának? Názáret lakosai csodálkoztak Jézus tanításain és csodáin. Azt kérdezték, amit ilyen esetekben ti is kérdezni szoktatok: Kitől kapja ő mindezt? Hiszen apja, az ács, egy egyszerű ember. Anyja, Mária, egyszerű, szerény nő, és testvérein sincs semmi feltűnő. Fivéreivel, Jakabbal, Józseffel, Simonnal és Júdással naponta találkozunk. De eddig semmi szokatlant nem vettünk észre rajtuk. Húgai, akik mind ebben a városban élnek, szintén nem különböznek Názáret többi női lakosától. Hogy jutott Jézus testvérei közül egyedül ehhez a csodálatos képességhez? Ha valaki azt akarja mondani, hogy itt Jézus *fivérei* és *nővérei* csak a rokonokat jelentik, az akkora dörességre vallana, hogy senki nem mer ilyent állítani, hacsak valamilyen más ok erre nem kényszeríti. De itt is láthatod, milyen az, ha egy hazugságot egy másik hazugsággal próbálnak leplezni. A katolikus egyház megalkotta azt az ellentmondásos tant, hogy Mária Jézus születése ellenére szűz maradt. Akkor magától értetődően nem is lehetett több gyermeke. De a Biblia több helyen is említi Jézus fiú-, és lánytestvéreit. Mivel azonban ez ellentmondana a Mária szüzességéről szóló, mindig védett tanításnak, így Jézus valódi testvéreit és nővéreit *rokonoknak* kellett bélyegezni. Hiszen így a Mária szüzességéről szóló dogma éppoly felesleges lenne, mint a pápa tévedhetlenségéről szóló.”

„Jézus születése az anya és a gyermek számára ugyanúgy zajlott, mint bármely más emberi születés. Az újszülött gyermeket éppúgy táplálták, ápolták és később ugyanúgy szoktatták le az anyatejéről, mint bármely más gyermeket.”

„A pásztorok angyali üzenete, majd az emberiség megmentőjének köszöntése, Jézus bemutatása a templomban és a napkeleti mágusok megjelenése ugyanúgy zajlott, mint ahogy azt Bibliátok Újszövetsége leírja. A mágusok nagy mediális adottságokkal rendelkeztek és Isten eszközei voltak. Hazájukban az igaz istenhit hirdetői voltak, és mivel kapcsolatban álltak a jó szellemvilággal, így néhány szent igazságba beavatottak. A jó szellemvilág, amely a pásztorokat az Üdvözítő megszületéséről értesítette, adott hírt a mágusoknak is az örömteli eseményről. Isten követői már korábban közölték velük, hogy közeli az időpont. Felszólították a mágusokat, hogy keljenek útra és találják meg a gyermeket, aki

ben Isten fia emberré lett. A helyet közelebről nem említették. Csak annyit mondtak a követek, hogy egy fénysugár megy előttük, hogy az utat mutassa. Nem csak a mágusok, hanem mindenki látta a fénysugarat, mely sugárzó csillagnak látszott és előttük haladt. A fénysugár ugyanúgy vezetett a mágusokat, mint Mózeset és a zsidó népet annak idején a felhőoszlop. Ők először Heródeshez mentek Jeruzsálembe. Ez Isten rendelése volt. Így kellett megtudnia a földi császárnak a világ királyának megszületését, hogy beteljesedjen a betlehemi gyermek sorsa, amit a próféták előre megjósoltak. Itt is látható volt a Krisztus-ellenes szellemi hatalmak beavatkozása, akik belopták a trónért való aggodást a földi király szívébe, és így arra indították, hogy gyermekgyilkosságot kövessen el az igazság újszülött tanítójának megsemmisítése érdekében.”

„A mágusok akkor érkeztek Betlehembe, miután Jézust már bemutatták a templomban. A szülők a gyermekkel Jeruzsálemből ismét Betlehembe mentek. Ott akartak maradni még egy ideig, mielőtt visszatérnek Názáretbe. Betlehemi tartózkodásuk alatt jelentek meg a mágusok. Miután ők elmentek, a gyermek szülei is készülődtek a hazautazásra. Ekkor József Isten egy követétől utasítást kapott arra, hogy az anyával és a gyermekkel meneküljenek Egyiptomba. Heródes ugyanis már akkor elhatározta, mikor az első hírt megkapta a zsidók új királyának megszületéséről, hogy elteszi őt láb alól, és ekkor már tervének kivitelezése előtt állt.”

„Miután a gyermek Jézus kinőtt a csecsemőkorból, gyermekévei ugyanúgy zajlottak, mint a többi gyermeké. Megtanult jární, beszélni, és játszott, mint a többi gyermek. Gyermeki vétkei voltak, mint minden más gyereknek. Kisfiú korában elkezdett nyiladozni az értelme. Mivel benne a legmagasabb teremtett szellem testesült meg, igen jó emberi képességekkel is rendelkezett. De ennek ellenére ugyanúgy kellett elkezdenie a tanulást, mint minden gyermeknek, a lehetőségeisebbeknek is. Gyermekként ugyanolyan módon szerzett tudomást Istenről, mint akár te is, mégpedig szülei és tanítói tanításaiból. Odafigyelt, amikor a zsinagógában Istenről prédikáltak. A hallottakat megbeszélte szüleivel és tanítóival, és felvilágosítást kért mindarról, amit nem értett meg, vagy ami számára nem tűnt helyesnek.”

„A Gonosz kisfiúként ugyanúgy megkísértette, mint minden más gyermeket, mégpedig olyan erővel, mely megfelelt a gyermek erejének. Jézus pedig a korának megfelelő ismeretei segítségével legyőzte a Gonosz bűnre csábítását. De ő is megbotlott és emberi gyengeségből elkö-

vette azokat a hibákat, melyeket a legjobb gyermekek is elkövetnek. Minden alkalommal, amikor legyőzte a Gonosz egy kísértését, Isten megsokszorozta belső erejét és szellemének felismerését. De amilyen mértékben nőtt belső ellenállóképessége, olyan mértékben növelhette a Gonosz is támadásának erejét. Ugyanígy van ez minden más embernél is. A gyermek Jézus sem volt tehát kivétel. Hiszen az emberiség általános érvényű törvénye, hogy az ember a Gonosz újbóli legyőzésével mindig nagyobb ellenállóképességet kap a bűn ellen, de a Gonosz így ennek megfelelő nagyobb erővel támadhatja őt. Így az Istenhez hű emberek egész élete állandó harc az istenellenes hatalmakkal szemben. *A Földön harcból áll az ember élete.*”

„A gyermek Jézus számára életkora növekedésével nagy belső harcot okozott a zsidó vallásban mint szülei vallásában előforduló sok tévedés. Ezek mind olyan tévedések voltak, melyeket az idők során a zsidó egyház mint emberi törvényeket és Isten törvényeinek kiegészítését vezetett be.”

„Amikor eljutott addig, hogy az Ószövetség iratait már maga el tudta olvasni és megértette azokat, a zsidó törvénytudók magyarázatait egyes bibliai helyeket illetően helytelennek tartotta. És amikor meggyőződését gyermeki vakmerőségből szüleivel vagy tanítóival szemben kifejezésre juttatta, általában keményen megrótták. A gyermeknek ez, a zsidó egyházi tanításokkal szembenálló meggyőződése volt az, melyet tizenkét éves korában a jeruzsálemi templomban a papok legnagyobb ámulatára előadott, kérdéseket tett fel nekik, és ezeket a kérdéseket saját ismeretei alapján megválaszolta.”

„Ő ilyen vonatkozásban megfelelt a ti *csodagyerek* kifejezéseknek. Az emberi tudás legkülönbözőbb területein vannak csodagyerek. Ez a fiú Isten szent igazságainak felismerésében volt csodagyermek. De ő is ugyanolyan volt, mint a többi ember. Ő sem tudta, ki volt ő, és emberként mely feladatokat kell végrehajtania.”

„De már értelmének első éveiben elkezdtek a fiúban fejlődni a nagy mediális adottságok. Ezek a tisztánlátás és tisztánhallás adottságai voltak, melyek apróságokkal kezdődtek, majd lassanként tökéletesen kialakultak. Ez képessé tette őt arra, hogy a szellemvilággal kapcsolatba lépjen, a szellemeket tisztánlátással lássa és szavaikat tisztánhallással érzékelje. Nem jelentett újdonságot, hogy a felnövekvő fiatalember ezekkel az adottságokkal rendelkezik. Előtte már sok ember rendelkezett

ezekkel. De Isten küldötténél ez a legnagyobb fokra fejlődött, ami csak egy embernél lehetséges.”

„Mivel kapcsolatban állt Isten szellemvilágával, így földi élete során megkapott minden olyan tanítást, melyet feladatának teljesítéséhez szükséges volt tudnia. Hiszen emberként ezekről a dolgokról ugyanúgy nem tudott, mint ahogy a többi ember sem. Arra sem tudott visszaemlékezni, hogy korábban Isten legmagasabb rangú szellemeként élt, mivel ha egy szellem földi testben testesül meg, emlékképei törlődnek.”

„Amit tehát Krisztus földi élete során tanított, a szellemvilágtól kapta, mint ahogy Mózes is, amikor népével közölt valamit, miután a ki nyilatkoztatás sátrában Istent megkérdezte.”

„A fiú tehát így nőtt fel fiatalemberré, majd férfivé. Életkorának növekedésével gyarapodtak ismeretei is, de nem csak azok az ismeretei, melyet minden ember megszerez öregedése során, hanem azok is, melyeket Isten szellemei közöltek vele. Ugyanilyen mértékben fejlődött jó-ságában, melyet Bibliátok a következő szavakkal fejez ki: »Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedves-ségben.« (Luk. 2,53 - Ökumenikus).”

„Ez valódi növekedés volt és nem csak felszínes semmittevés, mint ahogy eddigi vallásod tanította. Krisztus nem volt kezdetől fogva tökéletes, mivel emberi testben egyetlen szellem sem lehet tökéletes, hiszen az anyag eleve tökéletlen és alantas. Annak a szellemnek, aki tisztán és tökéletesen száll bele a porhüvelybe, emberként az őt visszahúzó Gonosz elleni állandó harccal kell tökéletességre törekednie. Minden emberi testhez kapcsolódik a benne megtestesült szellem emberi gyengesége és tökéletlensége, mely ellen a legtökéletesebb szellemnek is küzdenie kell és amelytől emberi élete során teljesen nem tud megszabadulni. Ez szintén az emberi természethez tartozik. Ebben még Krisztus sem volt kivétel. Utolsó lélegzetéig küzdenie kellett ezen tökéletlenségek ellen és emberi gyengeségéből fakadóan többször alulmaradt a Gonosszal vívott küzdelemben. A Gecsemáné kertben emberként még a Gonosz nagy legyőzője is gyenge és tökéletlen lett, amikor azért imádkozott, hogy Atyja vegye el tőle a szenvedés kelyhét, még ha hozzá is fűzte: »De ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied.« Tudta, hogy atyja akarata szerint el kell viselnie a szenvedést. Itt tehát a gyenge, tökéletlen ember beszél, akit emberi természetéből fakadóan megráz a kínhalál, és ezért ellenkezik. Tökéletesként azt mondta volna: *Atyám, adj annyi szenvedést, amennyit*

csak jónak látsz. Szívesen veszem magamra. Nem mondta volna: »Vedd el tőlem!« - És a kereszten is a gyenge ember beszélt belőle, amikor Istent a következő szavakkal vádolta: »Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?« Egy minden ízében tökéletes ember nem panaszkodott volna. De ilyen tökéletes ember nincs. Akkor az ember megszűnne embernek lenni és a test megszűnne anyaginak lenni.”

„Pál ezt az igazságot a zsidóknak írt levélben olyan szavakkal adja vissza, melyek igen kellemetlenül csengenek mindazok számára, akik Krisztust Istennek ismerik el és Krisztus esetében tagadják a bűnnek és az Istentől való elpártolásnak még a lehetőségét is. Azt írja: »Ő testi élete idején könnyöregésekkel és esedezésekkel járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért. Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmességet, és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé vált mindazok számára, akik engedelmeskednek neki.« (Zsid. 5,7-9 - Ökumenikus).”

„Ezekben a szavakban megtalálod mindannak az igazolását, amit korábban mondtam neked.”

„Isten megmentési tervének magyarázatában már utaltam arra a fontos tényre, hogy emberré válásával még a legmagasabb rangú szellemet is fenyegeti az a veszély, hogy a Gonosz legyőzi, és az Istentől való elpártolásra rábírja. Ez a veszély Krisztust is fenyegette. Ő ezt teljes mértékben felismerte. Nemegetszer közel állt már ahhoz, hogy a Sátán támadása legyőzi. Erre utal Pál az előző szavakban, amikor azt mondja, hogy Jézus könnyek közt esedezett Istenhez, hogy mentse meg a haláltól. Világosan kiderül Pál szavaiból, hogy itt nem a testi halálról van szó, mivel Isten meghallgatta Krisztus imáját. Megvédte tehát őt a haláltól, melytől Krisztus a leginkább félt. De megvédte-e Isten a földi haláltól és halálfélelemtől? Épp ellenkezőleg. A földi halálfélelem és a halál kelyhét Isten teljesen kiürítette vele. Tehát másféle halál volt, amelyet illetően Krisztus megmentésért esedezett. - Te tudod, hogy a *halál* szó a Biblia szinte minden helyén és mindenek előtt Pál leveleiben a *szellemi halált* vagy az Istentől való elpártolást jelenti. Ettől az elpártolástól remegett Krisztus már egy ideje, amikor a kereszthalálról még nem is tudott. Ilyen szörnyű módon támadott rá a Sátán. Bibliátok semmit sem említ azokról a mindennapos küzdelmekről, melyet Krisztus a pokol hatalmasságaival folytatott, akik mindent felajánlottak, hogy megtörjék őt és rábírják az Istentől való elpártolásra. Abból is felismerhetitek, hogy Krisztusnál is fennállt az elpártolás veszélye, hogy könnyek közt kiáltott Istenhez és esen-

gett segítségéért, mikor a Sátán egész hordájával támadt rá és ő remegett a félelemtől, hogy tartósan nem tud ellenállni a pokolnak. Ha nem állt volna nála fenn az elpártolás veszélye, akkor nem kellett volna remegnie a pokol támadásaitól és nem kellett volna kiáltva és könnyek között Isten megmentéséért esedeznie. - És a Sátán, aki pontosan tudta, Krisztus képeiben ki áll előtte, nem lett volna olyan balga, hogy összes hatalmi eszközével hadjáratot vezessen ellene, ha a győzelemre semmi kilátása nem lett volna. Ezért van az, hogy támadásait soha nem Isten ellen intézi, hanem csak Isten teremtményei ellen. És ha Lucifer, a teremtett szellemek közül a második legmagasabb rangú elpártolható Istentől, miért ne pártolhatna el az első szellem is ugyanígy, főleg most, amikor az gyenge emberként állt a pokol hatalmaival szemben. A Sátán pontosan tudja, hogy mit tesz, és nem vállalkozik kilátástalan dolgokra.”

„Pál az előző helyen azt is kifejezésre juttatja, hogy Krisztus emberi hibákat és gyengeségeket is elkövetett. Azt mondja ugyanis, hogy jól lehet ő Isten fia, szenvedései során megtanulta az engedelmisséget. Tehát emberként Krisztusnak is meg kellett tanulnia az engedelmisséget. A belső és külső indíttatások miatt még ő sem tudott mindig következetesen jó lenni. De a büntetések, melyeket emberként a legkisebb, gyengeségből elkövetett engedetlenségeiért kapott, lassanként megtanították az engedelmisségre és így lett tökéletes. Hiszen az engedelmisség legnagyobb aktuusa - halála a kereszten.”

„Hiszen Krisztusban épp ez a nagy és csodálatos dolog, hogy neki, noha Ő Isten fia volt, emberként ugyanazokkal a gyengeségekkel és tökéletlenségekkel kellett küzdenie, mint más embereknek, és ennek ellenére kitarthatott a pokollal szemben. Úgy kellett átélnie a gonosz legszörnyűbb támadásait, mint egy legyőzhető személynek, és a Gonosz győzelmétől való félelmében Istenhez kiáltott imádságával. Ezért tudja ő saját tapasztalatából, mit lehet tőletek, gyenge emberektől elvárni. »Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt.« (Zsid. 4,15 - Ökumenikus). - A *bűn* alatt itt nem az emberi botlásokat és gyengeségeket kell érteni, melyek mindenkiben megvannak, még Krisztus sem volt mentes tőlük, hanem az azt a vétket jelenti, mely Istentől elválasztana minket. Ez az a bűn, mely az Istentől való elpártolás miatt szellemi halálhoz vezet. Krisztus soha nem tartozott az Istentől elpártoltakhoz és emberként sem hagyta magát Istentől elválasztani. A *halálos bűnt*, ahogy János nevezi, nem követte el. Ezen kívül telje-

sen megegyezett a többi emberrel, az emberi gyengeségekben és botlásokban is. A gyengeség ugyanis botlásokban mutatkozik meg. Aki soha nem botlik meg, az nem is gyenge.”

„Az az időpont, amikor Keresztelő János, a vezeklés prédikátora megjelent, Krisztus számára is döntő fontosságúvá vált. Hiszen addig még nem tudta, hogy ő az ígért Messiás. Viszont amikor Jánost felkereste, aki őt a néptömegnek úgy mutatta be, hogy ő az Isten béránya, aki elveszi a világ bűneit, akkor ismerte fel, hogy ki volt ő, és erre azonnal megkapta magától az Istentől az igazolást: »Ez az én szeretett Fiam, aki-ben gyönyörködöm.« ”

„Ezzel eljött a pillanat, amikor Isten szellemvilága felvilágosította Krisztust életének feladatáról. Megmondták neki, hogy Ő a teremtett szellemek legnagyobbika, Isten elsőszülött fia. Megtanították arra, hogy neki Isten igazságait kell hirdetnie, hogy állhatatosnak kell maradnia a Sátán támadásai ellen, hogy a Sátán az ellene folytatott harcában elmegy a végsőig és hogy beleüzi őt a kereszthalálba, ahogy ezt a próféták előre megmondták. Hogy a Sátán felett aratott végleges győzelem mit is jelent, azt Jézus csak akkor tudta meg, amikor szelleme a kereszthalálban elvált a testétől.”

„Krisztus a poklot mint Isten fia és küldötte élte meg, akinek az emberiséget tanításaival Istenhez kell vezetnie és akinek készen kell állnia az igazságért akár meghalni is. A Krisztus kereszthalála és a pokol felett aratott győzelem közti összefüggést a Sátán sem ismerte. Ha tudta volna az igazságot, akkor Krisztust nem kísértette volna meg és nem okozta volna halálát. Így viszont ártalmatlanná akarta tenni Krisztust, akit az igazság hirdetőjeként ismert fel. Amikor nem sikerült Krisztust rávennie az Istentől való elpártolásra, akkor az igazság hirdetésében tanúsított hatékonyságának úgy akart véget vetni, hogy számára a kereszthalál gyötrelmes sorsát készítette elő. A Sátán számolt azzal, hogy egy megfeszített tanai az emberek között sem élnek sokáig. Hiszen az emberek azt várták volna, hogy az Isten fia, aki magát Krisztusnak adja ki, kapott annyi hatalmat Istentől, mellyel meg tudja akadályozni, hogy ellenségei ilyen szörnyű halálra ítéljék. Ha erre nem képes, akkor halálával a tanai is megsemmisülnek. Ez volt a Sátán számítása.”

„Krisztus tehát már tudta, ki volt ő és mely nagy feladatot kell elvégeznie. De még mielőtt elkezdte volna a kivitelezést, ki kellett állnia a terheléspróbát, amelyet Isten minden korábbi eszközének is ki kellett áll-

nia. Meg kellett mutatnia, hogy felnőtt fontos és ebből következően nehéz feladatához. Ezért vezette Isten szelleme a sivatagba.”

„Itt ki kellett állnia a pokol hatalmának szörnyű rohamát. Senki nem állt mellette segítséggel és támogatással. Anyjától, testvéreitől és barátaitól nem ért el idáig az emberi vigasztalás egyetlen szava sem. De az ember éppen a súlyos lelki küzdelmek során vágyódik egy együttérző, segítő és támogató emberi szív után. Vadállatok ordítottak körülötte és a pokol szellemei álltak tisztánlátó szemei előtt. Feltartóztathatatlanul körülötte jártak-keltek. Hallotta csábításait, ígéreteiket, fenyegetéseiket. Amivel csak meg lehet kísérteni egy embert, mindazzal megpróbálták ezt az emberfiát megkísérteni. Sátánnak ugyanis a gonoszság minden területén megvannak a specialistái. Jöttek a csüggedés, a gyávaság és a kétség szellemei, akik megpróbálták az Istenfiúságba, az Istentől adott feladatába vetett hitét megingatni, Krisztust pedig a kétségbeesésbe taszítani. Jöttek a gyűlölet szellemei és megpróbálták Isten ellen elkeseredést csepegtetni belé, aki kiszolgáltatta őt a sivatagban ennek a nyomorúságnak. Jöttek az életöröm szellemei, akik a borzalmas sivatag és az örömben, jókedvben töltött emberi élet ellentéte gyanánt a legcsábítóbb képeket mutatták. De eljöttek a fény angyalainak alakjában is, és barátnak adták ki magukat.”

„A csábítási specialisták jól osztották fel szerepeiket. A kétség szellemei voltak a leghatalmasabbak és terv szerint újra és újra felbukkantak. Hiszen hogy küldheti egy Isten a fiát egy ilyen sivatagba, hogy szolgáltatathatja ki az éhezésnek, hogy teheti ki ilyen lelki kínoknak? Végül is lehet, hogy mindaz, amit a gyaníthatóan jó szellemektől hallott, a Keresztelő kijelentései, az isteni hang a Jordánnál egyetlen nagy csalódás, vagy esetleg a Gonosz kinyilatkoztatása? Lehet, hogy az Istenfiúság ennek következtében csak agyrem, melynek áldozatául esett?”

„E pontnál indult fő támadásra a pokol. Az Istenfiúságról szóló meggyőződést kellett ebben az emberben megszüntetni. Ha a Sátán ezt elérte volna, akkor nyert ügye van. Hiszen aki nem hisz feladatában, magától elveti azt.”

„Negyven nap és negyven éjjel tartott a pokol hajtóvadászata. Áldozata pedig védelem és segítség nélkül ki volt szolgáltatva, minden tagjában reszketett a lelki izgalmaktól valamint az éhség és álmatlanság következtében a testi nyomorúságtól. Nem volt semmilyen élelme. Bőjtölt,

de nem önként, hanem mivel nem volt semmi ehető dolog a közelében. Semmi más, csak homok és kő, amerre csak nézett.”

„De a pokol specialistái nyilván belefáradtak abba, hogy Jézust rávegyék a bukásra, noha testi gyengesége, éhsége és szomjúsága miatt nem tarthatott volna már ki soká. Újra és újra könnyek közt kért az Atyától segítséget, hogy óvja meg őt a haláltól, az elpártolástól, és adjon neki erőt, hogy a Gonosz rohamának a győzedelmes befejezésig ellen tudjon állni.”

„Ekkor, mikor az utolsó napon az összes pokoli hatalom az összes kísértési praktikával csődöt mondott a kínlódó áldozattal szemben, akkor eljött Ő - maga a sötétség vezére. Néhány dologban ő a specialista. Mindenek előtt ő a pokoli csodás tettek szelleme. Mint ilyen állt az éhségtől reszkető Jézus elé, és ezt mondta: Azt hiszed, hogy te Isten fia vagy? Ha az vagy, akkor nem kell szenvedned az éhségtől, hanem ezeket a köveket kenyérré változtathatod. De te erre nem vagy képes, te tévelygő, ezért itt éhen fogsz halni. Csodát nem tudsz tenni, erre soha nem voltál és nem leszel képes. Mégis azt képzeled be magadról, hogy te vagy az Isten fia. Nézz meg engem, én Isten fia vagyok, de elhagytam azt az Istent, aki kegyetlenségében ilyen nyomorúságba taszított téged. Én képes vagyok csodákra. Ezt az erőt az Isten nem tudja elvenni tőlem. Képes vagyok ezeket a köveket kenyérré változtatni. Neked adom, hogy edd meg. Látni fogod, hogy képes vagyok erre. Fordulj el attól, aki hagy téged éhen halni. Csatlakozz hozzám és a föld legszebb ételei állnak rendelkezésedre.”

„Távozz tőlem, Sátán, nem kell a kenyered és akkor sem kell, ha én változtatnám ezeket a köveket kenyérré. Én a csodás szóra várok, mely Isten szájából jön. Ez a szó lesz a megfelelő órában az eledelem, és így életben maradok.”

„De a Sátánt ilyen könnyen nem lehetett lerázni.”

„Jó! - mondta ő, - ha nem akarsz a jelenlétemben csodát tenni és nem akarod a kenyereket, melyet pusztán részvétekből ajánlottam fel, akkor másik utat is választhatsz, hogy meggyőzd magad, hogy az Isten fia vagy-e. Hiszen szeretném neked bebizonyítani, hogy nem vagy az Isten fia. Szeretnék megmenteni ettől az önámítástól. Látod, itt a templom orma. Oda akarlak vinni, hogy lezuhanj. Az Isten fia ugyanis ígéretet kapott arra, hogy ilyen esetben az angyalok tenyerükön hordozzák. Tegyél tehát egy kísérletet! Tudhatod, hogy én nem fogok segíteni. Én ugyanis éppen azt akarom bebizonyítani, hogy te nem tartozol az Istenfiak közé.”

És biztos vagyok abban, hogy zuhanásod után összezúzottan fogsz fekvé maradni. De meg kell próbálnod. Hiszen Isten sem követelheti azt, hogy vakon higgy az istenfiúságodban. Legalább egyszer próbára kell tenned állítólagos istenfiúságodat, ha nem akarsz magad az értelmes gondolkodásúaknak kiszolgáltatni. Ha épen érsz földet, hiszek neked. Ha viszont meghalsz, akkor boldog lehetsz, hiszen inkább azonnal szabadulj meg az egész ámitástól, mellyel elkápráztattak, a halál segítségével, mint hogy egész életedet egy örültségnek szenteld, míg végül kiábrándulsz és az emberek átkai közben lesz véged.”

„Minden erejét összeszedve adta meg a már hetek óta kínozott áldozat a választ: Nem kísértem Istenemet. Nem ilyen módon akarom bizonyítani, hogy Isten fia vagyok. Isten kezébe adom, milyen módon győz meg engem, mint saját fiát. Ő majd megadja a bizonyítékot, és te személyesen fogod megtapasztalni azt.”

„Ettől a beszédől Lucifer, Isten második, de bukott fia visszariadt idősebb, de Istenhez hű testvérétől. Varázsserejének művészetével semmit nem tudott elérni, mivel áldozata nem fogadta el az ő csodáit és nem is látszott hajlandónak arra, hogy maga tegyen csodát.”

„De a sátán még nem adta fel reményét. Volt másik csábító eszköze is, mellyel eddig ragyogó sikereket ért el: a világ az övé volt. Minden anyagi dolog az ő uralkodása alá tartozik. Akár a Föld birodalmait is odaadhatta volna, ha ehhez lett volna kedve. Ő határozta meg, hogy Babilónia egy birodalmát Nebukadnezárnak, Tibériusnak vagy Jézus Krisztusnak adja-e. Mindenki, akinek eddig adott valamit, az a hűbérese lett és azt tette, amit ő parancsolt... A földi birodalmak mint filmek vonultak el az Emberfiának lázban égő szemei előtt... Nézd, mindezt neked akarom adni. Amit csak akarsz, a tiéd. Ha valamelyiket meg akarsz kapni, válaszd ki; tiéd lehet. De akkor el kell ismerned engem uradnak. Ezekben a birodalmakban, amiket láttál, én vagyok az első személy, és az is akarok maradni. De te lehetsz a második.”

„Távozz, Sátán! - Csak egy Urat ismerek el magam felett - Isteneimet.”

„A Sátán elvesztette a harcot. Biztosra vette, hogy megnyeri Krisztust magának, amikor az elmúlt napok során áldozata oly gyakran kiáltózt Atyjához, és a Sátán látta rajta a félelmet.

És ekkor még csak Lucifer alattvalói munkálkodtak. Most ő jött el, hogy a hite szerint rohamra megérett erődöt bevegye, melyben az éhség

jelentős szövetségessé vált. Mégis csalódott. A szellemi fegyverekkel és emberi csábításokkal nem fért hozzá az Emberfiához. - Már csak egy harci eszköze maradt, amely minden embert megráz és kezessé tesz. Ez a földi test kínjainak harceszköze volt. Ő a legvadabbat akarta előidézni. Szolgálatában már elég hóhérlegény volt: tudósok és tudatlanok, királyok és parasztok, szellemi és világi uralkodók. Sikerülnie kellett. A kivitelezésre majd megtalálja a legjobb alkalmat. Erre mondja Bibliátok: »Amikor az ördög elvégzett minden kísértést, eltávozott tőle egy időre.« (Luk. 4,13 - Ökumenikus).”

„Pál mindenek előtt a Gonosz Jézus ellen indított sivatagi támadásait tartotta szemé előtt, amikor azt írta, hogy Krisztus hangos kiáltásokkal és könnyek között esedezett segítségért, mely megmenthetné őt a haláltól.”

„Látod, hogy Isten nem adja értékes adományait ajándékba. Kemény próbák során kell azt kiérdemelni. Krisztusnak emberként szintén keményen meg kellett szolgálnia azt az erőt, melyre hatalmas feladatához volt szüksége. Semmi nem hullott az ölébe. De minden alkalommal, amikor győzedelmeskedett a Gonosz felett, Isten ereje volt a jutalma. A menny feltárult és Isten szellemei körülvették őt. Így történt ez a sivatagi küzdelem után is. »Angyalok mentek oda, és szolgáltak neki.« (Mt. 4,11 - Ökumenikus). Ők adták neki a földi kenyeret is, melyet negyven napig nélkülöznie kellett. Most, amikor a köveket Isten szellemei változtatták kenyérré, Istennek megköszönve fogadta el. De vissza kellett utasítania, amikor ezeket a Sátán befolyása alatt kínálták neki.”

„Az első sikeresen kiállt próba után Jézus nyilvános tanítóként lépett fel. Összegyűjtött maga köré néhány szegény, szerény, de az igazságra fogékony férfit, akiket ti az *apostol* néven ismertek. Őket mélyebben be akarta vonni a megváltás megértésébe. De hamarosan kiderült, hogy ők csak koruk gyenge gyermekei, és nem voltak ahhoz elég erősek, hogy az igazságnak csak egy töredékét is elviseljék.”

„Jézus először is bebizonyította úgy tanítványainak, mint a népnek, hogy ő Isten küldötte. Meg kellett mondania, ki ő, mit akar, és kijelentéseit annak erejével kellett bizonyítania, akinek a küldöttjeként ő megjelent.”

„Így volt ez Mózesnél is, akinek feladata minden részletében pontosan megegyezett az eljövendő Krisztuséval. Kimondottan rá utal Mózes a következő szavakkal: »Prófétát támaszt atyádfiai közül Istened, az

ÚR, olyant mint én.« (5.Móz.18,15 - Ökumenikus). - Mózesnek, mint Isten küldöttének egyetlen népet kellett kivezetnie a szolgaság országából az Ígéret földjére. A szolgaságban lévők voltak a zsidók. Elnyomók a fáraó és az egyiptomiak voltak. Azok a szolgák, akiket Krisztusnak kellett megszabadítania a szolgaságból, az Istentől való elpártolásra elcsábított szellemek voltak. Uralkodók a pokol Lucifer alá tartozó hatalmasságai voltak. Mózes csak akkor tudta megoldani a feladatát, ha két dolog sikerül neki: Először a szolgáknak készen kellett arra állniuk, hogy elhagyják a szolgaság országát, és Mózes vezetésére bízzák magukat. Ha ez sikerül Mózesnek, egy második, sokkal nehezebb dolog marad még hátra: Az egyiptomiakat és a fáraót arra kellett kényszeríteniük, hogy az addig szolgaságban élő izraeli népet hagyják kivonulni Egyiptomból. Hiszen a fáraó és népe magától értetődően nem akar lemondani önként az olcsó jobbágyokról és rabszolganőről.”

„Ugyanígy a Krisztus általi megváltás is két dologtól függött: Először a Gonosz szolgaságában epekedő szellemeket, akik emberi fokozatban testesültek meg, el kellett addig juttatnia, hogy készen álljanak a Gonosznak ellentmondani. De akkor még ott a nehezebb feladat, a pokol Lucifer alá tartozó hatalmasságait arra kényszeríteni, hogy engedjék szabadon azokat, akik Istenhez kíváncsoznak.”

„Ez a két feladat Mózesnél éppúgy, mint Krisztusnál, egyértelműen szét van választva egymástól.”

„Mózesnek saját személyét illetően arról kellett gondoskodnia, hogy a fáraóval szemben erős maradjon, ne engedjen, az Istentől kapott feladatától sem csábítások, sem fenyegetések hatására ne térjen el és Isten megmentési tervét saját hibájából ne semmisítse meg. A zsidó népnek tennie kellett a dolgát, és hajlandónak kellett mutatkoznia és maradnia a kivonulásra. Isten volt az, aki a fáraó felett végső győzelmet aratott és Izrael népének megszabadítását kész ténnyé tette. Hogy Isten milyen módon aratta ezt a győzelmet, azt sem Mózes, sem a nép nem kérdezhet-te meg. Ez egyedül Isten dolga volt.”

„Ugyanígy Krisztusnál is. Számára sem volt fontos, hogy a néppel közölje azt, milyen módon fog bekövetkezni a megváltás. Csak arra kellett megtanítania őket, hogy közel a megváltás ideje, ezért a nép váljon méltóvá a megmentésre, és arra, hogy ő az, akit Isten megmentőként küldött.”

„Krisztusnak személyesen arról kellett gondoskodnia, hogy ne kerüljön a Gonosz uralma alá, aki minden eszközt megpróbál, hogy őt az Istentől és az Istentől kapott feladattól való elpártolásra rávegye. Krisztusnak Mózeshez hasonlóan résen kellett lennie, hogy ne győzhesse le, akit ő akar legyőzni. Ha védekező állásában szilárdan kitart a Gonosz támadásaival szemben, akkor Isten dolga annak meghatározása, hogy arasson győzelmet a Gonosz felett az offenzívában is. Az világos volt, hogy Krisztus emberként nem támadhat rá a szellemekre. Az embereknek csak arra van lehetőségük, hogy a gonosz hatalmak támadása ellen védekezzenek, ha az sugalmazással, csábításokkal, szörnyűségekkel vagy jelenségekkel, de akár emberi segítőtársakkal el akarja őket csábítani a gonoszhoz. Támadni Krisztus csak úgy tudott, ha földi halála után szellemként jár el a Sátánnal szemben. Akkor lehetett ezt úgy nevezni, hogy *alászállt a poklokra.*”

„Mondtam már neked, hogy Krisztus emberként a Sátán uralma alá kerülhetett volna. Ekkor az alvilág királya Isten első fiát is hűbéressé tehetett volna. Ilyen esetben Isten a legnagyobb szellemi vezérek egyikét küldte volna el, hogy beteljesítse a megváltás művét, ami Isten első fiának emberi gyengesége miatt nem sikerült.”

„Te elborzadsz attól a gondolattól, hogy Krisztus a Sátán támadásai miatt el is bukhatott volna. De ez így van. Ti egyáltalán nem tudjátok mennyei Atyátok mérhetetlen szeretetét, aki saját elsőszülött fiát sem kímélte, hanem szeretetből kitette őt annak a veszélynek, hogy őt is elveszti, mint ahogy második fiát is elvesztette. És nem tudjátok elképzelni annak a harcnak a szörnyűségét, amit miattatok Krisztusnak az egész pokollal szemben ki kellett állnia, ha meg akart titeket váltani. Nektek már a legkisebb ördög is elég, hogy néhány pillanat alatt rábírjon az Istentől való elpártolásra. Elég mutatnia egy marék pénzt, emberi elismerést vagy érzéki élvezetet, és már megnyerte a küzdelmet. - De Krisztusra, bátyáitokra az egész pokol rátámadt, élükön magával Luciferrel. És nem csak egyszer és néhány pillanatra, hanem újra és újra, az egész emberi élete során. A sötét hatalmak egyik rohamcsapata a másik után, nap mint nap küzdött az Emberfia ellen és végül a legnagyobb emberi szenvedés fegyveréhez nyúltak, míg a megkínzott el nem vérzett a kereszten, mégsem tudták rávenni arra, hogy elpártoljon Istentől. A Sátán nem tudott mit tenni ellene. És annak ellenére, hogy a pokol összes hatalma ilyen módon támadta, mégis ugyanolyan ember volt, mint ti, veletek mindenben azonos.”

„Ez volt a Megváltó igazi arca és így zajlott le a megváltás műve.”

„Ahogy Mózes az első volt, akinek be kellett mutatkoznia a zsidóknak, mint Isten küldötte és ezt csodákkal is igazolnia kellett, úgy Krisztus is adósa volt eleinte a népnek annyiban, hogy meg kellett mondania, ki ő és milyen feladatot kell teljesítenie. Neki is csodákkal kellett hitelessé tennie megváltói küldetését.”

„Ki volt Krisztus és minek vallotta magát? - »Én Krisztus vagyok, az élő Isten fia.« - Ez a bizonyossága saját magáról. És ezt a bizonyóságot teszi róla Isten is: »Ez az én szeretett Fiam, kiben gyönyörködöm.« - Krisztus tehát Isten fia volt, és csak ez akart lenni. Ő nem Isten volt. Sohasem mondta magáról: *Én vagyok az Isten*. Soha nem állította, hogy Istennel bármilyen pontban is egyezne. Fáradhatatlanul hangsúlyozza újra és újra, hogy ő magától semmire sem képes, semmit sem szól magától, semmi csodát nem tud magától. Az Atya az, aki őt ezzel megbízta. Az Atya az, akitől ő az igazságokat kapja. Az Atya az, aki erőt ad neki, hogy betegeket gyógyítson és holtakat támasszon fel. Mindent úgy tesz, ahogy az Atya akarja és abban az órában, melyet az Atya erre megszab.”

„Ahogy a helytartó is annak az urának a nevében és megbízásából gyakorolja hatalmát, aki őt helytartónak kinevezte és csak a kapott hatalom határain belül tevékenykedhet, ugyanígy Krisztus is. És ha egy uralkodó minden uralkodói hatalmát helytartójára ruházza, azt a helytartó mégsem maga szerzi. Nem ő az uralkodó, hanem mindenben függ az uralkodójától, aki hivatalából bármikor felmentheti. Így volt a fáraó helytartója József. Ő korlátlan hatalmat kapott az ország megmentése érdekében. A fáraó az átruházott királyi hatalom jeléül átadta neki pecsétgyűrűjét és királyi ruhába öltöztette. A pecsétgyűrűvel József saját iratait királyi iratokként jelölte meg. Ruhájában hasonlított is a fáraóhoz. Mégsem ő volt azonban a legnagyobb uralkodó. Az a fáraó volt és maradt is. József csak az egyiptomi uralkodó által kinevezett, noha teljes királyi hatalommal felruházott helytartó volt. Királyi hatalma nem a sajátja volt. Azt csak a király szabad elhatározásából kapta. Ezt tetszés szerint lehet korlátozni, teljesen visszavonni vagy másokra átruházni.”

„Most a legegyszerűbb és legtisztább módon alkothatsz képet Krisztusról és Istenhez való viszonyáról. Isten az Úr és minden dolog alkotója. Még Isten fiának is Ura és Alkotója. Isten magától örök, mindenható és mindentudó. A Fiú nem. Az Atya a Fiúnak átadta a teremtés feletti helytartóságot, és neki mindenekeelőtt a megváltás feladatát szentelte.

De magától a Fiúnak nincs semmije: se létezése, se helytartói hivatala, se akármilyen ereje. Mindent az Atya adott neki. Noha a Fiú a mennyben szintén Istenéhez hasonló ruhákat visel és Isten hatalmi jelvényével lép fel, mégsem Isten, mint ahogy József sem volt fáraó.”

„Ezt az igazságot a Szentírás olyan világosan tartalmazza, hogy azon kell csodálkozni, miként jutott az az emberek eszébe, hogy Krisztusból Istent csináljanak, mikor minden teremtett Atyja és parancsoló Ura ünnepélyesen megesküszik arra: »Egyedül én vagyok az Isten, senki más.« ”

„A keresztény vallások, melyek Krisztust Istennek ismerik el és őt mindenben egyenlőnek tekintik az Atyával, maguk sem merik azt állítani, hogy Krisztus az mondta volna, ő *Isten*. De már abból erre következtetnek, hogy ő *Isten fiának* nevezi magát. Úgy ítélnék, mint a főpapok, írástudók és farizeusok, akikről a Biblia ezt írja: »Emiatt a zsidók még inkább az életére törtek, hisz nemcsak hogy megszegte a szombatot, hanem az Istent is Atyjának nevezte, s így egyenlővé tette magát az Istenel.« (Ján. 5,18 - Szentszéki).”

„Krisztus nem védekezett azon vád ellen, hogy ő különleges értelemben Istent Atyjának nevezte. Hiszen *Isten fia* bizonyos értelemben nem más mint *Isten gyermekeinek egyike* vagy Isten egy szelleme. Ő nem csak az Isten által teremtett szellemek egyike volt, hanem az egyetlen szellem is, akit mennyei teste alapján is Isten keltett életre. Isten más szellemei létezésüket csak szellemükben kapták Istentől, míg mennyei testüket az elsőnek teremtett Fiúnak köszönhették. Krisztus tehát nem csak Isten *elsőszülött fia* volt, hanem egyben az egyetlen is, aki teljes létezését tekintve Isten közvetlen teremtménye. Ő a maga nemében egyedülálló volt. Ő volt az Atya *egyszülött Fia*.”

„Más okból is mondhatjuk, hogy ő egyedülálló értelemben Isten fia. Neki adta át az Atya a helytartóságot a teremtett világ felett. Ő ugyanazt a helyet foglalta el az birodalmában, mint amit a fáraó adott az egyiptomi birodalomban Józsefnek.”

„Ebben az értelemben tehát igazuk volt a zsidóknak: Krisztus valóban különleges értelemben mondta, hogy ő Isten egy fia. Ő volt Istennek az egyetlen fia.”

„Ami ellen viszont Krisztus a leghatározottabban tiltakozott, az a zsidó ellenségeinek az az állítása volt, miszerint ő az Atyával egyenlőnek tekinti magát. Ő mindig azt hangsúlyozta, hogy semmilyen hatalma sincs

önmagától, amivel akár a legkisebb dolgot is megtehetné. Ha ő magától semmit sem tud tenni, ez jelenti a megcáfolhatatlan bizonyítékot arra, hogy ő nem lehet az Isten. Ennyi következetes gondolkodásmóddal a főpapok és az írástudók is rendelkeztek. Ők azt is nagyon jól megértették, mit ért Jézus azon a fogalom alatt, hogy az *Isten fia*. De kifelé nem akarták megérteni. Kerestek valamilyen okot, hogy megölhessék. És mivel semmi jobbat nem találtak, ezért azt állították, hogy Krisztus egyenlővé akarja tenni magát Istennel. Ilyen ürüggyel már semmi pénzért nem volt szabad kiengedniük a markukból. Ezért Krisztus részéről bármilyen tanítás hiábavaló lett volna.”

„Az igaz, hogy Krisztusnak minden hatalma megvolt a mennyben és a Földön is. De ez ugyanúgy nem a sajátja volt, amiképpen József sem magától rendelkezett az Egyiptom feletti hatalommal. Ahogy József sem volt fáraó, úgy Krisztus sem volt Isten.”

„Csak az Atya az Isten, senki más. Az Atyaé minden hatalom és senki másé. Az Atya jószándékkal átruházhatja ezt a hatalmat bármely teremtetett szellemre, ha benne és általa működik. Isten más szellemnek is adhatta volna azt a hatalmat, amit Krisztusnak adott. Nem feltétlen elsőszülött fiának kellett átadnia. A Krisztus által végzett nagy csodákat bármely más ember is végrehajthatta volna, ha Isten erőt ad hozzá. Krisztus maga is azt mondja, hogy ezt bárki más is megteheti, ha elég hite van. »Aki hisz énbenem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz. (Ján. 14,12 - Ökumenikus). - Hinni Krisztusban ugyanannyi, mint hinni Istenben, de nem azért, mintha Krisztus maga lenne az Isten, hanem azért, mert Krisztus az Ő tanait hirdeti. »Mert nem magamtól beszéltem, hanem aki küldött, az Atya hagyta meg, mit mondjak és mit hirdessek.« (Ján. 12,49 - Szentszéki).”

„Az Atya és Krisztus között a szeretet nagy egysége uralkodik. Isten minden teremtménye elérheti ezt az egységet. Ezt kéri tanítványai számára is Krisztus Istentől. »Egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk. Én ő bennök, és te én bennem; hogy tökéletesen eggyé legyünk.« (Ján. 17, 22-23 - Károli).”

„Te látod, milyen balgaság az, hogy a te eddigi egyházad Krisztus istenségének bizonyítékaként erre a mondatra hivatkozik: »Az Atya és én egyek vagyunk«, ahol ugyanabban az egységben, amellyel a Fiú és az Atya rendelkezik, a hívek is részesedhetnek.”

„Ha összeállítod magadnak Krisztus azon kijelentéseit, amelyben az Atyához való viszonyáról szól, akkor felismered, milyen bűnös dolog Krisztust Istennek nevezni, őt az Adakozóként beállítani, amikor ő csak az elfogadó, és másnak csak azt adhatja, amit ő is Istentől kapott. - A legnagyobb istenkáromlást, mellyel a zsidók vádolták Krisztust, amikor hamisan azt állították, hogy ő Istennel egyenlővé teszi magát, ma is sokan elkövetik, amikor Krisztust Istenné teszik, noha Krisztus az Istennel való egyenlőséget messze elutasította magától.”

„Krisztus azon tanításai, melyek saját személyéről, tanításairól, erejéről szólnak, azt mondják, hogy mindent Istentől kapott. Magától nincs semmije. Ő nem Isten.”

„Isten nem mindent ruházott át Őreá. Bizonyos dolgokat az Atya fenntartott magának. Zebedeus fiainak azt mondja Krisztus: »Hogy jobb és bal felől üljetek, azt nincs hatalmamban megadni nektek. Az azokat illeti, akiknek Atyám szánta.« (Mt. 20,23 - Szentszéki).”

„A végítélet napját sem tudja a Fiú, hanem csak az Atya. »Azt a napot viszont, vagy azt az órát senki nem tudja: sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem csak az Atya egyedül. (Mt. 24, 36 - Ökumenikus).”

„Krisztus arra sem kapta meg az engedélyt Istentől, hogy a kereszthalált elutasítsa. Ezért nem hallgattatott meg a Gecsemáni kertben, amikor az Atyát kérte, hogy múljon el tőle ez a pohár.”

„Jézus rokonai, az apostolok és a hívő nép egyaránt csak *prófétának* - az *Isten küldöttének* ismerték el Jézust. Azt, hogy az *Isten fia* vált emberré, ezt az anyja jól tudta az angyali üzenetből már Jézus születése előtt. De ő azt is tudta, hogy Jézus ember és emberi gyengéi vannak. Anyja nem értett egyet nyilvános fellépéseivel és tanításaival. Jól tudta ugyanis, hogy hitbeli meggyőződése jelentősen eltér a zsidó vallás tanaitól. Súlyos nyomást gyakorolt rá, hogy most a népnek nyilvánosan prédikál. Ő a feladatát egészen másképp gondolta. És amikor hallotta, hogy Jézus a prédikációiban éles szavakkal illeti a zsidó nép szellemi vezetőit és a régi időkből származó vallásban néhány dolgot helytelennek nyilvánít, akkor a többi fiával egységben megpróbálta ezt megakadályozni. Kényszeríteni akarta, hogy térjen vissza a szülői házba. Úgy gondolta, hogy ezzel megakadályozhatja az összeütközést, hiszen Jézus fellépése haragra gerjesztette a papokat, írástudókat és farizeusokat. »Amikor övéi meghallották, mentek, hogy hazavigyék, mert az a hír terjedt el róla,

hogy megzavarodott.« (Márk 3,21 - Szentszéki). - »A testvérei sem hittek benne.« (Ján. 7,5 - Ökumenikus).”

„Emberileg érthető, hogy anyja és tesvérei ilyen beállítottsággal rendelkeztek nyilvános fellépése ellen. Ők a zsidó egyház tanait tartották helyesnek. Fiatalkoruktól ebben nevelkedtek. Elődeik ebben a vallásban éltek és ebben haltak meg. Most pedig saját fia és testvérük azt prédikálja, hogy ez a vallás sok pontban téves. Ez ezeknek az egyszerű, tapasztalatlan embereknek elviselhetetlen volt. Az volt a mérvadó, amit a papság mondott. Az emberi félelem is közrejátszott. Ujjal mutogatnak azon férfi rokonaira, aki atyáik vallását támadja. A helyi zsinagóga előljárójától is gyakran kellett szemrehányásokat eltérniük emiatt. Félniük kellett az üzleti károktól is. Különösen súlyosan érintette őket az a hír, hogy a legfelső templomi vezetés kiközösítette Jézust és mindenkit, aki őt követi és Messiásnak elismeri, szintén kiközösítés fenyeget. »A zsidók már meggyeztek abban, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, azt ki kell zárni a zsinagógából.« (Jn. 9,22 - Ökumenikus).”

„A zsidó papság óvta a népet Jézustól és tanításaitól. Bőségesen alkalmazták a rágalmas fegyverét. *Hamis prófétának* nevezték, az *ördög megszállottjának*, *néplázónak*, *iszákosnak* és *erkölcsileg züllöttnek*, aki romlott nőkkel áll össze és a nyilvánvaló bűnösökkel ül asztalhoz. Bármilyen eszköz elfogadható volt számukra, hogy ártalmatlanná tegyék azokat, akiknek befolyásától féltették a népet. Nem tűrhették el, hogy a nép nagyobb tömege valami más vallási igazságot fogadjon el, mint amit ők hirdetnek. A népnek hozzájuk kellett csatlakoznia. Amit ők nem hittek el, azt a népnek sem volt szabad hinnie, vagy kiátkozás várt rájuk. »Vajon a vezetők vagy a farizeusok közül hitt-e benne valaki? De ez a sokaság, amely nem ismeri a törvényt, átkozott!« (Jn. 7,48 - Ökumenikus).”

„Ez az a régi nóta, amit minden vallás papsága használni szokott, ha az igazság valamely hirdetőjének a népre gyakorolt hatását veszélyesnek tekinti.”

„Ezt a melódiát te is eléggé meg fogod ismerni, jobban, mint azelőtt, mihelyt te a tőlem kapott igazságokat nyilvánosságra hozod. Látni fogod, hogy ugyanaz ismétlődik majd, ami annak idején megtörtént. Hiszen a szolga nem nagyobb mesterénél. Téged is elneveznek majd bukott papnak, hamis prófétának, bolondnak, ördög megszállottjának, bűnös embernek. Rokonaid is szemrehányást tesznek majd, hogy hagyhattál

volna mindent a régiben, ami más papnak elég jó volt, az neked is megfelelő lehet. De ne aggódj! Bízz Istenben! Mit tehetnek veled az emberek? Te viszont az igazság közvetítésével a legnagyobb jócselekedetet hajtod végre. Néhány pap is, aki elolvassa a könyvedet, arra a meggyőződésre jut majd, hogy az az igazságot tartalmazza, még ha ezt nyíltan nem is ismerik be. Így volt ez Krisztus idejében is. »Mindazonáltal a vezetők közül is sokan hittek benne, mégsem vallottak színt a farizeusok miatt, nehogy kizárják őket a zsinagógából; mert többre becsülték a emberektől nyert dicsőséget, mint az Isten dicsőségét.« (Jn. 12, 42-43 - Ökumenikus).»

„Még az apostolok is többször tévedésben voltak Mesterüket illetően. Ők sem így képzelték el a Messiást. Ők sem tudták, hogy a názareti Jézusban *Isten fia* jött el a Földre, míg egy napon Péter vallomása nyomán el nem jutott a tudatukig: »Te vagy a Krisztus, az élő Isten fia.« (Mt. 16,16 - Ökumenikus). - Erre a meggyőződésre Péter sem Krisztus szavai és tettei, sem saját gondolkodása alapján nem juthatott el. Ő Isten kinyilatkoztatását kapta meg: »Nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.« (Mt. 16,17 - Ökumenikus).»

„Arról az útról, melyen Krisztus megkapta Isten kinyilatkoztatásait, már adtam neked néhány magyarázatot. De szeretnék vele még behatóbban foglalkozni, mivel ez Krisztus életének és működésének megértéséhez szükséges. Fel fogod ismerni, hogy ezen a ponton Krisztusnál sem működött semmi teljesen új vagy sohasem volt dolog.”

„Csak azt kell felidézned, hogy korábban milyen úton kapták Istentől annak eszközei a szükséges kinyilatkoztatásokat és megbízásokat. Hogy volt ez Ábrahámnál, Izsáknál és Jákobnál? Hogyan Mózesnél és Józsuénél? Hogyan a bíráknál, királyoknál és prófétáknál? Hogyan Zakariásnál, Máriánál és Józsefnél? Krisztusnál is minden ugyanilyen módon zajlott le. Ebben tehát összehasonlítva Isten eddigi küldötteivel és eszközeivel semmi újszerű nem volt. Isten a szellemvilágon keresztül, mint mindenki másnak az esetében, kapcsolatot teremtett vele és rajtuk keresztül közölt mindent, amire Krisztusnak a feladata teljesítéséhez szüksége volt.”

„A szellemvilággal folytatott ezen kapcsolatának előfeltételei ugyanazok voltak, mint a többi emberé, akik a szellemekkel kapcsolatba léptek. Természetes, hogy Krisztus mediális indíttatása különösen nagy volt. Hiszen ő volt a legnagyobb és legtisztább a teremtett szellemek kö-

zül, akik emberként megtestesültek. A belső összeszedettség és szellemi elmélyülés, melyről már beszéltem neked a médiumok képzésénél, Krisztusnál olyan fokon volt jelen, amit még ilyen erősségben egyetlen ember sem ért el. Ehhez hasonlóan egyetlen médium sem rendelkezett olyan tisztaságú testi óddal, mint Krisztus. Nála a szellemekkel folytatott kapcsolat előfeltételei olyan mértékben voltak meg, amit egyetlen más ember sem képes elérni.”

„Krisztusnak kellett a legnagyobb feladatot megoldania Isten birodalma számára, ami embernek valaha is jutott. Ezért Istennek bőséggel kellett számára szellemeket küldenie, nem csak számban gazdagon, hanem erőben és képességben is.”

„Elementek hozzá az erő szellemei, hogy új erőt adjanak neki, ha kimerült saját ereje a Gonosszal folytatott harc során. Gyakran kísérték a remény, az öröm és a lelki béke szellemei is. Majd ismét Mihály légióinak harci angyalai álltak mellé, amikor a Sátán elküldte légióit, hogy Jézust rávegyék az elpártolásra és támadásának hatalma minden emberi ellenállóképesség túlszárnyalására kényszerítette. Az igazság és a felismerés szellemei léptek akkor működésbe, amikor tanításait magyarázta, melyeket Isten szavaiként hirdetett a népnek, vagy ha személyes kérdésekről és feladatokról kellett felvilágosítást adnia. A bölcsesség szellemei mutatták meg a megfelelő utat egyéni feladatainak kivitelezéséhez. De csak akkor, ha saját szellemi erejét már a végsőig kimerítette és mégsem találta meg a helyes utat. Rá is ugyanaz vonatkozott, mint a többi emberre: Segíts magadon, az Isten is megsegít! Először a saját erőidet használd a jó célok eléréséhez, és ha ezek nem elegendőek, akkor fog Isten szellemvilágának segítségével beavatkozni. Isten a Jót és a Jó győzelmét senkinek sem dobja az ölébe. Megköveteli, hogy az illető előtte saját erejét teljesen kihasználja. Krisztustól is megkövetelte ugyanezt.”

„Ha betegek gyógyításáról volt szó, akkor a gyógyító erők szellemei léptek szolgálatába, ha saját természetes gyógyító ereje már nem volt elegendő, hogy a test beteg ódját meggyógyítsa. Hatalmas személyes gyógyító ereje sok esetben elegendő erős volt a gyógyulás előidézéséhez, anélkül, hogy a gyógyítás szellemeinek működésbe kellett volna lépniük.”

„De Krisztus nem gyógyított meg mindenkit, aki csak meg akart gyógyulni. Néhányuknál a betegség Isten büntetése volt, melyet a betegnek hosszabb-rövidebb ideig viselnie kellett. A tisztánlátás és

tisztánhallás adományával Krisztus minden esetben felismerte, hogy az illetőt meg kell-e gyógyítania vagy sem. Emellett az ilyen gyógyításoknak feltétele volt az Istenbe és Krisztusba, mint Isten küldöttébe vetett hit.”

„Nem is maradt mindenki egészséges. Néhányan visszaestek korábbi betegségükbe, amikor hűtlenek lettek az Istenbe és Krisztusba vetett hithez. Hiszen a gyógyulások elsősorban azoknak az igazságoknak a hitelül szolgáltak, amiket Krisztus hirdetett.”

„A Krisztus által végrehajtott *halottak életrekeltéséhez* kell valamit mondanom, amin nagyon meg fogsz lepődni. Az úgynevezett *halottak életrekeltésénél* akár az Ószövetségben, akár Krisztusnál nem olyan halottakról van szó, akiknek a szelleme már a túlvilágra átkerült. Egy valóban elhunyt a túlvilágról nem tud visszakerülni ebbe a világba. Szelleme nem veheti birtokba azt a testet, amit halálakor elhagyott. Ez egy isteni törvény, amely alól nincs kivétel. Ha egy szellem átjut a túlvilágra, akkor földi életútja végérvényesen lezárult. Evilági sorsa visszavonhatatlanul eldőlt. Ember ezután csak újbóli születéssel lehet.”

„Minden olyan esetben, amikor Krisztus embereket hozott vissza az életbe, olyanokról volt szó, akiknek ugyan leoldódott szellemük a testükről, de egy vékony ódsáv még összeköttetésben maradt az anyagi testtel. Ez az ódsáv olyan vékony volt, hogy a kilépett szellem sem saját erejéből, sem az emberi újraélesztési kísérletek hatására nem tudott visszatérni testébe és ennek következtében a valódi halálnak az ódsáv elszakadásával hamarosan be kellett következnie.

Lázárnál ez az ódsáv olyan vékony volt, hogy gyakran nem tudott annyi életerőt adni a testnek, amely a bomlási folyamat megakadályozásához szükséges volt. Sem a bomlási szag, sem a holttesten lévő hullafoltok nem jelentik tehát a valódi halál csalhatatlan jelét.”

„Krisztus egyértelműen megadja, hogy a halottak élesztésénél csak tetszhalottakról van szó, amikor Jairus lányát hozza vissza az életbe. »A leányka nem halt meg, csak alszik.« (Mt. 9,24 - Ökumenikus). - Ti ezeket a szavakat viccnek veszitek. Ilyen vicceket Krisztus nem tett, amikor arról volt szó, hogy isteni küldetéséről kell bizonyítékot adnia a népnek. - Lázárnál is utal arra az apostolainak, hogy nem valódi halálról van szó. Hiszen amikor annak betegségéről hall, azt mondja nekik: »Ez a betegség nem okozza halálát, hanem Isten megdicsőülésére lesz.« (Ján. 11,4 - Szentszéki). - És amikor Lázár emberi mértékkel nézve halott volt, Jézus

ismét azt mondja: »Barátunk, Lázár elaludt, de elmegyek és fölébresztem.« Amikor azonban apostolai ezt nem igazán értették meg és céltalannak tűnt hosszas magyarázatot adni arról, amit úgysem értenének meg, azt mondta: *Lázár meghalt*. Ezzel ugyan nem írta le helyesen az állapotot, amiben Lázár volt. De ez volt az egyetlen, amivel megértethette magát. Hiszen ekkor már Lázár a sírban volt és emberi szemmel már a halottak közé tartozott. Ha valóban halott lett volna, akkor Krisztus nem mondhatta volna néhány nappal korábban, hogy betegségének célja nem a halál. A sírbatétel után sem használhatta volna ezeket a szavakat: *Barátunk elaludt*. Mindkét esetben az igazságot mondta Krisztus, hiszen valójában nem igazi halálról volt szó, hanem tetszhalálról.”

„De ezzel a halottak felélesztése semmivel sem válik kisebb tette. Ezt ugyanis semmilyen emberi erővel nem lehetett volna elérni, hanem csak Isten erejével. Így volt ez Krisztus minden halottélesztésénél. Az emberi erő teljesen csődöt mondott. Isten szellemei avatkoztak be. Ők megtették mindent, ami ahhoz szükséges, hogy a szellem visszatérhessen a testbe. Krisztus a szellemvilág munkáját tisztánlátással észlelte, szavára a tetszhalott szelleme ismét visszatért testébe és a tetszhalott magához tért.”

„Ti emberek nem gondoltok arra, hogy az ilyen hatások az Isten által adott törvények szerint zajlanak. Ez nem csak a halottélesztésekre vonatkozik, hanem Jézus minden más csodás tetteire is. Amikor a vizet borrá változtatta, ismét Isten szellemvilága hajtotta ezt végre. Ezért is nem tudta ezt az átváltoztatást abban a pillanatban elvégezni, amikor az anyja kérte erre. Az ő órája még azért nem jött el, mivel a szellemvilág ehhez szükséges munkája még nem ért véget. A szellemek munkájához is szükség van időre.”

„Amiért ezeket a folyamatokat nem ismeritek, a bibliai tudósítás egyes szavainak értelme sem világos számotokra és így hamisan kerülnek fordításaitokba. Így a Lázár felébresztéséről szóló rész is tartalmaz a ti fordításotokban egy mondatot, amely teljesen értelmetlennek tűnik. Ez így hangzik: »Amikor Jézus látta, hogy Mária sír, és a vele jött zsidók is sírnak, megrendült lelkében és háborgott.« (Ján. 11,33 - Ökumenikus). Más fordításban: *Felbőszült*. Miért lett volna megrendült és felbőszült, amikor egy halott nővérét és barátait látja? - Nem, ez azt jelenti: *Borzongást érzett szellemében és megrendültnek érezte magát*. Hiszen ha egy szellem lép hozzátok és erős ódsugárással hat rátok, ti és végigborzongtok és megremegtek. Ez jóleső borzongás, ha jó szellemi lény hat rátok,

és kellemetlen érzés, ha egy alantas lény hatása idézi elő. Egy ilyen borzongást érzett Krisztus is. Ez az őt körülvevő szellemek hatalmas ódsugárzása volt és erőt áramoltatott hozzá, mely a szellemi munka záróköveként hangos hívásával: Lázár, jöjj ki! a tetszhalottra hatott.”

„Az ilyen halottélesztéseket Krisztus csak akkor tudta megtenni, ha Isten követeitől értesült arról, hogy ez Isten akarata. Hiszen Isten erejének teljessége akkor jelentkezett csak, ha ez Isten birodalmának bővítéséhez, vagy küldötteinek és tanításainak ez különleges bizonyítékaként szolgált.”

„Krisztus a nyilvánosság előtt sosem beszélt az Isten szellemvilágával folytatott kapcsolatáról. Csak ha meg kellett említenie, akkor tette ezt. Így például a zsidóknak, akik azzal vádolták, hogy egy megszállottból küzde a gonosz szellemeket, azt mondta, hogy Isten egy szelleme tette ezt. »Ha viszont én Isten lelkével üzöm ki az ördögöket, akkor bizony elérkezett hozzátok az Isten országa.« (Mt. 12,28 - Ökumenikus).”

(A német szövegben *Isten egy szellemével szerepel a lelkével* szó helyett. A ford.)

„A tisztánlátás azon fokával, mellyel Jézus rendelkezett, függ össze az az adomány, hogy az egyes emberek lelkiállapotát felismerte és gondolatait látta. Minden korban voltak olyan emberek, akik rendelkeztek ilyen adottsággal. A ti időtökben ezt már nem értik, és mindenekelőtt nem tudják, hogy itt is azokról az örökérvényű törvényekről van szó, amelyek alapján ezek a jelenségek fellépnek.”

„Krisztusnál is minden ezen törvények alapján zajlott le. Érvényesülésüket azzal segítette elő, hogy a szellemi találkozások helyét és idejét úgy választotta meg, hogy az előfeltételek lehetőleg kedvezőek legyenek. Ő, aki követőit felszólította arra, hogy az imádsághoz keressenek egy csendes kamrárt, szintén a hűvös esti és éjszakai órákban keresett fel magasban lévő lombos helyeket. A fény, a hő és a nappali zaj a szellemi kapcsolathoz szükséges ódsugárzásra nagyon hátrányos. Ezért választotta egy erdő vagy egy kert magányát és az éjszaka sötétségét és hűvösségét.”

„Mindent, amit Krisztus a jövőről mondott, csak Atyjának szellemi követei útján tudta meg.”

„Ti eddig Jézus csodáit és jövendőmondásait mint istenségének bizonyítékát szemléltétek. Ezzel téves következtetésre juttok. Összecszerélték a működtetőt az eszközzel. A működtető az Isten. Látható eszköze

lehet bármely lény, míg láthatatlan eszközei Istennek az adott személyt körülvevő szellemei. Ha egy kicsit utána gondoltok, ti is rájöttök erre. Amikor Krisztus istenségéről prédikáltál és ezt csodáival és jövődömondásával próbáltad igazolni, soha nem jutott még eszedbe, hogy összehasonlítsd Isten korábbi küldötteivel? Nem tettek-e ezek hasonló csodákat, mint Krisztus? Mózes csodái kisebbek voltak-e, mint Jézusé? Amikor Mózes a botot kígyóvá, a vizet vérré változtatta, az egyiptomi elsőszülöttek megölése, az átkelés a Vörös tengeren, a víz fakasztása a bot segítségével és Mózes egyéb más jelenségei kisebbek voltak-e, mint amikor Jézus a vizet borrá változtatta, a tengeren járt és a vihart lecsendesítette? Akkor Mózeset is Istennek kell tekintenetek, hogyha mindabban, amit Jézus tett, istenségének bizonyítékát látjátok. És nem gyógyított-e meg betegeket és nem élesztett-e holtakat sok ember, akik Isten szerszámai voltak? Akkor Józsuá, Illés, Elizeus és Isten egyéb nagy prófétái szintén istenek voltak. Akkor az apostolok is istenek voltak, akik ugyanazokat a csodás jeleket hozták létre, mint Krisztus, sőt szavai szerint még nagyobb dolgokat is végrehajtanak, mint ő maga. Nem tudtok olyan jézusi csodát mondani, amit más emberek mint Isten küldöttei ugyanúgy vagy hasonló módon ne hajtottak volna végre. Ti teljesen félreértitek azt a célt, mellyel Isten szándéka szerint a küldöttei rendelkeznek. Keveset gondoltok arra, hogy Istennek az eszközeit ilyen szokatlan tettekkel kell hitelesíteni, mielőtt azt követelné az emberektől, hogy az ilyen eszköztöket mint Isten megbízásából tevékenykedőket elismerjék.”

„Feladatuk teljesítéséhez Isten minden küldöttének nehéz dolgokat kellett eltűrniük az emberiség részéről. Mindannyiuknak keserű szenvedésekkel telt úton kellett haladniuk. Ők voltak a mécsesek, akikben Isten fénye és igazsága világított. De a sötétség kárhózatában lévő emberek nem tudják a fényt elviselni. Túl világos az bűnöktől beteg szemüknek. Elfordultak a fénytől és megpróbálták az emberi edényeket megsemmisíteni, akik Isten fényének lámpásai voltak. Így volt ez minden korban. Így van ez ma is és így marad mindaddig, amíg létezik büntől beteg emberi szem, amelynek fáj, ha az igazság fényét állítják elé. A gonosz hatalmak és a szolgaságukban lévő emberek gyűlölik a fényt és a fény hordozóját, és teljes erejükkel megsemmisítő harcot folytatnak ellene.”

„Milyen szörnyűségesen tombolhatott a Gonosz, hogy a legnagyobb fényhordozót, aki csak a Földre jött, ártalmatlanná tegye! Milyen szörnyű is lehetett a szenvedés útja, amin Krisztusnak járnia kellett!”

„Az, amit Krisztusnak a Gonosz kísértése miatt belül el kellett tűrnie, az emberek szeme előtt rejtve maradt. Ezért a Biblia sem tájékoztat róla. Csak a sivatagban történt megkísértés semmitmondó leírását adja meg. A Sátán támadásai mégis olyan szörnyűek voltak, hogy Isten korábbi küldöttei mind elpártoltak volna Istentől, ha Isten megengedte volna, hogy a pokol hatalmai olyan erővel támadjanak rájuk, mint ahogy Jézusnál megengedte.”

„De a testi kínok is, melyeket a kereszten utolsó lélegzetvételéig el kellett tűrnie, olyanok voltak, hogy ezek miatt Isten más küldöttei, mindenek előtt a lelki kínokkal összekapcsolva, nem maradtak volna állhatatosak.”

„Krisztus számára a szenvedés útja mindenestre jóval nagyobb jelentőségű, mint más prófétáknál. Náluk az emberi életük lezárásával beteljesedett a feladat is, ha Istenhez hűek maradtak. Krisztusnál az emberi szenvedés a feladat beteljesítésének csak egy része. A feladat fő részét akkor oldotta meg, amikor halála után szellemként legyőzte a sötétség hatalmát. A kereszthalál e győzelemnek csak az előfeltétele volt. Sőt nem is a kereszthalál mint olyan, hanem a kereszthalál elviselése, anélkül, hogy Istentől elpártolt volna. Krisztus még a kereszten függve, az utolsó pillanatban is kételkedhetett volna Istenben és így a Gonosz csapdájába esett volna. Akkor is meghalt volna a kereszten, de mint a Sátán legyőzöttje és Istentől elpártolt. Eddig védekezett a pokoli támadások szörnyű pergőtüzétől. Ha Krisztus alulmaradt volna ebben a küzdelemben, mindennek vége lett volna. A megváltási kísérlet csődöt mondott volna és Krisztus a sötétség fejedelmének foglya lett volna.”

„Mivel Krisztust sem a lelki kísértések, sem a pokol hatalmainak szörnyű testi szenvedései nem tudták legyőzni, így Jézus földi halálának pillanatával kezdődött el a megszabadítási harc második része. Ő, aki emberként védekezett a pokol hatalmával szemben, ekkor szellemként támadásba lendült ellene, hogy a végérvényes győzelmet elérje. Leszállt a pokolba a döntő küzdelemre. *A poklokra alászállott.*”

„De szeretnék a megvívott fontos harc első részénél még tovább időzni. Szeretnék végigmenni veled Krisztus emberi szenvedésének óráin, amit ti *passiónak* neveztek. Ti emberek nem méltányoljátok eléggé azokat a kimondhatatlan kínokat, amit az Istentől küldött kereszthordozónak a ti megmentésetekért el kellett viselnie.”

„A halála előtti estén tanítványaival együtt a vacsorázó helyiségben voltak. A húsvéti lakoma, amit velük ült meg, egyben búcsúlakoma is volt. De ki tudná felmérni és átérezni azt a lelki fájdalmat, ami őt itt megrázta! - Tudta Isten szellemi küldötteitől, hogy már megtették az előkészületeket foglyul ejtésére és meggyorsított kivégzésére. Tudta, hogy tanítványainak egyike beszélt a főpapokkal, és 30 ezüst tallér vérdíj ellenében felajánlotta, hogy a Mestert a kezükre adja. És ez az áruló ebben a pillanatban szintén ugyanannál az asztalnál ült. Ők nem úgy ettek, ahogy ti elképzeltétek és képeiteken ábrázoltjátok, nem egy hosszú asztalnál, hanem állati bőrökön, melyeknek fejét párnává magasították, három alacsony kis asztalka mellett, és míg egyik karjukkal a párnára támaszkodtak, a másik kezükkel az előttük álló ételből ettek. Krisztussal János és Júdás volt egy asztalnál: János a balján, feje közel volt a Mester mellkasához, a másik oldalon pedig Júdás. Ő nem merte tekintetét a Mesterre emelni, és csak a pillanatot várta, amikor feltűnés nélkül elhagyhatja a termet.”

„Hogy fáj a szíve a Mesternek, hogy ezt a tanítványát árulóként látja maga előtt, akinek előre tudta szörnyű halálát is. *Jobb lett volna neki, ha meg sem születik.* - Jézus szemei megteltek könnyel, ahányszor csak ránézett. Szíve szeretettel volt telve még az elveszett testvér iránt is. Szelleme előtt összeállt a kép, ami néhány órával később már valósággá vált: Júdás felismerve átkozott tettét, elkeseredéssel a szívében és kezében hurokkal áll a fa előtt, melyre felkötöti magát, és mellette Lucifer, hogy az általa elcsábított személy szellemét magával vigye a mélybe. - A Mester e képek láttán megrázkódott a borzalomtól.”

„És a többi apostol? Vigasztalóan és segítve vajon melléállnak-e kínhalála óráján? Szellemi szemei előtt a következő tizenkét óra eseményei úgy zajlottak le, mint egy film. Látta, hogy menekülnek tőle saját életüket féltve, látta, ahogy Péter halálfélelmében reszketve áll a kapuór előtt és a Mesterhez való tartozását hamis esküvel megtagadja. Látta az ördögöket, ahogy a vacsoraterem ajtaja előtt tolonganak, hogy tanítványait a terem elhagyásakor el tudják kapni és ezen az éjszakán Mesterüket illetően tévedésben legyenek, hogy a halálraítélt számára ne tudjanak támaszt vagy együttérzést nyújtani. - *A Sátán azt kérte, hogy megrostálhasson titeket, mint a búzát.* - Miért kérte ezt a Sátán? - Először most tudta meg Isten egy kinyilatkoztatásából, hogy a döntő küzdelemben valójában mi forog kockán. Isten igazságossága miatt nem akarta Lucifert továbbra is tudatlanságban tartani, hogy a Krisztus és öközötté kezdődő

harc célja a pokol bukott szellemei feletti uralkodás joga. Isten kinyilatkozta neki, hogy ha Krisztus a hamarosan kezdődő kínhalál során is állhatatos marad, akkor később mint szellem a mennyei légiókkal egyesülve támadást intéz a pokol ellen, hogy őt - a pokol fejedelmét - legyőzze és uralkodói jogainak jelentős részét visszavonja. A Sátán megrendült ettől a hírtől. Most Isten ugyanazon igazságosságától, mely korábban korlátlan hatalmat biztosított számára a bukott szellemek felett, azt kérte, hogy Isten a döntő küzdelem során legyen teljesen semleges. Isten vegye le kezét Jézusról és számára ne nyújtson emberi segítséget sem, más részről viszont a pokolnak adjon mindenben szabad kezet. Ha Isten enged ennek a kérésnek, akkor Lucifer abban bízott, hogy minden ereje megfeszítésével ezt a názáreti Jézust az utolsó pillanatban mégiscsak megtöri és kétségbeesésbe sodorja.”

„Isten a Sátán kérését azzal az egyetlen kivétellel teljesítette, hogy Jézus tisztán testi életerejének megerősítését fenntartotta magának. Hiszen a megerősítés nélkül Krisztus már a Gecsemáni kertben meghalt volna és szenvedéstörténete nem teljesedhetett volna be.”

„Lucifer kérésére a Föld összes lelki és testi szenvedése sűrítve összezsapott ellenfelei feje felett és ezzel egyidejűleg a pokol összes hatalma lecsaphatott őrá és híveire. Így tehát az egyedülmaradtnak, saját tanítványai által elárultnak, a többiektől elhagyottnak és Isten segítsége nélkül a pokol részére kiszolgáltatottnak olyan halál lett előkészítve, mint egy Júdásé.”

„Már most, amikor Jézus Júdás elmenetele után kenyeret és bort adott az apostoloknak halála emlékére és búcsúszavakat intézett hozzájuk, szíve ezer sebből vérzett. Olyan ember volt, mint ti, és ezekben, valamint a következő órákban semmivel sem volt előbbre, mint a többi ember. Épp ellenkezőleg, nála még az is hiányzott, amit egyébként az embereknek szenvedésük óráiban a vigasz forrásaként és belső megerősítésként nyújtani szoktakot.”

„Ekkor a sötét éjszakában kiment a Gecsemáni kertbe. Az éjszaka nem az emberek barátja, különösen nem egy szenvedéstől megkínzott emberé. A tanítványok, akiken már dolgoztak a gonosz szellemi hatalmak, némán mentek mellette az elkövetkező dolgokra várva. Ő is hallgattott a legmélyebb lelki kín nyomása alatt.”

„A kertben azon a magányos helyen, amelyet a megerősítését kérő imádsága helyéül kiválasztott, már várta Lucifer és legerősebb szellem-

hatalma, hogy a közeledőt egyesült erővel, lelkileg legyűrjék. Ez volt az az óra, melyet Isten átengedett a sötétség vezérének.”

„Emberi szavakkal nem lehet azt leírni, hogy a pokol ezen órán mi csoda szörnyűségeket zúdított áldozatára. Ahogy ugyanez a Lucifer egykor a sivatagban az Emberfia megkísértésekor a világ összes birodalmát megmutatta teljes szépségében, hogy az elpártolásra csábítsa, most ugyanezen célból a legszörnyűbb és legiszonyatosabb dolgokat vonultatta fel a szeme előtt, ami csak az emberiségben létezik. Felvonultatva szeme elé az Istent káromló és a Gonosz hatalmába került emberiséget a hitetlenség és a bűnök összes képével. Sorban következtek a képek... borzasztó! Ezután megmutatta Jézusnak a zsidó nép mint Isten népének körében végzett sokéves tevékenységének állítólagos *gyümölcseit*, gúnyosan nevetve mutatta tanítványait, akik közül egy áruló lett és egy hordával már közeledik, míg a többiek nem messze tőle fekszenek és alszanak és ebben a kínos órában egy kedves szót sem találnak számára, még egy órát sem tudnak virrasztani. És egy ilyen emberiségért akarsz te tanaid felmagasztosulása érdekében meghalni? hallotta Lucifer gúnyolódását. Ezért az emberiségért, akik Atyádat fogják káromolni és téged bolondnak csúfolni, ha életedet ilyen bűnözőkért odaadod. - És hogy fogsz meghalni? - És bemutatta a szenvedés filmjét a minden tagjában reszkető áldozatnak: a foglyulejtést, a tanítványok menekülését, Péter tagadását, annak a népnek vérszomjas üvöltözését, akik néhány napja még hozsanáztak, a halálos ítéletet, a megkorbácsolást, a szörnyű bántalmazást, a töviskoszorút, a keresztutat, a megfeszítést - a lehető legszemléletesebb képekkel, csak hogy elérje nála a lelki összeomlást és a kétségbeesést. Ezzel egyidejűleg a vigasztalanság és a kétségbeesés szellemei a legmegrázóbb gondolatokat sulykolták a mindenkitől elhagyatottba. Pulzusa kihagyott, egész teste remegett a lázalomtól, szíve ki akart ugrani helyéből. Halálfélelme volt és a félelem izzadsága vércseppeket is kinyomott porusain, melyek a földre hullottak. A tanítványok aludtak, míg Mesterükben a legszörnyűbb dolgok játszódtak le.”

„Jézus szenvedéstörténetének képeit Bibliátok csak vázlatosan ábrázolja, ez nem visz közelebb titeket a valódi átéléshez, hogy a Megváltó milyen testi és lelki kínokon ment keresztül. A legszörnyűbb kínok némelyikét nem is említi a Biblia. Így hallgat például azokról a borzasztó órákról, melyeket Jézusnak a helytartó földalatti pincéiben kellett eltöltenie. Ebbe a nedves, a legundorítóbb állatokkal zsúfolt, dohos tömlöcbe vitték a katonák Jézust megkorbácsolása, töviskoronázása és kigúnyolása

után, majd a korbácsütésektől szétszagotott testét sóval hintették tele és kezeit összekötötték, nehogy a só eltávolításával csökkenti tudja embertelen kínjait.”

„Soha ember még olyan kínokat nem állt ki, mint Isten emberré lett fia. A pokol földi eszközei segítségével a legszélsőségesebb dolgokat is megkísérelte, mivel felismerték benne legnagyobb ellenségüket, aki csak a földre jöhetett. De testi szenvedéseit össze sem lehet hasonlítani a lelki kínokkal. A testi és lelki kínok egyszerre neheztedek rá. És utolsó pillanatáig hiányzott nála az emberi vigasz, sőt ami még rosszabb, az isteni segítség is. Isten levette róla erőt nyújtó kezét és segítség nélkül átengedte a pokol hatalmasságainak. A kereszten a halállal küszködő kiáltása: »Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?« elárulja annak nagyságát, amit a legnagyobb földi kín pillanatában a legmélyebb belső elhagyatottságban kellett elszenvednie. A Sátán ne mondhassa azt, hogy azért nem volt képes legyőzni ezt az embert, mivel az a másik oldalról túl sok segítséget kapott. Be kellett ismernie, hogy egy, számára teljesen átadott embert a legnagyobb szellemi és testi megkínzással sem tudott rávenni az Istentől való elpártolásra.”

„Nem igaz, amit Bibliák leír, hogy Jézus anyja a kereszttel Jánnossal volt. Még ezt a felszínes vigaszt sem kapta meg. Azok közül, akik őt a legjobban szerették, senki sem volt jelen a keresztfeszítésnél. Nem tudták volna a látványt elviselni. Hol van az az emberi anya, aki végig tudná nézni, ahogy gyermekét a keresztre szegelik. A ti felfogásotok szerint Mária ráadásul állt a kereszttel. Ha ott lett volna, bizonyára nem állt volna, hanem ájultan esik össze.”

„Az sem igaz, hogy Jézus a keresztről a következő szavakat mondta anyjának és Jánosnak: »Asszony, íme a te fiad!« - »Íme, a te anyád!« - Noha tényleg hasonló szavakat intézett anyjához és Jánoshoz, amikor Pilátus ítélete után kilépett a helytartó palotájából és anyja, valamint János a legmélyebb szívfájdalommal ölelték át, míg a katonák el nem szakították őket egymástól. A bírósági tárgyalásra eljött az anyja és a tanítványok is. Az anyja még mindig bízott a szerencsés kimenetelben. Mindig Ábrahám áldozatára gondolt, akinek fiát az utolsó pillanatban, amikor már a kés is elől volt, Isten mégis megmentette. Nálatok sem marad távol az anyja arról a bírósági tárgyalásról, ahol gyermeke életéről vagy haláláról döntenek. Viszont egyetlen anyja sem megy el a kivégzőhelyre, ahol a fiát megölik.”

„A fájdalomtól és borzalomtól távolgató anyja látványa Jézus lelkébe markolt. Nem akarta őt tovább kitenni a szenvedésnek, hogy lássa fia kínjait. Ezért megkérte Jánost, vigye őt a házába, míg minden lezajlik; szeretettel rábeszélte anyját, hogy menjen Jánossal és kérje Isten segítségét ebben a nehéz órában. Hiszen ami Jézussal történik, az a menyeyei Atya akarata. Három nap múlva ismét látják egymást.”

„János Mestere kívánsága szerint járt el és a fájdalom ezer töre által átjárt anyát, akit csak nagy fáradtsággal tudott megtartani, lakásába vitte. Nem úgy volt, ahogy fordításaitok mondják, hogy ettől kezdve magához vette őt, hanem csak a szenvedés óráiban vitte házába. Lassanként Jézus egyre több híve ment oda, majd amikor úgy gondolták, hogy a keresztrefeszítés lezajlott, akkor néhányan, köztük Mária Magdolna is, egy térre mentek, ahonnan látszott a keresztrefeszítés helye és később Jézus haláláról tájékoztatták a többieket.”

„Jézus anyja csak addig maradt Jánosnál, amíg Jeruzsálemben tartózkodott. Utána visszatért Názáretbe. Ott volt többi gyermeke és az otthona is. Magától értetődően gyakran elment Jeruzsálembe az apostolokhoz, amíg ők ott laktak, különösen Jánoshoz.”

„Ahogy Krisztust élete során Isten ereje igazolta mint Isten küldötét, ugyanúgy halálában is. A nap elsötétedett három órára. Ez nem természetes sötétség volt, hanem Isten erejéből fakadó. És abban a pillanatban, amikor Jézus feladta lelkét, a templom kárpitja felülről lefelé végigszakadt annak jeléül, hogy Jézus halálával ledőlt a válaszfal Isten és a Sátán birodalma között. - A Föld megremegett és sziklák dőltek le. Az viszont, amiről Bibliátok Máté-evangéliuma tájékoztat, miszerint a holtak kikeltek sírjukból és sokan megjelentek Jeruzsálemben is, az eredetileg helyes szöveg meghamisítása. Az pedig így hangzik: »Akkor felülről lefelé két darabra szakadt a templom kárpitja, a föld megremegett, sziklák dőltek le, a sírok megnyíltak és az elhunytak holttestei kizuhantak. Sokan, akik a városból kijöttek, láthatták a holttesteket ott feküdni.« - A helyes szövegben tehát egy teljesen természetes folyamatot láthatunk, amikor a földrengés hatására a sziklába vájt sírok felszakadnak és a holttestek a felszínre kerülnek. És mivel a keresztrefeszítés színjátékára sokan kiáramlottak a városból, ezért akik elmentek a felnyílt sírok előtt, láthatták a kivetett holtakat ott feküdni.”

„Ez ismét egyike a számos példának, hogyan hamisították meg a múltban meghatározott szándékkal a Szentírást. Felállítottak egy hamis

tant, miszerint az emberek földi teste később ismét feltámad. Ennek a tannak a bibliai bizonyítására más helyek mellett ezt a bibliai helyet is meghamisították, amikor a következő változtatást végezték a szövegben ezen szavak helyett: *Az elhunytak holttesteit kizuhantak a sírból* azt írták: *Az elhunyt szentek holttesteit életrekeltek*. A szent szót azért írták bele, mivel nem volt szabad azt mondani, hogy Krisztus halálakor a szentségtelenek holttesteit is feltámadták. - De ennél a hamisításnál egy még nagyobb nehézséget is át kellett hidalni. Az egyház tanítása szerint ugyanis nem támadhattak fel az elhunytak holttesteit Krisztus feltámadása előtt, ugyanis a holtak közül elsőként Krisztus támadt fel. Ezért még hozzáfűzték: *Ők (a feltámadt holtak. A ford.) Jézus feltámadása után bementek a szentvárosba és ott közülük sokaknak megjelenének*. A hamisítók nem gondolták végig, hogy korábban egyértelműen azt mondták, hogy a halottak nagypénteken támadtak fel, tehát Krisztus feltámadása előtt három nappal. Itt az nem játszik szerepet, hogy ők Jeruzsálemben nagypénteken vagy húsvétvasárnap jelentek-e meg. És egyébként is - hol voltak ezek a nagypénteken állítólag feltámadt holttestek a következő napokban? És hova mentek húsvétvasárnap után? Visszatértek sírjukba, vagy mi lett velük? - Figyelemreméltó, hogy a többi evangélista semmit sem tud a holtak nagypénteki feltámadásáról. De a valóságban Máté sem ír le ilyent, ahogy a helyreigazításaimból is láthatod.”

„Krisztus halott volt. Szelleme földi halála után elvált anyagi burkától. Emberként a pokol összes támadása ellen állhatatos maradt. Ezzel messiási feladatának első és legfontosabb részét megoldotta. Őt nem győzte le a pokol. Viszont ezzel még nem lett győztes az ellenség felett, akinek ellenállt. Hiszen ha ketten harcolnak és az egyik a másik összes támadását kivédi, azzal még nem győzött. A győzelemhez a másikat meg kell támadni, le kell gyűrni, míg az legyőzöttnek nem nyilvánítja magát.”

„Így volt ez Krisztusnál is. Emberként visszaverte hatalmas ellenfeleink minden támadását. Ez volt minden, amit emberként megtehetett. Most viszont, amikor földi testétől megszabadult, támadást indíthatott ellensége, a sötétség fejedelme ellen. Leszállt a pokolba Isten mindent legyőző erejében bízva, melyet emberként az istenhitben való állhatatosságával kiérdemelt. Isten küzdőtársaknak elküldte a mennyi seregeket számára. Elkezdődött a küzdelem, mely ahhoz volt hasonlós, amit Lucifer és követői a mennyi seregek ellen vívtak Isten szellemi birodalmában a nagy forradalom során. A mostani harc a Sátán birodalmában zajlott le. Ez egyrészt egyéni küzdelem volt Jézus és Lucifer között, más-

részt egy tömegharc a mennyei és a pokolbéli légiók között. Ez a hatalmas küzdelem továbbgyűrűzött a pokol legmélyebb szférájáig, ahová Lucifer és követői vissza kellett hogy vonuljanak. Ott - mikor a pokol hatalmainak veresége már nem volt kétséges, sokan az eddigi hűbéresek közül, akik megbánták az Istentől való elpártolásukat, szintén a mennyei seregek oldalán kezdtek el küzdeni eddigi elnyomóikkal szemben. És az ilyen átállások száma másodpercről másodpercre nőtt.”

„Amikor Lucifer látta, hogy minden elveszett, kegyelemért kezdett könyörögni. Ő, aki egykor a sivatagi megkísértés során az Isten fiának felajánlotta a Föld minden gazdagságát, remegve állt az előtt, akit akkor meg akart fosztani az Istenfiúságába vetett hitétől. Most remegett attól a gondolattól, hogy a názáreti Jézus elveszi tőle egész birodalmát és hogy eljött az a pillanat, amikortól kezdve követőivel együtt be lesz zárva a sötétség mélységébe. Hiszen ő is ismerte a jövődölést, miszerint eljön az az idő, amikor a holtak birodalmának királya pokoli hatalmasságaival együtt a mélységbe vetetik, ott teljes ájulásra kárhoztatik és az uralma Isten bukott szellemei felett elvétetik.”

„Krisztus kinyilvánította számára, hogy uralkodói jogait nem vonja teljesen vissza, hanem csak azokra korlátozza, akik érzületükben a Sátánhoz tartoznak. De azokat, akik az ő birodalmából visszakíváncsoznak Istenhez, szabadon kell engednie. Többé nem tekintheti őket alattvalóinak. Noha megvan rá a lehetősége, hogy félrevezetéssel és csábítással magához bilincselje őket, de nem erőszakkal, mint eddig.”

„A Sátán beleegyezett - bele kellett egyeznie. Sokkal keményebb feltételeket várt. Uralkodói jogainak okirata, melyet egykor Isten állított ki számára, úgy változott, ahogy Krisztus, a Győztes akarta. És Isten, akinek a nevében a Győztes megállapodott Luciferrel, az igazságos és mindenható őrző, aki a békeszerződés pontos betartását garantálja. Az Ő hatalma alá tartozik ugyanis minden. A pokol is. Az Ő parancsait azoknak is tisztelniük kell, akik vele ellenségesen szembeállnak.”

„Ezzel befejeződött a megváltás nagy megmentési műve. Isten megváltási tervének lényeges részei megvalósultak. A sötétség és Isten birodalma közt húzódoz szakadék áthidalása megtörtént. Mindenki, aki a Sátán idegenlégiójából vissza akar térni Istenhez, régi hazájába, az átkelhet ezen a hídon. A pokol birodalmának őrei nem akadályozhatják meg a határ átlépését.”

„Krisztus szellemi seregének ujjongása közben a Sátán rezidenciájából felment az egykori Paradicsom szférájába. A kerubok, akik eddig a Paradicsom szféráját őrizték, üdvözlésként leengedték lángpallosukat Krisztus, királyuk és uruk, valamint győztes szellemi serege előtt. Itt a Paradicsomban addig maradtak, míg Krisztussal élükön beköltöztek a menny mezőire.”

„De Krisztus és szellemhada ez idő alatt sem volt tétlen. Már innét is hirdették a Megváltó győzelmét Isten összes teremtményének, akik jószándékúak voltak, hogy figyelmeztessék őket a hazatérésre. Különösen az alsóbb szellemi szférákban szenvedő hihetetlen sok szellemet keresték fel, tanították, bátorították, vigasztalták és arra ösztönözték őket, hogy szedelőzködjenek és a Krisztus által megnyitott úton lépjenek be az atyai házba. Krisztus maga vezette számtalan testvérének tanítását, hogy már most lehetőleg sokan megtalálják a haza vezető utat. Erre utal Péter levelében a következő szavakkal: »Így ment el a börtönben sínylődő lelkéhez is, és hírt vitt nekik. Ezek egykor engedetlenek voltak, amikor Noé idejében az Isten türelmesen várt, míg a bárka elkészült.« (1.Pét. 3,19-20 - Szentszéki).”

„Krisztus emberi materializációban jelent meg azok számára, akik emberként a legközelebb álltak hozzá és vele, illetve érette sok szenvedésen mentek keresztül: anyjának, apostolainak és barátainak.”

„Majd eljött a nap, amikor Krisztus felment a Paradicsomban várakozó szellemi seregéhez, miután elbúcsúzott földi barátaitól és kiadta számukra megbízatásait. Ez volt mennybemenetelének napja. A nagy szellemi sereg élén győztesként vonult be Isten birodalmába.”

„Krisztus megváltó tette után az Istentől elpártolt teremtmények döntésére van bízva, hogy a megváltást kihasználják-e. A foglyok hazamehetnek hazájukba. Hogy ezt megteszik-e vagy sem, rajtuk múlik. Krisztus megépítette a hazájukba vezető hidat. A hazatérést viszont az egyének szabad akaratára bízta. Nem törölte el a fáradozásokat a hazatérés végrehajtása során. A világháborút követő békekötés után mit szenvedtek hadifoglyaitok is, míg hazatértek! Szibéria legtávolabbi sztyeppéiről vándoroltak vérző lábbal hetekig, míg elérték hazájuk határait.”

„Ugyanígy a Sátán foglyainak is össze kell szedniük magukat, hogy megtalálják az isteni hazába vezető utat. Krisztus a hazatérés fáradalmi során szellemi világával támogatást nyújtva áll mellettük. Követei mutatják az utat, megerősítik, bátorítják, vigasztalják őket, erőt öntenek

beléjük, ha a hazatérők az úton kimerülnek és megbotlanak. De nem szabad visszatérniük az ellenség szolgálatába úgy, hogy Istent elhagyják, hiszen akkor annyival tovább tart, amíg ismét meghozzák a döntést: »Útrakelek és Atyámhoz megyek! - De mindenki számára eljön egyszer a nap, amikor úgy szomjazza a boldogságot és a békét, hogy a Gonosz hazugságait nem tűri tovább és végérvényesen rálép a hazavezető útra.»

„Néhányuknál a hazafelé vezető úthoz csak egyetlen emberéltre van szükség. Mások száz, ismét mások ezer évig szenvednek Istentől távol, keresve a hamispénzek lakóhelyén a boldogság aranyát a sátán lidércfényei által az egyik tévedésből a másikba csábítva. Saját bűnük miatt kell újra és újra emberként élniük, és annál később találnak rá a fény útjára, melyet Isten szeretete és Fia, a megbukott teremtmények nagy megmentője épített.”

Krisztus tanításai és a mai kereszténység

„Vigyázzatok, hogy rabul ne ejtsen valaki titeket olyan bölcsekedésekkel és üres megtévesztéssel, amely az emberek hagyományaihoz, a világ elemeihez, és nem Krisztushoz alkalmazkodik.”

(Kol.2,8 - Ökumenikus)

Az első spiritiszta ülésen, melyen részt vettem, feltettem a kérdést a médiumon keresztül beszélő szellemnek: „Hogy lehet az, hogy Krisztus tanításainak látszólag semmilyen hatása sincs a mai kereszténységre?” - A válasz az volt, hogy mi már nem rendelkezünk Krisztus tanításainak eredeti tiszta és világos értelmével, mert az idők folyamán a kereszténységbe sok emberi tévedés is beszivárgott. A későbbiekben részletes tanítást kaptam, amely összehasonlította Krisztus valódi tanait a mai keresztény egyházak hitvallásával, különösen a katolikus egyházzal, melynek papja voltam. Ez a tanítás így szólt:

„Hol a legtisztább és legáttetszőbb egy patak vize? A forrásnál vagy a torkolatnál? - Bizonyosan a forrásnál. Ha a forrás vize tovább folyik a patakban, elveszíti frissességét, tisztaságát és áttetszőségét. Folyásába jobbról és balról zavaros vizek keverednek. Felveszi az emberi háztartások szennyvizét, az emberek, állatok és az emberi üzemek hulladékát. És aki szomját akarja itt oltani, annak számára már nem jelent felüdülést. Csak ellenérzésekkel lehet meginni és csak a legnagyobb szükségben, amikor nem áll rendelkezésre forrásvíz.”

„Így van ez az igazsággal is. A forrásnál az emberi szellem számára frissítő, erősítő ital, mely új életet ad. De a patakba jutva, ahol egy szakaszon már lealacsonyítóan hozzáfolytak az emberi tévedések és a földi szenvedélyek, elveszti tisztaságát és frissességét. A hazugságok és tévedések hozzávegyítésével rossz ízt kap. Az igazságot legjobban szomjazó és kereső is csak belső ellenérzéssel iszik belőle. Csak akkor merít ebből a zavaros patakából, ha az igazság forrásvizét megtagadták tőle.”

„Krisztus tanai is úgy jártak, mint a forrásvíz, mint a patakocska, mely emberi településeken folyik keresztül. Krisztus tanainak folyását is beszenyezte az emberiség. Az emberben lévő és az őt körülvevő gonosz hatalmak Krisztus tiszta tanait olyan zavarossá és élvezhetetlenné tették, hogy az elvesztette életet adó erejét.”

„Az igazság forrása Isten. E forráshoz az ember, mint földi lény nem juthat el. Rá van utalva az igazság vízhordóira, akik a forrásból merítenek. Ezek Isten szellemi követői. Csak ők férnek hozzá a forráshoz. Csak ők rendelkeznek a tiszta edényekkel, melyekben az igazságot frissen és áttetszően lehet átadni az emberiségnek.”

„Az igazság első és legnagyobb közvetítője szellemként maga Krisztus volt az emberré válása előtti időkben. Ő volt az, aki részben egymaga, részben az alárendelt szellemvilág segítségével az első embereknek az igazság italát nyújtotta. Ehhez még hozzájött az Ószövetség fáradt és beteg világának élénk kapcsolata a szellemekkel. Ezért szálltak az Újszövetség kezdetén az igazság szellemei fel és le, hogy újra és újra merítsenek az isteni forrásból, az igazság vizéből és Krisztus megbízásából az igazságra szomjas emberi lelkeknek adják.”

„Az igaz kereszténység legalapvetőbb tanítása az, hogy az emberek nem lehetnek az igazság hirdetői. Az embereket Isten szellemvilága csak eszközként használhatja.”

„Emberként maga Krisztus sem tudott az igazság forrásáig felemelkedni. Emberként az igazságot ő maga sem ismerte jobban, mint a többi ember. Abból az időből származó tudását, amikor még Istennél tartózkodott, mint az első teremtett szellem, emberi testet öltése éppúgy kitörölte, mint az összes többi embernél is, noha korábban ők is az Atyánál voltak, mint Isten szellemei. Az anyag azon tulajdonsága, hogy kiirtja a visszaemlékezést a korábbi létezésre, az emberré lett Krisztusnál ugyanolyan módon működött, mint minden más szellemnél, aki emberként testesült meg.”

„Ezért Krisztus emberré válása után szintén a szellemi követekre volt utalva, akiket Atyja küldött hozzá. Ezt a következő szavakkal igazolja: »Meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az Emberfiára.« (Jn. 1,51 - Ökumenikus). - Ő is csak

Isten küldötte volt és ezekről a pontokról ugyanannyit tudott, mint Isten eddigi küldöttei. Hiszen azokat is Isten szellemei tanították. Énok, Ábrahám, Mózes és az Ószövetség összes prófétái nem maguktól beszéltek. Erre vonatkoznak Péter szavai: *Egy szent Szellemtől vezetve, Istentől indítatva beszéltek ezek a férfiak.* Isten egy szelleme mondta meg nekik, hogyan beszéljenek.”

„Krisztus maga is mindig utal arra, hogy nem magától beszél, hanem csak azt mondja ki, amit Atyjától hallott. Az Atya megadta neki

szellemkövetei útján a szükséges tanításokat, akik állandóan fel-, és szálltak az Emberfia felett. »Megtudjátok, hogy vagyok, s hogy semmit nem teszek magamtól, hanem azt hirdetem, amire Atyám tanított.« (Jn. 8,28 - Szentszéki). - »Azt hirdetem a világnak, amit tőle hallottam.« (Jn. 8,26 - Szentszéki).»

„Az igazságnak ugyanazon forrásából, melyből Krisztus is merített, kellene mindazoknak újra és újra meríteniük, akik az ő tanításait továbbviszik. Tehát először is az apostoloknak. Nem lett volna szabad a Krisztustól kapott dolgokat egyszerűen saját felfogásuk szerint továbbadniuk. Hiszen az embereknél megjelennek enyhe félreértések, ha azt kell viszszaadniuk, amit valaki más mondott. Ha száz ember ugyanazt hallja, akkor a hallottak visszaadásánál mind a száz egyik vagy másik pontban másképp adja majd elő, amit az előadó mondott. Ezért az apostolokat mindarról, amit Krisztus emberi szavaiból megértettek, az igazság szel-
lemeinek újra ki kellett oktatnia, nehogy a helytelen megértés miatt valamilyen tévedés lopózzon közéjük. Meg kellett kapniuk a Krisztus által előadott tanítások igazolását és új igazságokat kellett tanulniuk, melyeket Krisztus nem mondott el nekik, mivel vagy nem volt szabad azokat hirdetni Isten üdvözítő terve szerint a megváltó halála előtt, vagy pedig az apostolok nem voltak még elég érettek rá és nem értették volna meg.”

„Ennek helyességét igazolják Krisztus szavai: »Én meg majd kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek: az Igazság Lelkét, aki örökké veletek marad.« (Jn. 14,16 - Szentszéki). - »Még sok mindent kellene mondanom nektek, de most nem tudjátok elviselni: amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra.« (Jn. 16,12-13 - Ökumenikus). - »S a Vigasztaló, a Szentlélek (németben a *Szent Szellemvilág*. A ford.), akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.« (Jn. 14,26 - Szentszéki). - E szavak szerint tehát az Igazság szellemeinek kettős feladatuk volt. Először is emlékeztetniük kellett a híveket mindarra, amit Krisztus emberként tanított nekik. Igazolniuk kellett ezeket, mint igazságokat. Másrészt viszont folytatniuk kellett a tanításokat, melyeket Krisztus elkezdett, valamint hirdetniük kellett azokat az igazságokat is, melyeket Krisztus a korábban már ismertetett okok miatt szándékosan kihagyott. Továbbá Isten szellemeinek állandóan velük kellett maradniuk, mert a tévedés veszélye a Gonosz hatalma és az emberi gyengeség miatt állandóan fennállt. Így tehát a később élők nem elődeik vallási örökségére lennének utalva. Hiszen az ilyen emberi hagyományok nem

garantálják számukra az igazságot. Abból nem tudták volna felismerni, mi származik Isten igazságának forrásából és mi az emberi tévedésekből.”

„Így Krisztus ígérete szerint az ő földi halála után folyamatosan érkeztek Isten küldöttei, mint az igazság szellemei. Rájuk hivatkoznak állandóan az apostolok, amikor az emberek előtt hitet tesznek tanításaikról. »Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is. Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi lélek, amely benne lakik. Ugyanígy azt sem ismerheti senki, ami Istenben van, csak Isten lelke. Mi pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk. Ezeket hirdetjük is, de nem emberi bölcsességből tanult szavakkal, hanem a Lélektől jött tanítással, a lelki dolgokat a lelki embereknek magyarázva. A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.« (1.Kor. 2,10-14 - Ökumenikus). - »Ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten lelkével van felírva.« (2.Kor. 3,3 - Ökumenikus). - »Tudtotokra adom, testvéreim, hogy az evangélium, amelyet én hirdettem, nem embertől származik, mert én nem embertől vettem, nem is tanítottak rá, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából kaptam.« (Gal. 1,11-12 - Ökumenikus).”

„De nem csak az apostolok kapták tanításaikat Isten szellemeitől, hanem a médiumok is, akik mindenfelé látogatták a közösségeket. Ahogy te is tudod, *prófétáknak* nevezték őket. Pál azt írja, hogy Krisztus a titkát »kijelentette szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által«. (Ef. 3,5 - Ökumenikus). - E médiumokon mint a jó szellemek eszközein keresztül a hívek bármikor bizonyosságot kaphattak arról, hogy egy tanítás helyes-e és hogyan kell azt érteni. Ezért írja Pál a Filippieknek: »Ha valamiben még másképpen éreztek, Isten majd megvilágosít benneteket.« (Fil. 3,15 - Szentszéki). Istent megkérdezhették az istentisztelet összejöveteleink és a választ Isten szellemeitől kapták meg, akik a médiumokon keresztül szóltak.”

„Péter még azt is mondja a korábbi korok prófétáiról éppúgy, mint azokról, akik az ő idejében hirdették a szent üzenetet, hogy »az evangélium hirdetői prédikálnak nektek a mennyből küldött Szentlélek által.« (1.Pét. 1,12 - Ökumenikus), és egy másik levélben hozzáfűzi: »Sohasem

ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szólaltak meg az Istentől küldött emberek.« (2.Pét.1,20-21 - Ökumenikus). - A Bibliában gyakran használt *prófécia* szó nem azt jelenti, amit ti értetek alatta, azaz a jövő eseményeinek megjósolását, hanem minden olyan beszédet, amikor Isten egy szelleme szól egy emberi médiumon keresztül.”

„Az Ószövetségben Isten felszólítja az embereket, akik nála keresik az igazságot: »Engem kérdeztek!« - és meg is adta nekik a választ szellemi követei útján. Krisztus emberként saját bevallása szerint is Isten szellemeitől kapta az igazságokat. Apostolainak megígérte, hogy az igazság szellemei őket is bevezetik majd az összes igazságba. Az apostolok meggyőződtek róla, hogy Krisztus ígérete be is teljesült, tehát a tanításokat Isten szellemeitől megkapták.”

„És honnan meríti a mai kereszténység az igazságokat? A különböző vallási közösségek keresztény prédikátorai vajon elmondhatják-e magukról, hogy Isten egy szelleme beszél belőlük? Elismerhetik-e őket, mint Pál, hogy tanításaikat nem emberektől, nem emberi tanítás útján nyerték, hanem Krisztus kinyilatkoztatásaiból? - Nem, nem tehetik. Ők az egyházuk alkalmazottai. Ezen egyház vallását az emberi tanításokból nyerték az iskolákban, szemináriumokon, egyetemeken. Emberi bölcsességeket, professzori bölcselkedéseket szívtak magukba és ezt prédikálják híveiknek. A szellemekről mint Isten követeiről és az igazság hirdetőiről semmit sem tudnak. Ők, ahogy Pál mondja, bolondságnak tartják azt, hogy Isten valamely szelleme ma is ad tanításokat. Az ő nézeteik szerint ez ma már nem szükséges. Ez az ő véleményük szerint csak a korábbi időkben volt fontos, amikor az emberiség gyaníthatóan sokkal tudatlanabb volt, mint a ti felvilágosult időtökben. Egy olyan férfinak, mint Mózesnek még kapcsolatba kellett lépnie Isten szellemvilágával és *Istent meg kellett kérdeznie*, hogy az igazságot megtudja. A nagy profétáknak is ezt kellett tenniük, Krisztusnak és az apostoloknak is. De ez ma már elmúlt, elavult. Tudományotok már sokkal előrehaladottabb, mindannyian tudtok írni és olvasni, milliónyi könyvetek van. Ezekből merítetek. És ehhez jön még a sok tanult teológus, doktor és professzor. Ezek nyilván jól tudják, mi az igazság. A valóságban viszont éppen a *szent teológia* e doktrái és professzorai vezettek be olyan tanokat, melyektől Pál a következő szavakkal óv: »Vigyázzatok, hogy senki félre ne vezessen benneteket bölcselkedéssel és hamis tanítással, ami emberi hagyományokon és világi elemeken alapszik, nem pedig Krisztuson.« (Kol. 2,8 - Szentszéki). -

»Törvénytanítók akarnak lenni; de nem értik sem azt, amit mondanak, sem azt, amit bizonygatnak.« (1.Tim. 1,7 - Ökumenikus). - »Ezek szakadásokat támasztanak, testi emberek, akikben nincsen Szentlélek.« (Jud.19 - Ökumenikus).»

„Isten szellemvilágát a keresztény egyház már régen kikapcsolta. Az egyházak vezetői kioltották a Szent Szellemet. Ahol viszont Isten szellemeinek meg kell hátrálniuk, ott azok a szellemi hatalmak kapcsolódnak be, melyekről Pál azt írja Timóteusnak: »A Lélek világosan állítja, hogy a végső időkben némelyek elpártolnak a hittől, megtévesztő szellemekre és sátáni tanításokra hallgatnak.« (1.Tim.4,1 - Szentszéki)»

„A Jó szellemei helyett a Gonosz hatalma működik. Ennek áll ugyanis érdekében, hogy az igazságot elsötétítse és ellenkezőjére fordítsa. Felhasználják az emberek összes gyengéjét céljuk elérése érdekében. Emberi hivalkodás, földi tudományokkal való büszkélkedés, emberi éhség a hatalom, megbecsülés, pénz és jólét után. Mindez azt a célt szolgálja, hogy a bölcs igazságokat, Isten szeretetét és irgalmát meghamisítsa, abból bilincset kovácsoljon, melyekkel az egyházak vezetői a szegény, tapasztalatlan népet gúzsba kötik és szolgálóikká teszik.»

„Minden gonoszság gyökere a kapzsiság - a pénz szeretete. A ti keresztény egyházaitekban is nagy szerepet játszik a pénz. A Sátán tudta, mit tesz, amikor a pénzt mint csábítóeszközt bevetette az egyházban is. Tudta, hogy a szellemi vezetőket ezzel lehet legszorosabban a téveszmékhez kötni. Tudta, hogy senki nem fogja feladni jól fizetett egyházzolgái hivatását még akkor sem, ha az általa prédikált tanítások téves voltát valamikor be is látná.»

„Így nyomultak be azóta, amióta feladta az Isten szellemvilágával folytatott kapcsolatot mint az igazsághoz vezető egyetlen utat, a keresztény egyházba a legsokrétűbb és legkövetkezetlenebb téveszmék. Évszázadról évszázadra egyre rosszabb lett a helyzet. Az egyik igazságot a másik után fertőzték meg tévedésekkel és így élvezhetetlenné tették azokat. Mi lett ennek a következménye? - Ma egy százfelé szakadt kereszténység előtt álltok, számtalan vallási közösség előtt, ahol mindegyik mást hirdet igazságként és ezek közül minden hitvallás Krisztus igazi tanításaként adja ki magát. És akkor még csodálkoztok azon, hogy a meghamisított és szétszaggatott kereszténység nem tud befolyást gyakorolni az emberiségre? Adjátok vissza a népnek az első keresztények kereszténységét! Vegyétek le vállukról a szellemi terheket, melyeket az uralko-

dásvágyból létrehozott emberi törvényekkel tettetek rájuk, és teremtsetek kapcsolatot az emberiség és Isten igazságot hirdető követeivel - és el fogtok csodálkozni, hogy az igazi kereszténység milyen hatást tud gyakorolni a mai emberiségre is.”

„A katolikus egyház a számos *szektára*, ahogy ti nevezitek, való széttagolódást azzal próbálja magyarázni, hogy rajta kívül az összes más keresztény közösség eltért az egyedüli igaz és üdvözítő egyháztól. De meg fogom neked mutatni, hogy már a katolikus egyház sem rendelkezik szinte semmivel Krisztus és az apostolok kereszténységéből.”

„Azt mindenestre megértették, hogy Isten szellemei helyett, akik az első keresztények körében működtek, valamilyen emberi pótlékot kell alkotni. Bevezették a *tévedhetetlen pápaságot*. Ez volt az igazság kérdésének legegyszerűbb megoldása. Ezzel megkímélték Krisztust attól a fáradtságtól, hogy elküldje az igazság szellemeit a tévelygő emberek számára, ahogy megígérte. Azt az ígértét sem kellett teljesítenie, hogy mindennap híveivel lesz a világ végéig. Hiszen már megvolt *Krisztus helyettese* a Földön. Ahol van helyettes, ott már nem kell annak megjelennie, akit a helyettes képvisel.”

„Krisztus tévedhetetlen földi helyettesének tanával az isteni igazság közvetítését teljes mértékben a tévelygő és bűnös emberek kezébe helyezték, és emellett kizárták Isten igazságának követeit. Megnyílt a kapu az emberi önkény és a földi hatalmi kedvtelések előtt. Ti ugyan azt mondjátok, hogy a pápaválasztáson a *Szent Szellem* működik. De egyetlen olyan esetet sem tudtok mondani, amikor a pápát hivatalára Isten egy szelleme határozta volna meg. Vagy megadta-e valaha Isten egy szelleme a pápaválasztásnál a választók egyikén, mint Isten eszközén keresztül, hogy kit kell megválasztani, miként ezt Isten szellemei az első keresztény közösségekben a médiumokon keresztül tették, amikor meghatározták a rangidőst vagy a püspököt? Nézd meg a pápaság történetében a pápaválasztások folyamatát. Nem zajlottak-e időnként tényleg ördögien? Nem játszottak-e közre időnként emberi fondorlatok? Nem alkalmaztak-e időnként még fegyveres erőszakot is, csak hogy a tiarát bizonyos családok tagjainak vagy kegyeltjeinek fejére helyezték? A pápák egész sorára nem mondható-e el, hogy tevékenységükben és életvitelükben inkább a pokol eszközei voltak, mint *Krisztus helyettesei*? - De ezen kifogások kiküszöbölésére figyelemreméltó magyarázatot találtatok. Különbséget tesznek a *pápa mint ember* és a *pápa mint Krisztus helyettese* között. Azt állítjátok, hogy a legrosszabb ember, ha pápa lesz, Krisztust he-

lyettesíti és megkapja a tévedhetetlenség adományát. Tehát a Sátán esz-
köze és ezzel egyidejűleg Krisztus helyettese! Vajon nem ez a legna-
gyobb káromlás, amit csak Krisztussal és Istennel szemben mondhattok?
Vajon megtenné-e bármelyik ember, ha csak egy órára is, legnagyobb el-
lenségét helyettesének? Biztos nem. Istennek és Krisztusnak ezt kellene
tennie? Istennek az üdvözítési rend nagy adományait a pokol egyik szol-
gálójára kellene bíznia. Egészséges emberi értelmekkel rá kell jönnö-
tök, hogy ez lehetetlen. Isten szellemei az adományokkal csak az Isten-
hez hű embereket keresik fel és csak addig lakoznak náluk, míg azok hű-
ségüket bizonyítják. Ezt láthatod Saul király történetében is. Amíg ez a
kegyelt király engedelmes volt, naponta kapcsolatban állt Isten szellem-
világával, *megkérdezte Istent*, ha valamely pontban nem ismerte fel az
igazságot és mindig meg is kapta Isten válaszát az igazság szellemein ke-
resztül. De amikor hűtlen lett Istenhez, abban a pillanatban megszűnt az
Isten szellemvilágával folytatott kapcsolata is. Istenhez intézett kérdései-
re nem kapott választ. Isten szellemi követői helyett a gonosz szellemek
vették birtokukba. Az összes magasztos adottsága elvételétől tőle.”

„Egy rossz ember soha és semmikor nem lehet Isten szent adomá-
nyainak hordozója - még egy rossz pápa sem. Tehát a tévedhetetlenség
adományával legalábbis a rossz pápák nem rendelkeztek. Ti viszont
egyetlen embernél sem, tehát egyik pápánál sem tudhatjátok teljes bizo-
nyossággal, hogy az Isten barátja vagy ellensége, tehát azt sem tudhatjá-
tok soha, hogy a pápa tanítása igaz vagy hamis.”

„Tehát csak Isten választhatja ki azt az embert, akihez elküldi az
igazság szellemeit. Semmilyen emberi választás sem tudja az embereket
Isten igazságának hordozójává tenni. Még Krisztus sem saját gondolko-
dása alapján választotta ki apostolait. Hiszen az Apostolok cselekedetei
kifejezetten azt mondja, hogy »útbaigazítást adott a Szentlélek által kivá-
lasztott apostoloknak.« (ApCsel. 1,2 - Szentszéki). Ebből következik,
hogy Isten nem fogja egy emberi hivatáshoz, mint amilyen a papság is, a
tévedhetetlenség adományát kapcsolni.”

„Teljesen tévesek viszont azok a gondolatok, melyeket ti az Újszö-
vetség néhány helyén megadtok, hogy a tévedhetetlen pápaság tanát bi-
zonyítsátok. Krisztus Péterhez intézett szavaira utaltok: »Te Péter vagy,
és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fog-
nak diadalmaskodni rajta. Neked adom a mennyek országának kulcsait,
és amit megkötsz a földön, kötve lesz az a mennyekben is, és amit felol-
dasz a földön, oldva lesz az a mennyekben is.« (Mt. 16, 18-19 - Ökume-

nikus). - Ezekből a szavakból arra következtettek, hogy Péter emberként volt Krisztus egyházának az alapja; hogy ő, mint ezen egyház vezetője az igazság hirdetésében nem tévedhet és hogy megkapta az oldási és kötési hatalmat az egyház tagjai felett. Ezután pedig Péter hivatala tovább szállt követőire. Ezek lennének a római pápák. Ennek következtében ugyanazon adományokkal és hatalommal rendelkeznek, mint Péter rendelkezett.”

„Ez mind hibás következtetés.”

„Nem az ember Pétert nevezte Krisztus kősziklának, melyre egyházát akarja építeni. Csak Péter hitét nevezte így. Hiszen Péter Krisztusba, mint az Isten által küldött Messiásba vetett hite volt tartós, múlhatatlan és a pokol számára legyőzhetetlen - nem pedig Péter személye. Ezt a Pétert a pokol szinte már legyőzte, amikor Krisztust a hamis esküvel háromszor megtagadta. Éppen Péter mutatja meg, milyen kevésbé bízhat meg Isten az emberekben és hogy az emberekre nem lehet üdvrendet építeni. Ez annyi lenne, mintha homokra építkezne. Csak egy dolgot nem lehet megváltoztatni: az igazságot és az Isten szellemei által közölt igazságokba vetett hitet. Péter is Isten követőitől kapta meg az igazságot, hogy Krisztus a Messiás. Hiszen Krisztus azt mondja neki: »Nem a test és vér nyilatkoztatta ezt ki neked, hanem az én mennyei Atyám.« És mivel Péter ezt az igazságot Isten szellemeitől kapta, hitt is benne. Ezzel a hitével megrendíthetetlen sziklaalapon állt. Hiszen Isten szellemvilága nem hazudik. És mindenki más is, aki úgy tesz, mint Péter, ugyanazon a sziklán áll, amin Péter is állt a hitével. Aki kész Isten igazságát Isten igazságkövetek kezéből átvenni és abban hinni, az Krisztus egyházához tartozik. Hiszen az egy szellemi egyház. Nem ismer semmilyen külső hozzátartozást egy földi egyházi szervezet tagságának formájában. Nem ismer teljhatalmú papot és püspököt, ahogy a katolikus egyház papsága ezt igénybe veszi. Nem ismer tévedhetetlen pápát. Krisztusnak nincs földi helytartója. Krisztus egyházához a világ összes vallásából tartoznak emberek.”

„Krisztusnak ezt a szellemi egyházát a Gonosz soha nem győzheti le. Hiszen ez az egyház az igazság forrása és az igazság legyőzhetetlen. Az igazság követei nem emberek - nem pápák, püspökök és papok -, hanem Isten szellemei.”

„A *mennyország kulcsa*, amit Krisztus Péternek ígért a hite miatt, Isten igazsága. Ezekkel oldhat és köthet, ha az igazság kulcsát a tévely-

gés fogságában lévőeknek továbbadja. Aki a kulcsot nem fogadja el és hitetlenségével az igazsággal szembefordul, az még szorosabban kötődik a tévelygéshez. Aki viszont önként megfogja a felé nyújtott kulcsot, annál a tévedés bilincsei leoldódnak. Az oldásnak és kötésnek van földi hatása, de még inkább hat a túlvilági életre.”

„A *mennyország kulcsának* ugyanezt az ábrázolását használja Krisztus az akkori zsidó nép szellemi vezetőivel kapcsolatban is. Ezek hamis tanaikkal a népnek rossz kulcsot adtak, amellyel Isten birodalmának ajtaját nem lehet nyitni. A jó kulcsot viszont, amit Keresztelő János és Krisztus kínált, és amit a nép kész volt átvenni, a zsidó papság kitepte kezükből. Ezért tört ki Krisztus: »Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt: ti magatok nem mentek be, és azokat sem engeditek be, akik be akarnak menni.« (Mt. 23,13 - Ökumenikus).”

„Azokat a szavakat, melyeket Krisztus a feltámadása után intéz Péterhez: »Legeltesd az én bárányaimat!, Őrizd az én juhaimat«, szintén Péter előnyben részesítésének tudjátok be. De nincs igazatok. Péter a Mesterét hamis esküvel háromszor megtagadta. Emberi mértékkel azt gondolnánk, hogy Krisztus elbocsátja hűtlen tanítványát és elveszi tőle az apostoli hivatalt. Maga Péter is meg volt győződve arról, hogy Mestere eltaszítja őt magától szavai szerint: »Aki engem az emberek előtt megtagad, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.« - Ti emberek hasonló körülmények között biztosan így is tennétek. - De Krisztus irgalmas volt a bűnbánó Péterhez. Visszahelyezte őt a többi apostol rangjára és neki adta a pásztori hivatalt. Neki addigi apostoltársaival együtt, elkövetett hűtlensége dacára el kell vezetnie embertársait az igazság mezejére. Háromszor feltett kérdése: »Péter, szeretsz-e engem?« emlékeztette a mélyre süllyedt Pétert háromszoros tagadására és így akarta annak a tudatára ébreszteni, milyen nagy vele szemben Isten jósága, hogy a történetek ellenére is maradhat Isten birodalmának hirdetője és Isten szellemeinek eszköze.”

„Láthatod, hogy milyen tévesen értelmezte eddigi egyházad a felsorolt bibliai helyeket és hogy azok semmilyen bizonyítékát nem tartalmazzák Péter kedvezményezett helyzetének, valamint hogy a római pápa tévedhetetlenségét sem lehet levezetni belőlük. A pokol ezt az egyházat már rég legyőzte és a pápai tévedhetetlenség tanának a Gonosz a szerzője. Hiszen ezen egyház legtöbb tanítása tévedés és a pokol azon fáradozik, hogy ezek a tévedések minél tovább megmaradjanak az emberiség-

ben. Ezt leginkább a tévedhetetlenség hatalmi eszközével érheti el. Az egyház így a tévedéseket nem teheti semmissé, mivel azokat a tévedhetetlenség pecsétjével tanítja. Ha azt feladnák, maguk is megsemmisülnének.”

„Pápai tanaitok valótlanságot valótlanságra halmoznak. Így például történelmi valótlanság, hogy a római püspök Péter közvetlen utódja az apostolságban. Hiszen az első keresztény közösségek püspökeit nem az apostolok és nem emberi választás határozta meg hivatalukra, hanem kizárólag Isten megnyilatkozó szellemei. És amikor néhány esetben egy apostolt vagy az apostolok tanítványát tették meg püspökné, azt csak azután tették, hogy Isten egy szelleme határozta meg őt püspökné. Ezen kívül egyik püspök sem élvezett előnyt a másikkal szemben és egyik apostolnak sem volt nagyobb hatalma, mint a másikkal. »Azok, akiknek tekintélyük volt« - mondja Pál - »hogy azelőtt milyenek voltak, nekem mindegy, az Isten nem nézi a személyt.« (Gal.2,6 - Szentszéki). (A német szöveg szerint: »Nekem közömbös, hogy milyen tekintélye van az Apostolnak. Mert Isten az emberi tekintélyt nem veszi figyelembe.« A ford.) - És ugyanezen a helyen leírja, hogyan szállt szembe Péter apostollal és hogyan figyelmeztette az egész közösség előtt, hogy nem az evangélium igazságaival megegyezően cselekszik.”

„Ha az elegendő lett volna, hogy Isten Péter apostollal mint az első tévedhetetlen pápával közli az üdvözítő igazságokat, akkor Isten szellemeinek nem is kellett volna az első keresztény közösségekhez elmenniük. Hiszen azok Péterben rendelkeztek volna az igazság tévedhetetlen forrásával. És Pálnak miért nem Péterhez kellett mennie, hogy megkapja az igazságokat? Hiszen egymás közvetlen közelében voltak. Miért tanította ehelyett saját szavai szerint Krisztus maga?”

„Krisztus tanításának egyéni igazságait csak nagy vonalakban szeretném szemed előtt felvonultatni. Szeretném azokat a mai kereszténység tanításaival összehasonlítani, mindenek előtt azokkal a tanításokkal, amit te is prédikáltál, mint a katolikus egyház papja. Ezzel régen áhított kívánságodat teljesítem. Mindezzel a többi egyháznak is a Krisztus igaz tanításától eltérő tana tévesnek mutatkozik.”

„1. Krisztus egyszemélyű Istenről, a menny és a föld teremtőjéről prédikált. Nem ismer háromszemélyű Istent, ahogy a katolikus és egyéb keresztény egyházak tanítják. Csak az Atya az Isten. Senki más nem egyenrangú veled, sem a Fiú, sem a *Szentlélek*, ahogy ti nevezitek. Feltá-

madása után azt mondta Krisztus: »Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.« (Jn. 20,17 - Ökumenikus). - Krisztus szavai szerint az Atya mindenek felett áll. »Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből.« (Jn. 10,29 - Ökumenikus). - Ha az Atya mindennél nagyobb, akkor nincs semmi, ami vele összehasonlítható. Akkor nagyobb a Fiúnál is. Ezt Krisztus is igazolja a következő szavakkal: »Mert az Atya nagyobb nálam.« (Jn. 14,28 - Ökumenikus). - Úgy is nevezi az Atyát, mint aki egyedül jó. Ha valaki Jézust *jó Mesternek* nevezte, azt mondotta: »Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egyedül az Isten.« »

„Mivel Isten mindenek felett áll, annak adhat hatalmat, akinek csak akar. Ő minden hatalmát fiának adta. »Hatalmat adtál neki minden ember fölött, hogy akiket neki adtál, azoknak örök életet adjon.« (Jn. 17,2 - Szentszéki).”

„Azt, hogy Krisztus nem Isten, azt már részletesen bemutattam neked a Szentírás alapján, amikor életéről és művéről tanítottalak.”

„Az apostolok tanítása szerint is csak az Atya az Isten és nem a Fiú. Hiszen Pál ezt írja: »Isten meg csak egy van. Igaz, beszélnek istenekről, az égen és a földön, mivel sok istenük és uruk van, nekünk mégis egy az Istenünk: az Atya, akitől minden származik, s akiért mi is vagyunk; egy az Urunk, Jézus Krisztus, aki által minden van, s mi magunk is általa vagyunk.« (1.Kor.8,4-6 - Szentszéki).”

„Továbbá Pál az Atyát *Krisztus Istenének* nevezi. »Urunknak, Jézus Krisztusnak Istene adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás lelkét, hogy megismerjétek.« (Ef. 1,17 - Szentszéki). Ezután fog megjelenni Jézus Krisztus azáltal, aki egyedüli uralkodó, »a Királyok Királya és Urak Ura, aki megközelíthetetlen fényességben lakik.« (1.Tim.6,15-16 - Szentszéki). - Ha az Atya az egyedüli uralkodó, akkor a Fiú nem az. Mert a Fiú magától semmiféle mindenhatósággal nem rendelkezik. Tehát a Fiú nem Isten, hanem az, aminek mondja magát és amit az apostolok egyhangúlag mondanak róla: ő az *Isten fia*, kisebb az Atyánál, az Atya teremtménye.”

„Az egész Biblia, úgy az Ó-, mint az Újszövetség egy Istent ismer egy személyben. Az Atya az Isten, mégpedig az egyetlen Isten. A fiai közül egy sem Isten, sem elsőszülöttje, sem Isten többi fia.”

„Mivel Krisztust Istennel azonosítottátok, legyőzhetetlen nehézségeket okoz számotokra, hogy megértsétek Jézus életét, szenvedését és halálát. Ez akadályoz titeket abban, hogy oly világos tanításait az Atyánál betöltött helyéről annak vegyétek, ami a valóságban: mégpedig Isten egy teremtménye Teremtőjéhez való viszonyának, még ha ő is a legnagyobb teremtmény.”

„Milyen dőre találmányokba kell teológusaitoknak menekülniük, hogy Jézus életének tagadhatatlan tényeit és saját szavait összhangba hozzák állítólagos istenségével. Ők úgy konstruálják meg Jézus személyiségét, hogy az két szellemből állt: egy isteni és egy emberi szellemből. Ezért Krisztusnak kétféle akarata és kétféle tudása volt: egy isteni és egy emberi akarata, egy isteni és egy emberi tudása. Ennek ellenére a két szellem egy személyiség... Örült ábrázolás. Minden szellem önálló személyiség, még maga Isten sem tud két szellemet egy személyiséggé összeolvasztani. Nem tudja megtenni mindenhatósága ellenére sem, mivel ellentmondást rejt, hogy kettőnek egyenlőnek kell lenni eggyel. Egészséges emberi értelmek meg kell hogy mondja, hogy Krisztus, ha Isten lett volna, nem kiálthatott volna fel a kereszten:

»Én Istenem, miért hagytál el engem?« Isten mégsem tudja saját magát elhagyni. És ha a Szentírás azt írja, hogy Krisztus az Atya erejéből ébredt fel halottaiból, akkor miért volt szükség az Atya erejére, ha Krisztus maga is Isten? Földi halála után megszabadult minden emberi dologtól és csak Isten volt, mint ilyen természetesen egyenlő az Atyával, ahogy ti taníjtátok. Tehát ereje is ugyanakkora, mint az Atyáé. Miért kelene igénybe venni mások erejét, ha magunk is ugyanazzal rendelkezünk? Ezek feloldhatatlan ellentmondások. - Hogy tudjátok továbbá megmagyarázni, hogy Krisztus egyetlen egyszer sem mondta: »Isten vagyok - az Atyával mindenben megegyező.« Hiszen számtalan helyen beszél az Atyához való viszonyáról, de egyszer sem mondta, hogy ő maga az Isten. Ezzel szemben *Isten fiának* nevezi magát és mindenütt hangoztatja, hogy mindenben az Atyától függ. Ünnepelesen kijelenti: »Az örök élet abból áll, hogy Téged, az egyedül igaz Istent és azt, akit Te küldtél, a Jézus Krisztust elismerik.« Ő csak Isten küldötte - de nem Isten. Pál őt a »teremtmények közül az elsőnek« nevezi. Őt tehát Isten teremtette, következőképpen Isten teremtménye, és éppoly kevésbé Isten, mint Isten akármely más teremtménye.”

„Mivel azon hamis tanhoz, hogy Krisztus Isten, az Újszövetségben semmilyen kiindulási pontot sem lehet találni, ezért a hamisítás eszköze-

hez folyamodtak több bibliai helyen, hogy bizonyítékot teremtsenek Krisztus istenségére. Ezek közül szeretnék néhányat felsorolni.”

„A rómaiaknak írt levélben azt írja Pál (9,3-5 - Ökumenikus): »Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett; akik izráéliták, akiké a fiúság és a dicsőség, a szövetségek és a törvényadás, az istentisztelet és az ígéretek, akiké az ösatyák, és akik közül származik a Krisztus test szerint, aki Isten mindenek felett: áldott legyen mindörökké. Ámen.« - Belső köszönetként, hogy a Messiás emberként abból a népből származik, melyhez ő is tartozik, Pál dicsőítő imát mond Istennek, ahogy más leveleiben is gyakran teszi. Ezt a helyet használták fel hamisításra, amikor azt fordították: *...akik közül származik a Krisztus test szerint, aki Isten mindenek felett: áldott legyen mindörökké.* Ezzel a hamisítással a Messiást Istennek bélyegezték meg.”

„Hasonló hamisítást végeztek Pál Tituszhoz írt levelének a következő helyén (2,13 - Ökumenikus): »Mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését.« Itt Pál a nagy Isten dicsőségéről beszél, akihez eljutni az egész anyagi teremtés célja és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségéről, akin keresztül Krisztus szavai szerint eljuthatunk Isten dicsőségére: »Senki nem jut el az Atyához, csak általam.«(Jn. 14,6) Pál tehát itt megkülönbözteti az Atya dicsőségét Krisztus dicsőségétől. Ezt a helyet rossz megfogalmazással hamisították meg: *a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését.* Ez a fordítás az olvasóban azt a benyomást kelti, hogy Krisztus a nagy Isten, akinek dicsőségét várjuk.”

„Az ilyen hamisítások természetesen azonnal feltűnnek annak, aki Pál apostol leveleivel foglalkozik. Hiszen az tudja, mennyire megkülönbözteti ez az apostol összes levelében Krisztus és Isten személyiségét; az Atyát *Krisztus Istenének* nevezi, míg a fiút csak az Atya által meghatározott *Úrnak*; amikor azt tanítja, hogy Isten minden ellenségét a Fiúnak fogja alárendelni, utolsó ellenfeleként pedig a holtak vezérért, Lucifert magát; amikor pedig majd alávetett neki minden, akkor maga a Fiú is aláveti magát annak, aki alávetett neki mindent, hogy Isten legyen minden mindenkben. (1.Kor.15,27-28 - Ökumenikus). - Köszöntése mindig az: »Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.« Soha nem mondja azt: *és Istentől, a Fiútól.* - Ha a mostani Bibliából valamely helyen mást olvasol, mint azt az igazságot, hogy csak az Atya az Isten, akkor vagy a ti nyelvetekre való lefordítás hamis,

vagy már a görög szöveg volt meghamisítva, melyből a ti fordításotok készült. Időnként ugyanazon a helyen van hamisítás a görög szövegben és a ti fordításotokban is egyaránt. Egy ilyen láthatsz Pálnak a filippiekhez írt levelében, melynek mai fordítása a következő: »Ugyanezt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt. Ő mint Isten az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez feltétlenül ragaszkodnia kell, hanem szolgálai alakot öltött.« (Fil. 2, 5-6 - Szentszéki). - A helyes szöveg így hangzik: »Ugyanezt a lelkület legyen mindannyiokban, amely Krisztus Jézusban volt. Jóllehet ő külső alakját tekintve Istennek látszott, nem érezte magát kifosztottnak, mikor Isten előtt megalázkodott, hanem lemondott minderről, és egy rabszolga külső alakját vette fel.« Hogy Krisztus mennyei testének alakjában, szellemként Istennek nézett ki, az igazság. Minden szellem, aki először látta őt, azt hitte, hogy Istent látja - olyan dicső külsőt adott Isten elsőszülöttjének. A durva hamisítás ott van, hogy az *Isten előtt megalázkodni* szavakat a következőkkel helyettesítették: *Istennel egyenlőnek lenni.* »

„Amikor éppen ezt a kifejezést használtam: *Istennek nézett ki*, szeretnék csatlakozni a János-evangélium kezdetéhez, melyet szintén Krisztus istenségének bizonyítékaként értelmeztek: »Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.« - Először is ez nem azt jelenti: *Isten volt az Ige*, hanem azt, hogy *egy Isten* volt az Ige. Itt János az akkori idők szóhasználatával az *egy Isten* megnevezést alkalmazza, amit azokra mondtak, akik Isten különleges eszközei voltak és Isten küldöttéként az egyetlen igaz Istennel különleges kapcsolatban álltak. Ugyanezeket a szavakat használta egykor Isten Mózesnél, a nagy isteni küldöttnél, Krisztus elődjénél, amikor azt mondta Áronról Mózesnek: »Ő beszél majd helyetted a néphez: olyan lesz, mintha a te szád volna, te meg olyan leszel számára, mint a sugalmazó Isten.« (2.Móz. 4,16 - Szentszéki). - Ugyanezt igazolja Krisztus is a zsidókkal szemben, amikor vádolják őt, hogy Istennel egyenlővé teszi magát, mivel *Isten fiának* nevezi magát. Ő megkérdezte őket: »Nem az áll a törvényetekben: Azt mondtam nektek: istenek vagytok? Hiszen ha az írás azokat a férfiakat, akik Isten megbízásából járnak el, isteneknek nevezi, akkor hogy tudtok engem, akit az Atya szentelt meg és küldött a világba, istenkáromlással vádolni, mivel azt mondtam: Isten fia vagyok?« - Krisztus tehát azt mondja ezekkel a szavakkal: »Hogy állíthatjátok, hogy Istennel teszem magam egyenlővé, amikor Isten fiának nevezem magam? Még ha *egy Istennek* nevezném magam, az sem lenne istenkáromlás. Hiszen azokat, akik Isten küldötte-

ként lépnek fel, isteneknek nevezik, mivel Isten megbízását hirdetik. És mennyivel inkább nevezhetném én magam *egy Istennek*, mivel Isten a legnagyobb feladatot ruházta rám, ami valaha is Isten küldöttének osztályrészéül jutott. De szándékosan kerülöm az *Isten* megnevezést, mivel nem akarom e szó helytelen értelmezését elősegíteni, inkább nevezem magam az Isten fiának, aki a valóságban vagyok.« - Ugyanígy Pál is ezt írja: »Mert ha vannak is úgynevezett istenek, akár az égben, akár a földön, mint ahogyan sok isten és sok úr van, nekünk mégis egyetlen Istenünk az Atya,... és egyetlen Urunk a Jézus Krisztus.« (1.Kor. 8,5-6 - Ökumenikus). - Pál tehát az *Isten* kifejezést nem akarja a keresztények körében valótlan értelemmel hallani, amit eddig Isten teremtményeire is használtak, hanem az *Isten* kifejezést csak akkor használják, amikor az igaz Istent, az *Atyát* értik alatta, és senkit ne nevezzenek *Úrnak* Jézus Krisztuson kívül. Tehát Jézus Krisztust sem szabad Istennek nevezni.”

„Egy másik hamisítás található János levelében. Ennek a helynek a helyes értelmezése: »Tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és képességet adott nekünk arra, hogy felismerjük az igazat; és azért vagyunk az Igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban. Ő az igaz és örök élet.« (1.Jn.5,20) - Itt más hibák mellett az utolsó mondathoz hozzáfűzték az *Isten* szót, ezért így hangzik: »Ő az igaz Isten és az örök élet.« (Ökumenikus). - János itt azt tanítja, amit Krisztus és az apostolok oly sok helyen kimondanak, nevezetesen: Isten az Igaz. De a Fia is igaz. Hiszen ő Isten szavait mondja. Ő csak azt tanítja, amire az Atya megbízta. Tehát mindenben, amit ő hirdet, épp olyan igaz, mint maga az Atya. Azok, akik közösségben állnak a Fiúval, ugyanúgy közösséget alkotnak az igaz Istennel is. És mivel Isten a Fiának örök életet ad, ugyanúgy a Fia is örök életet ad azoknak, akik közösségben vannak vele.”

„Azon tanítás fő bizonyítási helyéül, miszerint Istenben három személy van, akik együtt egy Istent tesznek ki, szolgál a nagy hamisítás János apostol levelében, melynek helyes szövege így hangzik: »Mert hárman vannak, akik bizonytságot tesznek: a Szellem, a víz és a vér; és e három egyezik a bizonytságban.« (1.Jn.5,7-8). A hamisítók azt a mondatot fűzték hozzá: »Mert tanúskodnak: a Lélek, a víz és a vér; és ez a három egy.« (Szentszéki). Katolikus teológusaitok is tudják, hogy ez az utolsó mondat csak belelopott kitalálás. Ennek ellenére a katolikus Bibliák még mindig tartalmazzák, míg más keresztény egyházak már eltávolították belőle.” (Megj.: Az 1990-es kiadású ökumenikus Biblia és a Károli fordítás is tartalmazza. A ford.).

„Ezen a hamisításon kívül az egész Újszövetség láthatóan kiindulópontot ad annak a tanításnak, miszerint az, amit ti *Szentléleknek* neveztek, azonos Istennel, az Atyával. Amit az Újszövetség *Szentléleknek* nevez, az a jó szellemvilág egészét jelenti. Isten egy Szent Szellem. Ő az összes szellem közül a legnagyobb és legszentebb. Isten fia is Szent Szellem. Ő az összes teremtet szellem közül a legnagyobb és legszentebb. A nagy mennyei vezérek, Mihály, Gábriel, Rafael és sokan mások szintén szent szellemek. Isten seregei szintén szent szellemek. Elpártolása előtt még Lucifer is szent szellem volt. Minden ember és az egész anyagi teremtés egykor szent szellem volt. - A nagy félreértést, melyet a *Szentlélek* megnevezés okoz, az Újszövetség görög szövegének hibás fordítása okozza. Ahol ott *egy* szent szellemet kell érteni, ott fordítóitok érthetetlen módon *a* szent szellemet (lelket) írták. Azért kell ezen elcsodálkozni, mivel a fordítók olyan férfiak voltak, akik a görög nyelvet ismerték és pontosan tudták, milyen szigorú különbséget tesz ez a nyelv a határozott és határozatlan névelő között.”

„Korábbi tanulmányaid során te is tanultad a görög nyelvet, amelyen Újszövetségeket leírva továbbadták. Annyit még értesz ebből a nyelvből, hogy a görög Újszövetség alapján állításaimat ellenőrizni tudod. A számos hely közül csak néhányat akarok kiragadni.”

„Máté evangéliumát veszem. Már az első fejezetekben azt írja Máriáról, hogy *egy* szent szellem erejéből gyermeket fogant, és nem *a* Szentlélektől. Néhány sorral később: Akit a szíve alatt hord, az *egy* szent szellemtől van - nem *a* Szentlélektől, mintha csak egyetlen szent Szellem létezne.”

„Ha felütöd Lukács evangéliumát, ott ugyanezt találod. Itt is az van: »*Egy* szent szellem száll rád és *egy* igen magasztos ereje borít be árnyékával« - nem pedig az, amit fordításaitok írnak: *A* Szentlélek száll rád s *a* *Magasságos* ereje borít be árnyékával. Ugyanezt mondja már korábban János születéséről: Már anyja méhében *egy* szent szellem fogja eltölteni. Utána Erzsébetnél: *Egy* szent szellem töltötte el. Ugyanígy Zakariásnál: *Egy* szent szellem töltötte el. - Krisztus mondja: »De ha én Isten *egy* Szellemével üzöm ki a gonosz szellemeket.« (Mt. 12,28). Keresztelő János mondja: »Ő majd *egy* szent szellemmel keresztel benneteket.« (Mk.1,8) - Az Apostolok cselekedetei az első sorban azt írja Jézusról, hogy ő az apostolokat *egy* szent szellem erejével választotta ki és leírja, ahogy Pünkösdkor *egy* szent szellem szállt le a jelenlévőkre és eltöltötte őket *egy szent szellem*.”

„Az 1. korintusi levél 12. és 14. fejezetének magyarázatában már felhívtam figyelmedet arra a végzetes fordítási hibára, mely azt a benyomást kelti, mintha csak egyetlen szent Szellem létezne, aki szintén isteni személy, az Atya lénye, ahogy eddigi egyházad is tanította.”

„Minden helyen, ahol a görög szövegben *egy* szent szellemről vagy *egy* szellemről van szó, fordítóitok mindenhol *a* Szentlelket és *a* Lelket írták.” (A német szöveg szerint *a* Szentszellemet és *a* szellemet. A ford.)

„Ha a görög bibliai iratokban *egy* áll, azt úgy gondolták, hogy sokból az egyik. Értelemzavaró hibát követtek el, ha ezt *a* szent Szellem kifejezésre cserélték fel. Minden iratban vannak olyan helyek is, ahol *a* szent Szellemről vagy *a* Szellemről van szó. Ilyenkor a szellemet vagy mint az anyag ellentétét említik, mint például a következő mondatban: *A lélek (szellem) már kész, de a hús (test) gyenge*, vagy Isten szellemét értik alatta, azaz magát Istent, vagy a szellemek bizonyos fajtáját, mint: a fény szelleme, a sötétség szelleme, az igazság szelleme, a vigasztalás szelleme. Ezzel nem azt akarják mondani, hogy a fénynek, a sötétségnek, az igazságnak, a vigasztalásnak, az erőnek csak egy szelleme van. Itt egyes szám van a többes szám helyett. Ez ugyanaz a kifejezésmód, ami a mai nyelvekben is megvan. Ti is azt mondjátok a betegnek: *Hívom az orvost*. Ezzel bizonyára nem azt akarjátok kifejezésre juttatni, hogy csak egy orvos van. Azt is mondjátok: *A parasztnak idén jó aratása volt*, és ezzel az egész parasztságot akarjátok kifejezni. Ugyanígy használjátok a következő megnevezéseket is: az iparos, a jogász, a művész, a teológus, amikor az összes iparosról, jogászról, művésztől, teológusról beszéltek.”

„Amikor tehát Krisztus azt mondja: Elküldöm nektek *az igazság szellemét*, ezzel az igazság szellemeire gondol. Hiszen te is tudod, hogy Isten szellemei feladatuknak megfelelően hivatások szerint vannak beszoztva. Léteznek a védelem szellemei, a harc szellemei, az erő szellemei, a bölcsesség szellemei és még számtalan más fajta. A bölcsesség egy szellemének egészen más a feladata és ezért a képességei is, mint Mihály légióinak. A harci sereg egy szelleme nem tudja ellátni a vigasztalás vagy a bölcsesség vagy az igazság egy szellemének feladatát. Minden szellemnek megvan a meghatározott foglalkozása és hivatásának gyakorlásához a megfelelő adottsága és ereje. Lucifer is különleges feladatok szerint osztotta fel seregét. Nála is van harci sereg, ezen kívül vannak a hazugság, a vigasztalanság, a kapzsiság, a büszkeség, az irigység, a bosszú, az erkölcstelenség szellemei és még számos más fajta. - Az egyes fajták úgy a jó mint a gonosz szellemek között, specialistái szakmájuk-

nak és képesek megérlelni úgy a jót mint a rosszat speciális szakmájukban.”

„Láthatod, hogy a háromszemélyű Istenről szóló tanítás nemcsak a józan észnek mond ellent, hanem a Szentírásban sem talál támaszt.”

„Noha csak az Atya az Isten, míg Fia és a többi szellem az Ő teremtményei, az Atya, a Fiú és a jó szellemvilág között a lehető legszorosabb összetartozás és egység van. Ez az akarat és a tett egysége. Amit az Atya akar, azt akarja a Fiú is és az alárendelt szellemi seregek is. Isten az egész szellemi és anyagi teremtés ura és birtokosa. Az övé minden. A Fiúra hasonló módon ruházta át a teremtmények vezetését, mint ahogy nálatok is gyakran átadják a gyárosok a gyár vezetését legidősebb fiuknak és fiuk alá rendelik a gyár teljes személyzetét. Ilyen esetekben a fiú az utasításokat és megbízásokat atyjától kapja és tőle függ mindenben. Hiszen az atya marad az üzem ura és birtokosa és a fiú a gyár vezetését csak az apjától kapott utasítások alapján tudja ellátni. De az üzem alkalmazottai és dolgozói számára a fiú az úr, akinek utasításait teljesíteniük kell. És minden kívánságukat, melyet az apának, mint a gyár tulajdonosának akarnak előadni, a fiún, mint a gyártulajdonos megbízottján és helyettesén keresztül juttathatják el hozzá. - Helyezd át ezt az emberi példát az Isten és Isten Fia közötti viszonyra és ez minden, az Atyával szemben elfoglalt helyzetéről szóló kijelentését tisztázni fogja. Minden hatalmat, melyre a Fiúnak mint Atyja helyettesének szüksége van ahhoz, hogy Isten teremtményeit vezetni tudja, az Atyától kapja. Nem saját magától van meg neki. Minden a Fiú alá tartozik, de csak az Atya rendelése szerint. Mindent, amit az Atya a teremtésben mint tulajdonában el akar végezni, felhatalmazott Fián keresztül teszi, és minden, aminek az Atyához el kell jutnia, a Fiún keresztül jut el hozzá. Ezért jelentette ki Krisztus: »Senki nem jut el az Atyához, csak általam.« A Fiú veszi át az Atyától a megbízásokat. Amit nem akar maga végrehajtani, azt továbbadja azoknak a szellemeknek, akik különleges hivatásuk miatt a feladatnál szöba jöhetnek. Ezek hajtják végre a Fiú közvetlen, az Atya közvetett utasítását. Ez azoknak a szavaknak az értelme, melyeket Krisztus az apostolok szétküldésénél használt, és amelyeket Bibliátok nem pontosan ad vissza: »Menjetek el tehát, tegyetek tanítványommá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának és Fiúnak nevében egy szent szellemben« (Mt. 28,19). - A feladatot, amit Krisztus az apostoloknak adott, az Atyától kapta. Ezért cselekedtek az apostolok a feladat végrehajtásakor közvetve az Atya nevében. Mivel azonban a megbízást a Fiútól kapták, a végrehaj-

tás a Fiú nevében is történik. És mivel a kivitelezés csak akkor lehetséges, ha egy szent szellem segít abban, ezért az egy szent szellem erejéből vagy *egy szent szellemben* történik. A szent szellemeket, akikre ehhez szükség volt, maga Krisztus rendelte ki. Erre hivatkoznak az apostolok is mindig a tanítások hirdetésénél és hangoztatják, hogy a kapott igazságokban egy szent szellem részesítette őket. - Így van ez az összes Isten által rendelt dologgal. Isten akaratát teljesítitek - tehát az Atya nevében; az Atya akaratát a Fiú közölte, tehát a Fiú nevében is történik; és az erőt, amelyre szükségetek van, egy szent szellemtől kapjatok. Tehát egy szent szellemben is teszitek a dolgot.”

„2. Isten teremtményeiről és sorsukról az Újszövetség nem sokat ír. A szellemi teremtés igazsagai, a szellemvilág egy részének elpártolása Lucifer vezetése alatt, az Isten által teremtett javulási szintek, melyekben a bukott szellemek ismét visszatérhetnek Istenhez és a szellemek anyagba öltöztetése az akkori időkben épp olyan nehezen volt érthető, mint a mai időkben. - Az apostolok leveleiben sem sokat találunk ezekről. Hiszen ez az igazságanyag levélben nagyon nehezen tanítható. A hívek megértését csak szóbeli előadással lehet közelebb hozni.”

„De Pál legalább megemlíti ezeket az igazságokat leveleinek különböző helyein. Ti nem értitek kijelentéseit, mivel vallási szemléletetekről ez idegen lett. Így ír például a rómaiaknak írt levelében (8,19-24): »Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. (A német szövegben: ... várja a burok lehullását. A ford.) A teremtett világ ugyanis a hiábavalóságnak vettetett alá, nem önszántából, hanem az által, aki alávettette, mégpedig azzal a reménységgel, hogy a teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság szolgaságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára. Hiszen tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig. De nem csak ez a világ, hanem azok is, akik a Lélek első zsengejét kapták, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, testünk megváltására.« (Ökumenikus). - Tanításaim következtében te már ismered azokat az összefüggéseket, melyekről itt szó van. Pál azt mondja, hogy az egész teremtés várja a burok lehullását. Várnak tehát a kövek, a növények, a gyomok, a virágok, az állatok, az emberek. Áhítózó várakozás csak olyan lényben lehetséges, melyben szellem testesül meg. Ezért az egész teremtésben a legkülönbözőbb szellemek kaptak anyagi burkot. Ők az egykor hűtlenné vált szellemek, akik eleinte Isten engedelmes gyermekeiként és szent szellemként csillogásban és dicsőségben részesültek, de aztán en-

gedetlen gyermekek lettek és ezért kizárattak Isten atyai házából. De Isten gyermekei ma is, még ha eltaszított gyermekek is. Vágyakoznak az atyai ház után és küzdenek azért, hogy ismét megszabaduljanak az őket körülvevő anyagi buroktól, ahogy a gyermek is küzd a szülési fájdalmak során, hogy megszabaduljon az anyai öl burkából. Ezek a szellemek nem szabad elhatározásukból öltöttek anyagi burkot, hanem Isten volt az, aki megadta nekik a kegyelmet, hogy a tisztulás és a vizsga során megmeneküljenek. Az összes anyagi lény küzd ezért a megmenekülésért, még ha a megmentés útját és célját nem is ismerik fel és várják azt a napot, amikor Isten gyermekeivé történő sikeres megtisztulásuk után az anyagi burokból megszabadulnak. Ez a vágyakozás elsősorban az Istenhez hű emberekben van meg. Hiszen noha a mennyben lévő atyai ház szellemi köveivel napi kapcsolatban is állnak, ahogy ez az első keresztényeknél volt, és meg is kapják az Elsőszülött adományait és Isten birodalmából a kóstolót, ebben a birodalomban mégsem részesülhetnek addig, amíg anyagi testben élnek.”

„3. A természeti szintek felfejlődését Pál az efezusi levélben a következő szavakkal értelmezi: »Tudunkra adta ugyanis akarátának titkát, azt az előre meghatározott jószágos tervét, hogy elérkezik az idők teljessége, és Krisztusban mint főben újra egyesít mindent, ami a mennyben és a földön van.« (Ef. 1,9-10 - Szentszéki). A Földön azonban nem csak emberek vannak. Ők csak csekély töredékét képezik annak, ami a Földön létezik. Ha Isten mindent, ami csak a Földön van, Krisztusban mint Főben egyesíteni akar, ebből az következik, hogy mindenben szellem lakozik, melyek az Isten által elrendelt fejlődésben mindig magasabbra jutnak, míg tiszta szellemeként besorolást nem kapnak Krisztus nagy közösségébe, ahova elpártolásuk előtt tartoztak.”

„Azt, hogy Isten üdvözítő tervében az szerepel, hogy minden viszsztatér Istenhez és nem csak az emberek, hanem az egész megmaradó teremts is, Pál mondja a római levélben (11,25-32 - Szentszéki): »Nem szeretnék benneteket tájékozatlanul hagyni, testvérek, e titkok dolgában, nehogy egyéni véleményetekre hagyatkozzatok. A megátalkodottság csak részben érte Izraelt, amíg a pogányok teljes számban meg nem térnek, akkor majd egész Izrael elnyeri az üdvösséget... Hiszen Isten mindent az engedetlenség miatt zárt össze, hogy mindenben megkönyörüljön.« - Ezt a helyet úgy mutattam be, ahogy valójában helyes. Ha az előtet lévő fordítás utolsó sora az: *Isten ugyanis minden embert az engedetlenségben fogott össze, hogy mindenkin megkönyörüljön*, akkor a fordító

két hibát is vétett: először is az *egész emberiséget* említi, holott a görög szövegben *minden* szerepel. Másodsor azt írja, hogy az engedetlenségben fogta össze, míg ez helyesen annyit tesz, hogy: *tekintettel engedetlenségükre*. Ő ugyanis mindent bezárt az anyagi burokba, amely megfelel az egyes javulási szinteknek. Isten senkit nem zár az engedetlenségbe. Éppen ellenkezőleg, azt akarja, hogy visszatérjen az engedelmességbe mindenki, akik éppen engedetlenségük miatt zárattak ki egykor Isten birodalmából. - A korábbi évezredek Izraele volt az a nép, amelyre Isten átruházta a tiszta istenhitet. Nekik kellett volna átvinniük az istenhitet a környező világra és nekik kellett volna az igazság kovászaként működniük. A feladat hű teljesítése és a megváltás után nekik kellett volna elsőként Isten birodalmába bevonulniuk, melyet a Megváltó tárt fel számukra is. De az izraeliták nagy része méltatlanná vált erre a feladatra. Ezért az üdvösséget először a nem izraeliták kapják meg, tehát azok, akik korábban semmit sem tudtak Istenről. És csak ha már minden nem izraelita eljutott Istenhez, akkor részesülnek azok a megmentésben, akik korábban rendelkeztek az istenhittel, de nem aszerint éltek. »Az elsőkből utolsók lesznek«. De kivétel nélkül mindenki eljut a megmentéshez.”

„Isten megmentési művének folyamatáról Pál apostol rövid, de világos adatokat szolgáltat a korintusaikhoz írt első levelében (15, 22-28 - Szentszéki): »Amint ugyanis Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki életre is kel. Mindenki, amikor sorra kerül: először Krisztus, majd az ő eljövetelekor mindnyájan, akik Krisztushoz tartoznak. Azután következik a vég, amikor is (Krisztus) átadja az Istennek, az Atyának az uralmat, miután minden felsőbbséget, hatalmat és erőt megsemmisített. Addig kell ugyanis uralkodnia, amíg ellenségeit mind lába elé nem veti. Utolsó ellenségként a halál semmisül meg, hiszen *mindent lába alá vetett*. Amikor arról van szó, hogy minden alá van neki vetve, természetesen kivétel az, aki mindent alávetett neki (Isten). S ha majd minden alá lesz neki vetve (Istennek), maga a Fiú is aláveti magát annak, aki mindent alávetett neki, hogy Isten legyen minden mindenben.« - Tehát minden visszatér Istenhez, ami Istentől el volt választva és szellemileg *holtan* a szellemi halál urának volt alávetve. Krisztus vezet vissza mindent Istenhez. Ő volt az első, aki a pokolból, a halál hercegének birodalmából kijutott, miután leszállt oda harcolni Luciferrel és legyőzte őt. Ez volt az első feltámadás a szellemi halálból. Lassanként követi őt majd az összes szellemi halott, amikor sorban eljutnak Isten felismerésére és szeretetére. A sorrend maguktól a szellemi halottaktól függ. Aki siet

és azon fáradozik, hogy Istent keresse, hogy Isten akarata szerint éljen, előbb kerül sorra mint az, aki egyáltalán nem gondol visszatérésre vagy felelőtlenül, lassan cselekszik. Minden a szabad akaratuktól függ. Aki ismét elbukik a vizsgán, az csak később ér céljához. Így van ez emberi életetekben és így van ez a túlvilágon is. - Az utolsó, aki eljut Istenhez, a halottak fejedelme - maga Lucifer. Pál őt *halottmak* nevezi. Ő az oka az Isten birodalmától való elpártolásnak és így a szellemi halálnak is. Ő az *öröktől fogva gyilkos*, aki szellemi halálra ítélte az összes Istentől elpártoltat és évmilliókig mindent megtett, hogy alattvalóit megakadályozza az Istenben való élet birodalmába történő visszatérésüket. Ő az Istentől való elszakadás megtestesülése - a megtestesült halál. Ezért mondja János a Jelenésekben (20,14): »A halál és az alvilág is visszaadta halottjait«, ami semmi mást nem jelent, mint azt, hogy *Lucifernek, a halottak vezérének vissza kellett adnia azokat, akik birodalmához tartoztak*. - Ha azt mondom, hogy a visszatérés sorrendje a bukott szellemek szabad akaratától függ, akkor itt még egy megszorítást kell tennem: nevezetesen Lucifer nem térhet vissza addig Istenhez, míg az általa elcsábítottak közül az utolsó is el nem érte a célt - Istent. Nem teheti, még akkor sem, ha lelkületének megváltozása miatt törekedne erre. Ezen kívül, még ha korábban térne is jobb belátásra, nem mozdíthatja elő a bukott szellemek egyikénél sem annak javulását vagy jobb belátásra térését, hogy így maga is előbb jusson Istenhez. Ez a sors igazságossága, mely őt, mint az egyetlen vezért terheli és amit ő nem változtathat meg.»

„Az összes Istentől elpártolt szellem megmentése - Luciferé is - az az örömhír, melyet nem csak Pál apostol hirdet leveleiben, hanem az ószövetségi próféták is megmutatták vízióikban. Ez az az örömteli üzenet, melyre János a jelenésekben a következő szavakkal utal: »Azokban a napokban, amikor megszólal a hetedik angyal trombitájának hangja: beteljesedik az Isten titka, ahogyan hírül adta azt szolgálainak, a prófétáknak.« (Jel. 10,7 - Ökumenikus). - Ha igaz lenne, hogy a pokol örök, ahogy ti ma tanítjátok, akkor mi lehet azon napok végén az örömteli titok, melyet Isten az üdvözítő terv lezárásaként tervez? Számptalan szellem örök kárhozatra ítéltése tényleg nem az öröm napja lenne, hanem Isten összes teremtménye számára a borzalom napja. - Hol lenne akkor mindenki megváltásának az igazsága, melyre Pál olyan gyakran és behatóan utal? Hol maradna azoknak a szavaknak az igazsága, melyeket Isten megígért Izajás prófétának: hogy eljön a nap, amikor minden térd meghajlik, minden nyelv rá esküszik és mindenki megtér hozzá, azok is, akik

addig ellenségesen küzdöttek ellene? Hol maradna azon helyek beteljesülése, amiket már felsoroltam neked? Krisztus Isten összes ellenségét Isten lábai elé helyezi, mégpedig nem erőszakkal, hanem irgalmas szeretettel, amelynek tartósan még Lucifer sem tud ellenállni. Isten egyik bukkott szellemet sem kényszeríti hatalommal a lába elé. Ha ezt akarná, akkor nem kellene olyan sokáig várnia. Ezt már rég megtehetette volna. Isten mindenhatósága alá tartozik a pokol is. Ha a pokol egyszer megalázkodik Isten előtt, akkor ezt szabad akaratából teszi, bünbánatosan felismerve Isten igazságosságát, szeretetét és türelmét.”

„Az *örök pokolról* szóló tanítás, melyet az első keresztények nem ismertek, meglepő szívóssággal maradt meg. Úgy tűnik, hogy nem akartok szabadulni ettől az ijesztő eszköztől. Úgy gondoljátok, hogy a szegény embereknél többet érhetnek el kegyetlen hazugságokkal, mint a szeretet és az irgalom igazságaival? Micsoda fáradozással próbáljátok indokolni ezt a tanítást! Azt mondjátok, hogy az úgynevezett *halálos bűn* örök büntetést von maga után. Hiszen a halálos bűn Isten végtelen megsértése. Egy téves, kitalált fogalom. Egy teremtmény nem sértheti meg végtelenül Istent, ezért nem is kaphat vétkéért végtelen büntetést. Minél alantasabb az, aki téged megsért, annál jelentéktelenebbnek érzed a sértevést. De mit tehet egy nyomorúságos teremtmény alkotója ellen? Hiszen csak egy porszem. - Sérteiseitek fel sem érnek Istenhez. Neki nem tudtok gonoszat tenni, de ti magatoknak igen. - És ha a halálos bűn Isten végtelen megsértése lenne, akkor a földi élet során nem is lehetne megbocsátani. Ha viszont a ti tanításotok szerint a földi embernek meg lehet bocsátani, akkor miért ne lehetne megbocsátani a túlvilág szellemeinek. Hiszen azok ugyanolyan szellemek, akár anyagi testben vannak, akár földi haláluk után elhagyták testüket. Evilágon és a túlvilágon ugyanaz az *Én* van, ugyanazokkal a szellemi képességekkel. A túlvilágon ezért a szellemi érzülete ugyanúgy megváltozhat, mint földi életében.”

„Általában a Bibliára hivatkozva próbálnak bizonyítékokat felhozni a pokolbüntetés örökkévalóságára. Ragaszkodnak az *örök* szóhoz, amit Újszövetségek fordításaiban a túlvilági büntetéssel kapcsolatban használnak. De hogyan hangzik az a szó, amit ti *öröknek* fordítotok, az ősi görög szövegben? (Jn. 17,3 - Szentszéki) Mert nem a fordításotok mérvadó, hanem az ősi szövegben álló szó értelme. - Az összes helyen, ahol a német (és a magyar. A ford.) fordítás az *örökkévalóság* vagy *örök* szót említi, ott a görög szövegben az *Aeon* szó van. Ti is ugyanennek a szónak a használatával beszéltek *eonokról*. Ez alatt hosszú időszakokat érte-

tek. A görögben sem jelenti az *Aeon* szó az örökkévalóságot vagy az örök fogalmat. Jelentése ott is meghatározatlan tartamú idő. Az ókor is egy *eon* volt, a középkor is egy *eon* volt, az újkor is egy *eon*. A rómaiak szemlélete szerint egy *eon* száz év időtartam.”

„Egy *eon* tehát egy olyan időtartam, melynek határai egyrészt távol, másrészt közel vannak. Sőt időnként egy emberi életet is visszaadnak az *eon* szóval. De sohasem fejeznek ki vele egy soha be nem fejeződő időperiódust. Ezért a *eon* szóval soha nem jelölheted az örökkévalóságot és az ebből levezetett örök fogalmat, hanem az *idő* és *idő alatt* megnevezést kell használnod.”

„Először is szeretném felhívni figyelmedet arra az érdekes tényre, hogy fordítóitok a Biblia számos helyén az *eon* szót és az abból levezetett melléknevet helyesen az *idő* és *idő alatt* szóval adják vissza, mivel az örök szó az ilyen helyeken ellentmondásos lenne. Csak ott használják az örök szót, ahol a túlvilági büntetésről van szó. Egyértelműen észre lehet venni, hogy a keresztény egyház befolyása alatt álltak, amely az örök pokolbüntetést tanítja.”

„Ragadjunk ki most néhányat a Biblia számtalan helyéből, ahol az *Aeon* szót az *idő* vagy *idő alatt* kifejezéssel kell lefordítani. Így például a Szellem elleni bűnről azt írják, hogy sem ebben, sem a következő *Aeon*-ban nem fogják megbocsátani (Mt.12,32), tehát sem ebben a korban, sem a következő életben nem kap megbocsátást. Itt nem lehet azt fordítani, hogy sem ebben az örökkévalóságban, sem a következőben nem kap bűnbocsánatot. Hiszen nincs két örökkévalóság. - A magvetőről szóló példázatban (Mt.13,22) azt írják, hogy a magok közül néhányat megfojtanak a jelen *Aeon* gondjai, amit helyesen fordítottak *időbeli gondoknak*. Az örök fogalomról itt nincs szó. - A búza között lévő gyomokról szóló példázatban (Mt.13,40) Krisztus azt mondja, hogy az aratás ezen *Aeon* végén lesz, tehát az *idők* vagy a világ végén lesz. Itt sem jelenthet örökkévalóságot. Ezen a helyen az *Aeon* szó még kétszer felbukkan az *idő* jelentéseként. - Nézzük meg Pál apostol levelének egyik helyét. »Életvezetéseket ne a mostani *Aeon* (a mai *idők*) szerint alakítsátok ki.« (Róm. 12,2) - »Amit elmondtunk, az nem a jelen *Aeon* bölcsessége vagy hatalma, hanem rejtett bölcsesség, amit Isten az összes *Aeon* számára határozott meg előre« (1.Kor. 2,6-7).”

„Ezekből a helyekből, melyeket a hasonló helyek nagy számával meg lehetne sokszorozni, te is láthatod, hogy az *Aeon* szó nem az örök-

kévalóságot jelenti, hanem egy korlátozott időszakot. De ugyanez az *Aeon* szó áll azokon a helyeken, ahol a túlvilági büntetést tárgyalják. Ki adott arra jogot, hogy ugyanazt a szót, amelyet számtalan helyen az *idő* és *időbeli* fogalommal fordítottak, éppen ott helyettesítsék az örök szóval, ahol a pokolbüntetésről van szó? Szinte azt lehet gondolni, hogy külön örömtök telik az örök pokolban.”

„Krisztus a ti fordításotok szerint azt mondja: »Jobb neked, ha csonkán vagy sántán mégy be az életre, mint ha két kézzel vagy két lábbal vetted az örök tűzre.«(Mt. 18,8) - Amit itt örök tűzzel jelölnek, az csak egy *Aeon*-on keresztül tartó tűz, tehát időben meghatározott. És csodálatos módon az eredeti szövegben sokszor nincs is ott még az *Aeon* szó sem, hanem csak belehamisították. Hiszen az eredeti szövegben az van: *a pokol tűzére*, és nem *az örök tűzre*. - Más helyeken is végeztek utólag ilyen hamisítást. Így a mai fordításotok szerint: »Távozzatok tőlem, átkozottak, az örök tűzre!«(Mt. 25,41), míg az eredeti szövegben az van: »Távozzatok tőlem, átkozottak, a külső sötétségre!« - Úgy gondolom, hogy ez a bemutató meggyőződött arról, hogy az *örök* pokolról szóló kegyetlen és hazug tanításotokhoz a Bibliában nem találtok kiindulási pontot.”

„Hogy az egyes szellemek büntetése mennyi ideig tart, az mindekelőtt maguktól a szellemektől függ. Minél tovább tartott elpártolásuk, annál hosszabb a kitaszítottság és ennek a büntetése. Maga Isten sem tudja, mennyi ideig tart, míg az egyes szellemek hozzá visszatérnek, hiszen a visszatérés a szellemek szabad döntésétől függ; és már mondtam neked, hogy a szellemek jövőbeni szabad döntéseit még Isten sem ismeri.”

„Az is, amit hamis fordításaitok *örök életnek* neveznek, mivel az *Aeon* szót itt is az *örök* fogalommal adták vissza, csak az elkövetkezendő eonok, az elkövetkező idők egy élete. Hogy számotokra meddig fog tartani ez az élet Istennél, az csak töletek magatoktól függ. Ha Istenhez állandóan hűek maradtok, akkor ez az élet végtelen, tehát valóban *örök*. De ki tudja, hogy később nem következik-e be a szellemek újbóli elpártolása, amiben ti is részt vesztek, mint ahogy Lucifer első elpártolásában is részt vettetek. Hiszen az akarat szabadsága most is ugyanaz a menny szellemeinél, mint akkor volt és az akarat szabadsággal való visszaélés lehetősége ugyanúgy megvan, mint az első elpártolásnál. Hogy lesz-e még ilyen elpártolás, azt Isten sem tudja a már elmondott okok miatt.”

„Tehát ugyanúgy nem beszélhetek örök jutalomról, mint örök büntetésről.”

„Ha a Bibliában a pokol *tüzéről* beszélnek, akkor ezzel azoknak a hatalmas fájdalmát akarják szemléltetni, akiknek a pokol büntetését kell eltűrniük. Ti is beszéltek égő fájdalomról anélkül, hogy valódi tüzet értenétek alatta. - A pokol kínjai oly nagyok, hogy erről nem is lehet emberi elképzelések. Krisztus azt mondja: »Az átkozottakat úgy járja át a tűz, mint a só.« (Mk. 25,41). Ahogy a só is átjár mindent, úgy áramlik át a fájdalom az ilyen szellemeken. De Krisztus azt is hozzáfűzi: »A só jó.« Így a szellemek szenvedése megmentésük szempontjából valóban jó dolog, bármilyen kegyetlennek is látszik és bárhogy nem is értik meg az emberek, hiszen számukra ezt nem lehet összeegyeztetni Isten irgalmaságával. De mégis Isten szeretete az, ami még a poklok kínjában is hallatszik. Ha egy anya gyermekét az orvos kése elé teszi, hogy egy fájdalom műtéttel gyógyítsa meg a halálos kórból, akkor az anyai szeretet indítja erre. Azért kell a gyógyításnak ezt a fájdalmas eszközt választani, mert nincs helyette más. A mélység szellemeinek az érzületét csak az a kín tisztítja meg, melyet el kell viselniük. Más módszer nincs. De mindenki, még a legelvetemültebb számára is eljön az az óra, amikor kínjai következtében felemelkedik és hazatérhet Atyjához.”

„Mivel a mai kereszténység a világ nagy eseményét nem érti, ezért a legfontosabb túlvilági kérdésekben is tanácstalan. Ezért nem tudja megmagyarázni sem az emberi szellem eredetét, sem az emberi szellemet az Istentől való elpártolás miatt terhelő bünt, sem az anyagi teremtés célját. Az összes kérdésben teljesen téves tanokat állítanak fel.”

„4. Ha a mai keresztény vallásoktól az emberi szellem eredetéről kértek felvilágosítást, akkor azt a választ adják: *Az emberi szellemet a nemzés pillanatában Isten teremti. Már bűn terheli, az úgynevezett eredendő bűn, mivel Ádám földi ősatyánk vétkezett egy földi Paradicsomban és ez a bűn átszáll utódaira is.*”

„Nem gondolják át e tanítás balgaságát. Nem fogják fel, hogy minden, amit Isten teremt, tisztán és hibátlanul kerül ki kezéből és hogy egy szellem csak saját személyes bűne által szennyeződhet, ezért az a szellem, melyet Isten a nemzés pillanatában teremtene, teljesen tiszta és foltatlan lenne. *Az eredendő bűnről* ilyen esetben nem beszélhetnénk. Hogy Ádám utódainak azért kellene a bűn szolgátságában lenniük és Isten azért zárta volna ki őket büntetésből birodalmából, mert az ősapa vétkezett?

Ugyanaz az Isten, aki azt mondta: »Annak kell meghalnia, aki vétkezett. A fiú nem bűnhődik az apa vétké miatt.« (Ez.18,20) - Ennek alapján Ádám utódait nem lehet azért büntetni, mert ősük elpártolt Istentől, ha csak ők is nem vettek részt az elpártolásban. Valójában - ahogy már tanítottam neked - személyesen fordultak el, amikor Ádám szellemi példáját követték és vele együtt ítéltettek az Isten birodalmából való kizárásra, saját vétküik szörnyű következményeként.”

„Az tehát igaz, hogy az emberi szellem már megszületése előtt bűnt hordoz, melyet ti *eredendő bűnnek* neveztek. De nem igaz az a tanítás, hogy az emberi szellem csak az emberi nemzés pillanatában születik és bűnt hordoz magán, noha személyesen nem vétkezett.”

„Az emberi szellemről szóló hamis tanításokkal hogy akarjátok megmagyarázni a világban lévő szenvedéseket? Isten szenvedésre teremtette volna az embert és hagyja kínok közt meghalni, anélkül, hogy az valami helytelen dolgot követett volna el? Nézzétek meg évente a gyermekek millióit, akik lelküket a legnagyobb kínok közt lehelik ki! Mivel szolgáltak volna erre rá? Mostani életükben sértették volna meg úgy Istent, hogy az ilyen súlyosan bünteti őket? Hiszen nem is tudnak vétkezni; meg sem tudják különböztetni a jót a rossztól. A végtelenül jó és igazságos Isten gyermekeket kínozna? Hol van akkor a jósága és főleg az igazságossága? Még a legbrutálisabb földi apa sem olyan kegyetlen és igazságtalan, hogy ártatlan gyermekeire rátámad, anélkül, hogy azok valamit is tettek volna ellene. Isten pedig ezt tenné? Az összes lehetséges kifogást felhozhatnátok ennek megmagyarázására, mégsem sikerülne a szörnyű kegyetlenséget kibeszélni, ami e gyermekek sorsában rejlene. - Ez általánosan is vonatkozik az emberi szellemre. - De ha tudjátok, hogy szellemetek már bűnösen került át egy korábbi létezésetekből a mostani-
ba, akkor a sors összes rejtélye egy csapásra megoldódik. Akkor szemetek előtt lebeg az Istentől való elpártolás, melyet az emberek szelleme követett el egykor, valamint korábbi emberi életek, amikor bűnnel szennyeztétek be magatokat, amiknek büntetését viselitek mostani életekben. Ha ezt meggondoljátok, ajkatokat nem hagyja el többé az a kérdés, melyet a legmélyebb szenvedés óráiban szoktak feltenni: *Mivel szolgáltam én rá erre?* Ha Isten erre a kérdésre bemutatná egy képpel eddigi létezéseiteket, a szörnyűségtől elnémulnátok.”

„A Biblia ennyi helye után már érthetőnek kell lennie annak, ami eddig nem volt világos. Ezzel a szemmel látható ellentmondást már magatok is meg tudjátok oldani, melyet az Ószövetség szavai tartalmaznak,

amikor az egyik helyen azt mondja: »A fiú nem bűnhődik apja vétke miatt« (Ez. 18,20), a másik helyen pedig: »Az atyák bűnei miatt a fiúkat a harmadik vagy negyedik nemzetségig megbüntetem.(2.Móz. 20,5)« Ha Isten az atyák bűneiért a gyermekeket bünteti, az nem azt jelenti, hogy az ártatlan gyermekek atyáik tetteiért szenvednek. Ez igazságtalan lenne. Az ilyen gyermekekben sokkal inkább olyan szellemek testesülnek meg, akik maguk szolgálták rá nehéz sorsukra, de sorsuk miatt atyáik számára is látható büntetést jelentenek. És mivel egy atya az utódait legfeljebb a harmadik-negyedik generációig ismeri, ezért tart a büntetés a harmadik vagy negyedik nemzetségig.”

„Hogy tudnád ezen kívül eddigi tanításaid alapján, melyek szerint az emberi szellemet a nemzés pillanatában teremti az Isten, a bibliai mondatot megmagyarázni: »Isten ezekből a kövekből Ábrahám gyermekeit kelthetné életre« (Mt. 3,9) ? Talán azt mondod, hogy Isten a mindenhatóságából kifolyólag a kövekből is embereket tud teremteni. De az ilyen emberek nem Ábrahám gyermekei lennének. Az emberek csak nemzés útján válhatnak Ábrahám gyermekeivé, ha emberi úton Ábrahámútól származnának. De hogy lehetnének a kövekből nemzés útján Ábrahám gyermekei? Összes teológiai bölcsességetekkel sem tudjátok ezt megmagyarázni. Ha viszont tudod, hogy a kövekben is, mint minden anyagi dologban szellemek testesülnek meg, akkor a magyarázatot magad is meg tudod adni. Hiszen megérted, hogy Isten a kövekben megtestesült szellemeket kiemeli anyagi burkukból és azokban a gyermeki testekben ad nekik helyet, melyek a nemzés útján Ábrahám utódainak ölében kelnek életre.”

„Ugyanez vonatkozik Krisztus szavaira is: »Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.« (Lk. 19,40 - Ökumenikus). A kövek természetesen csak akkor tudnak kiáltani, ha szellem lakozik bennük.”

„5. Ahogyan az eredendő bűnről is hamis tanításokat állítottatok fel, úgy magáról a bűnről szóló felfogásokat is fordított.”

„A Biblia különbséget tesz az *Istentől való elpártolás bűne* és a *hivők emberi botlásainak bűne* között.”

„János apostol első levelében van egy hely, amelynek megmagyarázása igen nehéz számotokra. Ez így hangzik: »Ha valaki látja, hogy testvére nem halálos bünt követ el, könyörögjön érte, és életet fog adni annak, aki nem halálos bünt követ el. Van halálos bűn: nem az ilyen

esetre mondom, hogy könyörögjön. Minden gonoszság bűn, de van nem halálos bűn is.« (1.Jn.5,16-17 - Ökumenikus). - Itt tehát János különbséget tesz a halálhoz vezető és a halálhoz nem vezető bűnök között. És - ami számotokra érthetetlenül cseng az apostol ezen szavaiban - aki halálhoz vezető bűnt követ el, azért nem kell imádkozni.”

„E szavak értelmét egy példával szeretném megvilágítani. A katonák bevonulásukkor felesküsznek a zászlóra. Így lesznek hazájuk katonái. A katonák is elkövetnek hibákat, amiért a katonai törvények alapján megbüntetik őket, de azért még hazájuk katonái maradnak. De van olyan katonai bűn is, amikor az illető megszűnik hazája katonájának lenni és ez a halálos büntetéssel jár. Ez az árulás, az átállás az ellenséghez. Így hazája számára halott lesz. Katonailag ez a *halálos bűn*. És ha egy ilyen dezertőr anyja országa kormányánál kegyelmet kérne is hazaáruló fia számára, nem érne el célt. Hiszen már nem tartozik hazája uralma alá, hanem egy ellenséges ország törvényeinek vannak alávetve. Az az állam nem bocsátja már őket szabadon, még ha a hazaáruló vissza is akarna térni hazájába. De nem is akar régi hazájába visszatérni. - Ezért az anyának a hazai kormányzathoz benyújtott kegyelmi kérvénye teljesen céltalan lenne.”

„Használd fel ezt a példát Istenhez való viszonyotokra. Mint istenhívők Isten birodalmának alattvalói vagytok. Ha mint gyenge földi zarándokok naponta kisebb-nagyobb hibákat követtek is el, amiért Isten megbüntet titeket, azért még nem szüntetek meg Isten birodalmának alattvalói lenni. Ha viszont hátat fordítottok Istennek a hitetlenséggel, istentagadással, vagy hogy úgy éltek, mintha nem lenne Isten, ez a hazaárulás bűne. Ez az a bűn, mely elválaszt titeket Isten országától és így a gonosz, Istennel szemben ellenséges hatalmak birodalmához álltok át. Feladjátok az Istennel szembeni engedelmességet, ahogy a dezertőr is megtagadja hazaárulásával az ura iránti engedelmességét. Isten birodalma számára halottak vagytok. Elköveltétek a *halálos bűnt*. - Mit használna másnak az imádsága az ilyen árulóknak? Az ilyen ember nem akar tudni Istenről, nem akar visszatérni. Imátok alapján Istennek kellene a visszatérésre rákényszerítenie. Ezt Isten nem teheti, mivel mindenkinek szabad akaratot adott és kényszerítően soha nem avatkozik bele teremtményei szabad döntéseibe. Az üdvösséget mindenkinek szabad akaratából kell elérnie.”

„Az első árulók a nagy szellemi forradalom alatt Lucifer alattvalói voltak. Ez volt az első *halálos bűn*.”

„6. A holtak feltámadása tehát azt jelenti, hogy a holtak birodalmában tartózkodó szellemek magukat a bűnbánattal ismét felemelik Isten birodalmába. Mint korábbi dezertőrök térnek vissza régi hazájukba. Azt, hogy visszatérhetnek és hogy az Istennel szembenálló birodalom vezére - Lucifer - nem tartja őket erőszakkal fogságban, a Megváltónak köszönhetik. Ő, mivel legyőzte a halottak birodalmának urát, rákényszerítette őt arra, hogy engedje szabadon azokat, akik megbánták elpártolásukat és vissza akarnak térni Istenhez. Ő volt az első, aki a pokolból felszállt a mennybe anélkül, hogy az Istentől elpártoltakhoz tartozna. Korábban ezt a mélység szellemei nem teheték. Aki egyszer a pokolba került, az nem emelkedhetett onnan fel. Krisztusnak a pokolból való visszatérése volt a *holtak feltámadása*. Erre Pál gyakran utal leveleiben. Így azt írja az efezusiaknak: »Az pedig, hogy fölment, mi mást jelent, mint hogy korábban le is szállt a lenti földi tájakra.« (Ef. 4,9 - Szentszéki). - Ez alatt a pokol szféráit érti. Ezek, ahogy már egy másik alkalommal elmondtam, mélyebben vannak a föld szféráinál. - A kolosszeieknek pedig azt írja (2,15 - Ökumenikus): »Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmaságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaszkodott rajtuk.« - Ezek a pokol hatalmai, akik ellen a pokolba való leszállása után a mennyei légiókkal együtt harcolt, akiket legyőzött és akiknek a vezérét - Lucifert - győzelmével arra kényszerítette, hogy adja ki azokat, akik nem akarnak tovább a holtak birodalmának alattvalói lenni. Erre utal Pál a kolosszeieknek írt levél következő szavaival: Mivel Krisztushoz tartoztok, »benne támadtatok fel... annak az Istennek erejébe vetett hit által, aki őt a halálból föltámasztotta.« (Kol.2,12-13 - Szentszéki). A kolosszeiek, akiknek Pál írt, egykor szintén szellemi halottak, Lucifer alattvalói voltak. De később megtértek Krisztus hitére és Isten birodalmába. Hitükkel így már Krisztushoz tartoznak és részesednek Isten birodalmában. Amikor itt Krisztus feltámasztásáról ír Pál, akkor nem úgy érti, hogy Krisztus szellemi halott volt. De a holtak birodalmában volt és ezért látszólag kivált Isten birodalmából. Hatását illetően tehát Krisztus ezekben a szellemi szférákban azonos volt a szellemi halottakkal, noha ő maga nem volt szellemi halott. Isten úgy támasztotta őt fel, hogy erőt adott neki a holtak birodalmának legyőzéséhez és így visszavezette őt a mennyei élet birodalmába.”

„A holtak feltámadásának tehát a legcsekélyebb köze sincs a földi testek feltámasztásához. A *hús feltámadása*, ahogy a keresztény hitvallás nevezi, nem létezik. Ezért az első keresztény századokban nem is volt

szó a *hús feltámadásáról*, hanem a *holtak feltámadásáról*. Ez a kifejezés semmi mást nem jelent, mint azt a vigasztaló valóságot, hogy a szellemi halottak, köztük Lucifer is, vissza fog térni ismét Istenhez. Később ezeket a szavakat megváltoztatták és bevezették azt a hamis tanítást, hogy az elhunytak földi teste fog feltámadni, míg Pál az eredeti tanítást a következő szavakkal adja vissza: »Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test.« (1.Kor.15,44 - Ökumenikus).”

„Még Krisztus földi teste sem támadt fel. Mint minden más anyagi test, ez is földi ódból volt és mint ilyen vissza is tért a földbe. Csak nem a bomlás útján oldódott fel a föld ódjában, hanem a szellemvilág dematerializációja útján. Énok és Illés teste ugyanúgy oldódott fel az ódban, mint Krisztusé. A föld ódjából keletkezett minden emberi test és a föld ódjában is oldódik fel minden emberi test. E törvény alól nincs kivétel.”

„A keresztények ma a *holtak feltámadása* alatt a földi test helyreállítását értik. És Krisztus húsvétvasárnapi feltámadása azt jelenti számukra, hogy lelke ismét egyesült testével, melyet három nappal korábban helyeztek a sírba. Ez mind nagy tévedés. Hiszen Krisztus feltámadása halottaiból - hogy még egyszer elismételjük, - csak a visszatérés a szellemi holtak birodalmából, visszatérés a pokolból, ahova lelke leszállt. Az apostoli hitvallás helyesen fejezi ki: »Leszállt a poklokra, harmadnapra feltámadott a halottak közül.« Világosabban így hangzanának ezek a szavak: »Leszállt a holtakhoz, és a harmadik napon visszatért a holtaktól.« ”

„A *holtak feltámadásának* kifejezése azért zavar össze titeket, mivel ti a *halál* szó esetében csak a földi halálra gondoltok és a *holtak* szóról a holttestek, sírok és temetők jutnak eszetekbe. Nem figyeltek a Biblia szóhasználatára, amely a *halál* szóval az Istentől való elfordulást jelöli és *holtak* alatt az Istentől elpártoltakat kell érteni.”

„A félreértéshez erősen hozzájárult néhány bibliai hely rossz fordítása. Így például egy hely Jób könyvéből (19,25-26 - Károli!): »Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. És miután ezt a bőromet megrágnák, testem nélkül látom meg az Istent.« Ezeket a szavakat ellenkező értelműre változtatták és így írták le (Ökumenikus): »Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, s ha ez a bőrom lefoszlik is, testemben látom meg az Istent.« ”

„Egy másik hamisítást korábban már elmondtam neked. Ez a Máté-
evangélium azon helye, ahol arról kapunk tájékoztatást, hogy Jézus halá-
lakor a holtak előjöttek sírjukból, míg a valóság csak annyi, hogy a föld-
rengés kivetette a holtakat a sírból.”

„Ehhez tartozik még a János-evangélium egy helye (5,28 - Ökume-
nikus): »Eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírban vannak, meg-
hallják az ő hangját.« Amit itt *síroknak* nevez, az ugyanaz, mint amit Pé-
ter *börtönnek* nevez a levelében, amikor azt írja: »Így ment el a börtön-
ben sínylődő lelkekhez is, és hírt vitt nekik.« (1.Pét.3,19 - Szentszéki). -
És egy másik helyen: »Mert az Isten nem kímélte meg a bűnbe esett an-
gyalokat sem, hanem az alvilág sötét mélységébe taszította őket.«
(2.Pét.2,4 - Ökumenikus). Hogy a korábban már említett hely Jánosnál
nem a temetői sírokat gondolja, már abból is kiderül, hogy Krisztus azt
mondja, az óra már eljött, amikor a holtak a sírból hallják az ő hangját.
Tehát már akkor fel kellett volna a sírból támadnia az elhunytak holttes-
teinek. De Krisztus ezekkel a szavakkal a Sátán fogságában levő *szellemi*
halottakat gondolta, akiket közeli pokolra szállásával akart megszabadít-
tani, amennyiben azok figyelnek a Megváltó hangjára.”

„Már maga az a tény is, hogy Krisztus földi halála után anyagi
alakban jelent meg híveinek, ahhoz a rossz felfogáshoz vezetett, misze-
rint korábbi emberi testét öltötte fel ismét. A valóságban ugyanolyan
módon tette magát láthatóvá, mint ahogy a többi szellem válik láthatóvá,
nevezetesen teste materializációjával. Nem tette-e meg ezt már számos
szellem Krisztus előtt is? Nem jött-e egykor három szellem teljes emberi
alakban Ábrahámhoz, hogy vele ugyanolyan módon egyenek, mint
ahogy Krisztus is evett halála után a tanítványaival? És nem kísérté va-
jon Rafael arkangyal emberi alakban oly sok héten keresztül az ifjú Tó-
biást, nem evett és ivott vele, hogy Tóbiás őt a megszokott emberek
egyikének higgye? Tehát olyan különleges dolog volt-e vajon, hogy
Krisztus halála után megmutatkozott a tanítványainak, velük beszélt,
evett és ivott? A szellemek materializációjának ez a fajtáját ma is ta-
paszthatjátok. A gonosz szellemek is megtestesülhetnek ilyen módon.”

„A *holtak feltámadásának* igazi értelmét Isten szellemei csak
Krisztus mennybemenetele után magyarázták el az apostoloknak. Hiszen
földi élete során ahányszor csak Krisztus a *halottak közül való feltáma-
dásáról* beszélt, azok nem értették, mire gondol ő ezzel. »Tanakodtak
maguk között: mit jelent feltámadni a halottak közül.« (Mk. 9,10 - Öku-
menikus). - Az akkori zsidó vallási vezetők nézeteiről, melyek a *holtak*

közül való feltámadásra vonatkoznak, az Apostolok cselekedetei tájékoztat: »A szadduceusok ugyanis azt állítják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek, a farizeusok pedig vallják mindegyiket.« (ApCsel. 23,8 - Ökumenikus).»

„A szellemi holtak birodalmából az Isten birodalmába történő visszatéréshez nincs szükség semmilyen emberi létesítményre, semmilyen külső egyházi szervezetre, semmilyen papra, mint ahogy a mai egyházak, mindenek előtt a katolikus állítja. Az Istentől eltévelyedettek bármikor belső kapcsolatba léphetnek Istennel, az Atyával és emberi köztes instanciák nélkül megkapják a megbocsátást és az erőt az Isten akarata szerinti élethez.”

„7. Eddigi egyházad ezzel ellentétben az úgynevezett *szentségek* szükségességét tanítja mint az üdvösség elnyerésének eszközét. És mivel ezeket a szentségeket csak olyan papok szolgáltatathatják ki, akiket a püspök szentelt fel, így a szentségek tanával a katolikus egyház a legerősebb hatalmi eszközökkel rendelkezik, mellyel a híveket az egyházi szervezethez tudja bilincselni. Hiszen papi beavatkozás nélkül e tanítás szerint nem lehet Istenhez eljutni.”

„Az Újszövetség olvasásakor fel fog tűnni neked, hogy Krisztus és az apostolok tanításaiban nincs egyetlen olyan szó sem, mellyel a szentségek tanát meg tudnátok alapozni. Szentségeitek e jelentésben emberi találmányok, amit mindjárt be is fogok neked bizonyítani.

„a) Első és legfontosabb szentségnek számít nálatok a vízzel való keresztelés. Ti azt állítjátok, hogy a keresztelés magában, tehát a keresztelendő részvétele nélkül is Isten ellenségét Isten gyermekévé változtatja, amikor az úgynevezett eredendő bűnt és az összes személyes bűnt eltörli. Ezért gyermekeket is kereszteltek, akik gyakran nem is tudják, hogy megkapták a keresztiséget. - Ez a keresztelés jelentőségének teljesen téves beállítása. Az első keresztény időkben a keresztelés nem más volt, mint egy külső tevékenység egy belső lelkiület kifejezéseként. A kereszteléssel tehát semmi új nem történik, ellentétben azzal, amit ti tanítotok, hanem ez csak annak kifelé történő kinyilvánítása, hogy a keresztelendőben megvolt a megfelelő belső lelkiület. Így János keresztelése azok számára, akik részesültek benne, csak a nyilvánosság előtt tett bizonyág volt arról, hogy hisznek a bűnbánatot hirdető prédikátor szavainak és eddigi rossz életvitelüket el akarják hagyni. A lényeges az volt, hogy a ke-

resztelés nyilvánosan történt. Mindenkinek láthatta, ki kapta meg a keresztiséget.”

„Azt gondolhatnád, hogy egy belső érzület nem igényel külső jelet. De ti emberek túl gyakran változtatjátok valós lelkületeketek és csak akkor tisztázzátok ezt magatokban, ha a nyilvánosság előtt is ki kell mutatnotok. Akkor gyakran kiderül, hogy a bennetek lévő állítólagos jószág nem is olyan nagy, mint ahogy csendben elképzeltétek.”

„Azok között, akik Jánoshoz elmentek és meghallgatták prédikációját, sokan voltak, akik úgy gondolták, hogy megváltozott az érzületük. De amikor lelkületük megváltozásának külső beismerésére nyilvánosan kellett volna megkeresztelkedniük, akkor visszarettek. Megjelent az emberi félelem, ami erősebb volt, mint a bennük lévő jószág. Féltek embertársaik gúnyolódásától, mindenekelőtt pedig a zsidó papságtól, akik Jánost nem ismerték el Isten küldöttének. Emberi félelemből tehát elutasították a megkeresztelkedést. Ha nem lett volna ez a külső jel, ami előtt dönteniük kellett az elfogadásról vagy elutasításról, akkor soha nem jutott volna el a tudatukig, hogy valójában még nem elég érettek Isten birodalmára. Hiszen aki emberi szempontok miatt irtózik attól, hogy nyilvánosan fellépjen azért, amit igaznak és jónak ismer el és hogy egy ilyen beismerés földi következményeit vállalja, abban nem lehet megbízni. Nem használható Isten dolgaira; számára a földi dolgok magasabbrendűek.”

„Ugyanezen okokból keresztelkedett meg Krisztus is Jánosnál. Ő is nyilvánosan akarta tudatni, hogy a János által prédikált igazságokért kiáll.”

„János tanításai elismerésének és az életjobbítás óhajának külső jeleül a kereszteléshez a víz alá merítést választotta. Más jelet is választhatott volna. De a víz alá merítés volt a legszebb jelképe annak, amit prédikációval célzott. Az ő tanítása szerint a bűntől úgy lehet megtisztulni, hogy az ember megváltoztatja eddigi rossz lelkületét. Ahogy a keresztelt a víz alá merüléssel külsőleg megtisztul a szennyeződéstől és bizonyos fokig új emberként lép ki a vízből, ugyanúgy az igazság elfogadásával belsőleg tisztul meg és képessé válik arra, hogy új emberként Istennel szemben engedelmes életet éljen.”

„A jelképeség ugyanezen okából Krisztus is megtartotta a vízzel való keresztelést mint tanai elfogadásának külső jelét.”

„Ti el sem tudjátok valójában képzelni, hogy a nyilvános megkeresztelésnek mint a kereszténység elismerésének az első keresztény időkben milyen külső következményei voltak. A kereszténységre áttért zsidók kitették magukat a gyűlöletnek, az üldöztetésnek és korábbi hittestvéreik, különösen a zsidó papság részéről az anyagi megkárosításnak. Az utcán átkozták, börtönbe vetették, megkövezték őket. Pál és István történetéből láthatod, milyen fanatikusan üldözte az akkori zsidóság a zsidó keresztényeket. - Ugyanilyen szörnyű keresztényüldözést végeztek a pogányok is. Az államvallás a pogányság volt. Az istenek tiszteletét, a bálványimádást és a bálványáldozatot törvények írták elő. Az állam és az uralkodó elleni legnagyobb bűnnek tartották, ha valaki távol maradt az istenek imadásáról és az áldozati ünnepegekről. Ezért fej-, és jószágvesztés járt. De egy keresztény természetesen nem vehetett részt az istenek ünnepegein és az áldozati lakomákon. Akiről ez kiderült, az felkészülhetett a legrosszabbra. Ismered a pogányság keresztényüldözésének szörnyűségeit. Sok keresztény sorsa lett a fej-, és jószágvesztés.”

„A mai úgynevezett keresztények közül hányan lennének készek megkeresztelkedni, ha az az életre és a vagyonra nézve ilyen következményekkel járna? De akinek nincs elég bátorsága akár ilyen áldozatok árán is megvallani hitét, az nem is igazi keresztény.”

„A keresztség tehát a megkereszteltnek nem jelentett semmilyen különös belső kegyelmet, csak annak a jele volt, hogy vállalja a nyilvános megvallás összes következményét.”

„Mi következik ebből? - Mindenekelőtt az, hogy a keresztség a kiskorú gyermekek esetében értéktelen. Ők nem képesek az igazságot felismerni, ezért bizonyosságot sem tehetnek róla. Ezért a keresztények az első évszázadban soha nem szolgáltatták ki a keresztséget gyermekeknek. Ezért parancsolta meg Krisztus az apostolainak, hogy először tanítsanak, aztán pedig csak azokat kereszteljék meg, akik készek az igazság elfogadására. Ebből következik továbbá, hogy milyen téves a keresztény egyház tanítása, amikor azt állítja, hogy a keresztség megtisztítja a gyermeket az eredendő bűntől és a keresztség nélkül meghalt gyermekek Isten birodalma számára örökre elvesztek. A bűntől való megtisztulást csak a Gonosz szándékától való elfordulással lehet elérni, nem pedig valamilyen külső tevékenységgel.”

„Pál tájékoztat korának néhány keresztényéről, akik az éppen elhunytakért is megkeresztelkedtek. Ez volt az új hívekre vonatkozó ke-

resztény túlbuzgóság. Senki nem keresztelkedhet meg más nevében. Mindenkinek a saját üdvösségére kell eljutnia. Itt nincs helyettesítés. De ezek a keresztények jól gondolták. Ezzel akarták tudatni, hogy az elhunyt, ha még életben lenne, Krisztus tanait elfogadná és ennek külső megvallásaként megkeresztelkedne. Az elhunyt iránti szeretetből tették.”

„b, Egyházad a második szentségeként a *bérmálást* sorolja fel. A püspök e szentség kiszolgáltatásánál kezét a bérmálkozóra helyezi, megkeni őt és imádkozik felette. E külső cselekvést azért teszi, hogy a *Szentlélek* leszálljon a bérmáltra, mint Pünkösdkor az apostolokra leszállt.”

„Az igaz, hogy Krisztus megígérte, hogy feltámadása után Atyjától szellemeket küld a hívekhez. De Isten szellemeinek kiadását nem kötötte egy püspök felszínes ceremóniáihoz. Isten követéinek mindenkihez el kellett jönniük, aki méltó volt fogadásukra. Ugyan az Apostolok cselekedeteiben említik a kézrátételt Isten szellemeinek kiadásával kapcsolatban, de ezek egészen más összefüggések, mint ma azt elképzelik. A megkereszteltnek vagy a megtértnek a presbiterek a kezüket ráhelyezik annak jeléül, hogy felveszik őt a közösségbe. Mivel a presbiterek nagy mediális erővel rendelkeztek, így a mediális indíttatású megkeresztelték óderezét a kézrátétellel úgy megerősítették, hogy nemegyszer Isten szellemei kinyilatkoztatásokat is adtak általuk. Ehhez nem kellett náluk a tényleges transzállapotnak bekövetkeznie, hanem a szellemvilág beavatkozása gyakran olyan volt, mint amit az úgynevezett *inspirációs médiumoknál* már megismertél. Az ilyen hatás alatt állók az imádság vagy Isten dicséretének szavait mondták, ami az első keresztény évszázadokban a *szellemek imájaként* volt ismert. Gyakran megjelentek közöttük a figyelmeztetés vagy a tanítás szavai is, ami a körülöttük állókat mélyen megrázta. - Voltak ezen kívül olyanok is, akiknek különleges feladatuk volt a keresztény közösségben, akik a kézrátételt azért alkalmazták, hogy így tegyenek tanúságot, hogy Isten eszközei, miután Isten szellemi követői erre kiválasztották őket.”

„Amikor tehát Pál apostol társát, Timóteust figyelmezteti, hogy a kézrátételt nem szabad senkinek túl gyorsan kiszolgáltatni, ezzel két dolgot gondol: egyrészt hogy senkinek ne segítsen médiumi képzésében, amíg belső lelkületét és hitbéli állhatatosságát próbára nem tette, hogy ne állhasson fenn az a veszély, hogy a médium később a Gonosz hálójába kerül és így nagy szellemi kárt okoz a közösségnek. Ezen kívül senkinél nem szabad a kézrátételt annak nyilvános elismerése jeléül alkalmazni, hogy az illető valamilyen feladatra meghatározott eszköz, míg Isten szel-

leme kifejezetten meg nem nevezte ezt a feladatot. Azt, aki csak a gyógyító erőben részesült, csak a betegek gyógyítására szabad használni és például ne tanítson. Hiszen arra sem nem hivatott, sem nem képes. - »Mindenki apostol-e?«, kérdi Pál a korinthusi levélben. »Mindenki szellemi szónok? Tanító? Mindenki csodás erőkkel rendelkezik? Mindenki-nek megvan a gyógyítás adománya? Mindenki idegen nyelveken beszél? Az idegen nyelvet át tudják-e tenni mindannyian az anyanyelvre?« (1.Kor. 12,29-30 - Szentszéki). - Amikor Pál figyelmezteti ugyanezt a Timóteust, hogy Isten kegyelmi adományait, amit ő vagy Pál kézzrátéttel elismer, szítsa világos lángúvá, ezzel a tanítás adományára gondol. Timóteust Pál Isten egy szellemének utasítására kézzrátéttel mint az üdvözítő igazságok tanítóját ünnepélyesen elismerte és kiküldte a világba. De ő kicsinyhitű lett és elcsüggedt a nehézségektől, amelyekkel tanítói hivatalának gyakorlása közben találkozott.”

„És amikor összehasonlítod az első keresztény időkben a szellemek működését azzal, amit ma ti erről tanítotok, akkor észre fogod venni, milyen messze elbolyongtatok e pontban az igazságtól. Isten szellemét az emberek felszínes cselekvéseikkel nem osztozathatják tetszésük szerint. Ő ahhoz megy el, aki ezt belsőleg megszolgálta és vágyódva áhítozik utána, püspök és püspöki felkenés nélkül. Isten szelleme ott lakozik, ahol akar, nem pedig ott, ahol az emberek akarják, hogy lakozzon.”

„A krisztusi megváltás előtt az egész emberiség felett a sötétség szellemei áradtak szét. Szörnyűek voltak azok a hatások, melyeket a gonosz hatalmak az emberekre gyakoroltak. Sok esetben felismerheted a megszállottságot, amit Krisztus gyógyításainál említ a Biblia. Másoknál a gonosz szellemek súlyos testi károsodásokat okoztak. Az evangélistáknál olvashattok olyanokról, akik a gonosz szellemek hatására némák, süketnémák, vakok, nyavalyatörésesek lettek. - Néha csak egy gonosz szellem támadt áldozatára, néha egy egész sereg. *Légió a neviünk, mert sokan vagyunk*, ismerte be az egyik ilyen szellem.”

„Még ha az emberek nagy része nem is tapasztalta meg olyan nyilvánvaló módon a Gonosz hatalmát, mint a testileg megkínzottak, de felettük is volt a Gonosz hatalma, így az igazság és a jó felismerését megnehezítette és a szíveket megátalkodottá tette.”

„Még a megváltás sem változtatott a gonosz szellemeknek azokra gyakorolt hatásán, akik hitetlenségük miatt önként maradnak a Gonosz hatalmában. Akik lelkiületükben a Sátánhoz tartoznak, azokon a Sátánnak

most is ugyanakkora a hatalma, mint korábban. Most is sok megszállott él. Gyengeelméjűeknek nevezitek őket, akik, ha nincs agykárosodásuk, a megszállottakhoz tartoznak.”

„Azoknál, akik hittel visszatérnek Istenhez és az engedelmességhez, azokon a megváltás óta a Gonosz hatalma megtört. Természetesen még ezután is harcolnia kell és kérnie kell, ahogy Pál mondja, Istentől fegyverzetét, hogy az ördög ravasz támadásai ellen állhatatos maradjon. »Öltsétek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen.« (Ef. 6,11-12 - Ökumenikus).”

„c, A katolikus egyház harmadik szentsége az *Oltáriszentség* nevet viseli. Más keresztény egyházak *Vacsorának* nevezik. Pál *Úrvacsorának* mondja. Az évszázadok során ebből is valami egészen mást csináltak, mint aminek Krisztus szándéka szerint lennie kellene.”

„Az áldozati lakoma a zsidóknál és a pogányoknál istentiszteleti szokás volt. Ez képezte az istentisztelet jelentős részét. Felszentelt helyeiken állatokat ölték le, állatvért ontottak ki az istenség előtt, az áldozati hús részeit elégették az istenség tiszteletére, a maradékot pedig közösségi lakoma formájában elfogyasztották. Nem csak állatokat áldoztak fel, hanem gyümölcsöket, kenyeret, olajat, bort és hasonló dolgokat is. Ennek egy részét az istenség tiszteletére megsemmisítették, a maradékot pedig áldozati étkezésben elfogyasztották. Amit az istenség előtt elégették vagy kiöntöttek, az, mint tudod, a szellemi kinyilatkoztatások erőáramainak elkészítését szolgálta.”

„Amit az istenség imádói elfogyasztottak, az szintén áldottnak és az istenség által megszenteltnek számított. Az áldozati maradványok elfogyasztása jelképezte a belső közösséget az istenséggel. Ahogy a megszentelt ételek és italok is a szervezetbe juttatva eggyé válnak azzal, az áldozati lakoma résztvevői ugyanígy akartak szellemükben és lelkületükben az istenséggel eggyé válni és az ő akaratát végrehajtani. Ez volt az áldozati lakomák jelentősége úgy a zsidóknál, mint a pogányoknál is.”

„A pészach a zsidóknál az egyiptomi kivonulás estéjén azt jelképezte, hogy Istennel továbbra is közösséget akarnak alkotni, aki nekik Mózesen mint megmentőjükön keresztül adott kinyilatkoztatást. A jövőben az ő utasításainak kellett engedelmeskedni.”

„A pészach tehát a zsidóknál annak a jelképe volt, hogy Isten Mózesnek, mint Isten küldöttének a vezetése alatt kivette őket az egyiptomi szolgaságból.”

„Krisztus volt Isten azon küldötte, akit Mózes előre megjósolt és jelzett, aki az emberiséget a Sátán, a pokol fáraójának szolgaságából kiveti. Annak a napnak az előestéjén, amikor Krisztus az emberiség megmentését halálával és a pokol feletti győzelmével meg akarta valósítani, ugyanazt a lakomát ülte híveivel, mint amivel Mózes a zsidó nép megszabadítása előtti este ünnepelt. Kettős jelképnek szánta ezt a lakomát: búcsújának földi halála előtt - és hogy szellemében állandóan velük marad.”

„Jelképnek a kenyeret és a bort választotta. Kezébe vett egy szelet kenyeret, darabokra törte és elfogyasztásra a következő szavakkal nyújtotta át tanítványainak: »Vegyétek és egyétek, ez az én jelképes testem, mely értetek a halálra adatik. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!« - Ahogy most a kenyér darabokra tört, úgy tört meg a következő napon földi élete és így vált meg az élettől.”

„Ugyanígy fogta a kelyhet a borral, mindenkinek adott belőle inni, miközben ezt mondta: »Ez a kehely az új szövetség jelképe az én véremben, mely értetek kiontatik. Ahányszor ezt isszátok, gondoljatok rám!« - Ahogy a bort kiitták a kehelyből, úgy folyt ki Krisztus halála napján vére a testéből.”

„De a lakoma lényege a szellemi közösség jelképe volt, melyben Krisztus földi elválása ellenére híveivel akar maradni. Ahogy a tanítványoknak adott kenyér egy szelet volt és ahogy a kehelyben lévő bor kortyai egy egységet képeztek, úgy maradjanak szellemben és szeretetben a tanítványok egyik Krisztussal és egymással. Ezért az egységért imádkozott Krisztus ezen az éjszakán olyan bensőségesen és meghatóan. Őrizték meg szívükben Mesterük iránti szeretetüket és így maradjanak egységben egy szellemi testként: Krisztus a Fő és ők a tagok. Erre gondoljanak mostantól kezdve a tanítványok, ahányszor csak összejönnek, hogy Krisztus emlékére megismételjék a tort, melyet búcsúlakomaként ünnepelt velük. Nem szabad elfelejteniük, hogy ez a szeretet lakomája volt, melyet Uruk és Mesterük a földi búcsúzása előtti estén tartott nekik; és hogy csak azok vehetnek részt a lakomán megisméltésén, akiket a szeretet szíja köt össze Istennel és az emberekkel. Aki nem hordozza szívében ezt a szeretetet, nem veheti magához a szeretet emlékvacsoráját. Aki

ezen a lakomán gyűlöletet, ellenségeskedést, neheztelést vagy a felebaráti szeretet elleni más bűnt visel bensőjében, a legnagyobb kétszínűséget követi el. Ez lenne a legnagyobb sértés azzal szemben, aki ezt a lakomát a szeretet emlékére ránk hagyta. Ezért mindenki, aki részese lenni akar a lakomából, vizsgálja meg előtte önmagát, hogy megvan-e benne a szeretet Isten és felebarátja iránt, mert enélkül a lakoma Krisztus kigúnyolása lenne.”

„Ez Krisztus vacsorájának a jelentése és a lakoma megisméltése a rá való emlékezés.”

„De mit tettek az évszázadok során ezzel a lakomával? - Létrehozták azt a tanítást, hogy Krisztus azokkal a szavakkal, mellyel a kenyeret és a kelyhet átnyújtotta, a kenyeret valódi testévé, a bort valódi vérévé változtatta. A kenyér és a bor ezért nem csak jelképek voltak, hanem a kenyér Krisztus élő testévé, a bor az ő élő vérévé lett. Még ha ezt az átalakulást kívülről nem is lehetett észrevenni. És ez az átváltozás ma is minden alkalommal megtörténik, ahányszor a pap elmondja Krisztusnak a kenyérről és borról mondott szavait.”

„Ez a tanítás az értelemnek leginkább ellentmondó azok közül, amiről azt gondolják, hogy az emberi szellem elhisz. E tanítás szerint az utolsó vacsorán a jeruzsálemi teremben Krisztus személye huszonháromszor volt jelen ugyanabban a pillanatban. Emberi alakban ott ült az apostolok előtt; minden kenyérdarab, amelyet a tizenegy apostol elfogyasztott, Krisztus élő személye volt és minden korty bor, melyet a tizenegyek ittak, ismét Krisztus volt testével és lelkével, húsával és vérével.”

„Mégfoghatatlan, hogy tudtak az emberek ilyen örültséget kitalálni. Egyetlen ember és egyetlen szellem sem tudja magát megsokszorozni. Még Isten sem. Senki - még Isten sem - lehet egyidejűleg több helyen. Senki nem tud valamivé átalakulni és közben az maradni, ami volt. Krisztus nem ültetett emberként az apostolok előtt, miközben azok a kenyér és bor formájában magukhoz vették őt. Krisztus nem ehetett meg magát. Krisztus ugyanis maga is evett a kenyérből, amikor tanítványainak átnyújtotta, így a ti tanaitok szerint saját magát ette.”

„Nem találok semmilyen kifejezést a nyelveteken, amivel ezt a tanítást mint a legnagyobb emberi beszűkültség kiáradását meg tudnám bélyegezni.”

„És emellett még azt is tanítjátok, hogy a papok ezt az átváltoztatást nap mint nap újra elvégzik. Ahányszor elmondják a kenyér és a bor

felett a szavakat: *Ez az én testem - ez az én vérem!*, annyiszor átváltozik a kenyérdarab és a bornak cseppje Krisztus személyiségévé. Papjaitok ezzel olyan hatalmat vesznek igénybe, amivel még Isten sem rendelkezik, nevezetesen a lehetetlent lehetségessé tudják tenni.”

„Bármilyen gyakran terjesztitek is, hogy ez felfoghatatlan titok vagy nevezhetitek akár a hit titkának is, ez a tanítás valótlanágán semmit sem változtat. A *titok* szóval bármilyen emberi téveszmét el lehet kendőzni. Szavakat mindig lehet találni, még akkor is, ha azok mögött nincs értelmes tartalom.”

„E tanítás kapcsán azért egy dolgon nagyon csodálkozom: hiszen ti olvassátok a Bibliát. Soha nem tűnt még fel, hogy az egész Újszövetség az értelemnek ellentmondó tanításotoknak még a legcsekélyebb nyomát sem tartalmazza? Ha az utolsó vacsora során a kenyér és a bor az igazi Krisztussá változott volna át, akkor az apostolok fáradhatatlanul utalnának erre a felfoghatatlan eseményre. Egyrészt az evangéliumok is részletesen tájékoztatnának a csodák csodájáról, másrészt az apostolok is mindig utaltak volna az első keresztényeknek erre az emlékvacsorára. De sehol nem említik ezt. János apostol, aki a vacsoránál a Mestere oldalán ült, és elsőként részesült a megáldott kenyérből, evangéliumában semmit sem ír arról, amikor Krisztus átnyújtotta a bort és a kenyeret. Pedig leírja a lábmosást. Leírja Júdás árulását. Pont Jézus életének leghihetlenebb és leghatalmasabb eseményéről hallgatna? Az Apostolok cselekedetei csak arról tájékoztat, hogy az első keresztények megmaradtak az apostolok tanításánál, a közösségben, a kenyértörésben és az imádságban. Itt tehát a vacsora ünnepét *kenyértörésnek* említi és nem annak, amit mára csináltak belőle. Krisztus halálának jelképeként törték meg a kenyeret, valamint Krisztus és egymás iránti szeretetük igazolásaként. Kenyér volt, amit megtörtek és megettek. De a kenyér fogyasztása közben gondolataik és imádságaik annál jártak, aki megígérte nekik: »Ahol ketten vagy hárman összegyűltek az én nevében, én is ott leszek közöttetek.« A kenyér és a bor fogyasztása volt annak a szent jelképe, hogy Megváltó-jukkal szellemileg egyesültek.”

„Pál apostol számos levele közül, amiket a közösségeknek írt, az egyetlen a korintusiaknak írt első levél, ahol a vacsorát megemlíti. De nem is mondott volna semmit erről, ha a külső körülmények rá nem kényszerítik. Tájékoztatták ugyanis, hogy a korintusi közösségben a vacsoraünnepségek körül rosszul mennek a dolgok.”

„Az első keresztények a vacsoraünnepségeket teljes étkezéssel kötötték egybe, ahogy ez Krisztus utolsó vacsoráján Jeruzsálemben is történt. Hiszen mielőtt Krisztus a tanítványainak átadta volna emlékeztetőül a kenyeret és a bort, az összes jelenlétével együtt elfogyasztotta az áldozati bárányt és bort ivott hozzá. Ugyanígy az első keresztények is a vacsoraünnepségeken először húsételeket ettek a legkülönbözőbb hozzávalókkal. Ők is ittak bort. Az étkezés végén pedig megtörték a kenyeret és egy közös kehelyből bort ittak Krisztus emlékére.”

„Ezek a keresztények is gyenge emberek voltak, ugyanazokkal a hibákkal, mint ti. Ez sajnos megmutatkozott a korintusiak vacsoraünnepségein is. Ezeket magánházaknál tartották. De a ház tulajdonosa, ahol az ünnepség folyt, nem volt abban a helyzetben, hogy teljes étkezést nyújtson az összes résztvevőnek. Hiszen az első keresztények általában szegény emberek voltak. Ezért a szokásos vacsorához, mely megelőzte a vacsoraünnepséget, az ennivalót és a bort mindenki maga vitte. Így fordulhatott elő, hogy a szegényebbeknél csak szűkös eledel volt, vagy még az sem, így végül csak a tényleges vacsoraünnepségen vettek részt. Eközben gyakran látták, hogy a náluk gazdagabbak hogy fogyasztják el a gazdag vacsorájukat és bort isznak hozzá, sőt lassanként a bor élvezetében túllépi a megengedhetőség határait és leittasodnak. Ezeket az állapotokat természetesen nem lehet eltérni; nem csak azért, mert a résztvevő szegények megütözköznek ezen, hanem azért is, mert a vacsoraünnepség szellemével ez nem összeegyeztethető.”

„Amikor Pál meghallotta, hogy ilyen esetek előfordultak a korintusi közösségben, beavatkozott és éles szemrehányásokkal illette őket. Ebben az esetben szükségszerűen beszélnie kellett a vacsora tényleges értelméről is. Először is megfeddi őket a vacsoraünnepségeken történt események miatt. »Amikor ugyanis összegyűltök, már nem az Úr vacsoráját eszitek, hiszen étkezéskor ki-ki a saját vacsoráját veszi elő, hogy elfogyassza, s az egyik éhen marad, a másik pedig dőzsöl. Nincs otthonotok evésre-ivásra? Vagy megvetitek Isten egyházát, és megszégyenítek a szegényeket? Mit mondjak nektek? Dicséretet? Ezért nem dicsérlek benneteket.« (1.Kor. 11.20-22 - Szentszéki). - És ezután utal a vacsora jelentőségére. Nem kellett nekik erről sokat magyarázkodnia. Hiszen korábban már szóban megtanította őket ezekre a dolgokra. Elmondta nekik a szavakat, melyeket Krisztus mondott az utolsó vacsorán és jelentőségüket a következő szavakban foglalta össze: »Ahányszor a kenyeret eszitek és a bort isszátok, Krisztus halálát hirdetitek, amíg el

nem jön.« - A vacsora tehát a kenyér elfogyasztása és a kehely kiürítése Krisztus halálának jeleként, aki a bukott szellemek iránti szeretetből odaadta a testét. Aki ezért a Krisztus emlékére tartott ünnepen a Megváltó testének és vérének jelképeivel olyan méltatlanul bánik, ahogy azt a korintusi közösség néhány kereszténye tette, az nemcsak a jelképek ellen vét, hanem maga Krisztus ellen is. Hiszen aki egy, az uralkodó tiszteletére rendezett ünnepélyt megszegyenít, az magával az uralkodóval szemben tiszteletlen és felségsértés miatt ítélk el. »Azért aki méltatlanul eszi az Úr kenyerét, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen.« - Ezért senki ne fogyassza úgy a bort és a kenyeret Krisztus testének és vérének jelképeként, hogy előtte meg ne vizsgálta volna, hogy lelkülete hasonló-e a Megváltó lelkületéhez. »Tehát vizsgálja meg magát mindenki, s csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki csak eszik és iszik anélkül, hogy megkülönböztetné az (Úr) testét, saját ítéletét eszi és issza.«(1.Kor. 11,28 - 29) - Aki a kenyeret és a bort mint a teremtés legnagyobb és legszebb, szeretetből fakadó tettének jelképét egyenrangú és megszokott dologként kezeli, részegen vagy más, visszatevő körülmények között fogyasztja, azt az Istennek meg kell büntetnie. Hiszen nektek embereknek sem tetszene, ha egy emléket adtok valakinek és az illető tiszteletlen módon bánik vele. - Krisztus halálának és szeretetének jelképeire vonatkozóan tiszteletlen bánásmód mindenekelőtt a vacsorán jelenlévők méltatlan belső állapota. Ahol a szeretet emléklakomáját ünneplik, ott a jelenlévők szívében sem lehet semmilyen a szeretettel ellentétes érzélem. Kötekedéssel, ellenségességgel, keserűséggel és a felebaráti szeretettel ellenkező hasonló bűnökkel a szívben nem lehet a szeretet lakomáját fogyasztani. Itt is súlyosan hibáztak a korintusiak. Hiszen Pál első okként nevezi meg azt a körülményt, amiért a vacsoraünnepségük nem áldást, hanem lelki károkat okoz, mégpedig akkor, ha a közösségben szakadások és viták uralkodnak, tehát ha vétnek a felebaráti szeretet ellen.”

„Ahol a vacsoraünnepségeket felszínesen és belsőleg méltatlan módon tartják meg, mint a korintusi közösségben is, ott nem kell azon csodálkozni, hogy a résztvevők között az apostol szavaival élve sok a *beteg és gyenge*, néhányuknál pedig már a legrosszabb, az Isten iránti közöny miatti szellemi alvás is bekövetkezett már.”

„Ahogy láthatod, Pál semmit nem tud arról, hogy a kenyér és a bor más lenne, mint Krisztus testének és vérének jelképe. Ha a kenyér már nem kenyér lenne, hanem ahogy ti taníjtátok, Krisztus maga, akkor Pál

ezt teljesen egyértelműen kimondaná. Micsoda szavakat használt volna Krisztus tüzes tanítványa a korintusiak ellen, ha a vacsora kenyere maga Krisztus lenne!”

„Pál ugyanebben a levélben már korábban, a bálványáldozatok megtárgyalásánál is említi Krisztus vacsoráját. Összehasonlítja a bálványok tiszteletére rendezett áldozati lakomákon való részvételt a Krisztus tiszteletére rendezett vacsorákon való részvétellel. Szavainak értelme a következő: A pogányok a bálványoknak áldozott hús fogyasztásával kapcsolatba lépnek a gonosz szellemekkel. Az áldozati hús mint olyan nem jelent semmi különöset. Egyszerű hús és az is marad, mint bármilyen más hús. De az a lelkiület, amivel a pogányok húst áldoznak és azt fogyasztják, járul hozzá ahhoz, hogy kapcsolatot teremtenek a gonosz szellemekkel. A keresztények a kenyér és bor fogyasztásával Krisztussal lépnek kapcsolatba. A kenyér és a bor ezáltal nem válik különleges dologgá, megmarad kenyérnek és bornak. Csak az az érzület, amellyel a megáldott kenyeret és bort fogyasztják, segít a Krisztussal történő kapcsolat felvételében. Azért nem vehet részt keresztény a pogányok áldozati ünnepségein, mivel azáltal a gonosz szellemekkel lépne kapcsolatba. »Ti nem ihatjátok az Úr kelyhét is, meg a sátán kelyhét is. Nem részesedhettek az Úr asztaláról, meg a gonosz lélek asztaláról.« (1.Kor. 10,21 - Szentszéki). - Ahogy a pogányok áldozati húsa sem alakul át gonosz szellemmé, ugyanúgy a keresztényeknél a kenyér és a bor sem alakul át Krisztussá. Mindkét esetben létrejön ugyan szellemi kapcsolat, a pogányoknál a gonosz szellemekkel az áldozati hús és az áldozati bor jelképében, a keresztényeknél pedig Krisztussal a kenyér és bor jelképében. És ahogy a pogányok áldozati ünnepségein sem csak azzal az egy gonosz szellemmel lépnek közösségre, akinek a tiszteletére az áldozati lakomát tartják, hanem a gonosz szellemvilág egészével, akik egységes egészet képeznek, ugyanúgy a kenyér és a bor fogyasztásával a keresztények sem csak Krisztussal mint egyedi szellemmel lépnek kapcsolatba, hanem Isten birodalmának összes szellemével, akiknek a királya Krisztus. Pál e nagy közösség megnevezésére az *Úr teste* kifejezést használja. Krisztus a Fő, és a Jó egész teremtett szellemvilága, beleértve az istenhívő embereket is, e szellemi testnek tagjai. Aki tehát közösséget alkot Krisztussal, az közösséget alkot Krisztus tagjaival is. Ezt a közösséget a vacsoránál különösen az egy kenyér jelképezi. Ahogy az elfogyasztott kenyér korábban egy volt, úgy azokat, akik között fel lett osztva, összekötik a szeretet

szíjait. »Mi ugyanis sokan egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérből részesülünk.« (1.Kor.10,17 - Szentszéki).”

„Azt a képet, hogy mindnyájan, akik Krisztushoz tartoznak, egy testet képeznek, Pál nagyon gyakran használja leveleiben. Ez ugyanaz, mint amit hitvallások a *szentek közösségének* nevez.”

„Hogy hamis tanaitokat a kenyér és a bor Krisztus személyévé való átalakulásáról fenntarthatóak, mereven ragaszkodtok az állítólag Krisztus által használt szavakhoz: *Ez az én testem - ez az én vérem*. Azt hangsúlyozzátok, hogy ez *így van*, nem pedig azt, hogy *ez ezt jelenti*. De honét tudjátok, hogy Krisztus olyan szót használt-e, ami ennek megfelel? Nem ismeritek a Krisztus által használt arám nyelv szavait, de még az Újszövetség eredeti görög szövegével sem rendelkeztek már. A valóságban Krisztus a vacsoránál semmilyen szót nem használt, ami ne arra utalt volna, hogy a kenyér és a bor az eljövendő napokban bekövetkező halálának és a világ megmentését szolgáló megváltási tettnek a jelképe.”

„De tegyük fel, hogy ő tényleg azt mondta: *Ez az én testem - ez az én vérem!* Mindenki, aki ismeri a Bibliát, tudja, hogy Krisztus példabeszédekben beszélt, amit saját szavaival is igazol: »Ezeket képekben mondtam el nektek. De elérkezik az óra, amikor már nem beszélek képekben.« (Jn. 16,25 - Szentszéki). - És mikor mondta ezeket a szavakat? Meggyőződhetek róla: épp az utolsó vacsorán, néhány órával a halála előtt. Emberként mindent példabeszédekben mondott el. »Ezeket mind példabeszédekben mondta el Jézus a népnek, példabeszéd nélkül nem szólt hozzájuk.« (Mt. 13,34 - Szentszéki). - Azon az estén, amikor búcsút vett tanítványaitól, nemcsak a kenyérről és borról beszélt példabeszédben, hanem egy másik példabeszédben bemutatta a maga és a tanítványok közti viszonyt: »Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők.« (Jn.15,5 - Szentszéki). - Ha a kenyérről és borról szóló szavakat nem példabeszédnek tekintitek, akkor a szőlőtőről és szőlővesszőről szóló példabeszédet sem vehetitek képletesnek, hanem azt kell mondanotok: *Amikor Krisztus azt mondta, hogy én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők, akkor Krisztus szőlőtővé, tanítványai pedig szőlővesszőkké alakultak át*. Hiszen mindkét esetben azonos a kifejezésmód, és egyik átalakulás sem lenne nehezebb a másiknál, hiszen mindkettő ugyanúgy valósulhatna meg.”

„Érthető, hogy a katolikus egyház minden, csak messziről használható dolgot összegyűjt a Bibliából, hogy hihetetlen tanítását alátámassza. Ugyanígy szó szerint értelmezik a többi példabeszédet is, ahol Krisztus

kenyérnek nevezi magát, mely a mennyből jött és azt is, ahol azt mondja, hogy teste valóban étel, vére valóban ital. Mindezt csak szellemileg kell érteni, amit Krisztus maga is mindig hangsúlyoz. »Hozzátk intézett szavaim lélek /szellem/ és élet.« (Jn. 6,63 - Szentszéki). - Azt mondja magáról, hogy az ő *étele* az, ha teljesíti Atyja akaratát. Jákob kútjánál a számariai asszonynak olyan vizet ígér, mely örök életet ad. Ezek mind képletes kifejezések, amiket soha nem szabad szó szerint érteni, mert akkor a legnagyobb bolondság sül ki belőle. Krisztus nem igazi szőlőtő, tanítványai nem igazi szőlővesszők. A vacsoránál a kenyér nem a valódi teste, a bor nem a valódi vére. Mindezt szellemileg, képletesen kell érteni. És így is értették az apostolok és az első századok keresztényei is.»

„Az istentiszteletet, amelynek középpontjában a kenyér és a bor Krisztus személyévé való állítólagos átváltoztatása áll, a katolikusok *misének* nevezik. Úgy is nevezik, hogy Krisztus kereszthalálának megisméltése. Krisztus kereszthalála nem ismétlődik - még vér nélkül sem. Hogy gondoljátok a kereszthalál vértelen megisméltését? Nos, a valószínűségben sehogy nem gondoljátok, mivel emögött semmi értelmet nem lehet találni.»

„A mise az első keresztény idők vacsoraünnepségein elmondott imádságok kibővítésével keletkezett. Az idők során mindent belezsúfoltak, ami a vacsorát egyre inkább közösségi lakomává és az Úr emléklakomájává tette. Így az úgynevezett mise semmi más jó dolgot nem tartalmaz, mint imák sorát, amit viszont mindenki a saját kamrájában ugyanolyan jól el tud imádkozni. Ehhez nincs szükség papra. A katolikus népnek tehát a fizetett misék hatásába vetett bizalma nem más sajnós, mint önámítás.»

„Parancsoljátok meg ismét a népnek az apostoli idők vacsoraünnepségeit! Hiszen ez az ünnepség szent és áldást hozó tett. Tartsátok meg gyakran. Erre különösen alkalmas a nagy ünnepek előestéje, vagy maga az ünnep napja. Más napokon is, amelyek számotokra jelentősek, összehozhattok ilyen ünnepséget. Megtehetitek minden külső segítség nélkül, saját családokban is. Ehhez nincs szükségetek semmilyen úgynevezett *papra*, egyéb egyházi szolgára és egyházra sem. A hívők minden köre megtalálja majd azt a személyt, akit megért és aki a vacsoraünnepséget méltó módon tartja meg.»

„A dolog fontossága miatt szeretném röviden vázolni az ilyen ünnepség lefolyását.»

„Kenyérnek legjobb, ha kovásztalan kenyeret választotok, melyet a ti nyelveteken *macesznek* (*pászkának*) neveznek. Vörös vagy fehér borral töltsetek meg egy üveg vagy kristály kelyhet. Mindkettőt tegyétek a fehér abrosszal megterített asztalra. A borosedényt a felhasználásig takarjátok le, hogy a bort ne szennyezze be semmi. Ugyanígy a kenyeret is le lehet takarni egy fehér kendővel. Ezen kívül az első keresztények módjára az asztalra tehetek egy egyszerű keresztet is Krisztus teste nélkül. A kereszt mögé tegyetek hét gyertyát úgy, hogy a középső gyertya a kereszt mögött legyen.”

„Ha meghatározott órában gyülekeztek, kezdjétek el egy, az ünnepnek megfelelő éneket. Utána az, aki az ünnepséget vezeti, mondjon saját szavaival egy imát, majd olvassa fel egyik vagy másik zsoltárt, amely alkalmas az órához. Több zsoltárból is kiválogathatjátok azokat a verseket, amelyeket megfelelőnek találtok. Ezután következik a felolvasás a Szentírásból. Ha a jelenlévők képesek arra, hogy rövid megbeszélést tartsanak, az hasznos lehet.”

„Ezután a résztvevők töltsenek el néhány percet csendes összeszedettségben, amikor bűneiket és hibáikat átgondolják és igaz megbánással kérjék Isten bocsánatát. Ezután az összejövetel vezetője vagy az összes résztvevő imádkozza a 130. zsoltárt: *A mélységből kiáltok, Uram, hozzád.* A bűnbánó zsoltár befejezése után a vezető lépjen az asztalhoz és saját szavaival imádkozzon, hogy Isten áldja meg a kenyeret és a bort, hogy az minden résztvevő üdvösségét szolgálja. Ezután minden jelenlévőnek törjön le egy darabot a kenyérszeletből és nyújtsa át mindenkinek a következő szavakkal: *Vegyétek és egyétek! Ez Krisztus testének jelképe, Megváltónké, aki megmentésünkért meghalt a kereszten.* Ezt egyszer lassan mondja el, mialatt a kenyeret körbekínálja, amit a résztvevők kezükbe vesznek és azonnal elfogyasztanak. Utolsóként maga a kiosztó is fog egy darabot és elfogyasztja. Ezután ugyanígy adja körbe a kelyhet a következő szavakkal: *Igyatok mindnyájan belőle! Ez Urunk, Jézus Krisztus vérének jelképe, amely egykor bűneink megbocsátásáért kiontatott. Végül maga is igyon a kehelyből.* Ezután mondjon hálaadó imát. Az ünnepséget egy dal zárja le.”

„Ha mélytransz médium is jelen van, akkor a belőle beszélő szellem átveszi az ünnep irányítását és sugallja a szükséges dolgokat.”

„Egyáltalán nincs megtiltva, hogy az ünnepséghöz csatlakozva földi ünnepséget is tartsatok lakomával egybekötve és hogy boldog hangu-

latban együtt maradjatok. Hiszen ti boldog emberek vagytok, és belső örömtöket kifelé is kifejezésre juttathatjátok. Ne csak a szellemi adományokat élveztétek, hanem Isten iránt hálatelt szívvel, boldogságban, boldog érzülettel a földieket is, anélkül, hogy a megengedett határokat áthágnátok.”

„d, A katolikus egyházban megvan a *bűnbánat szentsége*. Az Új-szövetség tanítása szerint a *bűnbánat a lelkület megváltozása*. Keresztelő János prédikált bűnbánatról a bűnök megbocsátása érdekében. Krisztus is azt mondja: »Tartsatok bűnbánatot, mert közel van a mennyek országa!« (Mt. 4,17 - Szentszéki). - Ez a kifejezés, hogy *tartsatok bűnbánatot*, a Biblia szó szerinti fordításában úgy hangzik: »Változtassátok meg lelkületeketek!« A bűnbánat tehát egy belső elfordulás a Gonosztól a Jóra, Istenhez. Aki a rossz dolgot, amit addig tett, abbahagyja és a jó dolgot, amit eddig elhanyagolt, elkezdi tenni, akkor bekövetkezett nála a lelkületváltozás. Már azokhoz tartozik, akik bűnbánatot tartanak.”

„A katolikusok a bűnbánat szentségét egy sokkal tágabb fogalomhoz kapcsolják. Nem elegendő, ha az ember csak érzületében és tetteiben változik meg; a katolikus egyház sokkal inkább megköveteli azt, mint az ilyen fordulat és Isten kiengesztelésének elengedhetetlen feltételét, hogy az egyes súlyos bűnöket egy katolikus papnak meg kell vallani. Tanításaitok szerint csak neki van joga Isten helyett megbocsátani a bűnöket. A papi feloldozás nélkül nincs bűnbocsánat. Így a híveket erősen hozzá lehet kötni a papsághoz és az egyházi szervezethez. Ezzel a szellemi hatalmi eszközzel abszolút uralmat lehet gyakorolni a lelkek felett.”

„ »Senki nem bocsáthatja meg a bűnöket, csak Isten egyedül.« Ezzel a kijelentésükkel az írástudóknak igazuk volt Jézussal szemben. Egyetlen ember és egyetlen pap sem adhat feloldozást. Még Krisztus sem. Noha az Isten egy embernek, mint Isten eszközének is adhat bizonyos esetekben megbízást arra, hogy mondja egy bűnösnek, hogy Isten megbocsátotta bűneit. Ilyen megbízást adott Isten Náthán prófétának. Elküldte őt Dávidhoz, hogy mondja meg neki, hogy a házasságtörés és a gyilkosság bocsánatot nyert. Ugyanígy Krisztus is, amikor egyes esetekben közölte a bűnössel, hogy bűneire bocsánatot nyert, Isten különleges megbízását kapta. Ő a bűnök megbocsátását nem magától és nem saját mércéje alapján tette. Csak azoknak nyilvánította ki, akit Isten szellemi követői útján a megbocsátásra méltónak talált. Ezt igazolja Krisztus is, amikor ellenfeleinek egyértelműen kijelenti, hogy Atyja adta erre a meg-

bízást. Nem egy minden esetre szóló megbízást Krisztus tetszése szerint, hanem mindig csak az adott esetre.”

„A katolikus papok azt állítják, hogy püspököktől kapták a hatalmat, hogy emberi mértékük szerint oldozzák fel a híveket, vagy tagadják meg a feloldozást. De hogyan akarja a pap megtudni, hogy Isten az egyik bűnt megbocsátotta, a másikat pedig nem? Vagy olyan balgák vagytok, hogy elhiszitek azt, hogy Isten azért megbocsát egy bűnösnek, mert egy pap megadta a feloldozást, egy másiknál pedig megtagadja bocsánatát azért, mert egy pap már szintén megtagadta? Vagy a katolikus papnak szellemi követek útján adja a megbízást, mint Náthán prófétának vagy Krisztusnak, hogy az egyik esetben bocsássa meg a bűnt, a másikban pedig ne? Vagy netán egyéb földöntúli adottsága van a papnak, hogy ezt felismerje? Gyónó gyermekei szívéből kiolvassa, hogy Isten megbocsátotta-e neki a bűnét? A katolikus papoknak be kell vallaniuk, hogy semmi ilyennel nem rendelkeznek. Hogy tudják akkor közölni másokkal, hogy Isten megbocsátotta a bűneiket, ha a legkisebb kiindulási pontjuk sincs arra nézve, hogy közléseik az igazságot tükrözik-e. A pap nem tud sem a bűnös szívébe nézni, sem Isten akaratát nem képes felismerni. És ha erre azt mondjátok, hogy a feloldozás csak abban az esetben érvényes, ha a gyónó a bűnét igaz szívéből megbánta és komoly akaratallal meg kíván javulni, akkor a papi feloldozás döresége épp az, hogy a pap egyetlen esetben sem tudhatja, hogy ez a feltétel teljesült-e a gyónónál. Tehát egyik esetben sem mondhatja: *Feloldozlak bűneid alól*. Legfeljebb azt mondhatja: *Isten szabadítson meg bűneidtől!* Ahhoz viszont nem kell papnak lenni, hogy ezt a kívánságot kimondjuk egy bűnösnek. Ezt bármelyik ember megteheti. Ez csak egy kívánság minden hatás nélkül. De a pap kifejezetten azt mondja: *Feloldozlak bűneid alól*. Ezzel olyan bírói ítéletet mond ki, ahol egyetlen esetben sem tudhatja, hogy Isten előtt az jogerős-e vagy sem. Mit mondanátok arról a földi bíróról, aki ítéleteit mindenféle jogerő nélkül mondaná ki? Nem igaz, ez csak egy nevetséges komédia lenne. Egészséges emberi értelem megmondja, hogy a katolikus papi feloldozás sem más. Az igazság az: aki a bűneit őszintén megbánja és Isten felé fordul, annak Isten megbocsát, függetlenül attól, hogy akármilyen pap feloldozta-e vagy sem. Aki viszont nem tart bűnbánatot, annak Isten nem ad feloldozást, még ha a pap százszor feloldozta is. A bűnök papi feloldozásáról szóló tanítás egyike a legnagyobb emberi tévedéseknek, ami az idők során a kereszténységbe belopta magát.”

„Annak bizonyítására, hogy a katolikus papoknak hatalmukban áll a bűnök alól feloldozást adni, gyakran hivatkozik a katolikus egyház egy meghamisított bibliai helyre. Erre a hamisításra már első találkozásunkor utaltam. Ez a hely a következő: »Akinek megbocsátjátok a bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek megtartjátok, az bűnben marad.« (Jn.20,23 - Szentszéki). - Te tudod, hogy ezen a helyen a görög szövegből kihagytak egyetlen kis szót, és ezáltal az egész értelme megváltozott. A *nekik* szó megfelelője helyett az eredeti szövegben *nektek* van. Az idézet tehát helyesen: »Ha másoknak megbocsátotok, úgy nektek is megbocsátanak. De ha megtartjátok (azaz nem bocsátotok meg), akkor nektek is megmaradnak (azaz ti sem nyertek bűnbocsánatot).« - Ezekkel a szavakkal Krisztus ugyanazt tanítja, ami a Miatyánk kérésében is benne van: »Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.«, és a Miatyánkhoz közvetlenül kapcsolódnak a következő szavak: »Ha megbocsátjátok az embereknek, amit vétettek ellenetek, mennyei Atyátok is megbocsát nektek. De ha nem bocsátok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket.« (Mt. 6,14 - Szentszéki).”

„Mivel a bűnök megbocsátására nincs és nem is létezhet olyan hatalom, mint amit a katolikus egyház igényel magának, ezért az első keresztény időkben ezt nem tanították és nem gyakorolták. Ezért a keresztényektől soha nem is követelték meg, hogy pap előtt vallják meg bűneiket. Az első kereszténység embereit arra szólították fel, hogy Krisztus tanainak megfelelően egymásnak vallják meg bűneiket; nevezetesen azokat a bűnöket, amiket egymás ellen követtek el. A hibát, amit embertársa ellen vétett az illető, be kellett vallania neki és így a másikat kiengesztelte. Ez a kiengesztelődés egyetlen és leggyorsabb útja. Aki téged megsért, majd felkeres és bevallja hibáját, annak te is szívesen kezdet nyújtasz. Erre szólít fel Krisztus is a következő szavakkal: »Ha tehát ajándékot akarsz az oltáron felajánlani és ott eszedbe jut, hogy embertársadnak valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékosodat az oltár előtt, s menj, előbb békülj ki embertársaddal, aztán térj vissza és ajándékdajaidat.« (Mt.5,23-24 - Szentszéki).”

„Ha a bűnök megbocsátásához azokat pap előtt kellene bevallani, és a pap feloldozására lenne szükség, akkor Krisztus és az apostolok nem mulasztották volna el, hogy erre utaljanak. Hiszen ez a legfontosabb az egész keresztény tanításban, mivel bűnbánat nélkül senki nem mehet be Isten országába. De sem Krisztus, sem az apostolok nem ismerték a pap előtti gyónást vagy a pap feloldozását.”

„A gyónás és a papi feloldozás emberi törvények, melyek az Istenhez vezető utat nem megkönnyítik, hanem lényegesen megnehezítik, mivel hamis biztonságra bátorítanak. Meggyóntok, megkapjátok a papi feloldozást és azt hiszitek, hogy köztetek és Isten között minden rendben van. Ezzel csalódás áldozataivá váltok. Az üdvözítő igazságokban minden tévedés téves utat szül, ami a vándor számára a célt nem közelebb hozza, hanem mindig messzebb viszi.”

„Eddigi vallásodban az úgynevezett külső bűnbánati gyakorlatok nem kis szerepet játszanak. Előírja, hogy meghatározott napokon bizonyos ételektől tartózkodni kell, elrendeli a böjti napokat, a testi önsanyargatást a tökéletesség magasabb fokának tartja, zárandoklatokat ajánl és megköveteli a papoktól és rendi emberektől a tökéletesség magasabb fokát, a házasodás nélküli életet. E dolgoknak a bűnbánat igazi fogalmához és a belső tökéletességhez semmi közük. Krisztus soha nem böjtölt önként és önként nem sanyargatta magát. Amikor a sivatagban böjtölt, az kényszer volt, ami alól nem vonhatta ki magát. A sivatagban ugyanis nem volt semmi ehető. Ezért Krisztus tanításaiban és az apostolok leveleiben nem találsz olyan helyet, amely az embereket az ételektől való tartózkodásra vagy a testi önsanyargatásra szólítja fel. Éppen ellenkezőleg, ezeket a dolgokat értéktelennek nevezi. Így például Pál azt mondja a korintusiaknak: »Az étel pedig nem változtat Istenhez való viszonyunkon.« (1.Kor.8,8 - Ökumenikus). - A kolosszeieknek pedig ezt írja: »Ha tehát Krisztussal meghaltatok a világ elemeinek, miért vállaltok magatokra olyan kötöttségeket, mintha még a világban élnétek, hogy tudniillik: Ne fogd meg, ne ízleld, ne érints! Hiszen ezek mind arra valók, hogy használat közben elpusztuljanak. Csak emberi parancsok és tanítások, amelyek a bölcsesség látszatát keltik az önkényes vallási gyakorlatokkal, az alázatoskodással és az önsanyargatással, de valójában nincs semmi értékük, csak a test kielégítésére szolgálnak.« (Kol. 2,20-23 - Szentazéki)»

„A keresztény vallásban az összes, az emberek által felállított alapszabály nem Krisztustól származik, hanem, ahogy Pál írja Timóteusnak, »az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő lelkekre és ördögi tanításokra hallgatnak; és olyanokra, akik képmutató módon hazugságot hirdetnek, akik meg vannak bélyegezve saját lelkiismeretükben. Ezek tiltják a házasságot és bizonyos ételek élvezetét, amelyeket az Isten azért teremtett, hogy hálaadással éljenek velük a hívők és az igazság ismerői. Mert az Isten minden teremtménye jó, és semmi sem

elvetendő, ha hálaadással élnek vele, mert megszentelődik az Isten ígéje és a könyörgés által.« (1.Tim.4,1-5 - Ökumenikus).”

„A katolikus egyház azokhoz az egyházakhoz tartozik, amelyik nagy súlyt fektet bizonyos napokon az ételtől való tartózkodásra. Bőjti parancsa alapján egyszer lehet csak jóllakni. A papoknak és a rendek tagjainak megtiltja a házasodást, és a szerzetesi állapotot tekinti a legtökéletesebbnek. A katolikus egyház is azon tanítások felé fordult, melyek a démonoktól származnak. Ezek mind emberi törvények, melyek az apostol szavai szerint önkéntes jámborságuk, külső alázatuk és önsanyargatásuk miatt a különleges bölcsesség hírében állnak, de nem valós értékek. Nem értékesek az ember lelkiüdvé szempontjából, és ezért az egyháznak nincs joga arra, hogy a hívekre ilyen törvényeket kényszerítsen rá, és ezek megszegését *súlyos bűnnek* bélyegezze.”

„Egyháza ugyan a papok és szerzetesek nötlenségét illetően azt állítja, hogy senki sem kényszeríti őket erre. Hiszen nem muszáj pappá válniuk vagy a rendbe belépniük. - Biztos, hogy senki sem kényszeríti őket arra, hogy papok, szerzetesek vagy apácák legyenek. De ha valaki ezt hivatásának hiszi és papként az üdvözítő igazságok hirdetőjévé akar válni, akkor választás elé állítja, hogy vagy elismert hivatásáról mondjon le, vagy válassza a nem Isten, hanem az egyházi törvény által előírt nötlenséget. Tehát a legnagyobb lelki kényszer alatt áll, amit csak emberre ki lehet fejteni. És ugyan az egyház senkit nem kényszerít arra, hogy házasság nélkül éljen, de a legnagyobb lelki nyomást azáltal fejt ki, hogy a szerzetesi életet mint a tökéletesség ideálját állítja be. Épp a legjobb emberek tekintik köteleességüknek, hogy a tökéletesség ideálját elérjék. Ha nekik ezt hamisan a házasság nélküli szerzetes életben mutatják be, akkor a tökéletességre való törekvésük miatt arra érzik kényszerítve magukat, hogy ne házasodjanak meg.”

„Ne mondjátok azt, hogy Isten megadja az erőt a házasság nélküli élethez azok számára, akik a papi vagy szerzetesi hivatást választják. Ez önámítás. Isten csak annak beteljesítéséhez ad erőt, ami az ő akarata, de ahhoz nem, amit az emberek Isten akaratával ellenkezve, önkéntes jámborságként a maguk vagy mások számára felállítanak. Csak az lehet mindig jó és tökéletes, ami Isten akaratának megfelel és az ember azt minden pillanatban szabadon választja. Semmi sem lehet jó vagy tökéletes, ami valamilyen külső kényszer alapján történik, vagy amit talán az első lépésben önként választ az ember, de később kényszerre válik az élet végéig. Isten soha nem kényszeríti az embereket, hogy akaratát be-

teljesítsék. És akkor egy egyház rabolja el Isten nevében az emberektől azt a szabadságot, amibe még maga Isten sem avatkozik bele? A kényszer és a szolgaságot a Gonosz használja; a Jó csak a szabadságot alkalmazza. A vallásba a Gonosz lopta be a szolgaságot. Ő vezette be a katolikus egyházba a vágyat a korlátlan parancsolási lehetőség után, a személyes szabadság elnyomását a magasabbrendű tökéletességnek álcázva. A katolikus egyház legerősebb külső hatalmi eszköze az egyházi szervezet megtartása érdekében a nőtlen papság és szerzetesség a szegénységi fogadalommal, a szüzesség mint cölibátus és a teljes engedelmesség az egyházi előljárókkal szemben. Sem Krisztus, sem az apostolok nem ismerik azt a papságot, ami a katolikus egyházban van; nem ismernek papi rendeket sem. Semmi ilyent nem tanítottak és nem használtak. Nem ismerik a szegénységi fogadalmat, a szüzességet mint cölibátust és a papi feljebbvalóval szembeni teljes engedelmességet mint a tökéletesség ideálját.”

„Nem ismerik az önkéntes szegénységet a katolikus egyház értelmezése szerint. Nem alapítottak rendi közösségeket és nem is tanítottak az ilyenek alapításáról, hogy az emberek lépjenek be oda és bocsássák rendelkezésre vagyonukat. A szerzetesek valóban szegények lennének? Nincs-e egész életükre megszüntetve a táplálkozási gondjuk? Nincs mindennap megterítve az asztal mindannyiuk számára? Ezt nevezitek ti szegénységnek? Ha az összes embernek meglenne mindez, nem lenne többé szegénység. És ha egy ilyen szegénység a tökéletesség ideáljához tartozik, miért olyan gazdagok a kolostorok a földi javakat illetően? Ha a szegénység az egyén ideálja, akkor a közösség ideáljának is a szegénységnek kell lennie. És a papságotok, amely az önkéntes szegénységet mint a tökéletesség magasabb fokát prédikálja, miért nem gyakorolja azt maga is? Az ideál prédikátorának az ideált először magán kell megvalósítania. Vagy talán szegény a papságotok? Szegény a pápa? Szegények a püspökök? Szegények a papok? Ha minden embernek olyan jól menne a Földön, mint ezeknek a szegénység prédikátorainak, akkor sehol nem lenne szegénység.”

„Ti Krisztusnak a gazdag ifjúhoz intézett szavaira hivatkoztok annak bizonyítására, hogy az önkéntes szegénység a tökéletességhez hozzátartozik. De ti ezeknek a szavaknak helytelen jelentést adtok. Amikor Krisztus azt mondta a gazdag ifjúnak: »Ha tökéletes akarsz lenni a mennyben, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.«(Mt. 19,21), akkor ez

a figyelmeztetés csak erre az ifjúra vonatkozott. Hiszen az ő szíve ragaszkodott a pénzhez és a jóléthez. Ez volt az ő csapdája, mely megakadályozta az Isten országába való bejutását. Amikor az ifjú e tanítás miatt hátat fordított Istennek, akkor a Mester azt mondta tanítványainak: »Milyen nehéz lesz azoknak az embereknek, akik a pénzre és jólétre hagyatkoznak, bejutniuk Isten birodalmába.« - Nem mindenki gazdag Krisztus értelmezése szerint, akinek földi javai vannak, hanem csak az, akinek szíve a mammontól függ és azt teszi meg istenének. Ábrahám, Izsák, Jákob, Jób és Dávid igen gazdagok voltak az anyagi javak területén. De mégsem tartoznak azokhoz a gazdagokhoz, akikről Krisztus beszél. Gazdagságuk nem akadályozta őket az Istenhez vezető úton. Nekik soha nem mondta volna Krisztus, hogy adjanak el mindent, mert úgy válhatnak tökéletessé. Más volt a helyzet a gazdag ifjúnál. Őt a gazdagságára vonatkozó függősége tartotta vissza attól, hogy Isten hívását kövesse. A menynek országáról könnyebben lemondott, mint vagyonáról.”

„Minden embernél találunk akadályokat, ha arról van szó, hogy közelebb kerüljenek Istenhez. Ezek olyan különfélék, mint maguk az emberek. Mindenkinek magának kell az akadályokat megszüntetnie, melyek az útjában állnak. Ez Krisztus szavainak az értelme: »Ha pedig szemed botránkoztat meg téged, vájd ki és dobd el magadtól.«(Mt. 18,9) - Ha valami akadályoz életedben Isten akaratának teljesítésében, akkor az bármilyen kedves is volt szemeidnek, hagyd el azt. A gazdag ifjúnál az akadály a gazdagsága volt. Ezért meg kellett ettől válnia, mégpedig oly módon, hogy mindenét eladja és a kapott összeget kiosztja a szegényeknek. Ha viszont a gazdagság nem jelent akadályt valakinek a számára abban, hogy felemelkedjen Istenhez, akkor vagyonáról, javairól nem kell lemondania. Ha mindenkinek el kellene adnia a vagyonát ahhoz, hogy tökéletes legyen, akkor nem juthatna senki javakhoz. Hiszen a javak és a pénz megtartása mindenkinél a tökéletesség rovására menne, így a földi vagyon megszerzése sértené a tökéletességet. Ekkor éppen az egyházak és kolostorok nem szerezhetnének és tarthatnának vagyont.”

„Nyilvános fellépése előtt Krisztus sem volt szegény. Több háza volt, amit szorgalmas munkájával szerzett. Ezeket tanítói tevékenysége előtt eladta és szétosztotta azon barátai között, akiknél működése közben lakott. Így tanítói tevékenysége alatt nem rendelkezett ugyan vagyonnal, mégsem kellett koldulnia.”

„A teljes szüzesség a cölibátus formájában szintén eddigi egyházak tökéletességi ideáljához tartozik. A teljes szüzességet bárki gyakorolhat-

ja. Ennek semmi köze a cölibátushoz. Hiszen a házasság nem szemérmetlen. A házások is lehetnek nagyon szüzsiesek és a nem házások is lehetnek szemérmetlenek, akkor is, ha éppen papok vagy szerzetesek.”

„Az igazi szüzesség valójában csak a mérték betartása azokban a dolgokban, melyek a nemi kapcsolat természeti törvényeivel összefüggnek. Ugyanúgy, ahogy az evésben és ivásban a mértékletességet nem az jelenti, hogy az ember az éhséget és a szomjúságot erőszakosan elnyomja, hanem azt, hogy az ételek és italok fogyasztásánál a megengedett határait nem lépi túl; a nemi életre is ugyanez vonatkozik. A nemi vágyat a Teremtő természeti törvényként minden teremtett lénybe belehelyezte. És amit Isten alkotott, az jó, és az embernek nem szabad azt erőszakosan elnyomnia, hanem az Isten által meghatározott határok közt kell használnia.”

„A szaporodás törvénye minden emberre vonatkozik. A családalapítás Isten megbízása, melyből büntetlenül senki sem vonhatja ki magát. Hiszen a földi nemzés az az út, melyen az Istentől elpártolt szellemek az egyes természeti fokozatokban emelkedni tudnak, hogy eljussanak a befejezésig. Ez Isten bölcsességének rendelése, hogy azok a bukott szellemek, akik egy bizonyos földi szintig felemelkedtek, a szaporodás útján testvéreiket is feljebb segíthetik egy alacsonyabb természeti szintről egy magasabbra. - Ha földi testvérek beleesnek egy gödörbe, akkor elegendő, ha az a testvér, aki először feljutott, a kezét nyújtja a többinek, hogy a gödörből kiszabadítsa őket. Ez testvéri kötelesség.”

„Isten bölcsességének és irgalmának ilyen szempontjából kell a nemi élet törvényét vizsgálnotok. Isten azért teremtette a nemi vágyat ilyen erőre, mivel a szaporodás Isten megváltási tervének egy része, és a teremtmények ne vonhassák ki magukat olyan könnyen a terv megvalósításában történő együttműködés kötelezettsége alól.”

„Ezért világos, hogy itt kötelességről van szó, melynek teljesítése alól az ember csak a legsúlyosabb okok miatt kaphat felmentést. Ezért a cölibátus Isten akaratának súlyos megsértése. Sem a katolikus papoknak, sem a szerzeteseknek nincs semmilyen okuk arra, hogy ne nősüljenek meg.”

„Tudom, hogy a cölibátus igazolására az első korintusi levél hetedik fejezetét használjátok. Pál itt különféle okokat ad meg, hogy miért jobb házasság nélkül élni. Ő azt a tanácsot adja, hogy csak azok nősüljenek meg, akiknek a házasság nélküli állapot veszélyes lenne.”

„Az apostol ezen nézete hibás volt. Semmilyen megbízást nem kaptott Krisztustól, hogy ilyen tanokat hirdessen. Ennek Pál teljesen tudatában volt. Feltűnhet ugyanis, hogy az első korintusi levél hetedik fejezetében olyan dolgot találsz, amit különben egyetlen levélben sem: mégpedig azt az újra és újra visszatérő kiemelést, hogy az csak a saját véleménye, amit a korintusiaknak a házasságon kívüli életéről ír, és hogy ezt nem Krisztus megbízásából teszi. Ezért mondja többszörösen: »Én azt mondom.« - »A nem házas férfiaknak és különösen az özvegyeknek azt mondom.« - »A házásoknak nem én parancsolok, hanem az Úr.« - »A többieknek azonban én mondom, nem az Úr.« - »A hajadonokkal kapcsolatban nem kaptam kifejezett parancsot az Úrtól, hanem csak a saját véleményemet mondom.« - És végül a fejezet végén ismét hangsúlyozza: »Ez az én véleményem.« - Az ő nézete hibás volt, még ha hozzá is fűzte, hogy azt hiszi, Isten szellemével rendelkezett.”

„Pál maga nőtlen volt. Nőtleniségének öszerinte elég oka volt az, hogy a távoli területeken hosszantartó tanítói tevékenységet végzett, sokat kellett utaznia. Ha családja lett volna, akkor az utazásai lehetetlenné váltak volna. Nem vihette volna magával feleségét és gyerekeit, viszont hónapokra és évekre egyedül sem hagyhatta őket. Saját nőtlensége ebben a pontban kissé fanatikussá tette. Ahol emberek vannak, ott mindig van emberi hiba is. Az apostoloknál is számításba kell ezt venni.”

„A nőtlenséget illető hamis nézeteiről Krisztus később kioktatta. Egy, az összes közösséghez írt levelében helyesbítienie kellett ezt. Erről a levélről, mely sok más, korábbi írásaiban előforduló, félreértésre alkalmas adó helyről felvilágosítást ad, már az első estén beszéltem. Azt mondtam neked, hogy ezt a levelet később megsemmisítették, mivel az abban szereplő helyreigazítások és jelentések a későbbi egyházba és tanába nem illettek bele.”

„Hogy Pál Mestere tanítása és helyreigazítása után megváltoztatta véleményét a nőtlenségről, azt a Timóteusnak és Titusznak írt leveléből láthatjátok. Ő, aki a korintusiaknak azt írta, hogy mindannyian legyenek nőtlenek és hajadonok, mint ő maga - még azt sem tűri el, hogy a közösségben nőtlen férfi vagy hajadon valamilyen állást töltsön be. A korintusiaknak írt levele után azt várhatnánk, hogy a közösség szolgáltatásban a házasságban nem állókat előnyben részesíti. De nem - mindannyiuknak házasnak kell lennie. - »Szükséges tehát, hogy a püspök legyen feddhetetlen, egyfeleségű férfi... olyan, aki a maga háza népét jól vezeti, gyermekeit engedelmisségben és teljes tisztességben neveli. Mert ha va-

laki a maga háza népét nem tudja vezetni, hogyan fog gondot viselni az Isten egyházára?» - »A diakónusok legyenek egyfeleségű férfiak, akik mind gyermekeiket, mind a maguk háza népét jól vezetik.« (1. Tim. 3,2-12 - Ökumenikus). - Tituszt is arra figyelmezteti, hogy a közösség presbiterének ne válasszanak nőtlent férfit, csak házasembert, akinek hívó gyermekei vannak. (Tit.1,6). Míg a korintusiaknak írt levelében írja, hogy kívánsága szerint az özvegyek ne házasodjanak újra, addig Timóteusnak azt írja: »Azt akarom tehát, hogy a fiatalabb özvegyek menjenek férjhez, szüljenek gyermekeket, vezessenek háztartást.« (1.Tim. 5,14 - Ökumenikus).»

„Amikor Pál erősen hangsúlyozza az *egyfeleségű* szót, azzal nem azt gondolja, hogy a férfi nem házasodhat másodszor. Hiszen ha az özvegyeknek a második házasságot javasolja, mint a Timóteusnak írt levelében, akkor ez nyilván az özvegy férfiakra is vonatkozik. Az *egyfeleségű férfi* kifejezés háttere az, hogy a pogány hitről áttért férfiak közül soknak volt saját feleségén kívül mellékelesége is. Ez köztudott volt. Az ebből esetleg keletkező összeférhetetlenségek miatt nem tűri Pál, hogy ilyen férfiakat alkalmazzanak a közösség szolgálatára. Csak olyan nős férfit akar a gyülekezet alkalmazottjának, aki a keresztényeknél és a nem keresztényeknél egyaránt jó hírnek örvend. Ezért kifejezetten azt írja Timóteusnak: »Szükséges, hogy a kívülállóknak is jó véleményük legyen róla, ne hogy gyalázatba és az ördög csapdájába essék.« (1.Tim. 3,7 - Ökumenikus).»

„Egy évezreden keresztül a házasság, amit Pál a presbiterék, püspökök és dolgozók számára kötelezővé tett, a katolikus egyházban is megengedett volt. Nem magasabbrendű vallási szempont volt, ami a pápákat arra készítette, hogy a papságot a nőtlenségre kényszerítse. Ilyen dolog el sem képzelhető, mivel különben már az első keresztény egyházban bevezették volna a nőtlenség előírását. Később is csak egy tisztán világi szempont volt mérvadó, nevezetesen hogy a pápák hatalmát megerősítsék. Hiszen egy a családi kapcsolatokkal nem rendelkező pap sokkal engedékenyebb eszköze az egyházi szervezetnek, mint egy olyan pap, aki a felesége és a gyermekei révén lelki és anyagi támogatást is kap. Emellett még az is valószínű, hogy a nőtlent pap a vagyonát az egyházra hagyja.”

„A nőtlenség veszélyei, melyek még egy Pál apostolt is arra indítanak, hogy a nőtlent dolgozókat kihagyják a vallás szolgálatából, minden korban ugyanazok voltak. Akkor sem voltak nagyobbak, mint ma. A na-

gyobb erkölcsi tisztaság és az Isten dolgai iránti nagyobb odaadás csak ürügy, mely azóta csalásnak is bizonyult.”

„Ami a teljes szegénység és a nőtlen szüzesség fogadalmára vonatkozik, ugyanaz vonatkozik az emberi feljebbvalók iránti teljes engedelmesség fogadalmára is. Ez is Isten akarata ellen van és tisztán az emberi uralkodnivágyás találmánya.”

„Isten a teremtéskor minden szellemnek az akarat szabadságának legnagyobb ajándékát adta. A személyes döntés ezen szabadságát minden dologban, az ember bármit tesz vagy mulaszt is el, Isten korlátozás nélkül meghagyja. Az szintén nem az ő akarata, hogyha ebben emberi részről korlátoznak valakit. Hiszen az ember mindazért, amit tesz, egész életének minden pillanatában személyesen felelős. A felelősséget senki sem tudja átvállalni. Istennel szemben senki nem hivatkozhat arra, hogy akaratát és személyes döntéseit más személy akaratának rendelte alá. Hiszen ha egy ember értelme kiforrott, senkinek sem rendeli alá vak alázattal akaratát, legyen az akár világi, akár papi előljáró. Vak engedelmességet csak Istennel szemben kell teljesíteni. Amikor a Biblia azt írja: »Az engedelmesség előbbre való, mint az áldozat«(1.Sám.15,22), akkor csak az Istennel szembeni alázatra gondol, soha nem az emberekkel szembeni engedelmességre. Ennek ellenére az emberi előljárók, különösen a papok, szívesen hivatkoznak erre a bibliai idézetre, hogy alattvalóiktól vak engedelmességet követeljenek meg. Még egy hamis tant is felállítottak, miszerint ha valaki vakon engedelmeskedik papi előljárójának, az minden személyes felelősségtől megszabadul azokat a dolgokat illetően, amit engedelmesen végrehajt. Engedelmességében kizárólag egy bűnt nem volt szabad végrehajtania. Ez nagy tévedés. Hiszen az ember nem csak azért a gonoszságért felelős személyesen, amit elkövet, hanem azért a jóért is, amit elmulaszt. Igen, a jó elmulasztása sokszor nagyobb bűn lehet, mintha valaki bűnös tettet hajtana végre. Ha egy papi előljáró azt parancsolja alárendeltjének, hogy az kövessen el egy zsebtolvajlást, akkor azt a ti tanításotok szerint nem köteles végrehajtani. De ha például megtiltja, hogy egy embernek segítséget nyújtson, akkor az alárendelt köteles a segítségtől eltekinteni. De ez a mulasztás Isten szemében talán sokkal nagyobb bűn, mint a zsebtolvajlás. Az alárendelt nem hivatkozhat Istennel szemben arra, hogy a feljebbvalóival szembeni engedelmességi kötelezettség miatt nem tehette meg azt, amit saját lelkiismerete sugallt számára. Sokkal inkább és minden körülmények között saját lelkiismeretének kell engedelmeskednie. Más személy lelkiismeretével nem helyettesíthet-

jük sajátunkat. Isten minden embernek külön feladatot ad. Ezt kell az illetőnek teljesítenie, és ebben nem akadályozhatják emberi parancsok és törvények. Ebből következik, hogy az akaratát senki nem rendelheti alá más személy akaratának az engedelmisségi fogadalommal. Az engedelmisségi fogadalom, amit papjaitok és szerzeteseitek tesztek, szintén Isten akarata ellen van.”

„A világi uralkodókkal szemben is csak olyan engedelmisség jöhet szóba, amely olyan világi törvényekre vonatkozik, melyek nincsenek elrendeltben Isten törvényeivel.”

„Pál apostol rómaiaknak írt leveléből a 13. fejezetre hivatkoztok, hogy az emberi előjárókkal szembeni engedelmisség kötelességét megalapozzátok. De ti nem értettétek meg a szavak igazi értelmét, valamint nyelvetekre teljesen rosszul van lefordítva. Hiszen Pál itt egyáltalán nem az emberi hatalmakról beszél, hanem a szellemiekről, melyet Isten mindenkinek megad. Minden ember megkapja Isten szellemeit, akik vezetik és irányítják; néhányan több szellemet kapnak, mások kevesebbet. Ez a feladat méretétől függ, melyet Isten akarata szerint az embernek végre kell hajtania. E szellemeknek nem csak az a feladatuk, hogy őrizzenek benneteket, bensőleg figyelmeztessenek, óvjanak, tanítsanak, Isten felé irányítsanak. Az is jogukban áll, hogy megbüntessenek titeket. Ők hordják Isten büntetőpállosát. Hiszen az Isten által elrendelt büntetéseket az ő szellemei hajtják végre, ahogy a Bibliából már tudod.”

„Most szeretném Pál apostol szavainak helyes fordítását közölni veled:”

„Minden lélek azon szellemi hatalmak alá van rendelve, akiknek a vezetése alá tartozik. Nincsenek ugyanis Isten által elrendelt szellemi hatalmak azon kívül, akiket Isten erre a célra meghatározott. Aki tehát e szellemi hatalommal szembehelyezkedik, az Istennel helyezkedik szembe. És akik szembehelyezkednek vele, azok büntetést kapnak. E szellemi hatalmak ugyanis nem azok számára jelentik a félelem tárgyait, akik a Jót teszik, hanem azoknak, akik a gonoszságot hajtják végre. Ha tehát nem akarsz félni e hatalomtól, akkor tedd a Jót; akkor megkapod dicséretüket. Hisz ő Isten szolgálójaként a Jó érdekében van melletted. Ha viszont a rosszat teszed, jogosan félsz. Mert ő nem hiába hordja a büntetőpállost. Hiszen Istennek e szolgálója isteni haraggal léphet fel annál, aki rosszat tesz. Ezért engedelmeskedni kell neki, nem az isteni haragtól való félelemből, hanem a lelkiismeret szavát is követve. Ezért hozzátok meg a

nektek kijelölt szellemi áldozatokat is. szellemi áldozatot is. Az ilyen hatalmas Isten megbízottjai, akik e célból állandóan nálatok tartózkodnak. Rójátok le adósságotokat! Ha áldozatot kér tőletek, hozzátok azt meg; ha valaminek a végrehajtását kéri, hajtsátok végre; ha félelemre int valamivel kapcsolatban, akkor féljete is attól; ha valami értékeset mutat viszont, akkor azt tartsátok is be! Nem maradjatok egyetlen pontban sem hátralékban. Akkor rójátok le adósságotokat, ha szeretitek egymást. Hiszen aki a másikat szereti, az már teljesítette is a törvényt.”

„Hogy vonatkoztathattátok ezeket a szavakat a földi uralkodókra? Komolyan gondoljátok, hogy minden emberi elöljárót Isten helyezett beosztásába? A számtalan király, aki eddig élt és sok esetben a Gonosz eszéke közé volt, vajon *Isten kegyelméből* volt az, vagy inkább az *ördög kegyelméből*? Azokra, akik a szegény néppel szemben a legnagyobb kegyetlenségeket, igazságtalanságot és elnyomást követték el, alkalmazhatók-e a fenti bibliai hely szavai: »Ők Isten szolgálói a ti javatokra«? A világi és papi uralkodókat ti emberek emelitek helyükre az emberi törvények alapján - nem Isten. Isten egyetlen szelleme sem tevékenykedik sem a királyok koronázásán, sem a pápa és a püspökök választásán.”

„Ha e szöveg általatos ismert fordításában *adókról és tartozásról* beszéltek, és ezzel azt gondoljátok, hogy ezt földi uralkodóval szemben kell kiegyenlíteni, akkor elfelejtitek, hogy vannak szellemi tartozások is, amelyekkel Isten adósa vagytok. Ezek a szellem gyümölcsei. Ahogy egy fa éves tartozását a gyümölcsei jelentik, úgy Istennek tartozásotokként olyan gyümölcsöket kell vinnetek, amelyek a mellétek rendelt szellemek segítségével az érettségre juttat el titeket.”

„Ahogy láthatod, a katolikus egyház tökéletességi ideálja - önkéntes szegénység a rendi közösségekben, szüzesség mint cölibátus és a papi elöljáróval szembeni vak engedelmesség - a valóságban mind olyan tévedések, melyekről az első kereszténység mit sem tudott.”

„Eddigi egyházad bűnbánattal és a bűnök megbocsátásával összefüggő tanításaival kapcsolatban még szeretném megemlíteni ezen egyház egy igen különleges tanítását. Ez a búcsú * tana. Ez a bűnök megbocsátásáról szóló tanítás függeléke. Hiszen ha egy egyház megbocsáthatja a bűnöket, akkor miért ne engedhetné el a bűnért járó büntetést is. Ezzel szinte kegyelmi jogot igényel. De ahogy csak Isten bocsáthat meg, úgy csak Isten irgalmazhat. Különösen figyelemreméltó az a magyarázat, amelyet a katolikus egyház ad kegyelmi jogára. Ez *egyházi kincsről* be-

szél, melyet Krisztus és a szentek felesleges jutalmával kell feltölteni. És ebből a jutalomból vesz el a búcsú formájában egy részt a bűnbánó bűnösök hiányzó jutalmának kiegyenlítésére,

* = A katolikus egyházban a hívők túlvilági bűnhődésének részben vagy egészben való elengedése. Búcsút csak egyházi személy adhat valamely bűnbocsánati cselekmény (pl. gyónás, böjt) fejében. A 12. sz. óta pénzért is hozzá lehetett jutni azon a címen, hogy a pénzt a pápa valami istenes célra, pl. keresztes háborúra fordítja.

mely tanaik szerint a bűnök büntetését részlegesen vagy teljesen elveszi. A büntetés teljes elvesztése a teljes búcsún, a részleges a részleges búcsún történik.”

„A búcsúról szóló tanítás különböző okok miatt visszatetsző.”

„Először is Isten egyetlen teremtménye sem tud többet nyújtani, mint amennyivel Istennek adós, sem szellem, sem ember. Isten előtt, akiről azt mondják, hogy néha a menny sem elég tiszta számára, a legtökéletlenebb szellem is csak szolgál, aki adóságát rója le, még ha a legnagyobb dolgot nyújtja is, ami csak hatalmában áll. Felesleges jutalom nem létezik számára. Még Krisztus sem hajtott végre tetteivel nagyobb dolgot, mint amit tennie kellett. Ha kevesebbet tett volna, akkor magasztos feladatát nem teljesíti. Akkor a pokol uralmába kerül és Istentől elpártol. Isten akaratanál többet pedig senki sem tud tenni. Aki ezt teljesíti, az kötelességének és adóságának tesz eleget. Ebből másoknak, aki adóságának nem tesz eleget, nem adhat át. Mindenkinnek magának kell elérnie saját üdvösségét. Ez a második ok, amiért a jutalom átadása egyik személytől a másiknak nem lehetséges. Ami a ti emberi törvényeitek szerint nem tűrhető, ugyanilyen mértékben érvényes Isten törvényeire is. Ahogy egyetlen bírátok sem csökkentik egy törvénytörést büntetését azért, mert mások betartják a törvényt, ugyanúgy a bűnös büntetése sem csökkenhet azáltal, hogy mások betartják Isten parancsait. Hol maradna akkor az igazságosság?”

„És hogy gondoljátok ezt az egyházi kincset mások felesleges jutalmával? Talán úgy gondoljátok, hogy Istenben a szellemi életet úgy fel lehet halmozni, mint egy kincseskamrában, ahogy a ti egyházi kincseiteket, és igény szerint másoknak elő lehet hozni azokat? Milyen ésszerűtlenek tudtok lenni, ti emberek, a gondolkodás terén. És milyen mértéken felül dőre eddigi egyházad a búcsúval való bánásban. Mint értelmes emberek, lehetségesnek tartjátok azt, hogy a vezeklés elengedése ilyen neveléses külső feltételekhez köthető? Te azért, ha a megáldott rózsafüzérrel imádkozol, mentesülsz a büntetés alól, de ha nincs rózsafüzér a

kezekben és úgy imádkozol, akkor nem mentesülsz? Teljes mértékben elengedi Isten a büntetésedet, ha egy bizonyos napon egy bizonyos templomban egy bizonyos imádságot elmondasz - de nem kapod meg a mentesítést, ha ezt az imát vagy egy még jobbat a szobádban mondasz el? A halálos órán az összes büntetésed elengedik, ha a kezekben egy megszentelt halotti keresztet tartasz vagy megszentelt skapulárét viselsz, amellyel egyházad az úgynevezett teljes búcsút kapcsolta össze? Tényleg azt hiszed, hogy a halotti kereszt és a skapuláré megmenthet téged, ha mindezek nélkül jutnál Isten ítélőszéke elé? Tényleg el tudod hinni, hogy bizonyos imádságokkal, búcsújáró helyek látogatásával és hasonló dolgokkal függ össze a büntetés elengedése, melyet az egyházad tetszése szerint határoz meg és sorol be? Nem inkább a nagy és szent Isten káromlásának tekinthető, hogy irgalmának és szeretetének bizonyítékait ilyen dolgokkal összekapcsolva szemlélik? - A büntetést nem emberek, pápák és püspökök engedhetik el, hanem Isten az egyetlen, aki mindenkit tettei alapján ítél meg.”

„A bűnös belső Isten felé fordulása és szeretetből fakadó tettei azok a mércék, melyeket Isten a megbocsátásnál és az irgalomnál alkalmaz. Aki bűnbánattal fordul Isten felé, annak bűnei megbocsáttatnak; aki azon fáradozik, hogy szeretetből fakadó tetteit tökéletesebbé tegye azáltal, hogy embertársainak megbocsát és nekik erejének megfelelően segít, annak Isten elengedi a bűneivel megszolgált büntetését. Ezért mondja Krisztus Mária Magdolnáról: »Neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.«(Lk. 7,47 - Ökumenikus). Itt természetesen nem a testi szeretetről van szó, hanem az Isten és a felebarátok iránti szeretetről. Aki sokszor bizonyította szeretetét felebarátai iránt, annak a kegyelem útján több, a bűneivel megszolgált büntetését fogja Isten elengedni. A mérleg egyik serpenyőjébe helyezi a bűnök büntetését, a másikba a felebaráti szeretet tetteit. Amennyivel többet nyom a büntetés serpenyője, mint a szeretet tettei, annyit kell a bűnösnek vezetnie. Akinek tehát kevés büntetést engednek el, az kevesebb szeretetből fakadó tettet hajtott végre.”

„Mária Magdolna sokat vétkezett. De mindig készen állt arra, hogy a szükséglet és ártatlanul üldöztetést szenvedők pártjára álljon. Ezért miután elfordult bűneitől, igen messzemenő kegyelemben részesült.”

„De Krisztus beszél egy olyan bűnről is, mely sem a jelen, sem a következő életben nem bocsáttatik meg. A *megbocsátás* szó itt is, mint a Biblia sok más helyén is azt jelenti: *megkegyelmezés*. Annál a bűnnél,

amelyre Krisztus gondolt, nincs megkegyelmezésre mód. A büntetést teljes mértékben le kell vezetelni, az »utolsó garast is meg kell fizetni«. Ezt a bűnt a következő szavakkal fogalmazza meg: »Minden bűn és káromlás meg fog bocsáttatni az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg. Még ha valaki az Emberfia ellen szól, annak is megbocsáttatik, de aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.« (Mt. 12, 31-32 - Ökumenikus). - Aki megismerte Isten szellemeinek működését, akinek a lelkét átsugározta az igazság, melyet Isten szellemei Isten erőhatásának segítségével közöltek, és az igazságot földi szempontok miatt ezután is elutasítja, az a Szellem ellen követ el bűnt, amelynek büntetésére nincs irgalom. Az irgalom elutasításának oka ennek a bűnnek a természete. Hiszen ha egy embert az igazság legnagyobb bizonyítéka, amit csak Isten nyújtani tud, nem készíti az igazság elfogadására, noha bensőjében az igazságot igazságnak felismeri és érzi, akkor milyen eszköz létezhet még, ami őt az igazság elfogadására rábírja? Akkor csak egy dolog marad: e bűn súlyos büntetésének teljes levelezklésével először belsőleg kell megpuhítani. Át kell élnie a nyomort és az éhséget, mint a tékozló fiúnak. Csak aztán fog ismét elég éretté válni arra, hogy Isten az igazságot még egyszer felajánlja neki.”

„A zsidó papság, a farizeusok és az írástudók elköverték ezt a bűnt Isten ellen. Ők hallották Krisztus tanítását, naponta látták a tanítás beigazolódását Isten erőhatásain keresztül, amikor Krisztus betegeket gyógyított, holtakat keltett életre és más csodákat művelt. De ellenfelei ennek ellenére sem fogadták el az igazságot. Sokkal inkább káromolták Isten szellemeit, akik Krisztusban működtek, amikor ezeket *ördögökké* nyilvánították.”

„Te is elköveded a Szellem ellen ezt a bűnt, ha a jó szellemvilág neked átadott meggyőző bizonyítékai után az ajándékba kapott igazságokat amberi félelemből vagy más okokból elutasítod magadtól.”

„Az összes többi bűnnél az irgalom eszközét Isten jóval bővebben alkalmazza, mint ahogy az emberek arra rászólnának, ameddig csak a jó szándékot mutatják, és azon fáradoznak, hogy a Jó felé forduljanak. Minden ember és az összes bűnös szellem rá van utalva erre a kegyelemre. Hiszen egyetlen ember sem büntelen és senki sem lép át feltétlenül a túlvilági életbe. Ezért nem léteznek *szentek* sem olyan értelemben, ahogy eddigi egyházad tanítja.”

„A katolikus egyház a *szentek* alatt valami egészen más dolgot ért, mint az őskereszténység értett. Az apostolok leveleikben igen gyakran használják a *szent* szót. A *szentek* alatt azokat értik, akik Krisztus tanításait isteni igazságnak elfogadják és azon fáradoznak, hogy életüket ezen tanítások szerint alakítsák ki. Így a keresztény közösségek tagjait *szentekként* emlegetik. Ezzel nem azt akarják kifejezésre juttatni, hogy az első keresztények nem követtek el bűnt. Inkább az összes levélben megfeddik őket napi bűneik és emberi tévedéseik miatt. Ők tudták, hogy nincs bűn nélküli ember. »Ha azt állítjuk, hogy nincs semmilyen bűnünk, akkor magunkat is becsapjuk, és nem az igazság van bennünk«(1.Jn. 1,8 - Szentszéki) , mondja János apostol.”

„Egyházad e pontban más nézeten van. Azt állítja, hogy azok, akiket *szentekként* tisztel, vagy egész életükben büntelenek voltak, mint Jézus anyja, vagy megtérésük napjától kezdve nem követtek el többé bűnt. Azt tanítja, hogy ezek a *szentek* rögtön földi haláluk után megláthatták Istent, és hogy Isten az ő szent mivoltukat csodákkal igazolta. Ezen kívül magánuk követeli azt a hatalmat, hogy tévedhetetlen annak megítélésében, hogy kiket kell *szentekként* tisztelni.”

„A szentség az emberek akaratában és lelkületében rejlik. Hiszen egyetlen ember, még a pápa sem ismeri az emberek lelkületét és ezért nem tudja tévedhetetlenül megítélni, ugyanígy az sem igényel külön bizonyítást, hogy az emberek által elvégzett szentté avatás nem szünteti meg az igazság igényét. Egyedül Isten szent, senki más. Csak Isten ismeri az ember szívét. Ti senkiről sem mondhatjátok meg, hogy Isten szeretetére vagy gyűlöletére méltó-e. Hihetetlen emberi felfuvalkodottság, hogy valakiről meg akarjátok mondani, hogy Istennél van-e. Hiszen a valódi szentek mellett van látszat szentség is, és ezeket gyakran nem lehet egymástól megkülönböztetni.”

„Ami az állítólagos csodákat illeti, amit Isten a szentek által tett, azok közül igen sok csak költészetnek tekinthető. Más, számotokra csodásnak tűnő folyamatok a mediális képességeket alapulnak, mellyel kapcsolat teremthető a szellemvilággal anélkül, hogy ma meg tudnátok állapítani, hogy a jó vagy a gonosz szellemvilág nyilatkozott-e meg. Mózes idejében az egyiptomi varázslók és a szamáriai Simon mágus, akit kortársai *Isten nagy erejének* neveztek, több úgynevezett csodát tettek, mint a keresztény egyház bármely szentje. De mégis a Gonosz volt az, aki bennük működött, még ha jónak álcázta is magát.”

„Istennek nem érdeke, hogy csodás jelekkel tudotokra adja, ki a szent. Ő ugyanis nem akarja a szentek tiszteletét, a szentek relikviáinak tiszteletét, a zarándoklatot a szentek sírjához és az egyéb szenteskedéseket. Hiszen mindez finomított bálványimádás. Miért akarta a Sátán Mózes holttestét? A zsidó népnek ugyanazt a tiszteletet akarta átadni, mint amit ti a *szentek* maradványa iránt éreztek. És miért küzdött Mihály a Sántával, hogy elvegye tőle Mózes holttestét? Ugyanazon okok miatt, amiért ma nem szabadna megtartani a szentek és a relikviák tiszteletét és a zarándoklatokat. A zsidó népen belül ez Isten tiszteletének nagy részét elvonta volna, és Mózes holtteste körül ugyanolyan kultusz keletkezett volna, mint amit ma a szentek maradványaival űztök. Ha ti azt mondjátok, hogy a szentekben Istent magát tisztelitek, ez csak látszat. Valójában a katolikus nép a szentekbe, azok képeibe, szobraiba és relikviáiba helyezi azon bizalmának nagy részét, amit Isten felé kellene irányítania. Ugyanilyen okokból Isten Mózes holttestét is átadhatta volna a zsidóknak.”

„Az első keresztény évszázadokban nem ismerték a szentek tiszteletét, de még a Mária-tiszteletet sem, amit a te egyházadban, ahogy te is meg tudod állapítani, inkább ápolnak, mint Isten tiszteletét. Az *Üdvözlégyet* többször imádkozzák, mint a *Miatyánkot*. Gondolj csak a rózsafüzéretekre, ami minden alkalomra a legjobb imádságpótlék.”

„Krisztus és apostolai, valamint az első keresztények csak az egy Isten tiszteletét ismerték és nem tisztelték Isten birodalmának semelyik szellemét sem. Náluk is voltak akkoriban olyan emberek, akik emberi szempontból mint nagy *szentek* hunytak el: egy Keresztelő János, aki Krisztus szavai szerint a legnagyobb mindazok közül, akik csak anyától születtek, egy István, aki mártírhalált halt, egy Jakab apostol, hogy csak néhányat nevezünk meg azok közül, akik a bibliai időkben haltak meg. De az apostoloknak soha nem jutott eszébe, hogy ezeket szentekként akár csak megemlítsék, főleg nem istentisztelettel övezve, mint az ma történik. Az apostolok még Máriát sem említik. A szentek tisztelete a sokkal későbbi idők emberi találmánya. Pál apostol kikel azok ellen, akik az *angyalok tiszteletét* végezték. *Angyalok* alatt az összes Istennél tartózkodó szellemet érti, akiket ti *szenteknek* neveztek.”

„Az összes, Isten által teremtett szent szellem amivel rendelkezik, azzal nem magától rendelkezik és magától a legcsekélyebb dolgot sem tudja az embereknek adni. Minden Istentől jön. Ezért csak Istent illeti tisztelet! Ez az oka annak, hogy Isten jó szellemei minden kinyilatkozta-

tásuknál elutasítják az általatok mondott köszönetet. Ha valamit meg akarsz nekik köszönni, a válasz mindig az: Köszönd Istennek! ”

„e) A katolikus egyházban van egy szentség, aminek a neve *utolsó kenet*. Már az első keresztényeknél is alkalmazták a betegek kenetét. De akkor egész más volt a jelentése, mint amit az utolsó kenethez ti ma kötök. Ti a betegek kenetét csak életveszélyes betegségek esetén alkalmazátok és mindenek előtt a bűnök megbánására kényszerítitek a beteget vele. Emellett a beteg állapot megváltozását is el akarjátok érni. Az első keresztényeknél a betegek kenetét csak testi gyógyszerként használták, melynek hatékonysága attól függött, hogy a beteg mennyire irtotta ki szívéből a bűnöket.”

„Jakab apostol azt írja levelében: »Beteg-e valaki közületek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer. Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember könyörgésének.« (Jak.5,14-16 - Ökumenikus).”

„Az első keresztény közösségek úgynevezett vénei áldott férfiak voltak. Gyógyító erővel rendelkeztek, mivel a betegek látogatása egyik fontos feladatuk volt. Az olajjal való megkenés által imádság mellett átadták a gyógyító erőt a betegség miatt legyengült személynek. Az imádság során az ember belső kapcsolatot teremt Istennel, mint minden gyógyító erő forrásával. Minél bensőségesebb ez a kapcsolat, annál nagyobb az az erő, mely az imádkozóhoz ezen erőforrásból áramlik.”

„Tudod Krisztus gyógyításaiból is, hogy néhány betegség a bűnök büntetése, különösen a felebaráti szeretet ellen elkövetett bűnöké. Ezért mondja Krisztus mindig a gyógyultaknak: »Ne vétkezz többet, hogy ne érjen téged több rossz.« (Jn. 5,14). Ezért először a bűnt, mint a betegség okát kell eltávolítani. Ez úgy történik, hogy a beteg bevallja hibás lépéseit azon felebarátainak, akik ellen vétkezett. Ezért ha lehetséges, a beteg-ágyhoz hívhatja őket megbékélni. Ezért figyelmeztet Jakab apostol is: »Valljátok meg egymásnak bűneiteket, hogy meggyógyuljatok.« (Jk. 5,16) Nem bármely tetszőleges embernek kell a bűnöket megvallani, nem is papnak, hanem annak, aki ellen a beteg vétkezett. Ha a kiengesztelődés a sértett féllel szemben sikeres volt, akkor Isten is megbocsátja a

beteg bűneit, és betegsége megszűnik a vének gyógyító erejének segítségével, melyet az imádsággal és az olajjal való megkenéssel adnak át.”

„Az apostol szavai a legmagasztosabb gyógyítást írják le, ami csak az emberek számára létezik. Ez olyan gyógyítás, mely a beteg testét és lelkét egyaránt meggyógyítja.”

„De mivé változtattátok ti a betegek kenetét és a gyógyítást? A ti tanításotok szerint az olajat egy püspöknek kell megszentelnie. Csak egy, a püspök által felszentelt pap végezheti az olajjal való megkenést, miközben az előírt imádságot mondja. És ti azt gondoljátok, hogy az ilyen kenet a beteg bűneinek megbocsátásához vezet. Még öntudatlan állapotban lévő is részesíttek a kenetben és úgy gondoljátok, hogy ez még ilyen állapotban is a bűnök megbocsátását eredményezi. Egészséges gondolkodások viszont megmondja nektek, hogy az ilyen kenetnek az öntudatlan lelki állapotára semmilyen hatása sincs. Már az első keresztényeknél is úgy volt, hogy nem a kenet vezetett a bűnök megbocsátásához, hanem a korábban már elvégzett bűnbocsánat szüntette meg a gyógyítás akadályát, így a gyógyító kenet kifejthette hatását a betegnél. - A mai kenetnél általában az összes előfeltétel hiányzik, így az úgynevezett *utolsó kenet* a legtöbb esetben tisztán felszínes ceremónia, mindenféle belső hatás nélkül.”

„f) Az őskereszténységben az úgynevezett *pappászentelés* sem létezett. A *pap* szó (németül Priester) a régi egyház görög *presbiter* szavából származik. Ezzel persze nem az évek alapján vett véneket gondolják, hanem azokat, akik Isten dolgaira belsőleg a legérettebbek. Róluk mondja a Bölcsesség könyve: »Mert a tisztas aggkort nem a hosszú élet adja, nem függ az évek számától. Sokkal többet ér az embernek a bölcsesség, mint az ősz haj, és a büntelen élet, mint a magas kor.« (4.8-9 - Szentszéki)»
 „Ezért az első keresztény egyházak presbiterait nem az emberek választották ki feladatukra, mivel az emberek egy másik embertársuk méltó voltát nem tudják megítélni. Így a keresztények istentiszteleti gyűlésein Isten megnyilatkozó szellemei nevezték meg azokat, akiket Isten erre a célra meghatározott. A keresztény közösségek tagjai ünnepélyes módon, kézrátétellel olyannak ismerték el őket, hogy Isten megbízásából végzik hivatalukat.

„Mi volt ez a tevékenység? Talán nagyobb szellemi illetékességgel rendelkeztek, mint a többi keresztény? Szellemi teljhatalommal rendelkeztek, melyet a többi kereszténnyel szemben gyakoroltak, és így az Is-

tenhez való viszony és az üdvösségre való eljutás tőlük függött? - Nem, ezek közül semmi sem igaz. Akkoriban nem ismerték azt a papságot, ami most nálatok van. Akkoriban nem voltak különleges szellemi hatalommal rendelkező papok, melyet csak ők gyakorolhattak volna. Nem volt olyan pap, aki az úgynevezett szentségeket kiszolgáltatta volna, aki bűnököt bocsátott volna meg, vagy egyéb szellemi kegyelmet közvetített volna. Nem voltak püspökök, akik más papokat szenteltek fel, vagy akik szellemi hatalmukat átruházták. A *vén* vagy *presbiter* fogalom valami egészen mást takart.”

„Ahol az emberek bizonyos céllal egyesülnek vagy összejönnek, ott kell lennie egy vezetőnek, aki a külső rendet fenntartja és gondoskodik arról, hogy mindent úgy kezeljenek, ahogy azt a rejtett cél érdeke megköveteli. Ők azért jöttek össze, hogy istentiszteletet tartsanak, hogy megünnepeljék Jézus lakomájának emlékét és hogy kölcsönösen épüljenek, erősödjenek a hitben. Ezért volt szükség arra, hogy valaki ott legyen, aki a gyűléseket megszervezi, előkészíti, az órát meghatározza, az egészet levezeti és gondoskodik arról, hogy minden rendben történjen. Mivel Isten a rend Istene az egész teremtésben. Ahogy a szellemvilágban is meghatározta a vezetőt és irányítót, aki rendelkezéseinek kivitelezését ellenőrzi, úgy azt is előírta, hogy az emberi üdvrendben is legyenek vezetők, akik mindent megszerveznek, hogy az üdvös közösség tagjai lehetőleg nagy szellemi hasznot arathassanak.”

„Ez volt a presbiterek feladata. Ők gondoskodtak a külső rendről. Ők határozták meg, melyik házban kell megtartani az istentiszteleti gyűléseket, gondoskodtak a terem megfelelő berendezéséről és minden szükségessel ellátták azt; ők határozták meg az összejövetel idejét és mindezzel ellenőrizték a dolgok helyes lefolyását.”

„De a közösség belső életében még fontosabb feladatok is keletkeztek. Az istentiszteleteken a megnyilatkozó szellemek sok mindent elrendeltek, ami a közösség szellemi előrelépése szempontjából fontos volt. A presbitereknek kellett arról gondoskodniuk, hogy minden megbízás és utasítás időben és lelkiismeretesen kivitelezésre kerüljön.”

„Mivel az igazi vallás a tevékeny felebaráti szeretet vallása, így a keresztények nagy súlyt fektettek a segítségre, melyet a valóban rászorultaknak kellett a közösségtől kapniuk. A presbiter volt az, aki közösségre családjaival állandó kapcsolatban volt és mindent megbeszért velük, ami őket testileg és lelkileg nyomasztotta. Ő volt mindenki leghívebb ba-

rátja. Ezért mindenki korlátlan bizalommal érzett iránta, mivel őt Isten szellemi követői választották ki arra a feladatra, hogy örömben és szenvedésükben osztozzon, és akire mindent rábízhattak. Mivel őt a szellemvilág választotta ki, ezért rendelkezett azzal az adománnyal, hogy mindig a legjobbat nyújtsa a tanácsok és tettek területén. Ő állapította meg, hol van szükség segítségre, látogatta a betegeket és az emberileg elhagyottakat, az özvegyeket és árvákat és gondoskodott arról, hogy a többi keresztény család a szükséges segítséget megadja.”

„Az első keresztények gyűlésekre nagyon sok különböző jellegű anyagi adományt vittek, és átadták azokat a véneknél, hogy osszák ki a segítséget szenvedők között.”

„Mivel a vének rendelkeztek a gyógyítás adományával és ezért a betegek segítők voltak, ezért természetes volt, hogy tevékenységükkel a keresztény társak szeretetét és bizalmát elnyerték. Az általuk érzett nagy bizalom miatt a keresztények velük beszéltek meg mindazt, ami őket szellemileg nyomasztotta, bevallották nekik hibás lépéseiket és tanácsaikat kérték. Ők irányították, vigasztalták és bátorították a keresztényeket, velük imádkoztak, és ők mindannyiuk számára szellemi atyák és jó pásztorok voltak.”

„Az első keresztény közösségek a szomszédságok alapján álltak fenn. Bizonyos számú család, akik egy bizonyos körzetben laktak, egy közösséget képeztek. A közösség nem lehetett túl nagy, mivel egy magánház korlátozott mérete nem tudta volna őket befogadni. Ezért a közösségek száma egy nagyobb helységben vagy körzetben igen nagy volt. Mindegyiknek volt saját presbitere. De gyakran előfordult, hogy az egyik közösségben szinte kizárólag anyagilag jobban álló családok voltak, míg a másik közösség szinte csak rászorult családokat fogott össze. És mivel a jólétben élő családok földi vagyonukkal sok jót akartak tenni, de saját közösségükben nem volt erre lehetőségük, ezért hamarosan kiderült a következő szükségszerűség: Az egyes közösségeknek kapcsolatot kell egymással olyan módon teremteniük, hogy egyvalakit meghatároznak, aki az egész körzet presbitereivel kapcsolatot tart fenn. Nekik kellett meghatározniuk a rászorulókat és a rendelkezésre álló segítséget. Így az adományokat és a segítségeket megfelelő módon ki lehetett egyenlíteni. Hiszen a presbiterek pontos jegyzéket vezettek úgy a szegények számáról, mint a közösségben rendelkezésre álló segédeszközök nagyságáról.”

„Azokat, akik az egész körzet eszközeinek és segítségének elosztását végezték a körzet egyes közösségei számára, *episcopos*-nak nevezték, ebből származik a mai *püspök* szó. Ez azt jelenti: *felügyeletvezető*. Neki az egyes közösségek tagjaival semmi dolga sem volt. Feladata az volt, hogy találkozott körzete presbitereivel, velük együttműködve megbeszélte a keresztények megsegítését, megszervezte ezt, és a segédeszközöket az egyes presbitereknek átadta további elosztásra. Ilyenkor magától adódott, hogy a presbiterek az *episcopos*-szal vagy püspökkel a lelki gondozás más fontos kérdéseit is megbeszéltek.”
„A püspököt a presbiterekhez hasonlóan nem az emberek választották, hanem Isten szellemeinek kinyilatkoztatása határozta meg. A keresztény közösségek életére gyakorolt befolyása természetesen rendkívül nagy volt. De volt olyan befolyása is, mely belső méltóságából és példás életéből fakadt. Ezért minden fontos kérdésben kikérték a véleményét. A keresztény közösségek összességét illető kérdésekben a szellemvilág is a körzet püspökéhez irányította a presbitereket. A püspököt pedig Isten egy szelleme oktatta ki, mit kell tennie.”

„Ahogy azzal a befolyással, melyet ti emberek gyakoroltok embertársaitokra, szintén könnyű visszaélni, ugyanez történt később a keresztény közösségekben. Eljött az az idő, amikor a keresztény egyházból kizárták Isten szellemeit. Ezután a presbitereket és püspököt már nem a szellemvilág határozta meg, hanem a befolyásos emberek. Beszívárgott az uralkodnivágyás és az egyéb emberi hiábavalóság. Hiszen ahol Isten szellemei nincsenek jelen, ott más szellemek működnek, akik nem az emberiség üdvét, hanem romlását akarják. A jó a szabadság által uralkodik - a Gonosz kényszerrel. Az ősegyház, ahol Isten szellemei irányítottak, Isten gyermekei szabadságának egyháza volt. A későbbi egyház, amely Isten szellemeit kizárta, a Gonosz befolyása alá került, mely benne működött és így a szellemi szolgaság egyháza lett, amelyben a vezetők olyan hatalmat adtak maguknak, mely Isten akaratával ellentétes és e hatalmuk miatt a közvetlen utat elzárták a hívők számára Isten felé. Ez így is maradt mind a mai napig a katolikus egyházban. A katolikusok szilárdan kötik magukat a papok stólájához. Hiszen e papság igénybevétele nélkül nincs ezen egyház tanítása szerint bűnbocsánat, nem létezik a Szentlélek eljövetele, nincs Úrvacsora, nincs betegek szentsége és nincs érvényes házasság. Az utóbbit szintén szentségnek bélyegezték, amiről a korábbi magyarázataim után nincs mit mondanom.”

„Ha Krisztus ma ismét a Földre jönne, elpanaszolná: *Szánom a népet.* - A mostani keresztényeknek ismét Krisztus tanai igazi hordozójává kell lenniük, majd vissza kell térniük az ősegyház istentiszteletéhez. Természetesen arra nincs remény, hogy a Krisztus kereszténységéhez való visszatéréshez a mai keresztény egyházak vezetői adnák a kezdeményezést. Ennek a népből kell kiindulnia. A népnek, amely a vallás nevében oly sok emberi törvényt elfogadott, meg kell ismét tanulnia, hogy ugyanolyan módon keresse Istent és teljesítse az Ő akaratát, ahogy azt az első keresztények Isten szellemeinek vezetése alatt tették. Hiszen ma is érvényes még az a mondat, ami az őskeresztény egyház számára az utat mutatta:

»Ahol Isten szellemei lakoznak, ott az igazság!«»

Zárszó

Mindennel szemben, ami a korábbi ismereteinkkel ellenkezik, elutasítónak szoktunk viselkedni. Ez az ember természetéből adódik. A megszokás a legerősebb hatalom úgy az egyén, mint a népek életében. Ezért ragaszkodik az ember azokhoz az erkölcsökhöz és szokásokhoz, melyeket szüleitől örököl és fiatalokora óta gyakorol.

Még erősebb formában jelentkezik ez azokban a dolgokban, melyek a szülői ház vallásával függenek össze. Amit az apa és az anya gyermekének szent és isteni dologként mutat be, amit ők maguk is vallási kötelességként üztek és gyermekként szívükbe sulykoltak, azt nem könnyű a szívekből kiirtani. És ha még legtöbbször a gyakorlati életben nem is ehhez igazodnak, mégis régi és tiszteletreméltó dolognak tűnik, amitől félni kell és legalább külsőleg nem szabad feladni. A temetést akkor is az apák ősi módján akarja az ember, ha nem is élt apja hitén. Az ember úgy gondolja, hogy adósa a családi és vallási tradícióknak. Gyermekkorától fogva mindenki a szülői ház és a vallási közösség olyan színpalettájában és érzékenységében növekedett, hogy akkor is ragadt mindenkire valami, ha általában a vallástalan mindennapi élet vizében nőtt fel.

Ez a megszokás az igazság legnagyobb ellensége minden területen, különösen a vallás területén. Ez az embereket nemcsak attól tartja vissza, hogy maguk keressék az igazságot, hanem szükségszerűen arra is kényszeríti, hogy vizsgálat nélkül mindent elutasítsanak maguktól, ami eddigi véleményükkel ellenkezik.

Ez ellen csak egy módszer van: az igazság saját megtapasztalása.

Nálam is hasonlóan zajlott mindez azon igazságok kapcsán, ami ebben a könyvben szerepel.

Az én vallásom azt tanítja, hogy egy Isten és egy szellemvilág létezik. Erről teljesen meg voltam győződve. De hogy az emberi értelem számára érzékelhető kapcsolat teremthető a szellemvilággal, az az egyházam tanításaival szembeállt. Ezért ennek elfogadását bolondságnak tartottam. Amikor egy napon arra kényszerültem, hogy olyan dolgokat vizsgáljak meg, ami állítólag szellemi kinyilatkoztatás, akkor bensőmben meg voltam arról győződve, hogy könnyű dolog lesz ezt a csalást leleplezni. Természetesen tudatában voltam annak, hogy ez csak akkor lehet kifogástalan, ha olyan tudományos módszerekkel végzik, amit az összes területen biztosítani kell az igazság megállapítása érdekében. Ez az ok és

okozat törvénye. Hiszen egy bizonyos okozat ok nélkül egyik területen sem lenne elképzelhető. Ezért ott, ahol a gondolatokat világosan és egyértelműen kimondják, a gondolatok hordozójának egy gondolkozó *Ego*-nak kell lennie. Ha valamelyik ember olyan gondolatokat fejez ki, melyeket maga nem ismer, idegen nyelveken beszél és olvas, aminek betűit eddig nem ismerte, akkor az ilyen ember saját *Én*-je ennek már nem lehet az oka. Ez még inkább igaz, ha ez a beszéd vagy írás öntudatlan állapotban történik. Az ellentmond az egészséges gondolkodásnak, hogy egy öntudatlan állapotban lévő egy teljesen átgondolt, a legnehezebb dolgokat tárgyaló, órák hosszat tartó előadást megtartsion, a feltett kérdéseket és közbevetett kérdéseket behatóan megválaszolja és megmagyarázza. Még kevésbé tud egy öntudatlan olyan nyelven beszélni vagy írni, amit soha nem hallott és tanult. Itt az öntudatlan ember *Én*-jét nem lehet a nyilvánkoztatások hordozójának tekinteni, hanem ilyen esetekben egy más gondolkodó lénynek kell lennie, aki az öntudatlan ember testét beszédre és írásra használja. Az egzakt tudomány alaptörvényei szerint is ezt a végkövetkeztetést kell levonnunk.

És ha a mi szemünk számára láthatatlan gondolkodó lények újra és újra azt állítják, hogy ők test nélküli szellemek, és ha ők pontosan megadják számunkra azokat a törvényeket, amely alapján ők kapcsolatot tudnak teremteni az emberekkel, akkor megvannak az eszközeink arra, hogy adataik helyességét ellenőrizzük. Ehhez csak azt a feltételt kell teljesítenünk, amiről a szellemvilág azt állítja, hogy a kapcsolathoz szükséges. Ha kiderül, hogy az ilyen törvények megfigyelésekor a szellemi kapcsolat létrejön, mégpedig mindenhol és minden esetben, akkor a szellemi kapcsolat valóság, mely éppolyan tény, mint ahogy a rádiózás törvényeinek betartásával a távolból közleményeket lehet leadni. A törvényszerűség mindkét esetben azonos. A rádióátvitel törvényei sem ma keletkeztek.

Az is olyan korú, mint maga az Univerzum. Csak ma szereztünk tudomást róla. Ugyanez vonatkozik a szellemvilág és az emberek közötti kapcsolat törvényeire. Ezt sem a mi időnkben találták ki, hanem minden nép és kor emberei ismerték, és e törvények által teremtettek kapcsolatot a túlvilággal.

Saját élményeim területén, mint ezernyi más ember esetében, akik között tudományos kutatók is voltak, szó sem volt illúzióról, hallucinációról vagy egyéb érzéki csalódásról. Ezek objektív események. Az ezen a területen átélt dolgokat én magam is józan elmével szemléltem és vizs-

gáltam. És magam nem rendelkezek mediális adottságokkal, nem vagyok sem tisztánlátó, sem tisztánhalló, sem bármilyen egyéb módon szenzitív. Én magam nem ismerem a transzállapotot sem. Jó egészséggel és erős idegekkel vizsgáltam ezeket a dolgokat 50 éves koromban, amikor huszonötéves lelkipásztori gyakorlat után az emberi lélek mélységét és magasságát már megismertem. A hisztéria, az idegesség, a téveszmék, az epilepszia és az egyéb állapotok naponta a szemem előtt játszódtak le és a lelkipásztori gyakorlatban ezek nem voltak ritka események. Amikor viszont az e könyvben leírt szellemi kapcsolatot láttam, az egész más volt. Semmi hasonlatosságot sem mutatott a lelki élet területén előforduló abnormális folyamatokkal.

Tudtam, mi forog kockán, ezért kényszerítve voltam arra, hogy a legkomolyabban és a legnagyobb lelkiismeretességgel megvizsgáljam ezeket a dolgokat. Lelkészként olyan hivatásom volt, mely engem egész életemben mentesít az anyagi gondoktól. Nem igényel külön bizonyítást, hogy egy ilyen állást fontos okok nélkül senki sem hagy ott megfosztva magát mindenféle eszköztől. Mégis fel kellett adnom, amikor bebizonyosodott, hogy én állítólagos kapcsolatban állok a szellemvilággal. Hiszen az, amit én ott hallottam, ellentétben állt azzal, amit katolikus papként kortársaimnak kellett hogy prédikáljak, és azzal, hogy őket lelkipásztori munkámban részesítsem. Ha a szellemvilág közlései az igazságon alapulnak, akkor katolikus papi állásomat ott kell hagynom.

Még a tanítás egy szavát szeretném elmondani e könyv olvasóinak. Szeretném kérdésüket megválaszolni, hogy a szellemvilággal való kapcsolatot, amit ebben a könyvben ábrázoltam, az embernek elő kell-e idéznie. A válasz: igen és nem.

Hiszen aki hisz Istenben, bízik benne és azt teszi, amit ő Isten akaratának elismer, az eljut Istenhez. Ehhez nincs szükség az Isten szellemvilágával észlelhető módon létrehozott kapcsolatra. Aki viszont kételkedik Isten létében, aki bizonyosságot akar, hogy egyháza tanításai hamisak vagy igazak, aki felvilágosítást keres a nagy evilági és túlvilági kérdésekben, annak az igazság felé csak egy útja marad: a jó szellemvilággal folytatott kapcsolat.

Az Istennel és a túlvilággal szemben betöltött helyzetéről meggyőződni mindenkinek kötelessége Pál apostol szavai szerint: "Te azt a hitet, amely benned van tartsd meg az Isten előtt. Boldog, akinek nem kell elítélnie önmagát abban, ami felől döntött. Aki pedig kételkedik, amikor

eszik, máris elítéltetett, mivel nem hitből tette. Mert minden, ami nem hitből származik, az bűn." (Róm. 14, 22-23 - Ökumenikus).

Az igazi igazságkeresők számára az igazság az a kincs, amiről Krisztus azt mondja példabeszédében: "Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, örömeiben elmegy, eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet." (Mt. 13,44 - Ökumenikus).